

Giới thiệu Sự Huyền Diệu Của Định Mệnh

Bạn có tin vào định mệnh? Nếu như chưa tin thì bạn nên đọc qua truyện Sự Huyền Diệu Của Định Mệnh để hiểu rõ hơn về nó để có lựa chọn đúng đắn với mình nhé!

Nội dung truyện kể về một cô gái mập xấu xí lại còn hung dữ, chồng dần nhảm chán và ruồng bỏ khiến cô lâm vào thói hư tật xấu đến chết đi.

Những đau khổ sau khi chết đi qua đã, một lần nữa sống lại cô trở thành một mỹ nhân có thân hình nóng bỏng vòng eo thon thả... Còn nam chính là một người hướng nội, lạnh lùng chỉ biết công việc, lại vì sao biến thành thê nô, con đường từ Liễu Hạ Huệ đến Sói đói là như thế nào. Phải chăng đó là định mệnh?

Bạn đang đọc truyện *Sự Huyền Diệu Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Mở mắt ra, một mảnh tối đen.

Trên giường, Nguyễn Mộng mở mắt đầy đau ngời dậy, cái khăn mỏng manh rơi xuống đầu vai cô, cả người ướt hết mồ hôi, cô nhanh chóng đắp chăn, cái lạnh mùa đông thật lợi hại.

Quay đầu nhìn vào kính trang điểm, bên trong hiện lên một gương mặt tái nhợt, phù thũng, giống như chỉ vừa chết đuối không lâu.

Nơi này... rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Cô không phải đã chết sao? Chết vì say rượu cùng sốc thuốc, cô còn nhớ rõ... Ấn tượng cuối cùng của cô trước khi chết là thấy ba chữ "Phòng cấp cứu."

Nhưng mà hiện tại vì sao cô lại ở chỗ này?

Run run tay mở đèn ngủ, Nguyễn Mộng trừng mắt nhìn người trong gương: mập mạp, phù thũng, vàng vọt, bộ dáng chưa già đã yếu như là bà chủ nhà hơn 30 tuổi.

Nhưng cô rất rõ, đây là cô lúc 23 tuổi! Từ sau khi cô bắt đầu hút thuốc phiện đã không còn béo như vậy.

Nhưng mà cô béo hay không thì cũng có ai để ý? Bộ dạng người không ra người quỷ không ra quỷ lâu như vậy, nam nhân kia cũng không liếc nhìn cô một cái.

Cô không chịu ly hôn, không chịu thành toàn hần cùng nữ nhân kia, hần liền không còn trở về, cùng tình nhân ở bên ngoài vui vẻ, ngay cả đứa nhỏ cũng đã có!

Tất cả mọi người đều cho rằng bọn họ mới là một đôi, còn cô Nguyễn Mộng, vĩnh viễn đều là người bị ghét bỏ bị bỏ quên.

Đứa nhỏ... Nói đến đứa nhỏ, cô cũng có một đứa nhỏ. Lúc ban đầu, cô còn hồn nhiên cho rằng đứa nhỏ có thể đổi trở về trái tim của nam nhân kia.

Nhưng mà hần lại chỉ yêu đứa nhỏ không hề thương cô, thậm chí ngay cả đứa nhỏ đối với "Mẹ" bên ngoài kia còn tốt hơn với cô.

Nguyễn Mộng, kiếp trước mi làm người thật quá thất bại rồi!

Cô mang dép lê, với tay mở ngọn đèn phòng ngủ mờ nhạt, dưới bộ áo ngủ vẫn là một thân thể mập mạp ngu ngốc, quả thật khó coi.

Từ phòng tắm đi ra, trên mặt cô còn đọng lại những giọt nước lạnh như băng. Nguyễn Mộng liếc nhìn cái đồng hồ báo thức tinh xảo: Ngày 17 tháng 6.

Cũng là ngày 17 tháng 6 của mười năm sau thời gian cô tử vong.

Nguyễn Mộng còn nhớ rõ bản thân bay vọt vào không trung xem một nhà ba người bọn họ lẳng lẳng nhìn chăm chăm di thể của bản thân. Không, là một nhà bốn người mới đúng, bởi vì con trai của cô cũng ở trong đó, không hề rơi một giọt nước mắt.

Khi đó cô đã nghĩ:

Nếu có thể sống lại một lần thì thật tốt, cô tuyệt đối sẽ không lựa chọn thi đại học B, cũng sẽ không thể gặp được anh, sẽ không thích anh, yêu thương anh, điên cuồng theo đuổi anh, dùng hết thủ đoạn để gả cho anh...

Đem bản thân hại thành bộ dáng này, làm cho cha mẹ vì bản thân mà hổ thẹn, ngay cả cốt nhục duy nhất cũng xa cách.

Nếu có thể sống lại...

Nguyễn Mộng run run mở cửa phòng ngủ, trên người vẫn mặc áo ngủ rộng rãi. Cô chậm rãi đi tới đi lui trong phòng, nhìn mọi thứ vừa xa lạ vừa quen thuộc.

Đây là thời điểm cô cùng anh kết hôn được ba năm, khi đó người phụ nữ kia vẫn còn chưa xuất hiện, cô cũng không có mang thai, anh đối với cô cũng không có lạnh lùng như vậy.

Nhìn phòng bếp vừa loạn vừa bẩn, lúc này tâm ý cô đã bắt đầu nguội lạnh.

Mặc kệ cô đã trả giá thế nào, người đàn ông kia vĩnh viễn đều mang nét mặt lãnh đạm, giống như cô chỉ là một người qua đường. Vì thế, cô liền bắt đầu điên cuồng, cái gì cũng không quản cái gì cũng không cố gắng, thậm chí chỉ muốn làm bản thân tê liệt...

Nguyễn Mộng dùng sức lắc đầu, đi đến cửa sổ phòng khách, kéo rèm cửa sổ! Ánh mặt trời chói mắt chiếu lên mặt của cô, giống như cho cô sinh mạng mới.

Cô nhắm mắt lại, nước mắt không tự chủ chảy xuống.

Cô còn nhớ rõ, anh ngồi bên bàn ăn, cầm dao nĩa ăn. Anh cho tới bây giờ không ăn cơm Trung, bởi vì người phụ nữ kia yêu nhất là cơm Tây. Cô luôn chiều theo anh, thậm chí ngay cả bản thân cô muốn gì nhất cũng quên đi.

Trước kia, lúc anh dùng bữa cô luôn đứng một bên, giống như người hầu. Cô cố gọi chuyện để nói cùng anh nhưng anh một chút cũng không cần. Anh lạnh lùng, mệt mỏi, đôi bụng, thư kí của anh còn làm tốt hơn cô.

Cho nên, Nguyễn Mộng, kỳ thực cô chỉ là người qua đường nhỏ bé mà thôi! Nhất là ở trong lòng anh.

Từ 20 tuổi đến 33 tuổi, Nguyễn Mộng vẹn vẹn làm vợ anh mười ba năm. Trong đó, 5 năm đầu anh sống chung với cô, 5 năm sau, anh liền chuyển ra ngoài, hơn nữa còn muốn ly hôn với cô.

Như vô số người vợ bị chồng phản bội, cô chết sống không chịu ly hôn, nhưng cô thì có năng lực làm tổn thương đến ai?

Người đàn bà kia không danh không phận, nhưng lại quang minh chính đại nhận sự tôn trọng của mọi người, còn cô là người vợ hợp pháp chỉ có thể ở trong góc khuất.

Cô che mặt, nước mắt theo khe hở chảy ra. Rõ ràng là một người mập mạp, nhưng lại cuộn mình ở góc tường một cách thể lương tuyệt vọng.

Tại sao cô không chết?

Tại sao còn muốn cô sống thêm một lần?

Nguyễn Mộng không biết đáp án, cũng không có người nói cho cô đáp án.

Cô khóc thật lâu thật lâu, giống như muốn đem nước mắt của kiếp trước một lần khóc hết. Qua thật lâu, thật lâu, cô mới đứng lên, hai chân đã tê cứng, nhưng trong lòng lại thoải mái hơn rất nhiều.

Hết thầy phát sinh trước kia, giống như một con ác mộng. Mà hiện tại, cô đang ở lúc ác mộng bắt đầu, cô có thể lựa chọn cho ác mộng tiếp tục hoặc làm cho nó dừng lại.

Nguyễn Mộng chọn về sau.

Cô trở về phòng ngủ, tỉ mỉ chọn lựa trong tủ quần áo, tất cả đều bình thường.

Ở những năm cuối của kiếp trước, cô ra sức quét thẻ của anh, mua đủ loại vật phẩm, trang sức quần áo như tìm bồi thường từ anh.

Chọn lấy một cái váy đơn giản, kỳ thực thời điểm Nguyễn Mộng hai mươi ba tuổi không thích mặc, nhưng là hiện tại... Cô đã ba mươi ba tuổi, so với anh hiện tại còn lớn hơn mấy tuổi, hiển nhiên không còn như bộ dáng lúc trẻ.

Đem tóc cột lên, đã bốn giờ, dựa theo cuộc sống trước kia, lúc này... cô cần phải đi mua đồ ăn làm bữa tối.

Bởi vì anh sẽ về nhà lúc năm giờ rưỡi.

Mọi thứ trước mắt hết thảy đều rất quen thuộc nhưng cũng thật xa lạ.

Từ khi anh dọn ra ngoài, Nguyễn Mộng liền không còn mua đồ ăn. Cô cho rằng bản thân cả đời sẽ không thấy được cảnh tượng này nữa, cho rằng bản thân cả đời liền xong rồi.

Đến khi ông trời cho cô sống thêm một lần.

Cà chua đỏ đỏ, ớt xanh xanh, cà tím no đủ, từng bó cải thìa ngay ngắn chỉnh tề, rau cần sạch sẽ.

Lần đầu tiên Nguyễn Mộng cảm thấy rau dưa trông thật đẹp. Cô cẩn thận chọn lựa, thái độ nghiêm túc cùng nhiệt tình.

Cô ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, lại chọn chút thịt tươi, sau đó thanh toán tiền, trở về nhà.

Thời điểm đứng trước bãi đậu xe, cô trông thấy chiếc Audi quen thuộc. Trong lòng căng thẳng, anh đã trở lại?

Nguyễn Mộng có chút luống cuống, nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, mỉm cười mang theo cái giỏ đồ ăn vào thang máy. Càng tiếp cận cánh cửa kia, tim cô đập càng lúc càng nhanh.

Tay run run nắm lấy chốt cửa rồi lại bỏ xuống, Nguyễn Mộng cắn môi, miệng đắng chát. Ngay lúc cô đưa tay lên thì cửa lại được mở ra từ bên trong.

Người đàn ông mở cửa cho cô cũng không liếc nhìn cô một cái, anh nhanh chóng xoay người, cô cảm thấy tim mình nhói đau chua xót.

Đã bao lâu cô gặp qua anh?

Là bao lâu không cùng anh chung sống dưới một mái nhà?

Nguyễn Mộng ngây ngốc đứng ở cửa, nhìn anh cao lớn quay lại, ánh mắt lạnh lùng nhàn nhạt nhìn cô:

“Sao không đi vào?”

“... A.” Cô nhẹ nhàng lên tiếng, cố sức mang giọng thức ăn đi vào. Trên tay bỗng dưng nhẹ đi, anh đã đem giỏ mang đi. “... Cảm ơn.”

Anh nhìn cô một cái, gạt đầu, không nói gì. Thời điểm cùng cô ở chung, anh đều rất ít mở miệng. Nguyễn Mộng luôn luôn tưởng anh không thích nói chuyện.

Nhưng mà sau này khi cô nhìn thấy anh cùng người đàn bà kia ở cùng nhau, cô mới hiểu rõ, anh không phải không thích nói chuyện, mà là không gặp được người hợp ý.

Cô càng hiểu rõ, thật sự hiểu rõ, cô không phải người có thể làm cho anh vui vẻ nói chuyện.

Thật sự, thật sự hiểu rõ.

Đem đồ ăn xếp vào tủ lạnh ngay ngắn, Nguyễn Mộng theo thói quen tìm tạp dề, nhưng phát hiện tạp dề thật bản thật ô ứ.

Cô nhìn người đàn ông đang ngồi đọc báo tại phòng khách, nhanh chóng lướt qua trước mặt anh trở về phòng ngủ tìm bộ váy dài mặc lên rồi trở lại bếp.

Cô... Đã thật lâu thật lâu không có nấu ăn.

Tuy rằng tài nấu nướng càng ngày càng giỏi, nhưng từ khi anh rời khỏi ngôi nhà này, cô cũng không thể tự tay làm một bữa cơm cho anh ăn.

Nhớ tới bản thân trước kia hồn nhiên ngây thơ, cho rằng bản thân gả cho anh là có thể cùng anh, hai người cùng nhau nấu cơm làm việc nhà, cho tới lúc chết cũng không thể bỏ đi ý tưởng xa xỉ này.

Hiện tại, cô cảm thấy trước đây mình có bao nhiêu ngu ngốc.

Cô lẳng lặng xắt ớt xanh, cà rốt, từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống.

Cơm chiều rất đơn giản, Nguyễn Mộng không có khẩu vị, cũng chỉ làm một phần cho anh.

Anh thường xuyên ăn salad cà rốt cùng bí tết.

Nguyễn Mộng cũng thường nấu những món như vậy, trước giờ anh không chịu nếm thử món khác.

“... Em không ăn sao?”

Anh hỏi, tao nhả cầm lấy dao nữa. Trong lòng có chút kinh ngạc, phải biết rằng trước đây, chỉ cần cô nấu cơm, nhất định phải kêu anh đi hỗ trợ, nhưng cho tới bây giờ anh cũng chưa từng giúp cô.

Nguyễn Mộng lắc lắc đầu, miễn cưỡng mỉm cười. Cô ngồi đó, si ngốc nhìn người đàn ông đối diện hỏi tượng trưng một câu cho có rồi bắt đầu dùng cơm.

Không gặp anh, không điên cuồng, không đau khổ.

Sau khi anh rời đi cô liền bắt đầu hút thuốc phiện, say rượu, đánh mất chính mình. Hiện tại nhìn thấy anh, vẫn bộ dáng đơn giản đó, nhưng sao tâm cô lại vô cùng đau đớn.

Cô vẫn yêu anh, rất yêu rất yêu, yêu đến mức không thể kiềm chế. Cho nên, mới làm cho bản thân đi đến tình trạng hôm nay.

Anh dùng xong bữa rất nhanh, dùng giấy lau khô miệng sau đó đứng dậy đi về phía phòng ngủ. Nguyễn Mộng nhìn theo bóng lưng anh, miệng không thốt nên lời.

Cô trước kia không hiểu, cho nên luôn nói thật nhiều, mãi đến trước khi chết cô cũng vẫn không hiểu.

Nhưng ngay tại một khắc khi bản thân chết đi, cô lại hiểu rõ thì ra anh không thích nghe.

Yên lặng thu dọn phòng bếp, Nguyễn Mộng chậm rãi đem mọi thứ dọn dẹp sạch sẽ, ngẩng người một mình ngồi cạnh cái bàn ở phòng bếp.

Cho tới bây giờ, cô đều không thể tin được bản thân lại thật sự không chết.

Cô lại có thêm một lần cơ hội.

... Điều này có thể sao?

Nhưng mà nhìn thấy nét mặt lãnh đạm của anh, chân tay cô vẫn luống cuống như cũ. Hơn ba mươi tuổi, lúc đối mặt với anh, vẫn giống như một đứa trẻ con.

Anh cho tới bây giờ cũng không lo lắng cho cô, tựa như hiện tại. Cô ngồi ở nơi này hơn một giờ, anh lại sớm tắm rửa đến thư phòng xem văn kiện.

Nguyễn Mộng nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy trong lòng tràn đầy chua xót, muốn khóc, cũng khóc không được.

Cô rõ ràng mới hai mươi ba tuổi, rõ ràng có cơ hội làm lại một lần nhưng đều là tuyệt vọng. Chỉ cần anh ở trước mặt cô, cô vĩnh viễn không thể hiện được vẻ mặt bình thản nhẹ nhàng.

Cởi bộ váy dài, Nguyễn Mộng chậm rãi đi vào phòng ngủ, tìm quần áo tắm rửa. Vòi hoa sen chảy xuống dòng nước ấm nhưng không cách nào làm ấm áp thân thể lạnh như băng của cô.

Trên người cô tầng tầng lớp lớp những lớp mỡ thừa, lại nhìn vào tấm kính bên trong, cô trông thấy một người phụ nữ không rõ ngũ quan.

Đột nhiên đối với tự tin trước kia cảm thấy không hiểu cùng buồn cười. Cô dựa vào cái gì cho rằng tim anh sẽ thuộc về cô? Lại dựa vào cái gì cho rằng bản thân gả cho anh, cả đời anh sẽ không rời bỏ cô?

Cẩn thận lau sạch nước, Nguyễn Mộng nhẹ nhàng mà than một tiếng. Người béo, ngay cả làn da cũng thô ráp, lỗ chân lông thô to, đáng người không đẹp, có nam nhân nào sẽ thích nữ nhân như vậy?

Buổi tối không có ăn cơm, thế nhưng cô cũng không cảm thấy đói.

Mặc vào áo ngủ, lại ngoài ý muốn phát hiện anh đã nằm ở trên giường.

Nguyễn Mộng có chút khản trương, cô có một loại cảm giác khó tả đối với anh. Nhưng Nguyễn Mộng đồng thời rất rõ ràng, mặc kệ là kiếp trước hay là kiếp này, anh cũng không thuộc về cô.

Kiếp này cô không có yêu cầu khác, chỉ hy vọng bản thân có thể buông tay ở thời điểm anh yêu cầu rời đi, không cần liều mạng phản đối.

Tắt đèn, Nguyễn Mộng tiến vào trong ổ chăn. Từ bên kia truyền lại nhiệt độ cơ thể của anh, Nguyễn Mộng nhắm mắt lại, bắt buộc bản thân đi vào giấc ngủ.

Cái gì đều không cần nghĩ, nhưng anh lại rất mau từ bên phải ôm lấy cô. Nguyễn Mộng liền phát hoảng, theo bản năng bật đèn, lại bị anh ngăn trở:

“... Cùng Huýền?”

Vệ Cùng Huýền nhủ mảy, lúc trước mặc kệ anh không thích, cô cũng không bỏ tật xấu kêu anh là “Huýền”, hôm nay sao lại đổi tính?

“Đừng bật đèn.”

Thanh âm trầm thấp từ tính như khăn khăn mê người, nhưng Nguyễn Mộng so bất luận kẻ nào đều rõ ràng đây đều là giả.

Hết thấy ấm áp, kỳ thực đều là chính cô ảo tưởng. Không mở đèn, chính là bởi vì anh không muốn nhìn đến thân thể của cô thôi.

Trong bóng đêm ôm cô, anh mới có thể ảo tưởng ôm người đàn bà kia.

Chương 2: chương 2

Thế nhưng hiện tại, thân là vợ của anh, cô sẽ phải thực hiện nghĩa vụ của một người vợ.

Anh... cư nhiên không ghét bỏ.

Nguyễn Mộng lặng lẽ nhắm mắt lại, có lẽ anh không phải không ghét bỏ, chỉ là cho tới bây giờ đều không có nói mà thôi.

Trước kia Nguyễn Mộng không hề tự giác trong chuyện vợ chồng, hiện tại không xong.

Ba mươi ba tuổi trở lại hai mươi ba tuổi, Nguyễn Mộng mới phát hiện bản thân mình trước kia ngây thơ biết bao nhiêu.

Cô có một loại cảm giác tự ti mãnh liệt, mãnh liệt đến mức cô muốn đẩy người đàn ông trên người xuống.

Thật lâu, thật lâu không có cùng anh thân cận như thế này.

Kể từ lúc người phụ nữ kia trở về, anh không còn chạm đến cô, cho dù chỉ là cái bắt tay.

Cô mất đi rất nhiều, nhưng có một số thứ nhất định không thuộc về cô, trong nháy mắt lúc Nguyễn Mộng chết đi mới hiểu rõ, chẳng hạn như Vệ Cung Huyền.

Áo ngủ bị anh cởi ra, lộ ra thân thể mập mạp. Ưu điểm duy nhất mà cô hài lòng chính là làn da trắng.

Tuy nhiên khi sờ lên da vẫn là cảm thấy hơi thô ráp, bởi vì cho tới bây giờ cô chưa từng chú ý đến việc bảo dưỡng làn da mình. Hơn nữa nguyên nhân chủ yếu là do làm việc nhà.

Sau này Nguyễn Mộng mới hiểu, làm việc nhà cần phải cẩn thận từng tí mĩ, mà Vệ Cung Huyền có thừa nhận cô là vợ hay không, cùng với làm việc nhà không hề có chút quan hệ nào.

Không phải cô không tốt, cũng không phải cô quá xấu, mà là bởi vì cô không phải người phụ nữ anh muốn.

Đôi môi của Vệ Cung Huyền thật nóng, thật mềm, có đôi khi Nguyễn Mộng đều nhịn không được phải suy nghĩ vì sao một người đàn ông có đôi môi ấm nóng đó, lại lạnh lùng như vậy?

Tay anh chạy ở khắp người cô, mon tron mỗi một tắc da thịt.

Vệ Cung Huyền cho tới bây giờ không phải là người có tính nhẫn nại, khi Nguyễn Mộng cùng anh ân ái cũng không cảm giác được cao trào hoặc là hưng phấn.

Cô không biết thời điểm anh cùng người phụ nữ kia ở cùng nhau là như thế nào, nhưng đối với cô mà nói... Vệ Cung Huyền giống như là một khối gỗ không nóng không lạnh.

Nếu không phải bởi vì mẹ chồng muốn có cháu bồng, nếu không phải bởi vì bọn họ kết hôn, nếu không phải anh ngại phụ nữ bên ngoài dơ bẩn, có lẽ ngay cả chạm vào cô anh cũng không cần.

Ánh mắt cô dần mê ly nhìn trần nhà tối đen.

Cô còn nhớ rõ thời đại học Vệ Cung Huyền được hoan nghênh thế nào, tất cả các cô gái đều thích anh, chỉ cần anh muốn, anh hoàn toàn có được mà không phải tốn chút công sức.

Khi đó Nguyễn Mộng cho rằng Vệ Cung Huyền là giữ mình trong sạch, sau này mới nghĩ thông suốt, anh chính là đang chờ đợi người phụ nữ trong lòng kia thôi.

Khi Vệ Cung Huyền tiến vào bên trong thân thể cô, Nguyễn Mộng không khỏi cảm thấy có chút đau nhức, nhịn không được phải rên lên.

Kiếp trước cô chỉ vì Vệ Cung Huyền mà sống, không cần cha mẹ, không cần đứa nhỏ, không cần bản thân.

Một người nếu ngay cả bản thân cùng thân nhân cũng không yêu thương, làm sao có thể được người khác quý trọng?

Thanh âm của cô vốn rất thanh thúy, nhưng từ lúc sống lại cô vẫn chưa nói gì, lúc này mở miệng, đừng nói là Vệ Cung Huyền, ngay cả bản thân Nguyễn

Mộng cũng giật nảy mình.

Thanh âm này, thanh âm này của cô... Làm sao có thể như vậy? Làm sao có thể yếu đuối như vậy?

Nguyễn Mộng vội vàng che miệng, nhưng Vệ Cung Huyền vẫn nhanh chóng tiến vào, trong bóng đêm phát ra tiếng nước rõ ràng khiến Vệ Cung Huyền kinh ngạc.

Bọn họ không phải lần đầu tiên, nhưng đây là lần đầu tiên Nguyễn Mộng ra nước nhiều như vậy.

Anh cúi đầu nhìn người phụ nữ phía dưới, thấy cô đang tận lực đè nén thanh âm, mà xui quỷ khiến nói:

“Đừng chịu đựng, kêu lên đi.”

Nguyễn Mộng liền phát hoảng, vừa định lên tiếng chất vấn, bàn tay đang che miệng đã bị Vệ Cung Huyền cầm xuống dưới.

Theo anh hung hăng tiến vào, cô kêu một tiếng, thanh âm khàn khàn mềm mại mà đáng yêu, lại mang vẻ yếu ớt, quả thực có thể làm xương cốt nam nhân mềm nhũn.

Nguyễn Mộng vội vàng cắn miệng, cô thật may mắn trong bóng đêm anh nhìn không thấy mặt cô, bằng không anh sẽ thấy mặt cô đã đỏ rực.

Nhưng mà càng không muốn kêu thì cảm giác lại càng mãnh liệt, Nguyễn Mộng thiếu chút nữa đã khóc. Cho tới bây giờ cô không biết cùng Vệ Cung Huyền ân ái cũng có thể có được khoái cảm như thế này.

Cô nỗ lực khép hai chân lại, muốn ngừng cảm giác xôn xao của mình, tuy nhiên cô không thể điều khiển được cơ thể mình, anh tiến vào một lần cô liền nhịn không được kêu một tiếng.

Vệ Cung Huyền như là mê muội, lực đạo càng lúc càng tăng, không biết Nguyễn Mộng hiểu lắm hay không, nhưng cô lại cảm thấy... Anh là cố ý.

Tuy Nguyễn Mộng rất béo, nhưng Vệ Cung Huyền vẫn có thể thừa nhận sức nặng này.

Vì thế lần đầu tiên sau ba năm anh thay đổi tư thế hoan ái, thất lưng bị Vệ Cung Huyền nâng lên khiến Nguyễn Mộng phát hoảng, anh đổi vị trí với cô.

Đem Nguyễn Mộng đặt ngồi lên bụng, ngón tay sờ soạn xuống phía dưới, dựa vào cảm giác mà tiến vào.

Lúc này Nguyễn Mộng mới hai mươi ba tuổi, Vệ Cung Huyền lại rất ít cùng cô hoan ái, cho nên cô rất chặt, không khác gì xử nữ, có lẽ cảm giác càng sâu hơn.

Vệ Cung Huyền chỉ có lúc cần phát tiết mới chạm vào cô, không có khúc dạo đầu, càng miễn bàn ôn nhu cùng tư thế biến hóa, cho nên thay đổi lần này, ngay cả chính anh đều cảm thấy có chút không thể tin.

Anh không phải người xem trọng dục vọng, nếu không phải anh muốn, anh một chút cũng không cần.

Nhưng lúc này đây thật sự là vượt quá phạm vi anh dự kiến. Cuối cùng anh cũng chỉ có thể đem bản thân lúc này của mình quy tội vì mê muội.

Ngồi trên bụng anh, Nguyễn Mộng thật sợ hãi, cô nhịn không được lấy tay đặt lên bả vai Vệ Cung Huyền nhưng lập tức liền lại thả xuống dưới.

Cô không dám đem toàn bộ sức nặng đặt ở trên người anh, chỉ có thể lấy tay chống giường, nhưng như vậy hao lực quá lớn, Vệ Cung Huyền lại mạnh mẽ ra vào.

Thoáng chốc cô liền chịu không nổi, cả người liền mềm nhũn ngã xuống.

Vệ Cung Huyền theo bản năng lấy tay giữ lại, đem Nguyễn Mộng ôm vào trong lòng.

Vốn thân hình cô rất to, một chút đều không giống như chim nhỏ nép vào người, thậm chí sờ lên cảm giác cũng không phải tốt đẹp, nhưng mà... Anh lại bị ma quỷ ám ảnh không đẩy cô ra, mà là tiếp tục bắt đầu chuyển động.

Trong căn phòng tối, chỉ có tiếng nữ nhân kiều mị rên rỉ cùng tiếng thờ dốc của nam nhân, còn có chỗ giao hợp không ngừng phát ra tiếng nước.

Đầu Nguyễn Mộng trống rỗng, cô mềm yếu ngã sang cạnh người Vệ Cung Huyền, không dám đụng vào anh, mặt cô chậm rãi nghiêng vào gáy anh phun ra hơi thở mang theo nhàn nhạt hương vị sữa.

Một chút cũng không giống như người phụ nữ thành thực hai mươi ba tuổi... Vệ Cung Huyền nghĩ như vậy, hai tay lại sớm phủ lên ngực cô nhẹ nhàng vuốt ve.

Cô tuy rằng béo, nhưng mà những chỗ lồi lõm cần có thì cô cũng không thua kém, nhất là bộ ngực, tuy rằng anh không có bật đèn xem qua, nhưng mà theo xúc cảm mà nói, tuyệt đối là đầy đặn có eo dẫn, hơn nữa tuyệt không rù xuống.

Hai ngón tay thon dài nhẹ nhàng vân vê hai núm hồng, Nguyễn Mộng bị anh tra tấn nhịn không được rên rỉ, mà Vệ Cung Huyền nghe tiếng rên rỉ lại càng

thêm hưng phấn.

Anh trước kia chỉ cần một lần, nhưng hiện tại, một lần giống như là không đủ.

Buổi sáng ngày thứ hai, Nguyễn Mộng không dậy nổi.

Lúc cô tỉnh lại thì Vệ Cung Huyền đã đi làm, trong nhà chỉ còn một mình cô. Từ trên giường ngồi dậy, cô cảm thấy thắt lưng đau nhức, hai chân giống như đeo chì, ngay cả nhấc lên cũng không được.

Chân vừa mưng dệp lè, còn chưa kịp đứng lên, giữa hai chân liền trào ra dòng nước ấm, từ trong bắp đùi chảy xuống.

Mặt Nguyễn Mộng đỏ lên, xem dấu vết để lại, nghĩ tới thời điểm bản thân mơ mơ màng màng, Vệ Cung Huyền giống như cầm khăn lông ướt lau hạ thân cho cô...

Lắc đầu, cô đem ý tưởng không bao giờ có này đập tắt một lần nữa.

Chỉ bởi vì một chút gần gũi, bởi vì ôn nhu trước nay chưa từng có, thế nhưng cô lại muốn mình rơi xuống vực sâu không lối thoát này lần nữa!

Sao đến giờ cô vẫn chưa chịu tỉnh ngộ? Vệ Cung Huyền chính là vực thẳm mà cô không thể tìm lối ra cho mình!

Nhanh chóng tắm rửa, Nguyễn Mộng thay đồ rồi ra ngoài. Thân thể của bản thân chính mình rõ ràng nhất, đã béo, còn kém thật, thể chất một chút cũng tốt.

Cô không muốn đi bệnh viện, tình cảnh tử vong của kiếp trước luôn luôn quanh quẩn trong mộng của cô, thế nên Nguyễn Mộng liền chọn phòng khám trung y phổ thông bốc chút thuốc bắc trở về nhà.

Thuốc bắc có mùi rất nặng, nhất là ở thời điểm uống vào, càng khổ không thể nói. Nguyễn Mộng cố gắng nín thở nhưng mùi vị kia cứ xộc vào mũi, khiến cô cảm thấy khó chịu.

Nhưng ngay cả chết cô cũng đã trải qua một lần, thuốc bắc hiện tại có thể làm khó cô sao?

Nguyễn Mộng cảm thấy bản thân tràn đầy tự tin, cô nhanh chóng uống hết chén thuốc. Bác sĩ nói cảm thấy đắng có thể ăn một khối đường phèn, nhưng đường đã cầm sẵn trên tay, Nguyễn Mộng lại không có tâm tình để ăn.

Đắng thì đã sao, dù sao so với chết vẫn tốt hơn.

Lúc nấu thuốc cô luôn mở máy hút khói, cho nên mùi vị cũng không nhiều lắm. Vừa vặn giữa trưa Vệ Cung Huyền cũng không về, cả ngôi nhà chỉ có cô mà thôi.

Một lúc sau Nguyễn Mộng cảm thấy có chút mệt, thu dọn xong liền lên giường đi ngủ.

Đêm qua Vệ Cung Huyền bỗng dưng vô cùng mạnh mẽ, cô bị ép buộc đến nửa đêm mới ngủ, thật không biết anh đối với thân thể của cô cũng có tính thú lớn như vậy. Từ kiếp trước cho tới bây giờ chưa từng phát sinh chuyện tương tự.

.....

Cảm thấy khuôn mặt có chút ngứa, nhưng thân thể còn mệt mỏi, theo bản năng muốn ngủ, cô liền lấy tay xoa đi vật gây ngứa. Nhưng ngay cả tay tay chính mình cũng bị giữ lấy, Nguyễn Mộng sợ tới mức mở mắt ra, lại thấy một chuyện không có khả năng lại xuất hiện vào lúc này.

“Minh nhất định là đang nằm mơ...”

Thì thảo, cô lại lần nữa nhắm mắt lại, nhưng cổ bị cản cản nói cho cô, hết thấy này đều là thật sự.

Nguyễn Mộng cảm thấy bản thân mình sắp điên rồi, dù sao chết thì cũng đã chết qua một lần, cho dù điên cũng không phải là không thể xảy ra.

Nhưng cảm giác thân thể bị cản cản thật sự là quá rõ ràng, rõ ràng đến mức cơn buồn ngủ lập tức tan thành mây khói.

Cô không thích ngủ lơ thê, nhưng buổi sáng cô đã đem toàn bộ quần áo quăng vào máy giặt, không thể thay đồ ngủ nên đành phải lấy cái áo sơ mi cũ của Vệ Cung Huyền mặc vào.

Nhưng hiện tại Vệ Cung Huyền thật sự xuất hiện trước mặt cô, cô lập tức ý thức được bản thân chính mình đang mặc quần áo của anh, lại nhìn đến nét mặt của anh, cả người lập tức co rúm lại theo quán tính, nói năng có chút lộn xộn:

“Thực xin lỗi, em không phải cố ý...”

Đang hôn trên cổ cô Vệ Cung Huyền sững sờ một chút:

“Em đang nói cái gì?”

Anh là hung thần ác sát sao? Trước kia cô nhìn thấy anh cũng không thế này, mà là giống gấu thấy mật liền mạng quần lấy. Hai ngày này đã xảy ra chuyện gì?

“Em không phải cố ý mặc quần áo của anh, em. ....”

Đột nhiên ý thức được anh không thích nghe bản thân lái nhai, Nguyễn Mộng lập tức im lặng, trong lòng vô cùng ảo não. Anh đã đủ chán ghét cô, cô lại còn không nhớ giáo huấn của kiếp trước.

“... Không có việc gì.”

Vệ Cung Huyền đem mặt vui vào ngực Nguyễn Mộng, rất nhanh đã đem áo sơ mi trên người cô cởi xuống.

Suốt một buổi sáng hôm nay anh đều không có tâm tư làm việc, trong đầu toàn là nghĩ tới tiếng kêu cùng thân thể của cô, giống như mê muội.

Giữa trưa anh cũng không có tâm trí dùng bữa, sau đó nghỉ lại, cô không phải là người vợ anh cưới hỏi đàng hoàng sao? Anh muốn cô, trực tiếp về nhà không phải được sao?

“Em mặc đi.”

Đây là lần đầu tiên anh không thể tập trung vào công việc, cũng là lần đầu tiên anh tan sở sớm. Tất cả chỉ vì cô.

Nguyễn Mộng bị sự khác thường của Vệ Cung Huyền dọa sợ, cô lấy tay đặt trên lồng ngực anh, lòng bàn tay ở cơ bắp rắn chắc tản ra nhiệt độ nóng rực.

“Đợi, đợi chút.... bây giờ là ban ngày....”

“Ừm, anh biết.”

Anh cúi đầu nói một tiếng, trong giọng nói có chút ảo não, nếu anh có thể dừng lại thì đã không trở về sớm.

“Vậy, vậy anh còn...”

Nguyễn Mộng chân tay luống cuống che thân thể mình.

Ban ngày không giống như buổi tối có thể không cần nhìn đến dáng người, anh nhìn thấy nhất định sẽ buồn nôn!

Vệ Cung Huyền làm sao có thể chấp nhận cự tuyệt, bàn tay Nguyễn Mộng đặt trên ngực anh trở nên mềm nhũn.

Cuối cùng Nguyễn Mộng chỉ có thể nhắm mắt lại, đem bản thân triệt để mở ra.

Quả nhiên, Vệ Cung Huyền liền bắt động.

Kiếp trước cho tới bây giờ Nguyễn Mộng cũng không vì mình béo mà cảm thấy tự ti. Nhưng từ khi người phụ nữ kia xuất hiện, cô mới biết được thì ra phụ nữ cũng có thể xinh đẹp đến như vậy.

Không phải giống như mình, vừa béo lại vừa xấu, thịt béo trên mặt có thể đem ngũ quan tụ lại một chỗ.

“Ồ...”

Cô không dám khóc, chỉ có thể nức nở ra tiếng, trong lòng đau đớn, đau đến mức cô chịu không nổi.

“Em khóc?”

Vệ Cung Huyền hỏi, thanh âm vẫn nhàn nhạt không có chút cảm tình.

Nguyễn Mộng nhắm mắt lại, không trả lời anh, đầu nghiêng qua một bên.

Bởi vì ngủ trưa, rèm cửa sổ bị kéo lại, trong phòng tuy rằng không thể so cùng bên ngoài, nhưng cũng có thể đem mọi thứ nhìn thấy rõ ràng.

Cô gái dưới thân mượt mà đầy đặn, một chút cũng không thấy mập mạp. Anh nhìn, chỉ cảm thấy đầu óc mơ hồ, cổ họng khô khan, nhất thời càng thêm khát vọng.

Nguyễn Mộng nức nở ra tiếng:

“Đừng nhìn, đừng nhìn em....”

“Vì sao không nhìn?”

Anh hỏi lại, bàn tay nắm một bên ngực nõ nang mềm mại vuốt ve, Nguyễn Mộng mơ hồ mở mắt ra, trong mắt chứa đầy hình ảnh tuần mỹ của Vệ Cung Huyền, mang theo cảm giác không thực tế.

Cô cái gì cũng không thể nói. Cô hèn mọn, cô sợ hãi, tương lai của cô... cũng không thể nói.

Đối với người không thương yêu mình mà nói ra nguyên nhân sợ hãi, ngoại trừ tăng trò cười còn có thể đem lại cái gì tốt sao?

Nguyễn Mộng lắc đầu, không nói chuyện.

Vệ Cung Huyền cũng không có hỏi lại, anh vốn không phải người có lòng hiếu kỳ nặng.

Khó có được một lần quan tâm cô nhưng cô không cảm kích, anh còn chưa tỉnh, vẫn là nhanh chóng giải quyết, xong càng sớm, anh có thể sớm trở về công ty.

Bạn đang đọc truyện *Sự Huyền Diệu Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: chương 3

Nguyễn Mộng cảm thấy cực kỳ bối rối. Trái tim cô đập kịch liệt, nhưng mà ở trước mặt Vệ Cung Huyền, cô không khác gì một ở đũa trẻ con, tùy ý anh muốn làm gì thì làm

Mà lúc này đây, anh tựa hồ không giống những lần trước. Trước kia, trước kia anh ít chú ý đến những khúc dạo đầu!

Nhưng lúc này đây... Có phải đã quá dài hay không?

Nguyễn Mộng chịu đựng cố gắng không rên lên, đem qua cô còn nhớ rõ, đánh chết cô cũng không muốn lại bị oox lại xxoo như vậy!

Cô không lên tiếng, Vệ Cung Huyền cảm thấy bất mãn. Anh nhú mày, đem đầu Nguyễn Mộng xoay đến trước mặt, tỉ mỉ nhìn cô, hỏi:

“Vi sao không kêu?”

Tại sao phải kêu? Tận dưới đáy lòng Nguyễn Mộng hỏi lại, đương nhiên, cô không dám hỏi Vệ Cung Huyền như vậy

Thấy vẻ mặt quật cường của cô, Vệ Cung Huyền không khỏi kỳ quái. Nhưng người phụ nữ này có lực hấp dẫn thật kì lạ với anh, anh không muốn nghĩ nữa.

Lập tức đề lên người cô, tay sờ soạng xuống phía dưới, Nguyễn Mộng bị anh dọa, lớn tiếng kêu lên, anh kinh ngạc nhìn cô. Nguyễn Mộng nhanh chóng bắt lấy tay anh:

“Đừng, đừng có sờ...”

Quá mất mặt, phía dưới của cô đã ướt lấm rồi!

Nhìn Nguyễn Mộng vừa xấu hổ lại vừa giận dữ, Vệ Cung Huyền lại còn nở nụ cười!

Vệ Cung Huyền nở nụ cười!

Nguyễn Mộng tròn mắt, cô gần như chưa từng gặp Vệ Cung Huyền cười với mình, cũng không thấy anh cười cùng người khác.

Trừ bỏ người phụ nữ kia cùng đứa nhỏ, anh cơ hồ có thể nói là một khối gỗ, đối với mọi thứ đều là không lạnh không nóng.

Nhưng mà khối gỗ này lại nở nụ cười với cô, mười mấy năm... Lần đầu tiên vì cô mà cười!

“Em khóc cái gì?”

Anh cúi đầu hỏi, trong thanh âm mang theo tình dục khàn khàn.

Nguyễn Mộng lắc đầu, cầm lấy tay anh không chịu buông, cắn răng nhịn xuống nước mắt. Cô thật ngu ngốc, rõ ràng biết Vệ Cung Huyền không thuộc về cô.

Anh đối với cô tràn ngập lực hấp dẫn, chỉ cần một nụ cười tươi có thể làm cho cô nháy mắt quăng mũ còi giáp, thua thật thảm hại.

“Em thật ướt.”

Vệ Cung Huyền giống như phát hiện bảo tàng, ngạc nhiên nói.

“Em trước kia không phải như thế.”

Chuẩn xác mà nói trước kia hai người bọn họ đều không phải như thế, một người luôn trầm mặc, một người không bao giờ tự ti vì thân thể mình.

Nguyễn Mộng cảm thấy cực kì xấu hổ, mặt cô càng lúc càng đỏ, về mặt Vệ Cung Huyền còn cố tình như phát hiện kì quan mới :

“Lại còn chảy nước.”

“Đừng nói nữa!”

Cô nhin không được gằm nhẹ:

“Muốn làm thì nhanh lên!”

Vệ Cung Huyền bị cô hét lên, sừng sốt một chút, nhưng lập tức liền phản ứng, môi mông tươi cười:

“Thực nóng vội?”

Nguyễn Mộng bị lời nói như có như không của anh treu tức biến thành mặt đỏ tai hồng, vừa định phản bác, anh liền đi vào.

“Vậy thì như em mong muốn...”

Cô bị anh tiến vào lúc sâu lúc cạn khiến ngực cô phập phồng lên xuống, hai tay nắm chặt drap giường, cắn răng chống đỡ thân thể, từ nơi sâu kín truyền đến từng đợt khoái cảm cực hạn.

Thật thô, thật lớn, thật nóng... Nguyễn Mộng nhắm mắt lại không dám nhìn Vệ Cung Huyền, nhìn anh một lần cô lại muốn khóc một lần, chỉ có không nhìn anh, cô mới có thể duy trì một chút tự tôn nho nhỏ.

Theo động tác Vệ Cung Huyền, Nguyễn Mộng đón lấy từng đợt ra vào mãnh liệt của anh, cô nghiêng đầu cắn áo gối, liều mạng ức chế bản thân rên rỉ.

“Kêu lên đi em”

Vệ Cung Huyền cúi đầu, bàn tay mơn trớn khuôn mặt cô, thanh âm khàn khàn.

“Kêu lên đi, mềm mềm (*).”

(*Anh kêu Nhuyễn có nghĩa là mềm mềm)

Nguyễn Mộng mơ mơ màng màng nhìn anh, cô nghe được Vệ Cung Huyền kêu cô “Nguyễn”.

Đây là anh lần đầu tiên kêu tên cô “Nguyễn Mộng”, tuy rằng chính là một cái họ, nhưng cô đã thật thỏa mãn.

Kiếp trước nghe được anh kêu tên người phụ nữ kia, mỗi lần nghe được, tim cô như khoét một cái động lớn.

Nguyễn Mộng không biết Vệ Cung Huyền kêu “Mềm mềm”, mà nghe lầm thành “Nguyễn”.

Cô lắc lắc đầu, không chịu kêu ra tiếng. Vệ Cung Huyền nhìn bộ dáng quật cường đó, ánh mắt có chút phức tạp, anh càng ngày càng không hiểu cô.

Rõ ràng là thích anh, bằng không cũng sẽ không dùng hết thủ đoạn muốn gả cho anh, nhưng mà vì sao? Vì sao anh cảm thấy cô giống như có chỗ nào thay đổi?

Hơn nữa trở nên... Làm cho anh mê hoặc.

Bàn tay to từ gương mặt cô lướt xuống bộ ngực bốp nhẹ hai cái, khuôn mặt Nguyễn Mộng phỉếm hồng, hạ thân lại bị anh chiếm.

Cái loại cảm giác tê dại đến tận xương tủy làm cho cô thật sự nhin không được nhất là thời điểm Vệ Cung Huyền hôn lên môi cô, tiếng cô rên rỉ liền bị Vệ Cung Huyền nuốt đến trong bụng.

Anh hôn cô... Anh lại còn hôn cô!

Kiếp trước cho tới bây giờ anh chưa bao giờ chạm vào môi cô! Mặc kệ là ở đâu! Cho dù là thời điểm hoan ái, anh đều không có hôn môi cô, cho tới bây giờ cũng chưa từng!

“A...”

Hai tay đem drap giường nắm càng ngày càng chặt, Nguyễn Mộng cảm thấy bản thân sắp vỡ thành từng mảnh, khoái cảm kịch liệt như sóng biển đánh úp, cô càng lúc càng run rẩy.

Trong thân thể từng tế bào tựa hồ bị anh mở ra, bờ môi của anh lại che xuống dưới, vừa ôn nhu lại vừa lạnh lẽo...

Nguyễn Mộng tựa hồ như lâm vào kiếp trước, khi lần đầu tiên nhìn thấy Vệ Cung Huyền, cứ như vậy mà si mê, không tiếc hết thảy mọi thứ đều muốn ở cùng anh, cũng không suy nghĩ bản thân có xứng hay không.

Hiện tại cô đã hiểu, bản thân rốt cuộc vẫn không thể không chế được trái tim mình.

Thanh âm cô rõ ràng đã nghe qua rất nhiều lần, nghe lại một lần nữa, hoàn toàn không giống như lúc ban đầu.

Cho dù lúc hoan ái, Vệ Cung Huyền cũng khó tránh khỏi suy nghĩ, anh nhú mày, thân thể vui thích nhưng trong lòng cảm thấy phức tạp.

Nguyễn Mộng cũng không biết anh đang nghĩ gì, dù sao Vệ Cung Huyền nghĩ gì, cô có đoán cũng phí công.

Cô rất muốn can chính mình, tốt nhất là im miệng lại, cô có thể tìm chỗ nào vắng vẻ hét to lên chứ một chút cũng không muốn để Vệ Cung Huyền nghe!

Anh đã đủ khinh thường cô, cô còn muốn làm cho bản thân thêm hèn mọn nữa sao? Hơn nữa trong miệng cô vẫn còn vị thuốc Bắc.

Cô có thể can sao? Vệ Cung Huyền đang hôn môi cô, cô nào dám can xuống!

Chỉ có thể phát ra tiếng kêu, phòng ngủ rất lớn, thế nhưng lại có tiếng vang:

“Đủ, đủ rồi... Anh nhanh chút, nhanh làm xong!”

Cô không muốn nghe bản thân phát ra thanh âm như vậy, một chút cũng không muốn!

Vệ Cung Huyền rất kinh ngạc, phải biết rằng trước kia Nguyễn Mộng đối với anh trăm nhu ngàn thuận, cái gì cũng chưa từng trái ý anh.

Hiện tại, cô lại muốn anh làm nhanh xong? Chẳng lẽ cô ghét bỏ thân thể anh?!

Đáng tiếc ở thời điểm Vệ Cung Huyền tiến công, Nguyễn Mộng còn đang nghĩ chuyện khác, làm sao còn phát ra âm tiết.

Có lẽ là lời của cô chọc giận anh, có lẽ là anh không thích bị người khác ra lệnh, tóm lại trận hoan ái này thắng đến một nửa giờ sau mới ngừng.

Nguyễn Mộng xụi lơ ở trên giường, ngay cả kéo drap che khuất bản thân cũng không còn sức. Coi như Vệ Cung Huyền còn có lương tâm, sau khi hoan ái xong anh liền đứng dậy đi vào phòng tắm, Nguyễn Mộng cho rằng anh là muốn đi tắm rửa, kiếp trước mỗi lần làm xong, chuyện thứ nhất anh làm đều là đi tắm rửa, sau đó mới trở về ngủ.

Về phần vệ sinh của cô... Đương nhiên là chính cô tự làm.

Nhưng chuyện gì đang xảy ra? Sao liền biến thành cái dạng này?

Theo lý thuyết thời điểm cô hai mươi ba tuổi hẳn thật khỏe mạnh, hiện tại...! Chẳng lẽ bởi vì linh hồn thay đổi nên thân thể cũng kém hơn sao? Nguyễn Mộng cảm thấy khó hiểu, trên người dính dính ngầy ngầy khó chịu thật.

Cô gầy dựa đứng lên, còn chưa kịp ngồi dậy, cả người bởi vì vận vẹo quá độ nên rớt xuống dưới giường. Xương cốt vốn dĩ giống như gãy rồi thì bây giờ gần như gãy thật rồi! Về mặt đau khổ, cô đau đến nhe răng trợn mắt.

Từ phòng tắm bước ra, Vệ Cung Huyền cầm khăn nóng trên tay, hướng tới giường lại không thấy người, người phụ nữ vừa mới ở dưới thân anh khóc rồi tỉnh rồi mà lại cứ như vậy mà biến mất!

Anh nhanh chóng ý thức được bản thân sai lầm rồi, bởi vì có tiếng rên rỉ từ dưới giường truyền tới. Chạy vội qua, anh chỉ nhìn thấy một thân thể trắng như tuyết đưa lưng về phía mình, cả người đều là dấu hôn...

“Em đang làm gì đó?” Anh nhú mày hỏi.

Nguyễn Mộng vừa nghe loại ngữ khí ôn hoà này liền sợ hãi, cô vung tứ chi muốn xoay người, đáng tiếc mặc cho hoa chân múa tay như thế nào, vẫn là không đứng lên được.

Cô xem nhẹ sức chiến đấu của Vệ Cung Huyền, cũng đánh giá cao lực phòng ngự của mình, không phải mập mập đều có thân thể cường tráng.

Trong bụng đều là thương tâm, càng thương tâm lại càng béo.

Đợi đến khi thương tâm đến cực điểm, cả người sẽ phì ra, về sau muốn giảm béo cũng không còn lý do nữa.

Hé miệng, muốn nói lại không biết nên nói cái gì. Nguyễn Mộng cảm thấy khó khăn, cô hiện tại đang trần trụi, may mắn là chỉ nằm nghiêng một bên...

Vừa nghĩ như vậy, thân thể đã được một đôi tay ấm áp kéo lên, ôm về giường.

Trời, đùa giỡn cái gì... Anh nhất định phải đem cô đặt nằm ngửa sao?!

Nhanh chóng lấy tấm drap phủ lên thân, cánh tay đau muốn rút gân.

Nguyễn Mộng cảm thấy không hiểu, kiếp trước sau khi Vệ Cung Huyền rời đi nhưng cô cũng chưa từng mang bộ dáng suy yếu này chẳng lẽ là bởi vì linh hồn trọng sinh, do đó cả người đều thay đổi?

Một bên cô an phận bất động, một bên Vệ Cung Huyền liền đem rèm cửa sổ kéo ra, hiện tại là ban ngày, nhìn mọi thứ rõ ràng hơn!

“Đừng lộn xộn.” Anh nói, tay đem hai chân cô mở ra.

Nguyễn Mộng cả kinh, tròng mắt muốn rớt xuống, trong cổ họng phát ra một tiếng thét thê thảm chói tai đến cực điểm, lấy cánh tay không đau muốn đẩy Vệ Cung Huyền. Đáng tiếc thất bại trong gang tấc.

Anh không phí khí lực liền đem cô khổng chế, cuối cùng Nguyễn Mộng chỉ có thể vô cùng đáng thương cắn miệng, hai tay bị Vệ Cung Huyền đè ở dưới gối, hai cái đùi mở ra, chôn đào nguyên mang theo chút sưng đỏ cứ như vậy bày ra ở trước mặt anh.

Ổn định tâm thần, lòng mày Vệ Cung Huyền càng nhíu càng sâu. Thật sự là gặp quý mã, anh lại nổi lên dục vọng... mà đối tượng lại là người phụ nữ mập mạp đối diện mình!

Bên trong bắp đùi bị ma sát va chạm đỏ au, thời điểm anh lau chùi không tự giác giảm nhẹ lực đạo.

Nguyễn Mộng đỏ mặt, cô từ từ nhắm hai mắt không dám nhìn Vệ Cung Huyền, mãi đến khi anh lau xong rồi, đem áo ngủ cho cô. Nói là áo ngủ cũng không hoàn toàn đúng, chỉ là thay đổi áo sômi mà thôi.

“Áo ngủ của em để ở đâu?” Anh không tìm được.

“Áo ngủ?”

Nguyễn Mộng lúc này mới chú ý tới trên tay là áo sômi sạch sẽ của Vệ Cung Huyền, cô giật mình, theo phản ứng đem áo sômi quăng thật xa, quay đầu liền thấy Vệ Cung Huyền đen hết nửa mặt, vội vàng lấp bắp giải thích:

“Ặc, thực xin lỗi... Em không có ý, áo ngủ của em đã mang đi giặt, cho nên mới mặc áo sômi của anh... sẽ không có lần sau, em cam đoan!”

Cho nên anh có thể không cần như vậy được không?

Chỉ cần Vệ Cung Huyền ngẫu nhiên có một chút hảo ý, cô đều theo bản năng nghĩ đến hậu quả.

Anh cho cô chút hi vọng, cô cố tình hy vọng xa vời, cuối cùng cô cũng không còn gì ngoại trừ tuyệt vọng.

Cô cố tình trừ bỏ thói quen này, thói quen loạn tưởng, kết quả như thế nào, cô cũng đều không thể thừa nhận nổi. Vệ Cung Huyền luôn có thể dễ dàng thoát thân, mà cô thì luôn hãm sâu, không tự thoát thân được.

Vệ Cung Huyền nhíu mày lại, anh nhìn thấy áo sômi bị quăng đi, lần đầu tiên phát giác bản thân cũng có thể dọa người.

“Đâu có nói là không cho em mặc.”

Nguyễn Mộng sững sốt một chút, Vệ Cung Huyền đem áo sômi cầm tới, cởi bỏ nút áo, khoác lên người cô:

“Anh đi tắm rửa trước, em đem quần áo mặc vào, hoặc là chúng ta cùng nhau tắm?”

Nguyễn Mộng vội vàng lắc đầu như trống bỏi, quả thực không thể tin được lỗ tai chính mình.

Thật sự cô không phải đang nằm mơ đó chứ? Ánh mắt liếc về phía đồng hồ báo thức đầu giường, rõ ràng nhìn thấy 15 giờ 02 phút ngày 18 tháng 6.

Đây là ngày thứ hai cô sống lại, nhưng mà...

Không có khả năng xảy ra chuyện tốt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Sự Huyền Diệu Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: chương 4

Vệ Cung Huyền cũng không miễn cưỡng cô, lập tức đi vào phòng tắm.

Nguyễn Mộng xác định anh đã thật sự đi vào phòng tắm rồi, mới vội trộm đem áo sômi của anh mặc vào.

Vệ Cung Huyền dáng người thon dài, cơ bắp rắn chắc, tuy rằng thoát nhìn có chút gầy, nhưng trên thực tế lại phi thường cao to, cho nên cho dù là mập mạp Nguyễn Mộng cũng có thể mặc sômi của anh.

Mặc quần áo là quá trình rất thống khổ, tuy rằng thân mình đã được anh lau chùi qua, nhưng cảm giác đau đớn vẫn không giảm bớt.

Nguyễn Mộng cẩn thận mặc xong quần áo, hai chân bước xuống giường mang dép lê, chờ Vệ Cung Huyền tắm xong rồi tự mình tắm rửa.

Mùi hương của anh lưu lại ở trên người cô càng lâu, cô lại càng không thể khống chế được bản thân muốn đặt niềm tin vào người đàn ông này. Nếu đã không thể tin vào, cho nên chỉ có thể tránh xa là tốt nhất.

Ít nhất có thể cam đoan bản thân sẽ bị tổn thương lần nữa. Sau khi Nguyễn Mộng sống lại xem như đã hiểu một ít đạo lý, cô đã chết qua một lần, rốt cục cũng hiểu rõ cái gì kêu là thời điểm thích hợp rồi đi.

Lần này... Chỉ cần người phụ nữ kia xuất hiện, cô liền xoay người bước đi, cam đoan một chút cũng không lưu luyến.

Không, có lẽ có lưu luyến, nhưng quyết không do dự.

Đang miên man suy nghĩ, Vệ Cung Huyền đã từ trong phòng tắm đi ra.

Nguyễn Mộng lập tức đứng lên, thắt lưng bỗng đau nhói, mắt thấy vừa sắp té xuống đất, đang cho rằng bản thân sẽ tiếp tục làm bạn với sàn nhà lần nữa. Vệ Cung Huyền đã tay mắt lanh lẹ, tiến lên một bước liền bắt được thắt lưng của cô, mang cô tới giường, mặt mày nhăn nhó:

“Sao lại không cẩn thận? Cũng không phải không biết bản thân đi đường không xong.”

Nguyễn Mộng bị anh nói mặt đỏ lên, kiếp trước lúc cô vừa cùng anh kết hôn chính là như vậy. Chỉ cần Vệ Cung Huyền nhìn cô một cái cô sẽ thẹn thùng.

Nhưng mà sau này, từ khi anh rời đi, cô không còn loại thẹn thùng này nữa. Mỗi lần nhìn thấy anh, cũng chỉ còn lại nước mắt, cùng với hèn mọn khẩn cầu.

Cho tới bây giờ anh cũng chưa từng quay đầu liếc nhìn cô một cái, cho tới bây giờ cũng không. Thật giống như Nguyễn Mộng cô chỉ là người qua đường nhỏ bé mà thôi.

“Muốn tắm rửa?”

Thấy Nguyễn Mộng không trả lời, Vệ Cung Huyền lại hỏi.

Lúc này Nguyễn Mộng gật đầu, anh nhanh chóng nâng Nguyễn Mộng lên dễ dàng. Nguyễn Mộng gật nảy mình, vội vàng cự tuyệt:

“Em, em có thể tự đi...”

Vệ Cung Huyền cắt ngang lời của cô:

“Không biết là ai đã té ngã đến hai lần!”

Nói xong cũng không có ý định nghe Nguyễn Mộng nói lời vô nghĩa, trực tiếp đi về hướng phòng tắm.

Cô vừa mặc áo sômi còn chưa tới mười phút lại cởi ra. Nguyễn Mộng xấu hổ không chịu nổi, ngồi ở trong bồn tắm lớn, xem người đàn ông luôn luôn cách xa cô xoay người xả nước giúp cô, dưới làn nước ấm áp.

Trong đầu cô loạn thành một đoàn, ngay cả Vệ Cung Huyền cầm bọt biển đi tới cô cũng không chú ý, còn ngoan ngoãn duỗi thân, nâng cánh tay để anh có thể dễ dàng tắm rửa cho cô.

Đợi đến lúc cô có phản ứng, Vệ Cung Huyền đã sớm giúp cô tắm rửa xong xuôi, còn giúp cô mặc cái áo sômi mới. Nguyễn Mộng hoảng sợ, theo bản năng đem người đàn ông trước mặt đẩy ra.

Vệ Cung Huyền không chú ý, thế là cả người đều bị cô đẩy ngã xuống đất, trong phòng tắm nền gạch sạch sẽ tuy không trơn... Nhưng không có nghĩa là không có nước, vì thế bộ quần áo sạch sẽ của anh cũng bị làm ướt.

Anh nhú nhú chân mày, giãy tiếp theo liền bắt đầu cởi áo trên người Nguyễn Mộng xuống. Nguyễn Mộng thấy vậy liền phát hoảng, nhưng vẫn xin lỗi:

“Thực, thực xin lỗi, em không phải cố ý, không phải cố ý... Á, anh làm gì vậy!”

“Em làm ướt quần áo của anh.”

Vệ Cung Huyền liếc mắt một cái, giống như cô cùng câu hỏi phi thường ngây thơ. “Anh đương nhiên nên tắm lần nữa.”

“Tắm, tắm rửa?” Giống như... “Vậy sao anh cởi quần áo của em làm gì?!”

“Hình như nó là đồ của anh mà?”

Vệ Cung Huyền lúc này đây ngay cả liếc cô một cái đều không có, thoải mái đem áo sômi bỏ vào giỏ đồ, một lần nữa mở nước, Nguyễn Mộng há hốc mồm nhìn anh. Cô đứng không vững liền ngã vào lòng anh, làm văng vô số bọt nước trong bồn tắm.

“Khụ khụ, khụ khụ...”

Cô che miệng ho khan, thời điểm trượt chân có uống chút nước...

“Người đã lớn, sao không cẩn thận một chút?”

Ngoài miệng nói vậy, nhưng Vệ Cung Huyền vẫn vỗ vỗ lưng Nguyễn Mộng. Tình cảnh bất ngờ khiến cô cả kinh không biết làm sao, theo bản năng đã muốn chạy, lại bị Vệ Cung Huyền dùng hai chân vậy ở trong bồn tắm lớn.

“Sặc à?”

Nguyễn Mộng vội vàng lắc đầu, “Em tắm xong rồi...”

“Em làm ướt anh.”

Cho nên... Chuyện này cùng tắm rửa có quan hệ gì sao?

Bộ dáng Nguyễn Mộng ngây ngốc làm Vệ Cung Huyền động lòng, anh nhếch khóe môi.

“Thật giống trẻ con.”

Trong bồn tắm, những giọt nước trong suốt chảy xuống làn da trắng của cô, trông cô giống như những tiểu hài tử trên gốm sứ truyền thống Trung Quốc, trắng trẻo mập mạp, bộ dáng thoát nhìn rất đáng yêu.

Nguyễn Mộng tuy rằng không biết trong lòng Vệ Cung Huyền đang nghĩ cái gì, nhưng từ cảm giác vật dưới thân đang dần biến hóa. Thậm chí cô cảm thấy Vệ Cung Huyền có phải trúng tà hay không? Bộ dáng mập mạp như vậy cũng có thể làm cho anh cảm thấy hứng thú?

Vệ Cung Huyền anh có dạng mỹ nữ nào chưa thấy qua, một Nguyễn Mộng thì tính là cái gì? Cô thậm chí ngay cả mỹ nữ tầm trung cũng không phải!

Hơn nữa... Cô – Giống như đứa trẻ? Anh cho tới bây giờ đều chỉ cảm thấy cô tâm cơ thâm trầm bụng dạ khó lường, không chịu trách nhiệm với đứa con, không phải người vợ tốt, khi nào thì cảm thấy cô giống một đứa trẻ?!

Vệ Cung Huyền không cho Nguyễn Mộng thời gian để suy nghĩ, ngón tay anh rất nhanh đến giữa hai chân cô, tìm hạt châu then thùng làm cứng lên. Nguyễn Mộng rất nhanh liền ngã trong lòng anh, chỉ có thể thở dốc.

May mắn, may mắn là ở trong nước, anh mới nhìn không thấy cô có bao nhiêu động tình. Nguyễn Mộng không hiểu, vì sao bản thân lại trở nên miễn cảm, bị anh chạm vào một chút liền xuất ra nhiều nước như vậy, trước kia cô không phải như thế.

“Không cho thất thần.”

Vệ Cung Huyền cúi đầu, xác định cô có thể tiếp nhận liền động thân đi vào. Nguyễn Mộng thét lớn một tiếng ngã trên đầu vai anh, bọt nước bởi vì bọn họ mà văng ra khắp nơi, trên đất có không ít.

Lúc này đây Vệ Cung Huyền không cố kiên trì, rất nhanh liền bắn vào trong cô rồi ôm cô ra ngoài. Nguyễn Mộng mơ màng bị anh ôm đi, bụng rỗng vang lên. Cô đói, Vệ Cung Huyền tựa hồ cũng hiểu, đem cô đặt ở trên giường, rồi bước đi.

Nguyễn Mộng mơ mơ màng màng nằm một lát, liền giãy dựa ngồi dậy suy nghĩ.

Cô cơm trưa cũng chưa ăn, lại bị anh ở trên giường làm một lần, trong bồn tắm lớn một lần, còn có ở vách tường phòng tắm lại một lần, cho dù thân thể làm bằng sắt cũng chịu không nổi.

Lúc cô đi đến phòng khách, trong phòng bếp truyền đến một loạt thanh âm bùm bùm chói tai, như là thanh âm bát đĩa va chạm.

Nguyễn Mộng cứng đờ cả người. ... Cô nhìn vào phòng bếp, ánh mắt giống như đang hỏi: Anh đang làm cái gì?

Vệ Cung Huyền buông dao:

“Xem ra anh không có khả năng nấu cơm rồi.”

Nhìn ra phía sau anh, đồ ăn nằm hỗn độn trong phòng bếp. Nguyễn Mộng đột nhiên cảm thấy đầu to ra, hiện tại thân thể cô đã không thoải mái, anh còn quấy rối, cuối cùng người thu dọn còn không phải là cô sao.

Thở dài một hơi, cô gian nan tìm chỗ đem đến, ngồi xuống bắt đầu thu dọn - Xương sống thắt lưng cô sắp đứng không nổi rồi.

Lúc dọn dẹp, Nguyễn Mộng bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Nhớ đến trước kia học đại học, nhìn thấy nam sinh lăng mạn tỏ lộ hoặc là cầu xin bạn gái tha thứ, rất nhiều trong đó đều là cảnh bên ngoài sân, dưới phòng ngủ, dùng nệm xếp thành một vòng tròn.

Nhưng trước giờ cô đều không nghĩ đến chuyện những thứ kia cuối cùng đều là ai thu dọn, khẳng định không phải là nam sinh này.

“Đề anh.”

Cây chổi trong tay bị cướp đi, người được kéo lên, bà vai ấn xuống ghế tựa trong phòng bếp.

Vệ Cung Huyền cau mày thu dọn tàn cục, lần đầu tiên thừa nhận bản thân được xưng là vạn năng cũng có chuyện làm không được.

Nguyễn Mộng xem anh thu dọn, bụng càng ngày càng đói. Cô cũng ngồi không được, liền đến trước tủ lạnh nhìn nhìn nguyên liệu nấu ăn bên trong, cảm thấy làm cơm rang hải sản vẫn dư dả.

Đem tôm, mực cùng sò lấy ra rửa sạch sẽ, lại cắt thành miếng nhỏ tinh tế, hành băm nhuyễn, hạt tiêu, com là ngày hôm qua thừa lại, không có hư, còn có thể ăn.

Nguyễn Mộng mở lò vi ba ra, cô không thích dùng lò vi ba, nhưng ở thời điểm vội vã nấu cơm cũng sẽ dùng một chút.

Vệ Cung Huyền thu dọn xong, anh đứng ở phía sau, xem cô lưu loát đem hành cho vào chảo phi cho thơm, sau đó tiếp tục cho sò, mực, tôm vào. Trong phòng bếp rất nhanh liền tản ra mùi thơm mê người.

Nguyễn Mộng nhanh chóng mở máy hút khói, rồi thêm hạt tiêu vào chảo com rang hải sản, mùi tiêu cay nồng làm cô nhẹn không được ho khan một tiếng. Xương sống thắt lưng cực kỳ đau, kỳ thực cô cũng không có thêm ăn, cảm giác đói là phản ứng sinh lý bình thường thôi.

Com rang hải sản nhanh chóng làm xong. Nguyễn Mộng đem đĩa com để lên bàn rồi ra phòng khách gọi điện thoại cho một nhà hàng đặt cho Vệ Cung Huyền một phần bít tết, salad cà rốt cùng cà phê. Khi cô quay người lại, phát hiện anh đang cầm thìa ăn com rang!

“...Anh...”

Vệ Cung Huyền liếc nhìn cô một cái:

“Anh như thế nào?”

Lại ăn thêm một thìa.

“Trong tủ lạnh không có bít tết cùng cà rốt, anh thật sự rất đói bụng, hiện tại em đã gọi cho anh một phần rồi.”

Cô lộ ra sắc mặt lo lắng:

“Anh đừng ăn...”

Nói xong liền lấy tay muốn mang đĩa com đi, lại bị Vệ Cung Huyền cự tuyệt:

“Anh cảm thấy hương vị này cũng không tệ.”

Nguyễn Mộng nhẹn không được nghiêng đầu, đúng lúc này bụng cô kêu lên. Vệ Cung Huyền sững sốt một chút, đứng dậy cầm cái thìa nhét vào tay cô:

“Ăn đi.”

Đùa phải không... Vệ Cung Huyền sẽ cùng cô ăn com, lại là cùng một đĩa?

Nguyễn Mộng nào dám:

“Em không đói bụng, anh ăn đi.”

Vệ Cung Huyền nhìn cô một cái:

“Bụng em vừa mới kêu.”

Nguyễn Mộng tiếp tục lắc đầu, đến bên tủ lạnh, từ bên trong lấy ra sữa chua, rồi đến ngồi trên bàn.

Thất lưng cô thật vừa đau vừa nhức. Hai chân dường như không có tri giác, thật thống khổ... Cô nhìn Vệ Cung Huyền ăn, càng nhìn càng nhủ chặt chân mày.

Đây là Vệ Cung Huyền... một chút cũng không giống!

Đừng nói với cô cái gì đây là phúc lợi khi sống lại, cô không tin! Cuối cùng kết cục cũng đều sẽ giống nhau, cô vẫn không chiếm được anh! Cho nên như bây giờ thì tính cái gì?!

Đột nhiên có hứng thú đối với thân thể của cô, đột nhiên nói chuyện với cô, đột nhiên không muốn ăn bít tết cùng salad cà rốt... tất cả, tất cả những chuyện đều giống như đang nằm mơ. Cô không tin, một chút cũng không tin!

Đúng vậy, cô không tin, một chút cũng không tin. Hiện tại tốt đẹp nhưng mà sau này là cô ôm gối cô đơn một mình. Cô không phải đồ ngốc, cô sẽ không lại si tâm vọng tưởng.

Cho dù còn yêu Vệ Cung Huyền, Nguyễn Mộng cô cũng sẽ không giống kiếp trước, gắt gao giữ chặt anh, cuối cùng tất cả cũng đều mất mà vẫn không nguyện cùng anh ly hôn. Cô sẽ không như vậy, tuyệt đối sẽ không!

Ngồi một lát, chuông cửa vang lên. Nguyễn Mộng đứng lên, nhưng động tác Vệ Cung Huyền nhanh hơn:

“Em ngồi đó đi.”

Nói xong liền đi ra ngoài.

Cô chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi ở trong phòng bếp, anh nhanh chóng trở lại trên tay cầm theo hộp thức ăn, mở ra bên trong vẫn còn nóng hổi.

Kỳ thực Nguyễn Mộng một chút cũng không thích com Tây. Cô tình nguyện gặm bánh bao cũng không nguyện ý ăn mấy thứ này, nhất là bít tết cùng salad cà rốt.

Nhưng Vệ Cung Huyền đã đem mọi thứ để ở trước mặt, cô lại đói bụng, trong lúc nhất thời cũng không có biện pháp, chỉ có thể chậm rãi cầm lấy dao nĩa.

Gia cảnh trước đây của cô cũng không phải bình thường, cô cũng không phải chưa thấy qua thế nào là cuộc sống giàu sang, nhưng mà kiếp trước sau khi gả cho Vệ Cung Huyền, cái gì nên học không nên học tất cả cô đều học hết, tuy nhiên cuối cùng một chút hiệu quả cũng không có.

Vệ Cung Huyền không thương cô chính là không thương cô. Cô cưỡng cầu cũng vô dụng.

Nguyễn Mộng mê mang nhớ tới trước kia từng xem qua một quyển sách. Bên trong nói cái gì là của mình thì nhất định sẽ thuộc về mình, ngược lại vốn không phải của mình thì có cưỡng cầu cũng vô dụng. Đạo lý đơn giản như vậy, cô thế nào đến chết cũng không hiểu?

A không, thời khắc cô chết liền hiểu. Quả nhiên con người cần trải qua thời khắc máu chót mới có thể chân chính trưởng thành.

Thân thể đau nhức, ngay cả răng miệng cũng đều không có sức lực. Nguyễn Mộng cố sức cắn miếng bít tết, kỳ thực cô tuyệt không muốn ăn món này.

Bạn đang đọc truyện *Sự Huyền Diệu Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: chương 5

So với miếng bít tết, khiến Nguyễn Mộng càng hoảng sợ và luống cuống hơn chính là sự khác thường của Vệ Cung Huyền.

Anh thật sự rất không bình thường...

Không phải cô đa nghi hoặc là đa tâm, quả thật không bình thường. Phi thường, phi thường, phi thường không bình thường!

Theo lý thuyết... Anh sẽ không về nhà lúc giữa trưa, cho dù trở về cũng không phải trực tiếp muốn cô! Lại còn nhiều lần như vậy... Giống như kiếp trước, một tuần chỉ một hai lần không phải tốt lắm sao?!

Thật vất vả đem bát tét cùng salad nhét vào trong bụng, Nguyễn Mộng đứng lên chuẩn bị thu dọn nhưng chuyện kinh ngạc lại xảy ra trước mắt cô: Vệ Cung Huyền lại trước cô một bước, đem chén đĩa thu dọn tới bồn rửa chén!

Trời, đùa phải không... Cô nhất định là đang nằm mơ...

“Em muốn đi đâu?”

Nhìn cô nghiêng ngả bước khỏi phòng bếp, Vệ Cung Huyền hỏi.

Là mộng, là mộng, kỳ thực nói không chừng cô đã chết, tất cả đều là ảo giác mà thôi... Không phải nói trước khi chết người ta thường hay có ảo giác sao? Có lẽ đây là... Đúng rồi, nhất định là như vậy!

“Em nói anh là mộng?”

Vệ Cung Huyền không biết khi nào đã đến trước mặt Nguyễn Mộng, cô vuốt cái mũi, vô cùng đáng thương ngẩng đầu, chớp mũi đỏ bừng.

“Em mới là mộng.”

Mình mới là mộng... Ý của anh là, cô mới là Mộng?

Đầu óc Nguyễn Mộng choáng váng, cái gì cũng không suy nghĩ, hoàn toàn không có ý thức được Vệ Cung Huyền đang nói chuyện với cô. Cả người ngây ngốc bị anh kéo đến ngồi xuống sofa phòng khách, ánh mắt vẫn cứ đại ra.

Trời đất, ai tới nói cho cô, cô hiện tại rốt cuộc là sống hay là chết?!

“Em đang nghĩ gì thế?”

Không phải lòng hiếu kỳ của Vệ Cung Huyền nặng. Thật sự là ánh mắt Nguyễn Mộng quá mức quý dị, làm cho anh không hỏi không được.

Nguyễn Mộng đột nhiên bắt lấy tay anh:

“Em, em còn sống không? Em... em không chết? Thật sự không chết?”

Nếu tất cả những chuyện này là sự thật, vì sao chỉ có Vệ Cung Huyền thay đổi? Vì sao như vậy? Vì sao?

Theo lý thuyết, mặc kệ thế nào thì mọi chuyện vốn sẽ theo quỹ đạo của nó không phải sao?

“Em đương nhiên không chết, em không sao chứ?”

Bàn tay to sờ lên trán cô. Không phát sốt, vì sao đột nhiên bắt đầu nói mê sảng?

Nguyễn Mộng giật mình rút tay về. Cô giờ mới chú ý tới chính mình đột nhiên nắm lấy tay anh.

Cô nuốt ngụm nước miếng, cảm thấy đầu óc mình thật ngu ngốc, muốn biết đây là thật hay giả không phải đơn giản sao, cần gì phải hỏi Vệ Cung Huyền?

Nghĩ như vậy, cô liền đưa cổ tay lên miệng, hung hăng cắn một ngụm. Miệng lập tức truyền đến vị máu làm người ta buồn nôn. Nhìn màu máu giống như kiếp trước lúc sắp chết cô nhìn đến dòng chữ đỏ kia “Phòng cấp cứu”, làm cho người ta tan nát cõi lòng.

Rất đau, rất đau, cho nên... Cô hẳn là còn sống đi? Nguyễn Mộng nhắm mắt lại, không hiểu vì sao, hiện tại chỉ có như vậy mới có thể làm cho cô tin tưởng bản thân còn sống không?

Vệ Cung Huyền lập tức phản ứng mau lẹ:

“Em đang làm cái gì?”

Tay bị anh bắt được, Vệ Cung Huyền nhanh chóng tìm được hòm thuốc, lấy cồn iod cùng băng gạc. Nguyễn Mộng rút tay về, cười gượng:

“Ách ha ha, em không đau, không đau...”

“Không đau cũng không thể làm chính mình chảy máu.”

Anh nói, mí mắt hơi hơi nâng lên, mang bộ dáng không cho phép phản đối. Nguyễn Mộng không dám cự tuyệt anh, bị anh trừng mắt liền ngoan ngoãn. Bàn tay đưa ra cho anh xử lý miệng vết thương.

Cô cắn cũng không mạnh, nhưng cũng không nhẹ, máu chảy không ít, nhưng trong lòng Nguyễn Mộng nhẹ nhàng thờ ra – Ít nhất xác định bản thân là người sống, không phải chỉ là một luồng u hồn.

“Anh biết không?”

Cô nói, Vệ Cung Huyền gương mặt nhìn cô, không biết cô muốn nói cái gì.

“Nghe nói người ta trước khi chết có thể nhìn thấy những ký ức tốt nhất trong cả đời... Nhưng mà em không thấy được, cho nên... Em chưa chết phải không?”

Cô tròn tròn mắt nhìn anh. Vệ Cung Huyền lúc này mới phát hiện thì ra mắt Nguyễn Mộng thật đẹp, trắng đen rõ ràng, lại mang theo tầng nước mỏng manh, thật đẹp. Chỉ vì bình thường đều chú ý cơ thể mập mạp của cô mà xem nhẹ gương mặt cô.

“Em làm sao có thể chết?”

Anh cũng không tự giác đem thanh âm trầm thấp xuống, làm cho nó trở nên dịu dàng hơn.

“Em không phải đang ngồi trước mặt anh sao?”

“Đúng vậy, em không chết...”

Nguyễn Mộng thì thảo, nhìn anh thất lại nút băng gạc:

“Em không chết...”

Vệ Cung Huyền đứng lên, kéo cô đứng lên:

“Em đi nghỉ ngơi một lát, buổi tối anh sẽ gọi người mang bữa tối đến.”

“A?”

Nguyễn Mộng sững sốt một chút:

“Em có thể tự làm...”

“Em chỉ cần chờ là được rồi.”

Anh nói, không cho cô cơ hội phản bác. Thuận tay nhặt tây trang, áo khoác, cùng caravat trên sofa. Nguyễn Mộng mà xui quẻ khiến muốn giúp anh đeo caravat, nhưng bị anh cự tuyệt.

“Tay em.”

Nguyễn Mộng lắc đầu:

“Em không sao.”

Chỉ cần một cái thôi. Hơn nữa... Cô thật sự không cần anh quan tâm. Anh càng quan tâm cô, cô càng lún sâu, cuối cùng lúc chết càng thảm.

Vệ Cung Huyền chính là kiếp số đời này của cô, trốn tránh cũng không thoát.

Anh không tiếp tục cự tuyệt cô, để cho cô thắt caravat giúp mình. So với anh làm nhìn tốt hơn không biết bao nhiêu lần.

Vệ Cung Huyền kinh ngạc nhìn nữ nhân trước mắt. Cô không tính là cao, thời điểm đứng thẳng người chỉ đến cằm anh, cũng không gọi là đẹp, cả người tròn tròn giống trái cầu, nhưng nhìn cô cúi đầu đeo caravat cho anh, cảnh tượng thật đẹp mắt.

Người đột nhiên căng cứng, bộ phận nào đó nhanh chóng trương lên. Vệ Cung Huyền cúi đầu than nhẹ một tiếng, nắm lấy tay Nguyễn Mộng, đem cô ngồi xuống sofa:

“Nghỉ ngơi đi, anh về công ty.”

Nguyễn Mộng gật gật đầu, nhìn anh cầm chìa khoá xe đi tới cửa thay giày rồi rời đi.

Thật sự là gặp quỷ mà...

Nguyễn Mộng ngồi trên sofa một lát, miễn cưỡng có chút sức lực liền đứng lên đi vào phòng bếp.

Theo lý thuyết, cô cần phải uống thuốc sau khi ăn nửa giờ. Đại khái hiện tại đã qua hơn một giờ. Thời gian sớm qua. Nếu không phải Vệ Cung Huyền...

Đến bây giờ cô cũng vô phương tiếp nhận mọi chuyện đã xảy ra. Chẳng lẽ lúc sống lại, bản thân đã biến thành tuyệt thế mỹ nhân?

Nguyễn Mộng cúi đầu nhìn lại bản thân...

Được rồi, cô vẫn là người phụ nữ mập mạp trước đây. Toàn thân cao thấp chỗ nào cũng không liên quan đến tuyệt thế mỹ nhân. Cho dù có thay đổi, tuyệt đối cũng không phải nguyên nhân Vệ Cung Huyền thay đổi thái độ.

Hơn nữa, điều kỳ quái nhất không phải thái độ anh thay đổi mà là thời gian. Gần hai ngày. Cũng chỉ là hai ngày, hai ngày nha, Vệ Cung Huyền đối với cô như đối xử với người khác, đây không phải là thái độ trước đây của anh, làm cho Nguyễn Mộng không thể không cảm thấy kỳ quái.

Trên thế giới đúng là xảy ra chuyện cười trước yêu sau hay vì tình dục mà yêu nhau, nhưng những chuyện này tuyệt đối sẽ không phát sinh trên người Vệ Cung Huyền. Đây đúng là trò cười lớn nhất thiên hạ!

Đợi đến khi mùi thuốc bắc gay mũi tiến vào trong mũi, cô mới phát hiện bản thân đã quên mở máy hút khói. Nhanh chóng mở máy, đem thuốc lược bỏ cặn, giống như là không biết đắng, cô trực tiếp đem chén thuốc nuốt xuống. Uống xong, thậm chí ngay cả xúc miệng cũng không cần, cô trực tiếp đem chén bỏ vào máy rửa chén, đem mọi thứ dọn dẹp một lần nữa.

Nên làm gì tiếp bây giờ?

Nguyễn Mộng đứng trong phòng bếp, ngây ngốc không biết nên làm gì cho phải. Một lát sau, cô mới nhớ tới buổi sang đem quần áo bỏ vào máy nhưng chưa giặt, vì thế lập tức hướng về phía phòng giặt quần áo.

Kỳ thật, giặt quần áo là việc rất đơn giản, nhất là đã có máy giặt. Nguyễn Mộng cơ hồ cái gì cũng không cần làm, chỉ cần đem quần áo bỏ vào là xong.

Kiếp trước cũng có đôi lúc cô tự giặt lấy. Nhưng kể từ khi phát sinh chuyện của anh, sau này mọi việc cô đều quảng cho người giúp việc. Bản thân cái gì cũng không làm, sống mơ mơ màng màng, muốn trốn tránh sự thật cùng người đã làm tổn thương cô.

Nguyễn Mộng tươi cười, cô dùng chậu đựng quần áo ra ban công. Sao cô lại quên chứ? Cô vốn xuất thân từ gia đình bình dân, chẳng qua là giả cho người có tiền, bản thân vẫn là Nguyễn Mộng, không có cách nào mà thay đổi.

Luôn muốn có được những thứ hư không, lại quên mất bản thân.

Phơi xong quần áo, Nguyễn Mộng ghé vào lan can nhìn xuống dưới. Đúng là buổi chiều trong tiểu khu thật yên tĩnh, mọi người đều nghỉ trưa...

Nhìn mặt trời, cảm giác thật tốt, thật ấm áp. Cô đã từng ở bên trong nhà xác cảm thụ qua cảm giác lạnh như băng thê lương nhất của đời người. Khi đó cô đã nghĩ, nếu có thể phơi nắng thêm một lần thì tốt biết bao, có thể phơi nắng thêm một lần là chuyện hạnh phúc tới dường nào.

Tâm động không bằng hành động, Nguyễn Mộng vừa gian nan vừa mệt mỏi đem ghế quý phi trong thư phòng chuyển tới ban công. Nhìn ánh mặt trời chiếu lên người cô, thật nóng thật nóng, nhưng Nguyễn Mộng thậm chí cảm thấy bản thân thật yêu độ ấm như thế này! Nếu có thể phơi cả đời thì thật tốt!

Phơi phơi, tựa hồ ngay cả thân thể đau nhức cũng tốt hơn rất nhiều. Đại khái đến lúc năm giờ, Nguyễn Mộng cảm thấy bản thân nghỉ ngơi đã đủ, liền đứng dậy, tìm cái khăn sạch sẽ cùng cây chổi, bắt đầu quét dọn vệ sinh từ trong ra ngoài.

Cô không thay quần áo, vẫn cứ mặc áo sơ mi của Vệ Cung Huyền, đem sàn phòng khách lau chùi đến khi sạch sẽ bóng loáng thì trời đã tối.

Chuông cửa đột nhiên vang lên. Nguyễn Mộng không hề nghỉ ngơi liền chạy đi mở cửa. Do vội vàng nên va vào một bức tường bằng thịt, cái mũi bị đập mạnh, nước mắt bỗng chốc liền rơi xuống.

Ngước mắt lên mới phát hiện thì ra là Vệ Cung Huyền. Nguyễn Mộng nhìn nhìn đồng hồ trên tường:

“...Sao anh về sớm vậy?”

Lời vừa nói ra khỏi miệng, trán Vệ Cung Huyền liền ả ả có ba vạch đen. Nguyễn Mộng lập tức biết mình nói sai, vừa định hỏi lại, Vệ Cung Huyền lại nhéo nhéo khuôn mặt cô:

“Ai cho phép em mặc như vậy tới mở cửa? Không phải anh đã nói buổi chiều sẽ cho người đưa bữa tối sao?”

Để anh nhìn thấy thì không sao, dù sao anh là chồng của cô. Nhưng vạn nhất người tới không phải là anh mà là tài xế thì sao?

“Hơn nữa, em làm cái gì, làm cho bản thân bẩn như vậy?”

Lúc này nhìn cô thật giống con mèo nhỏ lấm lem bùn đất.

Nguyễn Mộng sửng sốt, vội vàng cúi đầu xem bản thân, lúc này mới phát hiện cô đem quần áo của anh làm bẩn. Cô khăn trương đứng lên, vội vàng xua tay:

“Thực, thực xin lỗi...em sẽ giặt sạch sẽ...”

“Được rồi, vào đi thôi.”

Vệ Cung Huyền ôm lấy thắt lưng cô, cùng cô vào nhà.

Nguyễn Mộng ngây ngốc bị anh mang đi. Nhìn phòng khách không nhiễm một hạt bụi làm cho Vệ Cung Huyền kinh ngạc:

“Buổi chiều em làm gì?”

“Ách, giặt quần áo, quét dọn vệ sinh...”

“Không một sao?”

Nguyễn Mộng không biết anh hỏi cái này là có ý gì. Cô nuốt nuốt nước bọt, dè dặt cân trọng lắc lắc đầu, khoé mắt liếc nhìn com hộp Vệ Cung Huyền cầm trên tay:

“Anh còn chưa ăn com? Buổi chiều em quên đi mua đồ ăn, nếu không hay là kêu bên ngoài đi...”

Đây là đồ ăn anh mang cho cô, cho nên... không phải là bít tết cùng salad cà rốt? Hai món này là thức ăn cô hận nhất.

“Không cần, em tùy tiện làm một chút này nọ cho anh là được.”

“Ồi?”

Nguyễn Mộng cảm thấy bản thân càng ngày càng không hiểu người đàn ông này.

“Nếu như anh chưa ăn vì sao không ăn bên ngoài rồi trở về, hoặc là mang về hai phần?”

Vệ Cung Huyền hơi ngượng: “Ừm... Anh đã quên.”

Bạn đang đọc truyện *Sự Huyền Diệu Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: chương 6

Lý do tốt.

Nguyễn Mộng rất thuận tay nhận lấy hộp đựng thức ăn trên tay anh, người lại bị Vệ Cung Huyền ôm vào gian phòng.

Anh trở tay đóng cửa lại, mang theo cô đi tới phòng bếp, giúp cô mở hộp đựng thức ăn ra, bên trong là mấy món ăn Trung Quốc đơn giản. Nguyễn Mộng kinh ngạc nhìn anh một cái, anh cũng không nhìn cô, chậm rãi nói:

“Ăn nhanh lên.”

Cô bị buộc ngồi xuống, cầm đũa gấp lên một khối đồ ăn bỏ vào trong miệng. Mùi vị rất tốt, nhưng không phải khẩu vị cô thích.

Nguyễn Mộng vừa ăn vừa cau mày, không biết vì sao, giống như kể từ lúc trọng sinh, cô cũng chỉ thích uống đồ ăn tự mình làm, đối với những thứ khác dù ngon cũng không mấy hứng thú.

“Ăn không ngon?”

Đình đầu truyền đến tiếng hỏi, Nguyễn Mộng theo bản năng ngẩng đầu, sau đó chính là mãnh liệt dao động:

“Không có, ăn rất ngon.”

“Vậy tại sao em lại cau mày?”

Ngón tay thon dài đưa qua, vuốt lên nếp uốn giữa lông mày cô.

Lúc này Nguyễn Mộng mới ý thức được thì ra mình cau mày bị anh chú ý tới, vội vàng cười ha hả che giấu:

“Không có gì, chỉ là ăn quá ngon rồi.”

Nhưng hi vọng anh chỉ là nhất thời đối xử tốt với cô, về sau sẽ không có.

“Đúng rồi, anh không ăn sao?”

Cô chuyển đầu đến cho anh, một giây kế tiếp mới nhớ tới Vệ Cung Huyền chưa bao giờ cùng người khác dùng chung đồ, nhưng ngay khi cô chuẩn bị thu hồi đầu về, Vệ Cung Huyền lại đột nhiên nhận lấy!

Nguyễn Mộng tròn mắt há mồm nhìn anh dùng chính đôi đũa mình vừa dùng qua, ăn cơm trong chính chén của mình, quai hàm gần như đều rơi đến trên đất thật lâu cũng không thể nhặt lên.

Ặc, nói giỡn sao!

Cô lại bắt đầu hoài nghi mình rốt cuộc là đã chết hay là còn sống, được rồi, kiếp trước cho tới bây giờ Vệ Cung Huyền chưa từng làm chuyện như vậy! Anh thích sạch sẽ nghiêm trọng, cho dù là người phụ nữ kia cùng đứa bé cũng sẽ không như thế.

Thấy anh ăn thật nhanh, Nguyễn Mộng không khỏi đứng lên rót chén nước, nhẹ nhàng đặt trên bàn, sau đó cô chọt từ trên ghế đứng lên: “A...”

“Sao vậy...”

Miệng còn chưa nói xong, Nguyễn Mộng đã vội vàng biến mất trước mặt Vệ Cung Huyền.

Anh bắt giắc cau mày, cũng đi theo, vừa ra khỏi phòng bếp thì nhìn thấy Nguyễn Mộng vội vàng thu dọn quần áo. Khóe miệng không tự chủ nở nụ cười nhẹ.

Vệ Cung Huyền nhìn Nguyễn Mộng giống con chuột nhỏ vội vội vàng vàng chạy khắp phòng, không nhìn được lác đầu một cái, xoay người trở lại.

Nếu như không phải là phát hiện quần áo còn chưa dọn, Nguyễn Mộng cũng quên mất mình đang mặc chiếc áo sơ mi thật bẩn.

Nhân lúc thu dọn lại quần áo, cô đổi bộ đồ ngủ đơn giản, sau đó mới một lần nữa trở lại phòng bếp. Cô cho là thời gian lâu như vậy, Vệ Cung Huyền đã sớm ăn xong rồi mới đứng, không nghĩ đến cơm lại không ít được bao nhiêu so với trước khi cô đi! Anh gần như không ăn thêm miếng nào.

“Sao anh không ăn?”

Vệ Cung Huyền nhìn cô một cái:

“Đây là cho em.”

Nguyễn Mộng kêu khổ trong lòng. Thật ra thì một chút cô cũng không muốn ăn, cô thích món gì tự mình tùy tiện làm, cho dù là món cháo cá đơn giản.

“Ừ... Hình như đã nguội.”

Dầm dằm chén cơm đã nguội lạnh, Nguyễn Mộng cố gắng làm cho mình bộ dáng tự nhiên.

“Không thể ăn rồi, tự em làm một chút là được rồi, anh đi nghỉ ngơi đi.”

Không nghĩ tới Vệ Cung Huyền cũng không có ý rời đi, mà là ngồi ở đằng kia nhìn cô. Một lát sau, Nguyễn Mộng đã hiểu, thì ra anh cũng muốn ăn.

“Nhưng trong nhà không có thịt bò bít tết cùng cà rốt rồi, em quên đi mua...”

“Không sao, em tùy tiện làm một chút là được rồi.”

Lời nói này thật tốt giống như rất hiền hoà, nhưng trời mới biết Vệ Cung Huyền người này có thể ăn món gì!

Kiếp trước Nguyễn Mộng cũng không phải là chưa từng làm những thứ khác cho anh ăn, nhưng anh đến tận cùng cũng chưa từng đụng tới, cho tới bây giờ cũng sẽ không.

Vệ Cung Huyền người này luôn kiên định cố chấp đối với những gì mình muốn, hơn nữa cũng không buông tay.

Nhưng Nguyễn Mộng từ trước đến giờ đều không nằm trong tầm mắt anh, cô đối với anh mà nói, đơn giản chỉ là người ở dưới chung một mái nhà.

Nhưng hiện tại sao lại... Nguyễn Mộng dùng sức vỗ vỗ mặt của mình, liên bị Vệ Cung Huyền bắt lấy hai tay:

“Em đang làm gì vậy?”

“Ừm... Em chỉ muốn nhìn thử, mình có phải đang nằm mơ không thôi.”

Cô trả lời như thế.

Anh xấu xa với cô vậy sao? Chân mày Vệ Cung Huyền càng vặn càng sâu, nhưng lại không nói gì, chỉ là sờ sờ hai má hồng hồng của cô, rồi đẩy cô xoay người:

“Nhanh lên một chút đi.”

Bởi vì thời gian không nhiều nên Nguyễn Mộng chỉ nấu hai tô mì cho thêm 2 quả trứng. Nước mì trong suốt, trứng được bày khéo léo trên vắt mì, trông cực kỳ hấp dẫn.

Cô bung đến trước mặt Vệ Cung Huyền, trong lòng còn có chút thấp thỏm, sợ anh không ăn.

Vệ Cung Huyền yên lặng chăm chăm nhìn một lát, cho đến khi Nguyễn Mộng nhỏ giọng nhắc nhở:

“Không ăn mì sẽ nở đó.” Cô đã ăn được một phần ba tô rồi.

Vệ Cung Huyền lúc này mới cầm đũa lên, sống cùng một nhà với anh Nguyễn Mộng thật sự cảm thấy rất khâm trọng.

Cô nhanh chóng ăn xong, nhỏ giọng nói một câu đi tắm rồi rồi đi, chỉ còn lại Vệ Cung Huyền một mình trong phòng bếp.

Khí thế của anh thật sự quá mạnh mẽ, Nguyễn Mộng chỉ là một phụ nữ bình thường, dù là đã trọng sinh một lần cũng không phải là đối thủ của anh, huống chi cô thương anh, đồng nghĩa với việc bị anh nắm trong lòng bàn tay, dĩ nhiên càng thêm khiếp đảm.

Vượt qua một buổi chiều đầy biến cố, Vệ Cung Huyền dường như muốn cùng cô ân ái, lại tựa hồ như không phải.

Dù sao Nguyễn Mộng vừa lên giường đã vội vàng chìm trong giấc ngủ. Không phải cô không muốn cùng anh thân cận, nhưng mà hai ngày nay biểu hiện Vệ Cung Huyền thật sự kỳ quái. Cô căn bản không hiểu anh đang nghĩ cái gì.

Cảm giác lo lắng hãi hùng cứ theo cô mãi.

Sáng hôm sau, Nguyễn Mộng mơ mơ hồ hồ tỉnh lại. Trong nhà rõ ràng mở điều hoà, nhưng cô lại thấy thật nóng. Định thần nhìn lại mới phát hiện bản thân bị ôm chặt trong lòng ngực ai đó. Khí nóng từ đó mà tản ra, cô thật không biết phải làm sao.

Cẩn thận vụng trộm thoát ra khỏi lòng ngực của Vệ Cung Huyền, Nguyễn Mộng đời này chưa bao giờ phát hiện bản thân mình có bộ dáng nô lệ trời sinh. Cô lặng lẽ mang dép lê vào, lên đến phòng tắm lấy tốc độ nhanh nhất rửa mặt, sau đó chuẩn bị đi làm bữa sáng.

Mở tủ lạnh ra mới nhớ thịt bò bít tết cùng cà rốt đều không có. Mặc dù Vệ Cung Huyền hiện tại có chút kỳ quái, bắt đầu ăn những món cô nấu, nhưng Nguyễn Mộng cũng không muốn mạo hiểm. Cô vẫn là dựa theo những thứ anh yêu thích trước kia làm là được rồi. Nghĩ tới đây, cô lại rón ra rón rén chạy về phòng ngủ thay quần áo.

Cho đến lúc cô cảm vi tiền ra cửa, Vệ Cung Huyền cũng chưa tỉnh lại. Nguyễn Mộng nghĩ có lẽ là do cô thay chiếc gối vào chỗ mình cho anh...

Trước kia, mặc dù kết hôn đã ba năm, dù có ngủ chung nhưng anh cũng chưa bao giờ ôm cô. Hơn nữa, Nguyễn Mộng cũng không dám tin đêm qua rốt cuộc là Vệ Cung Huyền ôm mình hay là do mình không biết thận mà dán vào anh...

Tóm lại, không bị anh phát hiện là tốt nhất, cũng tránh cho mọi người lúng túng sau khi tỉnh dậy.

Ba năm sau bọn họ sẽ ở riêng, giống như những đôi vợ chồng Nhật – trừ những ngày ân ái cố định, mỗi người đều có cuộc sống riêng, không ai quản ai.

Cho nên đối với việc hôm nay, Vệ Cung Huyền ngủ cùng rốt cuộc có cổ quái hay không, Nguyễn Mộng xấu hổ nhận ra cô cũng không hiểu rõ chuyện này.

Không khí buổi sáng thật tốt. Nguyễn Mộng hít sâu vài cái mới phát hiện ra mình đã nhiều năm không tận hưởng không khí trong lành như thế.

Một mặt bởi vì từ sau khi cùng Vệ Cung Huyền kết hôn, mình có thể không cần làm việc, tận hưởng cuộc sống thiếu phu nhân.

Mặt khác... Thật ra cũng là do bản thân mình quên mất những điều không nên quên đó chứ?

Siêu thị vào lúc sáng sớm rất ít người, đều là những người giống như cô, như mấy bà chủ nhà hoặc mấy lão thái thái. Nguyễn Mộng cẩn thận chọn từng miếng bò bít tết cùng cà rốt, và một số gia vị dùng trong nhà.

Đi đến khu vực bán khăn lông, cô lướt qua lướt lại nhiều lần. Cô suy nghĩ thật lâu mới cảm hai kiểu khăn kiểu dáng khác nhau, màu sắc cũng không đồng nhất – trước kia cô toàn sử dụng khăn giống nhau, rất dễ lẫn lộn – chọn kiểu như vậy có vẻ tốt hơn.

Sau khi mua thêm một ít đồ, Nguyễn Mộng chậm chạp tới quầy thanh toán. Người trong siêu thị không nhiều, nhưng có tiếng tranh chấp truyền tới. Cô tới gần mới thấy một người đàn ông nước ngoài đang tranh luận cùng thu ngân.

Nhân viên thu ngân có vẻ mặt bất đắc dĩ nhưng thái độ vẫn rất hoà nhã; nếu như là trước đây, Nguyễn Mộng nói không chừng sẽ nhiệt tình tiến lên tham gia náo loạn, đáng tiếc...

Đứng chờ một hồi lâu nhưng chuyện phía trước vẫn chưa được giải quyết. Người đàn ông dường như nói tiếng Pháp nhưng nhân viên thu ngân nghe không hiểu.

Nguyễn Mộng thờ dài, nhỏ giọng oán trách, xoay người muốn đem đồ trả về chỗ cũ. Có lẽ do sáng sớm ít khách nên một siêu thị lớn như vậy cũng chỉ có

một thu ngân.

Cô không mua có được không?

Khi cô vừa định đi thì cánh tay bị một lực kéo lại. Nguyễn Mộng quay đầu lại mới phát hiện người nước ngoài đối diện đang khoa tay múa chân tựa như muốn nói gì. Cô nhướn nhướn mày, dùng tiếng Pháp hỏi:

“Ông muốn làm gì?”

Phát hiện ra người phụ nữ trước mặt có thể nói tiếng mình, người đàn ông cao hứng huơ tay múa chân. Nguyễn Mộng mặc kệ anh ta muốn làm gì, đem tay anh ta bỏ xuống, xoay người bỏ đi. Lại bị bắt lấy. Cô thờ dài, lấy ra 100 tệ, không nói gì, xoay người rời đi.

Người đàn ông phía sau kêu cô, tựa hồ còn muốn đuổi theo, Nguyễn Mộng bước nhanh hơn, người kia tựa hồ chạy theo nhưng bị thu ngân gọi lại, tiền hẳn là đủ rồi, số tiền này cũng không phải của cô, tùy tiện đưa người ta quả có điểm quá mức.

Đi qua chợ, cô rẽ vào một lần nữa mua lại những món cần mua. Khi cô về đến nhà, Vệ Cung Huyền cũng vừa tỉnh lại. Cô đem đồ để xuống, ví tiền và chìa khóa đặt trên tủ trước cửa, đôi giày liền chạy vào nhà bếp.

“Em đã đi đâu?”

Sau lưng đột nhiên truyền đến một câu hỏi, cô bị dọa đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên, quay đầu lại mới phát hiện là Vệ Cung Huyền. Anh đang cầm khăn lông lau tóc, xem bộ dáng là mới vừa tắm xong:

“Ừm... Em đi mua thức ăn.”

Nghe cô trả lời, Vệ Cung Huyền liền thỏa mãn. Anh xoay người đi trở về phòng ngủ, không để ý Nguyễn Mộng đang nhìn bóng anh bằng ánh mắt phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Sự Huyền Diệu Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: chương 7

Mặc dù không phải là lần đầu cảm thấy như vậy, nhưng Nguyễn Mộng vẫn là suy nghĩ – quá kỳ quái, thật sự quá kỳ quái.

Mấy ngày nay người đàn ông mà cô sống cùng thật sự là Vệ Cung Huyền sao? Có khi nào trong cơ thể anh là một người khác hay không? Mặc dù bề ngoài không nhìn ra điều gì khác thường, nhưng mà thái độ đối với cô quả là khác một trời một vực.

Nói như thế nào đây? Chính là không hề hợp lý a.

Cô vừa thái đồ ăn lại vừa mất hồn.

So với trí nhớ kiếp trước của cô về Vệ Cung Huyền, mặc dù anh đối với cô lãnh đạm, không thích cô.

Nhưng lúc ấy, cô có thể thời thời khắc khắc nhắc nhở mình không được hoan nghênh, không cần phòng bị.

Có thể tưởng tượng hiện tại – anh thật sự làm cô bị mê hoặc. Nếu như không phải đã chết đi một lần, Nguyễn Mộng nhất định sẽ giống như trước kia, cứ vậy mà ào tới, bất kể anh có nguyện ý hay không.

“A!”

Ôm đầu ngón tay bị chảy máu, cô thất bại thờ dài, vội vàng nắm một bên khăn lau tiện tay cầm máu, sau đó chạy đến phòng khách lấy băng keo cá nhân ra dán vào.

Lúc quay người lại, Vệ Cung Huyền đã ăn mặc chỉnh tề đứng phía sau cô, hơi cau mày hỏi:

“Em bị sao vậy?”

Nguyễn Mộng cười gượng lắc đầu:

“Không cẩn thận cắt trúng tay thôi.”

Anh gạt đầu một cái, thấy cô đã dán băng keo cá nhân, cũng không nói thêm gì, nhưng mà trong nội tâm lại ngọt ngào, lo lắng.

Đừng nói là Nguyễn Mộng kỳ quái, ngay cả Vệ Cung Huyền cũng cảm giác không thể tin được chính mình. Kể từ đêm ái ân đó, khi Nguyễn Mộng kêu lên tên anh, anh giống như có điều gì thôi thúc, luôn nghĩ muốn cô một lần lại một lần nữa;

Anh cũng không phải hạng đàn ông không biết kiềm chế dục vọng, anh thậm chí vì bạn gái ở nước ngoài mà thủ thân như ngọc suốt bốn năm. Nhưng hôm nay lại có loại phản ứng này, thật sự là rất kỳ quái.

Nguyễn Mộng nhìn anh ngồi ở trên sofa, gương mặt nặng nề; cô dĩ nhiên không dám quấy rầy anh, nhẹ chân nhẹ tay liền trở về phòng bếp.

Thật ra thì tay bị cắt trúng không nên ngâm nước, Nguyễn Mộng cũng biết, nhưng cô không đựng thì làm sao nấu ăn được? Đối với cô mà nói, sớm đã thành thói quen, một mình tự gánh chịu thống khổ, dù sao nói ra cũng sẽ không có ai hiểu.

Cô tìm lấy bao tay đeo vào, vội vã làm xong đồ điểm tâm, liền bung lên bàn. Vệ Cung Huyền nhìn đĩa chất đầy thịt bò bít tết cùng cà rốt salad, lại nhìn về chiếc ghế trống đối diện, hỏi:

“Em không ăn sao?”

Xua tay, Nguyễn Mộng vội vàng nói:

“Em sẽ ăn sau, anh ăn trước đi, ăn trước đi.”

Giọng nói lộ ra một tia hèn mọn, ngay cả mình cũng không nhận ra.

Cô đã quen thói phục vụ Vệ Cung Huyền ăn cơm, mấy ngày trước cùng anh tình cờ ngồi cùng bàn ăn cơm cũng đã làm hại cô đau bụng rồi, nếu là tiếp tục như vậy nữa, cô sợ dạ dày mình sẽ xuất huyết luôn.

Đó thì xem là cái gì, giống như chuyện xưa thường nói, quạ đen giả thế nào thì cũng không giống Phượng Hoàng, nói cho cùng cô cũng là một con quạ nhỏ tầm thường mà thôi.

Muốn cùng Chân Long Thiên Tử ghép thành một đôi... đó chỉ là điều mơ tưởng.

Vệ Cung Huyền không tự chủ được cau mày. Anh tới hiện tại cũng chưa nghĩ đến mình đã bỏ qua cảm nhận của vợ mình thế nào.

Nhìn qua bên đó, cô lúng túng đứng ở đằng kia, cũng không dám đón nhận ánh mắt của anh, đôi tay xoắn lại với nhau, giống như đang đối diện với khổ hình.

“Ngồi xuống.”

Nguyễn Mộng chậm chạp bước qua, ngồi xuống, cả người cũng đều cảm thấy không quen. Cô hiện tại chỉ hy vọng Vệ Cung Huyền nhanh chóng ăn xong bữa sáng sau đó đi làm, ngàn vạn lần đừng ở chỗ này cùng cô.

Ngồi xuống không tới một phút, Nguyễn Mộng liền đứng lên lần này cô có lý do:

“Cái kia... nước trong bếp nấu đã lâu, cũng sắp sôi... Em đi xem một chút.”

Cô quyết trốn vào phòng bếp, đánh chết cũng không ra.

Ai ngờ Vệ Cung Huyền thế nhưng cũng đứng lên:

“Anh đi với em.”

Nguyễn Mộng quẫn rồi, cô liếm cánh môi khô khốc, lại bắt đầu lấy tốc độ nhanh như rùa đi về hướng phòng bếp.

Trong phòng bếp không thấy ấm nước đâu... chỉ có nồi cháo nhỏ đang phát ra thanh âm “Thình thịch”, mùi thơm bốn phía.

Vệ Cung Huyền nhìn cô, vẻ mặt cười như không cười:

“Nấu nước, hả?”

“Vâng...”

Cô còn dám trả lời.

“Anh ăn sáng trước đi, không phải anh phải đi làm lúc tám giờ sao? Chỉ còn nửa tiếng thôi, mau...”

Anh ngắt lời cô: “Anh là ông chủ.”

Bây giờ là ban ngày ban mặt, lại cùng người đàn ông này ở chung một chỗ, Nguyễn Mộng khăn trương nuốt nước miếng, đôi tay cũng không biết để vào

đầu, nhịp tim cũng đập nhanh hơn, ngón tay đâm sâu thật đau để lấy can đảm:

“Nha.... Vậy, vậy anh cũng nên ăn trước đi nha, ngộ nhờ ngộì rồi thì không ăn được.”

Vệ Cung Huyền nhìn cô, chân mày hơi nhíu lên, thờ dãi.

“Sao anh lại có cảm giác em đang muốn đuổi anh đi nhanh vậy?”

Anh thật sự là suy nghĩ nhiều quá. Đây là nhà anh, cô nào dám đuổi anh đi?

“Không có... Cái đó, anh thật sự không ăn sao?”

Nguyễn Mộng chỉ có thể cười gượng, thái độ thấp thòm rõ ràng như vậy, Vệ Cung Huyền bắt giác lại cau mày thật chặt.

Anh cho là hình tượng của mình ở công ty đã là nghiêm túc nhất rồi, nhưng cho dù như vậy, anh cũng chưa từng gặp qua nhân viên nào đối với mình lộ ra ánh mắt như thế.

Nói như thế nào đây.... Là một loại tương tự với sợ hãi khiếp đảm, giống như anh là thú dữ, không thể đến gần.

Anh kiên định nhìn cô thật lâu, lâu đến nỗi tứ chi của Nguyễn Mộng cứng ngắc, ánh mắt mơ hồ. Thấy Nguyễn Mộng khản trương đến mức chảy mồ hôi, Vệ Cung Huyền bỗng dưng xoay người:

“Anh đi ra ngoài trước.”

Nguyễn Mộng thở phào một hơi, liền nghe anh còn nói:

“Nhớ chưa một phần cho anh.”

Cái này, cái này không phải Vệ Cung Huyền chứ? Tuyệt đối không phải, tuyệt đối không phải!!!

Nguyễn Mộng tròn mắt há mồm nhìn bóng lưng thon dài của Vệ Cung Huyền, không nhận được dùng sức bấm mặt của mình một cái:

“Anh không phải chỉ ăn món Tây sao?”

Vệ Cung Huyền xoay người nhìn cô, tầm mắt chuyển dời đến nồi cháo đang bốc hơi:

“Cho nên mỗi bữa ăn em đều làm thịt bò bít tết cùng cà rốt salad?”

Ông trời làm chứng, cô ghét nhất chính là làm hai món đó.

Kiếp trước cô cũng thường cho anh làm những món khác, đáng tiếc anh một chút cũng không dùng, sau khi người phụ nữ kia trở lại, cô mới biết tại sao.

Bởi vì lần hẹn hò đầu tiên người phụ nữ đó đã làm cho anh hai món đó, cho nên nhiều năm như vậy, Vệ Cung Huyền cho tới bây giờ cũng không chịu đựng đến bất kỳ món nào do cô nấu.

Như vậy kiếp này cũng không phải vậy sao? Anh cũng không nhìn cô, coi thường cô, đây mới là quan trọng nhất a! Không cần đột nhiên liên đới với cô thái độ biến hóa lớn như vậy, cô không chịu nổi!

Giống như là một phần đồ ăn thừa cùng một thỏi vàng đặt ở trước mặt tên ăn xin, tên ăn xin sẽ không lựa chọn món sau.

Quá nguy hiểm, thật vất vả có cơ hội sống lại, tại sao muốn bởi vì thỏi vàng này mà mất mạng?

Đôi môi của Nguyễn Mộng khô khốc, cô liếm liếm cánh môi, không trả lời Vệ Cung Huyền, chỉ là cúi đầu nói:

“Em đã rõ, anh đi ăn cơm trước đi.”

Người đàn ông.... Thì ra cũng là hay thay đổi như thế đó?

Rõ ràng kiếp trước đối với món ăn khác do cô làm cũng chỉ ngó ngó qua, tại sao bây giờ trở nên lợi hại như vậy? Hay tất cả những chuyện này chỉ là mình đang nằm mơ mà thôi.

Như thế này mà đem cháo bung ra, thế nào Vệ Cung Huyền xác định cũng không nhìn một cái liền xoay người rồi đi? Nguyễn Mộng càng nghĩ càng cảm thấy rất có thể, lập tức liền cười.

Cháo cũng sắp nhừ, cô cho nho khô, đậu phộng giã nhuyễn cùng táo đỏ vào, lại thêm chút ít đường phèn, rất vui vẻ múc một phần vào chén sứ trắng, bung đi ra cho Vệ Cung Huyền.

.....Sừng sờ.

Người đàn ông kia đang ưu nhã cắt thịt bò bít tết, nhưng là tốc độ lại chậm chạp không ngờ, lâu như vậy, phân lượng khối kia thịt bò bít tết hầu như vẫn còn nguyên.

Nguyễn Mộng có chút lo lắng đem cháo để tới trước mặt anh, trước khi bung ra đã để ngấm qua nước lạnh, cũng không quá nóng.

Vệ Cung Huyền múc một muỗng bỏ vào trong miệng, chân mày đột nhiên nhíu lại, Nguyễn Mộng lập tức giật mình, chẳng lẽ phải ăn rồi mới có thể bộc phát?

“Làm sao vậy, nóng sao?”

Cô nuốt ngụm nước miếng, cẩn thận từng li từng tí trả lời, giống như tỷ nữ cổ đại, sợ chỉ một lỗi nhỏ cũng sẽ bị trừng phạt:

“Cái đó, em dùng nước lạnh giảm nhiệt một chút... Em cho là anh không thích quá nóng... Vậy để em đổi chén khác cho anh...”

Chân mày Vệ Cung Huyền càng nhăn càng sâu, anh bắt được tay Nguyễn Mộng đưa qua đến đòi bung chén cháo đi, cô lại rên lên một tiếng, thì ra là anh bắt trúng vết thương của cô:

“Nhiệt độ vừa vặn.”

Nguyễn Mộng nhìn anh, biểu tình trên mặt cô cứ như con chuột nhỏ bị con mèo lớn nhìn trúng, vừa sợ lại vừa khiếp đảm, muốn chạy trốn lại không dám, chỉ có thể hèn mọn cầu xin mèo lớn bỏ qua cho mình.

“Cám ơn.”

Cám ơn... Cám ơn?! Nguyễn Mộng chợt tròn to hai mắt thậm chí tay mình đang bị người ta nắm cũng quên mất.

Vệ Cung Huyền nói cám ơn cô... Vệ Cung Huyền lại có thể biết nói cám ơn với cô!

Mặc dù kiếp trước anh chưa từng nặng nề cô, nhưng thật ra Nguyễn Mộng cũng có thể nhìn ra, cho dù trên mặt Vệ Cung Huyền tươi cười, nhưng trong mắt đều là bài xích cùng lãnh đạm.

Nói như thế nào đây? Trước khi kết hôn, cô ở trong mắt Vệ Cung Huyền là người phụ nữ béo, hay chen vào chuyện người khác.

Sau khi kết hôn... Có lẽ chính là người phụ nữ luống tuổi hay lo chuyện bao đồng...

“Không có, không sao!” Cô cà lăm lăm đầu, vội vàng rút tay về.

Không hiểu là cảm giác gì, nhưng khi Nguyễn Mộng rút tay ra khỏi, Vệ Cung Huyền thấp thỏm có gì đó thoáng qua trong lòng. Anh không nói gì thêm, chỉ cúi đầu ăn tiếp. Nguyễn Mộng cũng nhân đó trốn vào phòng bếp.

Đang lúc cô còn đang mơ màng khuấy cháo trong bếp, Vệ Cung Huyền lại bước vào, trong tay còn cầm cái chén không. Nguyễn Mộng vội vàng đứng lên đưa tay đón, nửa đường lại thu hồi lại, đem tay xoa xoa lên tạp dề mới đưa ra.

Vệ Cung Huyền tựa hồ không để ý đến động tác của cô, mắt đẹp liếc về phía cô, lại ngó đến chén cháo của cô, bên trong cũng còn nguyên:

“Sao lại không ra ăn?”

Sao lại không ra ăn? Cô dám nói là bởi vì trí nhớ của trước kia cô và anh cơ hồ chưa từng ngồi ăn chung với nhau bao giờ, Nguyễn Mộng dĩ nhiên không dám.

Cô nhếch môi cười:

“Anh ăn xong rồi sao? Còn cần nữa không?”

Vệ Cung Huyền lắc đầu một cái: “Đã đủ.”

Anh từ trước đến giờ không ăn điểm tâm, nên một chén là đã đủ.

“... Nha.” Nguyễn Mộng đáp một tiếng, không khí chung quanh lúng túng hơn.

Cũng may Vệ Cung Huyền chủ động phá vỡ sự lúng túng, nói:

“Anh đi làm trước đây.”

Cô vội vàng gắt đầu, bộ dáng cô vợ nhỏ chạy đến đưa anh áo khoác, rồi mở cửa tiễn anh đi, cũng không quên đưa anh chìa khóa xe. Tất cả những điều cô vừa làm đều dựa theo trí nhớ kiếp trước, cũng là bản năng mà thôi.

Nhưng ánh mắt của anh lại có tia bất đồng so với quá khứ, mà bất đồng này cô cũng không nhìn ra – Mà nếu nhìn thấy cô cũng sẽ nghĩ là mình hoa mắt.

Bạn đang đọc truyện *Sự Huyền Diệu Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: chương 8

Sau khi Vệ Cung Huyền ra cửa, Nguyễn Mộng mới thở phào nhẹ nhõm, cô thật sự không thích không khí như vậy, cho dù là đang ở cùng người đàn ông mình thích.

Giữa cô và Vệ Cung Huyền có một khoảng cách rất lớn, lớn đến mức cô không có lòng tin có thể thu ngắn lại. Hiện tại cô không có nguyện vọng gì lớn, chỉ mong anh không cần từng chút một có những hành động gây hiểu lầm như thế.

Thật ra thì ngày thường cô ở nhà cũng không có chuyện gì làm, trừ quét dọn vệ sinh chính là tắm táp thay quần áo rồi đi làm, nhưng kể từ bọn họ kết hôn Nguyễn Mộng liền tự tiện chủ trương sa thải người giúp việc, cô chưa cùng Vệ Cung Huyền thương lượng qua, dù sao người đàn ông kia cũng không quan tâm.

Đang lúc Nguyễn Mộng chuẩn bị ra ngoài, Vệ Cung Huyền gọi điện về.

Trong trí nhớ của cô, điện thoại nhà này gần như không ai gọi đến, ngay cả cha mẹ chồng cũng không, họ có số riêng của Vệ Cung Huyền.

Nói ra thì kiếp trước cô thật xấu hổ. Làm bà xã của Vệ Cung Huyền 13 năm, cô ngay cả điện thoại cá nhân của anh cũng không biết.

Cho nên khi nhận được điện thoại của anh thì Nguyễn Mộng kinh ngạc, cảm thấy chút nữa rớt xuống. Đầu kia, thanh âm của Vệ Cung Huyền rất trầm thấp, rất có từ tính, rất êm tai, cho đến khi thanh âm của Vệ Cung Huyền hơi lớn chút, cô mới hoảng hồn, bỗng nhiên lấy lại tinh thần.

“Mộng, em có đang nghe anh nói không? Ngăn trái bàn đọc sách trong thư phòng có một tập văn kiện, em đưa tới đây giúp anh.”

Không, không phải thế chứ?...

“Anh không thể nhờ người khác đến lấy giúp ư? Thế còn tài xế ...”

Nguyễn Mộng theo bản năng liền muốn cự tuyệt,

Đầu kia thanh âm của Vệ Cung Huyền kỳ quái hỏi:

“Tại sao? Em đưa không phải sẽ nhanh hơn rất nhiều sao?”

Nếu như không phải là cô quá khác thường, anh cũng sẽ không bởi vì mê hoặc mà quên mất hôm nay hội nghị muốn dùng phần văn kiện quan trọng đó.

Nguyễn Mộng há miệng, nhưng cái gì cũng không thể nói ra, mặc dù không nhìn thấy Vệ Cung Huyền, nhưng mà khí thế của người kia thủy chung đều tồn tại, cô nào dám nói gì.

“... A, em hiểu rồi...”

“Đừng có cố ý trì hoãn thời gian, một giờ sau anh cần phải dùng, đi đường cẩn thận.”

Cố ý trì hoãn thời gian. ... Cô vẫn chưa làm gì sao anh lại biết (*o*),

Nguyễn Mộng bất giác bĩu môi: “Nha.”

“Vây, anh cúp trước, “

Cô đáp một tiếng, vội vàng chạy vào thư phòng đi tìm văn kiện.

Bất kể là kiếp trước hay kiếp này, cho tới bây giờ cô cũng không có bước vào thư phòng lần nào.

A... kiếp trước có một lần, hình như sau khi có con trai, cô đến thư phòng quét dọn, lúc đó thư phòng không khóa cửa, cô nhìn thấy ảnh người phụ nữ kia cùng Vệ Cung Huyền, sau đó Vệ Cung Huyền chưa từng quên khóa cửa thư phòng.

Chỉ là kỳ quái... Hiện tại sao lại không có khóa?

Nguyễn Mộng vừa tìm văn kiện vừa thấy kì quái.

Văn kiện của Vệ thị được để trong túi giấy chuyên dụng rất rõ ràng, mở ngăn kéo ra là thấy. Cô cũng không dám sờ loạn đồ vật bên trong, nhanh tay cầm văn kiện đi.

Lại nghĩ một chút, thuận tay khóa cửa lại. Cô không dám xác định rốt cuộc là Vệ Cung Huyền quên khóa cửa hay vẫn là vì mình đã khóa, để bảo đảm mình không bị hiểu lầm, cô vẫn là khóa lại thì tốt hơn.

Trở về phòng thay âu phục đi ra ngoài, vẫn là màu sắc trang nhã. Mặc dù thân thể hai mươi ba tuổi, nhưng tâm, tính cả kiếp trước cũng ba mươi ba tuổi, Nguyễn Mộng đã sớm không còn thích xanh đỏ lòe loẹt phô trương, mà là như cầu nhỏ nước chảy không màng danh lợi, người lớn lên, dĩ nhiên chính là sẽ thay đổi theo.

Nguyễn Mộng không biết lái xe, cho nên đón taxi mà đi, đây là lần đầu tiên cô danh chánh ngôn thuận đến công ty Vệ thị.

Chỉ là vừa đến đại sảnh liền bị ngăn cản.

“Tiểu thư, xin hỏi cô...”

Nhìn nhân viên lễ tân, Nguyễn Mộng có một chút tự ti, cô ấp úng nói:

“Cái đó.... Tôi tới đưa... ách, đưa văn kiện cho Vệ tổng.”

“Vậy xin hỏi cô thuộc công ty nào?”

Nhân viên lễ tân vẫn chuyên nghiệp như cũ, nở nụ cười.

Nguyễn Mộng theo bản năng nắm túi hồ sơ trước ngực:

“Ừm..., tôi không ở công ty nào cả...”

“Vậy cô là...?”

Xem ra cũng không giống mấy nữ nhân ông bướm hay theo đuôi tổng tài, bởi vì nhìn hoàn toàn không có tính chất uy hiếp!

Nguyễn Mộng gấp đến độ ót cũng đầy mồ hôi.

“Là Tổng tài để quên văn kiện ở nhà*, tôi nhận được điện thoại mới...”

(*MTY: ở đây editor đề là “để quên văn kiện ở Liễu gia”, mình tra khắp cũng không biết Liễu gia là chỗ nào, nên đổi lại theo đúng bản convert.)

Lời nói bị cắt đứt:

“A, cô nhất định là người giúp việc nhà tổng tài phải không?”

Cô há miệng, không có trả lời, chỉ là mơ hồ ừ một tiếng, nhân viên lễ tân lập tức nói:

“Vậy cô đưa văn kiện cho tôi, tôi giúp cô đưa lên.”

Ha, có cơ hội để gặp mỹ nam sao có thể bỏ qua a!

Nguyễn Mộng có chút khó khăn, trong điện thoại giọng nói Vệ Cung Huyền cho thấy văn kiện rất quan trọng. Cô có ngu đi nữa cũng biết không thể tùy tiện đưa cho người ta, nhưng nhìn người phụ nữ xinh đẹp trước mắt cười đến cao hứng như vậy (vì sắp được gặp mỹ nam mà), cô không tin tưởng cho lắm.

“Thế nào, chẳng lẽ cô không tin tôi sao?”

Thấy người phụ nữ béo trước mắt tựa hồ không vui, nhân viên lễ tân lập tức đổi sắc mặt, nhưng vì thấy Nguyễn Mộng đang cầm văn kiện trên tay, cô ta vẫn cố gắng duy trì nụ cười miễn cưỡng:

“Tôi nói mạng nhất định sẽ đưa lên, đưa cho tôi nhanh lên một chút...”

Nói xong lại còn đưa tay tới muốn cầm, Nguyễn Mộng bị cô ta hù sợ, vội vàng lui về phía sau mấy bước, cả lăm nói:

“Không, không cần, tự tôi đưa đi là được rồi...”

Sắc mặt của cô nhân viên kém hơn, hừ một tiếng hỏi:

“Cô có gì chứng minh mình là người giúp việc nhà Tổng tài? Ngộ nhờ cô có lòng dạ bất chính thì sao? Tôi không thể tùy tiện cho cô lên?”

Nguyễn Mộng nuốt ngụm nước miếng, nhỏ giọng nói:

“Hay cho bảo vệ...”

Bị cô nhắc nhở như thế, nhân viên lễ tân nhướn mày, lớp trang điểm tinh tế tựa hồ thay đổi.

Cô ta đương nhiên là xem thường người giúp việc cùng dân quê, Nguyễn Mộng lại một thân mập mạp như vậy, giống như những người phụ nữ chuyên làm những công việc thấp kém.

Nhưng trên thực tế công việc làm gì có phân rõ sang hèn, chỉ cần không thẹn với lòng, lại có thể nuôi sống bản thân.

“Tôi nói cái cô này, rốt cuộc tới nơi này có gặp tâm gì, tôi tốt bụng giúp cô đưa lên, cô còn làm bộ làm tịch? Một người giúp việc cũng không biết thân biết phận mà!”

Nguyễn Mộng bối rối cực kỳ, thanh âm của cô nàng này hơi lớn, người trong đại sảnh cũng bị hấp dẫn nhìn lại, vô số tầm mắt nhìn vào Nguyễn Mộng.

Rõ ràng mặc trên người y phục cực bảo thủ, không có một tấc da phơi bày bên ngoài, nhưng cô vẫn cảm giác mình giống như bị lột sạch trước mặt mọi người, tất cả mọi người đối với cô chỉ chỉ chỏ chỏ, đều đang cười nhạo cô.

Cô mấp máy môi, muốn giải thích, nhưng một chữ đều nói không ra được.

Kiếp trước cô nghiện thuốc bị đám chó săn theo dõi đưa chuyện xấu lên báo, cô cũng chịu vô số ánh mắt xem thường cùng khi dễ như vậy, ngay cả ban ngày ra cửa, trên đường cái mọi người hướng về phía cô cười. Nụ cười tràn đầy giễu cợt cùng khinh bỉ, giống như cô là loại virus lây bệnh.

Đang lúc Nguyễn Mộng sợ đến muốn tông cửa xông ra, một giọng nói giải cứu cô. Có lẽ là ảo giác của Nguyễn Mộng, nhưng chính là một khắc kia, cô cảm thấy cái thanh âm kia tràn đầy ánh mặt trời:

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Cô quay đầu, từ trong thang máy chuyên dụng của Tổng tài, một người đàn ông mặc Âu phục màu xám bạc bước ra. Nói là mặc cũng không thỏa đáng, bởi vì áo khoác được khoác ở trên người, mở rộng, làm lộ ra một mảng da màu lúa mạch, trên mặt còn mang theo nụ cười, lộ ra một hàm răng trắng như tuyết, mái tóc màu trà nhạt, thân hình thon dài.

Ả nhân viên lễ tân lập tức lộ ra nụ cười ngọt ngào, vẻ mặt cùng một khắc trước đối với Nguyễn Mộng hoàn toàn khác nhau:

“Ôn Phó tổng, sao ngài lại xuống đây?”

Ôn Dư Thừa cười cười:

“Đương nhiên là phụng mệnh đại tổng tài xuống đón người.”

Thấy anh đi về phía mình, khắp người đầy ánh mặt trời ấm áp khiến Nguyễn Mộng không tự chủ được lui về phía sau. ... Có lẽ cô ở trong bóng tối đã lâu, thật sự là không thích ứng được với người như vậy:

“Là cô sao? Cung Huyền muốn tôi đón cô? Anh ta quên cho cô giấy thông hành, nhưng mà hình như anh ta đã gọi cho nhân viên lễ tân, bảo cô mang lên mà?”

Nhân viên lễ tân sững sốt một chút, lúc này mới nhớ tới, vội vàng nói:

“Tôi có nói với người giúp việc, không, là vị tiểu thư này, không cần làm phiền cô ấy mang lên, có lẽ cô ấy còn có chuyện phải làm.”

Nguyễn Mộng vội vàng nói theo:

“Ừ, tôi còn có chuyện phải làm, Ôn Phó tổng, làm phiền anh...”

“Đã đến đây rồi, cần gì phải gấp gáp như vậy? Đi, tôi dẫn cô lên tham quan một chút.”

Vừa nói vừa kéo tay Nguyễn Mộng. Nguyễn Mộng giật mình vì sợ, để cho anh kéo đi, trước vẻ mặt kinh hãi của mọi người trong đại sảnh.

Cho đến khi vào thang máy, tay chân Nguyễn Mộng vẫn luống cuống. Cô ôm chặt văn kiện trong tay, cắn môi không dám nói lời nào.

“Người giúp việc, cô nói thế với nhân viên lễ tân?”

Bạn đang đọc truyện *Sự Huyền Diệu Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: chương 9

Nguyễn Mộng lúc này mới phát hiện ra người đàn ông này tựa hồ cũng không đơn giản như vẻ bề ngoài. Cô nho nhỏ lui một bước, ôm văn kiện dựa vào tường, như thể nó có thể mang cho cô một chút an toàn.

“Sợ tôi như vậy sao? Tôi cũng không phải hùm beo, có thể ăn được cô sao?”

Ôn Dư Thừa để một tay trong túi quần, tay còn lại để ngoài, vô cùng thông thả, nói:

“Cô là ai tôi còn không biết sao? Nhưng sao lại từ cạp mẹ biến thành con chuột nhỏ vậy?”

Mặc dù chưa từng gặp qua, nhưng Nguyễn Mộng – thủ đoạn của người phụ nữ này bọn họ đều biết sơ một hai điều.

Nếu không phải hạ được đề ép hôn thì làm sao Cung Huyền có thể trúng chiêu ‘kết hôn’? Còn nghe nói là có con mới cưới, chắc chắn, cưới xong mới phát hiện mình bị lừa, không thể không nói quá tội nghiệp cho Vệ tổng, thật là quá xui xẻo.

Chỉ là Ôn Dư Thừa cũng rất tò mò, rốt cuộc là say đến trình độ nào mà quên mất người phụ nữ ở dưới thân mình... Ừ, đáng người đầy đặn.

Nguyễn Mộng nghe được sự giấu cọt trong lời nói của anh ta, ngón tay nắm túi giấy khớp xương cũng bắt đầu trắng bệch, từ đầu đến cuối cũng không nói câu nào với người đàn ông trước mặt.

Ôn Dư Thừa ngược lại rất kinh ngạc, anh ta nói những lời này quả thật là khinh bạc, nhưng người phụ nữ này cư nhiên một chút phản ứng cũng không có. Có thể đem cạp mẹ biến thành con chuột nhỏ, Cung Huyền thật đúng là có chút tài dạy vợ nha.

“Đing” một tiếng, thang máy đến, Nguyễn Mộng theo bản năng thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn đem văn kiện ôm gấu gao.

Ôn Dư Thừa thấy đốt ngón tay của cô trắng bệch cùng ánh mắt thấp thỏm của cô, trong lòng cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng không nói gì, chỉ nói:

“Cô đi theo tôi.”

Nguyễn Mộng vội vàng ngoan ngoãn đuổi theo, cô tận lực không nhìn những ánh mắt đầy kinh ngạc của mọi người, chỉ theo sau Ôn Dư Thừa vào một căn phòng.

Vệ Cung Huyền đang xem văn kiện, Ôn Dư Thừa huyýt sáo nói:

“Tổng tài, cậu xem tôi mang ai đến nè?”

Anh lúc này mới ngẩng đầu, Nguyễn Mộng phát hiện anh đang mặc một bộ Âu phục màu bạc, thoát nhìn rất lịch sự rất anh tuấn, cô cứng đờ nhếch môi buồn cười, lại cười không nổi.

“Cậu có thể đi ra ngoài.”

Nguyễn Mộng lập tức đem văn kiện để xuống, xoay người muốn đi, lại bị Ôn Dư Thừa kéo lại, người đàn ông này cười như hoa đào, một chút cũng không giống bộ dáng cay nghiệt khi nãy trong thang máy:

“Anh ấy nói là tôi, không phải cô.”

Nói xong liền hướng cửa phòng làm việc đi tới, vừa đi vừa cảm thán:

“Aizz, đạo lý là thế này đây, vì bà xã quên bạn a...”

Vệ Cung Huyền không để ý đến anh ta than thở, kêu Nguyễn Mộng một tiếng, cô vội vã cầm văn kiện trên bàn trà chạy đến, kính cẩn lễ phép để tới trước mặt anh, chưa kịp nói muốn đi, Vệ Cung Huyền liền hỏi:

“Sao trở như vậy mới lên tới?”

“Ừm... Em không rành đường...”

“Vậy sao không lấy điện thoại gọi cho anh.”

Nguyễn Mộng sửng sốt một chút:

“Nhưng mà, nhưng mà em không có số của anh...”

Hơn nữa cô cũng không có điện thoại di động. Kể khi từ giả cho anh, không có ai liên lạc với cô, Nguyễn Mộng dứt khoát ngay cả điện thoại di động

cũng không cần.

Vệ Cung Huyền nhíu mày, anh đeo kính, nhưng vẫn rất thu hút, Nguyễn Mộng không dám nhìn vào mắt anh, sợ mình bị hút vào đó.

Cô đối với anh sức chống cự vẫn còn quá thấp, nên phải rèn luyện thêm nhiều. Có lẽ thời gian từ từ sẽ khá hơn một chút.

“Đưa tay đây.”

Cô theo lời anh, vươn tay, Vệ Cung Huyền liền lấy bút ghi lên tay cô một dãy chữ số.

“Nhớ kĩ.”

Nguyễn Mộng rất muốn hỏi anh tại sao không viết trên giấy cho cô, nếu như vậy anh có cho rằng cô lười không?

Nhưng mà việc anh làm nhất định có lý do của mình chứ? Nguyễn Mộng ừ một tiếng, nhỏ giọng:

“Ừ, vậy em... có thể đi chưa?”

Vệ Cung Huyền nhìn cô với ánh mắt khác thường, anh vốn tưởng rằng gọi cô ở chỗ này, cô sẽ rất vui vẻ mới đúng, cô không phải vẫn luôn muốn cùng anh thân cận sao?

Nói cách khác mấy ngày nay cảm giác của anh không hề sai, người phụ nữ ngày trước đây đưa quần lấy anh không buông, nay lại không như thế, tựa như là một người khác.

Đáng chết, đều do đêm hôm đó vào thời điểm ân ái cô kêu một tiếng kia!

Nếu như không có một tiếng kia, chuyện nhất định cũng theo quỹ đạo trước kia, sẽ không xuất hiện hiện tượng kỳ quái!

Hình như anh đang tức giận.

Nguyễn Mộng tinh mắt nhìn ra vẻ mặt Vệ Cung Huyền, cô chọc giận anh lúc nào? Không, hẳn không phải là mình mới đúng, trước kia vô luận mình giãy vò ra sao, Vệ Cung Huyền cũng sẽ không tức giận. Cũng không phải anh có thể nhịn, mà bởi vì là lười phải tức giận. Người đàn ông này luôn lạnh lùng khi đối đãi với mình.

Thừa dịp anh mất hồn, Nguyễn Mộng lặng lẽ chạy ra ngoài, cô vốn tưởng rằng mình an toàn rồi khỏi, nào biết mới ra khỏi cửa phòng Tổng tài đã nhìn thấy Ôn Dư Thừa đang nhíp chân tựa tại góc tường, cười như không cười nhìn cô.

Nguyễn Mộng sửng sốt một chút, nhanh chóng suy nghĩ, cô đã nghĩ ra được kết quả – vẫn là nên làm bộ như cái gì cũng không thấy, dù sao cô cùng người này cũng không quen thuộc, hơn nữa anh ta cũng không có ý là đang đợi cô.

Ừ, chính là như vậy.

Nhưng ngay khi cô đi qua anh ta, người đàn ông kia liền cười híp mắt, hỏi:

“Muốn đi về sao? Vừa lúc tôi đi ra ngoài công tác, tiễn cô một đoạn vậy.”

Nguyễn Mộng vội vàng cự tuyệt: “Không cần, tôi ngồi xe bus là được, tương đối dễ dàng, ha ha.”

“Ha ha?” Ôn Dư Thừa cười theo cô.

“Tôi nghe người khác nói, khi có người cười ha ha với mình, trong lòng nhất định là đang chửi QNMLGB*.”

*Thiên Y : QNMLGB là một “câu chửi thề được mã hóa”, có nghĩa là “fuck you mother smelly cunt” (tự dịch nhé) . Người Trung Quốc rất thường xuyên sử dụng chữ cái tiếng Anh để đại diện và viết tắt chửi thề, vì họ nghĩ rằng chửi trực tiếp trên blog hoặc trên web thì không phải là văn minh. (tham khảo tại đây)

Tuy rằng cảm giác được người đàn ông này trước sau không đồng nhất, nhưng cũng không thể trực tiếp nói lời thô tục như thế a!!

Nguyễn Mộng nhìn Ôn Dư Thừa một cái, cũng không muốn cùng anh có liên hệ. Cô sợ chỉ có Vệ Cung Huyền, khi đối với anh sợ chính mình lần nữa mất không chế, còn đối với người đàn ông này, cô cũng không muốn dây dưa.

“Ôn Phó tổng suy nghĩ nhiều rồi, tôi không có ý nặng chửi ai cả.”

Nói xong làm bộ nhìn lên cổ tay.

“A, cũng đã trễ, tôi phải về nhà, Ôn Phó tổng hẹn gặp lại.”

Nói xong từ bên sát cạnh anh, nhấc chân liền muốn chạy.

Có câu hình như nói như thế này, ‘nên chọc quân tử, nhưng đừng nên đụng tiểu nhân’. Ôn Dư Thừa này vừa đúng lúc chính là tiểu nhân, hoàn toàn không ôn hòa thiện lương giống như bề ngoài của anh ta. Đầu năm nay cái gì cũng không thể tin, nhất là đàn ông.

Nguyễn Mộng đề phòng mà nhìn chằm chằm vào Ôn Dư Thừa, lúc này ở trước mặt anh sợ hãi chính là bởi vì cô lần đầu tiên vào Vệ thị, lại phải nhìn thấy Vệ Cung Huyền, thế nhưng cũng không nên cho cô chính là ‘bánh bao mềm’, ai ai cũng có thể lấn.

“Này, tôi nói này, bánh bao!”

Bánh, bánh bao! Đã nói cô không phải là bánh bao ai ai cũng có thể lấn át.

“Tôi không phải là bánh bao!”

Cô quay đầu, nói với cái người rảnh rang đang đứng dựa tường kia.

“Vậy cô thích gọi là con chuột nhỏ sao?”

Thấy Nguyễn Mộng lại muốn nói chuyện, Ôn Dư Thừa trước một bước ngăn cô.

“Nhìn dáng vẻ cô lúc mới vào đây, lại nhìn tiếp vẻ mặt khi gặp Cung Huyền, nói cô không phải con chuột nhỏ cũng không ai tin.”

Vừa nhát gan lại vừa tự ti, còn cố làm dừng cảm, thật ra thì trong mắt có bao nhiêu là sợ, cô cho là không ai nhìn ra được sao? Anh nhìn ra được thì người đàn ông là chồng cô đương nhiên cũng nhìn được.

Nhưng điều làm anh hứng thú là tại sao cộp mẹ xoay người biến thành con chuột nhỏ? Đây mới điều anh tò mò.

Gọi cô là bánh bao, cũng bởi vì tấm thân tròn vo cùng gương mặt hiền hậu, cười lên ngũ quan híp lại thành một đoàn, hiển nhiên là một khối bánh bao lớn.

Hả? Hỏi anh tại sao không phải là bánh bao nhỏ à? Bởi vì người phụ nữ này rất cao nha. Nếu không phải là cô vừa trắng vừa mềm, ngay cả bánh bao lớn đều gọi không được, mà là thành nữ trắng sỡ rồi.

Tại sao người phụ nữ này có thể mập như vậy? Vừa mập vừa cao, chẳng phải là nữ trắng sỡ sao?

Trong lòng anh nghĩ gì dĩ nhiên Nguyễn Mộng không nhìn ra. Cô vốn dĩ không phải là ngu ngốc nhưng trải qua một kiếp dĩ nhiên cũng phải khôn ra hơn.

Hơn nữa, hơn nữa người đàn ông tên Ôn Dư Thừa này... Lúc trước trong lúc cô trong giai đoạn tệ nhất cũng nghe qua tên người này. Cô vừa mới nhớ ra, chính là kiếp trước đó... người đàn ông này vui mừng cười nhạo cô là người phụ nữ bị chồng bỏ. Cay nghiệt nhỏ mọn tới cực điểm. ...

Nguyễn Mộng lúc này mới nhớ ra, cô luôn để ý cái câu nói kia. Minh mới là Tiểu Tam, đã chen ngang giữa Vệ Cung Huyền và người phụ nữ kia.

Lời như vậy, không phải là nghe từ chính miệng người đàn ông này sao? Chỉ là cô chưa từng gặp qua Ôn Dư Thừa thôi, những lời khinh bỉ cùng xem thường mà cô thường hay nghe trong những bữa tiệc đủ cho cô hiểu những lời này đều là ai nói rồi.

Cô cắn răng: “Tôi cũng không phải là con chuột nhỏ.”

“Vậy thì là bánh bao rồi.”

Ôn Dư Thừa tự mình nói, vui vẻ cho cô cái biệt hiệu.

Đôi tay Nguyễn Mộng nắm thành quyền, cô thật sự là ghét hoàn cảnh nơi này, mình không hợp với nơi này, người nơi này đều quang vinh chói lọi, chỉ có mình, mặt xám mày tro. Cô không thích nơi này.

“Tôi nói bánh bao nè, tôi chính là rất ít khi chủ động đưa phụ nữ về nhà.”

Ngu ý là cô mau mau tạ chủ long ân.

Trong lòng Nguyễn Mộng thầm nghĩ muốn đánh anh ta. Nếu như cô thật sự xuống tay, như vậy không cần Ôn Dư Thừa có phản ứng, tất cả nữ nhân viên Vệ thị sẽ xé nát xương cốt cô không còn một mảnh.

Không chọc nổi, cô liền tránh cũng trốn không thoát sao? Người đàn ông này thật có cái tật xấu, chỉ vừa gặp mặt liền tự mình quyết định đưa cô về nhà.

“Thật không cần, làm phiền Ôn Phó tổng quá, tôi cũng không muốn làm phiền anh đâu.”

Ôn Dư Thừa mới phát hiện bánh bao lại cũng biết trả lời, sau đó nghĩ lại lập tức thoái mái. Dĩ nhiên, nếu cô không thể thì làm sao có thể dùng thủ đoạn gả cho Cung Huyền chứ?

“Không có gì phải băn khoăn, đều là người một nhà cả.”

Người một nhà.... Ai là người một nhà với anh?

Hai người ở chỗ này giằng co một hồi, cửa phòng Tổng tài đột ngột mở ra, Vệ Cung Huyền cùng thư ký đi ra ngoài, thấy Nguyễn Mộng vẫn còn ở đây thì có chút kinh ngạc, ánh mắt chuyển tới trên người Ôn Dư Thừa, liền biết đại khái tại sao.

Kẻ này thích nhất là gây loạn? Lúc anh vừa kết hôn cũng chạy theo hỏi nguyên nhân.

“Mộng, sao còn chưa về? Buổi tối nhớ làm cơm chờ anh về nhà.”

Nguyễn Mộng cứng đờ, thấy thư ký lộ ra thần sắc không thể tưởng tượng nổi, hình như là đang kỳ quái vì cái gì Tổng tài lại đối xử như thế với người phụ nữ béo mập ngu quan bình thường như thế, đuôi mắt cô liếc lên nhìn Ôn Dư Thừa có chút hả hê, Nguyễn Mộng cắn răng, cúi đầu:

“Dạ biết, tổng tài.”

Lời này vừa nói ra, kinh ngạc trong mắt thư ký lập tức rút đi. Người giúp việc! Tất cả mọi người hiểu được.

Ôn Dư Thừa sững sốt một chút, bỗng đứng ngửa mặt lên trời cười lớn.

Đôi mắt tinh xảo của cô thư ký lập tức dâng lên một sự kinh ngạc, không hiểu người luôn ôn tồn nho nhã như Phó tổng sao lại cười nhiệt tình như vậy.

“Cái gì tổng...”

Nhanh chóng cắt đứt lời Vệ Cung Huyền, chỉ sợ mọi người hiểu lầm, Nguyễn Mộng cười lúng túng:

“Dạ, tôi đi về trước quét dọn vệ sinh, Tổng tài, Phó Tổng tài hẹn gặp lại.”

Nói xong, thân thể béo ụt ịt lấy tốc độ ánh sáng biến mất trong thang máy.

(MTY: siêu nhân ụt ịt biến hình)

Ôn Dư Thừa dựa tường cười đến đứng không nổi, anh mới biết trên thế giới lại có người phụ nữ như vậy!

Vệ Cung Huyền trừng mắt nhìn, cũng biết xảy ra cái gì, anh cũng cảm thấy buồn cười, thật là nhiều năm rồi, anh vẫn là lần đầu tiên biết thì ra Nguyễn Mộng lại có bộ dáng đáng yêu như thế. Mặc dù trong mắt tươi cười, nhưng trên gương mặt anh vẫn là thần sắc nghiêm túc.

“Ôn Phó tổng, đã đến giờ họp, đi thôi.”

Ôn Dư Thừa cười thật to, anh đã rất lâu không có vui vẻ như vậy, không nghĩ tới một viên bánh bao tròn tròn lại có thể làm cho anh cười thành như vậy. Anh hướng về phía Vệ Cung Huyền khoát khoát tay:

“Được, sẽ, sẽ tới.... ha ha ha!”

Bạn đang đọc truyện *Sự Huyền Diệu Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: chương 10

Nguyễn Mộng rời đi mà không hé lời nào, kiếp trước cô không có đi mà không nói lời cáo biệt như vậy. Lúc trước cô có từ biệt hay không Vệ Cung Huyền cũng không để ý, dù sao cô cũng không là gì đối với anh.

Nhưng tại sao vô duyên vô cớ nhảy ra một Ôn Dư Thừa đây? Điều này thật phi lý.

Cô cũng không thể tiếp tục như vậy nữa, bị Vệ Cung Huyền ăn sạch sành sanh thì thôi lại còn bị người khác xem thường!

Cô, Nguyễn Mộng một không trộm hai không giành, cả đời này đi nhằm một bước duy nhất chính là Vệ Cung Huyền. Trừ lần đó ra, cô thật sự không có làm gì sai, tại sao luôn bị người khác xem thường?

Những kẻ luôn cười nhạo xem thường cô đều toàn là người tốt, không bao giờ phạm sai lầm sao? Đời người dài như thế, không ai có thể biết trước điều gì.

Trọng sinh.... Hình như rất phiền toái.

Nguyễn Mộng ở trong bếp chuẩn bị bữa tối, cô hiện tại cũng không biết Vệ Cung Huyền muốn ăn gì, nhưng mà chuyện thường khó đoán. Cho nên cô

vẫn chuẩn bị một phần bò bít tết cùng salad cà rốt để dành phòng anh đổi ý, làm mọi người lúng túng.

Nguyễn Mộng nhìn một bàn đầy đồ ăn năm món, thêm một món riêng của Vệ Cung Huyền, cô thấy mình thật lãng phí. Nấu xong thì cả người cũng toàn mùi khói dầu, cực kỳ không thoải mái.

Bắt nồi cháo chuẩn bị cho sáng mai, rồi lấy quần áo trên ban công đi vào phòng tắm.

Sau khi từ nhà tắm ra, cô thật lúng túng.

Tại sao lại nói là lúng túng? Bởi vì Nguyễn Mộng tắm xong cũng chỉ mặc áo ngủ, dù sao Vệ Cung Huyền cũng không phải là lần đầu tiên thấy cô chỉ mặc áo ngủ. Nhưng lúng túng, bởi vì có khách. Nguyễn Mộng thế nào cũng không ngờ đến cả gã Ôn Phó tổng cũng sẽ cùng đi theo.

Cô vừa lau tóc từ trong phòng ngủ đi ra, muốn đến phòng bếp xem nồi cháo một chút, lại ngạc nhiên phát hiện hai người đàn ông này đang một trước một sau mà đem cặp công văn thả trên khay trà ở phòng khách, vừa vận động lúc cô bước ra, ba người họ hoàn toàn sững sốt.

Nói như thế nào đây?

Rõ ràng chính là người phụ nữ bình thường béo ục ịch, nhưng nhìn qua tựa hồ có điểm bất đồng. Cũng không thể nói là đặc biệt xinh đẹp, nhưng tuyệt đối không xấu xí, ngược lại có một loại phong tình hấp dẫn khác thường.

Áo ngủ rộng thùng thình che giấu bộ dáng mập mạp, phía dưới lộ ra một đôi bắp chân tuyết trắng, cả người đều giống như... ừ, một cái bánh bao trắng mềm, làm người ta nhìn là muốn cắn một ngụm ăn sạch.

Nguyễn Mộng cũng không biết bản thân đã hấp dẫn ánh nhìn của hai người đàn ông ưu tú đến nhường nào. Ánh mắt bọn họ cứ như là đang muốn nhìn xuyên thấu tầng lớp vải trên người cô.

Nguyễn Mộng nháy mắt mấy lần, theo thói quen giương mắt nhìn Vệ Cung Huyền, hi vọng anh có thể nói một câu phá vỡ bầu không khí khó xử này.

Thật sự là gặp quý ah, cô cũng chỉ là người phụ nữ quá mức bình thường. Vệ Cung Huyền lại cảm thấy tim mình đập loạn một nhịp. Con người khi tâm tình thay đổi thì nhìn cái gì cũng thay đổi.

Nếu là kiếp trước, Vệ Cung Huyền nhất định thấy Nguyễn Mộng vừa mập vừa xấu, ý đồ xấu xa, sẽ tặng cho cô một cái liếc mắt khinh thường. Đáng tiếc, đó là Vệ Cung Huyền của kiếp trước, người đàn ông chưa bao giờ tìm hiểu kỹ về Nguyễn Mộng.

Anh vốn không phải là kẻ treu hoa ghẹo nguyệt, nếu không thì làm sao có thể thủ thân suốt bốn năm chờ bạn gái ở nước ngoài. Kiếp trước anh cùng cô kết hôn, cũng thật sự nghĩ sẽ đối xử tốt với cô một đời, tuy không yêu nhưng cũng tôn trọng như bạn bè.

Nhưng chuyện trên đời thường không như ý mình.

Sau khi kết hôn, Nguyễn Mộng muốn nhiều hơn thế cô biết anh không thích nhất là dạng phụ nữ chủ động, nhưng cô khi ấy rất ngu, cái gì cũng không quan tâm, chỉ cố gắng mạnh mẽ tiến về phía trước, mặc kệ thương tổn bao nhiêu, cũng mặc kệ cả đứa nhỏ mình mang nặng đẻ đau, không lo lắng không chăm sóc, chỉ một lòng hướng về Vệ Cung Huyền.

Việc cô không quan tâm đứa nhỏ như giọt nước tràn ly, lại thêm người phụ nữ kia trở về, Vệ Cung Huyền cũng từng muốn cự tuyệt, nhưng tình yêu thì làm sao có thể bỏ đây.

Kiếp này lại không thể tiếp tục sai như trước. Nguyễn Mộng coi anh như thú dữ, cố tình tránh thật xa, nhưng trong lòng vẫn như cũ, rất rất thích anh. Hai ý nghĩ mâu thuẫn nhau cùng tồn tại cũng thật hấp dẫn người.

Mặc kệ là thương hại cũng được, mà động lòng cũng ót, từ cái đêm cô trọng sinh, ở trên giường lớn kia mặc kệ anh tận tình yêu lần đó, Vệ Cung Huyền đã không tự chủ bị cô mê hoặc.

Cho nên anh bây giờ nhìn Nguyễn Mộng, đã cảm thấy cô mượt mà mềm mại, hết sức vui mừng, ngay cả trong đôi mắt kia cũng tràn đầy nhu tình.

Nhất là sau khi anh nhìn thấy trong mắt cô có chút kinh hoàng lại có vài phần nhu nhược mà nhìn anh. Nguyễn Mộng khẩn trương kéo vạt áo anh cũng không làm anh thấy đột ngột, anh chỉ thấy cô như cô gái nhỏ, anh nào biết trước mặt anh là người phụ nữ lớn tuổi hơn mình.

Nguyễn Mộng hít một hơi lấy dũng khí, dù gì cô cũng từng có lúc không quản gì đi tìm thuốc để quên đời, cũng đã từng bị phạt vì đua xe; ban đầu cô yếu thế chẳng qua là chưa có chuẩn bị, hiện tại không thể như vậy.

Cô cũng không phải là cái bánh bao mềm, ai muốn nhào nặn ra sao cũng được. Vì vậy, Nguyễn Mộng lập tức nâng mặt, bộ dáng bình tĩnh, nhưng vừa chạm ánh mắt đen như mực lại tràn đầy ánh sáng của Vệ Cung Huyền thì lập tức ỉu xiu:

“Ah... Làm sao anh lại về?”

Hỏi xong lại muốn tát chính mình, chẳng phải anh đã nói chiều nay về ăn cơm sao.

Vệ Cung Huyền cũng không nói gì, chỉ là đi lên trước sờ sờ tóc của cô:

“Đi sấy khô tóc trước đi, em đang tính làm gì thế?”

“À?” Cô há to mồm, kinh ngạc.

“Nha... Em là muốn đi phòng bếp xem nồi cháo một chút.”

“Để anh, em vào thay áo trước đi.”

Nói xong vỗ vỗ đầu của cô, đem cô hướng phòng ngủ đẩy một cái. Nguyễn Mộng tay chân luống cuống vừa đi vừa nhìn mình, lúc này mới phát hiện ra bởi vì mới vừa tắm xong, cô lười phải mặc nội y, bộ ngực đầy đặn vươn cao dán cả vào áo ngủ, nhìn kỹ thậm chí nhìn thấy đầu nhũ hoa nổi lên. Khuôn mặt trắng nõn lập tức đỏ bừng, không cần Vệ Cung Huyền thúc giục liền chạy về hướng phòng ngủ.

Nhìn bóng dáng tròn vo của cô, Ôn Dư Thừa cười nhếch mày:

“Tuy là có mập một tí, nhưng vẫn rất hấp dẫn nha, tay một người đàn ông không thể nắm trọn nha.”

Vệ Cung Huyền liếc một cái:

“Cô ấy là bà xã tôi.”

Ngụ ý chính là, cậu chết tâm mà đi.

Nói như thế nào cho đúng đây?

Trên đời này có một loại người, nói anh ta đề tiện cũng không hoàn toàn đúng, mà nói anh ta khó chịu cũng không chính xác; anh ta thích xem diễn cũng đúng, đặc biệt còn thích thêm một chân vào cho náo nhiệt, cuối cùng trở thành một nhân vật quan trọng trong buổi diễn.

Đương nhiên, cũng có thời điểm không như ý, như lúc này đây, anh chỉ sợ thiên hạ không loạn, ở sau lưng ồn ào, dựa vào miệng lưỡi linh hoạt, nói trúng vài chuyện, từ đó đạt được mục đích của mình.

Rất rõ ràng, Ôn Dư Thừa chính là người như vậy. Anh lúc còn nhỏ rất hướng ngoại, người lớn đều nói anh rất ngoan, đáng tiếc mọi người đều nhìn nhìn lầm rồi.

Ôn Dư Thừa chính là một người hoạt bát hướng ngoại, thích quấy rối, sau khi lớn lên cư nhiên thành người được người người khen ngợi phẩm chất tốt, đây thật là làm rối không ít mắt kính của nhiều người, Vệ Cung Huyền cùng anh ta lớn lên, dĩ nhiên là nhìn ra sự thật đó.

Nói anh ta hư cũng không hoàn toàn, anh ta không sợ người, cũng tuyệt đối đối xử tốt với bạn bè. Yêu thích duy nhất chính là thích xem náo nhiệt, càng nóng càng náo càng tốt, không đủ náo nhiệt, anh ta sẽ nghĩ biện pháp làm cho thêm náo nhiệt, cho nên Vệ Cung Huyền cùng Nguyễn Mộng sẽ phải gặp bi kịch.

Nếu như nói Nguyễn Mộng nơi nào có khả năng hấp dẫn Ôn Dư Thừa vô lại này, thì đó chính là những tin đồn về cô, gọi lên lòng hiếu kỳ mãnh liệt của anh ta, nhưng cái gì không phải do lòng hiếu kỳ phát triển mà đến đây?

Nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Vệ Cung Huyền, hơn nữa tựa hồ trong giọng nói có cát giấu uy hiếp, Ôn Dư Thừa cười.

Anh ta cảm giác mình thật vui vẻ, thật vui vẻ, không nghĩ tới cô bánh bao kia thật đúng là rất có đáng nha, không có mặc áo lót cũng có thể kiên đỉnh đây đến trình độ kia, dù cho Silicon bây giờ đi đây đường cũng không thể so được, cũng không biết sờ vào thế nào.

(MTY: *sắc*)

Vệ Cung Huyền làm sao không hiểu hần đang nghĩ gì, nói khó nghe một chút, chỉ cần lướt qua ánh mắt anh ta, đã biết trong lòng anh ta đang suy nghĩ gì. Vì vậy anh cũng rất dứt khoát lưu loát hạ lệnh trục khách

“Tôi thấy cậu tốt nhất đi ra ngoài ăn tối sẽ tốt hơn đó.”

“Quý, tôi đây có chỗ nào đắc tội với ông chủ lớn anh vậy?”

Ôn Dư Thừa kêu oan, đi theo anh vào phòng bếp, như tên trộm cười một tiếng hỏi:

“Hắc, tôi nói này, không phải cậu muốn sống bình thân qua ngày không nghĩ về người phụ nữ đó nữa sao?”

Đối với người phụ nữ kia Ôn Dư Thừa cũng không quá chào đón. Mặc dù cô ta nhìn cao quý dịu dàng, nhưng đáng tiếc trong mắt anh cũng không bằng cô nàng bánh bao dễ chọc ghẹo kia.

Có lẽ thật đúng là người phân theo nhóm, kẻ có tâm địa gian trá cũng thích chọn mềm khi dễ, khi dễ lâu ngày dần dần sẽ thấy thuận mắt, Nhất là Nguyễn Mộng thật rất đúng khẩu vị của anh ta.

Đừng hỏi anh tại sao, có lẽ là bởi vì anh ta thích ăn bánh bao thịt.

“Đừng nhắc tới cô ấy.”

Người phụ nữ kia chính là quả địa lôi, nếu đâm trúng sẽ không toàn mạng. Mặt Vệ Cung Huyền liền biến sắc, trừng mắt liếc anh ta một cái.

Ôn Dư Thừa đang chờ anh phản ứng như vậy, nếu như nói Vệ Cung Huyền hiểu rõ anh ta, vậy anh ta không phải càng hiểu Vệ Cung Huyền hơn sao? Nở nụ cười gian xảo:

“Cậu đã không bỏ được người phụ nữ kia, vậy đem viên bánh bao này cho tôi chơi, như thế nào?”

Chơi? Vệ Cung Huyền chán ghét nhất chính là vẻ mặt cả lơ phát phơ bất cần đời này của Ôn Dư Thừa, mà anh ta lại phô bày rất tốt kia. Anh cũng chẳng muốn can dự đến làm gì.

Nhưng hiện nay tên Dư Thừa lại có chủ ý với Nguyễn Mộng, việc này thì Vệ Cung Huyền không thể không quan.

Đừng nói là bản thân từng nghĩ sẽ sống trọn đời cùng Nguyễn Mộng, cho dù không như thế thì cũng không người đàn ông nào nguyện ý đem bà xã mình cho người khác “chơi”.

Hơn nữa lại còn xem cô như khối bánh bao mà đùa bỡn. Chơi như thế nào đây? Để trên đất mà đá đi sao? Xem như túi đồ ăn ăn xong rồi bỏ sao? Cuối cùng là vứt bỏ vào thùng rác hay là ném cho chó ăn?

Vì vậy lập tức Vệ Cung Huyền liền cau mày lại:

“Cậu đang nói hươu nói vượn đi đâu vậy, cô ấy giống mấy người đàn bà của cậu sao?”

Ôn Dư Thừa hú lên quái dị:

“Có cái gì không giống chứ. Khối bánh bao kia thủ đoạn còn cao hơn những người phụ nữ khác. Nếu không thế thì làm sao cho Liễu Hạ Huệ Vệ tổng cùng cô ấy kết hôn, lại còn cố tỏ ra vẻ đáng thương như bánh bao cháy, người phụ nữ như vậy không dễ chơi sao?”

Anh ta là thích nhất chơi đùa với phụ nữ. Nói về việc chơi đùa, anh ta tự nhận đứng thứ hai thì không ai dám tranh hạng nhất đâu.

Chân mày Vệ Cung Huyền nhíu lại sâu hơn:

“Tránh ra.” Quơ mũa cái muỗng ngăn trở người kia bước qua.

Ôn Dư Thừa suy nghĩ một chút:

“Mặc dù tôi biết cậu vẫn luôn muốn kết hôn cùng bà xã sống yên ả qua ngày, nhưng người kia sớm muộn gì cũng trở về, cậu chớ nên để khối bánh bao lún sâu hơn, cô ấy thích cậu muốn phát điên. Đến lúc đó hai hồ đánh nhau... Hắc, cậu nói xem, hai người phụ nữ ai lợi hại hơn?”

Vệ Cung Huyền lấy một loại ánh mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn Ôn Dư Thừa một cái, không hiểu trên thế giới tại sao có thể có người không an phận hơn nữa, thích bỏ đá xuống giếng như thế:

“Tóm lại cậu đừng suy nghĩ nhiều, cách Nguyễn Mộng xa một chút.”

“Vậy cũng không được, tôi thấy cô ấy rất hợp mắt, không cách xa được.”

“Vậy bây giờ cậu có thể lăn ra ngoài.”

Vệ Cung Huyền để xuống cái muỗng, kéo ống tay áo. Ôn Dư Thừa lui về phía sau nhảy một bước dài.

“Đừng, tôi là người văn minh, không đánh nhau, không cho cũng không sao, tôi không muốn không được sao? Cậu cho là một cái bánh bao thịt sẽ có người khác thích sao?”

Vệ Cung Huyền liếc anh một cái, lần nữa nhặt lên cái muỗng khuấy trong nồi cháo: “Thế là tốt nhất.”

Hai người đang bàn luận thì Nguyễn Mộng đã thay quần áo ở nhà đi ra. Cô đem tóc quấn lên, lộ ra gương mặt trắng nõn sáng sủa, cả người như kẹo đường, ngọt chịu không được.

Dĩ nhiên, đây là trong mắt Vệ Cung Huyền. Còn đối với con mắt tục nhân của Ôn Dư Thừa thì cũng chỉ thấy một cái bánh bao đang đi mà thôi...

Bạn đang đọc truyện *Sự Huyền Diệu Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: chương 11

Nguyễn Mộng cho rằng mình ăn mặc rất đúng mực, cho nên cô rất khó hiểu hai người đàn ông trước mặt nhìn cô làm gì. Nếu như không phải ánh mắt hai người đàn ông này quá mức, Nguyễn Mộng còn muốn giả bộ nửa ngu nửa sùng sờ đi qua:

“Cái đó...”

Cô chỉ chỉ nói:

“Cháo sắp tràn ra rồi.”

Vệ Cung Huyền liền vội vàng xoay người khuấy cháo.

Nguyễn Mộng muốn buông lỏng, đáng tiếc là ánh mắt của Ôn phó tổng vẫn chết dính trên người cô. Ánh mắt kia giống như đũa bẻ nhìn thấy con sâu... Phi, cô làm gì mà so sánh mình với con sâu.

Thật may là Vệ Cung Huyền rất nhanh liền nấu cháo xong. Nguyễn Mộng vội vàng tìm bao tay cách nhiệt nhắc nồi xuống, nửa đường lại bị Vệ Cung Huyền ngăn lại:

“Đề anh.”

Cô sùng sốt một chút, mắt chớp chớp, ngây ngốc.

Bưng cháo ra ngoài, Vệ Cung Huyền hướng về phía bếp hồ một tiếng:

“Bảo bối, lấy bát đũa mới, để Ôn Dư Thừa đem ra.”

Nguyễn Mộng đáp một tiếng, vội vàng lấy ra một bộ bát đũa sạch sẽ, muốn đem ra ngoài, lại bị Ôn Dư Thừa ngăn lại. Anh cười híp mắt nhìn cô, một bộ dáng rất ôn hoà, rất hiền lành, rất dễ thân cận:

“Để tôi đem ra, nếu không vậy bữa cơm này tôi còn chưa được tham ăn miếng nào liền bị người ta đuổi đi đó.”

Nói xong liền nhận lấy từ trong tay Nguyễn Mộng. Cô theo phía sau đi ra ngoài, có chút há hốc mồm.

Vệ Cung Huyền lại nâng một bên chân mày nhìn về phía cô. Nguyễn Mộng sợ hết hồn, vội vàng nhìn bàn ăn chút. A, cô quên mất. Sau nhớ lại, vội vã chạy nhanh vào nhà bếp, vội vàng đem hai ba món vẫn đặt trong lò vi ba bưng ra đặt trên bàn ăn, trên mặt mượt mà như bánh bao đông lại gần giống nụ cười sợ sệt.

Ôn Dư Thừa là hạng người tinh anh gì chứ, lập tức xác định vẻ mặt bên ngoài của cô quá kỳ quái rồi, giống như đũa bẻ hay thường bị người nhà thấy là đánh dử dội. Bây giờ mặc dù không có đánh, nhưng dáng vẻ sợ sệt đó của cô giống như lập tức sẽ có một bàn tay hoặc một chiếc giày ném tới đây.

Thật sự là kỳ quái... Theo lý thuyết, cô hẳn không phải đề ý cẩn thận mới phải. Nghe nói không phải vợ Vệ Cung Huyền rất có bản lĩnh sao? Thủ đoạn cao, đến Vệ Cung Huyền cũng có thể lừa gạt. Hay nên nói thời gian rất lâu dài, viên bánh bao này mới ý thức được ban đầu mình làm sai?

Đừng nói đùa, đánh chết anh cũng không tin.

Khi anh thấy bánh bao rất vui vẻ bưng một phần thịt bò bít tết ngon lành cùng salad cà rốt lên thì kinh ngạc nhủ mảy. Thì ra một bàn thức ăn này là chuẩn bị cho gã kia?

Người khác không biết, nhưng Ôn Dư Thừa anh rất rõ ràng, Vệ Cung Huyền tại sao lại ăn hai món này, còn không phải bởi vì người phụ nữ kia?

Chắc, viên bánh bao này cũng thật đáng thương, trăm phương ngàn kế gả cho Cung Huyền, còn phải mỗi ngày chịu bị hành hạ tinh thần như vậy, không bằng để cho anh chơi đùa, ít nhất sẽ không lãng phí đúng không?

Thấy Nguyễn Mộng bưng lên hai món ăn, đáy mắt Vệ Cung Huyền thoáng qua tia vô lực. Nhìn ánh mắt Nguyễn Mộng thấp thỏm nhìn anh, trong lòng thờ dài... Rốt cuộc mình đã làm cái gì, khiến cho người phụ nữ này trở nên sợ hãi như vậy?

Anh đi đến, bưng hai cái mâm, đi thẳng đến thùng rác ném xuống.

Nguyễn Mộng “A...” một tiếng, sắc mặt rất ảo não.

Vệ Cung Huyền xoay người, để cái mâm xuống, cầm tay Nguyễn Mộng kéo cô ngồi xuống mép bàn, nói cho cô biết:

“Anh nói lấy bát đũa, nhưng còn thiếu một phần, không phải em muốn Ôn phó tổng đến nhà ăn cơm mà ngồi nhìn không?”

Nguyễn Mộng sùng sốt:

“À? Em, em sao?”

Cô vội vã khoát tay:

“Em, em, em không cần... các anh cứ ăn. Em ăn ở trong bếp là được rồi... ha ha ha.”

Cười ha ha xong, cô lập tức che miệng mình, lại nghĩ trước đây không lâu, lúc Ôn Dư Thừa có nói với mình khi ai đó đang cười “ha ha” nhưng thật ra trong lòng suy nghĩ đang chửi tổ tông của người đối diện.

Cũng may Vệ Cung Huyền không biết những cách dùng từ kỳ kỳ quái quái trên web này, sờ sờ đầu cô, nói xin lỗi cô:

“Xin lỗi.”

Nhìn ánh mắt mờ mịt của Nguyễn Mộng, anh giải thích:

“Anh không nên vớt món ăn em làm, giữ lại ngày mai ăn không tồi.”

“Không phải...” Nguyễn Mộng nhỏ giọng nói.

“Cái gì?”

Cô đang nói cái gì? Thấy Nguyễn Mộng giống như sợ hết hồn, Vệ Cung Huyền vội vàng siết chặt tay cô:

“Không có việc gì, em nói đi.”

Nguyễn Mộng liếm môi một cái, đầu lưỡi màu hồng liếm láp cánh môi hơi khô, lại có một loại phong tình khác thường:

“Cái thùng rác đó... không phải dùng để đựng đồ ăn thừa...”

Ôn Dư Thừa nhin cười không được, bị Vệ Cung Huyền hung hăng trừng mắt liếc. Anh kéo Nguyễn Mộng, để cho cô ngồi xuống, lắc đầu một cái:

“Em đừng để ý đến anh ta, anh ta có bệnh.”

Bị anh em bôi xấu danh dự, Ôn Dư Thừa lập tức không vui. Nói gì thế, Ôn thiếu hấn có bệnh tật gì? Đây là trần trụi nói xấu bạn! “Aizz, ta nói...”

Vệ Cung Huyền không để ý đến anh ta, chỉ múc chén cháo cho Nguyễn Mộng:

“Rất nóng, em cẩn thận một chút.”

Nói xong, lại tự múc cho mình một chén, thuận đường liếc Ôn Dư Thừa một cái:

“Chính mình tự đi vào phòng bếp lấy bát đũa, vừa rồi mới cầm, chắc cậu cũng biết ở đâu.”

Nguyễn Mộng nào dám a. Cô lập tức đứng lên, lại bị Vệ Cung Huyền ấn xuống. Ôn Dư Thừa lầu bầu một tiếng, vẫn buồn bã đi vào lấy.

Bữa cơm này thật là thống khổ nhất của Nguyễn Mộng từ kiếp trước đến kiếp này. Cô nhìn món ăn trước mặt, hoàn toàn không có ý muốn ăn. Cô vẫn thích ăn một mình... mà không phải cùng hai người đàn ông kỳ quái này.

Trong khi Ôn Dư Thừa vẫn không dời tầm mắt khỏi người cô, Nguyễn Mộng gấp thức ăn, cầm khăn giấy hoặc làm gì, anh đều dùng cặp mắt tựa rada nhìn cô chằm chằm.

Này không khoa học, thật không khoa học... Trong thế giới ở kiếp trước của Nguyễn Mộng hầu như không có người tên Ôn Dư Thừa này. Hiện tại, y đột nhiên ở đâu xuất hiện. Cô nên ứng đối như thế nào mới phải?

Vừa suy nghĩ vừa ăn cháo, Nguyễn Mộng còn trưng đối nhưc đầu nghĩ làm sao để dọn dẹp thức ăn bị Vệ Cung Huyền đổ vào thùng rác. Không làm sạch là không được, bây giờ là mùa hạ rồi, trừ khi muốn thối chết...

Cô ăn rất nhanh, cũng rất ít. Không bao lâu liền buông đũa muốn đi vào phòng bếp, lại bị Vệ Cung Huyền cản lại:

“Đi đâu?”

“À?” Cô nháy mắt mấy cái.

“Em ăn đủ rồi, các anh tiếp tục.”

“Mới ăn có một chút như vậy?”

Người đàn ông nhú mi xinh đẹp:

“Ăn nhiều hơn chút nữa.”

Nguyễn Mộng không ngừng kêu khổ, cô thật ăn không vô được không? Hơn nữa còn phải uống thuốc.

“Không, em thật sự ăn no rồi... bụng căng cứng rồi?”

Tò rõ thật rất căng, còn vỗ vỗ cái bụng.

Vệ Cung Huyền cầm tay cô:

“Đừng vỗ nữa.”

Nhìn ánh mắt cô không giống nói dối, mới để cô đi.

“Em đi đi.”

Nguyễn Mộng lúc này như trút được gánh nặng, vội vàng cầm bộ bát đĩa mình đã dùng qua chạy trốn vào phòng bếp.

Kế hoạch của cô là như thế này: Sau khi dọn dẹp xong, theo tình hình Vệ Cung Huyền, nhất định sẽ ở trong thư phòng xem văn kiện thật lâu, rồi mới trở lại phòng ngủ, đoạn thời gian này đủ để cô uống xong thuốc và dọn dẹp sạch sẽ.

Nhìn bánh bao biến mất ở trong bếp, Ôn Dư Thừa chếp chếp miệng:

“Không nghĩ tới cô ấy làm món ăn cũng không tệ lắm.”

Anh ta không kén ăn, cấp năm sao hay quán ven đường gì ăn cũng được. Nhưng cho dù như vậy, anh cũng có thể nhận ra tài nấu nướng của bánh bao rất tốt.

“Thật là bị cậu đánh bại. Ủ... Sau này mỗi ngày nhờ cô ấy làm thức ăn mang đến nhé... Nếu không tớ tới nhà các cậu ăn cũng được. Đây, tớ nói, cậu sẽ không hẹp hòi đến mức không cho chứ? Cùng lắm trừ vào tiền lương của tớ là được.”

Mất Vệ Cung Huyền nhú lại:

“Ôn thiếu gia, đến một người giúp việc cậu cũng mời không nổi sao?”

“Hắc, ý tứ trong lời này giống như không thích ý kiến của tớ...”

Ôn Dư Thừa gỡ một chiếc đĩa, gấp đi miếng sườn xào chua ngọt cuối cùng trong mâm, găm găm rất không có hình tượng.

“Chính xác là mời không nổi, khủng hoảng tài chính mà, cậu cũng biết đó.”

Chưa gặp qua người nào không biết xấu hổ hơn anh ta! Vệ Cung Huyền liếc hành động này một cái, bảo Vệ tôm hấp dầu gần mình.

“Không được.”

“À.” Ôn Dư Thừa làm bộ hít hơi.

“Đúng rồi, tớ nói, bánh bao hình như không giống trước đây nhỉ?”

Vậy mà anh vốn còn muốn gây khó khăn, nhưng nhìn bộ dáng bánh bao tròn trịa thật sự quá nhút nhát. Ngay cả người không tim không phổi như anh còn nhìn ra, đừng nói với anh là người đàn ông trước mắt này bị mù.

“Cô ấy hình như rất sợ cậu.”

Nói rất sợ đã là nhẹ, thái độ này không khác gì đang ôm quả bom.

Vệ Cung Huyền nháp một hớp canh: “Ừ.”

“? Cái gì?”

Tính nhiều chuyện nổi lên khiến người đàn ông lập tức nhích lại gần.

“Chẳng lẽ cậu có cách trị vợ, đem một phụ nữ béo vạm vỡ biến thành một bánh bao khiếp đảm?”

“Minh cũng rất muốn hiểu rõ là tại sao.”

Ánh mắt Vệ Cung Huyền phức tạp.

“Từ mấy ngày trước cô ấy trở nên có chút khác thường... Ừ, rất khác thường, nhưng rõ ràng là cô ấy mà.”

Anh không biết? Ừm, chỉ biết cô rất sợ anh, giống như anh trong nháy mắt biến thành thú dữ.

Ôn Dư Thừa sờ sờ cái cằm, cười đến rất đáng đánh đòn:

“Vậy cậu để cô ấy nấu cơm cho tôi nhé, tôi đảm bảo sẽ moi ra cho cậu.”

“Miễn.” Vệ Cung Huyền cũng không bị lừa.

“Cô ấy như vậy thì vô cùng tốt, mình rất thích.”

Thích? Anh nghe lầm sao? Hần ta nói thích!

“Cậu thích cô ấy? Cậu thực sự thích cô ấy rồi?”

Tôi khinh nhá, anh không phải nhất trung nhất trinh, thù thân như ngọc sao? Hơn nữa... thích ai không thích, lại cố tình thích bánh bao mập.

“Mình không nông cạn, khoe khoang giống như cậu.”

Uống cạn ngụm cuối cùng, Vệ Cung Huyền ưu nhã để đĩa xuống:

“Cô ấy như vậy rất tốt, chỉ là loại thái độ coi mình như ôn thần làm mình rất không vui.”

Từ nhỏ đến lớn không có ai đối với anh như vậy, tất cả mọi người coi anh như con cưng của trời. Cho tới bây giờ, không có người có thể bài xích anh như vậy.

Dùng chiếc đũa trên tay, đem miếng sườn đã găm sạch vớt xuống mâm:

“Cậu không sợ cô ấy cố ý lấy lui làm tiền?”

“Thôi đi, cậu xem bộ dáng cô ấy giống như lấy lui làm tiền sao? Cậu quá đề cao cô ấy rồi.”

Lau miệng, Vệ Cung Huyền đứng lên. “Ăn xong thì rửa chén đi.”

Ôn Dư Thừa sững sờ: “Mình là khách mà!”

“Phải, là khách không mời mà đến.”

Vệ Cung Huyền cười giả dối:

“Muốn rửa hay muốn tôi đá cậu ra ngoài bây giờ?”

“Phi... Đây có tính là quá bất nạt người khác không? Mình cảm thấy bánh bao kia chắc chắn thích rửa chén hơn mình.”

Muốn đại thiếu gia quanh năm mười ngón tay không dính nước như anh rửa chén? Có làm hay không? Chưa từng nghe qua quân tử tránh xa nhà bếp sao?!

Vệ Cung Huyền cất bước đi vào phòng bếp, sau khi nghe được hắn nói thì đứng lại, xoay người, cười như không cười nhìn anh:

“Không được khi dễ cô ấy.”

Nói đùa sao... Vậy thì có thể khi dễ anh sao?! Ôn Dư Thừa oán giận, cả người phát ra oán khí mãnh liệt, quả thật so ra vượt qua cả Trình Tử đội N năm ở trong chuồng đồng.

Nguyễn Mộng đang ngồi ở trên ghế trong phòng bếp, nâng má mơ hồ nhìn phương xa. Ánh mắt không có tiêu điểm, cả khi Vệ Cung Huyền đi tới trước mắt cô cũng không thấy rõ.

Trọng sinh đối với cô mà nói, không chỉ là đi lại con đường trước kia một lần nữa, mà còn là một biến số. Nhưng biến số này rốt cuộc là tốt hay xấu, Nguyễn Mộng cũng không rõ ràng, cô cũng không biết nên đi hỏi người nào, thậm chí ngay cả mình vì sao lại trọng sinh cũng không biết.

Ấn theo thời gian mà nói đại khái còn ba bốn tháng nữa con trai sẽ xuất hiện.

Nguyễn Mộng sờ sờ bụng mình, lúc này đây cô nhất định phải điều dưỡng thật tốt, giảm bớt thịt béo trên người. Kiếp trước lúc mang thai bác sĩ đã nói, cô quá mập sẽ tạo ảnh hưởng xấu đối với thai nhi, đời này cô nhất định phải bồi thường cho con trai, có lẽ cô không cho nó được gia đình hòa thuận, ít

nhất cũng phải cho nó một người mẹ dịu dàng.

Nguyễn Mộng nghĩ đến ánh mắt lạnh lùng của con trai lúc mình chết kiếp trước, mặc dù tràn đầy thờ ơ, nhưng tựa hồ cô lại nghe được tiếng trong khóc đầy lòng đứa bé đang rơi lệ.

Lúc mới sinh, nó rất thích ở gần cô, mỗi ngày đều quấn quýt muốn cô ôm, rất biết điều rất hiểu chuyện, đúng thứ nhất cuộc thi nào cũng muốn nói với cô đầu tiên.

Là chính cô tự tay đem con trai đẩy ra.

Lần này sẽ không, nhất định sẽ không. Cô nhất định sẽ làm người mẹ tốt nhất, dịu dàng nhất, cho nó tình yêu tốt nhất trên thế giới.

Đứa bé của cô... Cô sống lại, vậy đứa bé của kiếp trước thì sao? Cuộc sống về sau của nó sẽ như thế nào? Người phụ nữ kia có đối xử tốt với nó không?

Vệ Cung Huyền cùng người phụ nữ kia có đứa bé, cô lại chết, địa vị của nó sẽ không bị uy hiếp chứ?

Nguyễn Mộng không phải ngu ngốc, cô ghét người phụ nữ kia là có nguyên nhân, chỉ là không ai tin tưởng cô mà thôi. Ở trong mắt những người kia, những chuyện cô làm, chẳng qua đều là lần lượt bị hãm hại thôi.

Cô không đấu lại người phụ nữ kia, đây là chuyện không còn cách nào khác. Chồng cùng con trai ở kiếp trước bị người ta cướp đi, đời này cô không cường cầu nữa, cũng tuyệt đối không cho bất cứ ai cướp đứa bé của cô một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sự Huyền Diệu Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: chương 12

Nguyễn Mộng bản thân một hồi lâu, chợt thấy Vệ Cung Huyền đứng ở trước mặt tự bao giờ. Cô hoảng sợ đến rụng rời, ánh mắt long lanh, suýt chút nữa là rơi lệ... Cô vội vã đứng lên chuẩn bị đi thu dọn, bất ngờ bị Vệ Cung Huyền nắm lấy cánh tay.

“Ồ?”

Vệ Cung Huyền nhìn cô, hai tay giữ chặt bờ vai cô ấn xuống ghế:

“Việc của em là nghỉ ngơi cho thật tốt.”

“Haizza...Sổ tôi thật là khổ mà.”

Ôn Dư Thừa vẻ mặt ai oán bưng bát bát đi vào.

Nguyễn Mộng há hốc mồm nhìn anh ta, vội vàng đứng dậy, chạy đến chỗ Ôn Dư Thừa:

“Tôi bưng là được rồi. Ôn Phó tổng cứ ngồi đi.”

Cô cũng không phải ăn gan hùm mật gấu, dám để người đàn ông khác nghiệt thù dai này làm việc nhà. Có quý mới biết được hắn sẽ trả thù cô như thế nào. Ôn Dư Thừa xoay người, tao nhã né tránh tay cô:

“Đừng. Tôi cũng không nghĩ là sẽ làm phiền cô cùng người yêu... Chỉ là rửa bát thôi, sao tôi có thể không làm được?”

Cô? Người yêu của cô? Nguyễn Mộng đỏ ửng hai má, xấu hổ không dám nhìn mặt Vệ Cung Huyền. Trái lại, Vệ Cung Huyền vẫn thản nhiên nói:

“Biết vậy là tốt. Rửa bát cho thật sạch đấy, tớ sẽ ở đây quan sát.”

Cậu thật xảo quyệt... Đáy lòng Ôn Dư Thừa thâm than thở, đúng là tiểu nhân mà, đoạn cầm chén bát đi vào phòng rửa ở phía trong.

Nguyễn Mộng nhẩn nại nhìn động tác rửa chén của hắn. Nhà giàu không cần phải làm việc nhà, hắn đâu cần phải cưỡng gian ánh mắt cô như vậy. Hắn cần bản là rửa không sạch cũng đem xếp chồng sang một bên, ngay cả những vào chậu nước cũng không có.

Sự nhẩn nại của Nguyễn Mộng đã đạt đến mức cực hạn. Không thể chịu đựng được nữa, Nguyễn Mộng mạnh mẽ bước đến giật lấy chén bát trong tay Ôn Dư Thừa:

“Ôn phó tổng, anh cứ việc ngồi nghỉ, việc này hãy để tôi làm.”

Anh chàng kia vẫn còn sĩ diện: “Không được, tôi nhất định phải làm.”

“Anh mà còn nói nữa, ngày mai sẽ không được ăn cơm.”

Nguyễn Mộng nói một cách dứt khoát, trực tiếp đứng lên tẩy rửa. Động tác của cô nhanh nhẹn, linh hoạt. Chén bát rửa xong nhìn rất sạch sẽ, vừa mắt.

Vệ Cung Huyền nhìn bộ dáng oán giận của cô lúc rửa bát, trong lòng chợt như có dòng nước ấm chảy qua. Chợt nghĩ đến mình trước kia chỉ có một mong ước đơn sơ là cưới một thê tử và cùng sinh một tiểu oa nhi bụ bẫm, gia đình ấm áp hạnh phúc. Nghĩ đến điều đó, hắn liền bước đến.

“Để anh giúp em.”

Nguyễn Mộng giật nảy mình. Điều này làm sao có thể a. Cô làm sao có thể hưởng ân huệ của hắn, vội vàng từ chối:

“Không cần đâu, mình em làm cũng đủ rồi, anh đến thư phòng đi.”

Vệ Cung Huyền vẫn kiên trì: “Để anh giúp em.”

Nói xong liền cầm lấy chén bát từ tay cô tẩy rửa sạch sẽ.

Nguyễn Mộng sau khi rửa xong liền đưa bát cho anh lau sạch sẽ rồi phóng ào vào phòng máy sấy bên trong rửa tay, bối rối không biết kế tiếp nên làm gì.

Vệ Cung Huyền biết cô xấu hổ, nói với cô một tiếng rồi đi đến thư phòng. Ôn Dư Thừa nhìn cô một cái rồi sau cũng đi theo. Còn lại Nguyễn Mộng không biết cái liếc mắt kia là có ý gì, cảm thấy vô cùng kinh ngạc, một chút cảm xúc cũng không hiểu.

Cô ngồi ở phòng bếp, cũng vô tâm suy tư đi phòng ngủ. Sau khoảng nửa giờ ở thư phòng, Ôn Dư Thừa liền trốn, tạt ngang phòng bếp cùng cô nói lời tạm biệt. Nguyễn Mộng vội vàng tiễn anh ra cửa, giống như cô người hầu bé nhỏ tiễn chủ tử mình đi đâu xa vậy.

Ôn Dư Thừa hiển nhiên cảm nhận được điều đó. Anh dựa vào khung cửa rất tự nhiên xoa xoa đầu cô. Cô tuy cao khoảng 1m7, đối với chiều cao của nữ nhân có thể nói là lý tưởng nhưng vẫn còn thấp hơn anh nửa cái đầu, kết quả bị anh ngang nhiên xoa đầu như vậy liền có cảm giác mình giống như một đứa bé.

Ôn Dư Thừa thấy cô ngây ngốc nhìn mình thì đôi môi không nhịn được khẽ nở nụ cười:

“Hắc hắc... Tôi hỏi móng vuốt của cô đâu cả rồi?”

Nguyễn Mộng vẫn không hiểu anh nói điều gì, nhẩn nại chờ anh mang giày rồi đi thì đóng cửa.

Thấy vậy, Ôn Dư Thừa cười thối một tiếng:

“Bánh bao ngốc.”

Cô vừa định nói mình không phải bánh bao thì tên nhãi kia đã chuồn mất. Trước khi đi còn không quên hung hăng véo má cô một cái, cười lớn, nói cô thật sự là bánh bao mập mạp rồi mới biến mất trong thang máy.

Nguyễn Mộng nghiêng răng nghiêng lợi, sờ sờ mặt mình. Cô chưa từng nghĩ sẽ cùng hắn tình cảm như vậy a.

Trở lại phòng bếp, cô bắt đầu sắc thuốc. Lúc uống thuốc căn phòng tràn ngập mùi thuốc bắc, cô cẩn trọng mở hết cửa sổ và xua hết khói đi mới dám uống. Vừa nhắc đầu chưa kịp uống thì phát hiện Vệ Cung Huyền đang đứng tựa ở cửa phòng bếp, cô vô cùng hoảng sợ, đôi tay run run suýt đánh rơi thuốc.

“Em định uống cái gì?”

Nguyễn Mộng liếm cánh môi khô ráp, ngập ngừng trả lời:

“Dạ... Thuốc bắc.”

“Biết là thuốc bắc rồi nhưng em uống để làm gì?”

Vệ Cung Huyền nhẩn nại hỏi.

“A?”

Cô lúng túng buông bát xuống, có chút khấn trương khi nhìn thấy thân ảnh cao lớn của Vệ Cung Huyền đang tiến đến gần.

“Bác sĩ Trung y bảo dùng để bồi bổ thân thể.”, cơ thể của cô nhất định phải khoẻ mạnh mới được.

Vệ Cung Huyền cúi đầu nhìn chất lỏng màu đen trong bát, nhăn mày hỏi:

“Có đáng lắm không?”

“Không đáng.”

Nguyễn Mộng lắc đầu nói. Cô ngay cả chết cũng đã từng trải qua, còn sợ đáng nữa hay sao?

Anh không nói gì, lẳng lặng lấy cho cô một chén nước. Nguyễn Mộng thụ sủng nhược kinh nhìn anh, liếm liếm môi nói:

“Cái kia... Anh không cần phải xen vào việc của em. Em sẽ không làm phiền anh đâu.”

Vệ Cung Huyền nhìn cô một cách kỳ quái, nói:

“Không giống em tí nào.”

Ít nhất là không giống như trước kia. Rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì khiến cho cô gái này nháy mắt trở nên kiên quyết như vậy?

Cô biết trả lời như thế nào đây? Thấy Vệ Cung Huyền đang chờ cô trả lời, không còn biện pháp nào khác, cô đành nói một cách chậm chạp:

“Ừm... Xin lỗi anh, em biết trước kia đã đem lại cho anh rất nhiều rắc rối... Em lừa anh như vậy, bị anh vứt bỏ cũng phải. Nhưng anh yên tâm, sau này sẽ không còn như vậy nữa đâu.”

Cô ngẩng đầu nhìn anh, hy vọng anh sẽ tin tưởng cô.

“Em chắc chắn!”

Anh khẽ lắc đầu:

“Anh cũng không hy vọng em đối với anh như vậy...”

Thấy vẻ mặt Nguyễn Mộng ngây ngốc, anh sờ sờ đầu cô như đang sờ đầu một chú cún ngoan:

“Chúng ta về sau mỗi ngày đều vui vẻ sống tốt, sẽ không như trước đây nữa nhé.”

Nguyễn Mộng cảm thấy ngày tận thế sắp đến rồi.

Cô trừng mắt nhìn, xoay người bước đi, vừa đi vừa lau bầu:

“Uống thuốc bác uống đến ngu người luôn rồi...”

Lần trọng sinh này quả nhiên thật đáng nghi ngờ, vì sao tất cả mọi chuyện diễn ra đều khác xa suy nghĩ ban đầu của cô?

Nguyễn Mộng đột nhiên nhớ đến một câu chuyện cũ.

Rằng năm xưa, có một thanh niên nhờ Đức Phật cho anh về lại tuổi thơ của mình để thay đổi số phận. Thế nhưng, khi trở về tuổi thơ của mình rồi, người thanh niên kia dù cố gắng cách mấy thì kết quả cũng không hề thay đổi.

Đức Phật nói, đó chính là định mệnh. Định mệnh là thứ mà con người ta không thể thay đổi được, cố gắng nghịch lại nó chỉ khiến mọi chuyện thêm trở trêu hơn mà thôi.

Nguyễn Mộng nghĩ đến tình cảnh của mình bây giờ rất giống người thanh niên kia. Cô vì muốn thay đổi số phận mới trọng sinh, nhưng dường như định mệnh lại đùa giỡn với cô một lần nữa.

Thiên ý trêu người!!!

Thật sự mà nói, nếu đúng là như vậy, chẳng lẽ kiếp này cô so với kiếp trước phải chết thảm hơn gấp mấy lần hay sao?

Nghĩ đến đây, Nguyễn Mộng giật thót mình, vội lắc lắc đầu đem hết mớ suy nghĩ đáng sợ ấy tổng kết hết ra ngoài.

Không đúng, nhất định là không đúng. Cô lần này trọng sinh chỉ vì con trai cô, ngoài ra không vì bất cứ thứ gì khác. Những thứ đó, không hề có trong kế hoạch của cô, không hề có...

Đúng vậy, thật sự là không hề có.

Nguyễn Mộng gạt đầu một cái, đem tất cả suy nghĩ chôn sâu vào đáy lòng, mũi chân nhón lên chuẩn bị chạy ra ngoài thì đã bị một “bức tường” cao lớn chắn trước mặt.

Lòng tự ái của Vệ Cung Huyền đã bị dũa kích rất lớn, nỗi đau này anh làm sao có thể quên được đây? Một tấm chân tình bị xem như nước chảy hoa trôi, không chút luyến lưu, thật khiến anh giận đến mức muốn đánh người.

Nhắc vạt áo Nguyễn Mộng, anh tức giận đem viên bánh bao ấy thả lên sofa phòng khách, bộ dáng muốn cùng cô bàn luận dài hạn.

Nguyễn Mộng bị anh làm cho sợ hãi, đùa hay sao, cô còn chưa sẵn sàng, sao có thể đơn thân độc mã đối phó với anh được?

Nghĩ vậy, cô hết sức vùng vẫy bàn chân, cố gắng thoát ra ngoài.

Không ngờ Vệ Cung Huyền cao tay hơn, trong lúc cô cố gắng vùng vẫy đã nắm chặt lấy cánh tay mũm mĩm của cô. Nguyễn Mộng đau xót trong tâm, cô tốn nhiều công sức như vậy, cố gắng lắm mới có thể miễn cưỡng bỏ qua, thế mà đột nhiên anh lại nói như vậy, cái này không biết nên gọi là gì đây?

Kiếp trước tất cả cố gắng của cô, yêu thương và hy sinh đều là uổng phí. Gạt nước mắt cô xem như chỉ là một giấc chiêm bao mà không cần biết lý do vì sao mình lại bị đối xử như vậy.

Nếu như kiếp trước anh nói rằng muốn cùng cô mỗi ngày đều vui vẻ sống tốt thì có lẽ cô đã không đi đến bước đường cùng như ngày hôm nay.

Nhưng dù trong lòng ngổn ngang trăm mối thì cô thuy chung vẫn không sao buông cánh tay mình ra khỏi bàn tay Vệ Cung Huyền được. Kiếp trước cô đã từng xiết bao hy vọng anh sẽ nắm tay cô, ôm cô vào lòng và nói với cô những lời yêu thương, bằng không, chỉ cần đối với cô dịu dàng một chút là cũng đủ mãn nguyện rồi.

Thế nhưng, cô trước sau đều không được như mong ước, dù chỉ là mong ước nhỏ nhoi nhất mà thôi. Buồn cười thay, kiếp này, cô đã muốn bỏ qua tất cả nhưng lại dễ dàng có được thứ mà kiếp trước dù dùng trăm phương ngàn kế cũng không thể nào đạt được.

Thử hỏi cô nên làm thế nào đây? Cảm kích trước tình cảm của anh dành cho cô hay là trốn tránh nó?

Nguyễn Mộng không biết làm thế nào, ngơ ngác nhìn Vệ Cung Huyền đang nắm tay mình. Tay của anh thật xinh đẹp, năm ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng, mu bàn tay lộ ra nhàn nhạt gân xanh, có lực và cường đại. Bàn tay ấy, sẽ vì cô mà trở thành một pháo đài kiên cố nhất, che chở cho cô, không để cho cô phải sống lang thang nơi đầu đường xó chợ...

Nhưng, anh là chồng của cô sao?

Chỉ cần người phụ nữ kia trở lại, anh sẽ lập tức thay đổi.

Nước mắt cô lặng lẽ rơi.

Cô đã từng cho rằng mình sẽ không khóc, thế nhưng, ở trước mặt người đàn ông này, cô trở nên khác hẳn với bản thân mình, dù muốn thế nào cũng không thể thay đổi được.

Nói cô có thể kiên trì khi đối diện với Vệ Cung Huyền chẳng khác gì đang kể một câu chuyện rất buồn cười vậy.

“Em...”

Cô mở miệng một cách khó khăn, cổ họng nghẹn ứ, một chữ cũng không thể nào nói ra được.

Vệ Cung Huyền nhìn cô, chờ cô nói chuyện.

“Em...”

Cô nên nói gì đây? Nếu như muốn cự tuyệt thì phải làm sao để không chọc giận anh? Mặc dù cô không muốn mình cứ như vậy trầm mê đi xuống, nhưng sâu trong thâm tâm cô rất mong mỗi ngày đều có thể nhìn thấy anh, dù chỉ là một lần duy nhất.

Nhưng cuối cùng đáp án lại nằm ngoài suy nghĩ và dự đoán của cô, thân thể của cô bị đại não chi phối trước, thành thực nói.

“...Được!”

Vệ Cung Huyền thờ phào nhẹ nhõm, tựa hồ anh có chút hài lòng.

Nguyễn Mộng thấy bộ dáng của anh, cho rằng mình hoa mắt, người đàn ông này sẽ vì cô mà đỏ mặt và thậm chí là lo lắng hay sao? Không, nhất định là cô đã nhìn lầm, đã nhìn lầm rồi.

Vệ Cung Huyền nắn nắn lòng bàn tay mềm mại xinh xắn của cô, lòng dâng lên cảm giác vui sướng. Mơ ước có được một gia đình trọn vẹn bấy lâu nay của anh cuối cùng cũng đã thành hiện thực. Từ trước đến nay, điều anh khao khát không phải là vinh hoa phú quý, cũng không không phải là công danh địa vị.

Một cuộc sống bình yên vui vẻ mới chính là điều mà anh mong mỏi nhất. Một người vợ dịu dàng, một đứa con khỏe mạnh đáng yêu cùng một chú chó trung thành ngoan ngoãn, bấy nhiêu đó thôi cũng đủ khiến anh mãn nguyện rồi.

Anh chưa từng nghĩ đến việc ly hôn, cùng cô ở bên nhau, hai người cứ như vậy sống vai nhau đi đến hết cuộc đời cũng không phải là không hạnh phúc. Hơn nữa, mấy ngày nay anh đối với cô phát sinh một loại cảm giác kỳ quái, mỗi lần nhìn thấy cô vất vả làm những công việc hèn mọn, ngực trái anh tựa hồ có chút nhói đau.

“Uống nước đi, em vừa mới uống thuốc.”

Nguyễn Mộng nâng lấy chén nước từ tay anh hóp một hóp nhỏ. Vị đắng của thuốc bắc còn chưa tan nhưng cô vẫn cảm nhận được có một cái gì đó rất ngọt ngào đang bao phủ lấy trái tim mình.

> Nguyễn Mộng trầm nghĩ.

Sớm muộn gì cũng có một ngày, cô sẽ vì anh mà rời bỏ thế gian thêm một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sự Huyền Diệu Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: chương 13

Tâm trạng Nguyễn Mộng rối bời, không biết phải làm sao. Cô cắn môi, vùi mình ở trên giường, kéo chăn đến tận cổ, chỉ để lộ gương mặt bánh bao tròn trĩnh.

Không ngoài dự đoán của cô, Vệ Cung Huyền đã đến thư phòng, hiện tại cô hoàn toàn tự do. Thế nhưng, nghĩ đến việc phải cùng Vệ Cung Huyền ngủ chung, còn phải “mỗi ngày đều vui vẻ sống tốt” với anh, cô liền cảm thấy tức giận!

Cô nuốt một ngụm nước bọt, nhắm mắt lại, cầu mong cho giấc ngủ mau đến. Tuy nhiên, càng muốn ngủ thì đầu óc lại càng tỉnh táo. Cuối cùng, Nguyễn Mộng ngồi bật dậy, vén chăn, nhìn chằm chằm vào đồng hồ báo thức đối diện. Kim đồng hồ vẫn nhích đều, dù cô trừng mắt đến mức trông mắt muốn rớt ra ngoài vẫn không dừng được.

Nguyễn Mộng bực mình, lại nghẹn trở lại trong chăn, nhịp tim đập mạnh, đinh ninh rằng đêm nay sẽ không tài nào ngủ được, nào ngờ một lúc sau đã lại rơi vào mộng đẹp.

Nguyễn Mộng có một thói xấu, lúc ngủ thích để máy điều hoà ở nhiệt độ rất thấp, sau đó đắp chăn. Mỗi lần chăn bị vén lên cô lại rùng mình một cái nhưng lại lười mở mắt nên toàn bộ thân mình đều cuộn tròn thành một khối rồi tiếp tục ngủ.

Lúc này, vào thời điểm cô đang ở trạng thái nửa tỉnh nửa mê thì dường như có một ai đó đã vén chăn của cô và còn nằm đè lên người cô, khiến ngực cô có cảm giác giống như là bị nén bởi một tảng đá, cực kỳ khó chịu.

Cảm giác khó chịu ấy khiến Nguyễn Mộng hươ tay múa chân loạn xạ. Ngón tay mập mập huy động khắp mọi nơi, vung vẩy, nức nở nhưng cách mấy cũng không chịu mở mắt ra.

Vệ Cung Huyền vừa tức giận vừa buồn cười. Lần đầu tiên anh nhìn thấy dáng điệu ngộ nghĩnh này của Nguyễn Mộng.

Đôi tay vung vẩy khắp nơi như muốn đẩy anh ra hoặc như muốn bắt lấy chăn. Đầu như chú heo nhỏ lộn ngược, tựa như đang ngủ rất say sưa.

Đáng chết... Anh rất muốn cô.

Nguyễn Mộng sắp nghẹn chết rồi a, bảo cô làm sao hít thở đây? Ngực càng ngày, càng ngày càng nặng – giống như là bị nắm...

Nắm? Nắm! Cô chợt mở mắt ra, thấy trước mặt mình là một người đàn ông. Thế nhưng, ngoài dự đoán của Vệ Cung Huyền, cô lại từ từ ... nhắm mắt ngủ tiếp.

Vệ Cung Huyền bắt đầu lắc đầu, đôi tay vẫn còn đặt trên khuôn ngực đầy đặn mà vuốt ve. Mặc dù cô béo mồm mồm nhưng đôi bánh bao trắng nõn này thực sự là sờ vào thoải mái không chịu được.

Trước đó, Nguyễn Mộng đã từng nghĩ rằng da mình không mấy xinh đẹp.

Cô đã từng gặp qua một vài mỹ nhân đô thị. Bọn họ chẳng phải trát một lớp phấn nền dày cộm mới dám gặp người sao? Nếu không phải cô buồn bực suốt ngày ở nhà không ra ngoài đường phơi nắng, da dẻ có lẽ tốt hơn nhiều.

Vệ Cung Huyền là đàn ông, cơ thể so với phụ nữ có phần thô ráp hơn. Lần này chạm vào cô, cảm thấy da thịt cô tựa như miếng đậu hũ mềm non, mịn màng... thật khiến người ta muốn cắn một cái.

Cô cũng đã nhắm mắt lại rồi mà, nhưng sao ngực vẫn còn cảm giác rõ ràng vậy? Cô cố chấp cho rằng đây là mộng. Mặc dù trước đó mấy ngày, Vệ

Cung Huyền có nói trước tối nay cô sẽ bị giày vò vô cùng thảm. Nhưng trong tiềm thức cô không hy vọng là như vậy.

Hiện tại, Vệ Cung Huyền mê luyện thân thể cô nhưng có ai biết được cô không mê luyện anh lần nữa? Anh chạm vào cô một lần, cô lại kìm hãm được lún càng sâu.

Nguyễn Mộng ngoài miệng đồng ý thỉnh cầu của anh – mỗi ngày đều cùng anh vui vẻ sống tốt – thế nhưng sau khi đồng ý lại lập tức hối hận. Đang nghĩ đến biện pháp từ chối thì biện pháp còn chưa nghĩ ra đã ý thức được mình sắp bị ăn tới nơi rồi.

“Em không mở mắt ra anh sẽ trực tiếp đi vào”

Nguyễn Mộng sợ hãi, lập tức mở mắt, thần kinh trở nên khẩn trương cao độ.

Trực tiếp đi vào... Cái gì gọi là trực tiếp đi vào?

“Anh, anh đừng...”

“Gạt em thôi.”

Vệ Cung Huyền nở nụ cười hiểm hoi. Khuôn mặt tuấn mỹ nhàn nhạt như ngọn gió xuân, khiến Nguyễn Mộng cảm thấy choáng váng.

Nguyễn Mộng yêu Vệ Cung Huyền như vậy, tất cả là vì nụ cười của anh – dịu dàng như tia nắng mặt trời.

Đáng tiếc, kiếp trước cô chưa từng được anh ban tặng một chút ánh sáng nào, dù chỉ là một lần duy nhất.

“Anh có làm đau em không?”

Dường như muốn để Nguyễn Mộng kiểm chứng lại lời nói của mình, tay anh lại tiếp tục đặt lên trên ngực cô xoa xoa, nắn nắn.

Cảm giác tê dại khác thường truyền đến từ ngực, Nguyễn Mộng hoảng hốt cúi đầu mới nhìn thấy áo ngủ của mình đã bị còi ra từ lúc nào. Không trách được khi này cô có cảm giác hơi lạnh lạnh. Bây giờ có trách cũng không được rồi – thân thể anh đang đè lên người cô, nhiệt độ so với thân thể cô cao hơn nhiều, muốn cảm thấy lạnh cũng không được.

“Không, không đau...”

Nguyễn Mộng đáp xong, lập tức muốn tát mình mấy cái. Hic, sao mà ngu dốt vậy, lại trả lời câu hỏi của anh nghiêm túc! Ngu ngốc, cô đối với Vệ Cung Huyền vô cùng sợ hãi, đối với loại vấn đề này cũng hết sức ngu ngơ...

“Vậy anh sẽ tiếp tục.”

Vệ Cung Huyền nói.

Nguyễn Mộng che mặt lại, giả chết. Vệ Cung Huyền đưa tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve, bắt đầu tiến công.

Cảm giác không ổn tí nào. Mới bắt đầu Nguyễn Mộng còn chịu được, chỉ sợ rằng chốc nữa thôi cô sẽ không nhịn nổi.

Vệ Cung Huyền kinh nghiệm không nhiều nhưng rất tinh tường, anh nhớ rất rõ từng điểm nhạy cảm của cô, chỉ cần sờ vào nơi đó, Nguyễn Mộng sẽ run một cái hoặc phát ra thanh âm kiểu mị dễ nghe.

Cho nên có thể nói, cô hoàn toàn không phải đối thủ của anh. Ngu ngốc có như thế nào đi chăng nữa vẫn là ngu ngốc, cô dù đã từng trải qua một kiếp, so với Vệ Cung Huyền kinh nghiệm sống nhiều hơn hẳn nhưng lúc này vẫn đang ở thế hạ phong.

Nghĩ vậy, cô lại càng cố nhịn. Không sao, Vệ Cung Huyền cũng không gấp, cho dù như thế nào đi chăng nữa anh cũng vẫn có biện pháp đối phó với cô mà.

Quả nhiên... Nguyễn Mộng sắp không nhịn được nữa rồi.

Gương mặt cô trở nên ửng hồng, đôi mắt đen long lanh dưới ánh đèn mờ ảo. Vệ Cung Huyền nhìn thấy biểu hiện cô có chút sung sướng, nhẹ nhàng vuốt ve bộ ngực sữa mềm mại trắng nõn của cô.

“Thoải mái không?”

Nguyễn Mộng đánh chết cũng không thêm trả lời loại câu hỏi dâm đẳng này, chỉ là cô không ngờ tới, thì ra cao cao tại thượng như anh cũng nói ra những lời này.

Đáng tiếc, Vệ Cung Huyền đã khiến cô thất vọng rồi. Biết cô suy nghĩ viển vông, anh tuy không vui nhưng cũng không biểu hiện ra bên ngoài, chỉ mỉm cười đem ngực sữa đặt vào trong tay, khe ngực sâu hun hút nay lại càng trở nên mê người, khiến anh không nhịn được cắn lấy đầu nhũ tiem của cô.

Nguyễn Mộng lúc này đang thả hồn trên mây, đột nhiên ngực bị ai đó cắn lấy vội hoàn hồn trở lại. Vệ Cung Huyền cũng ngừng đầu lên nhìn cô, ánh mắt

ôn nhu dịu dàng.

Lúc này, cô biết chắc rằng mình không thể già vò được nữa.

Nếu kiếp trước cô đã từng xiết bao hy vọng cùng anh thân mật ân ái, mong đợi lúc giao hoan anh sẽ đối với mình dịu dàng một chút, yêu thương một chút nhưng nay khi ngày đó đã xảy ra cô lại cảm thấy đây chỉ là một giấc mơ, một giấc mơ mà thôi.

“Nhuyễn, thoải mái không?”

Anh hưng hăng cắn một cái, nhẹ nhàng hỏi.

Nguyễn Mộng sững sờ, không hiểu vì sao kiếp này mình lại trở nên nhạy cảm như vậy. Chẳng lẽ là do linh hồn cô đã thay đổi rồi hay sao?

Nhưng rõ ràng thân thể này là của cô mà. Cô còn mãi suy nghĩ thì bất thần, anh không biết cao hứng thể nào lại cúi đầu hôn lên môi cô, đem đầu lưỡi chiếm lấy khoang miệng của cô. Còn cô, chỉ biết ngây ngốc để cho anh hôn, còn tâm trí thì để tận đâu đâu.

Kiếp trước chưa bao giờ anh hôn cô dù chỉ một lần, mỗi lần lâm trận đều là tắt đèn còi quần áo rồi vác súng lên giường, chấm hết. Căn bản không hề có cái gọi là hôn hay màn dạo đầu. Thế nhưng bây giờ tình thế đột nhiên xoay chuyển khiến cô có chút không thích ứng được.

“Ừm... ừm”

Mãi suy nghĩ, Nguyễn Mộng chẳng mấy chốc đã không thở được. Cô nắm chặt bả vai Vệ Cung Huyền, mặt bấn bao kìm nén đến đỏ bừng, mắt ngân ngấn nước.

“Đừng, em... em không thở được.”

Vệ Cung Huyền cười khê, biểu hiện đáng thương của cô gái này rõ ràng khiến anh rất hài lòng.

“Nói anh nghe, em cảm thấy rất thoải mái. Nói đi.”

Xem ra anh không nghe được chính cô thừa nhận thì không chịu bỏ qua rồi.

“Thoải mái, rất thoải mái.”

Nguyễn Mộng nói mà thấy mình muốn khóc quá. cô không thể không thức thòi a.

“Ngoan, anh sẽ khiến em thoải mái hơn nữa.”

Nói rồi lại đề lên người cô.

Nguyễn Mộng ứa nước mắt. Gì chứ, đây là vui vẻ sống qua ngày sao?

Chẳng lẽ vợ chồng muốn mỗi ngày vui vẻ sống tốt đều phải hôn hôn hít hít, ân ái ái ái như thế này sao?

Cô hươ hươ cánh tay, dường như muốn đẩy anh ra, mà dường như lại muốn ôm anh thật chặt, không cho anh rời xa cô nữa.

Vệ Cung Huyền cảm nhận được lòng cô đang mâu thuẫn, không nói gì, đầu đặt lên gáy cô, nhẹ nhàng phả hơi thở nóng ấm vào tai cô, tựa như hai người đã yêu nhau từ rất lâu, rất lâu rồi vậy.

Nhìn thấy hai người như thế, ai có thể nghĩ rằng tất cả chỉ là giả tạo thôi đây?

“Nhuyễn, cứ như thế này nhé. Chúng ta cứ như thế này đi đến hết cuộc đời cũng không phải là không tốt mà, phải không?”

Cô khẽ nhắc đầu, mùi sữa tắm thoang thoang của Vệ Cung Huyền quanh quần đầu đây. Hương thơm trên người anh rất tinh khiết, không lẫn tạp chất, khiến người ta có cảm giác dễ chịu an tâm.

“... Vâng.”

Cứ như vậy.... Cứ như vậy cho đến khi nào đây? Người phụ nữ kia trở lại, anh sẽ lập tức rời xa cô. Mãi mãi...

Người phụ nữ kia có ảnh hưởng đối với anh như thế nào, cô là người rõ nhất.

Nguyễn Mộng không nói gì. Lần đầu tiên trong đời, cô chủ động hôn Vệ Cung Huyền.

Bạn đang đọc truyện *Sự Huyền Diệu Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 14: chương 14

Sau khi hôn Vệ Cung Huyền, Nguyễn Mộng lập tức hối hận. Cô chỉ muốn đòi sự chú ý của anh thôi mà, hoàn toàn không có ý khơi gợi lửa dục của anh đâu nha.

Xem bộ dáng của cô, coi như là cố ý đi, nhưng cũng là vì bị trêu chọc mới trả đũa lại. Nhưng không ngờ Vệ Cung Huyền cũng bị sự “trả đũa” của cô làm cho dục hoả công tâm, bứt rứt không yên.

Trong khi đầu lưỡi bị Vệ Cung Huyền mút chặt lấy, Nguyễn Mộng thầm nghĩ, người đàn ông này bề ngoài tuấn nhã thanh cao, thế mà trên giường lại cuồng dã vô độ. Kiếp trước cô có mắt không trông nên mới không nhìn ra, kiếp này thì rõ ràng rồi, người đàn ông này đúng là sắc lang mà.

Anh không phải ở trong doanh trại, thiếu thốn dục tình đến mức nhìn heo mẹ còn hơn Điều Thuyền, hơn nữa, xung quanh anh đều là mỹ nữ, sao anh nhìn ai cũng không vừa mắt vậy? Không lẽ anh từng gặp biển xanh khó muốn làm sông nhỏ, không vòn qua núi không phải mây hay sao?

Mặc dù Nguyễn Mộng bụng dạ rồi bời như thế nhưng rốt cục cũng bị Vệ Cung Huyền hôn đến mê man.

Nhớ lại kiếp trước cô dù có làm chút chuyện hoang đường, nhưng tất cả những người đó chẳng qua đều là thể thân cho Vệ Cung Huyền, cô đối với họ không có tình cảm, cho nên tình yêu trong cô hoàn toàn là một thứ độc được ngấm ngấm hại người, hoàn toàn không phải là thuốc tốt.

Nhưng bây giờ, khi ở gần bên anh, cô lại cảm thấy hình như thứ độc được này đã ngấm vào tim cô khá sâu rồi.

Cô khẽ rên, thanh âm nhỏ bé nũng nịu khiến cho Vệ Cung Huyền nghe được hạ thân càng trở nên kích động. Nguyễn Mộng không nhìn thấy vẻ mặt của anh, lại nhớ tới kiếp trước anh và cô mỗi lần đi chung với nhau đều đem lại cho cô cảm giác mình là thứ đồ bẩn thỉu bỏ đi và nay, thứ mặc cảm tự ti ấy lại ủa về khắp cõi lòng, khiến khoé mắt cô cảm thấy cay cay.

Vệ Cung Huyền cảm nhận được tâm trạng đau đớn của cô, chợt nhìn thấy gương mặt cô tựa hồ phảng phất bi thương, vẻ mặt mà anh chưa bao giờ nhìn thấy ở cô gái này.

Từ ngày bọn họ biết nhau đến nay, anh luôn luôn nhìn thấy cô lúc nào cũng như một ngọn lửa, tính lực dồi dào, tràn đầy nhiệt huyết, gương mặt hoàn toàn không lộ vẻ đau thương như vậy.

Đột nhiên, anh cảm thấy sợ, sợ rằng chỉ cần một cái chớp mắt thì người con gái này sẽ tan biến mãi mãi. Anh thật sự sợ. Rất sợ...

Anh cúi đầu thở dài, đôi môi mỏng khiêu gợi khẽ cắn lấy môi cô, rất ngọt, phảng phất hương kẹo.

“Nhuyễn... Em suy nghĩ lung tung cái gì đấy? Lúc này mà dám bỏ rơi anh đi suy nghĩ mấy chuyện linh tinh, em coi thường anh quá rồi phải không?”

Tính tôn nghiêm đàn ông của anh xem ra đã bị tổn hại rất nghiêm trọng rồi.

Nguyễn Mộng sững sốt, miễn cưỡng nở nụ cười, đáy mắt thoáng có vẻ ngượng ngùng. Bất luận người phụ nữ nào khi trần truồng ở trước mặt người mình yêu thương đều cảm thấy vậy thôi mà.

Cô nhìn anh, vẻ mặt anh rất dịu dàng, vẻ mặt mà trước giờ cô chưa từng thấy.

“Thật xin lỗi...”

“Đừng nói xin lỗi. Vợ chồng với nhau không cần phải nói điều này. Anh đã nói rồi...”

Bàn tay nhẹ nhàng xoa nắn bờ ngực sữa mềm mại.

“Nhuyễn, hình như em hơi gầy đi thì phải?”

Chỉ mấy ngày ngắn ngủi, cảm giác ôm cô vào lòng đã trở nên khác biệt.

“A!...”

Nguyễn Mộng ngơ ngẩn.

“Có, có sao?...”

Cô không cố ý giảm cân, chỉ là mỗi sáng đi mua thức ăn đều kiên trì đi bộ, buổi chiều ra công viên tản bộ, làm việc nhà nhiều chút thôi. Như vậy cũng khiến cô gầy đi sao?

Nghĩ đến kiếp trước mình dùng trăm phương ngàn kế để giảm cân lại cũng đều uống phỉ, cô không nghĩ rằng đến kiếp này mình lại được gầy đi như mong

muốn. Thất tình xem ra không chỉ làm cho người phụ nữ trở nên trưởng thành hơn mà còn có thể giảm cân được nữa.

“Ừ.” Vệ Cung Huyền gật đầu.

“Đừng gầy nữa, cơ thể em như vậy vô cùng tốt, anh cũng không muốn nơi này gầy đi...”

Nói rồi anh lại nấn nấn hai viên bánh bao tròn vo trước ngực cô, vừa trắng vừa mềm, ần xuống sẽ lập tức bật lại, tựa như thạch trái cây, hấp dẫn mê người, thật khiến người ta không nhịn được muốn cắn một cái.

Anh nghĩ như vậy... Nguyễn Mộng rên một tiếng, thân thể vô ý thức cong lên, vừa vặn chạm vào vật cứng trong quần Vệ Cung Huyền. Nguyễn Mộng lung tung vội vàng để chân xuống, gương mặt trở nên đỏ bừng.

Vệ Cung Huyền si ngốc nhìn cô. Haizzz, người ta nói yêu thì trong mắt người tình là Tây Thi, hoá ra là đúng như vậy.

Nguyễn Mộng mặt bánh bao đỏ bừng, chân tay luống cuống, đáng vẻ xem ra rất buồn cười, nhưng trong mắt Vệ Cung Huyền, cô trở nên hấp dẫn đến xao động lòng người, trong lòng đối với cô cũng không còn cảm giác hờ hững như trước nữa.

Nếu như có thể yêu cô, cũng chưa hẳn là không tốt. Nghĩ vậy, đáy lòng Vệ Cung Huyền như trút được gánh nặng.

Từ khi người con gái kia rời bỏ anh, đến bây giờ anh mới biết, hoá ra, mình còn có thể yêu một người khác. Chỉ có điều, anh không ngờ người đó là Nguyễn Mộng, người đã lừa gạt anh lấy cô.

“Nhuyễn... Anh...”

Nguyễn Mộng chờ anh nói tiếp nhưng anh đã không nói gì nữa, chỉ nhẹ nhàng cúi xuống hôn lấy bờ môi cô.

“Nhuyễn...”

Cô buộc phải tiếp nhận sự xâm lấn của anh, có cảm giác cơ thể mình cũng bị anh đoạt lấy, dù rằng hai người chỉ là môi lưỡi quấn quýt nhau. Người đàn ông này vẫn như trước, có thể giết chết bản lĩnh của cô một cách dễ dàng.

Sau khi đem lấy tứ chi cô buộc chặt dưới thân mình, cả cơ thể cô cũng bị đoạt lấy, Vệ Cung Huyền lật người cô lại, hôn khắp lượt từ cổ xuống lưng.

Nguyễn Mộng vùi mặt trong gối, hơi thở có chút gấp gáp, anh cố gắng kìm nén, màn dạo đầu không thể thiếu được, hơn nữa phía dưới cô còn chưa đủ ướt, tiến vào rất khó khăn.

Trong tình huống này, anh không có biện pháp nào khác, đành trượt từ thân thể cô xuống, đi đến tủ đầu giường tìm một món đồ. Nguyễn Mộng lúc này còn đang tận hưởng cảm giác vui sướng do anh mang lại, trọn tròn mắt nhìn theo anh.

Cũng may Vệ Cung Huyền không rời xa cô quá lâu, rất nhanh liền trở lại bên cô, đem thân thể ấm áp đặt lên người cô, xua đi giá lạnh trong phòng. Nguyễn Mộng nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng, anh lập tức chấn động, tay bôi thứ gì đó, cắm vào phần dưới của cô.

Thật ra thì cũng có chút trở ngại. Dù sao, hai người bọn họ kết hôn ba năm, số lần ân ái cũng không phải là nhiều. Nguyễn Mộng còn trẻ, phần dưới màu sắc rất tươi tắn, thoạt nhìn vô cùng xinh đẹp, Vệ Cung Huyền chưa nhìn thấy bao giờ, nhưng lúc trước cùng cô hoan ái cũng cảm nhận được cô rất mê người.

Bây giờ ngón tay thoa được cắm vào trong cô, càng cảm thấy bên trong cô cùng cánh hoa nhỏ bé mịn màng như mút chặt lấy anh không rời. Khó trách, anh dù tao nhả như vậy cũng buông lời thô tục:

“Nhuyễn... Em mút anh thật chặt. Anh sắp bị em bẻ gãy mất rồi.”

Ngay sau khi nói những lời ấy, anh không còn phải kìm nén nữa rồi.

Nguyễn Mộng nhắm hai mắt, cảm thấy hạ thân có chút mát mẻ, không biết anh bôi cho mình thứ gì, chỉ có thể rên rỉ cảm cánh tay của anh, cầu xin anh chậm một chút. Cô hiện tại rất nhạy cảm, chỉ cần ngón tay Vệ Cung Huyền ra vào hơi nhanh một chút là đã không chịu nổi rồi.

“Cung Huyền, Cung Huyền, anh chậm, chậm một chút đi!”

“Ngoan, bôi vào sẽ tốt hơn.”

Mặc dù ngoài miệng nói như thế nhưng động tác của Vệ Cung Huyền ngày càng chậm, ngón tay thô ráp không ngừng vuốt ve thành trong, lưu luyến không muốn rời đi.

Nguyễn Mộng bị anh nhấn vào trong chắn, gương mặt lạnh như băng áp sát vào ga giường, thân thể bùng bùng dục hoả.

Vệ Cung Huyền rất linh hoạt, mặc dù anh không có quá nhiều kinh nghiệm nhưng với trí thông minh thiên bẩm cùng khả năng lĩnh hội cực tốt, rất nhanh đã làm cho Nguyễn Mộng ý loạn tình mê.

“Nhuyễn, anh vào đây.”

Ngay sau đó, Nguyễn Mộng đã cảm nhận được bên trong mình bị một thứ gì đó lấp đầy. Cô nhẹ nhàng rên rỉ, tay níu lấy ga giường không chịu buông, không ngừng kịch liệt thở dốc. Gương mặt cô trở nên ửng hồng, thân thể toả ra hơi nóng, còn có vẻ chưa được thoả mãn.

Nhờ bên trong cô có chút trơn ướt, Vệ Cung Huyền ra vào cũng không mấy khó khăn. Thân thể Nguyễn Mộng lúc này lại rất nhạy cảm nên nhanh chóng tiết ra rất nhiều ái dịch. Hai cơ thể quấn lấy nhau, ra ra vào vào phát ra âm thanh hoan ái kiều mị giữa phòng ngủ tĩnh lặng – thật khiến người ta nghe được không khỏi mặt đỏ tim đập.

Vệ Cung Huyền cũng không biết vì sao mình lại trở nên ham muốn như thế, chỉ hận không thể đem cô trôi xuống giường, ân ái không ngừng. Bản chất này của đàn ông chẳng lẽ lại ứng nghiệm ngay cả trên cơ thể anh hay sao?

Nguyễn Mộng bị áp thật sâu vào trong chăn. Máy điều hoà phía trên vẫn đang hoạt động nhưng cô không thấy lạnh chút nào. Luồng hơi nóng hùng hực trên người trước sau đều không hề suy giảm.

Còn nữa, cô sắp không chịu nổi dục hoà của Vệ Cung Huyền rồi. Dù thế nào đi chăng nữa cô vẫn là phụ nữ, không thể so sánh với anh được. Nếu cứ tiếp tục như vậy, chẳng mấy chốc cô sẽ không còn chút sức lực nào mất.

Thân thể anh đè lên người cô, mặc dù không phải là toàn thân nhưng vẫn không thể nói là nhẹ. Thấy cô thở dốc, anh liền lấy hai tay chống ở hai bên cô để giảm bớt sức nặng.

Sức lực và tốc độ của anh đều rất lợi hại khiến Nguyễn Mộng không nhận được liên cầu xin anh dừng lại. Ngoài miệng anh nói ‘nhẹ thôi mà nhẹ thôi mà, cố gắng chút đi’, thật ra không biết đã qua bao lâu rồi mà vẫn còn tiếp tục không ngừng nghỉ.

Nằm dưới thân anh, giọng nói của cô dần dần yếu đi, cuối cùng không còn hơi sức để nói nữa, thân thể mềm nhũn, tê liệt ngã xuống giường, còn bên trên thì người nào đó vẫn đang hi hục cày cày.

Thế lực của đàn ông và phụ nữ thật sự là khác nhau quá xa.

Đợi đến khi anh hoàn toàn thoả mãn thì cô vì sung sướng cực độ và buồn ngủ mà đã trở nên hôn mê bất tỉnh. Khắp người đều là dấu hôn cùng vết cắn chi chít do anh để lại, giữa hai chân còn vương lại chất lỏng hoan ái. Thấy vậy, Vệ Cung Huyền xuống giường, đem khăn lông đến lau cho cô. Còn cô vẫn đang chìm vào giấc ngủ mê man.

Vệ Cung Huyền nhẹ nhàng ôm Nguyễn Mộng vào lòng, tắt ngọn đèn ngủ đặt ở đầu giường. Đêm tối yên tĩnh thế nhưng anh không tài nào ngủ được.

Trợn tròn mắt nhìn chằm chằm lên trần nhà, trong ngực là người phụ nữ đang nhẹ nhàng hô hấp, bộ dáng vô cùng ngoan ngoãn và dịu dàng, khiến anh không nhận được nắm cánh tay cô thật chặt.

Ánh trăng ngoài cửa sổ xuyên qua bức rèm soi sáng căn phòng. Nguyễn Mộng nghiêng mặt nằm trong lòng ngực anh, trở mình một cái liền bị anh giữ chặt lấy. Cô khẽ kêu một tiếng, đáng vẻ muốn khóc, hết như một đứa trẻ. Nhìn thấy cô như vậy, lòng Vệ Cung Huyền bỗng mềm xuống nhưng vẫn nắm thật chặt tay cô, không cho cô cử động.

Nguyễn Mộng mơ màng cảm nhận được phía dưới trường phình vô cùng khó chịu, xoay người thế nào cũng không được. Cô lại mệt muốn chết, rốt cục cũng không mở mắt ra, chỉ lâm bầm vài tiếng rồi ngủ thiếp đi.

Cứ như vậy, có một người phụ nữ tựa vào lòng mình, đem mình làm bầu trời và là thần bảo hộ của cô, che chở cho cô để cô được hạnh phúc không phải là rất tốt sao?

Anh chẳng phải cũng đã từng mơ ước một cuộc sống vợ chồng như vậy mà, đúng không?

Trong đêm tối, Vệ Cung Huyền khẽ mỉm cười. Đúng như vậy, không có gì là không tốt. Và lại, người phụ nữ đang say ngủ trong ngực này cũng rất hợp khẩu vị của anh...

Nguyễn Mộng chếp chếp miệng, cánh tay cùng phần thân dưới khẽ cử động thay thế cho trở mình, ngủ rất say.

Vệ Cung Huyền nhắm mắt nhìn về mặt lúc ngủ của cô, nghĩ đến ban nãy cùng cô sung sướng đến mất hồn, phía dưới lập tức cương cứng trở lại.

Nguyễn Mộng nức nở, người ta đang ngủ mà, thân thể bỗng dưng như bị cào cào, khó chịu muốn chết. Rốt cuộc chuyện này là như thế nào đây?

Vệ Cung Huyền khắc chế không được, chỉ có thể vỗ nhẹ vào người Nguyễn Mộng để cô an tĩnh trở lại. Cô cũng thật là ngoan, một tiếng cũng không khóc. Anh khẽ cười, vuốt ve mái tóc mềm mại của cô rồi cũng từ từ nhắm mắt lại.

Sáng thứ hai, người tỉnh dậy trước vẫn là Vệ Cung Huyền. Nguyễn Mộng vẫn còn ngủ rất say – đêm qua cô thật sự đã quá vất vả rồi.

Vệ Cung Huyền liếc nhìn đồng hồ đối diện, đã hơn 9 giờ, anh trễ giờ làm mất rồi. Thế nhưng, nhìn bảo bối đang say ngủ ở trong lòng mình, anh lại chần chừ... nghĩ một ngày cũng không sao, anh là ông chủ chẳng lẽ còn không thể thả mình nửa ngày sao?

Đang suy nghĩ, chuông điện thoại bỗng vang lên, vừa vang vừa rung rung chấn động. Vệ Cung Huyền nhú mày. Nguyễn Mộng dường như đã nhận ra

điều gì đó, đem thân mình cọ cọ vào người anh. Anh vội vã vỗ vỗ cô. Cô lập tức lảng xuống, tiếp tục ngủ, hô hấp vẫn đều như trước.

“A lô?”

“Ha ha, cả đêm vận động kịch liệt đến n lần, hôm nay muốn xin nghỉ sao?”

Đầu dây bên kia là một kẻ lảm mòm.

Vệ Cung Huyền không nói gì, cúp máy và hon nữa, tắt luôn cả điện thoại. Ôn Dư Thừa cảm di động sững sờ, mắt giật giật mấy cái, trong bụng vô cùng tức giận.

Bao nhiêu tính toán của anh bị người kia ngang nhiên đem đổ sông đổ biển. Hẳn như vậy tước đoạt quyền đùa giỡn của anh, có phải là rất quá đáng hay không?

Sau khi cúp máy, tâm trạng Vệ Cung Huyền vô cùng sáng khoái. Mang nụ cười để vào trong đáy mắt, anh đặt điện thoại di động xuống, ôm Nguyễn Mộng trở mình nằm ngủ nướng.

Giấc ngủ này thật thoải mái vô cùng.

Đã nhiều năm qua, anh không được ngủ nướng sáng khoái như vậy. Chỉ có điều khi anh tỉnh dậy cảm thấy trong lòng có cái gì đó thiếu thiếu. Mở mắt ra mới thấy Nguyễn Mộng đã biến mất từ lúc nào.

Anh cau mày ngồi dậy, tám chân trên người trượt xuống lộ ra cơ thể hoàn mỹ, cơ ngực săn chắc. Dáng người Vệ Cung Huyền siêu chuẩn – cơ bắp nở nang, tràn đầy tinh lực cùng vẻ đẹp. Thật khiến người khác không nhìn được, muốn chảy nước miếng.

Bước vào nhà tắm, lúc anh cầm bàn chải đánh răng thì phát hiện Nguyễn Mộng đã đem đổi mới tất cả. Theo bản năng, anh nhìn sang phía bàn chải đánh răng của cô.

Thật kỳ lạ, anh nhớ trước đây bàn chải đánh răng của hai người một cái màu hồng, một cái màu xanh, sao tự nhiên lại đổi thành đen và vàng vậy? Hon nữa, cũng không cùng kiểu dáng, càng không phải là một đôi, cả nhãn hiệu cũng khác nhau luôn.

Không chỉ có bàn chải đánh răng, khăn lông, dao cạo râu, xà phòng, nước rửa tay... toàn bộ đều đổi.

Phàm là hai thứ đều không phải một đôi như trước nữa, một người một thứ cũng đổi nốt. Tóm lại, bây giờ căn phòng nhìn giống phòng của hai người đang ở trọ chung nhà hơn là của một đôi vợ chồng.

Lòng Vệ Cung Huyền chợt dâng lên một thứ cảm giác khó nói, giống như là mất hứng, nói đúng hơn là buồn bực, chính xác hơn nữa là mất mát.

Anh rửa mặt một cách qua loa, xong liền chạy ra phòng ngủ, đến râu ria cũng không thêm cạo.

Nguyễn Mộng đã ăn sáng xong, đang bụng cái nôi chuẩn bị nấu gì đó, nhìn anh mỉm cười:

“Bữa sáng của anh em đã đặt trong lò vi ba, anh tranh thủ ăn lúc còn nóng để kịp giờ làm. Nếu anh không muốn ăn, bên trong còn một phần có thể mang theo.”

Nói rồi liền cẩn thận đi nấu nước.

Bạn đang đọc truyện *Sự Huyền Diệu Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: chương 15

“Sao em không đợi anh?”

Đối với câu hỏi của Vệ Cung Huyền, Nguyễn Mộng có chút kinh ngạc. Cô cho là anh đang nói tại sao không đợi anh cùng nhau ăn điểm tâm, vội vàng giải thích:

“Bởi vì em thấy anh còn chưa thức... cho nên mới ăn sáng trước... Anh có đói không? Nếu anh đói em liền làm cho anh ăn có được hay không?”

Anh thật sự đáng sợ như vậy sao? Bọn họ hôm qua mới quyết định cùng nhau sống những ngày tháng thật tốt. Tối hôm qua trải qua chuyện nước sữa hoà nhau, thân mật đến như thế, tại sao sáng sớm hôm nay tỉnh lại, cô vẫn còn sợ anh như vậy?

Vệ Cung Huyền thờ dãi, đến gần Nguyễn Mộng, sờ sờ tóc mai có chút rối của cô:

“Ý anh hỏi em là vì sao không đợi anh cùng thức.”

Cả đêm triền miên, sang ngày thứ hai không thấy được người tới hôm qua cùng mình triền miên, tâm tình sẽ rất không tốt.

Vừa nghĩ như thế, anh quả thật so với phụ nữ còn muốn giống “phụ nữ” hơn. Mà Nguyễn Mộng cũng so với người đàn ông bình thường không khá hơn bao nhiêu, buổi sáng cũng không có một chút lưu luyến mà liền rời đi như vậy.

Mặt Nguyễn Mộng đỏ lên, cả lăm giải thích:

“Không có, không có mà... Ngủ nướng không phải thói quen tốt...”

Kiếp trước cô sống mơ mơ màng màng, đời này tuyệt đối không thể như vậy được.

Vệ Cung Huyền cười cười, khịt khịt cái mũi:

“Rất thơm, em đang làm món gì đó?”

“Ừ... chỉ là món súp hầm xương... chuẩn bị làm ăn chung với bún.”

Nguyễn Mộng thôi cười, liền tranh thủ dời lực chú ý về trong nồi lần nữa, cầm cái muỗng cẩn thận khuấy, sau đó tắt bếp, tay lấy tạp dề xoa xoa, liền đi tới lò vi sóng đem bữa ăn sang để ở bên trong đó lấy ra, chuẩn bị đem ra ngoài phòng ăn, lại bị Vệ Cung Huyền cản lại:

“Ăn ở chỗ này là được rồi, không phải có cái bàn sao?”

Anh nhẹ nhàng cười một tiếng, mặt mày tràn đầy ôn hoà, mềm mại.

Nguyễn Mộng sững sốt một chút, cũng không nói gì, đem bữa ăn sáng để lên trên bàn, ngay cả đôi đũa cũng giúp Vệ Cung Huyền sắp xếp cẩn thận, sau đó xoay người đi dọn dẹp.

Vệ Cung Huyền ngồi xuống, cầm thìa lên uống một hớp cháo.

Tay nghề của Nguyễn Mộng thật sự rất tốt.

Lúc trước, anh vẫn luôn câu nệ với tim của mình, cái gì cũng không nhìn thấy, sao lại có thể trách Nguyễn Mộng sợ anh chứ? Lúc mới bắt đầu, mình cũng chưa có thật lòng đối đãi với cô, sao lại có thể trách người khác không thật lòng đối với mình?

Trên đời này luôn có vài thứ cần phải trả giá mới có hồi báo, sao anh lại có thể bởi vì đã từng chịu tổn thương, liền quên đi chuyện quan trọng như thế?

“Anh không thích ăn sao?”

Nguyễn Mộng thấy anh cũng không động đũa, chỉ lo dờ dẫm, vội vàng đi tới tủ lạnh nói:

“Em có làm thêm một phần bò bít tết cùng cà rốt salad, anh có muốn ăn không?”

Vệ Cung Huyền bắt đầu dĩ, anh vội vàng ngăn Nguyễn Mộng lại:

“Không cần, Mộng, em đừng bận rộn quá, qua đây ngồi xuống cùng anh ăn một chút đi.”

Nguyễn Mộng liền vội vàng lắc đầu, cô đã ăn rồi, cũng không ăn thêm được. Sau khi trọng sinh, khẩu vị của cô trở nên rất nhỏ, giống như là người chết vĩnh viễn không cần ăn thức ăn, chỉ ăn một chút xíu liền sẽ nhét không vào.

“Không, em no rồi. Anh từ từ ăn đi, em đi ra ngoài đổ rác. Xe rác cũng sắp tới rồi.”

Nói xong liền xốc túi rác nơi góc tường của phòng bếp lên chuẩn bị đi ra ngoài. Đây là số lượng của cả ngày hôm qua, rất nặng, nhưng Nguyễn Mộng không muốn để cho Vệ Cung Huyền nhìn ra mình đang cố hết sức, giả bộ buông lỏng đi về hướng phòng bếp, định lát nữa ra cửa sẽ nữa kéo đi.

Sàn nhà cô vừa mới lau qua, kéo đồ dơ đi ngang sẽ làm cho sàn nhà lại bẩn. Nào biết cô mới vừa đi không có mấy bước, túi rác trên tay liền bị Vệ Cung Huyền cầm lấy.

Trong tim Nguyễn Mộng không nhịn được, bắt đầu thấp thỏm không yên:

“Để em làm được rồi...”

“Công việc dùng thể lực là chuyện của đàn ông.”

Vệ Cung Huyền chỉ nói một câu nhàn nhạt, dễ dàng nhấc túi rác lên, sải chân bước đi.

Nguyễn Mộng sừng sốt một chút, vội vàng đuổi theo:

“Anh không biết xe rác ở nơi nào... hay là để em...”

Một câu nói chưa kịp nói xong, liền bị Vệ Cung Huyền hung hăng hôn lên. Đầu lưỡi linh xảo chui vào.

Trước đó Nguyễn Mộng uống một bát cháo, trong miệng tràn đầy mùi gạo trắng thơm ngát. Vệ Cung Huyền có chút hơi mất hồn, mặc dù không nỡ nhưng vẫn cố cưỡng bách mình buông cô ra:

“Còn nói nhảm nữa anh không đồ rác nữa mà trước tiên đem em ném trên giường. Đi lấy mắt kính tới đây giùm anh.”

Nói xong lại hôn lên môi cô một cái, nhắc bao rác đi ra cửa.

Nguyễn Mộng còn chưa kịp xấu hổ liền bị mệnh lệnh của anh hù sợ, cả người lập tức giống như tên rời cung, hoá tốc chạy về hướng phòng ngủ.

Vệ Cung Huyền nhìn bộ dáng như chim sợ nả của cô, trong lòng buồn cười. Thật hết cách, nhưng cũng không còn biện pháp nào, chỉ có thể từ từ đi. Muốn cho Nguyễn Mộng lập tức không sợ anh nữa chính là chuyện không thể nào.

Từ phòng ngủ đến cửa trước, Nguyễn Mộng chỉ tốn không tới nửa phút, cô cầm mắt kính lao ra, còn thở hổn hển. Vệ Cung Huyền cười khế, ý bảo cô đeo mắt kính cho mình.

Nguyễn Mộng sừng sốt một chút, sau đó nhìn đến bao rác trên tay anh, hiểu ý, nhón chân lên giúp anh đeo. Vệ Cung Huyền rất cao, Nguyễn Mộng nhón chân lên, duỗi dài cánh tay mới có thể đến lỗ tai của anh. Đôi tay mở ra chân kiếng, cẩn thận đưa đến trên lỗ tai Vệ Cung Huyền.

Hơi thở trên người anh cực kỳ dễ ngửi, không phải nước hoa cũng không phải mùi sữa tắm, chính là một loại nhàn nhạt, mùi vị riêng của đàn ông. Nguyễn Mộng không nhịn được đỏ mặt lên.

Lúc cô đeo mắt kính cho anh, anh cũng nhìn cô, mắt đen như mực, lông mi thật dài, lỗ mũi cao thẳng, đôi môi mỏng mang theo nét cười nhàn nhạt.

Nguyễn Mộng bị anh nhìn đến mức tâm loạn như ma. Cô thật sự không có thói quen bị anh dùng ánh mắt – ừ, đắm đuối đưa tình nhìn thế này. Thật sự là quá, quá được thương yêu khiến người ta kinh ngạc.

Vệ Cung Huyền đeo mắt kính cùng với Vệ Cung Huyền không mang mắt kính quả thực là hai người.

Lúc đeo mắt kính, nhìn đáng vẻ anh không nói không cười, vô cùng nghiêm túc, cũng làm cho người ta sinh ra một loại ảo giác rằng anh cách rất xa.

Lúc trước, Nguyễn Mộng sợ anh cũng là nguyên nhân này. Hầu như anh chưa từng tháo mắt kính trước mặt của cô. Mà cho đến ngày hôn qua, Nguyễn Mộng mới biết Vệ Cung Huyền không mang mắt kính là đáng vẻ gì.

Quả thật có thể nói là dịu dàng – đây mới là đáng vẻ chân chính của anh.

“Đi thôi, bé ngu ngốc.”

Dùng lỗ mũi cọ xát gương mặt Nguyễn Mộng, Vệ Cung Huyền đem túi rác chuyển sang một tay, sau đó dắt Nguyễn Mộng đi về hướng thang máy. Nhắc tới cũng thật là may mắn, thời điểm hai người vừa đến dưới lầu, xe rác cũng vừa đến.

Nguyễn Mộng theo thói quen liền muốn đoạt lấy túi rác trên tay Vệ Cung Huyền đuổi theo, lại bị anh ngăn lại. Sau đó, Nguyễn Mộng liền nhìn người đàn ông cao cao tại thượng giống như thiên thần kia chạy đuổi theo xe rác, cuối cùng lấy một tư thế giống như động tác ném bóng hoàn mỹ đem bao rác ném vào. Cô lắc đầu bày tỏ sự hâm mộ của mình.

Phía sau đột nhiên truyền đến một giọng nói:

“Chắc, bạn sói vớt rác thật lưu loát nha!”

Cái giọng điệu này — Nguyễn Mộng vừa quay đầu lại, phát hiện rõ ràng chính là bạn Ôn Dư Thừa tối hôm qua mặt dày rủa chèn làm bể một cái mâm, hai cái chén cùng với đánh rơi mất hai cái đĩa nhỏ.

“Ôn Phó tổng?” ... Ban ngày cũng tới ăn chực?

Ôn Dư Thừa xoa xoa tay, nhìn phía sau cô bĩu bĩu môi.

“Em nói thế là có ý gì, em nhìn ánh mắt người đàn ông kia coi, giống như là thấy tôi rất tham ăn vậy, dầu gì tôi và anh ta cũng là thanh mai trúc mã...”

“Vậy thì phải thật xin lỗi tiểu Thanh mai, ánh mắt của tôi đã làm cho cậu không vui.”

Vệ Cung Huyền hừ lạnh một tiếng, kéo bà vai Nguyễn Mộng liền đem cô ôm siết vào trong ngực, hoàn toàn bỏ quên Ôn Dư Thừa.

Người này cũng không phải là có thể bỏ qua dễ dàng.

“Sao cậu tính toán chỉ li đừ vậy, tôi tốt bụng gọi điện thoại bảo cậu đi làm, cậu lại đối với tôi như vậy hay sao? Tự nhiên lại cúp máy giữa chừng, có ai giống cậu thế không?”

Vì biểu đạt áy náy của cậu với tôi, vậy cứ kêu bánh bao làm cho tôi bữa cơm sáng là được. Đúng rồi, buổi trưa hình như sắp đến rồi, hay đầu tiên cậu bảo bánh bao làm điểm tâm tôi ăn lót bụng, sau đó nấu cơm trưa, cậu cảm thấy thế nào?”

(MTY: chưa ai mặt dày như anh này o.0)

Nghe vậy, Nguyễn Mộng lấy một loại ánh mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía anh ta.

Không hiểu sao trên thế giới này còn có người da mặt dày trình độ này, lại càng không hiểu người này làm sao có thể vô liêm sỉ như thế, trong khuôn viên rộng lớn của Vệ thị tất cả nhân viên đều coi anh ta như thần tượng.

Xét cho cùng, chính là người này thật là quá biết giả bộ, quá biết giả bộ mà!

Ôn Dư Thừa tính toán nghĩ, đáng tiếc Vệ Cung Huyền cũng không phải là người bình thường, anh khe khẽ đẩy mắt kính, không biết Nguyễn Mộng có bị ảo giác hay không.

Cô giống như cảm thấy có một đường tơ bạc dưới mắt kính lướt qua đôi mắt đen kia, tựa hồ loé qua một chút tinh quang.

“Tốt.” Vệ Cung Huyền nói.

Nguyễn Mộng liền trừng lớn mắt, lại không mở miệng.

Cô có một loại dự cảm lời của người này còn chưa nói hết. Quả nhiên...

“Cậu đã thích ở nhà chúng tôi ăn cơm như vậy, nếu không cho cậu ăn cũng không tiện, tránh cho người khác nói tôi hẹp hòi, Mộng, em nói đúng không?”

Nguyễn Mộng không nắm chắc ý của Vệ Cung Huyền, chỉ có thể gật đầu một cái.

“Thật sao?”

Ôn Dư Thừa cũng cảm thấy anh đồng ý quá nhanh, bên trong nhất định là có vấn đề.

“Đừng nói thiệt hay giả, cậu chỉ cần nói cậu ăn hay không ăn.”

Vệ Cung Huyền nhướn mi cười đến ôn hoà, tỏ ra là một người rất dễ thương lượng:

“Nếu như muốn ăn, về sau cứ đến nhà chúng tôi ăn cơm.”

Ôn Dư Thừa đương nhiên cầu còn không được, liền vội vàng gật đầu:

“Vậy thì tốt quá, tôi dĩ nhiên ăn! Cậu chắc chắn sau này sẽ bao tôi ăn ngày ba bữa? Không có âm mưu gì chứ?”

“Dĩ nhiên.”

Ôm Nguyễn Mộng đi về hướng thang máy, Vệ Cung Huyền lười biếng liếc anh một cái.

“Đây chính là tự cậu nói muốn ở nhà chúng tôi ăn cơm. Nếu như muốn đổi ý... Vậy tháng sau về làm hợp đồng bên dự án kia cho tôi.”

Ôn Dư Thừa cực kỳ hào khí đồng ý:

“Không thành vấn đề!”

Khoé miệng của Vệ Cung Huyền càng cong lợi hại hơn. Nguyễn Mộng nhìn anh rồi lại nhìn Ôn Dư Thừa một chút... mờ mờ ảo ảo mà cảm thấy Ôn phó tổng sắp xảy ra bi kịch.

Sự thật chứng minh trực giác của Nguyễn Mộng quả nhiên là vô cùng chính xác.

Ôn Dư Thừa ngồi ở vị trí chủ vị bàn ăn, Nguyễn Mộng ngồi ở đối diện anh. Mà Vệ Cung Huyền đứng ở giữa hai người, đưa cho Ôn Dư Thừa một đôi đũa.

Khoé miệng co gập mấy cái, Ôn Dư Thừa nheo mắt lại nhìn về phía Vệ Cung Huyền:

“Cái này là có ý gì?”

“Cậu không phải là còn chưa có ấn điểm tâm sao?”

Ưu nhã cời tạp đề trên người ra, sau đó đem một ly nước trái cây trong khay – xem ra là thứ duy nhất có thể uống được – để xuống trước mặt Nguyễn Mộng, ý bảo cô uống cho thấm giọng, đôi môi mỏng nâng lên một độ cong mê người:

“Tôi tự mình làm vì cậu đó, mau ăn đi.”

Vừa nói vừa sờ đầu Nguyễn Mộng, giúp cô đem cổ áo chỉnh sửa lại cho tốt, một bộ dáng vẻ cực độ nhân nhả, tự đắc.

Ôn Dư Thừa cự tuyệt ăn thứ thức ăn cho heo này. Anh và Vệ Cung Huyền từ nhỏ chung một phe. Tài nấu nướng của người này ra sao chẳng lẽ anh không biết?

Đơn giản mà nói, chỉ là chiên một quả trứng cũng có thể làm cho người ăn chết ngắc. Ăn thức ăn mà Vệ Cung Huyền làm? Anh cũng không muốn chết:

“Tôi là muốn ăn bánh bao làm. Bánh bao, mau mau, đi làm chút gì đó cho anh ăn.”

Nguyễn Mộng lập tức đứng lên, lại bị Vệ Cung Huyền đè xuống.

Thần sắc anh hơi không vui, một lọn tóc đen nhánh chảy xuống trước trán, có vẻ cả người anh nguy hiểm rất nhiều:

“Cô ấy là bà xã của tôi, phải làm cũng là làm cho tôi ăn. Cậu từ đầu đến thì tốt nhất nên chạy về chỗ đó. Chớ có ở trước mặt tôi quơ tay múa chân sai bảo cô ấy.

Đây là nhà của tôi và cô ấy, cậu mới chính là khách ngoại lai.”

Ôn Dư Thừa cắn răng nghiêng lợi:

“Mới vừa rồi là ai nói muốn cho tôi ăn chực vậy!”

“Chính là tôi nói.”

Vệ Cung Huyền nhếch miệng cười một tiếng.

“Chỉ là người nấu đồ thành chính tôi thôi.”

Khoé miệng co quắp lần nữa, Ôn Dư Thừa đứng lên:

“Hừ, cậu cho rằng Ôn thiếu tôi thêm ăn mấy món mà bánh bao làm lắm sao? Không ăn thì không ăn, đánh chết tôi cũng không ăn mấy món vũ khí sinh hoá mà cậu làm.”

Nói xong liền đem áo khoác khoát hờ đến đầu vai định đi ra cửa.

Đi chưa được mấy bước, sau lưng liền truyền đến giọng nói lạnh lạnh của Vệ Cung Huyền:

“Nhớ dự án ‘lực hợp’ đã giao cho Ôn thiếu rồi đấy.”

Dưới chân lão đảo một cái, Ôn Dư Thừa suýt nữa té ngã trên đất.

Được lắm, anh bị gã nham hiểm này tính kế trên đầu rồi! Biết mình không ăn được nên nhân cơ hội tốt để bỏ đá xuống giếng như thế này. Cho nên có ý đồng ý yêu cầu của mình, thì ra để hãm hại mình!

Nhớ tới vị tổng giám đốc háo sắc đáng sợ bên Lực Hợp, Ôn Dư Thừa cảm thấy vô cùng tức giận.

Nguyễn Mộng nhìn đồng hồ trên tay một chút.

Từ lúc Ôn Dư Thừa xuất hiện đến lúc Ôn Dư Thừa biến mất, Vệ Cung Huyền đuổi đi một người đàn ông được xem như một con hồ ly trên thương trường, chỉ đúng...không tới nửa giờ.

Quả nhiên, núi cao còn có núi cao hơn. Ở trước mặt Vệ Cung Huyền vô địch, mọi thứ chỉ là mây bay. Cô giật giật khoé miệng, nhấp miếng nước trái cây, có chút nhức đầu.

Mặc dù thành công đem Ôn phó tổng đẹp mắt, thích gây phiền toái đó đuổi đi, nhưng lúc này cô cũng nghe được một ít chuỗi tiếng vang răng rắc.

Phòng bếp tất nhiên là một mảnh hỗn độn nữa rồi. Cô không biết phải mất bao nhiêu thời gian dọn dẹp đây.

Mà thời gian uống thuốc cũng sắp đến rồi. Vệ Cung Huyền không thích mùi lạ, cô cũng không thể nấu thuốc ở trong phòng bếp được.

Suy đi nghĩ lại, hay là đi quét dọn một chút trước. Nhưng cô mới vừa đứng lên liền bị Vệ Cung Huyền nắm cánh tay:

“Em tính làm gì vậy?”

Nguyễn Mộng kỳ quái nhìn anh một cái:

“Dọn dẹp phòng bếp.”

“Để anh là được.”

Vệ Cung Huyền đem cô nhún xuống lại trên ghế dựa, lại sờ sờ đầu của cô, bung lên đĩa thức ăn nám đen đến không nỡ nhìn tới ở trên bàn đi tới nhà bếp.

Nguyễn Mộng thấy đáng về anh làm rất có tư thế, giống như thật sự biết làm việc nhà.

Có thể tưởng tượng ra lúc anh vừa đeo tạp dề vừa nấu ăn đó, buồn cười. Biết bộ dạng này cũng không phải không gì làm không được!

Nghĩ tới đây, cô lập tức đứng lên đi về hướng phòng bếp. Quả nhiên không ngoài dự đoán, đại thần tay vội chân loạn khiêng cây lau nhà đang lau nước khắp trên mặt đất. Bộ dạng giống như có thể làm thành Đại Chiến Thế Giới lần thứ n...

Thật là người không thể nhìn bề ngoài a... Nguyễn Mộng thâm cảm thán, quen việc dễ làm cảm khối khăn lau bắt đầu lau nước trên bồn rửa. Thấy Vệ Cung Huyền đang ra sức lau nhà, nhẹ giọng nói:

“Trước tiên đem bồn rửa thu dọn trước, cuối cùng mới lau nhà. Nếu không, anh sẽ phải lau lại sàn nhà một lần nữa đó.”

Vệ Cung Huyền thấy cô đi vào, mặt tự nhiên đỏ lên. Nhưng mà anh lập tức thích ứng, vội vàng theo lời Nguyễn Mộng nói – đi quét mấy mảnh trái cây vụn văng tung toé trên thành bồn.

“Khụ... Nguyên nhân anh làm không tốt là vì anh chưa học qua, cho nên mới... chỉ là em không cần phải lo lắng. Anh rất mau là có thể học được,”

Nguyễn Mộng dĩ nhiên sẽ không đá kích lòng tự ái đàn ông của anh, liền gật đầu cười.

Vệ Cung Huyền cảm thấy cô giống như qua loa mà gật chứ không thật sự tin lời mình, nhưng mà anh thật sự là nói không ra lời, không thể làm gì khác hơn là xấu hổ đem mặt mo tiếp tục cầm khăn lau lau.

Người đàn ông chưa từng làm việc nhà cùng người phụ nữ cả ngày làm việc nhà đúng là không giống nhau.

Nguyễn Mộng dọn dẹp xong hơn phân nửa, Vệ Cung Huyền vẫn còn đang lau dọn ở một góc nhỏ mà mãi vẫn không xong, cô âm thầm thở dài, cầm lấy khăn lau trong tay anh.

“Anh rửa tay đi ra ngoài đi, em làm được rồi.”

Để cho anh làm như lời anh nói thì có trời mới biết anh phải làm đến khi nào thì mới xong.

Cô đây là... ghét bỏ anh? Vệ Cung Huyền cảm giác tôn nghiêm đàn ông của mình đang bị coi thường như không khí, anh nheo mắt lại, quyết không chịu thua, lại càng không chịu mất thể diện ở trước mặt người phụ nữ của mình.

Hôm qua mới nói muốn cùng nhau sống thật tốt, hôm nay liền cho thấy mình là một người đàn ông đến chuyện nhà cũng không biết làm.

“Không sao, anh có thể học, em dạy cho anh là được.”

Nguyễn Mộng còn muốn cự tuyệt, lại bị Vệ Cung Huyền chặn trở lại.

“Người đàn ông tốt là phải cùng vợ của mình cùng nhau làm việc nhà, mau, mau dạy anh, cũng không thể để em một mình làm mãi những chuyện này.”

Nói xong liền kéo tay của cô, đẩy cô đến trước cửa phòng bếp ngồi xuống, rất hào khí mà tỏ vẻ.

“Em chỉ cần chỉ huy là anh sẽ làm được ngay mà, để một mình anh làm cho.”

Bạn đang đọc truyện *Sự Huyền Diệu Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: chương 16

Kết quả cuối cùng...

Đương nhiên vẫn là Nguyễn Mộng ra tay. Không phải nói chứ, Vệ đại thần xem ra giống như không gì là không làm được, nhưng thật ra đối với việc nhà thật sự là một chút cũng không biết, hơn nữa còn có thể nói là tương đối vụng về.

Cô quan sát tình cảnh thê thảm đó trong nửa giờ, rốt cuộc không thể nhìn được nữa, từ trong tay anh đoạt lấy quả dưa chuột, lại dọn dẹp lần nữa.

Trong lúc đó Vệ Cung Huyền vẫn mang theo vẻ mặt giống như là xấu hổ đi theo cô, làm trợ thủ cho cô, một bên tẩy rửa một bên lau chùi vân vân và vân vân.

Sau khi thu thập xong, Nguyễn Mộng cảm giác mình quả thật giống như một đến sắp đứt hơi rồi.

Cô xui lơ ở trên ghế, cả đầu ngón tay cũng không muốn động. Nếu như là một mình cô làm thì đã xong, đại thần cố tình nhất định giúp một tay, giúp một tay còn chưa tính, chính anh liền thành trở ngại.

Thật ra thì anh rất ghét cô sao? Nếu không làm chỉ chính cô như vậy?

Nguyễn Mộng thở dài, cảm thấy cổ họng khô khốc khát nước, vừa định đứng lên đi vào tủ lạnh lấy bình nước trái cây, một ly nước lọc liền được đặt vào trước mặt.

Cô sững sốt một chút, thấy Vệ Cung Huyền ngồi xuống ở bên cạnh mình, mái tóc màu đen buông xuống dưới, che chắn ánh mắt anh, anh hơi cúi đầu, Nguyễn Mộng cũng không thấy rõ vẻ mặt của anh, chỉ cảm thấy anh đương như có tâm sự gì, thâm trầm vô cùng.

Cô há miệng, do dự nửa ngày, vẫn là không có hỏi. Ngộ nhớ hỏi ra điều gì không nên hỏi thì làm sao bây giờ, cô chịu không nổi anh cứ một lần lại thêm một lần khinh bỉ cùng coi thường mình rồi.

Uống một ngụm nước, Nguyễn Mộng chần chờ hỏi.

“Cái đó.... Anh không đi làm? Thật không sao sao?”

Ôn Phó tổng vừa rồi cũng tới gọi anh đi làm.

Vệ Cung Huyền rất tự nhiên cầm lên cái ly của Nguyễn Mộng vừa uống một hớp, đưa tới khóe miệng uống một ngụm lớn.

Giờ phút này anh đối với bản thân tràn đầy oán giận, ai cũng nói với anh công việc nhà là chuyện dễ dàng nhất trên đời.

Làm sao có thể chứ....

Anh làm sao có thể ở phương diện này hoàn toàn không có thiên phú đây?

Nhất định nguyên nhân là vì anh ít khi làm, không phải “quen tay hay việc” đó sao? Làm nhiều thêm mấy lần sẽ không vấn đề, nếu không chẳng phải hổ thẹn với danh hiệu thiên tài của mình sao.

Nghĩ tới đây, anh âm thầm gật đầu một cái, nói:

“Không sao, yên tâm đi. Đúng rồi.... Không phải đến lúc em uống thuốc rồi sao?”

Nhìn đồng hồ tay một chút, đã là mười một giờ rưỡi rồi.

“Cần anh giúp một tay không?”

Nguyễn Mộng lắc đầu một cái.

“Anh không biết độ lửa, em tự mình làm là được rồi, anh đi nghỉ ngơi đi.”

Nói xong liền đứng dậy đến tầng dưới cùng của học tử trong phòng bếp tìm kiếm, sau khi chuẩn bị sẵn sàng tất cả mới phát hiện Vệ Cung Huyền dường như không có dấu hiệu rời đi.

Nguyễn Mộng có chút lúng túng, nói:

“Ừm.... Mùi vị có thể sẽ rất khó ngửi, anh tốt nhất vẫn là đến thư phòng đi, tránh cho người thấy lại không thoải mái.”

“Không sao.”

Vệ Cung Huyền khẽ mỉm cười, đem mắt kính trên mũi tháo xuống, lộ ra một đôi mắt trắng đen rõ ràng hơi xé lên.

Ánh mắt của anh có hình dáng rất kỳ lạ, nói là mắt đào hoa cũng không phải, nói là mắt xé cũng không giống, nhưng hết sức xinh đẹp. Mắt hai mí rất rõ, tròng mắt đen thăm thẳm, cộng thêm sống mũi cao cùng đường cong đẹp mắt, thoạt nhìn cảm thấy anh tuần tú khôi ngô giống như con lai vậy.

Đôi môi thì lại thật mỏng, khi mỉm lại không giận mà uy, khi cười lên lại tạo cho người khác một loại cảm giác lịch sự nho nhã nhu hòa.

Trước khi bị mê hoặc đến thần hồn điên đảo, Nguyễn Mộng vội vàng dời tầm mắt đi.

Cô bình thường đều đem thuốc sắc thành hai phần, cho nên hôm nay chỉ cần hâm lại một lát là xong. Mùi thuốc bắc thật sự không phải dễ ngửi, phòng bếp mặc dù không tính là nhỏ, nhưng mùi vị này dương như là có mặt, liều mạng bắn ra xung quanh, Nguyễn Mộng lo lắng nhìn về phía Vệ Cung Huyền, lại thấy vẻ mặt anh vẫn bình tĩnh, giống như cũng không bị ảnh hưởng chút nào.

Nguyễn Mộng nghĩ đến kiếp trước lúc còn đi học mỗi ngày đều phải đi ngang qua tiệm thuốc Đông y cô đều muốn nắm lỗ mũi đi tới, hơn nữa phải cách một khoảng thật xa mới dám tiếp tục thở, đâu thấy mùi vị này dọa người đến cỡ nào.

Có một số vị thuốc bắc ngửi thấy mùi vị không phải rất nặng, nhưng uống vào lại đắng giống như chịu cực hình, làm người ta muốn rơi nước mắt.

Đem thuốc đồ ra, Nguyễn Mộng ngồi xuống, uống từng chút từng chút một, cô giống như người không có vị giác, không hề biết đắng, ngay cả mặt mũi cũng biểu tình cũng không thay đổi.

Vệ Cung Huyền nhìn bộ dáng này của cô, đi lại gần, hỏi: “Không đắng sao?”

Nguyễn Mộng cười cười: “Dĩ nhiên đắng chứ.”

“Vậy sao em không rót chén nước hoặc là cầm miếng đường?”

Vệ Cung Huyền hơi giật liếc nhìn cô một cái, rồi đi rót cho cô chén nước, lại bị Nguyễn Mộng kéo về, cô hướng về phía anh lắc đầu một cái:

“Không cần, em không sao.”

Đắng, đã sớm đắng thành thói quen, cuộc sống bây giờ đối với cô mà nói đã hoàn mỹ giống như thiên đường.

Mày kiếm nhãn lên, Vệ Cung Huyền nhìn Nguyễn Mộng mặt không đổi sắc rót ra một chén nước thuốc to đen thui, sau đó đem chén uống xong rửa sạch sẽ để xuống, đi về phía anh nói:

“Buổi trưa có muốn ăn cái gì không?”

Anh thuận miệng nói:

“Em làm cái gì anh liền ăn cái đó.”

Lực chú ý vẫn đặt ở trên nét mặt Nguyễn Mộng khi cô nói câu “Em không sao”

Nói như thế nào đây, vẻ mặt đó .... Giống như một người đã trải qua sóng to gió lớn, sớm khám phá hồng trần cùng không khác gì người đã già.

Về mặt tang thương như vậy xuất hiện trên mặt một cô gái mới vừa qua hai mươi tuổi – kỳ lạ không thể giải thích, nhưng cũng có loại đau thương không nói ra được.

Lòng anh mơ hồ có chút lo lắng, cũng không có hỏi. Cho dù là anh có hỏi Nguyễn Mộng cũng sẽ không nói. Trong lòng anh rất rõ ràng.

Nguyễn Mộng gật đầu một cái.

“Được.”

Nói xong liền bắt đầu chuẩn bị bữa trưa. Vệ Cung Huyền an vị ở nơi đó nhìn cô động thủ, qua một lúc lâu mới phục hồi tinh thần lại, liền vội vàng tiến lên giúp một tay.

Nói là giúp một tay, nhưng mà cũng chỉ là rửa rau cắt rau củ mà thôi, sau thì Nguyễn Mộng đành phải dạy anh cắt. Bởi vì anh cắt trông thật khó coi, dày mỏng mỏng, có chỗ còn vỡ nát, một củ khoai tây để cho anh gọt vỏ, cuối cùng gọt vỏ ra còn nhiều hơn cả thịt.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Nguyễn Mộng có thói quen nghỉ trưa, cô theo thường lệ sau khi thu dọn xong thì chuẩn bị đi ngủ. Nhưng đi được hai bước nhìn ra Vệ Cung Huyền giống như không có ý định muốn đi làm.

Lập tức cũng có chút không chắc anh nghĩ như thế nào, liền a a khoát khoát tay:

“Ừ... Em muốn đi nghỉ trưa rồi, lát nữa anh đi đường cẩn thận.”

Vệ Cung Huyền nhú mày.

“Nghỉ trưa? Anh nghỉ với em.”

Nguyễn Mộng cứng đờ. Từ buổi sáng đến bây giờ, anh đã ở cùng cô gần sáu giờ rồi. Trừ buổi tối lúc ngủ, bọn họ cho tới bây giờ cũng không có đơn

độc chung đụng thời gian dài như vậy.

Thần kinh cả người Nguyễn Mộng cũng căng thẳng, Vệ Cung Huyền còn cố tình không chịu bỏ qua cho cô. Cũng ngặt bị ôm về phía phòng ngủ, ở trong lòng Nguyễn Mộng nước mắt như mưa: Đứng cứ mỗi lần đều đi về hướng chiếc giường đó, có được hay không!

Buổi trưa ngủ thì đương nhiên khác hẳn buổi tối, Nguyễn Mộng nằm yên bất động, rất muốn rất muốn lật người, nhưng ngại vì có người dùng cánh tay đem cô ôm thật chặt, lại không dám động, chỉ có thể không ngừng nháy mắt.

Vệ Cung Huyền ngược lại ngủ rất nhanh, Nguyễn Mộng cứ chờ nằm ở trong ngực anh, cảm giác tứ chi đều muốn tê rần.

Qua một lúc lâu, cho đến khi tiếng hít thở của Vệ Cung Huyền từ từ nhẹ dần, cô mới dám ngẩng đầu nhìn xem anh rốt cuộc có ngủ hay không. Hình như là... có vẻ đã ngủ thiếp đi.

Nguyễn Mộng thử dò xét, cầm cánh tay anh đang vòng ở bên hông của mình lên, nhẹ nhàng để qua một bên.

Vệ Cung Huyền không có phản ứng.

Nguyễn Mộng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng thời điểm cô một bước xuống giường, sau lưng bỗng dung truyền đến câu hỏi lười biếng:

“Như thế?”

Nghe thanh âm trầm thấp phía sau, Nguyễn Mộng lập tức dừng lại động tác, cô đưa lưng về phía anh, ha ha cười gượng:

“À... Em định đi vệ sinh...”

“Vậy thì đi nhanh còn về.”

Vệ Cung Huyền cũng không lật tẩy cô, trên thực tế anh đã sớm nhận thấy được thân thể cứng ngắc của cô lúc cô ngủ ở trong lòng ngực mình rồi.

Anh không nhận được khe khẽ thở dài, rốt cuộc là có chút cường cầu rồi, có lẽ là anh quá mức gấp gáp, bởi vì muốn có được cuộc sống hôn nhân ấm áp như trong tưởng tượng của mình? Anh rốt cuộc nên từ từ mới đúng.

Nguyễn Mộng tuân lệnh, vội vàng chạy đi, ở trong phòng tắm cô cọ gần một giờ mới chậm rì rì từ từ đi ra ngoài, lòng cho là Vệ Cung Huyền hẳn đã ngủ rồi.

Kết quả vừa ra tới liền phát hiện người đàn ông kia đang dựa vào đầu giường đọc sách, thấy cô ra ngoài liền khẽ mỉm cười, bộ dạng rất là tao nhã.

“Xong chưa? Mau lên đây.”

Nói xong vén chăn, vồ vồ lên giường.

Nguyễn Mộng âm thầm kêu khổ, vẫn tốc độ ốc sên như cũ từ từ đi qua, còn chưa ngồi lên hẳn, đã bị Vệ Cung Huyền vươn tay kéo lại, một cái chớp mắt, trời đất quay cuồng, người đã bị đặt ở phía dưới.

Vệ Cung Huyền lắc đầu, đáng vẻ rất bất đắc dĩ:

“Như thế, sao em không thể yên tĩnh một chút? Chỉ là nằm nghỉ trưa một lát thôi, anh cũng đâu có định làm gì với em.”

Khóe miệng giật giật, Nguyễn Mộng ở trong lòng oán thán, không biết mấy ngày trước là người nào trực tiếp xông vào phòng ngủ đem cô hôn đến trời đất quay cuồng rồi ăn sạch sẽ là ai?

Nhưng nghĩ thì nghĩ như vậy, cô nào dám biểu hiện ra a, chỉ có thể giương đôi mắt mang biểu hiện uất ức nhìn Vệ Cung Huyền.

“Em không có lộn xộn.”

“Nhưng em cũng không có thả lỏng.”

Vệ Cung Huyền đã nhìn ra được.

“Là không ngủ được... hay là không muốn ngủ cùng anh?”

Nguyễn Mộng liền vội vàng lắc đầu, có thể cùng anh ngủ chung là nguyện vọng lớn nhất mà cô mong muốn ở kiếp trước, cho dù sau khi sống lại, cô cũng thích vô cùng khi được chung sống cùng anh, làm sao có chuyện ghét bỏ.

“Không có, không có, em chỉ là, chỉ là... Chỉ là có chút không thích ứng mà thôi.”

Lấy được đáp án hài lòng, biết cô không phải ghét bỏ mình, Vệ Cung Huyền cũng thỏa mãn, lập tức đứng lên, kéo theo Nguyễn Mộng cũng cùng nhau ngồi dậy, sờ sờ tóc của cô.

Nhìn phía dưới hốc mắt của cô xuất hiện một vòng màu đen nhàn nhạt, biết là mình tối hôm qua giầy vò quá mức, sáng sớm hôm nay cô lại bận rộn, nắn com quét dọn, một đồng lớn công việc, không mệt mới là lạ.

Anh nhẹ nhàng ờ trên môi cô hôn một cái, nhấn cô xuống nằm trong chăn, đắp kín, mới nói:

“Anh đi thư phòng xem văn kiện một chút rồi mới trở về ngủ, em ngủ trước đi.”

Nguyễn Mộng sùng sốt một chút, cho là mình nhất định sẽ không ngủ được, ai biết sau khi Vệ Cung Huyền đi khỏi cô lại ngủ say rất nhanh!

Một lúc sau Vệ Cung Huyền cẩn thận đi vào, rón rén bò lên giường đem cô ôm vào trong ngực cô cũng không có phản ứng gì.

Đây là loại cảm giác gì? Ngay cả chính Vệ Cung Huyền cũng có chút không chắc.

Anh cũng không biết bản thân mình đã xảy ra chuyện gì, kết hôn ba năm, ước nguyện ban đầu của anh đã sớm tiêu tan hầu như không còn hy vọng thu nhận lại.

Ba năm chưa từng có cảm giác ham muốn nào, mấy ngày nay sao lại tràn đầy ham muốn và sức sống. Lúc trước bị Nguyễn Mộng bày kế, thân là người đàn ông có lòng tự ái cùng trách nhiệm buộc anh không thể vứt bỏ người phụ nữ này, cho dù là muốn hòa thuận chung sống qua ngày cũng chưa từng nói với cô.

Nhưng còn bây giờ thì sao? Vốn là coi thường người phụ nữ mà hôm nay lại càng nhìn càng thuận mắt, từ mũi mắt lông mày nhìn nơi nào cũng thấy thoải mái, ngay cả thịt dư trên người cô, anh đều nhìn vui vẻ, chỉ cảm thấy đáng yêu, một chút cũng không cảm thấy chán ghét.

Ừm... Người tình trong mắt hóa Tây Thi, đại khái chính là cái đạo lý này đi?

Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng tay lại tự nhiên thuận theo ý thức đi tới trong vạt áo Nguyễn Mộng. Cô ngủ được thực ngon lành, mắt nhắm, lông mi rất dài rất cong, như búp bê.

Vệ Cung Huyền không ý thức nghĩ tới không biết Nguyễn Mộng gây xuống sẽ như thế nào, nhưng anh vẫn thích cô mập mập như vậy, ôm lên rất có cảm giác, cũng không cần lo lắng sẽ có ong bướm coi trọng vợ anh rồi.

Bàn tay đã duỗi đến trong nội y Nguyễn Mộng, Nguyễn Mộng không thích nhất trời buốt, ít khi mặc nội y khi ngủ, cho nên Vệ Cung Huyền duỗi tay đi vào, liền mò thấy một thanh nhuyễn ngọc ôn hương.

Lúc đầu anh không có ý định đó, nhưng mà xoa nắn một hồi, hứng thú chậm chậm xuất hiện. Cảm thấy mọi luồng máu nóng đều tập trung hết về hạ thân, cả người khô nóng không chịu nổi, rất muốn xé y phục của cô ra hung hăng đâm vào.

Nhưng Nguyễn Mộng ngủ rất ngon, bộ dáng rất tín nhiệm anh, một bàn tay mềm nhũn khoác lên ngực anh, níu lấy cổ áo ngủ của anh, anh cứ như vậy lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn...

Hơn nữa tối hôm qua anh thật sự là hơi quá, cũng không biết phía dưới của cô còn sung hay không. Dù gì đi nữa cũng không thể để cuộc sống tốt đẹp sau này bị ảnh hưởng bởi miệt mài quá độ trên giường chứ?

Hôn nhân cũng không phải là chỉ dựa vào ân ái mà có, nếu anh muốn làm một người chồng tốt, thì không thể nào nhân lúc thân thể vợ mệt mỏi chỉ lo thỏa mãn thú tính của mình.

Hơn nữa, đối với Nguyễn Mộng mà nói, người chồng như anh, thật ra thì cũng không có gì có thể giúp được vợ, Vệ Cung Huyền lại nghĩ tới một cảnh trước đó mình đem phòng bếp làm cho rối loạn, nhưng người phụ nữ mềm mại trong ngực trong nháy mắt liền không chế được cục diện, thuần thục đem phòng bếp dơ dáy bản thủ giải quyết.

Thật ra thì mình cũng không phải là không gì làm không được, không đúng sao? Nghĩ tới đây, anh cười khe khẽ.

Nguyễn Mộng đang ngủ ngon lành, hiện tại bị anh cười một tiếng, nhất thời râm rì một tiếng.

Vệ Cung Huyền vội vàng bình tĩnh, vỗ vỗ lưng của cô, dỗ cô ngủ lại, mới nâng lên khóa miệng khẽ mỉm cười lần nữa, nhưng tay vẫn ở ngực cô không ngừng vuốt ve, sức lực rất nhẹ, giống như là sợ làm Nguyễn Mộng tỉnh, nhưng lại có chút luyến tiếc không bỏ được vật tròn mềm trong tay.

Ngón tay thô ráp miết nhẹ một bên nhũ hoa mềm mại lạnh lạnh, ước chừng vòng vo vài vòng, nhũ hoa mềm mại này lập tức se cứng lại, sờ ở trong tay thật sự là vô cùng thoải mái.

Nhưng mà càng sờ thì dưới thân mình lại càng nóng như lửa, hận không thể lập tức đem người phụ nữ này ăn sạch sẽ. Cô là vợ anh, anh đụng chạm cô là danh chính ngôn thuận, ai cũng không thể ngăn cản, trên đời này không còn có bất kỳ người đàn ông nào có quyền lực như vậy.

Một dòng máu nóng từ lòng bàn chân anh xông thẳng lên đỉnh đầu, lần đầu tiên Vệ Cung Huyền cảm thấy nhận thức này càng làm cho anh thêm hưng phấn cùng tự hào hơn cả đám phán họp đồngng vài tỷ đô la.

Người phụ nữ này, chính là người mà anh muốn sống chung cả cuộc đời. Làm đàn ông, anh muốn thực hiện trách nhiệm cùng nghĩa vụ của người chồng, che chở cho cô, bảo Vệ cô, yêu thương cưng chiều cô, sau này sinh mấy bé củ cải, cuộc sống sẽ vô cùng hạnh phúc.

Anh càng nghĩ càng cao hứng, càng nghĩ càng mong đợi, sức lực vượt ve trên tay lập tức liền gia tăng, Nguyễn Mộng bị anh bóp đau, mắt chợt mở ra, trong lúc nhất thời còn không xác định rõ phương hướng, ngu ngốc mơ hồ nhìn.

Vệ Cung Huyền đầu tiên là sững sờ một chút, sau đó nhớ lại mình còn đang xoa bộ ngực của cô, lần này chắc hẳn không trốn khỏi. Nhưng Nguyễn Mộng không biết là ngủ mơ hay là đau đến choáng váng, lại không hề có chút phản ứng nào, cứ như vậy ngơ ngác nhìn anh.

Qua mấy phút, Nguyễn Mộng mới ừm một tiếng, lại nhắm mắt lại, trong miệng lầu bầu một câu gì đó.

Vệ Cung Huyền không chú ý, trong lòng anh chỉ sợ bộ ngực của Nguyễn Mộng bị mình xoa nắn đến đỏ hồng, anh luôn rõ ràng sức lực của mình hơn ai hết, mặc dù không tính là đại lực sĩ, nhưng người đàn ông bình thường muốn so với anh cũng là tuyệt đối không có khả năng, lại xuống tay nặng như vậy, thân thể của Nguyễn Mộng lại non mềm hơn so với người bình thường một chút, còn không biết sẽ hồng thành cái dạng gì.

Càng nghĩ càng sợ, nhắc mình lên, vén áo ngủ của cô lên.

Bạn đang đọc truyện *Sự Huyền Diệu Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: chương 17

Nguyễn Mộng cô có một khuyết điểm rất lớn, chính là ngủ say như chết.

Nói cô ngủ như chết đến nỗi động đất, núi lửa, sóng thần đều không hay biết thì cũng không đúng, nhưng cũng không khác nhau lắm, nếu có người vào lúc cô ngủ muốn gọi tỉnh cô, tuyệt đối không có khả năng. Muốn đem Nguyễn Mộng đánh thức, không khác nào châu chấu đá xe, đã trảng xe cát.

Hôm nay cô dễ dàng tỉnh lại, cũng là bởi vì không thích ứng cùng Vệ Cung Huyền ở chung một chỗ mà thôi. Nhưng con sâu ngủ đúng là mạnh mẽ, ngay cả khi không thích ứng, cô vẫn như cũ ngủ rất ngon lành. Đây mới thật là thói quen không tốt a, chính Nguyễn Mộng cũng biết rõ, cho nên bản thân cũng có ý thức khắc chế.

Nhưng băng dày ba thước, thói quen này đã hai mươi mấy năm rồi, không phải muốn dễ dàng thay đổi là thay đổi được? Bất quá thật may Nguyễn Mộng là nữ chính tiểu thuyết trọng sinh, mặc dù tác giả không có treo cô lên tận trời cao, nhưng dù sao cũng không phải là mẹ ghê, cô muốn cái gì, cho dù không thể cho cái đó, nhưng cũng phải cho thứ khác thay thế đúng không ?

Thời gian thôi! Từ từ sẽ đến thôi!

Cho nên lúc Vệ Cung Huyền đem quần áo Nguyễn Mộng lột sạch sẽ, cô cũng chỉ là ậm ừ một tiếng, một thân trắng nõn ở bên trong phòng mờ tối có vẻ vô cùng mê người.

Rèm cửa sổ đã kéo lên, mơ hồ có chút ánh sáng xuyên qua, cũng không coi là sáng quá, nhưng cũng đủ để Vệ Cung Huyền thấy rõ ràng dáng vẻ của Nguyễn Mộng.

Cô nằm ở trên giường đang ngủ say, cái miệng nhỏ nhắn mím thật chặt, hình như là một bộ dáng muốn nói lại thôi, cả người không mảnh vải, thêm vào đó khắp cả người trắng như tuyết, trắng nõn vô cùng, nhất là hai bầu ngực sữa no tròn, cho dù là nằm cũng cực kỳ xinh đẹp.

Nếu không sao lại nói đàn ông là động vật thị giác đây? Cho dù là bình tĩnh như đại thần Vệ Cung Huyền, cũng không khỏi bị choáng váng hoa mắt.

Anh duỗi ngón tay nhẹ nhàng sờ soạng đi lên, mới vừa rồi mình nắm bầu ngực bên phải, hiện tại trên bầu ngực trắng nõn đang có một vòng ửng hồng, nhũ hoa cũng lớn hơn một vòng so với bên trái.

Vệ Cung Huyền thở dài, đưa tay đến trên đầu giường lấy thuốc cao đặc trị, lấy một ít ra ngoài bôi cho Nguyễn Mộng.

Thuốc cao này chính là Nguyễn Mộng mua, lúc ấy bọn họ mới vừa kết hôn, Vệ Cung Huyền không có kinh nghiệm, Nguyễn Mộng cũng không có kinh nghiệm, hai người mặc dù đã từng cho lẫn nhau lần đầu tiên của mình, thế nhưng dù sao cũng là rượu vào chuyên gì cũng đắm lắm, Nguyễn Mộng uống rượu, còn Vệ Cung Huyền bị hạ thuốc.

Phải nói lần đầu tiên chân chính, chính là đêm tân hôn.

Vệ đại thần kỳ thực là một người đàn ông rất truyền thống, tuy nhiên anh truyền thống nhưng cũng không phải là cổ hủ. Nói ví dụ như, anh trong đêm tân hôn cho dù không thích Nguyễn Mộng nhưng cũng cùng cô lên giường, bởi vì đó là nghĩa vụ của một người chồng như anh, không có một người vợ nào mong muốn trong đêm tân hôn chồng mình lại xoay người đi thư phòng.

Anh cho là đêm tân hôn chính là thời điểm vợ chồng thổ lộ tình cảm mặc dù Nguyễn Mộng khi đó so với Nguyễn Mộng bây giờ, thật sự không thể giải thích được cái gì có thể làm cho anh này sinh ham muốn dục vọng.

Đều là lần đầu tiên phát sinh quan hệ, Vệ Cung Huyền là người mới học nghề, Nguyễn Mộng cũng thế. Loại chuyện như vậy tại sao có thể khiến cho phụ nữ tới chủ động?

Lúc trước mạnh mẽ can đảm dám bỏ thuốc Vệ Cung Huyền đã là chuyện xấu nhất mà Nguyễn Mộng đã làm trong hai mươi năm cuộc sống, hiện tại thì tốt rồi, kết hôn xong, chính mình vẫn phải tới.

Nhưng Vệ Cung Huyền cũng không phải kiểu đàn ông trong nhà có hoa không ngắm lại đi ngã vào đám hoa cỏ bên ngoài. Anh lập gia đình, có vợ, lúc này công việc giải quyết dục vọng liền rơi xuống trên người Nguyễn Mộng.

Trước không nói tới tình trạng thâm đêm tân hôn, Vệ Cung Huyền vẫn chưa tận hưởng, Nguyễn Mộng phía dưới cũng không có chút nước, nếu như không phải là bởi vì tân hôn, quả thật sẽ phải tan rã trong không vui rồi.

Kỳ thực thì phụ nữ dù thanh danh nổi tiếng thế nào cũng đều vô dụng, nếu phía dưới không có nước, cho dù người có là tiên nữ trên trời thì cũng chỉ là một khúc gỗ.

Cho nên mới nói Vệ Cung Huyền làm sao có thể nhận thức ra thân thể tốt đẹp của Nguyễn Mộng đây? Lại thêm đừng nói lúc ấy Nguyễn Mộng vì vẫn hồi hành vì trước đó mình ngang nhiên lớn mật bỏ thuốc, nên kêu cũng không dám kêu, một mực chịu đựng, Vệ Cung Huyền muốn chạm vào cô mới là lạ.

Nhưng cho dù là như vậy, cho dù Nguyễn Mộng trước đó làm sai, là Nguyễn Mộng bày kế anh, kể từ sau khi cùng cô kết hôn, anh cũng chưa từng có ngược đãi qua Nguyễn Mộng hay là động tay động chân với Nguyễn Mộng.

Trong lòng Nguyễn Mộng rất cảm động, cô biết mình không có phản ứng là không tốt, phụ nữ có thể nhận được dục vọng, nhưng dù sao cũng không thể bắt đàn ông cũng ghen lấy chứ? Thời gian dài không biết có ghen ra bệnh không đây!

Trong đoạn thời gian đó Vệ Cung Huyền không ít lần chạm qua cô, nhưng vừa nhìn thấy phía dưới cô không có nước, liền rút người đi ra, dù là lúc đó kìm nén lợi hại đến đâu.

Trong lòng anh, Nguyễn Mộng gả cho anh, đó chính là vợ anh, vợ là vợ, không phải búp bê, không thể chỉ lo dục vọng bản thân mà mặc sức lãng nhục. Mặc dù lúc mới bắt đầu, đoạn hôn nhân này có một mờ đầu không quá tốt đẹp.

Nguyễn Mộng sau lại mặt mày dạn một chút, mới đi tiệm thuốc mua cao bồi trơn, vì phòng ngừa bị người nhìn ra manh mối gì, cô lựa chọn loại có tác dụng tiêu khiển giải trí... cũng chính từ lúc cô mua thuốc, Vệ Cung Huyền mới bằng lòng chạm vào cô, nhưng là số lần rõ ràng cũng không nhiều, trừ phi là không nhận được, nếu không anh càng muốn tự mình giải quyết.

Hiện tại thuốc này vừa lúc phát huy tác dụng, chỉ là Nguyễn Mộng không biết Vệ Cung Huyền đang bồi thuốc cho cô.

Cô mê mê hồ hồ ghét bỏ thuốc kia lạnh, rầm rì không cho đụng vào. Vệ Cung Huyền ép bước đến nóng nảy, cô liền a kêu một tiếng, chợt nghiêng người đổi thành tư thế nằm sấp, đầu vùi vào trong gối lớn mềm mại, tiếp tục say sưa ngủ.

Vệ Cung Huyền giật giật khóe miệng, kiên nhẫn lật lại thân thể Nguyễn Mộng. Nhưng cô rõ ràng có tinh thần tiêu cường, vẫn cứ níu lấy cái mềm không muốn buông ra, chết sống không chịu quay lại.

Vệ Cung Huyền bắt đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là xuống giường, đem lấy cả người cô và chăn đơn cũng ôm lên, ngón tay xuyên thấu qua cái mềm giúp cô bồi thuốc.

Hình như là ý thức được có tránh thế nào cũng đều vô dụng, Nguyễn Mộng lúc này mới ngoan ngoãn để cho anh thoa thuốc, thời điểm Vệ Cung Huyền buông cô xuống, cô rất tự nhiên liền ôm lấy gối đầu cọ cọ, hai chân theo thói quen cuộn tròn lại, giống như vẫn đang ở trong bụng mẹ ấm áp.

Đôi mắt đen chớp chớp, có chút ý cười, Vệ Cung Huyền bắt đắc dĩ kéo qua chăn mỏng, vừa định giúp Nguyễn Mộng đắp lên, đập vào mắt là cái mông đang vênh cao của cô.

Đều nói mông đầy đặn dễ sinh nở, Vệ Cung Huyền không cảm thấy thế. Nếu không sao anh cùng Nguyễn Mộng kết hôn ba năm cũng không thấy một chút tin tức nào?

Anh mất hồn nhìn cái mông mượt mà trắng nõn của Nguyễn Mộng, hai bên thịt non tựa như cây đào mật, mỗi khi cô cử động, này hai bên quả đào tức thì di động theo, trơn nhẵn như nước, trông càng giống thạch hoa quả ướp lạnh.

Thân là ông chủ của tập đoàn Vệ thị, Vệ Cung Huyền gặp qua không ít phụ nữ chủ động hiến thân, những người phụ nữ kia thân thể đều vô cùng mảnh mai, bộ ngực đã sơ rất nhỏ, chỉ có ít người cực lớn, nhưng xem ra thì cả người vẫn là gầy trơ cả xương, cho tới bây giờ cũng không thể khiêu khích dục vọng của anh.

Anh là người đàn ông có tự chủ rất mạnh, dưới tình huống bình thường không dễ dàng động tình. Nhưng bây giờ, nhìn cái mông như hai múi quả đào, Vệ Cung Huyền lại không nhận được đưa tay ra sờ.

Ừ... Xúc cảm thật vô cùng tốt. Trước kia chỉ lo làm xong, ngược lại những cái khác không có chú ý tới.

Bất quá... Vệ Cung Huyền nhú mày, là anh đang ảo giác hay còn chưa tỉnh ngủ, anh dường như cảm giác Nguyễn Mộng gầy đi một chút?

Bàn tay to đui ra, che phủ eo của cô, quả nhiên hơi gầy, lúc trước hai tay anh cũng ôm không hết vòng eo của cô, anh lại nắm nắm cổ tay Nguyễn Mộng, cũng có chút nhỏ, chẳng lẽ là do ngày thường cô chỉ ăn hai món kia?

Không được, cô phải ăn thứ cô thích ăn mới được!

Con người nha, khi no bụng thì sẽ sinh ra tà niệm.

Vệ Cung Huyền ăn uống no đủ, ngủ cũng đủ rồi, liền muốn nghĩ cách tìm thú vui từ trên người Nguyễn Mộng.

Trước khoan hãy nói, nếu có một người phụ nữ mềm mại, trắng nõn nằm ở trước mắt mình, lại là vợ mình, mình có thể muốn làm như thế nào liền làm như thế đó, hợp tình hợp lý, ai cũng không thể nói cái gì, thật đúng là một loại mê hoặc rất lớn.

Nhất là bây giờ, Vệ Cung Huyền nhìn Nguyễn Mộng, càng nhìn càng thuận mắt rồi, đều hận không thể 24h đem cô đặt ở dưới thân, hảo hảo bồi dưỡng tình cảm.

Nếu như đã định chỉ có một đoạn hôn nhân, như vậy dùng tình cảm đi trau dồi làm nó trở nên tốt đẹp hơn, có sao lại không làm đây?

Hiện tại Vệ Cung Huyền nhận thấy được Nguyễn Mộng ốm đi, trong lòng ngọt ngào từng cơn.

Chính anh nhất định là có trách nhiệm. Nói khó nghe một chút, anh hiện tại cho rằng sở dĩ Nguyễn Mộng ốm đi, phần lớn nguyên nhân là bởi vì anh quá mức lơ đãng, chẳng quan tâm.

Dù sao, bất kể nói thế nào, cô vẫn là một đứa trẻ, anh thật sự không nên dùng sắc mặt không chút thay đổi đối với cô như vậy, nhất là sau khi kết hôn.

Trong lòng có điểm áy náy, anh liền không nhận được sờ sờ, giống như là muốn đem thịt trên người Nguyễn Mộng lấy ra.

Không phải anh kiêu cách, anh thật sự không thích Nguyễn Mộng gầy đi chút nào. Anh đã nhìn chán những phụ nữ gầy như que củi kia rồi.

Dáng vẻ đầy đặn hiền hậu như Nguyễn Mộng lúc ôm cảm giác mềm mại mới là cái anh thật lòng thích.

Vì vậy Vệ Cung Huyền âm thầm hạ quyết tâm phải học cách làm món ăn. Vợ mình đương nhiên là mình phải nuôi, muốn nuôi thành hình dáng gì liền nuôi thành hình dáng đó.

Nghĩ đi nghĩ lại, động tác trên tay nhưng cũng không có dừng. Bàn tay to, ấm áp ở trên cái mông đang vênh lên không ngừng vân vê xoa bóp.

Nguyễn Mộng ngủ cũng không được thoải mái, nhưng mà lại lười động, liền đem đầu giấu ở trong gối, nhích từng chút về phía trước, giống hệt như con sâu ngủ.

Vệ Cung Huyền giật giật khoé miệng.

Hai bên mông thịt tựa như cây đào mật ở trước mặt anh nhấp nhô di động, ý nghĩ cấp bách muốn hoá thành sói. Anh muốn, rất muốn, anh muốn đến cứng ngắt rồi.

Nhưng nhìn đến bộ dáng vô cùng đáng thương của Nguyễn Mộng, Vệ Cung Huyền lại có chút không nỡ.

Cô rốt cuộc vẫn là phụ nữ, gần đây lại ốm đi, làm sao anh có thể không thêm quan tâm trực tiếp vác súng ra trận đây?

Nhìn nửa ngày, rốt cuộc vẫn là không có nhìn được, anh đem Nguyễn Mộng lật qua, cúi xuống hôn miệng cô. Đầu lưỡi linh hoạt chui vào, lấp đầy khoang miệng thơm tho của cô.

Nguyễn Mộng không thể hô hấp, đôi tay phản xạ tự động duỗi ra đẩy anh.

Vệ Cung Huyền là ai chứ, sao có thể bằng nhiều đó động tác liền dễ dàng bị đẩy ra? Cuối cùng, Nguyễn Mộng chẳng những không thể đẩy anh ra, còn đem tay mình tự giác đưa lên.

Vệ Cung Huyền cũng không muốn miễn cưỡng cô.

Mấy ngày nay dục vọng anh tràn đầy, đến nỗi chỉ cần nhìn thấy Nguyễn Mộng là liền cứng rắn không chịu nổi. Nếu như lúc nào cũng muốn cô như vậy, khẳng định là không được, coi như có bồi bổ cô cũng vô dụng, dù sao cô cũng là phụ nữ.

Bàn tay sờ sờ bầu ngực trắng như tuyết, trượt xuống bàn tay nhỏ bé non mềm... không thể làm gì khác hơn là nhờ tay của cô giúp đỡ mình.

Nguyễn Mộng vẫn ngủ say như trước.

Tối hôm qua, cơ hồ một đêm cô không ngủ, buổi sáng lại thức dậy sớm, có thể không mệt mỏi sao? Hơn nữa, động tác cùng lực đạo của Vệ Cung Huyền cũng không phải quá lớn, cho nên cô cũng không hề tỉnh lại.

Tay của phụ nữ cùng tay của mình rất cuộc vẫn là không giống nhau. Rất nhanh, Vệ Cung Huyền nhỏ liền nộ vũ khí đầu hàng.

Giúp Nguyễn Mộng dùng khăn lông lau xong, anh liền đi vào phòng tắm. Lúc lấy sữa tắm lại không nhìn thấy cặp bàn chải đánh răng trước kia nữa, trong lòng không khỏi có chút không thoải mái, giống như Nguyễn Mộng sắp vứt bỏ mình.

Suy nghĩ một chút, anh tiện tay đem bàn chải đánh răng của mình ném vào trong bồn cầu, tâm tình lập tức vui sướng trở lại. Sau đó tắm sạch bọt trên người mình rồi đi qua đánh răng... dĩ nhiên chính là dùng bàn chải đánh răng của Nguyễn Mộng.

Đánh răng xong, tinh thần cả người càng thêm sáng khoái. Điện thoại di động báo có tin nhắn, là Ôn Dư Thừa, nói là đem văn kiện hôm nay cần ký tên fax qua, muốn anh lưu ý nhận.

Khẽ hôn Nguyễn Mộng một cái, Vệ Cung Huyền xoay người đi qua thư phòng, lúc gần đi không quên nhẹ nhàng đóng cửa.

Lúc Nguyễn Mộng tỉnh lại không thấy Vệ Cung Huyền, cho rằng anh đã đi làm. Cả người thả lỏng, trong lòng căng thẳng cả ngày rốt cuộc có thể bình tĩnh rồi.

Cô ngồi dậy mang giày, cảm thấy trong miệng dính dính nhơn nhớt thật không thoải mái, mỗi lần sau khi ngủ trưa đều như vậy.

Nhón chân lên đi vào phòng tắm, cảm giác giống như thiếu thiếu cái gì, đánh răng xong mới phát hiện: thì ra là ít đi một cây bàn chải đánh răng!

Cô ngăn người.

Lúc trước, đồ dự phòng đều là có đôi có cặp, đã bị cô ném đi. Bây giờ trong nhà cũng không có bàn chải đánh răng dự phòng rồi. Nhưng bàn chải đánh răng không phải còn mới sao? Cô vừa đổi không bao lâu mà.

Nhìn xung quanh một vòng, rốt cuộc cũng không tìm thấy bàn chải đánh răng mất tích ở nơi nào. Không có biện pháp, Nguyễn Mộng không thể làm gì khác hơn là chà răng trước, sau đó thay y phục.

Cô nghĩ dù sao trong nhà này cũng không có ai nên không đến phòng thay quần áo, trực tiếp thay đồ ở phòng ngủ.

Nói cũng thật là khéo trùng hợp, trước đó không phải đã nói rồi sao, tác giả đối với nam chính luôn luôn ưu ái. Cho nên Vệ Cung Huyền liền rất may mắn được nhìn thấy một màn sinh hương hoạt sắc này.

Nói thân thể của Nguyễn Mộng quá mức mê người vậy thì đã quá đề cao cô rồi.

Nhưng thật sự đường cong của cô rất nở nang, nhất là da thịt trắng nõn như sữa. Từ phía sau nhìn thấy liền bắt gặp lúc cô nhấc chân, vùng thần bí giữa hai chân khiến cho người ta mất hồn, mơ hồ như ẩn như hiện.

Vệ Cung Huyền không nhìn được, nuốt nước miếng một cái, hầu kết di chuyển lên xuống, bàn tay to duỗi ra, liền từ phía sau ôm lấy Nguyễn Mộng.

Một người phụ nữ đang ở nhà thay quần áo, còn chưa kịp mặc xong liền bị người từ phía sau ôm lấy, bộ ngực còn bị tóm lấy không ngừng xoa bóp, người có sợ hay không? Nguyễn Mộng sợ tới mức hét lên một tiếng, mở miệng định cắn.

Vệ Cung Huyền vội vàng lên tiếng: “Là anh.”

Nguyễn Mộng vẫn chưa hoàn hồn. Cô mơ mơ hồ hồ bị Vệ Cung Huyền xoay người lại, trên mặt lộ ra thần sắc dờ dẩn.

Vệ Cung Huyền cũng biết mình đã làm cho cô sợ hãi, vội vàng ôm cô an ủi:

“Nhuyễn, Nhuyễn, đừng sợ đừng sợ, là anh là anh.”

“...Anh, anh không phải đi làm rồi sao?”

Ông trời, cô cảm thấy mình sắp chết đến nơi, linh hồn nhỏ bé sắp bị hù dọa cho không còn rồi.

Vệ Cung Huyền cười khẽ, giúp cô cởi đồ ngủ ra, cầm lấy áo ngực mặc vào giúp cô.

Bàn tay to lướt qua trước ngực cô liền không để lại dấu vết liếc mắt một cái, thấy mình đã đem vết đỏ trên ngực cô che tốt, mới hài lòng gật đầu một cái, cầm lấy cánh tay Nguyễn Mộng vòng qua đai an toàn, thuận tiện vui vẻ ăn chút đậu hũ.

Điều chỉnh vị trí áo ngực một chút khiến cho hai bầu ngực – vốn dĩ đã vô cùng đầy đặn – càng thêm no tròn, mảnh liệt phong tình vạn chủng.

Nhất là Nguyễn Mộng đã được anh thương yêu qua, có lẽ là bởi vì cảm giác rất dễ chịu, sắc mặt vốn trắng lại càng thêm ửng hồng, thoát nhìn càng giống như quả đào mặt tươi ngon, mọng nước.

Vệ Cung Huyền phát hiện thì ra ngữ văn của mình quả thật rất kém rồi, hình dung Nguyễn Mộng cái gì đều giống như cây đào mật.

Ừ.... Thời điểm ôm vào trong ngực mềm mại, thật giống như là bánh bao trắng nõn mềm mịn.

“Hôm nay không đi làm, anh mới vừa ở thư phòng đem văn kiện hôm nay ký xong hết rồi, đang đợi dẫn em đi ra ngoài ăn cơm.”

Bạn đang đọc truyện *Sự Huyền Diệu Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: chương 18

Ra ngoài, đi ra ngoài ăn cơm? Cô có thể cự tuyệt không?

Đáp án đương nhiên là NO. Vệ Cung Huyền quyết định chuyện gì làm gì có chỗ cho một Nguyễn Mộng nhỏ nhỏ như cô có thể phản đối chứ?

Vạn bất đắc dĩ, cô chỉ có thể uất ức đi đòi y phục, chuẩn bị cùng đại thần đi ra cửa.

Cô vừa mới thay đồ xong, nhưng mà dùng đầu gối cũng biết Vệ Cung Huyền sẽ không mang cô đi quán ăn bình thường, cho nên tốt nhất vẫn là thay một bộ khác.

Nguyễn Mộng thờ dài, đi vào phòng thay quần áo.

Vệ Cung Huyền cũng bắt đầu cởi áo choàng tắm. Anh ngồi ở trên giường, lười biếng cời đai lưng, tốc độ chậm chạp, cho đến khi Nguyễn Mộng ra ngoài anh còn chưa chuẩn bị xong.

Tròng mắt đen lúc nhìn thấy Nguyễn Mộng bắt giấc sáng lên.

Cô mặc một cái áo khoác mỏng màu vàng nhạt – loại áo thoải mái dễ chịu, vạt áo vừa tới đầu gối – kẻ đó là quần màu đen cùng giày cao gót... kỳ lạ là trông rất phù hợp với thân thể có vẻ mập mạp của cô.

Cả người thoát nhìn không nói ra được thoải mái. Tóc lại còn thả xuống ngang vai, không thể che cả khuôn mặt.

Vệ Cung Huyền đứng lên, áo choàng tắm vẫn khoác, nhưng lại lộ ra lồng ngực tinh trắng cùng quần lót phía dưới.

Nguyễn Mộng không có chuẩn bị tinh thần liền bị anh kéo đi qua. Cô bị hôn đến trời đất quay cuồng. Lúc cô thở hổn hển tránh thoát thì đôi môi đã sưng đỏ không như lúc đầu rồi.

Vệ Cung Huyền hôn nhẹ lên mặt cô, nói:

“Giúp anh chọn y phục.”

Cô bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là chọn một bộ tây trang màu xám cho anh.

Vệ Cung Huyền có vóc người hoàn mỹ trời sinh, y phục nào mặc ở trên người của anh đều rất đẹp.

Nguyễn Mộng nhìn anh thông thả, ung dung mặc vào áo sơ mi trắng. Dưới ánh nhìn chăm chú của anh liền rất tự giác đi qua giúp anh cài lại nút áo và thắt caravat. Xong xuôi liền nhận được một nụ hôn hài lòng của Vệ Cung Huyền.

Sau khi sống lại, thật ra Nguyễn Mộng rất e dè, giống như cô một chút cũng không muốn người khác biết cô cùng Vệ Cung Huyền là vợ chồng.

Cô sợ giống như kiếp trước lúc ly hôn bị người ta mắng chửi sau lưng, cô thật vất vả mới có thể sống lại lần nữa, thật sự không nên lại dẫm vào vết xe đổ kia rồi.

Bất kể kết quả cuối cùng như thế nào, ít nhất cô cũng muốn giữ vững tôn nghiêm của mình, cho dù cuối cùng thất bại thảm hại, cũng không đến nỗi mất hết tôn nghiêm.

Cho nên sau khi vừa ra đến cửa, cô cố ý muốn cùng Vệ Cung Huyền giữ một khoảng cách, hành động này lại chọc giận Vệ đại thần.

Anh khiến người khác chán ghét không dám đến gần như vậy sao? Trong lòng một trận buồn bực, bàn tay đuổi một cái liền đem Nguyễn Mộng ôm vào trong lòng, bất kể cô giãy giụa thế nào cũng không chịu thả ra.

Trong lòng Nguyễn Mộng cuồng quyết, cô như vậy đi ra ngoài, rất dễ bị người ta nhận ra nha!

Mày mẩn chính là trời sanh tính tình Vệ Cung Huyền khiêm tốn, truyền thông chỉ biết tổng tài tập đoàn Vệ thị gọi là Vệ Cung Huyền, còn đối với diện mạo của anh liền không có mấy người nhận ra, cho nên khả năng bị đăng báo cũng không lớn lắm.

Bởi vì xung quanh chung cư có rất nhiều quán ăn, cho nên Vệ Cung Huyền rất hiếm khi quyết định một lần lẳng mạn, cùng Nguyễn Mộng tay trong tay đi ra ngoài.

Lúc đi qua khu vực bảo Vệ của chung cư Nguyễn Mộng cảm giác mặt mình sắp cháy đến nơi rồi, dọc theo trên đường vẫn có người nhìn, thật là hoàn toàn hồi hận mà. Cô vẫn luôn tận lực cúi đầu, không muốn cho người ta nhìn thấy mặt của mình, nhưng Vệ Cung Huyền rất rõ ràng không muốn cho cô thành công.

Bởi vì từ nãy đến giờ anh luôn không ngừng xoa bóp tay cô cùng mặt cô, nếu không thì là ôm vai và eo cô.

Nguyễn Mộng khóc ròng, đại thân anh không cần tiếp tục như vậy... Không nhận ra cô đang chịu áp lực rất lớn sao?

Ngay lúc hai người đi ra chung cư không xa, đối diện đột nhiên có một người chạy xông tới như cuồng phong, Nguyễn Mộng cho là người đi đường nên không chú ý, ai ngờ bất chợt tay của mình bị cầm lên dùng sức lắc lư lay động, cô sửng sốt.

Vệ Cung Huyền phản ứng nhanh hơn cô, một động tác liền đem tay người kia hất xuống, che chở cô vào trong ngực, mặt cũng lạnh xuống. Không biết có phải Nguyễn Mộng bị ảo giác hay không, cô dường như cảm thấy ánh mắt phía sau toát ra tia lạnh lùng.

“Là cô, là cô, cô gái phương Đông của tôi, ngày đó thực sự cảm ơn cô!”

Người đàn ông vừa mở miệng chính là tiếng Pháp, Nguyễn Mộng cẩn thận quan sát khuôn mặt người này, mới nhận ra anh ta chính là người đàn ông ngày đó trong siêu thị không có tiền trả, lập tức khẽ mỉm cười:

“Không cần khách sáo.”

Mặt Vệ Cung Huyền càng lạnh hơn, cái gì gọi là cô gái Phương Đông của tôi? Anh vừa mới chuẩn bị cùng bà xã mình bồi dưỡng tình cảm thì ở đâu nhô ra một tình địch không có mắt này vậy?

Mày kiểm vận một cái, không nói hai lời, ôm chặt Nguyễn Mộng quay trở về. Nguyễn Mộng bị anh làm cho sợ hết hồn.

“Sao, làm sao vậy?”

“Anh đột nhiên muốn ăn món ăn em làm, chúng ta quay về nhà thôi.”

Nghe lời của anh, Nguyễn Mộng mặc dù cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng thờ phào nhẹ nhõm. Cô vốn cũng không muốn cùng anh đi ra ngoài, hơn nữa mình vẫn là bộ dáng như vậy, có thể quay trở về nhà chính là tốt nhất.

Lập tức liền mất cười mị mị đi theo sát, hoàn toàn bỏ quên người đàn ông ngoại quốc mới vừa rồi mặt mày vui vẻ nắm tay mình.

Bất quá cô không muốn chú ý, cũng không đại biểu người khác không muốn trêu chọc cô.

Người đàn ông kia vô cùng thân thiết, Nguyễn Mộng nhớ lại lúc ở siêu thị gặp người này thì cũng không phải là vẻ mặt như vậy, cô theo bản năng né tránh vào trong lòng Vệ Cung Huyền.

Vệ Cung Huyền cho là cô sợ hãi, ôm cô chặt thêm một chút, đôi môi mỏng khẽ nâng lên thành một đường cong, ngay lúc người kia vừa bước tới vươn tay ra, anh trước một bước đạp lên chân người đàn ông, người đàn ông ôm chân tại chỗ kêu to, anh liền thuận thế mang theo Nguyễn Mộng từ bên cạnh đi qua, rất bình tĩnh tự nhiên, giống như không có xảy ra chuyện gì.

Nguyễn Mộng xấu hổ, vẫn là nhẹn không được lấy ánh mắt đồng tình nhìn người đàn ông kia một cái, nhưng người kia cũng thật là nghịch ngợm, thấy cô nhìn anh, cứ nhiên trong nháy mắt thu hồi đầu đón trên mặt, làm mặt quỷ với cô.

Nguyễn Mộng nhìn không được xi một tiếng bật cười, Vệ Cung Huyền vừa nghe cô cười, cũng quay đầu lại, người đàn ông kia chưa kịp thu hồi mặt quỷ, liền vừa vặn nhìn thấy. Vệ Cung Huyền gương mặt đen lại, hiện tại ban ngày ban mặt, nâng cằm Nguyễn Mộng lên hôn.

Rất yên lặng~~~~~

Qua thật lâu, Nguyễn Mộng mới đẩy Vệ Cung Huyền ra được, đó cũng là anh nguyện ý cho cô đẩy ra, nếu không không chừng bây giờ vẫn còn bị hôn cho đầu óc choáng váng đây.

Cô thở hắt hắt, đỏ mặt không nói nên lời, khóe mắt liếc nhìn tất cả mọi người đang dùng một loại ánh mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn bọn họ, nhất thời cảm thấy rất mất thể diện, nhưng được Vệ Cung Huyền ôm trong ngực cảm thấy thật ấm áp, giống như là pháo đài kiên cố, có thể vì cô chống đỡ tất cả phong ba trên đời.

Cho tới bây giờ da mặt của Nguyễn Mộng vẫn rất mỏng, hơn nữa đến bây giờ cô mới biết da mặt Vệ Cung Huyền dày như vậy, lập tức cắn răng một cái, đẩy anh ra muốn chạy.

Nhưng Vệ đại thần đâu phải là người dễ ứng phó như vậy? Đừng nói chạy, ngay cả ngực của anh cô cũng không thể thoát ra.

Người đàn ông ngoại quốc kia cũng ngậy ngán cả người, Vệ Cung Huyền hài lòng liếc bốn phía một cái, thông thả ung dung không nhanh không chậm mà ôm Nguyễn Mộng quay về nhà, nhân thân sau mắt kính thoáng qua một tia khoái trá hài lòng.

Sau khi về nhà Nguyễn Mộng vẫn còn có chút hoảng hốt, cô đổi dép rồi đi về hướng phòng khách, cổ tay bất thành linh bị Vệ Cung Huyền sau lưng bắt lấy, sau đó cả người cũng bị đặt ở trên cửa, sống lưng chống đỡ trên cánh cửa cứng rắn, có chút khó chịu.

Cô giả dựa, Vệ Cung Huyền lại chen vào giữa hai chân cô, hơi thở tràn đầy tính mê hoặc phun tại bên môi cô:

“Nhuyễn, người đàn ông vừa rồi là ai, có phải em nên giải thích hay không nhỉ?”

“Ừm...”

Nguyễn Mộng ưm một tiếng, bởi vì môi anh đã rơi xuống ngực cô, cởi áo khoác, in dấu hôn trên người cô. Thân thể cô hiện tại rất nhạy cảm, bị anh vừa chạm tới ý nghĩ liền bay mất.

“Em, em không biết anh ta...”

“Không biết? vậy anh ta tự xưng xông lên cầm tay của em còn nói em là anh cô gái Phương Đông của anh ta à?”

Vệ Cung Huyền găm ngực cô một ngụm, hàm răng mút lấy đầu nhũ hoa mềm mại, áo ngực của Nguyễn Mộng đã bị anh cởi ra, da thịt nhẵn nhụi thơm mát như sữa tươi đều lộ ra ngoài.

“Nói thật nhanh lên.”

Nguyễn Mộng bị anh hôn đến thần hồn điên đảo. Thậm chí ngay cả bản thân nghĩ gì cũng quên rồi, làm gì còn có thể nghe anh hỏi cái gì?

Qua thật lâu, cho đến khi ngực bị găm cắn thật sự tê dại không chịu nổi mới hừ hừ cầu xin tha thứ:

“Ừ...Đừng, đừng cắn...Em nói, em nói...”

“Nói đi.”

Vệ Cung Huyền thông thả, ung dung xoa thịt non nớt ở eo cô. Bộ dáng rất nhàn nhã, giống như một chút cũng không vội, nhưng trong mắt rõ ràng loé sáng.

“Ừ...”

Anh vừa hôn vừa sờ, bảo cô làm sao mà nghĩ đây?

“Anh đừng đụng em trước...”

“Không đụng em?”

Vệ Cung Huyền héch lên mày.

“Nghĩ muốn trả lời cho có lệ với anh sao?”

Đại thần, anh nghĩ nhiều thật.

Nguyễn Mộng cắn răng, chịu đựng từng trận tê dại, mềm giọng nói nói:

“Em không biết anh ta...Thật sự không biết!”

Eo bị bấm một cái, cô rất sợ nhột được không?

“Chờ, chờ một chút...Anh cho em thời gian nói chuyện với chứ!”

Thật là một phạm nhân nóng nảy.

Trong mắt Vệ Cung Huyền thoáng qua một chút ý cười, đôi tay đi đến ngang eo của Nguyễn Mộng. Đôi môi mông từ ngực cô một đường hôn ngược lại môi, cúi đầu nói:

“Nói.”

“Ngày đó em đến siêu thị mua đồ, người đàn ông ngoại quốc đó không có nhân dân tệ, cho nên em liền giúp một tay trả tiền giúp...”

Thấy vẻ mặt đại thần mơ hồ có chút không tin, Nguyễn Mộng thần kỳ đột nhiên biết anh đang nghĩ cái gì, vội vàng tiếp tục giải thích:

“Bởi vì anh ta ở quầy thu tiền cùng thu ngân tranh cãi thật lâu, lúc đó em mua tương đối nhiều, cho nên mới giúp anh ta trả tiền... Em không biết anh ta, thật sự không biết!”

Giống như là sợ Vệ Cung Huyền không tin, cô còn dùng lực găt đầu một cái.

Hình dáng đôi môi mỏng đẹp để khẽ nâng lên một đường cong.

Vệ Cung Huyền coi như hải lòng với câu trả lời này, đem cô từ trên ván cửa nâng dậy, nắm cả eo của cô đi về hướng phòng khách, không quên in dấu ở môi cô một cái:

“Lần này liền tạm thời tin tưởng em, lần sau cần phải chú ý.”

Nguyễn Mộng cắn răng, đây không phải là chuyện của hai người sao?!

“VẬY anh ở trong công ty cũng chú ý đừng cùng nữ nhân viên nói chuyện.”

Vệ Cung Huyền chính là đang chờ câu này của cô.

“VẬY hay là em theo anh cùng đi làm đi. Một mặt có thể giám thị anh, một mặt cũng có thể bồi dưỡng một chút tình cảm.”

Dù sao cũng là người anh muốn sống chung cả đời. Anh bận rộn công việc, mỗi ngày trừ lúc ngủ ra, thời gian ở chung một chỗ không tới hai giờ. Cho dù có tình cảm cũng không thể nào phát triển rồi.

Lời này vốn chỉ là thuận miệng nói, nhưng sau khi bật thốt lên, Vệ Cung Huyền lại cảm thấy đem Nguyễn Mộng mang theo bên người là ý kiến không tồi. Thỉnh thoảng công việc mệt mỏi còn có bà xã để ôm.

Vừa khéo phòng làm việc còn có một gian bếp nhỏ, anh cũng không cần lại đi ăn đồ ăn ở ngoài, tự xưng là nhà hàng năm sao nhưng lại khó ăn muốn chết.

Nguyễn Mộng sợ hết hồn, vội vàng cự tuyệt:

“Không, không cần...”

Thấy trông mặt đen của Vệ đại thần chuyển một cái, sợ anh còn muốn đưa ra ý kiến cổ quái gì, vội la lên:

“Thật ra thì em đang tìm việc làm, đã chuẩn bị phỏng vấn rồi, em sợ không có biện pháp đi cùng với anh.”

“Công việc? Phỏng vấn?”

Vệ Cung Huyền nhú mày.

“VẬY thì thật là tốt, anh đang thiếu một trợ lý.”

Nguyễn Mộng hận bản thân tự đào hố, rất oán niệm:

“Nhưng mà chuyên môn không đúng.”

Năm đó môn cô chọn là văn học tiếng Pháp, đi Vệ thị có thể làm gì, cô cái gì cũng không biết, ngay cả báo cáo cũng không biết làm, đối với Computer càng thêm một chữ cũng không biết, trình độ chỉ dừng lại ở việc lên Internet tra Google nha.

Anh muốn cô đến công ty giúp một tay còn không bằng trực tiếp đem công ty đóng cửa cho rồi.

“Em biết tiếng Pháp, có thể làm phiên dịch cho anh.”

Vệ Cung Huyền một tay sờ sờ cằm, tay kia sờ sờ đầu Nguyễn Mộng.

“Anh nhớ em tiếng Anh cùng tiếng Đức cũng không tệ, em dường như còn có thể nói tiếng Quảng Đông nữa.”

Mặc dù trí nhớ rất xa xôi, nhưng anh nhớ chưa bao giờ sai cả. Lúc trước ở đại học cô đã từng giúp một đồng học người Quảng Đông, cô vậy mà nói tiếng Quảng Đông lưu loát vô cùng.

“... Anh cũng biết!”

Nguyễn Mộng tiếp tục oán niệm. Cô đời này có chút ít thiên phú ngôn ngữ, dù sao thì b nhau cũng hơn 10 năm rồi, anh không biết rằng thật ra cô còn biết cả tiếng Nhật cùng tiếng Hàn.

Vệ Cung Huyền rất tự nhiên nói:

“Ông chủ thì đương nhiên là muốn có 1 người phiên dịch khí phách thiên tài rồi.”

Nguyễn Mộng bày tỏ áp lực rất lớn, cô giật giật khoe miệng, cẩn thận kéo dài cự ly với Vệ Cung Huyền. Ngược lại Vệ Cung Huyền khôn khéo vô cùng, bất kể cô duỗi tay động chân ntn, đều bị đại thần nắm trong lòng bàn tay, không thể động đậy.

“Cái này, em không cần... à... Em đi không phải hạ thấp hình tượng của công ty anh sao? Hơn nữa em cũng không thích hợp xuất đầu lộ diện... Ngộ nhờ người khác biết em là bà xã của anh thì sao?”

Lặng lẽ đem tay di chuyển tới nơi thân thể 2 người kề nhau.

Nguyễn Mộng thông minh không tiếp tục kéo dài khoảng cách, chỉ là không dấu vết đem áo ngực của mình kéo lại, sửa sang lại váy, vừa định thở nhẹ 1 hơi, chợt nghe 1 tiếng ‘ba’ rất nhỏ ở phía sau, Nguyễn Mộng sững sốt 1 chút. Áo ngực đột nhiên bị tuột xuống, thì ra là cuối cùng phía sau đã bị mở ra.

Cẩn rằng, người đàn ông này thật sự là – Nguyễn Mộng theo bản năng che ngực, cảm giác mình trải qua những ngày trọng sinh này so với kiếp trước còn mệt mỏi hơn.

Vệ Cung Huyền cười híp mắt, thuận thế đưa tay đến trên ngực cô, mặc dù đai an toàn vẫn còn ở trên người, chỉ là có hay không thì có gì khác đâu.

Kiếp trước Nguyễn Mộng không biết, hiện tại xem như hiểu rõ Vệ Cung Huyền đến cùng có bao nhiêu lợi hại. Anh bây giờ còn chưa có dụng tâm đi đổi phó cô, mà cô đã vô phương chống đỡ rồi.

Nghĩ đến những đối thủ trên thương trường kia bị anh tính kế thâm, có phải còn bị thống gấp mấy trăm lần hay không?

Vừa nghĩ như thế, trong tâm Nguyễn Mộng liền bình ổn lại, chịu tội cũng không có 1 mình cô đâu nha.

Nhìn Vệ Cung Huyền bộ dáng như bản thân cô đã nói sai, em sai chỗ nào? Chỗ nào, chỗ nào chứ?

Vệ Cung Huyền nhìn mặt Nguyễn Mộng mờ mịt rồi lại liếc chết lòi kéo váy mình, hận không thể ở trên mặt cô găm 1 cái.

Nhưng nhìn bộ dáng cô vợ nhỏ của cô lại thấy thương tiếc. Trước kia mình đối với cô không tốt, lạnh nhạt có phần hơi quá mức. Hiện tại dọa cô sợ đến như vậy, mình mới là nguyên nhân lớn nhất.

Vì vậy trong lòng mọi ý tưởng giãy vò cô rốt cuộc cũng không có xuất ra, chỉ đem Nguyễn Mộng ôm ngồi trên đùi anh, để mặt cô kề sát mặt anh, sau đó nói:

“Nhuyễn, em quên ước định của chúng ta rồi sao?”

Nguyễn Mộng sững sốt một chút, ngay sau đó nhớ tới bọn họ đã từng ước định sống thật tốt sau này, liền vội vàng gật đầu.

“Vậy em đang sợ cái gì? Anh sẽ không nói mà không giữ lời, em tại sao sợ anh như vậy?”

Anh vẫn đối với chuyện như vậy vô cùng khó hiểu, theo lý thuyết cô không nên phản ứng như thế mới đúng.

Bây giờ suy nghĩ một chút, cô cũng là đột nhiên biến thành như vậy, cùng trước kia quả thật giống như hai người.

Chẳng lẽ là có chuyện gì đó đã xảy ra vào lúc nào đó mà anh không biết?

Nghĩ tới đây, anh liền siết chặt tay ôm Nguyễn Mộng, cẩn thận chăm chú nhìn cô, mãi đến khi Nguyễn Mộng rợn cả tóc gáy, mới hỏi:

“Nhuyễn, thành thật nói cho anh biết. Em đang dấu điểm anh cái gì sao?”

Vừa nói tay vừa tự nhiên vuốt ve gương mặt trẻ con non nớt của Nguyễn Mộng, cuối cùng ở trên cánh môi mọng nước lưu luyến không rời.

“Ha ha...”

Nguyễn Mộng cười gượng.

“Em không có sợ anh mà.”

Đánh chết cô cô cũng không dám nói mình là trọng sinh, tác giả lại không trao cho cô dũng khí này....

Hơn nữa nếu nói ra, ngộ nhờ có người bắt cô làm thí nghiệm như con chuột trắng thì như thế nào?

Một người đã chết, đột nhiên hoàn hồn, hơn nữa còn là những mười năm trước nha! Đùa gì thế a...

Nhưng trước mặt cái vị đại thần này rất rõ ràng không phải dễ dàng lừa gạt cho qua chuyện a. ...

Cô ho khan mấy tiếng, trông mắt chuyển qua chuyển lại, đáng tiếc dùng lượng não so với Vệ đại thần căn bản là không bì kịp, rốt cuộc cũng không thể nghĩ được một lý do thích hợp.

Cuối cùng, chỉ có thể nhắm mắt nói bậy.

“Cái kia... Em không có lừa gạt anh chuyện gì, chính là lúc trước có đọc qua một cuốn tiểu thuyết, trong đó có nói qua làm người không nên quá cố chấp, không nên cưỡng cầu tình cảm không thuộc về mình...”

“Tiểu thuyết?”

Đối với những thứ này, Vệ Cung Huyền không ưa thích, nên chưa từng xem qua.

“Vậy liền đem chuyện hoang đường trong đó quên hết đi, cuộc sống cùng tiểu thuyết là không giống nhau.”

Nguyễn Mộng cảm giác mình đã qua ải trót lọt, liền vội vàng gạt đầu, gạt đầu, lại gạt đầu. Vệ Cung Huyền lúc này mới hài lòng, ở môi cô khẽ hôn một cái, sau đó dắt cô đứng dậy, Nguyễn Mộng muốn sửa sang lại y phục, nhưng làm thế nào cũng không cài lại được áo ngực, gấp đến độ đầu đầy mồ hôi.

Bạn đang đọc truyện *Sự Huyền Diệu Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: chương 19

Thật may là Vệ đại thần vẫn chưa tới nỗi mất trí. Cuối cùng anh cũng phát huy một chút tinh thần nhân đạo, giúp Nguyễn Mộng đem nút áo cài lại, sau đó cười híp mắt nhìn mặt cô đang cẩn thận lôi kéo vạt áo, luống cuống tay chân cài lại nút áo.

Lỗ tai trắng nõn đỏ rực, giống như là có thể rỉ ra máu vậy. Vệ Cung Huyền không nhìn được đưa tay trêu chọc cô.

Đúng lúc Nguyễn Mộng quần bách không biết làm gì, chuông điện thoại đột nhiên vang lên. Cô hưng phấn đưa tay đẩy Vệ Cung Huyền ra:

“Em, em đi nghe điện thoại...”

Nói xong liền giống như là nhận được lệnh đặc xá, chạy đi như một làn khói, lưu lại Vệ Cung Huyền nhìn bóng lưng cô lắc đầu cười khế.

Đi vào nhà bếp rót cho Nguyễn Mộng một ly nước, nếu thật sự không uống nước, anh thật sợ rằng cô sẽ xấu hổ mà chết.

Mới vừa bung cái ly ra ngoài, chỉ thấy sắc mặt Nguyễn Mộng vui mừng để điện thoại xuống. Đem cái ly đưa cho cô, Vệ Cung Huyền cẩn thận xem xét biểu tình của Nguyễn Mộng, giống như là có thể nhìn ra manh mối gì.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Em được một trung tâm phiên dịch nhận rồi!”

Mặt mày Nguyễn Mộng cười đến cong cong, cầm cái ly lên liền uống một ngụm lớn. Nào có thể đoán được sắc mặt của Vệ Cung Huyền lập tức trầm xuống:

“Không phải đã nói là theo anh đi làm sao?”

Ách, có nói sao? Cô dường như không có đồng ý mà... Nguyễn Mộng cắn cắn môi, e dè nói:

“Nếu anh không thích em đi vậy em sẽ không đi.”

Nói thì như thế, nhưng trong giọng nói lại lộ ra thất vọng khó mà bỏ qua được.

Bất kể là kiếp trước hay kiếp này, cô đều thủy chung vui mình trong căn hộ này, chưa bao giờ đi ra ngoài, càng ngày càng cực đoan tuyệt vọng, ngoại trừ Vệ Cung Huyền, không còn có ý nghĩ khác.

Cô không phải đứa bé, đã sớm nên hiểu được đạo lý này, nhưng cho đến khi chết đi một lần mới mình bạch được.

Cả đời này, Nguyễn Mộng không muốn trải qua giống như kiếp trước nữa. Cô cũng muốn có cuộc sống của mình, không thể lại một lần nữa luân hồi.

Nói như vậy, đến lúc cùng Vệ Cung Huyền tách ra, ít nhất cũng sẽ không đau lòng như vậy nữa.

Vì anh, cô đã chết qua một lần rồi. Lần này nếu như vẫn không thể vui vẻ mà kết thúc, như vậy cô tình nguyện buông tay dứt khoát một chút. Cho dù kết cục cuối cùng vẫn là một mình cô bị tổn thương lớn nhất, cô sẽ không lần nữa ăn năn hối hận, than trời trách đất.

Vệ Cung Huyền cũng nhìn ra thần sắc Nguyễn Mộng có chút thất vọng.

Anh vuốt vuốt đầu của cô, có chút bất mãn, nhưng cũng không có cự tuyệt:

“Em muốn thì cứ đi, nhưng phải chú ý đừng quá mệt mỏi. Công việc phiên dịch hẳn là rất đơn giản chứ?”

Vừa nghe anh đồng ý, mắt Nguyễn Mộng chớp một cái liền sáng lên, cô dùng sức gật đầu:

“Ừ, không quá phiền toái, chỉ cần đem công việc về làm, sau đó đem bài nộp đúng hạn là được. Em, em thật sự có thể làm sao?”

“Ừ.”

Vừa xoa xoa đầu của cô, nhưng Nguyễn Mộng không để ý chút nào, mà là lộ ra nụ cười tươi tắn hiếm có.

Vệ Cung Huyền nhìn đến không khỏi có chút mất hồn.

Những ngày qua, mặc dù hai người đều ở cùng nhau, nhưng mà số lần Nguyễn Mộng chân chính cười thật ra thì có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Nếu như chỉ là một công việc dễ dàng không đáng nói đã có thể để cho cô nở nụ cười vui vẻ như vậy, vậy thì có gì không thể?

Nghĩ tới đây, anh cũng cười, hôn một cái lên mặt Nguyễn Mộng, tính toán sẽ sai người đi điều tra toà nhà phiên dịch kia một chút – xem có phải thành lập hợp pháp hay không, ngộ nhờ tổ chức lừa gạt thì thật không tốt.

Nguyễn Mộng không biết Vệ Cung Huyền đang nghĩ cái gì. Lòng của cô đã bị lấp đầy bởi tin tức tìm được công việc vừa rồi. Cả người đều lộ ra sắc thái hồng nhật, vô cùng hạnh phúc.

Vì vậy liền rất hớn hờ đi vào phòng bếp chuẩn bị nấu cơm, nhưng mà có chút không hiểu, bữa ăn này anh nói coi là bữa trưa hay là bữa tối?

Sau khi cơm nước xong xuôi, Vệ Cung Huyền giúp cô uống thuốc, còn để ý thời gian hơn so với cô.

Ngửi thấy mùi vị thuốc kia, anh nhủ nhủ mảy, chỉ kém không có bọt mũi nói khó ngửi rồi.

Nguyễn Mộng cũng không quan tâm, cô cũng không cảm thấy đáng. Hơn nữa, mùi thơm thuốc bắc thật ra ngửi rất tốt, nhưng vấn đề mùi vị cùng hương thơm của nó cũng không có quan hệ với cô.

Lắc đầu một cái, ngay cả lỗ mũi cũng không bóp, liền uống sạch một chén đầy hết sức thoải mái.

Vệ Cung Huyền vội vã đưa qua một viên kẹo để choc ô ngậm, sau đó tự động tự giác cầm lấy chén thuốc đi rửa.

Nguyễn Mộng chống cằm miệng ngậm viên kẹo nhìn bóng lưng anh, cho tới bây giờ cô cũng không bao giờ nghĩ người vĩ đại như Vệ Cung Huyền cũng sẽ làm những chuyện nhà lật vật như vậy.

Kiếp trước cho dù là ở chung với người phụ nữ kia, cô cũng chưa từng gặp qua anh làm những chuyện này.

Bất quá suy nghĩ một chút, anh căn bản không cần.

Kiếp trước sau khi anh rời bỏ cô cùng người phụ nữ ở chung một chỗ, liền đặc biệt mời người giúp việc cùng quản gia, người phụ nữ kia không thích làm việc nhà, không giống như mình, ngu ngốc không biết làm gì.

Sau khi ăn xong có chút no, Nguyễn Mộng ăn được không nhiều, nhưng vẫn thấy bụng căng căng.

Sau khi sống lại thân thể của cô thay đổi rất nhiều, có lẽ là do kiếp trước cô hít thuốc phiện nên mới biểu hiện ra như vậy, nói ví dụ như không thích ăn cái gì, thân thể nhạy cảm, trầm luân ân ái...

Cứ như đem cuộc sống sau khi cô trọng sinh tiếp diễn cho kiếp trước.

Vệ Cung Huyền cũng nhìn ra cô không thoải mái, lúc này thấy cô ăn được không nhiều, dù dẫu cô muốn cô ăn thêm chút nữa, bây giờ nhìn lại, cô cũng không phải là không ăn, mà là thật sự không ăn được. Anh lập tức liền sốt ruột sự định mang Nguyễn Mộng đến bác sĩ, bị Nguyễn Mộng lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt.

Cô ghét nhất là gặp bác sĩ, vô cùng vô cùng ghét, không phải vạn bất đắc dĩ thì đánh chết cũng không đi bệnh viện, kiếp trước thuốc sát trùng cùng vách tường trắng như tuyết, còn có miếng vải trắng đắp lên trên mặt cũng làm cho Nguyễn Mộng đối với bệnh viện có rất tâm lý kháng cự rất mạnh.

Nghĩ đến bệnh viện, cô liền nghĩ đến mình của kiếp trước, đáng thương cô độc một mình lẻ loi nằm ở nơi đó, một khối vải trắng liền che lại cuộc đời của

cô.

Thái độ của cô quá kiên định, Vệ Cung Huyền đành thôi, không thể làm gì khác hơn là dắt tay cô nói muốn mang cô đi tản bộ, cũng thuận tiện tiêu hóa một chút, Nguyễn Mộng ăn cơm lại uống một chén thuốc to, cũng là thật no không chịu nổi, mặc áo khoác liền bị anh dẫn theo đi ra ngoài.

Hai người bọn họ thật ra thì cũng rất ít ra ngoài tản bộ, cho nên hoàn toàn không biết lúc chạng vạng sẽ có nhiều người như vậy.

Mấy ông già ngồi trên ghế đá đánh cờ tướng hoặc là nói chuyện phiếm, mấy đứa trẻ thì chơi đùa chính giữa sân. Cái chung cư này giá phòng vừa phải, thiết bị cũng rất đầy đủ, khó trách tình cảm giữa hàng xóm cũng không giống như những người ở trong những khu cao ốc. Nhìn ra được, không cần biết có quen biết hay không, đi tới bắt chuyện rồi nói sau.

Đại đa số người trong chung cư chưa từng gặp qua hai vợ chồng bọn họ, còn tưởng rằng bọn họ là mới dọn tới.

Nguyễn Mộng xấu hổ trả lời, bọn họ đã ở đây ba năm, trừ lúc vừa bắt đầu tân hôn ở trong biệt thự nhỏ ba tháng, sau này vẫn luôn ở tại nơi này.

Bởi vì chỗ này cách công ty Vệ Cung Huyền tương đối gần, phòng ốc cũng nhỏ hơn một chút, không đến nỗi trống trải. Nếu chỉ có hai người lớn ở một cái biệt thự như vậy, thật sự là quá rộng rãi rồi.

Cho nên Nguyễn Mộng thật ra thì không biết những bác trai bác gái này, nhưng chỉ cần có người cùng cô chào hỏi, cô liền rộng rãi cười lại, Vệ Cung Huyền cũng học bộ dáng của cô cười híp mắt, mắt kính làm cho ánh mắt quá mức bén nhọn tình nhuệ của anh mềm mại hơn rất nhiều, mới không hù dọa người.

Một đứa con nít đột nhiên chạy tới đụng phải trên đùi Nguyễn Mộng, mắt thấy sắp ngã xuống, Vệ Cung Huyền tay mát lạnh lẹ xách cổ áo của tiểu tử, đem cậu bé nhắc lên, anh đang định thả đứa trẻ đến trên mặt đất, nhưng nhìn đến gương mặt khát vọng của Nguyễn Mộng, liền thu tay lại, đem đứa trẻ nhét vào trong ngực cô.

Đây chính là đứa bé đứa bé mềm nhũn trắng nõn non mềm....

Nguyễn Mộng ôm đứa trẻ trong ngực, lại nghĩ tới kiếp trước đã thiếu sót với con trai của cô.

Cô thật không phải người mẹ tốt, ngay cả con trai của mình cũng không có ôm qua mấy lần, cũng chỉ mực lấy lòng Vệ Cung Huyền.

Có lẽ đời này Nguyễn Mộng lựa chọn ở lại bên cạnh Vệ Cung Huyền mà không phải ly hôn, trừ ra lòng riêng của mình, nguyên nhân lớn nhất chính là nghĩ lần nữa sinh hạ con trai.

Lần này, cô nhất định sẽ làm người mẹ tốt, nhất định.

Thấy trong mắt Nguyễn Mộng ngân ngấn nước mắt, Vệ Cung Huyền có phần khó hiểu, phải nói rằng đứa trẻ cô ôm trong ngực cũng không tính là đáng yêu, ngũ quan nhợt nhạt lại cứng nhắc, da cũng có chút đen, ném trong đám người xác định là không nhận ra, nhưng cô làm sao lại muốn khóc?

Chỉ là đứa bé kia không sợ người lạ, thấy Nguyễn Mộng bộ dáng giống như muốn khóc, vội vàng đưa bàn tay nhỏ bé lem luốc lên lau lau.

“Di ơi di à, di đừng khóc, như thế này ba thấy sẽ nói con nghịch ngợm rồi... Di ơi, di nhìn nè, con có kẹo đó, di ăn kẹo không?”

Nói xong liền cố gắng móc móc trong cái túi nhỏ của mình, cuối cùng móc ra một cây kẹo que. Nhưng bây giờ là mùa hè, trước đó cậu bé lại chạy nhảy chơi đùa, cây kẹo đã chảy ra hết, dính dính dơ dơ nhỏ giọt, rơi vào trên chiếc áo sạch sẽ của Nguyễn Mộng.

Nguyễn Mộng lúc này giống như nhìn thấy hình ảnh con trai kiếp trước của mình, trong tay đang đưa gói món đồ chơi muốn cô ôm, nhưng cô lúc ấy đã làm gì?

Một cái tát đầy cậu bé ra, nhìn cũng chưa từng nhìn một cái liền trở về phòng ngủ, nằm ở trong chăn kín, khóc vì Vệ Cung Huyền cùng người phụ nữ trong lúc đó vô cùng thân mật.

“Ngoan, di không ăn kẹo, cháu ăn là được rồi.”

Nói xong liền lưu luyến mà đem bé con buông xuống, tay mò về túi, bỗng dưng phát hiện bên trong dĩ nhiên còn có mấy viên chocolate, hình như là mấy ngày trước đi siêu thị mua thức ăn dùng tiền lẻ đổi, có vài viên, gói giấy thủy tinh rất kín, lại không có bị chảy, liền vội vàng khom lưng cho đứa trẻ, khẽ mỉm cười.

“Chỗ của di có chocolate nè, mời cháu ăn có được hay không?”

Rốt cuộc vẫn là đứa bé, đối với mấy cái đồ ăn vặt này không có sức đề kháng, lập tức nhận lấy, hoan hô một tiếng, nói một câu cảm ơn di rồi tiếp tục chạy đi chơi.

Nguyễn Mộng nhìn bóng lưng đứa bé kia, không che giấu được nét dịu dàng trên khóe môi.

Vệ Cung Huyền đột nhiên từ phía sau ôm lấy cô, cũng không quản là ở trước mặt mọi người, liền hỏi:

“Làm sao đối với tiểu quý đó tốt như vậy?”

Tựa hồ có dấu hiệu ghen tị.

Cô dĩ nhiên sẽ không nói cho anh biết nguyên nhân thực sự, chỉ cười cười nói:

“Em thích trẻ con.”

“Ừ...”

Vệ Cung Huyền trầm ngâm, anh đối với trẻ con, loại sinh vật này cũng không ưa thích.

“Con của chúng ta chắc chắn sẽ xinh đẹp hơn đứa trẻ vừa rồi.”

Đúng vậy, Nguyễn Mộng còn nhớ rõ dáng dấp con trai là hình dạng gì: mắt thật to, cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng, mặt trái táo, mũi cao, lông mi rất dài, da cũng trắng nõn, vừa ngoan lại hiểu chuyện, cực kỳ xinh đẹp.

“Cung Huyền...”

Cô lăm bằm, Vệ Cung Huyền ‘ừ’ một tiếng, cô lại nói:

“Minh sinh con được không?”

Cô thật là nhớ con trai, thật sự rất nhớ...

Vệ Cung Huyền đầu tiên là sùng sốt một chút, có chút không vui. Vợ chồng bọn họ vừa mới chuẩn bị bồi dưỡng tình cảm thì lại phải có đứa bé, đây không phải là tự tìm ngọt ngào sao? Nhưng cô thích, thì có biện pháp gì.

“Ừ, được.”

Thuận theo tự nhiên đi, đã ba năm cũng không có tiểu bánh bao đi ra, đứa bé này cũng sẽ không tới quá nhanh.

Lấy được câu trả lời hài lòng, Nguyễn Mộng rất vui vẻ. Cô sờ sờ bụng của mình, kiếp trước mang thai con trai là tại thời điểm hai mươi bốn tuổi, đại khái còn khoảng nửa năm, trong mấy ngày này, cô phải đem thân thể mình điều dưỡng thật tốt, tuyệt đối không thể quá mệt.

Không được giống như kiếp trước lúc sinh con bởi vì chính mình quá mệt nên tạo thành áp lực cho thai nhi, cô dù có chết cũng sẽ không để cho chuyện kia xảy ra.

Vệ Cung Huyền lần đầu tiên thấy Nguyễn Mộng lộ ra biểu tình dịu dàng tràn đầy mầu tím này, ngay cả gương mặt cô tựa hồ cũng lấp lánh ánh sáng ấm áp, một cảm giác bị bài xích ở bên ngoài thế giới của cô khiến trong lòng anh vô cùng không thoải mái, bộ dạng cô giống như hoàn toàn không cần anh.

Đầu óc còn đang suy nghĩ, tay cũng đã trước một bước đặt lên mu bàn tay Nguyễn Mộng, dịu dàng hỏi:

“Còn chưa có đứa bé đã suy nghĩ như vậy, nếu là thật có rồi, em chuẩn bị đem anh để ở chỗ nào, hả?”

Nguyễn Mộng sùng sốt một chút, đại thần một chút cũng đừng giống bộ dáng tình nhân biết tranh giành được không?

Kiếp trước cho dù là ở bên cạnh người phụ nữ kia, khuôn mặt Vệ Cung Huyền ở trước mặt người khác đều bất động thanh sắc, mang đầy vẻ lạnh lùng, về phần sau lưng anh có thể ghen hay không, cô cũng không thể biết được.

Không có được lời bảo đảm của Nguyễn Mộng, Vệ Cung Huyền có chút khó chịu, liền bóp eo cô một cái. Hiện tại tất cả phần thịt ngang hông của Nguyễn Mộng đều rất nhạy cảm, sờ vừa trơn vừa mềm, bóp bóp cũng rất thoải mái, anh vừa bóp liền không dừng lại được.

Nhưng Nguyễn Mộng không chịu nổi a, cô sợ nhột muốn chết, mỗi lần bị anh bóp sẽ phải thoát ra vòng ôm của anh, nhưng Vệ Cung Huyền ôm rất chặt, bởi vì cô có cựa quậy như thế nào cũng không thể thành công.

Cuối cùng cô chỉ có thể vừa khóc vừa cười:

“Không, không biết a ha ha ha ... Mau, mau buông tay... ha ha ha...”

Chung quanh còn có rất nhiều người đang nhìn, rất nhiều người đang nhìn đó!!!

Vệ Cung Huyền lúc này mới hài lòng buông lỏng tay, da mặt thật dày, hoàn toàn không quan tâm ánh mắt bốn phía, đối với toàn bộ quần chúng xem náo nhiệt đều duy trì bộ mặt mỉm cười.

Anh ngày thường rất anh tuấn, ngũ quan cực kỳ đẹp mắt, thời điểm không cười giống như là bộ dạng người lạ chớ tới gần, khi cười lộ lên, quả thật có thể làm cho người ta tan chảy, mắt kính bạc thanh nhả làm cho anh xem ra cực kỳ lịch sự ôn hòa.

“VẬY MỚI TẠM ĐƯỢC, NHỚ LỜI CỦA EM ĐÓ.”

Thấy Nguyễn Mộng như con gà mổ thóc gặt đầu mới hài lòng, làm sao biết được ngày sau, cam kết của hôm nay toàn bộ hóa thành lời nói suông, anh không chỉ có thất sủng, thậm chí ngay cả chủ động chém giết cũng không giành được.

Tình yêu của Nguyễn Mộng đối với đứa bé, vượt ra khỏi tất cả tưởng tượng của Vệ Cung Huyền bất quá hiện tại anh vẫn chưa biết mà thôi.

Hai người tản bộ một lát rồi quay về nhà, trước khi Nguyễn Mộng chuồn vào phòng tắm đánh răng tắm rửa, vẫn không quên đóng cửa khóa cẩn thận, không phải cô hẹp hòi, cũng không phải là cô tự mình đa tình, thật sự là bây giờ Vệ đại thần rất nguy hiểm, cô một chút cũng không muốn cùng anh trong bồn tắm lớn tắm uyên ương.

Sau khi ra ngoài Vệ Cung Huyền quả nhiên híp mắt nhìn cô chằm chằm, rất oán giận, Nguyễn Mộng làm bộ như không hiểu anh đang biểu đạt cái gì, ho khan một tiếng, đi tới trong tủ đầu giường lấy khăn lông mới lau tóc, cô không thích dùng máy sấy, nghe thấy thanh âm vù vù luôn luôn làm cho thân thể cô chấn động, cực kỳ hoảng sợ.

Vệ Cung Huyền thấy cô không dùng máy sấy, chân mày liền nhíu lại, đi đến lấy máy sấy ra hiệu để cho cô ngồi trên đùi anh, Nguyễn Mộng đánh chết không nghe, anh liền lấy chuyện ngửa thai ra để uy hiếp cô, Nguyễn Mộng uất ức đi qua, liền bị anh nhấc ngồi ở trên đùi sấy tóc.

Thanh âm máy sấy thật sự là rất khó nghe, cô nhin xuống kích động bịt lỗ tai lại, bộ dáng giống như con sâu mập ở trên đầu gối Vệ Cung Huyền uốn qua uốn lại, cuối cùng bị anh ấn chặt không thể động đậy.

Nguyễn Mộng bắt đắc dĩ, nhắm mắt lại nhẫn nại, một bàn tay ấm áp đột nhiên đặt lên lỗ tai của cô. Nguyễn Mộng mở mắt, Vệ Cung Huyền không có nhìn cô, chỉ là nghiêm túc rửa cẩn thận sấy tóc cho cô, bởi vì có một cái tay che kín lỗ tai của mình, thanh âm kia cho dù gần trong gang tấc, cũng không còn đáng sợ như vừa rồi.

Nguyễn Mộng nằm ở trên đầu gối Vệ Cung Huyền, khoe miệng lặng lẽ cong thành một nụ cười.

Đây coi như là phúc lợi trọng sinh sao? Vệ đại thần đối xử với cô tốt như vậy?

Cô bị anh làm cho có chút buồn ngủ, tay của anh vừa lớn vừa ấm, phủ ở trên người thật sự là thoải mái, Nguyễn Mộng híp mắt, khe khẽ ngáp một cái.

Đợi đến lúc máy sấy ngừng lại, cô lập tức rùng mình, mở mắt ra, Vệ Cung Huyền vừa đứng bắt được cảm nhỏ của cô hôn xuống, đầu lưỡi mềm mại liếm qua cánh môi màu hồng của cô, lướt qua rồi dừng lại.

Nguyễn Mộng dựa vào trong ngực anh, bảo anh đi tắm. Vệ Cung Huyền lên tiếng rồi đi vào phòng tắm, Nguyễn Mộng đột nhiên nhớ tới khăn lông bên trong căn thay, hôm nay anh ở nhà, cô chưa kịp giặt, vội vàng xuống giường tìm một cái khăn lông mới đưa vào dù sao bên trong cũng không nghe thấy âm thanh nước chảy, anh chắc là chưa có tắm mới đúng.

Nhưng vừa đi vào cô liền tròn mắt, ai tới nói cho cô biết tại sao Vệ Cung Huyền lại cầm trên tay bàn chải đánh răng của cô lại còn đang chải răng anh?

Vệ Cung Huyền thấy cô đi vào, đầu tiên là sững sờ một chút, liền rất tự nhiên ý bảo cô đi qua.

“Khăn lông của anh...”

Vừa nói, con mắt vẫn dán trên bàn chải đánh răng của mình, khoe miệng co quắp hai cái.

Vệ Cung Huyền rất bình tĩnh, bộ dạng giống như không có chuyện gì xảy ra, nhanh chóng súc sạch bọt trong miệng, kéo bả vai Nguyễn Mộng qua liền hôn xuống.

Nguyễn Mộng bị anh hôn đến thở hồng hộc, nhưng vẫn chưa quên chất vấn chuyện bàn chải đánh răng.

“Này, đó là bàn chải đánh răng của em...”

“Anh đương nhiên biết, cái của anh không thấy.”

Vẫn còn rất bình tĩnh.

“Nhưng, nhưng mà...”

Vậy cũng không thể dùng bàn chải đánh răng của cô chứ, trước cửa chung cư có siêu thị, hoàn toàn có đủ thời gian mua bàn chải đánh răng mới không phải sao?

Người ta thường hay nói bàn chải đánh răng, nội y cùng chồng là không thể cùng người khác dùng chung cô cũng đã chuẩn bị sẵn bị kịch ngày sau nhất định sẽ mất anh, anh còn tàn nhẫn như vậy mà dùng bàn chải đánh răng của cô!

“Giúp anh xả nước.”

Nói xong liền đẩy cô một cái. Nguyễn Mộng mơ mơ hồ hồ đi chuẩn bị nước để cho anh tắm rửa, sau đó mặt ngáy ngốc muốn đi ra, ngay lúc sắp đi tới cửa phòng tắm thì bị Vệ Cung Huyền bắt lấy eo cô ôm trở về, đại thần bình tĩnh quảng mấy chữ:

“Giúp anh chà lưng.”

Không, không phải chứ?

Nguyễn Mộng muốn cất tiếng kêu cứu mạng, đáng tiếc đã quá chậm, cả người bị Vệ Cung Huyền giống như là túm con gà con túm đi qua, thấy trong tay bị nhét vào một miếng bông tắm, cô lệ rơi đầy mặt, chỉ có thể ngoan ngoãn giúp anh chà lưng.

Một chút khí lực như con gà con của cô làm sao đủ, Vệ Cung Huyền chỉ cảm thấy nhột, mặc dù là đưa lưng về phía Nguyễn Mộng, anh cũng có thể tình tưởng cảm thụ đôi tay nhỏ bé sau lưng đang run rẩy. Khóe môi khẽ cong, anh cúi đầu cười.

Tay cùng tâm của Nguyễn Mộng đều run lên một cái, cô nuốt ngụm nước miếng, cẩn thận từng li từng tí chà lau mảng da thịt màu đồng cho thấy sức mạnh thuần thực cùng mạnh mẽ của đàn ông, bắp thịt tràn đầy dưới lòng bàn tay bùng nổ cảm giác tốt đẹp.

Bọt nước từ đầu vai anh chảy xuống, không có đi vào trong nước biến mất. Nguyễn Mộng không nhìn thấy phía trước mặt anh, nhưng có thể đem chiếc mõng hẹp khêu gọi này thấy được rất rõ ràng, cô không nhìn được đồ cả mặt, hận không thể vứt bỏ bông tắm trong tay tông cửa xông ra.

Không mang theo mắt kính Vệ Cung Huyền sẽ rất nguy hiểm, bởi vì ai cũng không biết một giây kế tiếp anh sẽ làm ra chuyện gì.

Nguyễn Mộng dạo này ăn ít nên khí lực giảm nhiều, cả người bị anh kéo đến trong bồn tắm, suýt nữa uống mấy ngụm nước. Thật may là Vệ Cung Huyền tay mát lạnh lệ ôm lấy cô, mới ngăn được cô ở trong nước vùng vẫy.

Nguyễn Mộng thiếu chút nữa sặc nước, sợ tới mức linh hồn nhỏ bé cũng bay mất, đôi tay khó khăn không dám để ở trên bộ ngực trần trụi Vệ Cung Huyền.

Có làm hay không Chẳng lẽ cô muốn trở thành người đầu tiên chết chìm trong bồn tắm – bi kịch của loài người sao?

Bạn đang đọc truyện *Sự Huyền Diệu Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: chương 20

Vệ Cung Huyền vì vậy mà bật cười.

Nguyễn Mộng toàn thân ướt chèm nhẹp, vấy ngu dài dán chặt trên người, bộ ngực đầy đặn xem ra càng thêm hùng vĩ, cổ tinh một màn mị hoặc như vậy, trên mặt cô biểu tình cũng là đáng thương, giống như là con mèo nhỏ bị đoạt đi cuộn len yêu thích, lúc này giúp cô sấy khô tóc, vì vậy, có vài cọng roi tán lác, dính vào bên má, lại thêm mấy phần tư vị điểm đậm đáng yêu.

“Đừng sợ.” sờ sờ đầu của cô.

Nguyễn Mộng nín thở ngồi dậy, tim vẫn còn đập thành thịch. Mặc dù cô không sợ nước, nhưng đột nhiên bị người kéo vào trong nước thì là lần đầu trong đời, chớ nói chi người đối với cô làm động tác thân mật như vậy còn là Vệ Cung Huyền.

Như vậy một cái, cô tách khỏi Vệ Cung Huyền chuẩn bị leo ra bồn tắm. Vệ Cung Huyền không có ngăn cản ngay từ đầu, thế nhưng thời điểm khi cô thò người đi ra, một bàn tay liền chậm rãi rơi xuống ngang hông của cô, Nguyễn Mộng nhất thời giống như là một con rùa mập bị đè lại, bởi vì cô có giấy giữa thế nào đều vô pháp trở mình.

“Buông, buông em ra...”

“Theo anh tắm thêm lần nữa.” Bạn đại thần nào đó nói.

Lặng yên. Nguyễn Mộng trong lòng lệ chảy thành dòng, biết cùng anh cứng rắn tiếp sẽ không có kết quả tốt gì, chỉ có thể âm thầm cắn răng đồng ý.

Vệ Cung Huyền liền buông cô ra, tay chân nhanh nhẹn liền đem cô áp đến trên vách tường, mặc dù là nước nóng, nhưng bắt chợt bị dán lên tường, Nguyễn Mộng vẫn bị lạnh đến run lấy bầy.

Lửa nóng từ lồng ngực rất nhanh liền đem cái lạnh như băng đuổi đi, tay Vệ Cung Huyền bắt đầu ở khắp nơi trên người cô sờ soạng, đẩy lên từng trận từng trận lửa nóng.

Thân thể Nguyễn Mộng vốn đang nhạy cảm, để anh sờ như vậy, chỉ một cái liền mềm nhũn, thân thể đầy đà quả thật giống như là kẹo đường mềm nhũn, vừa ngọt vừa mịn, thật biết dụ dỗ người khác muốn cắn một cái.

Chuyện kể tiếp dĩ nhiên phải cùng anh làm, Nguyễn Mộng vừa mới bắt đầu còn chịu được, nhưng về sau Vệ Cung Huyền càng ngày càng cuồng dã, lực đạo va chạm vào cái mông cô không còn khắc chế nữa.

Cô khóc cầu xin đều vô dụng, mọi nơi đều là nước, làm cho tay chân cô mở ra càng giống như bộ dạng con rùa rồi, giữa hai chân lại còn bị cổ tình hung ác đoạt lấy hết lần này tới lần khác, vừa khó chịu vừa thoải mái, cuối cùng ngay cả cô cũng không nói nên lời đây là cảm giác gì.

Vệ Cung Huyền không hổ danh là đại thần, đem Nguyễn Mộng giày vò đến chết đi sống lại, cô trực tiếp ở trong nước ngủ thiếp đi, anh còn chưa thỏa mãn, ôm cái mông của cô lật lại, thả cô trong bồn tắm.

Nguyễn Mộng liền nhũn như con chi chi nằm sấp trong bồn tắm, chỉ còn chừa lại cái mông trắng nõn mềm mại vênh cong lên.

Vệ Cung Huyền rốt cuộc vẫn là người đàn ông, mà một người đàn ông trông thấy một mán như vậy mà không phát hỏa, vậy khẳng định là bất lực rồi.

Anh cấm dục đã nhiều năm, khó được lúc lệnh cấm bãi bỏ, lại được yêu thương vợ mình, đương nhiên là muốn làm cho hoàn toàn triệt để mới bằng lòng bỏ qua. Hai ngày trước thì không nói, trong lòng anh có thể nhịn, hiện tại cũng không cần nhịn nữa, thân thể của cô cũng có khởi sắc, nếu không nhân cơ hội hưởng thụ, chẳng lẽ muốn đợi đến có tiểu bảo bối sao?

Nguyễn Mộng hỗn loạn nằm ở trong bồn tắm, đầu gối đặt trên mặt đất, Vệ Cung Huyền sợ cô lạnh, lấy khăn tắm trên kệ lót bên dưới, sau đó mạnh mẽ đâm vào trong thân thể Nguyễn Mộng, vô cùng bá đạo.

Cái mông trắng như tuyết rất nhanh liền bị va chạm thành những mảng đỏ lớn nhỏ, làm nổi bật thêm làn da trắng như tuyết, có một loại cảm giác xinh đẹp đến lạ thường.

Trong phòng tắm tràn ngập hơi nước màu trắng, thủy tinh trong suốt bao phủ một tầng bọt nước thật dày, thân thể người phụ nữ trắng nõn mà vô lực mềm mại ở nơi đó, sau lưng còn có một người đàn ông cao lớn cường tráng, nơi riêng tư của hai người thân mật giao hợp, dán sát vào nhau, phát ra tiếng động dục hoặc khác thường, mang theo tứ bậc dinh dinh.

(MTY: cảnh mờ mà lòng không ‘mờ’ được)

Thân thể của Nguyễn Mộng đã đến cực hạn, nhưng vẫn còn cảm giác được, cho dù bất tỉnh cũng nhỏ giọng rầm rì, khóe mắt rõ ràng có nước mắt tràn ra. Vệ Cung Huyền tiếp tục bắt lấy thắt lưng của cô, nhìn đến cái mông của cô bị mình va chạm mà đỏ bừng, trong lòng dâng lên một loại cảm giác thành tựu.

Nhưng Nguyễn Mộng nằm ở trên thành bồn tắm, trên bụng rất nhanh liền bị cán ra dấu vết đỏ ửng, có một chút đau, hơn nữa khoái cảm càng nhiều, cô vô ý thức quơ lên đôi tay, bị Vệ Cung Huyền một tay bắt được, giữ ở sau lưng không thể động đậy.

Đại thần đã ăn nhầm thuốc kích thích sao? Tại sao dững mãnh như thế? Anh rốt cuộc xong chưa?

Nguyễn Mộng muốn khóc, cô cũng đã tỉnh lại, đáy mắt long lanh nước mắt trong suốt, đáng vẻ uất ức.

Nếu nói như thế này là hảo hảo sống tốt bên nhau, vậy bây giờ cô hối hận còn kịp hay không?

Ngày mai lại là ngày đầu tiên cô đi làm, chẳng lẽ muốn cô đi trễ sao?! Anh rốt cuộc có để cho người ta ngủ không a!

“Ừm...”

Mở miệng, vốn là nghĩ muốn khiển trách, nhưng cuối cùng lại biếm thành rên rĩ không cách nào dừng được.

“Ngừng, dừng ừm...A a...”

“Nhuyễn, kêu lớn lên nữa, anh thật sự thích nghe em kêu.”

Anh vừa va chạm vừa vuốt ve gương mặt cô, đôi môi ở trên lưng cô vừa hôn vừa gặm.

Phản lưng một trận đau nhức, Nguyễn Mộng lần này là thật sự sắp hỏng rồi. Cô chuẩn bị mạnh mẽ phản kháng, quyết không thỏa hiệp dưới dâm uy của đại thần:

“Nhanh, nhanh....”

Nhanh? Đại thần rất rõ ràng đã hiểu sai ý của cô rồi, môi mông giương lên lộ ra nụ cười, hạ thân tiến vào càng nhanh càng dùng sức.

Nguyễn Mộng thật là có nỗi khổ mà nói không nên lời, cô vẫn còn chưa nói hết câu liền bị anh làm cho rối loạn câu từ gì cũng bay mất hết, coi như có nói ra cũng đều như gió thoảng qua tai, bị đại thần hoàn toàn xem thường.

Thân thể của cô thật là một bảo vật, làm lâu như vậy mà vẫn còn ướt át vô cùng, còn cần bảo bối của anh được chặt như vậy.

Vệ Cung Huyền rốt cuộc có thể hoàn toàn hưởng thụ đến cảm giác mất hồn của thân thể, càng thêm không muốn buông tha cho cô. Dù trong lòng biết

cô sáng mai còn phải đi đến công ty mới nhận việc cũng không chịu ngừng lại.

Trong lòng còn nghĩ, tốt nhất làm cho cô không đi được, như vậy là anh có thể danh chính ngôn thuận mà đem cô giữ ở bên cạnh mình làm phụ tá, mỗi ngày đều gặp, tình cảm chẳng phải nhanh chóng phát triển sao?

Thanh âm tính toán không ngừng vang lên trong đầu, phía dưới càng thêm không lưu tình. Nguyễn Mộng khóc đến khàn cả giọng, chỉ cho là Vệ Cung Huyền uống nhầm thuốc, làm sao biết được anh là cố ý, vì muốn cho ngày mai cô không thể xuống giường được chứ?

Nếu có ý định này, lại làm sao còn có thể thương tiếc cô? Chỉ sợ đem cô vận động không đủ, còn lo lắng cô có thể thức dậy nổi hay không?

Suốt cả đêm, lừa bịp cả đêm, cũng là một đêm thống khổ nhất mà Nguyễn Mộng trải qua từ kiếp trước đến kiếp này, cho dù là kiếp trước, lúc cô lần đầu tiên biết Vệ Cung Huyền cùng người phụ nữ kia ở cùng nhau cả đêm cũng chưa từng cảm thấy thống khổ như thế.

Đến cuối cùng cô đã hoàn toàn không có phản ứng nữa, chỉ có thể phản xạ có điều kiện ở thời điểm anh bắn vào khóc nức một tiếng.

Bi kịch, bi kịch rõ ràng rành rành mà!

Chỉ là sáng ngày thứ hai, Vệ đại thần vẫn không thể nào như ý nguyện.

Nguyễn Mộng là người có ý chí kiên cường, nếu cô quyết định làm chuyện gì, cho dù có mười con trâu cũng không thể kéo cô trở lại ví dụ như điều dưỡng thân thể, ví dụ như tìm việc làm, lại nói ví dụ như năm đó không trừ thủ đoạn nào tìm cách lấy cho được Vệ Cung Huyền.

Cô cũng chỉ là trên người Vệ Cung Huyền xoay chuyển một vòng, làm nữ chính trọng sinh đã từng chết qua một lần, Nguyễn Mộng lúc đầu chính là chuẩn bị vứt bỏ nam chính tiếp tục cuộc sống mới của mình, thế nhưng nam chính rốt cuộc vô cùng kiên quyết, đem tình huống vốn căng thẳng hóa giải trở về như bây giờ.

Kỳ thực nói trắng ra là, cũng chính bởi vì Nguyễn Mộng chưa đủ dũng cảm.

Cô yêu Vệ Cung Huyền, yêu đến tận xương, cho nên sẽ không cự tuyệt bất luận chuyện gì có liên quan tới anh. Dù lúc mới bắt đầu, cô đã từng kiên trì muốn bỏ qua đến mức nào.

Nguyễn Mộng rất thông minh lựa chọn thời điểm trước khi Vệ Cung Huyền tỉnh lại mà rời đi. Bởi vì theo dự cảm của cô, anh khẳng định sẽ không bỏ qua cho cô, sẽ không cho cô đi làm, hay là sẽ tự mình đưa cô đi.

Cô mới không cần a!

Bị mọi người biết bản thân có ông chồng ưu tú như vậy, bản thân mình lại là hình dạng như vậy. Nói không chừng có bao nhiêu thiếu nữ muốn thay thế vị trí của mình rồi.

Cô cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ tới trung tâm phiên dịch, đối với bố cục bên trong thật cảm thấy hứng thú.

Vừa mới vào đã liền được đưa tới phòng của Tổng biên tập, sau đó cô mới hiểu được bản thân may mắn trúng tuyển vào được trung tâm phiên dịch này, nói là nơi phiên dịch, nhưng kỳ thực cũng làm tạp chí, xuất bản sách. Nhưng những thứ này cũng không có quan hệ tới Nguyễn Mộng, cô chỉ phụ trách phiên dịch.

Tổng biên là một người phụ nữ bốn mươi mấy tuổi, một thành phần tri thức, bộ dáng rất là sắc bén.

Nguyễn Mộng đối với người trời sinh cường giả như vậy có một loại cảm giác muốn nhượng bộ thoái lui, nhưng mà bản thân muốn công tác chỗ này, chỉ có thể kiên trì mà thôi.

Tổng biên đầu tiên giao cho cô nội dung công việc sau khi tan tầm, sau đó tùy tiện sắp xếp bàn cho cô, lại phát thêm văn phòng phẩm, phân phối máy tính, Nguyễn Mộng cứ như vậy bắt đầu làm việc.

Tiếng Pháp đối với cô mà nói không khác gì tiếng mẹ đẻ, cho nên nội dung một ngày làm việc rất nhanh được hoàn thành.

Tổng biên cũng rất kinh ngạc, biết Nguyễn Mộng có năng lực như vậy, nói với cô là cô có thể lựa chọn làm ở nhà hoặc có thể đến văn phòng phiên dịch làm. Nguyễn Mộng nghĩ rồi chọn làm tại văn phòng.

Không phải cô tự ngược đãi mình, cũng không phải cô nghĩ nhiều. Vì từ hành động của Vệ Cung Huyền mà xem xét, anh rất có thể sẽ bắt cô đem công việc cùng anh đến công ty!

Nghĩ đến tình huống kinh khủng kia, Nguyễn Mộng không tự chủ được mà run mình.

Ngồi đối diện cô là một cô gái họ Dương, Nguyễn Mộng cùng cô không quen biết, cô là người ít bắt chuyện, tất nhiên vẫn phải ngượng ngùng chào hỏi. Chỉ là bộ dáng cô gái kia dường như rất nhiệt tình, giúp cô dọn bàn, chỉ cô dùng máy copy.

Nguyễn Mộng lặng lẽ liếc một cái lên sổ ghi chép công việc của cô, tên là: Dương Thiển.

Vì để cảm ơn, cô đề nghị mời Dương Thiển đi ăn trưa, Dương Thiển hớn hờ đồng ý.

Bên trái Trung tâm phiên dịch có một con đường nhỏ, bên trong có rất nhiều quán ăn nhỏ, mà hướng bên phải chính là một số nhà hàng.

Nguyễn Mộng đã thật lâu không có ăn những món ăn vặt rồi, nhưng mời người ta ăn cơm, không nên chọn quán ăn sơ sài, nên cô chọn một nhà hàng Tây trang hoàng rất đẹp.

Thấy trên thực đơn hai món ăn thịt bò bít tết sốt mật ong cùng salad cà rốt, Nguyễn Mộng nhìn mà muốn đau bao tử.

Cô gọi một phần thịt sườn dê, Dương Thiển xem ra đã tới nơi này mấy lần, không chút khách khí liền gọi món mắc nhất bò bít tết Kobe.

Nhờ Vệ Cung Huyền ban tặng, Nguyễn Mộng bây giờ đối với thịt bò bít tết cảm thù đến tận xương tủy, ngay cả một chút liên quan đến thịt bò cũng bài xích.

“Nguyễn Mộng, ăn món này thật không sao chứ? Tôi lại gọi món mắc nhất. ... Chúng ta sẽ không bị giữ lại rửa chén chứ?”

Dương Thiển vẫn có chút lo lắng.

“Tôi nói cho cô biết, lúc có người mời khách thì tôi chưa bao giờ mang tiền. ...”

(ý bà là có người mời đi ăn thì mang tiền làm gì.)

Nguyễn Mộng không bị lời của cô chọc cười.

“Không sao, cho dù bị bắt ở lại rửa chén, tôi cũng sẽ không liên lụy cô.”

“VẬY CŨNG KHÔNG ĐƯỢC! Thôi, dù sao cũng đã gọi rồi, cùng lắm thì tôi ở lại rửa với cô.”

Dương Thiển cắn răng, sáng khoái nói.

Nguyễn Mộng thấy cô vẻ mặt hiền ngang lắm liệt, không nhịn được muốn cười, chỉ thấy Dương Thiển đột nhiên hú lên quái dị:

“Tôi nói này, sao tôi lại có cảm giác cô không giống như người cần tiền lương mấy ngàn đồng một tháng nhỉ? Ngày đầu tiên đi làm đã mời đồng nghiệp đến nhà hàng Tây ăn cơm, còn để cho tôi gọi món mắc nhất. Nguyễn Mộng... cô không phải là một phú bà chứ?”

Phú bà?... mặc dù không phải nhưng cũng gần đúng như vậy.

Nguyễn Mộng cười cảm ơn với người hầu bàn đưa đồ ăn lên, sau đó ưu nhã dùng dao nĩa kim loại cắt thịt sườn*.

(ở đây bạn editor đề là “cắt bò bít tết”, theo như trên là cô chọn món sườn dê, cô ghét thịt bò bít tết.)

Dương Thiển nhìn động tác lưu loát thành thục của cô, không nhịn được thờ dài nói:

“Vừa nhìn đã biết cô thuộc người có gia giáo tốt, nhìn tôi đi, dùng dao nĩa giống như đang giết heo.... Không sợ nói cho cô biết, tôi thật ra thì rất muốn cầm lên mà gặm a!!!”

Nguyễn Mộng rất ưa thích Dương Thiển, trong cuộc đời cô chưa từng có một người bạn nữ nào, bất kể là kiếp trước hay kiếp này.

Khi còn bé bởi vì bản thân đáng đáp rất mập mạp, tất cả nữ sinh đều không thích chơi với cô, cho dù cô học tập khá hơn nữa, tính tình ngoan ngoãn, cũng không có ai nguyện ý tới gần.

Giáo viên thì lại càng không thích cô, trong ngày kỷ niệm thành lập trường cũng không thèm quan tâm đến cô, chứ đừng nói đến những nam sinh quậy phá luôn gọi cô là heo mập, thậm chí có lúc còn cầm đá ném cô.

Hiện tại quen biết được cô gái Dương Thiển này, cô thậm chí không cần giải thích, liền lập tức xem cô như bạn thân của mình.

Dùng cơm xong, Nguyễn Mộng từ trong túi lấy ra thẻ Vệ Cung Huyền cho.

Tấm này là thẻ vàng, vốn là cô có thẻ chuẩn, nhưng bị anh cường chế đổi thành thẻ vàng. Nói là cho cô ở bên ngoài dễ dàng sử dụng.

Nghĩ đến mình buổi sáng len lén chạy ra ngoài. ... Nguyễn Mộng thỉnh thoảng nhìn mình một cái, cảm giác tối hôm nay có thể mình sẽ gặp phải bi kịch.

Kiếp trước cô luôn lo lắng Vệ Cung Huyền sẽ không muốn cô, kiếp này cô lại lo lắng Vệ Cung Huyền luôn muốn ở bên cạnh cô. ...

Suy nghĩ bất an, hoàn toàn không để ý đến lúc Dương Thiển nhìn thấy thẻ vàng trên tay cô, ánh mắt bỗng dưng sáng lên.

Sau khi quẹt thẻ hai người trở về trung tâm phiên dịch, hiệu suất của Nguyễn Mộng rất nhanh, công việc được phân công rất nhanh liền hoàn thành, thế nhưng cô cũng hiểu đạo lý người quá nổi bật luôn là đích ngắm của người khác.

Cô chỉ muốn có một công việc, từ từ đem trọng tâm sinh hoạt từ trên người Vệ Cung Huyền dời đi, cũng không phải thật sự vì muốn kiếm tiền mà buồn chán.

Cho nên sau khi hoàn thành, cô liền nhàm chán lướt web.

Lúc lên đại học cô rất hay lên QQ, đã thật lâu không có đăng nhập, hiện tại vừa vào, vô số chim cánh cụt nhỏ liền tích tích tích tích kêu lên. Nguyễn Mộng từng bước từng bước mở ra xem, dù sao cũng nhàn rồi, tính nhẩn nại thật tốt, cư nhiên cũng có người kết bạn với cô.

Chọn đồng ý, đầu kia liền nhảy ra một hộp thoại, đối phương gửi cho cô một khung thoại còn vẫn lay động, còn có..... hai chữ:

Bà xã.

Nguyễn Mộng sợ hết hồn, vội vàng nhìn xung quanh một chút, tay run run viết chữ:

Anh... là?

Bên kia gửi lại một biểu tượng tức giận, mặt cũng đỏt thành màu đen, Nguyễn Mộng đối với mấy cái biểu tượng này vẫn còn rất ngạc nhiên, liền mở ra tư liệu của đối phương, lúc này mới phát hiện ra.... Trống rỗng.

Bà xã.

Bên kia lại nhảy lên hai chữ này.

Không, sẽ không thật sự là đại thần chứ? Nguyễn Mộng giật giật khóe miệng.

Cung Huyền?

Bên kia phát tới cái:

Nguyễn Mộng nhất thời cả người vô lực. Không phải chứ, cô đã bao nhiêu năm không Online QQ rồi, làm sao anh biết nich của cô?

Bà xã, tôi mấy giờ tan việc?

Năm giờ....

Đánh xong hai chữ này gửi đi, Nguyễn Mộng liền hồi hận.

Quả nhiên

Chờ anh đi đón em

Nói xong đầu cô liền chán nản.

Nguyễn Mộng bóp cổ tay, cô không muốn, kiên quyết không muốn! Cô cũng không phải là chưa có nhìn thấy mấy chiếc xe của anh, phong cách chiếc sau còn rêu rao hơn chiếc trước.

Hơn nữa anh đáng đáp thế kia, nếu như xuất hiện tại nơi này cô phải làm sao?

Vội vàng lấy điện thoại di động gọi qua, bên kia có thể sớm đoán được cô sẽ không ngoan ngoãn nghe lời, đã tắt máy.

Dương Thiển ở đối diện thấy sắc mặt cô không ổn, liền hỏi:

“Nguyễn Mộng, cô làm sao vậy, không thoải mái sao?”

Cô vội vã lắc đầu, cảm giác mình ngày đầu tiên đi làm giống như là bị kịch thật sự của nhân loại. Hơn nữa cô gần như có thể xác định, Vệ Cung Huyền nhất định là cố ý, vì trả thù cô buổi sáng không từ mà biệt!

Bạn đang đọc truyện *Sự Huyền Diệu Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: chương 21

Giờ tan tầm, Nguyễn Mộng mè nheo một lúc lâu, mới giống như tên trộm len lén dựa tường chạy ra ngoài, Dương Thiển nhìn bộ dáng cô như lâm đại địch, thần sắc lộ vẻ khó hiểu.

Nguyễn Mộng hướng cô khoát tay, cùng cô tạm biệt, sau đó tự cho là thần không biết, quỷ không hay nhấc chân chạy như điên về hướng trạm xe điện ngầm. Ai ngờ chưa chạy được mấy bước, liền thấy con đường đối diện một người đàn ông đang dựa xe cười híp mắt với mình.

Anh ngược lại thông minh, không hề ở dưới lầu đợi cô, mà đứng ở đường lớn. Nhưng cho dù như vậy cũng rất rêu rao đi! Anh không biết dáng vóc của mình trông như thế nào sao?

Nguyễn Mộng khề cấn rắng, rứt rề gió túi xách trong tay lên che mặt mình, từ từ đi qua. Cô không muốn đi qua đó đâu... cũng muốn coi như không nhìn thấy đại thần mà chạy về hướng trạm xe điện ngầm, nhưng buổi tối trở về thì phải làm sao đây?

Nhất định sẽ bị đại thần nhỏ mọn chinh chết!!!

Vệ Cung Huyền nhin cười nhìn bộ dáng đáng yêu kia của cô, ngoắc tay với cô, đợi cô đến bên cạnh, không có kỵ chung quanh chút nào, cho cô một cái hôn nóng bỏng.

Nguyễn Mộng bị anh hôn đến mặt hồng tai đỏ, đẩy lại không ra, đợi đến khi anh buông cô ra, không nhìn được trọn mắt nhìn.

Mặt bánh bao bị bóp, cô phồng má, gò má mềm mại lại bị bóp một cái. Nguyễn Mộng thờ phì phò ôm túi ngồi vào trong xe, nghiêng rắng nghiêng lợi:

“Sau này anh không cần đến đón em, em biết đường về nhà.”

Lời từ chối rất uyển chuyển, nhưng Vệ đại thần làm như nghe không hiểu.

“Vừa tiện đường đón em, công ty cách chỗ này rất gần, cùng nhau tan làm có thể tiết kiệm được tiền xe điện ngầm mà.”

Lừa gạt, lừa gạt quý a!

Anh thiếu mỗi tháng hơn một trăm đồng tiền này sao!

Nguyễn Mộng phồng má, đem túi để xuống, chỉ là đại thần động tác so với cô nhanh hơn, đã sớm kéo dây an toàn thắt cho cô. Trên đường cũng không biết là cố ý hay vô tình, cọ cọ qua hai đỉnh nhũ hoa của cô.

Nguyễn Mộng run run, nhỏ giọng oán trách:

“Ngồi ghé sau làm gì cần thắt dây an toàn...”

Nhìn Vệ Cung Huyền tựa tiểu phi tiểu, cô thức thời im miệng.

Giúp Nguyễn Mộng thắt chặt dây an toàn xong, anh cũng leo lên ngồi trên ghế lái, hỏi:

“Tối hôm nay em muốn ăn gì?”

“À?”

Nguyễn Mộng sững sốt, suy nghĩ một chút.

“Anh muốn ăn cái gì?”

“Em làm cái gì thì anh ăn cái đó.”

Quả bóng lại bị đá trở về.

Nguyễn Mộng kỳ thực ghét nhất phải suy nghĩ mỗi ngày ăn cái gì. Trước kia, lúc lên đại học cũng là như vậy, mỗi ngày không lo về bài tập chuyên ngành, cũng phải nghĩ ba bữa nên ăn cái gì... khổ não không gì bằng.

“Ừ... vậy ăn lâu có được không?”

Cô chỉ thuận miệng nói vậy, sau khi nói xong, nhớ tới hương vị cay nồng của nước lẩu sùng sục, rau xanh tươi mới, cây nấm mềm mại, miếng thịt đỏ tươi phát sáng, cá viên đầy ắp thịt... suy nghĩ một chút, nước miếng thật sự sắp chảy xuống.

Vệ Cung Huyền gật đầu. “Được.”

Xe ngừng lại ở siêu thị Walmart, Nguyễn Mộng vẫn còn đang kỳ quái vì sao không đi siêu thị gần nhà, làm sao mà biết Vệ đại thần nhỏ mọn chuẩn bị đem người đàn ông ngoại quốc xuất hiện ít ngày trước, bóp chết chỉ còn trong trứng nước chứ?

Nghe Nguyễn Mộng giải thích, tên ngoại quốc kia nếu mua đồ ở siêu thị nhà, đại đa số sẽ ở gần đó, mặc dù khả năng gặp mặt không lớn, nhưng anh vẫn

rất muốn đem người đàn ông dám mơ ước vợ của anh giết chết ngay lập tức.

Từ trên vạch xuất phát, đem toàn bộ mảy tên dám liếc nhìn vợ anh, KO (knoch out) ngay lập tức.

Cho nên siêu thị lân cận cùng chợ rau gần nhà, bình thường có nhu cầu đều là anh đi mua. Trừ lúc bắt đắc dĩ, tuyệt đối không cho phép Nguyễn Mộng xuất hiện tại khu vực gần đó.

Bây giờ mặc dù vợ mình béo ụt ịt, nhưng sờ vào cảm giác vô cùng thoải mái, vừa non vừa mịn. Khi làm tình, mật dịch cũng tràn đầy, làm gì có chuyện để cho người đàn ông khác tìm được bảo vật như vậy!

Huống chi thâm mỹ của người ngoại quốc cũng rất kỳ quái, khó bảo đảm anh ta sẽ không có tâm tư không lành mạnh gì với bảo bối nhà anh.

Người ngoại quốc quan niệm rất cởi mở, huống chi còn là một người đàn ông Pháp, đây chính là loại giống đực chuyên gieo rắc tinh dịch khắp nơi trên thế giới.

(đàn ông Pháp nổi tiếng về sự galant, lãng mạn, vào tay anh thành heo nọc hết.)

Vệ đại thần kiên quyết không thừa nhận là mình nhỏ mọn, đối với người ngoại quốc tràn đầy kỳ thị, nói cho hoa mỹ là bảo Vệ bà xã.

Buổi tối hôm đó, cái lẩu hai người ăn đến khí thế ngất trời.

Nguyễn Mộng siêu cấp thích nắm kim chi cùng rau muống, còn có cá viên cùng đậu da, Vệ Cung Huyền thấy cô thích, cố ý chém giết giành giật, đối với đồ trong chén mình làm như không thấy, giống như chỉ có thức ăn mà Nguyễn Mộng ăn mới là tốt nhất.

Nguyễn Mộng bị anh giành giật mãi, giận muốn điên rồi, đại thần thấy cô nghiêng răng tức giận, mới cười thả qua cho cô, thuận tiện đem trong chén mình chất đống những món cô thích ăn gấp cho cô.

Com tối tốt đẹp như thế, nếu như nói thật có bị kịch, đó chính là giữa đường có người nhân chuông cửa.

Đại thần theo lẽ thường ra mở cửa, Nguyễn Mộng đang cắn một ngụm chân giò hun khói nhai nha nhai, liền nhìn thấy người đàn ông nét mặt đầy vẻ giận dữ trở lại, hỏi:

“Sao thế, là ai vậy?”

“A, người nhặt rác.”

Đại thần trả lời như thế, Nguyễn Mộng sắc, tiểu khu này là nghiêm cấm những người nhặt rác, rõ ràng đại thần đang nói dối.

Quả nhiên trong chốc lát điện thoại liền vang lên, cô rất vui vẻ chạy đi nhận, một chữ “Alo” còn chưa nói ra ngoài, bên kia đã mắng lên:

“Vệ Cung Huyền, mẹ kiếp! Cậu có biết mũi của tôi suýt nữa bị cánh cửa của cậu đập dẹp lép rồi hay không? Nếu dẹp rồi cậu nói phải bồi thường thế nào?”

Chỉ muốn ở lại nhà cậu ăn một bữa cơm thôi, lúc cậu còn nhỏ cũng không phải thường ở nhà tôi ăn cơm sao? Nói gì thì nói cũng nên đến lúc cậu báo ân rồi? Lại dám đem tôi ném ở ngoài này.... Cậu có nhân tính không?

Không cho phép tôi vào, cậu cho rằng đây là nhà cậu à! Có bản lãnh thì để tiểu mập mạp tôi mở cửa thử xem, quý hẹp hòi, keo kiệt quỷ, Grandet* !
Bla, bla...”

(*MTY: nhân vật chính trong cuốn tiểu thuyết nổi tiếng Eugénie Grandet, là một lão hà tiện nổi tiếng.)

Nguyễn Mộng rút bả vai xuống, tiếng mắng đầu bên kia bây giờ quá lớn, cách thật xa cũng nghe thấy.

Đại thần dĩ nhiên cũng nghe thấy, chỉ thấy khoe miệng anh khê cong, lấy mắt kính đặt ở trên khay trà ra đeo lên, rồi đi ra ngoài.

Sau đó, một tiếng hét thảm thiết, thế giới liền an tĩnh.

Vệ Cung Huyền làm như không có việc gì đóng cửa lại, đi tới đem ống nghe trong tay Nguyễn Mộng để xuống, hôn một cái lên môi của cô, hai người cũng thích ăn cay, đôi môi vốn dĩ đã cay đỏ bừng, như vậy mà hôn quả thật chính là cực hình.

Nguyễn Mộng lập tức nhảy cao ba thước, quả quyết nhanh chóng cách xa Vệ Cung Huyền một mét.

Đối với hành động bài xích của cô Vệ Cung Huyền không nói gì, chẳng qua là đến khi trời tối Nguyễn Mộng lần nữa lệ rơi đầy mặt, nằm lý ở trên giường chịu đựng va chạm mãnh liệt phía sau thì trong lòng vô cùng hối hận, nếu như sớm đoán được sẽ thảm như vậy, buổi sáng dù đánh chết cô cũng sẽ không to gan lớn mật chuẩn bị trước.

“Anh anh anh... Em biết em sai rồi, anh tha em, tha cho em đi... Ngày mai em còn

phải đi làm...”

Không đề cập tới đi làm còn đỡ, vừa nhắc tới đi làm Vệ Cung Huyền liền tức giận. Cả đêm triền miên, buổi sáng tỉnh lại vốn là phải vành tai và tóc mai chạm vào nhau (âu yếm, ôm ấp), ai mà nghĩ đến người phụ nữ của mình lại biến mất vô tung vô ảnh, hơn nữa gấp đến độ ngay cả bữa ăn sáng cũng không lưu lại cho anh!

Nguyễn Mộng không ngừng kêu khổ, hông của cô đều muốn đứt rồi! Như thế này cô làm gì còn cần vận động giảm cân a, chỉ cần buổi tối mỗi ngày làm một chút liên đủ để cô gầy thành gầy trúc rồi! Đại thần thật không có ý thức được mình gầy đi rất nhiều sao?

Cô gần như không thể vận động luôn đó!

Nguyễn Mộng âm thầm cắn răng nhịn xuống, cả người thịt trắng non mềm bị Vệ Cung Huyền vừa gặm vừa cắn. Cô chỉ muốn ngất đi mà thôi.

Nhưng mỗi lần vừa có cảm giác muốn ngất, sẽ bị anh cắn một cái.

“Ô ô... Cứu mạng a...”

Cái âm thanh cứu mạng này vừa vô lực vừa ngọt ngào, vô cùng đáng thương. Vệ Cung Huyền bị cô xoắn rất chặt, phía dưới càng thêm cứng rắn, ra vào càng thêm dùng sức, cái mông hồng hào một mảnh đỏ bừng.

Nguyễn Mộng thật không hiểu được, tại sao Vệ Cung Huyền lại đặc biệt thích tư thế từ phía sau, dù sao đi nữa cô chính là ghét nhất tư thế này!!!

“Chờ làm thêm mấy giờ nữa rồi kêu cứu mạng cũng không muộn.”

Vệ Cung Huyền cười xấu xa, xoa bộ ngực đầy đặn của cô.

Nguyễn Mộng mím môi, uất ức chết rồi, mặc dù cô thích ăn lẩu, nhưng bây giờ sức ăn nhỏ đi, ăn được không nhiều lắm, lại vận động trên giường lâu như vậy, bụng đã sớm trống rỗng.

Còn phải làm mấy giờ nữa.... cô không phải búp bê bom hơi a~ !!

“Hu hu.... Em biết em sai rồi, em biết lỗi của em rồi! Cung Huyền, anh đừng dằn vò em nữa, hu hu...”

Tiếp tục làm nữa sẽ chết người đó, cho dù anh không sợ, cô cũng lo lắng mình mệt mỏi quá độ sẽ chết mất, đây có tính là bạo hành gia đình không?

Cô muốn đi kiện, cô muốn báo cảnh sát a~ !!!

“Về sau, buổi sáng anh còn chưa dậy, em cũng không được phép rời đi, nghe rõ không?”

Anh nhỏ giọng hỏi, sau khi có được câu trả lời hài lòng, tăng nhanh động tác, tự cho là rất nhân từ, nói tiếp:

“Làm tiếp hai lần nữa sẽ bỏ qua cho em.”

Nguyễn Mộng lần nữa lại lệ rơi đầy mặt, từ lúc ăn cơm, rửa chén, thư giãn, tắm rửa, sấy tóc xong... là làm đến hiện tại...

Vệ Cung Huyền em trù cho thân của anh hư đi!!!

“Thận hư?”

Mang theo giọng nói đùa giỡn, Nguyễn Mộng cứng đờ, mới phát hiện ra mình bất tri bất giác nói ra suy nghĩ.

“Thận anh hư thì em sẽ vui à?”

Cô ngước mắt làm ra vẻ đáng thương, lập tức định cầu xin tha thứ, đáng tiếc... đã muộn rồi.

Một đêm này, cho dù cuối cùng khắp người đều bị cắn tràn đầy dấu vết, Nguyễn Mộng cũng không thể tỉnh lại nữa.

Trong nháy mắt ngất đi kia, cô cảm khái một câu:

“Đúng là muốn giết người mà....”

Lúc xuống xe cô tựa như con chuột nhỏ, mắt như kẻ trộm liếc nhìn khắp nơi, xác định không có đồng nghiệp nào quen biết mới thở phào nhẹ nhõm, chạy tóe khói, để lại Vệ Cung Huyền nhìn theo bóng lưng của cô cười khê không thôi.

Cô tới trễ, vì vậy toàn bộ tiền thưởng chuyên cần sẽ không có. Nguyễn Mộng oán niệm, lên QQ nhìn thấy Vệ Cung Huyền cũng đang ở đó, trong lòng cô tức giận càng sinh ra nhiều can đảm, lập tức đem ghi chú tên anh đổi thành ‘Nhà tư bản đại gian ác’, sau đó mới cảm thấy nhẹ nhõm, tâm tình thoải mái một chút, gửi qua cái biểu tượng tràn ngập lửa giận:

Đều tại anh, tất cả tiền thưởng chuyên cần của em đều không có!

Bỏ sung thêm một icon lệ rơi đầy mặt.

Bên kia rất nhanh liền đáp lại:

Nhà tư bản đại gian ác: Không sao, ông xã cho em

Nguyễn Mộng phồng má, hỏi anh làm sao biết số QQ của mình, phải biết rằng số này từ sau khi cô tốt nghiệp đại học đã mấy năm chưa từng dùng qua.

Nhà tư bản đại gian ác

Coi như Nguyễn Mộng không nhìn thấy, cũng đại khái có thể đoán được nét mặt anh bây giờ là như thế nào dương dương đắc ý.

Nhà tư bản đại gian ác : Trong công ty có bộ phận bảo hành an ninh mạng.

Nguyễn Mộng chu mỏ, hừ một tiếng, nếu không phải là bởi vì cần dùng loại công cụ truyền tin tức thời QQ này, cô mới sẽ không tùy thời hiện thân.

Để lại câu : Em phải làm việc.

Sau đó liền đem trạng thái đổi thành thỉnh không quấy rầy.

Đối diện Dương Thiên thấy cô phồng má rất đáng yêu không vui vẻ, hỏi:

“Nguyễn Mộng, cô làm sao vậy, bởi vì đi trễ bị mắng nên buồn sao?”

Cô vội vã lắc đầu, đưa ra một nụ cười thân thiện.

“Không có, chỉ là đang buồn rầu lượng công việc làm sao lại lớn như vậy thôi.”

Trời cao tha lỗi cô không phải cố ý nói láo với bạn bè.

Dương Thiên cười:

“Đúng vậy, lượng công việc trung tâm phiên dịch của chúng ta cũng rất lớn, cho nên tất cả mọi người rất cố gắng đấy.”

Nguyễn Mộng cong khóe miệng lên, không nói gì.

Buổi trưa Nguyễn Mộng ăn qua loa đơn giản, phải đi đến cửa hàng cách trung tâm phiên dịch không xa, cô cũng không phải là người dễ dàng nhận thua như vậy, dù là không đầu lại Vệ Đại Thần, cô cũng không muốn luôn rơi vào tình cảnh bị ăn gấu gao.

Vì vậy cười chiếc xe đạp trở về là một bánh bao bình thường vui vẻ, sau khi đem xe khóa kỹ liền ngâm nga bài hát trở về phòng làm việc.

Tâm tình vui vẻ của cô ngay cả Dương Thiên đều nhìn ra được, Nguyễn Mộng cười híp mắt nói là mình mới mua chiếc xe đạp, sau đó liên tục không ngừng ở trên QQ gõ cho Vệ Cung Huyền, nói với anh mình đã có xe, buổi chiều anh không cần đến đón. Sau đó lòng tin tràn đầy làm xong công việc, đang mong đợi đến năm giờ.

Trước kia lúc cô đi học từ nhà cách trường học rất gần, cô đều đi bộ, sau đó học đại học thì không đi nữa, cho tới bây giờ cũng không có kinh nghiệm cười qua xe đạp, hiện tại nhất thời xúc động đi mua một chiếc xe đạp, Nguyễn Mộng hưng phấn cho thấy tâm tình đang rất tốt .

Nhưng khi sau khi tan việc, cô vui vẻ mở khóa xe đạp đi lên, bỗng dưng phát hiện chỗ ngồi phía sau rất nặng.

Quay đầu lại nhìn, khóe miệng co giật.

“Anh, sao anh lại tới đây?”

Đại thần trả lời bằng nụ cười tuấn mỹ:

“Tới đi nhờ xe.”

Đi nhờ cái con khi á! Chiếc xe đạp này của cô chỗ nào giống như có thể chịu được một người đàn ông to lớn cùng một người phụ nữ bô dạng béo ú hả ?

Nguyễn Mộng rơi lệ, cuối cùng biết mình là đầu không lại anh rồi, lập tức bắt đầu cầu xin tha thứ, thế nhưng Vệ Cung Huyền mặn ngọt gì đều không chịu, nhất định đòi đạp xe về nhà. Vạn bất đắc dĩ, Nguyễn Mộng chỉ có thể khuất phục dưới thâm uy của anh.

Nhưng mà dọc theo đường đi đều đem mặt của mình dính thật chặt vào trên lưng anh, cố gắng dùng túi xách che mặt của mình lại, thế không muốn cho người ta nhìn thấy.

Mặc Âu phục đắt tiền được thiết kế riêng, mỹ nam cười xe đạp mang theo một người phụ nữ béo...

Thật là một cảnh tượng mắt hồn vô cùng bắt mắt~~

Buổi tối hôm đó Nguyễn Mộng hoàn toàn đầu hàng, lại một lần nữa bị giáo huấn đến chết đi sống.

Lỗ Tấn lão tiên sinh nói: Cùng trời đất, kỳ nhạc vô cùng, cùng người đầu, kỳ nhạc vô cùng, cùng đại thần đầu, tìm đường chết.

Từ sau đó Nguyễn Mộng trở nên rất nghe lời.

Được hai tuần lễ, xét thấy vợ mình biểu hiện tốt, Vệ Cung Huyền cũng không có tiếp tục làm khó cô, mỗi ngày đưa cô đi làm đều là cách một con đường, đưa cô đến gần đó sẽ để cho cô đi xuống, cũng tránh khỏi bị người ta chú ý.

Nguyễn Mộng đối với cuộc sống như thế cũng rất hài lòng, nếu như số lần đại thần oox nhỏ thêm chút nữa thì càng thêm hoàn mỹ. Chỉ là cô cũng không dám nhắc tới chuyện này, nếu không kết quả chờ đợi cô khẳng định rất thê thảm.

Ngược lại cô cùng Dương Thiển quan hệ càng ngày càng tốt, Nguyễn Mộng lần đầu tiên ra xã hội, cái gì cũng không hiểu, mặc dù có Vệ Cung Huyền giúp đỡ, nhưng cô trong vô thức vẫn không muốn làm phiền đến anh, càng nhờ vả anh, cô sẽ lại càng lệ thuộc vào anh, cuối cùng thoát thân cũng sẽ càng khó khăn.

Cô càng lún càng sâu, chấp niệm sẽ càng sâu, cuối cùng cũng chỉ sẽ đem mình làm hại thương tích khắp người.

Nhớ tới kiếp trước mình đã làm một loạt chuyện điên cuồng, Nguyễn Mộng không tự chủ được rung mình một cái, cô không cần, tuyệt đối không muốn!

Vì vậy vào lúc này, Dương Thiển tiến vào trong sinh hoạt của cô trở thành càng tránh gió tốt nhất cho cô. Nguyễn Mộng quá khát vọng có thể có người bạn rồi, cho nên vừa có người đối với mình lấy lòng liền chờ mong nghênh đón, mọi tìm đào phôi mà đối xử tốt với đối phương, lòng tràn đầy vui vẻ cho là bản thân đã kết giao được một người bạn tốt.

Lúc ở cùng Vệ Cung Huyền càng không ngừng nhắc tới Dương Thiển, Dương Thiển hôm nay dạy cô xử lý công văn, làm việc như thế nào, Dương Thiển ngày mai cùng cô hẹn muốn đi đâu dạo phố, Dương Thiển vào lúc cô hoàn thành vượt mức công việc bị người ghen tỵ mà thay cô nói chuyện. ... Tóm lại Dương Thiển này chỗ nào cũng tốt, thậm chí tốt hơn ông xã mình.

Vệ Cung Huyền là người dễ dàng bị mê hoặc như vậy sao? Vệ Cung Huyền là loại người trơ mắt nhìn vợ mình mờ miêng ngậm miệng một tiếng đều là tên của người khác sao?

Anh trên miệng không nói, trong lòng lại nổi lên nghi ngờ đối với Dương Thiển.

Nguyễn Mộng đơn thuần, anh thì lại không phải, bánh bao ngu ngốc nhà anh một chút cũng không cảm thấy khác thường, nhưng anh đã có thể cảm thấy kỳ quái.

Dương Thiển này chẳng lẽ không có cuộc sống riêng hay sao? Mỗi ngày đều cùng cô ở chung một chỗ? Hơn nữa còn luôn nhắm ngay lúc người khác nói xấu Nguyễn là xuất hiện, đúng lúc như vậy sao, luôn là ở thời điểm người khác hiểu lầm Nguyễn phạm sai lầm ra mặt vì cô?

Nhưng anh cái gì cũng không nói, anh rất ít thấy bộ dạng Nguyễn Mộng cười lên, mà mỗi lần nhắc tới Dương Thiển, cô luôn rất vui vẻ.

Vệ Cung Huyền cũng luyến tiếc nụ cười trên mặt Nguyễn Mộng, nhưng lo lắng của anh cũng không phải là không có lý, quả nhiên, không đến hai tháng, liền có chuyện xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Sự Huyền Diệu Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: chương 22

Vào buổi chiều, Vệ Cung Huyền theo thường lệ muốn đi đón vợ mình, bọn họ đã hẹn cùng nhau ra ngoài ăn tối.

Nhưng tới gần thời điểm tan tầm lại nhận được điện thoại Nguyễn Mộng gọi tới, nói anh không cần đi đón, nói là cô đã ngồi taxi về nhà, nhân tiện còn nói không có cách nào cùng anh đi ăn cơm và tỏ vẻ rất xin lỗi.

Dựa vào giác quan thứ sáu nhạy bén, Vệ Cung Huyền cảm thấy có điểm không thích hợp, giọng của cô trong điện thoại nghe không ra chuyện gì, nhưng anh lại ảm ảm cảm thấy đã có chuyện xảy ra, lập tức không nói tiếng nào, cầm chìa khóa xe chuẩn bị đi ra cửa*, ở cửa lại bị Ôn Dư Thừa ôm một đồng báo cáo ngăn lại, trên mặt tràn đầy oán hận.

(MTY: chỗ này bản edit là “cầm chìa khóa xe người đã đi mất”, khó hiểu nên mình tự đổi lại.)

“Cậu muốn đi đâu?”

“Tan tằm.”

“Còn chưa tới giờ tan tằm, cậu dựa vào cái gì mà đi về trước?”

Ngữ khí càng thêm oán niệm, Vệ Cung Huyền không chút nghi ngờ nếu hiện tại đưa cho Ôn Dư Thừa một cây dao, e rằng bản thân nhất định phải chết.

Ừm, nếu như mình chết, không biết Nhuyễn có thương tâm hay không?

“Bởi vì tôi là ông chủ.”

Lời ít mà ý nhiều.

Ôn Dư Thừa run rẩy khoe miệng, trở mặt đứng chặn ở trước mặt anh.

“Cậu đồng ý buổi tối cho tôi đến nhà ăn cơm, tôi sẽ để cậu đi.”

Nghe xong lời anh nói, Vệ Cung Huyền rất muốn cười. Anh đáp ứng rồi chẳng lẽ sẽ không thể đổi ý sao? Đôi mắt đen chớp chớp, đột nhiên nhìn về phía sau Ôn Dư Thừa.

“Thư ký Lulu!”

Theo thói quen lừa người từ trước đến nay của bạn Ôn nào đó, theo phản xạ tự nhiên lập tức trung ra vẻ mặt tươi cười ấm áp, xoa người, mới phát hiện bản thân bị lừa.

Quay đầu lại, thì Vệ Cung Huyền đã đi đến thang máy chuyên dụng, đang cười tủm tỉm ấn thang máy xuống tầng dưới.

Ôn Dư Thừa cắn răng, vốn dĩ anh còn tưởng cho dù bội ước cũng không sao, anh còn có thể mượn lý do này chạy đến đòi hỏi với bánh bao nhỏ, về sau mỗi ngày đều có thể kiếm một bữa trưa, hiện tại được lắm, lại bị bỏ rơi!

Nhớ tới mỗi ngày giữa trưa mình đều ăn mấy thứ Fastfood ngán chết người kia, mà Vệ Cung Huyền thì có bữa trưa tình yêu hội đủ sắc hương vị cầu toàn, ngay cả số lượng đồ ăn cũng đều nhiều hơn, ngon hơn so với mình!

Người thì dư thừa người thì thiếu thốn, quả thực chính là buồn cười! Tốt xấu gì bọn họ cũng là quan hệ bạn bè thân thiết cùng nhau lớn lên, lúc tên kia cười vợ cũng không thông báo cho mình, hiện tại có bà xã là thiên tài nấu nướng, lại cũng không nguyện ý cho mình một chén canh!

Anh ở trong này nghiêng răng nghiêng lợi, Vệ Cung Huyền đã sớm ngồi trên xe lòng như lửa đốt chạy về nhà.

Nguyễn Mộng đang ngồi ở trong phòng khách, nước mắt từng giọt rơi xuống, trước mặt cô là sọt giấy, bên trong ném đầy khăn giấy.

Vệ Cung Huyền nhẹ nhàng bước qua, nắm bờ vai cô ngồi xuống.

“Xảy ra chuyện gì vậy em?”

Cô ngay từ đầu còn chưa có phản ứng, nhìn thấy anh đã trở lại, vội vàng từ trên sofa nhảy dựng lên, lung tung xoa xoa nước mắt trên mặt, lắc đầu.

“Không có gì, không có gì, anh ăn cơm chưa? Có cần em...”

Lời còn chưa dứt, đã bị Vệ Cung Huyền bắt được cổ tay kéo vào trong lòng, giọng anh trầm thấp, xen lẫn một tia bất đắc dĩ cùng cung chiều:

“Nghe anh nói nè, em là vợ anh, không phải nữ đầu bếp, anh cũng không phải vì em nấu cơm cho anh ăn mới muốn cùng em chung sống. Nói anh nghe, đã xảy ra chuyện gì?”

Nguyễn Mộng cắn môi, vẫn lắc đầu.

Vệ Cung Huyền biết trong lòng cô vẫn không tin nhiệm anh và không thuận theo anh, không khỏi có chút đau đầu.

Anh vốn không phải là người biết nói lời ngon tiếng ngọt, luôn có thói quen dùng hành động để biểu đạt tâm ý của bản thân, ở nhà lại là con trai độc nhất, không có anh chị em, làm sao có kinh nghiệm dỗ dành người khác.

Đành phải đem vợ mình ôm trong lòng hôn hôn, mới nói:

“Nhuyễn, anh là chồng của em, chúng ta là người một nhà.”

Cô vẫn cứ không nói một tiếng.

Vệ Cung Huyền nâng cằm cô lên, mới nhìn thấy trong mắt cô lại ngân ngấn lệ, ngực phút chốc tê rần, anh đã nhiều năm không có cảm nhận được đau đớn như thế.

Nhìn đến nước mắt Nguyễn Mộng, lòng anh càng đau đớn hơn so với trong tưởng tượng.

“Nhuyễn, nhuyễn... Anh thích em, anh thích em, em biết không?”

Theo giọng nói, anh tinh tế hôn lên đỉnh đầu của Nguyễn Mộng, gò má cùng trên môi, bàn tay to ấm áp nâng khuôn mặt cô lên, kèm theo đó là lời nói vô cùng dịu dàng:

“Anh thích em.”

Nguyễn Mộng sửng sốt, theo sau là nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, Vệ Cung Huyền luống cuống, vội vàng lau cho cô, ai biết càng lau cô khóc càng lớn, cuối cùng anh thật sự là vô cùng đau lòng, gặm nhẹ một tiếng:

“Không cho khóc nữa!”

Nguyễn Mộng quả nhiên bị anh dọa thành công, chớp đôi mắt đen như mực, nước mắt long lanh trong suốt nhìn anh, Vệ Cung Huyền lại vội vàng đi trấn an:

“Đừng khóc, đừng khóc, nói anh nghe xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao không đi làm lại trở về nhà?”

Nhắc tới chuyện này, Nguyễn Mộng lại muốn khóc. Cô biết kỹ thực cảm thấy bản thân mình càng ngày càng không nhẽo, bởi vì Vệ Cung Huyền đối với mình càng ngày càng tốt, cô mới dám khóc như vậy.

Nếu đổi lại là kiếp trước, bất luận như thế nào cô cũng sẽ không như vậy.

“Bởi vì có hẹn với anh, cho nên em muốn làm xong công việc trước giờ tan tầm, lúc đi đến lầu một, mới sực nhớ tới để quên đồ ở văn phòng, quay trở lại lấy, nghe được bọn họ đang nói em...”

Nguyễn Mộng mạnh cắn môi, hai tay nắm lại, cả người đều căng cứng, Vệ Cung Huyền đã nhận ra, đáy mắt nổi lên một chút không vui, hôn xuống mặt cô. Hôi:

“Sau đó thì sao?”

“Bọn họ nói... Em là đầu heo, vừa ngu ngốc lại vừa không năng lực, còn nói công việc của em là tìm người làm giúp mới xong, nói em mỗi ngày đúng giờ tan tầm, kỹ thực công việc cũng chưa làm xong, mà là đưa cho Dương Thiên, bắt cô ấy làm giúp em.”

Nguyễn Mộng gất gao cắn môi, kiếp trước cùng kiếp này, ngoại trừ việc cô dùng thủ đoạn để gả cho Vệ Cung Huyền, việc khác cơ hồ đều tự cho mình là rất quang minh lỗi lạc, hiện tại thì tốt rồi, lại bị người ta ở sau lưng nói xấu như vậy!

“Nếu chỉ bọn họ nói thôi thì cũng không sao, nhưng mà em xem cô ấy như bạn thân! Ngay cả cô ấy cũng...”

Mỗi một câu, mỗi một tiếng, rõ ràng, làm cho cô muốn quên đều không thể quên được.

“Cô ta nói cái gì?”

Cánh tay đang ôm Nguyễn Mộng của Vệ Cung Huyền chậm rãi nâng lên, ánh mắt cũng nheo lại, ý cười nơi khóe miệng nháy mắt đã biến mất.

Nguyễn Mộng chần chờ thật lâu, có lẽ là thật sự bị thương tổn, dù sao ở trung tâm phiên dịch hai tháng nay, cô cùng Dương Thiên cơ hồ là như hình với bóng.

Từ nhỏ đến lớn, Nguyễn Mộng không có một người bạn nào, hồi nhỏ bởi vì béo, mọi người cũng không thích cô, đều mắng cô, lại bởi vì thành tích tốt, càng thêm bị mọi người bài xích và cô lập.

Lúc lên đại học cũng là như vậy, hàng năm lấy học bổng, thầy giáo chuyên ngành đều xem cô là học trò đặc ý nhất, nên càng bị người chung quanh thêm đố kỵ.

Tốt nghiệp đại học xong liền gả cho Vệ Cung Huyền, sau đó Nguyễn Mộng không còn đi ra ngoài xã hội, trung tâm phiên dịch là phần công việc đầu tiên của cô.

Vốn dĩ cùng Dương Thiên kết giao bằng hữu, cô vô cùng vui vẻ, ai biết tất cả những chuyện này đều là giả.

“Cô ấy nói... Em vì đúng giờ tan tầm luôn bắt cô ấy giúp em làm công việc của em, còn nói, còn nói nếu không phải em có tiền, cô mới khinh thường cùng loại người như em...”

Cô cắn răng, nước mắt như sắp rơi xuống.

“Cùng loại phụ nữ vừa béo vừa xấu như em làm bạn...”

“Ngoan, ngoan, đừng khóc.”

Vệ Cung Huyền sờ sờ đầu cô, trong lòng như có lửa thiêu đốt, hận không thể đem người phụ nữ khi dễ vợ mình kéo tới đánh cho một trận.

“Nhuyền không có làm chuyện như vậy đúng không?”

Cô ngẩng đầu, lác lác:

“Công việc thuộc bốn phận làm xong thì thôi, là cô ấy chủ động nói muốn giúp đỡ em, em không có bắt cô ấy giúp em làm, cũng không có đem tiền khoe khoang khắp nơi...”

Đó cũng không phải tiền của cô, cô khoe khoang, khoe khoang cái gì?

Nghĩ đến đây, Nguyễn Mộng càng ủy khuất, ánh mắt khóc đến đỏ rực.

“Cung Huyền... Có phải em thật sự rất béo, rất xấu xí đúng không?”

Nghe xong lời Nguyễn Mộng nói, Vệ Cung Huyền cơ hồ cắn răng, anh ôm vợ mình, ôn nhu nói:

“Đương nhiên không phải, béo chỗ nào, xấu chỗ nào đâu?”

(MTY: Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi roài =)))

Nguyễn Mộng chu miệng.

“Ngay cả anh cũng dỗ ngọt em, em rõ ràng thấy bản thân mình rất béo rất xấu.”

Nhớ tới thời điểm vừa sống lại, cô thậm chí cũng không dám nhìn thẳng bản thân mình ở trong gương, chỉ sợ một chút không cẩn thận sẽ nhìn bản thân ra quỷ.

Một phụ nữ thân cao 170 mười cm, thể trọng so với chiều cao còn lớn hơn... Đây không phải quái nhân thì là cái gì?

Vệ Cung Huyền là người luôn bao che khuyết điểm, càng miễn bàn người này còn là bà xã của anh, tức thời ánh mắt liền thay đổi, nhưng anh sợ dọa đến Nguyễn Mộng, liền nắm tay cô, mang cô thẳng đến phòng thay quần áo.

Phòng thay quần áo có một tấm gương sát đất, bình thường là dùng để sửa sang lại dung nhan, nhưng Nguyễn Mộng cũng không hiểu được anh đem mình đi qua làm gì, ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt còn ngân ngấn nước mắt.

Cô lại khóc! Vệ Cung Huyền càng nổi nóng, đem Nguyễn Mộng bế đến trên cửa, hung hăng hôn môi cô, sau khi một phen trời đất đảo điên, hung hăng hỏi:

“Nếu em vừa béo vừa xấu, anh có thể mỗi ngày đều muốn em sao?”

... Có thể không cần nói thô tục như vậy hay không...

Nguyễn Mộng đỏ mặt, nhưng đối với chuyện bản thân là một người thật mập mập xấu xí vẫn là phi thường bi thương.

“Anh không cần dỗ em...”

Cô cũng không phải người mù, bản thân rốt cuộc béo bao nhiêu, cũng không phải nhìn không thấy!

“Ai dỗ em?”

Vệ Cung Huyền cau mày, lại cắn cánh môi cô, Nguyễn Mộng bị anh cắn sinh đau, rầm rì muốn đẩy anh ra, đại nam nhân nháy mắt phát hỏa, nắm hai cổ tay cô, đem cô gắt gao dán ở phía trên ván cửa.

“Em là vợ của anh, ai coi thường em, ai khi dễ em, ai rắp tâm hãm hại đối với em, khi em giải quyết không xong, còn có chồng của em là anh, vì sao phải vì một người ngoài thương tâm thành bộ dạng này?”

Chẳng lẽ anh còn không thể bảo hộ em chu toàn? Em muốn cái gì, thích cái gì, cứ nói với anh, chán ghét cái gì, không muốn nhìn thấy cái gì, anh sẽ đem bọn họ loại bỏ giúp em, em thương tâm khổ sở như vậy, Dương Thiến kia có cảm thấy áy náy không?”

Nguyễn Mộng ngây ngốc nhìn anh, nước mắt ào ào rơi xuống, hai cổ tay cô bị anh giữ chặt, không có cách nào động đậy, mà Vệ Cung Huyền thấy cô khóc, vội vàng giúp cô lau nước mắt.

Nguyễn Mộng thuận thế nhào vào lòng anh, ôm cổ anh khóc òa lên.

“Hu hu... Bọn họ đều không thích em, từ nhỏ đến lớn đều là như vậy... Mắng em là heo mập, mập mập chết tiệt... Nói em xấu... Hu hu... Bọn họ đều là người xấu!”

“Đúng, là người xấu.”

Cô khóc một hồi lâu, Vệ Cung Huyền sợ khóc đến sưng mắt, đem cô từ trên cửa thả ra, dẫn cô nhìn về phía gương to.

“Nhuyền, em nhìn gương này.”

Nguyễn Mộng theo lời nhìn về phía gương, cũng không cảm thấy có cái gì kỳ quái.

“Em biết không? Anh sống qua ba mươi tuổi, chưa từng thấy qua một cô gái trắng, mềm mại giống em như vậy.”

Anh từ sau lưng ôm lấy cô, thanh âm ôn nhu lại trầm thấp, như là đàn cello êm tai.

(MTY: Ôi, nam nhân trong mộng của taz...)

“Tuy rằng béo một chút, nhưng sờ vào lại vô cùng thoải mái, khi làm tình, phía dưới của em trơn trượt ẩm ướt, em lại biết rên rỉ. (sao mới đây đã hóa sói rồi, o.O)

Em xinh đẹp hơn bất cứ cô gái nào tự xưng là mỹ nữ bên ngoài. Em còn có thể nấu cơm, không giống anh, đến bây giờ ngay cả trứng cũng chiên không được, em còn có thể làm việc nhà, lại tinh thông vài ngoại ngữ, từ nhỏ đến lớn nhân phẩm học vấn đều ưu tú...)

Trừ bỏ đối với anh, chưa làm qua một chuyện xấu nào, không nhặt của rơi, vui vẻ giúp người, em lại còn tốt với trẻ con, là một người vợ đảm đang, người phụ nữ kia làm sao có thể so với em?”

Nguyễn Mộng đều bị anh khen tròn mắt, cô há hốc miệng ngẩn người nhìn gương mặt ôn nhu của của người đàn ông trong gương, rất khó tin tưởng anh là Vệ Cung Huyền.

Đối với lời thô tục anh nói lúc trước, cô làm như không để ý tới:

“Anh, anh làm sao mà biết nhân phẩm học vấn của em đều ưu tú?”

Còn có không nhặt của rơi vui vẻ giúp người... Làm sao anh ấy biết được?

“Em cho là anh thật sự bởi vì phụ trách mới cùng em kết hôn? Nếu quả thật là em là người xấu xa như thế, anh có thể xem như tình một đêm trôi qua rồi quên mất, làm sao có chuyện anh sẽ lấy em?”

Sau này em nói em mang thai, có người tự động đưa tư liệu từ nhỏ đến lớn của em, lúc này anh mới đồng ý, biết không?”

Anh dùng cái mũi cọ cọ cổ cô.

“Bằng không em thực sự cho rằng anh là người dễ dàng bị lừa gạt như vậy sao? Nếu em có cuộc sống không biết kiềm chế, hoặc là có thói quen lừa gạt, đánh chết anh cũng sẽ không đồng ý cưới em...)

Cho nên em xem, những cô gái ngoài việc gầy hơn em, còn có gì có thể so được với em? Họ thiện lương hiểu ý người hơn em, hay thông minh hơn em?”

“Nhưng mà...”

“Không có gì là nhưng mà, nói cho anh biết đi, em muốn cái gì? Em muốn, anh đều cho em.”

Vệ Cung Huyền nhìn về phía gương, ánh mắt hai người ở trong gương giao hòa lẫn nhau, Nguyễn Mộng cắn miệng, tự ti cùng bất an luôn tồn tại trong lòng tại một khắc này bỗng dừng như được xoa dịu.

Cô từ trong lòng Vệ Cung Huyền xoay lại, ôm lấy anh, thanh âm do khóc mà khàn khàn.

“Em không muốn làm người mập mập... Cũng không muốn bị người ta xem thường, em, em...”

Vệ Cung Huyền nhìn cô cổ vũ: “Em muốn làm cái gì?”

“Giảm béo!”

Cô rớt cục lớn tiếng hô lên, ánh mắt do khóc mà đỏ bừng.

Đối với người phụ nữ đã nói xấu thân thể vợ mình, Vệ Cung Huyền âm thầm ghi hận trong lòng, để đó anh sẽ tính sau, giờ chỉ dỗ dành bảo bối trong lòng anh mà thôi, anh ôm Nguyễn Mộng đứng đưa.

“Giảm béo đương nhiên có thể, nhưng không cho phép quá gầy, anh cũng không muốn buổi tối ôm một khúc xương ngù.”

Nguyễn Mộng nhớ tới kiếp trước sau khi hút thuốc phiện bản thân gầy giống như tờ giấy, bị thương lại đến, càng muốn khóc.

Vệ Cung Huyền vừa dỗ lại vừa gạt, thật vất vả làm cho cô không khóc, mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau này Vệ Cung Huyền cũng không cho phép cô tiếp tục đi làm nữa, bản thân Nguyễn Mộng cũng không muốn đi, liền nộp đơn xin từ chức, dù sao ở nơi đó cô cũng không cảm thụ được cái gì là tình cảm bạn bè.

Người bên ngoài đều là người xấu, chỉ có ở nhà cô mới an toàn. Nhận thức này từ nay về sau đã khắc sâu dấu ấn vào trong suy nghĩ của Nguyễn Mộng, trực tiếp làm cho ngày sau cô không bao giờ có thói quen thích đi ra ngoài nữa.

Dương Thiên sẽ có phản ứng như thế nào, Nguyễn Mộng không muốn biết, thời điểm cô nghe được bọn họ nói chuyện cũng không có xuất hiện.

Có lẽ Dương Thiên còn tự cho mình người bạn tốt của cô, nên sau khi cô từ chức còn thường xuyên gọi điện thoại cho cô, nhưng Nguyễn Mộng không có tiếp, ngẫu nhiên Vệ Cung Huyền thấy được, anh đều miễn cưỡng nghe máy, nhưng ngôn ngữ phi thường không khách khí, Dương Thiên bị xem thường vài lần, liền không tiếp tục liên hệ với cô, như vậy cũng tốt, cô đỡ phải nhớ tới việc phiền lòng này.

Về chuyện giảm béo, Vệ Cung Huyền phản ứng còn lớn hơn cả Nguyễn Mộng.

Anh vốn dĩ là muốn thỉnh chuyên gia đến hướng dẫn cho cô, nhưng bị Nguyễn Mộng cự tuyệt mãnh liệt, cô tự giảm béo ở nhà một mình, làm vài động tác yoga cùng chạy bộ, nhảy dây đá cầu, hình như là muốn đem những trò chơi đùa vận động từ nhỏ đến lớn chưa từng làm qua đều luyện tập hết một lần.

Vệ Cung Huyền cũng theo cô náo, cùng cô ăn cơm giảm béo, Nguyễn Mộng muốn thêm vào cho anh vài món anh còn không vui.

Hai người thường xuyên ở trong công viên tiểu khu đánh cầu lông hoặc là bóng bàn, buổi sáng cũng cùng nhau dậy sớm chạy bộ, toàn bộ lịch trình giảm béo của cô, anh thủy chung đều đi theo.

(MTY: Hạnh phúc quá :*)

Nhưng mà cũng không phải không có hiệu quả, ít nhất là anh càng ngày càng thêm cường tráng, trước kia đánh ngã Ôn Dư Thừa cần hai quyền, hiện tại một quyền là đủ.

Mà mỗi ngày buổi tối anh cũng hưởng thụ càng nhiều, xét thấy anh mỗi ngày giảm béo cùng mình. Nguyễn Mộng đối với anh có thể nói là hữu cầu tất ứng nhu tình ngàn vạn.

Hơn nữa cô tập qua mấy tháng yoga, buổi tối vào lúc làm tình, chiếc eo nhỏ mềm mại kia, làn da non mịn kia, càng khiến Vệ Cung Huyền làm được càng thêm thỏa mãn.

Ngắn ngủn bốn tháng, Nguyễn Mộng đã từ tám mươi kg lúc trước biến thành sáu mươi kg, sau khi gầy đi, mặt mày cũng dần dần nảy nở, xinh đẹp lạ thường.

Làm mỗi khi Vệ Cung Huyền nhìn đến cô đều cảm thấy kinh hãi, đối với chuyện không cho cô ra ngoài công tác, cảm thấy dự kiến của bản thân mình thật sự là rất chính xác!

Bạn đang đọc truyện *Sự Huyền Diệu Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: chương 23

Hôm nay trong nhà có khách không mời mà đến.

Nguyễn Mộng đang cùng Vệ Cung Huyền ở trong bếp làm sủi cảo, cô khéo tay, sức lực nhẹ nhàng, vo tròn, gói ra chính ra một viên sủi cảo trắng mập mập tròn vo.

Nhưng mà bên cạnh, một đôi tay nam nhân thon dài trắng trẻo xinh đẹp đã sớm mất kiên nhẫn, mặc kệ anh gói thế nào, sủi cảo trong tay anh luôn bị toét ra, anh ảo não không thôi, thế sống chết chiến đấu đến cùng với bọn nó.

Nguyễn Mộng nhìn anh cười, cô thật chưa thấy qua người nào đối với nấu ăn không có thiên phú như vậy, còn dám nói anh ưu tú vượt trội, buồn cười thật.

Vệ Cung Huyền hí hóp nhìn cô cười, thừa dịp cô không chú ý, quệt một đường trên mặt cô, Nguyễn Mộng hét chói tai, trên tay anh đều là bột trắng, làm cô như biến thành một con mèo diễn tuồng a.

“A... anh dám trét bột mì lên mặt em!”

Nói xong liền vung tay muốn trả thù, đương nhiên Vệ Cung Huyền linh hoạt hơn cô, chỉ cần nhẹ nghiêng người né tránh, trên tay không nhanh không chậm vẫn còn chăm chú gói sùi cảo – nhưng nếu không để ý quá đến vô ngoài vô cùng thâm, sùi cảo anh gói vẫn có thể tạm chấp nhận.

Chuông cửa đột nhiên vang lên, Nguyễn Mộng đành tạm thời bỏ qua oán hận, đưa tay lau lau trên tạp dề, đi ra mở cửa.

Vệ Cung Huyền nhìn cô đi ra rồi, ngồi trở lại trên ghế, nào biết phía sau duỗi ra một cái tay nhỏ bé ‘phục kích’, thẳng tay từ trên trán anh kéo xuống đến cằm, lưu lại một đường bột trắng.

Anh vừa bực mình vừa buồn cười, quay đầu lại thì ‘thủ phạm’ đã nhanh chóng chuồn mất.

Quên đi, đợi lát nữa sẽ giáo huấn cô. Đem sùi cảo biến dạng trong tay buông ra, Vệ Cung Huyền không quên lên tiếng dặn dò:

“Nhuyền, nếu là cái tên không thức thời kia, thì em cứ trực tiếp đóng sầm cửa, không cần để ý tới anh ta!”

Nghĩ nghĩ, lại cảm thấy lo lắng, tâm địa Nguyễn Mộng mềm nhất, nếu Ôn Dư Thừa mặt dày mày dạn muốn vào, cô nhất định sẽ không cự tuyệt. Anh lập tức đứng lên đi về phía cửa, trên đường nhớ tới trên mặt mình còn đang dính bột mì, tuy rằng việc này coi như là một chút tình thú giữa vợ chồng. Thế nhưng nếu bị tên chương mất kia thấy cũng không tốt.

Nghĩ như vậy, bước chân chuyển hướng phòng ngủ, đi lau mặt.

Nguyễn Mộng cũng đang ngây ngốc, bởi vì rất ít khi nào có khách, toàn là cô trực tiếp đi mở cửa. Nhưng lúc này đây cô lại xuất thần nhìn người phụ nữ đứng ngoài cửa, mãi đến khi cô ta mang một chút dè dặt, hỏi:

“Chào cô... Xin hỏi, nơi này có phải nhà của Nguyễn Mộng không?”

Dương Thiển! Cô ta tới làm cái gì?

Hơn nữa, cô ấy lại không nhận ra mình??

Nguyễn Mộng hồ nghi, cúi đầu đánh giá bản thân, chẳng qua chỉ là gầy đi 20kg mà thôi, chẳng lẽ có biến hóa lớn như vậy, đủ để cho một đồng nghiệp đã từng công tác với nhau hơn ba tháng không nhận ra?

Đương nhiên cô không biết bản thân mình lần này đã thay đổi đến mức độ nào, tuy vẫn là gương mặt bánh bao bầu bĩnh, nhưng thuộc loại cô gái mập mập vẫn còn vương nét trẻ con, những vết sẹo mụn đã hoàn toàn biến mất khỏi mặt cô. Mặt mày tinh xảo không hề có chút khiếm khuyết, tươi sáng vui vẻ.

Cô bây giờ mắt hạnh má đào, làn da trắng nõn, khí sắc vô cùng tốt, cùng cô gái mập mập mấy tháng trước đương nhiên không có chỗ nào giống nhau. Dương Thiển không nhận ra cô cũng không kỳ quái.

Xoa xoa tay vào tạp dề, lúc đối mặt với Dương Thiển, Nguyễn Mộng vẫn có chút chần chừ.

Dù sao đây cũng là người bạn nữ đầu tiên của cô từ kiếp trước đến kiếp này, tuy rằng không còn làm ở trung tâm phiên dịch, nhưng trên thực tế, Dương Thiển cũng không có gây hại gì cho cô.

“Ừm... là tôi. Cô tìm tôi có việc gì sao?”

Dương Thiển sững sốt, không dám tin, đánh giá Nguyễn Mộng từ trên xuống dưới. Ngắn ngủn hơn bốn tháng, cô ấy lại gầy hẵn đi! Bộ dáng lại còn cực kỳ xinh đẹp!

Ánh mắt lại nhìn đến áo ngủ dài tay trên người Nguyễn Mộng, Dương Thiển tuy rằng không xem như chuyên nghiệp, nhưng vẫn nhìn ra được quần áo này giá trị xa xỉ như thế nào. Đuôi mắt cô ta quét đến phòng khách trang hoàng cao cấp xa hoa nhưng không một chút khoa trương, trong lòng càng khó chịu, nhưng ngoài mặt vẫn cố duy trì nụ cười.

“Cái kia... Chúc mừng cô, cô trở nên đẹp như vậy!”

“Ách... Cảm ơn.”

Nguyễn Mộng mắt tự nhiên xoa mặt, xoa xoa đôi tay dính đầy bột mì, xấu hổ nhìn về phía Dương Thiển, hỏi:

“Cô tìm tôi có chuyện gì sao?”

Thật kỳ lạ, trước kia lúc còn kết bạn với Dương Thiển, khi nói chuyện, cô ta cũng thường hay dò hỏi, thế nhưng tại sao bản thân cô cho đến giờ vẫn không nhận ra được chứ?

“Cô không nói tiếng nào liền từ chức, tôi rất lo lắng cho cô, cho nên đến thăm.”

Nụ cười vẫn hoàn mỹ như cũ, không một chút sứt mẻ, rất giống một người bạn chân thành.

Trong lòng Nguyễn Mộng hồi hộp, cô ta làm sao mà biết địa chỉ nhà mình? Bản thân cô cho tới bây giờ trước mặt cô ta chưa từng nói chuyện về Vệ Cung Huyền hoặc là những chuyện liên quan khác mà...

“Cám ơn... Tôi tốt lắm.”

“Nhuyễn, là ai vậy?”

Âm thanh trầm thấp truyền đến, một bức tường thịt ấm áp từ phía sau đem Nguyễn Mộng bao vây lại.

Vệ Cung Huyền đã đeo mắt kính, trên tay còn cầm theo khăn lông ướt, nhẹ nhàng giúp cô lau đi bột mì trên mặt, đem dung mạo cô trả lại như cũ. Đôi mắt đen lúc nhìn đến Dương Thiển đứng ở cửa thì híp lại.

Nhìn cô ta một thân âu phục tao nhã hồng nhạt, còn ả ả ngạo mạn, trong lòng nhất thời hiểu rõ. Cô ta chắc là tới cửa mượn lý do hạ thấp vợ anh để đề cao một chút lòng tự tin cùng cao quý của bản thân cô ta đây mà.

Cao lớn tuấn mỹ, khí chất cao quý. Đây là ấn tượng đầu tiên của Dương Thiển đối với Vệ Cung Huyền. Khi nhìn đến tay của Vệ Cung Huyền để trên lưng Nguyễn Mộng, còn ôn nhu giúp cô lau mặt, trong lòng tự dung thấy khó chịu cùng ghen ghét không thể nói rõ.

Dựa vào cái gì, bản thân cô ta vô cùng nỗ lực cũng chỉ là nhân viên bình thường ở trung tâm phiên dịch, mà Nguyễn Mộng lại bởi vì có tiền nên có thể hưởng thụ hết thảy những thứ này?

(MTY: mục ấy tưởng Nguyễn Mộng có tiền nên trai đẹp theo, ý là nui trai đó.)

“Nguyễn Mộng, không giới thiệu tôi với vị tiên sinh này sao?”

Vươn tay, lộ ra một nụ cười cực kỳ tao nhã, mắt đẹp mị hoặc, là loại quyến rũ mà đã là đàn ông thì hoàn toàn không có cách nào cự tuyệt.

.... Cô thật đúng là không muốn giới thiệu. Nguyễn Mộng phồng má, hướng vào trong lòng Vệ Cung Huyền né tránh.

“Tôi họ Vệ, chồng của Nhuyễn.”

Vệ Cung Huyền không nhìn tay cô ta, nhìn thấy bên tai Nguyễn Mộng còn có chút bột trắng, nhẹ nhàng mà lau giúp cô, thuận tay sờ sờ lỗ tai nhỏ nhắn của vợ.

“Cô là?”

“Tôi họ Dương, là bạn thân của Nguyễn Mộng.”

Vẫn mỉm cười như cũ, giống như việc Vệ Cung Huyền không thèm bắt tay lại không có xúc phạm tới cô ta.

“Đúng rồi, hai người đang làm sùi cảo sao? Xem người đầy bột mì này.... Không phiền nếu tôi tới hỗ trợ chứ? Tôi cũng đã lâu không gặp Nguyễn Mộng, muốn cùng cô ấy ôn lại chuyện cũ.”

Trong mắt mang theo chờ mong, không có một người đàn ông bình thường nào có thể cự tuyệt được khi một mỹ nữ yêu cầu.

Nhưng Vệ đại thần là người đàn ông bình thường sao?

Anh cười cười, đôi mắt đen lóe sáng dưới cặp kính, tựa tiếu phi tiếu nhìn Dương Thiển. Nhìn đến khi mặt cô ta đỏ bừng – Bất cứ người phụ nữ nào gặp người đàn ông anh tuấn như vậy nhìn chăm chăm, đều sẽ thẹn thùng.

“Chỉ sợ không tiện!”

Nụ cười hoàn mỹ cứng đờ.

“Ha ha... Phải không.”

Nguyễn Mộng chỉ cảm thấy bản thân không muốn nhìn thấy cô ta, hận không thể lập tức biến mất ngay trước mặt người phụ nữ này.

Cô mím môi, lại hỏi một lần:

“Cô tìm tôi có chuyện gì sao?”

Dương Thiển liếc mắt nhìn Vệ Cung Huyền một cái, ánh mắt dịu dàng biểu lộ rằng có người ở đây cô thật khó mở miệng. Nhưng Vệ Cung Huyền rõ ràng làm bộ như không phát hiện, Nguyễn Mộng cũng không phản ứng.

Thật sự nếu không nói ra thì không còn cơ hội, nhưng mà vất vả lắm cô mới dò hỏi được địa chỉ của Nguyễn Mộng.

“Cái kia... Nguyễn Mộng, cô có thể cho tôi mượn một chút tiền không?”

“Tiền?”

Cô ta là tới tìm cô vay tiền ? Không còn từ nào có thể diễn tả mất mát trong lòng Nguyễn Mộng, cô còn tưởng rằng Dương Thiển đã biết lý do cô xin từ chức, biết sai lầm rồi nên đến xin lỗi... Nếu là vậy cô nhất định sẽ tha thứ cô ta.

“Cô tới, là tìm tôi vay tiền?”

Nhìn thấy vẻ không dám tin trong mắt Nguyễn Mộng, trong nháy mắt, Dương Thiển có chút xấu hổ, ánh mắt nhìn sang Vệ Cung Huyền vẫn ung dung nhàn nhã, trong lòng nhất thời lại bắt đầu bốc lên, cô ta có tiền như vậy, mượn một chút thì có sao đâu?

“Đúng vậy, tôi muốn mượn cô mười vạn.”

Vệ Cung Huyền thật sự là xem đủ rồi, anh vốn tưởng rằng da mặt của Ôn Dư Thừa đã đủ dày, không nghĩ tới núi này cao còn có núi khác cao hơn, người phụ nữ này thật sự là vô sỉ đến cực điểm!

Nguyễn Mộng nhú nhú mày:

“Cô muốn nhiều tiền như vậy làm cái gì?”

“Cô đừng hỏi, cho tôi mượn trước đi, tôi đang cần gấp.”

Về mặt Dương Thiển bức thiết, mỗi khi liếc nhìn Nguyễn Mộng thì trong lòng lại vô cùng khó chịu.

Nguyễn Mộng theo bản năng quay đầu nhìn Vệ Cung Huyền, thủy quang trong mắt trong vắt, như là sẽ khóc ngay lập tức. Vệ Cung Huyền đau lòng không thôi, đôi với người phụ nữ trên chóc vợ mình kia càng xem không vừa mắt.

“Dương tiểu thư, có người nào đến vay tiền giống cô như vậy không? Nghe ý từ trong lời nói của cô, không giống như là đến cầu giúp đỡ, ngược lại giống đến đòi nợ.”

“Vệ tiên sinh, anh hiểu lầm tôi... Tôi cùng Nguyễn Mộng là bạn thân, cho nên mới không như người ngoài như vậy, hơn nữa tôi cũng là thật sự cần tiền gấp, thật sự là cùng đường mới...”

“Bạn thân?”

Vệ Cung Huyền cười lạnh một tiếng, đôi mắt đen sau mắt kính lóe lên tia sáng biến hóa kỳ lạ.

“Bạn thân mà cô nói, chính là ở sau lưng nói xấu cô ấy, ăn, mặc, ở, đi lại đều muốn lợi dụng cô ấy? Nhà chúng tôi đúng là có tiền, nhưng cho tới bây giờ không coi tiền như rác, cô muốn mượn tiền, có thể, viết giấy ghi nợ, lợi tức tính theo mức ngân hàng.”

“Anh...”

Dương Thiển cắn răng, nếu không có Nguyễn Mộng từ chức sau đó bản thân cũng đột nhiên mất việc.

Xin việc khắp nơi vấp phải trắc trở không nói, ngay cả tiền gửi ngân hàng cũng không còn bao nhiêu. Mà lúc trước đó lại là hợp mặt bạn bè đại học, vì không muốn mất mặt mũi, cô cắn răng một cái, đem thẻ tín dụng mạnh tay quẹt, hiện tại đang thiếu nợ bảy vạn.

Suy nghĩ một chút, cũng chỉ có Nguyễn Mộng là người coi tiền như rác lại tương đối dễ nói chuyện vay tiền. Cô ta vốn dĩ là lòng tin tràn đầy mới đến, vì không cho Nguyễn Mộng xem nhẹ bản thân, còn cố ý ăn vận một phen, ai biết à béo ú này bỗng chốc liền trở nên xinh đẹp như vậy, còn có người chồng ưu tú như vậy!

Làm sao cô ta có thể không oán, làm sao có thể không ghen tị?

Nhưng oán thì thế nào, ghen tị thì thế nào? Cô vẫn nên dùng vẻ ôn tồn cùng khuôn mặt tươi cười, bằng không nợ thẻ tín dụng cũng đủ cho cô sứt đầu mẻ trán.

“Vệ tiên sinh thật là biết nói đùa. Nguyễn Mộng, cô cho tôi mượn đi, tôi rất nhanh có thể trả cho cô. Về phần giấy nợ. Tôi thực sự cần dùng gấp khoản tiền này, đợi đến khi tôi giải quyết vấn đề, lập tức sẽ trở lại viết giấy nợ cho cô được không?”

Về mặt vừa thê thảm vừa bất lực, đủ để lấy được giải thưởng Oscar.

Nguyễn Mộng thật vô dụng liền mềm lòng, cô vừa định nói chuyện, Vệ Cung Huyền ngay tại bên hông cô bóp một cái, mặt bánh bao nhăn lại, sợ mất mặt, vội vùi vào trong lòng anh.

Vệ Cung Huyền cười khê:

“Tôi thấy Dương tiểu thư một thân hàng hiệu, hẳn là không cần Nhuyễn nhà tôi giúp đỡ đâu? Người mặc đồ Channel, còn muốn đến nhà người khác mượn tiền hay sao?”

Vậy mà tiểu bánh bao ngu ngốc trong lòng cũng tin tưởng những lời như vậy.

Người phụ nữ kia mắt trang điểm tinh xảo, cánh môi đỏ tươi, tóc càng chải chuốt cẩn thận tỉ mỉ, cặp giày cao gót trên chân kia ít nhất cũng phải một vạn.

Người như vậy lại nói đang gặp khó khăn, nhất định là bởi vì tham ăn diện làm cho táng gia bại sản, hoặc là người không có việc gì làm đến khi dễ người khác. Mà anh, thật không hy vọng là loại thứ hai.

Dương Thiên buồn bực không thôi, lại không muốn mất mặt mũi ở trước mặt Vệ Cung Huyền, đành phải đem hỏa lực nhắm ngay Nguyễn Mộng:

“Nguyễn Mộng, cô còn xem tôi là bạn của cô không? Bạn bè gặp nạn cô không muốn giúp một chút nào sao?”

Hoàn toàn không chú ý đến lời nói trước đó của Vệ Cung Huyền: ‘Bạn tốt chính là ở sau lưng cô ấy nói xấu cô ấy, ăn, mặc ở, đi lại đều muốn lợi dụng cô ấy’.

Nghe vậy, Nguyễn Mộng cứng đờ cả người, vừa định trả lời, ánh mắt sắc bén của Vệ Cung Huyền bén đảo qua:

“Bạn? Nhuyễn nhà tôi không có người bạn như cô ở sau lưng ác ý hãm hại lại muốn chiếm hết tiện nghi của cô ấy.

Dương tiểu thư, nếu không muốn tôi gọi bảo vệ, thì nên từ chỗ nào đến thì về lại chỗ đó đi. Cũng đỡ cho ngày sau ngay cả công việc thu ngân cũng không tìm được.”

Ánh mắt mang theo cảnh cáo.

Dương Thiên sững sờ, tức thời liền hiểu rõ chuyện xảy ra mấy tháng qua của bản thân đều là do người đàn ông này giờ trở quý, trong lòng vừa hận vừa tức, nhưng lại không có biện pháp, hậm hực hờn dỗi còn muốn nói thêm cái gì nữa.

Vệ Cung Huyền lười nghe cô ta dài dòng, kéo Nguyễn Mộng lui về sau một bước trực tiếp đem cửa đóng sầm.

Cô ta không còn cách nào khác, ở trong lòng hung hăng năng một trận, quay người lại, rời đi, cái gì cũng chưa nói, nghĩ đến khuôn mặt lại méo mó, cũng không cần thiết phải tiếp tục duy trì vẻ mặt ôn hòa nữa.

Sau đó vài ngày, Nguyễn Mộng luôn rầu rĩ không vui, làm cái gì đều không có hứng thú.

Điều này trực tiếp dẫn đến việc dinh dưỡng ăn vào không cung cấp đủ cho lượng vận động mỗi ngày, gây càng lợi hại, nhìn ở trong mắt Vệ Cung Huyền, đã gây đến độ không thể chịu được, cả ngày thay đổi phương pháp dẫn cô đến khu vực nội thành ăn uống, số lần lật xem tạp chí ẩm thực so với ký văn kiện còn nhiều hơn.

Nhưng tựa hồ không có hiệu quả nào, bởi vì Nguyễn Mộng không mấy thích ra ngoài, cho dù ăn cái gì cũng vẫn không phải vui vẻ thật sự, nhưng mà làm cho Ôn Dư Thừa thèm ăn, mỗi lần nhìn đến anh lật tạp chí ẩm thực, nước miếng chảy ròng ròng, sắp biến thành một con sông rồi.

Chẳng qua Vệ Cung Huyền đều không thèm để vào trong mắt.

Nhưng có đôi khi, anh ném không ra cái đuôi bám theo dai dẳng này.

Có thể ăn ngon bản thân lại không cần tiêu tiền, cơ sao lại không làm chứ? Đúng vậy! Đây là nguyên nhân chủ yếu mà bạn Ôn Dư Thừa liều mạng đòi ở nhà bọn họ để ăn chực cơm!

Không chỉ bởi vì Nguyễn Mộng làm đồ ăn ngon! Mà là! Bởi vì! Anh! có thể không cần tốn tiền!

Bởi vì Ôn Dư Thừa anh, đường đường Ôn Phó tổng, là Ôn thiếu lịch sự nho nhã tác phong nhanh nhẹn! Kỳ thực! Là! Một! Quý keo kiệt!

Giống như là hiện tại...

Nguyễn Mộng toát mồ hôi nhìn Ôn Dư Thừa lấy tốc độ nhanh như gió tiêu diệt sạch một bàn đầy đồ ăn, khóe miệng giật giật, hỏi Vệ Cung Huyền:

“Bình thường anh không có phát tiền lương cho anh ấy sao?”

Nghe được Nguyễn Mộng hỏi như vậy, Ôn Dư Thừa giành trước một bước đáp:

“Đúng vậy, đúng vậy, bánh bao em không biết đâu, chồng của em keo kiệt đến mức nào, anh vất vả làm việc cho cậu ta nhiều năm như vậy, cậu ta chưa từng tăng qua một phần tiền lương cho anh, một phần cũng không có!

Em nói số anh có phải vô cùng khổ không... Không bằng như vậy đi, để bồi thường cho anh, ba bữa cơm ngày sau của anh đều giao cho em quản lý nhé?”

Vệ Cung Huyền cười lạnh, nhìn thấy Ôn Dư Thừa muốn đem toàn bộ đồ ăn trước mặt do Nguyễn Mộng vất vả làm ra ăn sạch, lập tức xuống tay, không để cho anh ta đạt được, nhận lấy ánh mắt tràn ngập oán niệm của người nào đó.

“Tớ keo kiệt? cậu rõ ràng nhất, thế mà còn dám nói tớ keo kiệt? Trên người cậu Armani là ai mua? Xe cậu đi là từ đâu đến? Quần áo của cậu nhà cửa đều là ai phái người quét dọn cho cậu?”

Nếu không phải anh nể tình từ nhỏ cùng nhau lớn lên giúp cậu ta thu xếp ăn, mặc ở, đi lại, thì hiện tại Ôn Dư Thừa nếu có thể có bộ dạng của một con người, anh nguyện ý đem đầu của bản thân cắt bỏ tặng người ta làm cầu đá!

Dám nói anh keo kiệt... Lương căn bản không đủ dùng, hàng tháng cô phần công ty chia hoa hồng chẳng lẽ đều vào túi tiền của quý hết sao?

Ôn Dư Thừa cứng lại.

“Hừ... Tớ cũng đâu có cầu cậu cấp cho tớ bữa cơm.”

“Đúng vậy, cậu không cầu.”

Vệ Cung Huyền lộ ra nụ cười, Nguyễn Mộng âm thầm kinh hãi, cảm thấy Ôn Dư Thừa có thể sẽ thâm hiểm. Quả nhiên...

“Vậy từ nay về sau tự cậu lo là tốt rồi, vậy mấy tháng tới để Nhuyễn quản lý cho cậu? Tớ là nể mặt mũi cậu và tớ cùng nhau lớn lên mới cho vợ mình quản lý hằng ngày cuộc sống của cậu. Được rồi, cậu không cần cảm ơn mình đâu.”

Vậy cũng tốt, về sau quần áo mọi thứ đều tự mình mua lấy, còn nữa, lúc trước tớ đưa cậu quần áo và xe cùng với phái người giúp cậu tìm người giúp việc tất cả chi phí cậu đều trả lại cho tớ là được, đừng lấy cớ linh tính không có tiền, tớ sẽ khấu trừ từ trong tiền lương của cậu.”

Hàng tháng trừ đi trăm vạn xem tên này còn dám khóc than không đủ tiền nữa không.

Vậy lỗ to rồi!

Ôn Dư Thừa đang ăn một miếng đậu rang, vội vàng cột nhà đưa đến trong chén Nguyễn Mộng.

“Đây đây, bánh bao, cái này cho em ăn... Sẽ không béo phì”

Qua mấy tháng ở chung, anh rút ra một kết luận rất quan trọng, muốn lấy lòng Vệ Cung Huyền, không bằng lấy lòng Nguyễn Mộng, bởi vì chỉ cần Nguyễn Mộng gật đầu, Vệ Cung Huyền trăm phần trăm sẽ không phản đối.

Quả nhiên... Nguyễn Mộng nhìn miếng đậu rang trong chén bị cắn chỉ còn một nửa, giật giật khóe miệng cười gượng:

“Em không có sợ béo...”

“Vậy tại sao em không ăn?”

Ôn Dư Thừa thầm hô to mừng rồi, vội vã đem miếng đậu rang kia gấp trở về, vừa cắn vừa lườm bâu.

“Anh đây không phải không cho em ăn nhé, bữa sáng anh còn chưa có ăn đâu... vừa khéo bỏ sung trở lại.”

Nguyễn Mộng nhìn bộ dáng ăn lang thôn hủ yệt của anh ta, quả thật là rất buồn cười.

Anh ta cùng Vệ Cung Huyền đều cực kỳ tuấn mỹ, những cô gái xung quanh đều vụng trộm nhìn về hướng bọn họ, nhất là ba người đều mặc hàng hiệu lại ngồi ở một quán nướng nhỏ trong tiệm ăn mỹ thực... Thật sự là không hợp nhau đến cực điểm.

Nguyễn Mộng da mặt mỏng, đã sớm không nuốt nổi, Vệ Cung Huyền vẫn thản nhiên, anh là vì muốn làm cho vợ mình cao hứng mới đến, ánh mắt của người khác đối với anh mà nói không khác gì mây trời.

Mà Ôn Dư Thừa... Hừ hừ, bây giờ ý vào việc không có người quen biết, ném đi hình tượng ra về đạo mạo bình thường trong công ty, ăn uống gọi món liền không câu nệ tiểu tiết, ngay cả Nguyễn Mộng đều cảm thấy thật luống cuống.

Cô và Vệ Cung Huyền cũng chưa hề động đũa, nhưng vì không muốn cho Ôn Dư Thừa chiếm được tiện nghi, Vệ Cung Huyền cũng không tiếc vứt bỏ hình tượng đại thần bên ngoài, đem phần ăn của mình cùng Nguyễn Mộng gom lại ăn tất cả, ngay cả cọng rau thơm đều không có lưu lại cho Ôn Dư Thừa.

Còn rất là hiển nhiên xoa xoa miệng, uống ngụm trà, nhìn rất vui vẻ cảm nếm lại đi gọi thêm đồ nướng, đôi mắt đen hiện lên một chút ác ý.

“Đi thôi.”

“Ồi?”

Nguyễn Mộng nhìn về phía Ôn Dư Thừa đang ăn uống há hê, chỉ chỉ.

“Không đợi Ôn Phó tổng sao?”

“Chờ cậu ta làm gì?”

Vệ Cung Huyền mỉm cười.

“Vi cậu ta chỉ tiền còn chưa đủ sao? Lúc này đây hẳn là nên đến lúc cậu ta thanh toán chứ.

Có thể làm cho Ôn thiếu bỏ tiền mời khách, mặt mũi của chúng ta cũng là quá lớn đi, nghe nói người kia dù cha mẹ ruột đến, cũng không phải bỏ tiền mời khách đâu.”

Nguyễn Mộng bị anh kéo cũng tăng nhanh bước chân, còn có chút không dám tin,

“Vây, vây — nhưng mà anh ấy không mang tiền a! Buổi sáng anh ấy ở nhà ăn cơm lúc đó có nói quên mang bóp tiền cùng đi động ...”

Nghe vậy, Vệ Cung Huyền sửng sốt một chút, Nguyễn Mộng còn tưởng rằng anh sẽ quay về cứu người, nào biết nói xong anh lại ngửa mặt lên trời cười ha hả:

“Vây quá tốt rồi, cũng vừa lúc trùng trị tội xấu ăn chùa của cậu ta đi!”

Nói xong liền dắt cô bắt đầu chạy.

“Đi! Chúng ta nhanh một chút, đừng để cho hắn ta phát hiện, bằng không sẽ khó mà đi!”

Kỳ thực ba người ăn chút đồ nướng giá rẻ, uống chút bia... có ăn no chết cũng không đến hai trăm đồng.

Vệ Cung Huyền đối với Nguyễn Mộng có thể mua cho cô quần áo tốt nhất, thỉnh giáo sư dinh dưỡng tốt nhất, tiêu tiền như nước ngay cả mắt cũng không nháy.

Nhưng đối với Ôn Dư Thừa như khối kẹo dính này, tuyệt đối là có thể quăng bao xa liền quăng bấy nhiêu.

Nguyễn Mộng không biết sau ngày đó Ôn Dư Thừa ra sao, nhưng mà thời điểm gặp lại, anh ta đã không còn có muốn ăn chực nữa.

Nhưng cô thấy anh ta thật đáng thương, theo bản năng đem hộp cơm trưa trên tay tặng cho anh, lập tức bạn keo kiệt nào đó vui rạo rực ôm hộp cơm đi, nhưng là làm hại Vệ Cung Huyền giữa trưa dạ dày trống rỗng.

Cô đang nhìn nước sôi cuộn cuộn trên bếp, mấy tháng qua cô đã chỉ còn năm mươi mốt k , Vệ Cung Huyền luôn chê cô quá gầy, liều mạng mua thuốc bổ trở về bắt cô uống, lại không biết Nguyễn Mộng trong lòng cũng lo lắng cho anh.

Từ lúc cô sống lại tới nay, trừ bỏ thời điểm đi cả đến, anh cơ hồ cũng chưa từng buông tha cô, mỗi tối đều phải cùng cô đến khi mệt mỏi kiệt sức, cô thật sự là lo anh... Thận yếu.

Cho nên mới cố ý hầm canh thịt dê cho anh... Nghe nói có thể trị thận yếu.

Hoàn toàn đã quên bản thân đem cơm trưa của chồng tặng cho người khác mất rồi.

Lúc nhìn xong nồi canh, điện thoại trong nhà vang lên, Nguyễn Mộng lau lau tay đi qua tiếp, giọng của Vệ Cung Huyền mang theo một tia ủy khuất truyền tới:

“Nhuyền, cơm trưa của anh đâu?”

Gi, cơm trưa?! Cô quên mất...

“A, anh còn chưa có ăn cơm sao?”

Nhìn nhìn đồng hồ, đã 2 giờ rưỡi a.

“Sao anh còn chưa ăn, em không phải nhờ Ôn Phó tổng gọi giúp anh phần cơm bên ngoài sao?”

Bạn đang đọc truyện *Sự Huyền Diệu Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: chương 24

“Không ăn đâu.”

Vệ Cung Huyền tỏ vẻ thật ghét bỏ.

“Anh muốn ăn món do chính em làm.”

Những lời này nói ra đặc biệt trầm thấp, mang theo một sự nhớ nhung nồng đượm.

Nếu không phải Nguyễn Mộng tình tường nhớ được bọn họ buổi sáng mới tách ra, khẳng định sẽ cho rằng kỳ thực bọn họ đã mười năm không gặp.

Cô chẳng hăng một tiếng, liếm liếm môi nói:

“Cho dù như vậy cũng không thể không ăn, anh ăn trước một chút đi, buổi tối trở về em lại làm cho anh ăn được không?”

Nếu Vệ Cung Huyền dễ dàng bị những lời nói như vậy dụ dỗ anh sẽ không là Vệ Cung Huyền.

“Không cần, anh nuốt không nổi.”

Đã quen ăn món ăn do cô làm, người đều biến thành thích soi mói.

“Em mang cơm cho anh, được hay không?”

“Hả?”

Nguyễn Mộng sững sốt một chút, chần chờ không thôi. Cô nhìn nhìn canh thịt dê đang hầm trong nồi, trong lòng nghĩ muốn từ chối.

“Hay, hay thôi đi... Em bề bộn nhiều việc...”

Đầu kia Vệ Cung Huyền hơi hơi nhếch mí, trong lòng tuy rằng cao hứng cô không rời khỏi nhà, đỡ phải bị người thương nhớ.

Nhưng mà biết như vậy đối với cô không tốt, cô sẽ càng ngày càng chán ghét ra ngoài, càng ngày càng chán ghét, cuối cùng biến thành tự phong bế bản thân.

“Nhuyễn... Anh sắp đói chết rồi, thức ăn người khác làm anh ăn không vô, vậy bằng không bây giờ anh về nhà được không?”

Đương nhiên không được, cô dù thế nào cũng không thể để cho anh nửa đường quay về nhà, Nguyễn Mộng do dự thật lâu, mới cắn chặt răng:

“Được rồi, anh chờ em... Em, khoảng nửa giờ sau em sẽ đến.”

Vệ Cung Huyền vui vẻ cắt điện thoại, quay đầu liền thấy một gương mặt vô cùng giống như kẻ trộm ghé vào trước mặt mình, trong mắt lấp lánh.

“Bánh bao tới đây? Cô ấy có đem cái gì ăn ngon đến không?”

Kỳ thực Ôn Dư Thừa cùng Nguyễn Mộng cũng ít nói với nhau nhiều. Tuy thường xuyên gặp, nhưng trên thực tế số lần trao đổi thật không coi là nhiều.

Bất quá nói cũng kỳ quái, anh lại cực thích quán lấy Nguyễn Mộng, khi ăn cũng có, trêu chọc cô cũng có. Anh đối với người phụ nữ mà ngay từ đầu mọi người đều cho rằng là có tâm kế, càng nhìn càng thuận mắt.

Phải biết rằng trên thế giới này người được Ôn thiếu anh nhìn xem thuận mắt có thể nói là vô cùng hiếm có, còn hơn vậy rỗng rỗng sừng lân, trừ bỏ bà mẹ già của mình ra, cũng chỉ có bánh bao nhỏ này.

Chắc chắn, liên ngay cả lão cha mà Vệ Cung Huyền từ nhỏ cùng nhau lớn lên, anh cũng đều xem không vừa mắt.

Cúi mắt nhìn xuống người đàn ông đang trước mặt đang nhớ thương vợ của anh, Vệ Cung Huyền buông cây bút trong tay, cười nhạt hỏi:

“Có liên quan gì đến cậu sao?”

“Đương nhiên là có, cô ấy đem theo đồ ăn ngon khẳng định có một phần của tớ a, cậu chẳng lẽ muốn độc chiếm hết sao!”

Ôn Dư Thừa đối với loại huynh đệ gặp sắc quên bạn này, tỏ vẻ khinh bỉ cùng coi thường thật lớn.

Vệ Cung Huyền thật không hiểu rõ, đó rốt cuộc là vợ của ai vậy?

“Cậu trộm cơm trưa của tớ thì nói thế nào đây?”

Anh thật đã xem nhẹ trình độ mặt dày của Ôn Dur Thừa, một chút thương tích nhỏ đối với Ôn thiếu như vậy mà nói, căn bản không coi là cái gì.

“Ôi ôi, cơm trưa này cũng không phải là tớ muốn, là cô ấy chủ động cho tớ.”

Nói xong, lộ ra vẻ tươi cười đắc ý, làm Vệ Cung Huyền nhìn thấy hận không thể ở trên mặt anh ta ấn mấy cái dấu chân của mình.

“Cậu đừng có ở đó mà giả vô tội, buổi sáng tớ cố ý không mang theo cơm trưa vì để cho cô ấy giữa trưa giúp tớ mang qua, cũng đỡ phải cho cô ấy luôn buồn bực ở nhà một mình.

Ai biết cậu lại không biết điều thừa dịp tớ đi làm thừa cơ mà vào, từ trong tay cô ấy lấy đi phần cơm? Ôn thiếu à, vô si cũng có mức độ chứ.”

Ôn Dur Thừa rất tự nhiên, ‘hừ’ một tiếng cũng không để ý anh, vừa chạy nhanh về hướng cửa văn phòng vừa cố ý lớn tiếng tán thưởng.

“Ai u, giữa trưa được ăn thịt nhồi với mơ và cải dầu tớ thật sự là sáng khoái nha! Còn có canh đậu hủ cùng Gà hấp lá chanh... Quả nhiên là đồ ăn càng bình thường mới càng thưởng thức được tay nghề và trình độ của người nấu nha!

Chắc chắc... Thật không hiểu người nào đó đi chùa thấp hương bao lâu, mới cưới được người vợ như vậy!

Ai u... Tớ không cùng cậu tranh cũng không cùng cậu âm ỉ, tớ đến đại sảnh chờ bánh bao đây, hừ ~ “

Nghe xong lời anh ta nói, phản ứng đầu tiên của Vệ Cung Huyền là muốn tặng cho anh một cái tát, lát sau nhớ tới bản thân quên cấp giấy thông hành cho bà xã, như thế này khẳng định sẽ bị ngăn lại.

Tức thời liền cầm lấy điện thoại gọi xuống dưới, dặn dò nếu có người đến tìm anh thì trực tiếp mời lên.

Treo điện thoại xong, đôi mắt đen nguy hiểm nheo lại, nếu anh không có nghe sai, Ôn Dur Thừa không biết sống chết kia vừa mới nói gì đó?

Đến đại sảnh chờ vợ anh?

Đôi môi lộ ra ý cười nhạt, chậm rãi gọi điện thoại đến cho bộ phận kế hoạch, bảo bọn họ lập tức gọi điện thoại cho Ôn Dur Thừa, nói dự án trong tay anh xảy ra vấn đề, muốn Phó tổng lập tức đi lên một chuyến, bản thân lại cảm áo khoác đứng đây, chuẩn bị đi đón vợ yêu.

Nguyễn Mộng còn đang ở trong nhà, trong lòng như có con khí quỷ nhiễu loạn thất bát tào, cô nhìn hộp cơm đã chuẩn bị tốt, cảm thấy hết sức đau đầu.

Cô thật sự không muốn ra khỏi cửa, sao anh còn không chịu buông tha cô chứ?

Suy nghĩ thêm một chút, cũng không nghĩ ra được có cái lý do gì có thể che được cặp mắt sắc bén của Vệ Cung Huyền, cuối cùng không còn cách nào khác, thờ dài trở về phòng thay quần áo.

Trước đó vì để tiện hoạt động ở nhà, cô luôn mặc áo ngủ dài đi lung tung, ngẫu nhiên lấy áo sơmi Vệ Cung Huyền mặc. Ít đi ra ngoài, nên cũng sẽ không mặc vào một đồng quần áo mới Vệ Cung Huyền mua cho cô sau khi mình gầy đi.

Thờ dài, Nguyễn Mộng tiện tay rút ra một cái váy ngắn không dây ngang đầu gối bên ngoài là áo khoác dài màu xanh nước biển, mang tất chân vào, cô chọn đôi giày thấp.

Nhìn vào gương, nắm lấy mái tóc gãi gãi, thật sự không biết đi tới công ty Vệ Cung Huyền nên ăn mặc như thế nào thì sẽ tốt, cuối cùng chán nản không thôi, mặc kệ đi, trực tiếp cột lên, lộ ra khuôn mặt tỉnh xảo.

Lấy chìa khóa cùng bóp tiền, mang theo hộp cơm đã chuẩn bị tốt, Nguyễn Mộng cẩn thận đóng kỹ cửa sổ, mới đi về hướng thang máy.

Đây là lần thứ hai cô đến Vệ thị, mặc dù có chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn bị dọa không nhẹ.

Công ty thật lớn... Là của chồng mình một tay khởi xướng nên, một loạt ngôn ngữ tự hào cùng kiêu ngạo vô hình từ đáy lòng tự nhiên nảy sinh.

Nguyễn Mộng khẽ cười, trên gương mặt xinh đẹp mang theo nụ cười ấm áp, hơn nữa mặt cô còn tròn trịa như trẻ con, thoạt nhìn liền phi thường dễ dàng khiến cho người ta sinh ra hảo cảm.

Kỳ thực sau khi Nguyễn Mộng gầy xuống thì nét đẹp của cô tương đối lạnh, cũng chính là loại xinh đẹp thường rất khó tiếp cận.

Nhưng cô tính tình tốt, lại có khuôn mặt mềm mại mồm mỉm, khuôn mặt như chiếc bánh bao đầy đặn kia như là lòng trắng trứng, thoạt nhìn có vẻ trắng mịn lạ thường, cô lại luôn mang theo nụ cười, cho nên một chút cũng không có cảm giác xa cách.

Tiếp đãi cô không phải là cô gái nhân viên tiếp tân lần trước, Nguyễn Mộng xem một vòng cũng không phát hiện cô nàng lần trước, đây là một cô gái có thái độ phi thường tốt, tốt đến nỗi Nguyễn Mộng quả thực cho rằng bản thân là đại nhân vật quan trọng nào đó.

Cô rất ít khi ra ngoài, khó tránh khỏi có chút thận trọng, nhưng nụ cười tươi trên mặt bánh bao lại thủy chung không hề biến mất, ngay cả nữ nhân viên tiếp tân phía trước đều cảm thấy thật trẻ trung.

Bất quá đáng người Nguyễn Mộng lại cao gầy, bên trong trẻ trung lại xen lẫn một chút khí chất nữ tính.

Cô gái tiếp tân vẻ mặt mờ mờ, năm nay không có thịnh hành một lolita cũng không thịnh hành cường nữ, chẳng lẽ phải lưu hành một hai người cùng tồn tại hay sao?

Nguyễn Mộng nhớ mang máng lần trước thang máy chuyên dụng ở nơi nào, nói cảm ơn với nhân viên tiếp tân ở đại sảnh, quay người lại, liền thấy Vệ Cung Huyền đang mỉm cười đi về phía cô.

Cô khó tránh khỏi sững sờ tại chỗ, Vệ Cung Huyền đi tới, ở trên trán cô hôn một cái, tiếp nhận hộp com trong tay cô cùng túi nhỏ chứa chìa khóa và bóp tiền, khoác vai cô liền đi về hướng thang máy, vừa đi vừa hỏi:

“Không lạc đường?”

Ngụ ý còn có chút không dám tin.

Cô thoát nhìn rất giống ngu ngốc sao? Nguyễn Mộng oán thầm ở trong lòng, lắc lắc đầu, đi theo sau bước chân Vệ Cung Huyền.

“Cung Huyền, em không đến văn phòng của anh có được không, em muốn về nhà...”

“Nhuyễn, theo giúp anh một lát, lát nữa tan tầm, sẽ mang em đi chơi.”

Hôn nhẹ trán an trên mặt cô, thương yêu néo néo gương mặt bánh bao, nhẹ giọng dụ dỗ:

“Ngoan đi.”

Cô có phải trẻ con đâu, Nguyễn Mộng một bên làu bàu, một bên bị Vệ Cung Huyền nắm đi, hoàn toàn không chú ý phía sau đại sảnh đột nhiên lặng ngắt như tờ...

Nhìn thấy ông chủ nhà mình mang theo mỹ nữ biến mất trong thang máy. Cô gái tiếp tân vừa rồi đại ra thật lâu, mới lập tức khởi động khung QQ đối thoại trong diễn đàn công ty, tuyên bố tin giật gân.

Z: Tin đặc biệt, tin đặc biệt, đặc biệt độc nhất vô nhị! Vừa rồi ở đại sảnh có một mỹ nữ xuất hiện.

Lời vừa nói ra, lập tức không hề thiếu từ khinh bỉ X xuất hiện, cô cười trộm, lại bùm bùm đánh chữ:

Nhưng trọng điểm không phải là cái này, mà là Vệ tổng đã tự mình xuống dưới nghênh đón.

A: Hừ, có lẽ là đối tượng hợp tác lai lịch rất lớn, cần gì chuyện bé xé ra to?

B: Điện nặng!

C: Rồi hơi!

D: Nhảm!

...

Z: Hừ! Vệ tổng còn hôn người ta à nha! Không những nắm tay nhỏ bé của người ta mà còn ôm eo người ta triền miên ôn nhu, thật xấu hổ cho anh ta khi có biệt danh là ‘mặt than đầu gỗ’!

A: Đồ điện!

B: Điện nặng!

C: Rồi hơi!

D: Nhảm!

...

Z: Hừ! Các cậu chờ đó, mau mau đem ảnh bán nude mà các cậu PSS, hoặc là YY viết truyện H làm thành tập san, gì đó tiêu diệt nhanh, ngăn vạ lây đừng cho Vệ tổng nhìn thấy. Còn có những áo sơ mi, cốc nước in hình ‘Vệ tổng em yêu anh’ mau mau hủy thi diệt tích. Bỏ đại tiền đánh giá lần này ông chủ đã thật sự sa vào lưới tình...

A: Hừ! Nữ nhân kia là cái dạng gì, lại dám tranh đàn ông với bà chứ hả? (mài dao)

C: Đẹp cô đi, nhìn bộ dáng của cô như vậy mà mong Vệ tổng muốn cô à, nhanh nhanh tắm rửa ngủ đi. Có muốn cũng là muốn chị nè cưng...

B: Hai người các cô thôi đi, đừng cho là tôi không biết, mấy truyện H linh tinh kia là B tôi đây viết đấy nhé!

D: Ầm ỹ gì thế, hiện tại vấn đề nhất thiết là phải nhất trí đối ngoại, mãnh liệt đả kích kẻ ngoại lai xâm lược!

A: Đúng! Đả đảo kẻ xâm lược! Vệ tổng là nam nhân của chúng ta! (phấn đấu)

...

L: Cô gái kia rất xinh đẹp!

B: Thú lắm! Có thể xinh đẹp hơn mình sao? (tự kỷ)

L: ... Cô ấy à, cũng chỉ xứng xách giày cho người ta thôi. Đầu năm nay mỹ nữ đẹp tự nhiên cũng không gặp nhiều, cô gái kia không trang điểm chút nào đâu nhé, nhưng làn da đẹp vô cùng! Ngay cả tôi cũng muốn đưa tay véo thử một cái. ...

Vệ tổng đương nhiên cũng không chịu đựng được, xoay người véo mặt cô ấy liên tục.

Mất to, mũi cao thẳng... B, cậu không phải luôn rít gào cái mũi hủy hoại khuôn mặt xinh đẹp của cậu sao? Cô gái ban nãy cái mũi rất cao đó nha!! XXX

C: (nghe thấy nghiêng lợi) Nhất định là hồ ly tinh! (xà tinh)

L: Hừ! Người ta là mỹ nữ gương mặt trắng mềm mại, trắng nõn nà đó nha! Nét trẻ con vẫn còn chưa biến mất... Trẻ tuổi hơn chúng ta đó.

D: Hồ ly tinh! Hồ ly tinh! (lừa gạt)

A: (roi lệ đầy mặt) Nghĩ tới bàn tay to ồm áp kia mon tron từng tác da thịt trên người ta. Cánh môi khô gợt của anh ta chạy loạn ở trên người ta. Còn có... thứ vĩ đại nóng rực kia, đặt ở nơi thần bí nữ tính nhất của người ta, từng chút một tới gần... mình không thể thờ nổi nữa, không thể bình tĩnh nổi nữa, trong mắt trong lòng đều chỉ có anh...

Hận không thể bị anh đè ở dưới thân hung hăng chà đạp...

(MTY: em nghe chị nói mà cũng thờ không nổi đây.)

B, C, D, Z: (nôn mửa)

Z: Thật sự là mỹ nữ mà, ngay cả tôi là con gái nhìn cũng cảm thấy trẻ đẹp... Lại thuộc hàng cường nữ, chết tiệt, có đầu gối cũng cảm thấy tâm thần rạo rực a!

B: (thở dài) Ta thà rằng đem ông chủ tặng cho Ôn Phó tổng, cũng không nguyện ý anh ấy cùng một người phụ nữ khác ở cùng nhau.

(hủ nữ)

A: Điện nặng!

C: Rồi hơi!

D: Nhảm!

...

Z: Hai giờ sau tan tầm, mọi người nhanh chóng làm xong công việc, chạy nhanh đến đại sảnh tìm hiểu tình hình của đối thủ nhé!

ABCD: (OK)

E—Y: (? ?)

Nguyễn Mộng dè dặt cẩn trọng đem hộp giữ ấm trong tay mở ra, mùi canh thịt dê hầm xông vào mũi. Vệ Cung Huyền hít vào một hơi thật sâu, nhận lấy cái muông cô đưa tới, múc một muông nhắm nhấp hương vị.

Tay nghề của Nguyễn Mộng đương nhiên không cần nói nhiều, anh thích, cô nguyện ý vì mình mới ra khỏi cửa, đi đến nơi cô mới chỉ đến một lần.

“Ăn ngon thật, em cũng nếm thử một chút đi.”

Nói xong đem cái muông mình đã ăn một nửa đưa qua đút cho Nguyễn Mộng. Nguyễn Mộng liền phát hoảng, canh thịt dê này không thích hợp cho cô ăn nha, vội vàng từ trên ghế nhảy lên, xua tay:

“Không không, không cần. Em, em ở nhà đã ăn qua... ăn qua rồi!”

Vệ Cung Huyền nhìn cô một lát, neho neho hai mắt, hỏi:

“Đây là canh thịt dê?”

Nguyễn Mộng gật đầu.

“Vây vì sao em không ăn?”

Ngoài miệng tuy rằng hỏi như vậy, nhưng động tác trên tay vẫn không ngừng như cũ.

Nguyễn Mộng cười gượng, chẳng lẽ muốn cô nói là vì bản thân lo lắng anh vận động mệt mỏi, sẽ yếu thận sao? Nói không chừng bản thân lập tức sẽ bị áp đảo ngay trong văn phòng từ hình tại chỗ...

Không, không phải nói không chừng, mà là khẳng định chắc chắn! Cho nên trừ phi cô bị điên, nếu không đánh chết cũng sẽ không nói.

Vệ Cung Huyền thấy ánh mắt cô mơ hồ, chỉ biết khẳng định có nội tình, híp mắt suy nghĩ một lát, đột nhiên ấn điện thoại nội bộ:

“Thư ký Chu, gọi điện đem Ôn Phó tổng kêu lên đây, tôi có chuyện giao phó cho anh ta.”

Thư ký Chu? Trong ánh mắt Nguyễn Mộng lộ ra vẻ mờ mịt. Thư ký lúc trước của anh cũng họ Chu?

“Ồ chỗ tôi có vài cái không phù hợp với tiến độ, cho nên cần thay đổi.”

Vệ Cung Huyền liếc mắt một cái liền nhìn ra cô đang suy nghĩ cái gì, buông muống xuống sờ sờ mái đầu mềm mại của cô, đem cô kéo đến ngồi trong lòng. Nguyễn Mộng sợ đến gần anh, theo bản năng muốn đứng lên, lại bị Vệ Cung Huyền ấn trở lại.

“Đừng nhúc nhích, để cho anh ôm em một chút.”

Trên gương mặt phi nộn hiện lên một chút đỏ bừng, Nguyễn Mộng vừa định nói chuyện, cửa văn phòng đã bị đẩy ra.

Ôn Dư Thừa vừa trông thấy Nguyễn Mộng, lập tức lộ ra một nụ cười tươi như hoa, hoàn toàn không nhìn Vệ Cung Huyền:

“Ha, bánh bao em tới rồi, đem thức ăn gì đến thế? Có phần của anh không nè?”

Trên miệng hỏi như vậy, người đã nhảy đến trước bàn làm việc, liếc mắt một cái liền nhìn đến món canh thịt dê vẫn đang bốc lên hơi nóng kia, mắt sáng lên, tay mắt lạnh lẽo liền kéo qua, nhảy đến trên một bên sofa mức một muống liền đưa vào miệng.

Nguyễn Mộng bị anh ta dọa sợ, vội vàng muốn thoát ra khỏi cánh tay của Vệ Cung Huyền, bất quá sức của anh rất lớn, cô làm sao chạy thoát được:

“Đừng, đừng! Anh không thể ăn!”

Ôn Dư Thừa trách cứ nhìn qua:

“Anh nói nè, sao chỉ mới kết hôn với lão Vệ vài năm em cũng trở nên keo kiệt giống hần vậy? Ăn của em một chút này nọ cũng không cho?”

Anh ta đã hoàn toàn quên mất, là ai mấy tháng qua ở nhà Nguyễn Mộng ăn chực uống chực.

Nguyễn Mộng gấp đến độ không nhận được, món này là bỏ thận, nhưng mà không có bệnh ăn vào không biết có thể có hậu quả gì không a, vạ nhất uống vào canh này làm cho tính dục tăng lên, vậy nghiệp chướng của cô chắc chắn sẽ rất nặng nề!

Tuy rằng cùng Ôn Dư Thừa không phải thân lắm, nhưng từ cái miệng không chừng mực của anh ta đã sớm biết vì anh ta luôn nói bản thân vẫn là thân xử nam muốn lưu lại cho đêm tân hôn... cô không muốn làm tội nhân a!

(MTY: Cái tên keo kiệt đó mà là xử nam gì, có khi keo quá nên chả ma nào thèm thì có.)

“Anh không thể ăn, không thể ăn! Món đó là dùng để tráng dương!”

Một câu này vừa nói ra, toàn bộ thể giới yên tĩnh...~~

Cô phát cáu đẩy Vệ Cung Huyền bởi vì há hốc mồm mà nói lung lục đạo ra, giận dỗi đi qua, từ trong tay Ôn Dư Thừa đang đại ra đoạt lại bình cách nhiệt.

“... Đã nói anh không thể ăn, làm chi không tin người ta thế?”

Giọng điệu còn có chút ủy khuất.

Bạn đang đọc truyện *Sự Huyền Diệu Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25: chương 25

“Phụt ...”

Ôn Dư Thừa rót cuộc không thể nhịn nổi nữa, vỗ đùi ngửa mặt lên trời cười to, vừa cười vừa lấy ngón tay run rẩy chỉ vào Vệ Cung Huyền, cười đến đau cả thắt lưng.

“Ha ha ha ha, thì ra Lão Vệ cậu bị yếu thận nha a .... ha ha ha ha ha, cậu yếu thận sao cậu không nói sớm với tớ, cậu không nói tớ làm sao mà biết thận cậu yếu chứ? Tớ mà biết thận cậu như vậy tớ sẽ không giành ăn canh thịt dê của cậu rồi, ... Aha ha ha!”

Anh ta cười thật sự là quá kiêu ngạo, kiêu ngạo đến nỗi Nguyễn Mộng nhìn không được muốn đến đá anh ta một cước.

Mất hạnh lành lẽ hường trên mặt Vệ Cung Huyền nhìn một cái, nét mặt anh vẫn như cũ, tựa hồ cười nhạo của Ôn Dư Thừa đối với anh không có ảnh hưởng gì.

Nhưng tốt xấu gì bọn họ đã cùng giường cộng chăn ở chung lâu như vậy, nếu Nguyễn Mộng còn nhìn không ra được tâm tình của anh đang rất kém thì sống thật là uổng phí rồi.

Cô hướng về phía Ôn Dư Thừa trừng mắt nhìn, ý bảo anh đừng tiếp tục cười nữa, bắt quá người kia chỉ lo ôm bụng cười lớn, hoàn toàn không thu được tín hiệu của cô.

Nguyễn Mộng thật sự muốn khóc, phòng quai hàm lên chạy đi qua, túm lấy gã đang ở trên sofa không chịu động đậy kia, xô đẩy bắt anh ta mau chóng đi ra ngoài.

Trước khi đi người kia còn sợ rằng thiên hạ chưa đủ loạn, còn quay đầu nói:

“Lão vệ, tớ nói cậu nghe nè, thận lở có yếu thì nên đi chữa trị cho sớm, không trị không được, nếu như trị chậm có thể biến thành bệnh liệt dương ! Đến lúc đó cậu làm hại bản thân còn chưa tính, cũng đừng liên lụy luôn cả bánh bao!”

Trời ơi... Đại ca, anh thật sự sợ tôi sống quá lâu cho nên muốn đến hãm hại sao?

Nguyễn Mộng phịch một tiếng đóng cửa lại, co rúm hai vai lại không dám xoay người.

“Nhuyễn, qua đây.” – Vệ đại gia lên tiếng

Cô cắn chặt răng, rót cuộc không dám phản kháng, xám xịt chậm rãi đi qua, khi còn đứng cách anh ba bước, không dám đi tiếp.

Mày Vệ Cung Huyền nhú chặt, thanh âm trầm thấp thêm vài phần.

“Nhuyễn.”

“Biết, biết rồi ạ.”

Nguyễn Mộng phòng quai hàm lên tới gần thêm một chút, cũng ở ước chừng còn cách Vệ Cung Huyền có một bước chân lại không chịu động, liền bị anh vươn tay kéo vào trong lòng, áp sát rồi đổ ập xuống là những nụ hôn nồng nhiệt.

Nguyễn Mộng bị hôn, ánh mắt mê ly, ngay cả hít thở yếu ớt cũng đều đã quên mất, chờ đến lúc Vệ Cung Huyền buông cô ra, đôi môi cánh hoa đã sưng đỏ, chiếc áo khoác bị lột ra một nửa, lộ ra bờ vai như ngọc, áo dây váy ngắn bên trong cũng rối loạn.

Vệ Cung Huyền nhìn bộ dáng ủy khuất kia của cô, ánh mắt ngập nước, cái miệng nhỏ nhắn đỏ bưng, một loại cảnh tượng cực hạn mê người, cổ tình gương mặt kia lại cực kỳ vô tội, mắt long lanh, anh nhìn thấy thế, nuốt nước miếng một cái, ôm cô cọt cọt.

Nguyễn Mộng cảm giác được phía dưới chân đụng đến vật gì đó cứng nóng sung phòng, mặt càng đỏ hơn.

Bộ dáng xấu hổ này thực sự làm cho Vệ Cung Huyền nhìn xem tâm hoa nhộn nhạo, nhưng vẫn chưa làm cho anh quên chuyện phát sinh trước đó.

“Nhuyễn, có phải em nên giải thích cho anh một chút hay không, làm món này cho anh ăn là sao thế?”

“Khụ...”

Nguyễn Mộng làm động tác thanh thanh cổ họng, không dấu vết đem áo khoác kéo lại thật tốt, hiện tại nếu có người đi vào, một màn này đã có thể làm cho cô nhảy xuống Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

“Em lo anh...”

“Lo cho anh?”

Vệ Cung Huyền nhướn mày tỏ vẻ không hiểu.

Cô lại giải thích:

“Anh luôn luôn muốn em, em sợ thân thể anh không chịu nổi...”

Lấp bắp, chột dạ, đáng về thể làm Vệ Cung Huyền nhìn thấy vừa bực mình vừa buồn cười, thật không biết là ai mỗi lần làm đến cuối cùng khóc náo cầu xin tha thứ.

“Thân thể anh không khỏe chỗ nào? Là ôm em không đủ chặt, hay là không dùng mảnh giống như trước kia?”

“À!”

Nguyễn Mộng đảm vai anh một chút.

“Em đâu có ý nói như vậy...”

Buổi tối có thể sẽ bị chinh phục, cô nghĩ.

“Hừ hừ, hành vi của em đã biểu lộ tâm tư của em, sợ anh không thể mang tính phúc đến cho em có phải hay không?”

Vệ Cung Huyền để ở mũi cô, vô cùng thân thiết cần cần.

“Em nói xem, vừa rồi làm cho anh mất mặt như thế ở trước mặt ôn thần kia, nên phạt thế nào đây nhỉ?”

“Phạt? Vì sao phải phạt? Em là vì tốt cho anh mới làm như vậy a.”

Ở cùng nhau quá lâu, Nguyễn Mộng vào những lúc đối mặt với Vệ Cung Huyền dần dần cũng không có sợ hãi như lúc trước nữa, ngẫu nhiên cũng dám lớn tiếng tranh luận cùng anh một hai câu.

“Hơn nữa cũng không phải em làm cho Ôn Phó tổng ăn, là anh kêu anh ấy đến mà.”

Cho nên nói, không có sai a.

Vệ Cung Huyền dừng lại, hít vào, cái miệng nhỏ nhắn. Lưu loát quá nhỉ, dám trả treo với anh.

“Đó là lỗi của anh sao?”

Đương nhiên không phải, cho dù phải Nguyễn Mộng cũng không dám nói a.

“Làm sao có thể, là lỗi của Ôn Phó tổng, là lỗi của Ôn Phó tổng!”

Nhớ tới ban nãy mình đã ra hiệu cho anh ta đừng cười nữa, Ôn Dư Thừa vẫn cười lớn tiếng như vậy, Nguyễn Mộng liền nhận định tất cả mọi lỗi lầm đều là do Ôn Dư Thừa, gạt đầu, thôi miên chính mình, đúng vậy, đều là lỗi của anh ta.

Theo thói quen phòng hai má lên, Vệ Cung Huyền cũng thật thuận tay véo véo mặt cô, khuôn mặt cô vừa mịn màng vừa mềm mại, véo ở trong tay anh giống như véo một khối bột vừa mềm vừa mịn, mát lạnh, mềm nhũn, thơm ngon ngọt.

Anh không sử dụng bao nhiêu sức, đương nhiên sẽ không đau, nhưng Nguyễn Mộng chán ghét có người véo mặt cô, đã đủ phẫn nộ, nếu cứ tiếp tục bị véo nữa cô thực sợ bản thân biến thành bánh nướng.

Dù là Vệ Cung Huyền hay là Ôn Dư Thừa, chỉ cần cô thoáng không chú ý, ma quỷ kia lập tức vờn tới. Hiện tại là cô đuối lý, nào dám phản kháng? Chỉ có thể âm thầm rơi lệ mặc cho người ta nắn bóp.

Nếu cô cho rằng mặc cho anh sờ véo là có thể xong việc, đó đương nhiên là chuyện không thể nào. Vệ Cung Huyền nhẹ nâng khóe miệng, gương mặt tuấn mỹ nhìn Nguyễn Mộng đến mức mặt đỏ tim đập một trận.

Mặc kệ nhìn anh bao lâu, cô đều sẽ không nhìn được thẹn thùng. Vệ Cung Huyền cũng biết điểm này, cho nên cố ý đem mặt mình hướng tới trước mặt cô nhìn say đắm

“Nhuyễn, em sẽ không cho rằng như vậy là xong rồi chứ?”

Vậy, vậy còn muốn như thế nào nữa, chẳng lẽ muốn cô cắt đất đền tiền hay sao?

Nguyễn Mộng có chút e dè, cô tốt nghiệp đại học xong liền gả cho Vệ Cung Huyền, vẫn còn rất đơn thuần, Vệ Cung Huyền chỉ cần hạ thấp thanh âm, nét mặt không thay đổi, cô liền cho rằng anh đang tức giận, một chút bản lĩnh sát ngôn quan sắc đều không có, hiện tại vừa nghe anh nói chưa hết, trong lòng càng luống cuống:

“Vây, vậy anh muốn em làm sao?”

“Đối với một người đàn ông mà nói, để lộ tin tức yếu thân không khác gì bị bệnh liệt dương, đều là khó có thể mở miệng, sẽ rất mất mặt, em vừa mới ở trước mặt người ngoài nói anh bị yếu thân.

Phải biết rằng tên ôn thần kia là một cái mồm rộng, hôm nay để cho anh ta biết, có lẽ hôm sau liền lan truyền khắp toàn thế giới, cho nên...

Em nhất định bồi thường cho anh mới được.”

Bồi thường? Bồi thường thế nào?

Nguyễn Mộng có cảm giác cảm thấy bản thân đã ‘tự đào hố chôn mình’.

“Vây anh muốn em bồi thường cái gì?”

Vệ Cung Huyền cười khẽ.

“Vây phải xem thành ý của bà xã đại nhân rồi.”

Nguyễn Mộng cắn răng, chuẩn bị cắt đứt đền tiền.

“Về sau mặt em tùy anh véo lúc nào cũng được.”

Cô bất chấp tất cả ! Khuôn mặt nhỏ nhắn thấy chết không sờn đưa đến trước mặt Vệ Cung Huyền, ý bảo anh cứ việc véo, tùy tiện véo.

“Còn chưa đủ.”

Anh nói, nhẹ nhàng véo khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mềm của cô. Nguyễn Mộng rói lệ.

“Vây anh muốn như thế nào?”

“Anh cũng không muốn thế nào, chỉ là về sau chúng ta tránh thai có được hay không?”

Anh còn chưa muốn sớm như vậy đã làm ba ba, thế giới hai người còn chưa có hưởng thụ đủ, làm sao có thể để cho đứa bé đến quấy rầy?

Lại nói, tuy rằng bắn ra ở bên trong cô thật vô cùng thoải mái, nhưng so sánh với một đứa nhóc khóc nhè, anh càng tình nguyện lựa chọn mang bao cao su.

Tránh thai? Nguyễn Mộng đương nhiên sẽ không đồng ý.

“Không được, em muốn có con.”

Vệ Cung Huyền nâng chân mày.

“Nhuyễn...”

Cô quay sang, có chút ưu thương, nhưng thật kiên trì.

“Em muốn có con.”

“Được, được, có con thì có con.”

Anh sờ sờ đầu cô.

“Vây đôi phương thức khác bồi thường anh.”

Cùng lắm thì anh đi uống thuốc tránh thai cho nam giới là được, muốn tránh thai, phương pháp không phải có rất nhiều sao?

Nguyễn Mộng vẫn còn đang đề phòng xem xét anh, giây tiếp theo đã bị đẩy ngã ở trên bàn công tác.

“Anh, anh muốn làm gì?”

(MTY: câu hỏi cũ rích, kinh điển, nhưng không kém phẩm nhằm chán, kích thích người xem))

Sẽ không phải giống như cô đang tưởng tượng chứ?

“Làm tình.”

(MTY: Anh cũng ít có thẳng thắn quá. o.O!)

Vệ Cung Huyền đáp tỉnh bơ, không hề do dự nằm đè lên người cô bắt đầu động tay động chân. Nguyễn Mộng giãy dụa.

“Đừng, đừng mà! Em không muốn làm ở trong này!”

Thật giống như yêu đương vụng trộm... Quá mất mặt!

“Thử một chút xem, anh đã sớm muốn thử xem cảm giác yêu em ở trong này, Nhuyễn, ngoan, đem chân mở ra.”

Anh hôn hôn cái miệng nhỏ của cô.

“Mau, anh thêm em đến sắp đến chết rồi.”

Tâm tình của cô mấy ngày nay vẫn rất sa sút, anh cũng không thể nào thư giãn, thật sự là sắp nghẹn chết.

“Nhuyễn, ngoan nè... Cho anh, mau đưa chân mở ra...”

Híc híc... có thể nói ‘không’ sao? Nguyễn Mộng trong lòng bất đắc dĩ nhưng vẫn ngoan ngoãn mở chân ra.

Cái váy ngắn bị vén lên, lộ ra tất chân màu da bên trong. Vệ Cung Huyền sờ sờ đùi cô, than một tiếng, có vô hạn hoài niệm:

“Đã gầy đến mức không còn bao nhiêu thịt.”

Anh vẫn thích mập mập, nhiều thịt một chút a.

Nào có, khung xương của cô vốn đã nhỏ, trên người thịt nhiều cũng không có lộ ra ngoài, hiện tại tuy rằng gầy đi, nhưng kỳ thực vẫn là phi thường có thịt, điểm này xem mặt cô sẽ biết...

Hai má phúng phính, gần như không thấy xương gò má đâu. May mắn khuôn mặt vẫn vậy, bằng không ngũ quan lại chen chúc một chỗ.

“Ừm... gầy đi không tốt sao?”

“Không tốt...”

Môi Vệ Cung Huyền hôn xuống cổ cô, cánh môi mỏng dùng sức mút vào liền lưu lại dấu hôn.

“Ai cho phép em mặc váy ngắn như vậy đi ra ngoài? Còn dám mang tất chân...”

Bàn tay to ở đùi đẹp thon dài lên xuống, vòng quanh sờ soạng, là nam nhân đều có đam mê điên cuồng với tất chân, anh cũng không ngoại lệ.

Nguyễn Mộng cảm thấy bản thân thật sự rất oan ức, cái này đâu thể trách cô được.

“Nhưng mà quần áo đều là anh mua a...”

Nghe vậy, Vệ Cung Huyền sững sốt, anh hỏi hận, được chưa?

Lúc trước, khi mua chỉ cảm thấy đẹp mắt, thật thích hợp với cô, lại không nghĩ rằng mặc vào người, ngược lại làm anh cảm thấy quá mức hở hang. Vẫn là váy dài tương đối tốt hơn.

Cô nói như vậy là nhắc nhở anh, lần sau lúc dẫn cô đi mua sắm, phàm là váy hơi ngắn trên đầu gối đều phải loại bỏ.

“Hừ, là anh mua sao?”

Nguyễn Mộng bị anh hôn đến ý loạn tình mê.

Lúc trước khi cô vẫn còn mập mập, rất muốn mặc một cái quần đùi ngắn đáng yêu, hiện tại rốt cuộc gầy xuống, nhưng cơ thể ra ngoài không nhiều lắm, ở nhà mặc quần áo thoải mái một chút, đại thần đã nói cô muốn câu dẫn anh, quá oan uổng nha.

Còn vài cái quần đùi mới khá đẹp, cô chưa kịp bắt đầu mặc mà.

“Chính là anh mua.”

Phối hợp duỗi hai tay ra để cho anh cởi áo khoác của mình. Vệ Cung Huyền nắm thắt lưng Nguyễn Mộng, đem cả người cô nhấc lên, hướng lên trên bàn làm việc...

Cô ngồi trên bàn làm việc, bàn tay to của anh đảo qua, đem tất cả trên bàn quét qua một bên, thân thể chen vào giữa hai chân cô, cọ sát đầy ái muội.

“Nhuyễn... em phía dưới đã ướt rồi sao?”

Gương mặt phấn nộn đỏ lên, hiện tại thân thể của cô thật mất cảm. Tất cả đều do công lao của anh mấy tháng qua. Động một tý là sờ soạng, thân mật trên người cô, còn nhân lúc cô không chú ý, cắn lỗ tai, áp đảo cô, vân vân.

Khiến cho cô hiện tại chỉ cần nghĩ đến anh sẽ làm cái gì, toàn thân cô liền khô nóng khó chịu. Cô sẽ không có khuynh hướng phát triển theo hướng phóng dăng đó chứ?

Thấy khuôn mặt của cô đỏ bừng, không chịu trả lời, Vệ Cung Huyền cũng lơ đãng. Cô không đáp, thì tự anh sờ xuống kiểm tra không phải là được sao!

Bàn tay to vừa định đi xuống, đã bị Nguyễn Mộng bắt lấy.

“Dù sao anh nhất định phải ‘yêu’ em, Nhuyễn Nhuyễn, còn không định cho anh đụng vào sao?”

Ghét, ghét chết đi được... Anh nhất định phải ăn nói thô tục như vậy sao?

Nguyễn Mộng đỏ mặt bắt lấy tay anh, cho dù như thế nào vẫn trốn không thoát khỏi vận mệnh bị khi dễ, nhưng cô còn có chút mặt tự nhiên.

“Anh... đừng nói bậy...”

“Anh nói bậy chỗ nào vậy?”

Vệ Cung Huyền vô cùng vui sướng cái lại cô một cách không đúng đắn. Bàn tay to ngược lại còn nắm giữ tay nhỏ bé của cô, cách tắt chân móng manh, cùng quần lót liền chạm vào đào nguyên kia một chút.

Nguyễn Mộng giật mình, theo bản năng kẹp chặt hai chân. Tay Vệ Cung Huyền chơi đùa hoa nguyệt, khẽ cười nói:

“Ướt hết rồi!”

Có đôi khi ngôn ngữ so với động tác còn có thể làm cho người ta động tình hơn, nhất là ở thời điểm làm tình.

Nguyễn Mộng đem mặt đỏ ửng vui vào gáy Vệ Cung Huyền, mặc kệ anh chơi đùa thế nào cũng không chịu ngừng đầu.

Vệ Cung Huyền cũng không chịu thua, mấy ngày nay cô luôn có vẻ lo lắng, anh cũng chưa thể nào chạm vào cô, cho dù là làm tình cũng đều giữ lại bảy phần, chỉ đủ giải quyết khẩn cấp, còn chưa đủ triệt để giải quyết thư giải.

Hôm nay hiếm khi tâm tình cô tốt thế này, nhìn qua cũng có chút tinh thần, anh nhất định phải làm cho đủ, lấy lại vốn mấy ngày qua.

“Nhuyễn à... Anh thích nhìn em mang tất chân, nhưng chỉ thích em mang cho mình anh xem thôi.”

Ngữ điệu vừa chuyển, bàn tay to nói bàn tay nhỏ bé ra, nâng mông nhỏ của cô lên, đem tất chân lột xuống dưới, chỉ mặc một cái quần lót ngồi trên bàn làm việc bằng gỗ lạnh như băng.

Da thịt như lửa nóng tiếp xúc cùng mặt bàn lạnh lẽo, Nguyễn Mộng không nhịn được run một chút, nhìn Vệ Cung Huyền nâng một chân của cô lên, chậm rãi đem tất chân màu da lột ra, đôi chân trắng nõn, thon dài lộ ra từng tác, từng tác da thịt.

Cô cho rằng anh sẽ đem nó cởi hẳn ra, nhưng anh không có, mà kéo cho hai bên tất chân khóa lại trên mắt cá chân cô.

Hiện tại thì tốt rồi, cô không thể động đậy, tất chân mềm mại nhưng lại như dây thừng trói chân cô, làm cho cô không cách nào động đậy, chỉ có thể mặc cho người ta đến làm thịt.

Nguyễn Mộng giãy dụa một chút, phát hiện không có cách nào, đành phải nhận mệnh.

Vệ Cung Huyền lại cởi giày trên chân cô ra, hai chân mười phần trắng nõn chỉ bao vây ở tất chân trong suốt, thoát nhìn có một loại mê hoặc khác thường.

Bàn tay ấm áp dọc theo cẳng chân mảnh khảnh, hướng một đường lên trên, Nguyễn Mộng khẽ trương nuốt một ngụm nước miếng, nhìn tay Vệ Cung Huyền từng chút một trèo lên trên, cuối cùng đi đến trên bộ ngực đầy đặn của cô mà vuốt ve.

“Nhuyễn... Nói anh nghe! Có nhớ anh không?”

Nhớ cái gì... Mỗi ngày trừ lúc anh đi làm, căn bản chính là dính cùng một chỗ, có gì dễ mà nhớ chứ?

Nhưng nếu theo sự thật mà nói ra thì, cô chắc chắn sẽ phải chịu tội.

“... Nhớ, rất nhớ a.”

“Ngoan.”

Thật sự là câu trả lời động lòng người, Vệ Cung Huyền rất vừa lòng, nhéo nhéo ngực cô, một tay khác nói lỏng thắt lưng của mình.

“Nhuyễn, anh muốn em. Cho anh trước, anh sẽ làm cho em thoải mái, được không?”

Nói xong liền mở ngăn kéo ra, lấy ra một hộp thuốc mỡ.

Nguyễn Mộng nhanh mắt nhìn ra thuốc mỡ kia rất quen mắt, giống cùng loại cô mua lúc trước... Tức thời liền hiểu rõ, đại thần đã sớm có tâm tư ‘Yêu’ cô trong văn phòng.

Bây giờ, cô có thể nói không thể sao?

Vệ Cung Huyền cắn cắn ngực Nguyễn Mộng, lấy ra vật to cứng nóng bỏng đã sớm muốn phóng thích. Nguyễn Mộng mắc cỡ đỏ mặt, nhắm mắt lại, hai tay khoát lên bờ vai anh, ấn nhấn lâm bầm. Cô tuy rằng đã ướt, nhưng vẫn chưa đủ, anh lại gấp gấp, nên chỉ có thể làm tròn trước.

Cảm giác bị mở ra từng chút từng chút thật không dễ chịu, hai chân Nguyễn Mộng run run, mông đặt trên cái bàn cứng rắn sinh đau, cô rên rỉ, mang theo chút nức nở:

“Chậm, chậm một chút... Cung Huyền, em đau...”

Cũng không biết là mông đau hay là bị anh cắn đau.

“Ngoan...”

Ôn nhu hôn xuống khuôn mặt cô, Vệ Cung Huyền thả chậm tốc độ, mặt ghen đến mức đỏ bừng.

“Ông xã sẽ chậm một chút, không đau, không đau nữa!”

Thật vất vả đi vào, hai người đều thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Váy của Nguyễn Mộng đã bị cởi đến thắt lưng, đai an toàn cũng bị lật xuống dưới, nội y bên trong không biết khi nào thì đã bị Vệ Cung Huyền cởi ra, hai bầu ngực no tròn lộ ra, anh cúi đầu xuống ngậm lấy.

Nguyễn Mộng như bị điện giật bắt lấy mái tóc đen như mực của anh.

“Chờ, đợi chút... cửa, cửa không khóa...”

Vừa rồi sợ bản thân bị làm, cô cố ý không khóa cửa, nghĩ là muốn chạy trốn, hiện tại hối hận đã muộn, sớm biết rằng cầu xin không có ích gì cô liền đem cửa khóa lại a.

Vệ Cung Huyền cười khê, một chút cũng không gấp rút.

“Em kêu dễ nghe một chút, anh sẽ đi khóa cửa.”

Dễ nghe...Cái gì dễ nghe nha?

“Cung Huyền?”

Bị ra vào liên tiếp bất ngờ, Nguyễn Mộng vừa mới định thần lại bắt đầu tan rã, Vệ Cung Huyền còn cố tình không chịu buông tha cô.

“Anh không muốn nghe cái này.”

“Ừm...” Chậm một chút, chậm một chút, bằng không cô không có cách nào khác suy xét...

“Huyền, A Huyền... A Huyền...”

Cái tên này miễn cưỡng có thể chấp nhận, nhưng vẫn chưa đủ. Vệ Cung Huyền xoa xoa ngực cô, không nói chuyện.

Nguyễn Mộng biết anh vẫn không vừa lòng, miệng tràn ra câu nói đứt quãng, Vệ Cung Huyền nghe rõ ràng, tuy rằng là đứt quãng, nhưng anh vẫn nghe được:

“Ông, ông xã... ông xã...”

Đại thần thật vừa lòng, bánh bao thật thê thảm.

Đem người từ trên bàn ôm đến, bởi vì tất chân chưa có cời hết, Vệ Cung Huyền liền đem Nguyễn Mộng ôm ngang ở trước ngực, như là tư thế bế bé con đi tiểu.

Đối với nữ nhân vật chính được trọng sinh như Nguyễn Mộng thực sự là không thể chịu đựng nổi, khóc kêu một tiếng, Vệ Cung Huyền rất muốn cười, lại không buông tha cô, cứ như vậy đem cô bế đến phòng nghỉ. Trên đoạn đường đi tới gian phòng của hai người, chỗ riêng tư thân mật nhất của hai người vẫn không hề rời nhau, cứ thế đi động theo từng bước chân của hai người, anh tới em đi, nhiều lần đâm đến chỗ sâu nhất.

Nguyễn Mộng ủy khuất muốn chết, kiếp trước cô cũng không phải không biết qua việc này, nhưng đều là chỉ xem trên tạp chí hoặc phim ảnh, mà lúc này thì không phải thế, đây là hiện thực người thật việc thật, và lại người đó còn lại là Vệ Cung Huyền dững mãnh!

Xoay chân đem cửa đóng lại, Nguyễn Mộng ngã nhào về phía trước, đại thần đem cô quay lại, vừa vặn nhìn đến mắt hạnh của cô khóc sưng đỏ. Vệ Cung Huyền đau lòng không thôi, vội vàng vừa hôn vừa dỗ, Nguyễn Mộng bị phản muốn chết, đẩy tay anh ra, giẫy dụa muốn đứng lên.

Đùa sao, lúc này là lúc nào, có thể để cho cô chạy trốn sao?

Vệ Cung Huyền không chú ý một chút, liền bị bánh bao bỏ lại, nhưng trên chân cô còn bị tất chân quấn lấy, làm sao chạy chứ?

Không có cách nào khác dễ đi, Nguyễn Mộng tức thời tay chân cùng sử dụng hương đầu giường treo qua, hoa nhỏ giữa hai chân bị cắm đến sưng đỏ, phía trên cánh hoa ẩm ướt chất dịch trong suốt, cực kỳ đáng yêu.

Mẫu chốt là cô vừa đi vừa khóc, trông giống như tiểu nữ sinh trong vườn trẻ bị tiểu nam sinh khi dễ về nhà tìm ba ba.

Vệ Cung Huyền nhìn bộ dáng này của cô càng xem càng thích, dục hóa phía dưới còn chưa có giảm, có thể để cô bỏ lại sao?

Bàn tay to đuổi ra liền chặn ngang đem người mang trở về, Nguyễn Mộng cũng bị cắm cả người mềm yếu không còn khí lực, lúc bị xách lên đã không thể giẫy dụa rồi, vô cùng đáng thương tựa vào trên giường, lại bị người nào đó “Tur” một tiếng cắm đi vào.

Cô khóc đến rất đáng thương, trong lòng hối hận muốn chết, sớm biết như vậy đánh chết cô, cô cũng không đến công ty!

Đại thần lại không dễ dàng buông tha cô như vậy, một bên ‘phách phách phách’ va mạnh vào chiếc mông mon mềm của cô, một bên xoa bóp bộ ngực cô, còn ở bên tai cô nói lời thô tục:

“Nhuyễn, em nói anh có còn cần trắng dương hay không?”

Nguyễn Mộng vừa khóc vừa trả lời:

“Không cần, không cần đau... Ô ô ô mau, mau thả em ra...”

Lắc lắc mông tiếp tục giẫy dụa.

Thật sự là một bánh bao nhỏ không sợ chết a!

Vệ Cung Huyền cảm thán như vậy, ra vào càng dùng sức. Nhìn đến hai cánh hoa anh đào cùng cái mông trắng mịn kia bị mình đâm đến đỏ bừng, trong lòng còn có một loại cảm giác quý dị về sự ưu việt cùng tự hào.

“Vậy về sau có ngoan hay không? Có theo giúp anh đi làm hay không?”

“Ng Sloan... Em sẽ Sloan...”

Cho dù bị khi dễ thảm thương, Nguyễn Mộng cũng không dám đồng ý yêu cầu sau của anh, cô mới không cần đến chỗ anh đi làm, đến lúc đó anh nhất thời hứng thú đề cô xuống khi dễ thì làm sao bây giờ?

Gón tay thon dài duỗi đến địa phương hai người ái ân, véo tiểu hạch non mịn, Nguyễn Mộng bỗng dưng giống như bị điện giật, hét rầm lên, anh thừa cơ hỏi:

“Đi cùng anh không?”

Rất muốn tiểu... Nguyễn Mộng cắn răng nhịn xuống, cùng anh đấu, bản thân quả thực chính là không có đường sống...

“Đi, đi! Anh mau buông tay, a a...”

Huyệt nhĩ nhỏ hẹp đem anh kẹp càng nhanh, Vệ Cung Huyền bắt ngờ hít mạnh một hơi, vỗ xuống cái mông đào mật của cô.

“Nhuyễn, đừng kẹp nhanh như vậy... Kẹp hồng ông xã của em thì làm sao bây giờ?”

Nguyễn Mộng rơi lệ, đây cũng không phải là chuyện mà cô có thể không chế được nha...

Bạn đang đọc truyện *Sự Huyền Diệu Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: chương 26

Cuối cùng, thời điểm Vệ Cung Huyền buông Nguyễn Mộng ra, Nguyễn Mộng đã phân không rõ ngày hay đêm rồi.

Cô lao đảo đứng lên, giống như gặp quỷ né tránh Vệ Cung Huyền, quần áo hỗn loạn, tóc cũng bị anh xõa tung, toàn thân nơi nơi đều là dấu vết anh lưu lại.

Giữa trưa cô chưa có ăn cái gì, trận vận động kịch liệt này xem ra là một muốn chết rồi, cả người ngồi phịch ở trên giường không nhúc nhích, chỉ có thể râm rì cự tuyệt Vệ Cung Huyền tới gần.

Nhìn bộ dáng giận dữ kia của cô, Vệ Cung Huyền có chút buồn cười, không để ý gãy dựa mỏng manh của cô đem người kéo đến trong lòng.

“Tắm rửa thôi.”

Nghe vậy, tay chân của Nguyễn Mộng bắt đầu gãy dựa, cô không muốn tắm với anh đâu, không muốn, không muốn!

Đáng tiếc Vệ Cung Huyền hoàn toàn không đem phản kháng của cô để vào trong mắt, trực tiếp đem người khiêng lên ra khỏi phòng nghỉ mang vào phòng tắm.

Nguyễn Mộng nước mắt rung rung lại bị khi dễ một lần nữa, cuối cùng lúc ra khỏi phòng tắm không chỉ có chân như nhũn ra, ngay cả khí lực chạy trốn như lúc trước cũng đều không có.

Quần áo ban nãy của cô bị anh làm nhão thành một đoàn không mặc được nữa. Nguyễn Mộng lấy chăn đem mình bao bọc chặt chẽ kỹ lưỡng, chỉ lộ ra một đôi mắt to trừng Vệ Cung Huyền.

Nhìn anh gọi điện thoại sai người mua quần áo mới đến, lại đem quần áo trước đó cởi ra ở xung quanh thu dọn xong, sau đó, mới ngồi trở lại bên mép giường lần nữa, trong ánh mắt đề phòng của Nguyễn Mộng sờ sờ đầu cô.

“Có đói bụng không?”

Nguyễn Mộng rất muốn đem tay anh bắt lấy quăng đi, nhưng ngại cho bản thân toàn thân trần trụi, không hề động đậy.

“Anh nói thử xem?”

“Chắc em đói lắm rồi, bằng không sao ánh mắt lại giống như muốn ăn thịt người đến thế?”

Xem dáng vẻ như cô sắp sửa bùng nổ đến nơi, thật sự rất đáng yêu, Vệ Cung Huyền cố ý trêu chọc cô, còn dùng tay xoa bóp khuôn mặt mềm mịn như phấn lộ ra ngoài của cô.

Nguyễn Mộng ngại bởi vì ban nãy mình vừa hứa cho anh tùy ý xoa véo bất cứ lúc nào, nên cố chịu đựng không né tránh, tuy rằng không đau, nhưng dù sao cô cũng cảm thấy anh giống như đem mình trở thành đồ chơi, nhưng lại là loại cảm giác yêu thích không thể buông tay.

Hai người quần quýt lấy nhau thật lâu, thẳng đến khi có điện thoại nội bộ, Vệ Cung Huyền nhận điện, ấn xuống cái nút mở cửa, Thư ký Chu ôm một đống quần áo nữ tính chỉnh tề bước vào.

Đón lấy quần áo, Vệ Cung Huyền nhìn không được nhíu mày.

Anh thật không hiểu, thành phố này dạo gần đây bị làm sao vậy, rõ ràng đã sắp sang xuân, không chỉ không có tuyết rơi, thậm chí trời cũng chưa chuyển lạnh!

Chẳng lẽ hiệu ứng nhà kính thật sự nghiêm trọng đến thế sao?

Nhớ tới Nguyễn Mộng trước đó mặc váy ngắn mang tất chân, anh liền nhìn không được oán giận.

Trên tay là một bộ âu phục nhỏ màu vàng rất xinh đẹp, kèm theo là áo khoác màu bạc, nhìn như thật kín, trên thực tế vẫn là thật mát mẻ.

Nguyễn Mộng nhìn anh lấy quần áo đi vào, liếc mắt một cái nhìn đến nội y đặt ở trên đầu dễ thấy nhất.

Mặt bánh bao đỏ lên, đưa tay đón lấy. Vệ Cung Huyền lại từ chối đến gần, hôn hôn khuôn mặt cô.

“Anh giúp em mặc.”

Khóe miệng run rẩy, Nguyễn Mộng mím môi, trong ánh mắt tràn ngập oán niệm:

“Có thể không cần không?”

Nhìn thấy Vệ Cung Huyền khẽ cười với cô, tự giác kiềm nén bức bối, duỗi thẳng hai cánh tay, mặc anh đem dây nội y mặc vào cho cô,

Vậy mà tay nghề của anh chàng này lại cực kì tốt, lúc thoát quần áo cô đã thuần thục rồi, thời điểm mặc vào cho cô thì lại càng thuần thục hơn.

Cuối cùng còn không quên đem quả tròn hai bên điều chỉnh thật tốt cho cô, sau đó đưa cho cô một hộp sữa chua dâu tây anh vừa mới nhờ thư ký Chu mua:

“Uống trước một chút đi, rồi chúng ta đi ăn cơm.”

Nguyễn Mộng cầm sữa chua uống từng chút từng chút một, ngoan ngoãn dựa theo mệnh lệnh của anh duỗi tay thẳng chân, đem y phục mặc vào.

Vệ Cung Huyền lại đem cô đặt tại bên giường, lấy lược giúp cô chải tóc.

Tóc của Nguyễn Mộng vừa mịn vừa nhuyễn, sờ lên phi thường thoải mái, nhưng cũng dễ dàng bị đứt, Vệ Cung Huyền dùng sức rất nhẹ nhàng như đang nâng niu một báu vật, còn ôn nhu mềm mại hơn cả chính cô tự chải cho mình.

Lúc cô thức dậy trăm cái tóc không biết bị quăng đi nơi nào, Vệ Cung Huyền cũng không cho cô đem tóc buộc lên, mà là tháo caravat của mình, lấy kẹp caravat, giúp cô buộc lại cái đầu công chúa.

Nguyễn Mộng sờ sờ tóc mình, đối với sáng kiến của anh tỏ vẻ tâm phục khẩu phục.

Nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô đứng dậy, Vệ Cung Huyền mặc áo khoác vào, kéo Nguyễn Mộng ra ngoài phòng nghỉ, thời gian vừa khéo đúng năm giờ, chính là thời điểm tan tầm.

Anh cầm chìa khóa xe cùng bình thủy còn có bóp tiền trước đó Nguyễn Mộng mang đến, chuẩn bị mang cô đi ăn cơm chiều.

Nhưng nào biết cửa văn phòng vừa mở ra, liền nhìn thấy bạn nam nào đó đang dựa ở góc tường cười dâm đãng — đương nhiên, bạn nam có nụ cười cực kì dâm đãng đáng khinh này chính người mà Vệ Cung Huyền và Nguyễn Mộng thường hay nhìn thấy nên đã chai.

Nhưng ở trong mắt Thư ký Chu một lòng vì công việc, lại thấy nụ cười này y như ngọn gió xuân lướt qua cánh đồng cây khô héo, làm hoa xuân nở khắp cả đất trời.

“Hi, bánh bao, đi ăn cơm sao? vừa khéo cùng đi nha.”

Ôn Dư Thừa cười đến thật là vô tội.

Vệ Cung Huyền hừ lạnh một tiếng.

Nguyễn Mộng lại hướng trong lòng anh nhích lại gần, ai dám cùng Ôn Phó tổng cùng đi ăn cơm chứ, lần trước anh ta cũng nói như vậy, kết quả lại mang cô đi đến một quán mì có ba đồng tiền, hơn nữa còn keo kiệt ngay cả miếng thịt bò cũng không cho cô kêu thêm...

Cuối cùng vẫn là Vệ Cung Huyền biết tin lập tức đuổi tới đem cô mang đi, đương nhiên, bạn nam nào đó lại rất biết thời biết thế, lập tức làm cái đuôi quán quýt lấy, đòi ăn đại tiệc Quảng Đông.

Cho nên mới nói, loại người như Ôn Dư Thừa không chủ động mở miệng nói muốn mời khách, đó đương nhiên đồng nghĩa với việc anh ta đang tìm cơ hội ăn sạch túi của bạn.

Quả nhiên, Vệ Cung Huyền cúi đầu hỏi cô:

“Nhuyễn muốn ăn cái gì?”

Nguyễn Mộng giả bộ trầm tư:

“Hôm nay thật là Ôn Phó tổng mời khách sao?”

Chàng trai phóng khoáng gallant lịch sự quyến rũ động lòng người lập tức nói rất hào phóng:

“Đương nhiên! Em muốn ăn cái gì anh đều mời!”

“Lúc em tới hình như nhìn thấy gần đây có mở một quán món cay Tứ Xuyên, không bằng chúng ta đi chỗ đó đi?”

Hiện tại đang khai trương nên có khuyến mãi đó, giá cao lắm chỉ năm trăm đồng thôi à, được không?”

Mắt hạnh nhân chớp chớp, tràn đầy sao nhỏ lấp lánh, hơn nữa khuôn mặt bánh bao lộ vẻ toàn tâm toàn ý, thật sự là đáng yêu không thể tả, ngay cả nữ thư ký kia cũng che miệng khen đáng yêu nha.

Năm trăm đồng... Ôn Dư Thừa cứng đờ cả người.

“Kỳ thực anh muốn ăn một quán... A anh biết một quán mì đặc biệt ăn ngon, bánh bao em có hứng thú không?”

Nguyễn Mộng phồng quai hàm lên:

“Em không thích ăn mì, em cũng không cần anh mới, Cung...”

Nhìn đến bạn nam nào đó ở bên cạnh mình quăng cho mình ánh mắt cảnh cáo, còn có ở bên hông cô nhẹ bóp một phen, cô thức thời sửa miệng:

“Huyền à, chúng ta đi ăn món cay Tứ Xuyên có được không? Em thấy Ôn Phó tổng có khả năng viêm màng túi, không có biện pháp mời chúng ta ăn cơm đâu.”

Vệ Cung Huyền cứng chiều véo véo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, lấy cái mũi cọ cô, thanh âm trầm thấp lại ôn nhu, không chút để ý chung quanh đương có một đám người đang vây xem:

“Được, Nhuyễn muốn ăn cái gì chúng ta đi ăn cái đó, cũng không cần người khác mời bữa tiệc này.”

“Nha...”

Đủ loại thanh âm kiểu đáng hút không khí cao thấp nối tiếp, bị một màn tuần nam mỹ nữ trước mắt làm cho không ít tâm tư thiếu nữ tại đây đau khổ.

Thư ký Chu thì càng khoa trương che ngực, đuổi cánh tay hô nhỏ:

“Tôi sắp không thở nổi, tôi sắp không thở nổi nữa rồi!”

Ông chủ mặt lạnh ngày xưa mặt than hóa thân thành người đàn ông hoàn mỹ ôn nhu, cô gái bị anh ôm vào trong ngực vừa xinh đẹp vừa đáng yêu. Vừa cao to đẹp trai, vừa có quyền và cả tiền... Ai u uy, trái tim nhỏ bé của cô phải cẩn thận mới được.

Nguyễn Mộng trong nháy mắt tràn đầy vui vẻ:

“Vâng ạ, chúng ta đi ngay nhé.”

Ôn Dư Thừa làm sao có thể bị người ta khinh thường, tức thời nhảy ra, dù lòng đang đau không chịu nổi nói:

“Được được được, anh mời, anh mời đó, được chưa...”

Sắp sửa đổ máu con tim mình thật nhiều... Tháng này làm thế nào sống đây?

Vệ Cung Huyền nhú mày.

“Chúng tôi cũng không miễn cưỡng cậu đâu nhé.”

“Không miễn cưỡng.”

Ôn Dư Thừa cắn răng, “Gần đây toàn nhờ hai người chiếu cố tôi thật sự là ngượng ngùng, vừa khéo mượn cơ hội này hỏi báo một chút.”

Nguyễn Mộng trốn ở trong lòng Vệ Cung Huyền cười trộm không thôi.

Có thể làm cho Ôn thiếu vô cùng kiệt chi tiền, cô có loại cảm giác thành tựu vĩ đại. Vệ Cung Huyền nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô cười thật vui vẻ, bóp bóp má phẩn của cô, lộ ra nụ cười tươi hiếm có, lúc chuyển tới trước mặt Ôn Dư Thừa lại thành bốn cột:

“Vây còn thất thần làm cái gì, chúng ta đi đi chứ, Nhuyễn nhà tôi đói bụng lắm rồi.”

Nét mặt kia vô cùng ôn nhu, ánh mắt kia vô cùng thâm tình, ở trong mắt những nữ nhân viên có mặt tại hiện trường đều rú lên như sói tru.

Nghe đi, nghe đi, giọng điệu ngọt ngào thân thiết!

Nhìn đi nhìn đi, động tác thương tiếc cùng dung túng đến mức độ nào!

Các cô gái có mặt ở đây đều vừa hâm mộ và ghen ghét cắn cắn khăn tay, nhìn về phía Nguyễn Mộng, ánh mắt đều mang dao găm.

Tiếc đứt ruột đi à, tại sao ông chủ cực phẩm, luôn mang bộ dáng lạnh lùng nghiêm khắc của mình sao có thể hóa thành chàng trai ngọt ngào trong tình

yêu đến như thế này?

Vì sao người làm anh hòa tan lại không phải là các cô mà là cô mỹ nhân nhu nhược yếu ớt đó chứ? Chán ghét nhất trai tài gái sắc kết hợp đầu đầu cũng có, làm cho mấy cô gái già như các cô đi đâu tìm chồng đây?

Ôn Dư Thừa cũng không phải nhân vật dễ khi dễ như vậy, anh oán hận mài dao, đôi mắt đen lúc đang nhìn đến Nguyễn Mộng, đột nhiên lộ ra nụ cười tươi không có hảo ý, hét lên quái dị, rất là quan tâm nói:

“Ai nha, bánh bao à, sao em lại thay quần áo vậy? Bộ này hoàn toàn không giống bộ mới tới nha!

Chắc chắc, tớ nói lão Vệ nè, văn phòng tổng tài của cậu có phải nên làm lại đẳng hoàng một chút hay không? Hình như độ cách âm không được tốt lắm, cậu xem bánh bao đáng thương nhà mình bị cậu cắn cắn...”

Tầm mắt ở trên ngực và cổ Nguyễn Mộng tha một vòng, vừa than thở vừa cảm khái, bộ dáng giống như rất là tiếc nuối.

Nguyễn Mộng sững sốt, cúi đầu nhìn xem, dùng sức che ngực mình, xấu hổ đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, thì ra cổ áo âu phục bị lệch, lộ ra vài trái dâu tây.

“Ai đùa đùa, nhìn đi nhìn đi, cắn cũng thật thắm, con sâu này cũng thật không biết thương hương tiếc ngọc, bánh bao thơm ngon nũng nịu như vậy cũng cắn thành bánh bột mì...”

Nguyễn Mộng hét lên một tiếng, hận không thể lập tức lao lên ngăn chặn cái miệng của người nào đó.

Vệ Cung Huyền thì lại không thêm đề ý, nhưng nhìn thấy khuôn mặt bà xã nhà mình nén giận đến sắp xuất huyết, lập tức quét ánh mắt uy hiếp qua, Ôn Dư Thừa lập tức im miệng, nhưng nụ cười càng phát ra càng thêm đậm đáng khinh.

Đám bà cô già đang đứng bên cạnh cũng “Nha ~ ~ ~” một tiếng tỏ vẻ hiểu biết.

Trách không được nha, mỹ nữ đáng yêu đi vào lâu như vậy không có ra, còn bảo Thư ký Chu mua quần áo mới đi lên, lúc đi ra thì cái miệng nhỏ nhắn sưng đỏ, ánh mắt ngập nước, khuôn mặt đỏ bừng, trên người còn có dâu tây.

Là người đều biết tổng tài đại nhân đáng kính kia đã làm gì với người ta!

Hơn nữa mỹ nhân người ta mà đặt tên là bánh bao... Thật sự là rất, lưu, manh!

Cô là bánh bao, cũng không phải ngốc tử, ánh mắt mọi người tràn đầy mờ ám như thế Nguyễn Mộng vừa thấy liền biết.

Cô nắm chặt cánh tay Vệ Cung Huyền trốn vào trong lòng anh, các cô gái kia thấy được, vẫn như cũ bị kích động không thôi, ngao kêu lên.

Nguyễn Mộng mắt nhắm muốn chết, trong lòng âm thầm thề không bao giờ bước vào Vệ thị một bước, đánh chết cũng không!

“Tôi yêu thương bà xã của tôi, Ôn thiếu có ý kiến gì?”

Vệ Cung Huyền ngoài cười nhưng trong không cười khóe miệng nâng lên, đem Nguyễn Mộng che chở, ác ý vô hạn.

“Nhất định là Ôn thiếu linh tiền lương quá nhiều làm công tác lại quá ít, cho nên quá mức rảnh rồi mới đến đây quản chuyện vợ chồng chúng tôi.

Ôn thiếu đã nhàn rồi như vậy, tôi đây cũng sẽ không khách khí, từ ngày chúng tôi kết hôn đến giờ vẫn chưa có dịp đi chơi, nên công ty một tháng tới sẽ giao lại hết cho cậu.”

Nói xong liền ôm lấy vai Nguyễn Mộng đi về hướng thang máy.

“Chúng ta ăn cơm đi, không cần để ý loại người dư thừa này.”

Ôn Dư Thừa cứng đờ, anh đời này sợ nhất hai việc, một là công việc hai là không có tiền, rất khó tưởng tượng sinh ra trong một gia đình nhà giàu như anh vì sao lại cực yêu thích nhân dân tệ, ngay cả chính anh cũng không biết.

Dù sao chỉ cần vừa thấy đến nhân dân tệ, phía trên còn in hình Mao gia gia màu đỏ, anh liền không thể khống chế cảm giác thỏa mãn đang dâng trào khắp toàn thân, cái loại cảm giác này, so với người khác làm tình càng làm cho người ta sáng khoái hơn, khuấy khoả đến mức toàn thân của anh cũng đều run rẩy.

“Đừng, đừng mà! Tớ chỉ là nói ra suy nghĩ mà thôi a!”

Chạy về phía hai người trong thang máy, Nguyễn Mộng không thêm quan tâm đến anh ta, Vệ Cung Huyền thì nhẹ nhàng nhượng mảy:

“Thật ngại quá, không nghe thấy.”

Luôn luôn ở trước mặt người khác lịch sự nho nhã, Ôn thiếu lúc này há hốc miệng một cách không có hình tượng.

Nhớ tới một tháng sắp tới mình sẽ rơi xuống địa ngục trần gian, tay không thể kiềm chế hưng hăng run lên một chút, nếu không phải cố kị chung quanh đang có người xem, nhất định đã lệ nóng doanh tròng....

Nếu Nguyễn Mộng cho rằng đã vào thang máy, chuyện mất mặt trước đó sẽ không tái diễn, vậy cô đã mui phan sai.

Từ trong thang máy bước ra, nhân viên trong đại sảnh dĩ thường nhiều, nhìn thấy bọn họ đi ra, tầm mắt nhất thời đồng loạt bắn qua, vì e ngại khí thế cường đại của Vệ Cung Huyền mới thoáng có chút kiềm hãm.

Cô ngoan ngoan bị Vệ Cung Huyền nắm tay, trong lỗ tai lại nghe đến nói nhỏ khe khẽ một câu.

“Đây là mỹ nữ mà cô nói?”

“Vừa rồi thư ký điện thoại nội bộ nói đây là phu nhân thân bí của Vệ tổng đó!”

“Mỹ nữ lolita cường đại, khó trách Vệ tổng đối với một đám mỹ nữ trong công ty không để vào mắt.”

“Thật đáng yêu... Cô có nhìn thấy được không? Cô ấy đang phồng má, đang phồng má đó! Càng nhìn càng đáng yêu!”

“Bộ đáng thật trẻ đẹp... Trách không được Vệ tổng luôn luôn đem cô ấy cất giấu không cho gặp người, nếu là tôi, tôi cũng không cho gặp.”

“Làm ơn đi cô, cô là phụ nữ đó, đừng chảy nước miếng với phụ nữ được không?”

Nguyễn Mộng càng nghe càng khản trương, nghe được có người nhắc đến chuyện mình vừa phồng má lên, vội vàng nghẹn xuống.

Cô cũng không biết bản thân lúc nào thì dưỡng thành thói quen này, đôi khi vô tình hay cố ý liền thích phồng má lên, khiến cho mặt bánh bao thoát nhìn càng tròn trịa muốn cắn:

“Huyền ơi Huyền à, chúng ta nhanh chút đi được không được? Em, em có chút khó...”

“Nga” vừa mở miệng, cả người liền bởi vì thần kinh cực độ căng thẳng bỗng chốc suy yếu xuống dưới, bàn tay nhỏ bé bị Vệ Cung Huyền nắm ở lòng bàn tay cũng buông lỏng ra, nếu không phải Vệ Cung Huyền tay mát lạnh lệ ôm lấy cô, Nguyễn Mộng đã ngã trên mặt đất.

Anh sợ hãi: “Nhuyễn, Nhuyễn? !”

Vừa vặn lúc này Ôn Dư Thừa cũng từ trong thang máy đi ra, nhìn thấy Nguyễn Mộng té xỉu, vội vàng ra lệnh mọi người đang ở một bên ngây người.

“Còn thất thần làm cái gì, mau gọi xe cứu thương!”

Nói xong cũng chạy nhanh đến, sờ sờ khuôn mặt Nguyễn Mộng, cảm thấy có chút lạnh lẽo.

“Bánh bao sao vậy?”

Vệ Cung Huyền lắc đầu, hoàn toàn không có cách nào suy nghĩ mạch lạc, cũng không có cách nào mở miệng nói chuyện, hai tay ôm Nguyễn Mộng đều đang run run.

Anh rốt cục có thể nhận rõ tình cảm của bản thân, anh thích Nguyễn Mộng, rất thích rất thích, cô gái này là bà xã sẽ sống với anh cả đời.

Vào thời khắc khi anh nhìn thấy cô nhắm mắt ngã xuống, anh mới phát hiện, mình thậm chí đã yêu cô mất rồi!

Tuy rằng hai người chân chính bắt đầu ở chung chỉ ngắn ngủn một năm thời gian, nhưng đã đủ để anh yêu thương cái cô gái này !

“Nhuyễn... Nhuyễn...”

Ôn Dư Thừa nhìn thấy anh tay run run, đáy mắt có một chút mờ mịt thoáng qua, nhìn đến một màn trước mắt này, trong lòng anh tựa hồ có chút khác thường, nhưng khác thường ở đâu anh cũng nói không rõ.

Cũng may Vệ thị nằm trong trung tâm thành phố, xe cứu thương đã tới rất nhanh, Vệ Cung Huyền ôm Nguyễn Mộng gấp rút la hét liền xông ra ngoài, Ôn Dư Thừa chỉ thoáng chần chờ một chút, cũng rất nhanh liền theo đi ra ngoài, để lại một đám nhân viên cả nam lẫn nữ, ở trong đại sảnh tròn tròn mắt nhìn nhau.

Đã xảy ra chuyện gì? vì sao mỹ nhân đáng yêu đó lại té xỉu? Không phải bị bọn họ dọa đến xỉu chứ?!

Bạn đang đọc truyện *Sự Huyền Diệu Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: chương 27

“Cô ấy không có việc gì, chỉ là thời kỳ đầu mang thai thân thể có chút không khỏe, hơn nữa sinh hoạt vợ chồng quá nhiều, trên tinh thần lại bị kích thích, lúc này mới tệ xỉu. Trước mắt cho cô ấy truyền nước, chờ cô ấy tỉnh lại, cho cô ấy ăn chút cháo, điều trị thì không có việc gì.”

Nữ bác sĩ lạnh nhạt khép lại bệnh án trong tay, đưa ra đơn thuốc. Nhưng Vệ Cung Huyền vẫn đang đứng đại ra ở chỗ kia, cuối cùng vẫn là Ôn Dư Thừa nhin không được phải giờ tay nhận lấy, cười nói cảm ơn với bác sĩ nữ, dáng vẻ phong lưu anh tuấn, cực kỳ giống tên công tử đào hoa thế nhưng cũng đã làm cho nữ bác sĩ trung niên mặt đỏ ửng ửng.

Bà ấy nhìn Vệ Cung Huyền rồi lại nhìn Ôn Dư Thừa:

“Hai người, ai là chồng Nguyễn tiểu thư?”

Ôn Dư Thừa chia chia người đàn ông bên cạnh vẫn cứ đứng ngây ngốc, thấy anh vẫn không có phản ứng, liền huých 1 cái vào bụng anh.

Vệ Cung Huyền hét lớn 1 tiếng, lúc này mới lấy lại tinh thần, nâng chân mày hơi nhíu lại lên. Gã Ôn dịch thần này muốn chết, lại dám đánh anh.

“Uy, tớ nói này lão Vệ, bác sĩ có chuyện muốn dặn dò cậu kìa!”

Vệ Cung Huyền ‘A’ một tiếng, mắt đen mờ mịt nhìn trái nhìn phải, cuối cùng dừng lại trên người bác sĩ nữ. Anh trời sinh tuấn tú, ánh mắt lại đen như mực, tập trung nhìn chăm chú 1 người như vậy, quả thực có thể làm cho người ta nói năng lộ xộn.

Nữ bác sĩ khụ vài tiếng, cuối cùng cũng không có hổ thẹn với bản thân dù sao đã sống mấy mươi năm, khó khăn chống cự dụ hoặc của mỹ nam, nói:

“Sau khi trở về không cần chú ý gì nhiều, phụ nữ có thai không nên tiếp xúc nơi khói dầu. Hiện tại thời tiết chuyển lạnh, phải chú ý giữ ấm, dinh dưỡng phải đầy đủ, tổ chất thân thể vợ anh xem như không tồi, hẳn là không có vấn đề gì quá lớn.

Nhưng chuyện vợ chồng phòng the, ừm... Vệ tiên sinh đừng không, còn phải chú ý nhiều 1 chút, hiện tại cô ấy mang thai mới 7 tuần, không thích hợp với vận động kịch liệt, qua 3 tháng mới được.”

Không biết có phải Ôn Dư Thừa nhìn lầm hay không, anh hình như nhìn thấy được trên gương mặt than đen bạn tốt nhiều năm của mình dâng lên hai đóa mây đỏ, ngay cả bên tai cũng hơi phấp phồng.

Vệ Cung Huyền gật đầu, nữ bác sĩ gật gật đầu. Một bên cảm thán ‘ta sinh quân chưa sinh, quân sinh ta đã lão’, rồi xoay người rời đi.

Ôn Dư Thừa nhìn tươi cười trên mặt anh càng lúc càng lớn, càng lúc lại càng lớn, nhin không được tò mò hỏi:

“Cao hứng như vậy à?”

Lão Vệ kết hôn xong càng ngày càng kỳ quái, càng ngày càng thích ở nhà.

Vệ Cung Huyền mặc kệ anh ta, chẳng qua trong lòng đang thật cao hứng đồng thời cũng lướt qua vô số mất mát.

Anh vừa mới quyết định muốn tránh thai, kết quả đứa nhỏ liền xuất hiện, ông trời muốn đối nghịch với anh hay sao? Chắc sẽ không phải là 1 thằng nhóc bướng bỉnh đó chứ?

Anh càng nghĩ càng lo lắng, lại nghĩ đến bản thân vài giờ trước còn đang ở trong văn phòng hưng hăng yêu Nguyễn Mộng vài lần. Trong lòng càng thêm kinh hãi, may mắn đứa nhỏ khỏe mạnh, kiên cường, mới không có xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Bằng không, Nhuyễn không liều mạng với anh là không được.

Nhưng bác sĩ vừa mới nói gì? Sinh hoạt vợ chồng quá độ? Anh thật sự thấy rất oan ức, bản thân đang ngại còn không đủ, làm sao cảm thấy nhiều a ~. Nhưng bác sĩ đã nói như vậy, anh không cam lòng thế nào cũng chỉ có thể chịu đựng.

Chú ý giữ ấm, không nên tiếp cận khói dầu, dinh dưỡng phải đầy đủ... Vệ Cung Huyền đem lời bác sĩ vừa nói toàn bộ viết vào trong di động không sót 1 chữ. Thâm hạ quyết tâm sau khi về nhà nhất định phải tìm 1 cuốn sổ mới để ghi chép, cũng đỡ phải lo lắng toàn bộ không chu toàn.

Ôn Dư Thừa ở 1 bên quả thực không nhin được thờ dài, anh ta vừa lắc đầu vừa nói:

“Lão Vệ, cậu như thế này hoàn toàn không giống như Vệ tổng mặt than, mà ngược lại không khác gì cậu nhóc mới lớn vừa rơi vào lưới tình.”

Năm đó, lúc quen với cô gái kia, lão Vệ cũng không hưng phấn như vậy. Ánh mắt không tự giác liếc về phía giường Nguyễn Mộng đang nằm ngủ, Ôn Dư Thừa trong lòng kỳ quái:

>

Trên giường, Nguyễn Mộng khẽ ‘hừ’ 1 tiếng, Vệ Cung Huyền lập tức như lâm đại địch, chạy nhanh qua, còn không quên sai khiến Ôn Dư Thừa:

“Cậu mau đến quán ăn gần bệnh viện mua 1 ít cháo trắng. Không, cô ấy vừa tỉnh, nên đổi thành cháo thịt thì tốt hơn, nhớ kỹ thịt phải thái nhỏ, nhanh đi nhanh đi!”

... Anh đi? Có làm hay không? Đó là vợ anh sao?

Opt chỉ vào mũi chính mình, không thể tin được, lão Vệ lại dám xem anh như osin sai bảo này nọ. Mà khi anh nhìn đến gương mặt bánh bao tái nhợt của Nguyễn Mộng lúc này, lại đem lời nói nuốt xuống, ‘hừ’ 1 tiếng rồi xoay người đi.

Nguyễn Mộng mở mắt ra, nhìn thấy vẻ lo lắng trên mặt Vệ Cung Huyền, vừa định hỏi anh làm sao lại thế, thì mũi huốc khứ trùng nồng nặc xông vào mũi làm thức tỉnh ý thức của cô.

Cô trùng lớn mắt, nhìn nhìn chung quanh, mới phát hiện nơi này là bệnh viện...

“A—”

Phả ứng dị thường của cô cùng với tiếng thét chói tai làm Vệ Cung Huyền sợ hãi. Anh vội vã ôm lấy cô, cảm thấy 2 tay Nguyễn Mộng gắt gao ôm chặt cổ anh, thân thể trong lòng anh không kiềm chế mà run rẩy không ngừng.

“Em không muốn ở bệnh viện, không muốn ở bệnh viện! Mang em đi ra ngoài, em mang em đi ra ngoài!”

Cô không muốn ở trong này, cô sẽ chết, nhất định sẽ chết! Giống hệt như kiếp trước, cô sẽ chết ở chỗ này lẻ loi, thi thể bị bịt kín 1 phần vải trắng, bị đưa vào trong tủ lạnh trong nhà xác, chung quanh tất cả đều là người không quen biết, cô rất sợ, rất sợ bệnh viện, rất sợ, rất sợ!!!

“Huyền, Huyền, anh mau dẫn em đi, em không muốn ở trong này, không muốn ở trong này!”

Nguyễn Mộng sợ tới mức ngay cả cái chấn bông trên người cũng đá văng ra, cũng không quản trên mu bàn tay còn đang cắm kim truyền nước, ôm chặt Vệ Cung Huyền không chịu buông tay, dùng sức quá mạnh, ống tiêm bắt đầu xuất huyết.

Vệ Cung Huyền thấy, vừa vội lại vừa lo lắng, vỗ vỗ lưng trấn an cô, muốn cô bình tĩnh trở lại. Thế nhưng Nguyễn Mộng rất kích động, cô không ngừng run run thét chói tai, giống như bị cái gì đó kích động.

“Nhuyễn, Nhuyễn ngoan... Đừng sợ đừng sợ, anh ở đây với em, đừng sợ, ngoan...”

Vệ Cung Huyền vô cùng nhẫn nại dỗ cô, bàn tay to ôn nhu phủ trên lưng cô, hôn môi và tóc cô. Nhưng Nguyễn Mộng đem mặt chôn sâu trong gáy anh, không chịu lộ ra. Cô cảm thấy vách tường trắng như tuyết xung quanh mình giống như là yêu quái khổng lồ đang giương nanh múa vuốt rít gào về phía cô:

Mi không chạy thoát đâu, mi cho là mi chạy thoát sẽ không phải chết sao?

“Em không muốn ở trong này, không muốn ở trong này...”

Nguyễn Mộng sắp điên mất, từng hình ảnh của kiếp trước lần lượt không ngừng hiện lên trong đầu cô: hình ảnh đám tang lạnh lẽo, ánh mắt tuyệt vọng của con trai, lời gièm pha trên báo, ánh mắt vô tình của anh, tấm vải trắng phủ trên mặt cô, tủ lạnh như băng lạnh thấu xương....

“A a....”

“Nhuyễn!”

Vệ Cung Huyền ôm cô, không cho cô giãy dụa, sợ cô thương tổn đến bản thân, đau lòng sắp chết đi được.

Nguyễn Mộng lại vung tay đẩy anh ra, ngay cả kim tiêm trên tay đều không thèm giật ra, chân không chạy vọt ra cửa. Giá truyền dịch vì vậy mà ngã xuống dưới, phát ra âm thanh vỡ vụn thanh thúy.

Nguyễn Mộng càng sợ hãi, cô thậm chí ngay cả đầu cũng không dám quay lại, chỉ muốn chạy trốn.

Cô không muốn ở trong bệnh viện, không muốn!

“Nhuyễn!”

Vệ Cung Huyền vươn một bước dài, một lần nữa đem cô ôm ở trong ngực, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn trắng bệch của cô, ôm thân mình đang run run của cô, dùng hơi thở bản thân vây quanh cô.

“Ng ngoan, em đừng sợ, chúng ta đi, chúng ta đi ngay.”

Nói xong nhanh chóng đem cô bế ngang, dứt khoát nhổ kim tiêm trên mu bàn tay cô, lấy cái chấn ở một bên đắp vào cho cô.

“Nhuyễn ngoan nè, đắp chấn kín lại đi em, ông xã mang em ra ngoài ngay, ngoan, ngoan nào.”

Nguyễn Mộng ngoan ngoãn gật gật đầu, trong mắt vẫn còn rất nhiều sợ hãi. Vệ Cung Huyền không hỏi cô là vì sao lại sợ bệnh viện đến vậy, chỉ thuận theo yêu cầu của cô mang cô rời đi.

Ra cửa phòng bệnh, gặp Ôn Dư Thừa, người kia vừa mua cháo trở về, gặp Vệ Cung Huyền ôm Nguyễn Mộng, cho rằng lại xảy ra chuyện gì, còn chưa kịp hỏi, Vệ Cung Huyền lại chạy qua người anh.

Không nhìn thấy!!!

Anh nhức đầu, giờ cháo trong tay lên.

“Uy! Không cho bánh bao ăn cháo sao?”

Vệ Cung Huyền làm sao còn có tâm tình để ý tới anh ta, ôm Nguyễn Mộng chạy như điên.

Mãi cho đến khi ra khỏi bệnh viện, đến bãi đỗ xe, ngồi xuống trong xe, Nguyễn Mộng vẫn ôm chặt Vệ Cung Huyền không chịu buông tay. Mối cô trắng bệch, run rẩy, sợ tới mức ngay cả ánh mắt cũng không dám mở.

Vệ Cung Huyền đau lòng muốn chết, vừa không có biện pháp, lại luyến tiếc đẩy cô ra, dứt khoát đem Nguyễn Mộng ôm ở trên đùi lái xe, dù sao cô hiện tại thật sự rất nhẹ, không khác gì chiếc lông chim.

Đôi tay run rẩy, hơi thở hỗn hển dồn dập, Nguyễn Mộng biết mình nên bình tĩnh lại, nhưng cô không làm được. Cô ngồi trong ngực Vệ Cung Huyền, ánh mắt lại chặt chẽ nhìn chòng chọc phòng cấp cứu của bệnh viện.

Vệ Cung Huyền theo ánh mắt của cô nhìn sang, thân thể trong ngực đang run run kịch liệt, anh đột nhiên có một loại ảo giác, giống như nếu như giờ phút này không mang theo cô đi, anh sẽ phải vĩnh viễn mất cô.

Tay Nguyễn Mộng vẫn còn đang run lên, nhiều lần bông băng cũng cầm không vững, lúc này Ôn Dư Thừa cũng đuổi tới, trên tay còn xách lấy cháo cùng chút thức ăn.

Anh mở cửa xe ngồi vào ghế lái phụ, nhìn đáng vẻ kỳ quái của Nguyễn Mộng, giống như bị cái gì làm cho cực kỳ kinh sợ.

“Bánh bao thế nào rồi? Thấy cái gì mà sợ đến như vậy?”

Ôn Dư Thừa lần đầu tiên thấy có người bởi vì mãnh liệt sợ hãi mà lộ ra vẻ mặt tuyệt vọng như thế, giống như bị mất toàn bộ thế giới. Anh có chút đau lòng, nhưng anh chẳng qua cho đây là bạn bè lo lắng cho nhau.

Vệ Cung Huyền yêu thương nhìn Nguyễn Mộng, lúc đầu một cái bày tỏ mình cũng không biết, anh đem bông băng trên tay Nguyễn Mộng lấy xuống giao cho Ôn Dư Thừa.

“Cậu băng tay cô ấy giúp tôi, đưa cháo cho tôi.”

Ôn Dư Thừa theo lời, đưa cháo tới, Vệ Cung Huyền nâng cửa kính xe, ngăn cách tất cả cảnh tượng phía ngoài, nhưng Nguyễn Mộng vẫn còn sợ.

Cô biết mình đang ở đâu, nơi này là bệnh viện, cô vẫn còn ở trong phạm vi của bệnh viện.

Ôn Dư Thừa cẩn thận từng li từng tí cầm lấy tay của cô, đem bông băng đặt trên mu bàn tay mảnh khảnh, mặc dù mặt cô có nét trẻ nhỏ, tròn tròn, nhưng tay lại gầy, đáng yêu, một chút thịt cũng không có, mảnh khảnh thon dài, nhưng mạch máu quá nhỏ.

Ôn Dư Thừa nhìn tay của Nguyễn Mộng, lại nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô, trong lòng vừa đau lại vừa thương, đáng vẻ của cô như thế này, còn không biết là đã chịu bao nhiêu khổ, nhưng cô cái gì cũng không nói.

Múc một muỗng cháo, Vệ Cung Huyền đầu tiên nếm thử, xác định nhiệt độ vừa phải, mới đưa đến miệng Nguyễn Mộng, cô hiện tại sợ muốn chết, không có ý định ăn, quay mặt đi.

Vệ Cung Huyền cũng rất kiên trì, nhưng anh một tay cầm cháo, một tay cầm muỗng, không có cách nào đem cô khuôn mặt nhỏ nhắn quay lại, liền nuốt vào trong miệng mình, sau đó tìm được cái miệng nhỏ nhắn của cô, bắt kê bên cạnh còn có cái bóng đèn, cường ngạnh muốn đút cho cô.

Nguyễn Mộng ai oán một tiếng, trong mắt ngậm lấy lệ, vẫn là ngoan ngoãn nuốt xuống.

Cô biết không ăn sẽ bị đút ăn bằng miệng, vì vậy ngoan ngoãn từng miếng từng miếng nuốt vào, Vệ Cung Huyền gấp cái gì cô liền ăn cái nấy, không khóc không làm khó, thật biết điều, nhưng sắc mặt tái nhợt vẫn làm người khác đau lòng.

Ăn một nửa, Nguyễn Mộng đã no, không muốn ăn nữa, Vệ Cung Huyền cũng không còn làm khó cô, hôn một cái coi như xong.

Ôn Dư Thừa cũng tại lúc này buông lỏng tay, lỗ kim đã không còn chảy máu, nhưng bởi vì nước sát trùng nên có chút nước vàng, lộ ra xương ngón tay, thật là làm người khác càng thêm đau lòng.

Cũng không biết làm sao, Ôn Dư Thừa quý thần xui khiến lên tiếng:

“Tôi lái xe, cậu lo cho cô ấy đi.”

Nói xong liền xuống xe, Vệ Cung Huyền ôm Nguyễn Mộng ngồi vào ghế lái phụ, Nguyễn Mộng nắm chặt vạt áo của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn ở trong ngực anh, cái gì cũng không nói.

Vệ Cung Huyền nhìn bộ dạng này của cô thật giống một đứa bé đáng thương, trong lòng vừa thương vừa lo lắng, cô không biết mình đã có đứa nhỏ, đứa nhỏ mà cô luôn mong đợi rốt cuộc đã tới...

Nguyễn Mộng ôm Vệ Cung Huyền không dám buông tay, liều mạng cắn môi, nhắm mắt.

Thật ra thì cô cũng biết, mình sống lại, cùng với cuộc sống trước kia hoàn toàn khác nhau, Vệ Cung Huyền yêu cô, cô không có nghiện thuốc cũng không có những tật xấu kiếp trước, người phụ nữ kia cũng không có xuất hiện, con người mới làm người ta say mê.

Nhưng, đây là hiện thực, không phải một giấc mộng sao? Nếu như đây chỉ là một giấc mơ, thì sau khi tỉnh lại mọi chuyện sẽ ra sao?

Cô rốt cuộc là cô đã chết rồi, hay vẫn không có chết? Trên thế giới tại sao lại có loại chuyện tốt như thế này? Bao nhiêu người muốn tái sinh một lần cũng không được, tại sao mình gặp được chuyện tốt như vậy.

“Huyền...”

Nghe được Nguyễn Mộng gọi mình, Vệ Cung Huyền vội vàng lên tiếng:

“Anh ở đây, đừng sợ đừng sợ.”

“Em không tới bệnh viện nữa có được không?”

Cô ôm chặt anh, cả người cũng núp ở trong ngực anh, thanh âm khe khẽ, hoàn toàn không giống như nét trầm tĩnh dịu dàng của ngày thường.

“Em rất sợ bệnh viện, chúng ta đừng đến đó nữa, có được hay không?”

“Được, được, em không thích chúng ta sẽ không tới, dù sao cũng không phải là không có bác sĩ gia đình.”

Cùng lắm thì mời bác sĩ về nhà là được, ừ, anh còn phải chuẩn bị chút thiết bị, tránh có chuyện gì bất trắc.

“Ngaoan, ngaoan nào, đừng sợ nữa.”

Nguyễn Mộng dựa vào anh, chỉ cảm thấy vô cùng ấm áp. Cô có chút buồn ngủ rồi.

Vệ Cung Huyền sờ gương mặt tái nhợt của cô, ánh mắt thương tiếc, nhìn cô ngủ, vẻ mặt ôn nhu như nước.

Ở một bên lái xe, Ôn Dư Thừa nhìn, trong lòng vô cùng kinh ngạc, anh cũng liếc nhìn Nguyễn Mộng đang ngủ, nhẹ giọng hỏi:

“Lão vệ, cậu thật sự quyết định rồi, đời này chính là cô ấy? Thích thật sao?”

Vệ Cung Huyền nhìn người trong ngực lòng mi thật dài, da trắng trắng, khuôn mặt nhỏ nhắn, bình sinh lần đầu mới phát giác được tim của mình cũng có thể mềm mại như thế.

“Ừ, tôi yêu cô ấy.”

Yêu đôi mắt to của cô, yêu miệng nhỏ của cô, yêu thời điểm cô xấu hổ mặt đỏ như lòng đỏ trứng, yêu thanh âm êm ái cô gọi mình là A Huyền.

Vệ Cung Huyền hồi tưởng lại, mới phát hiện nhất cử nhất động của Nguyễn Mộng, một cái nhăn mày một nụ cười của cô, mình lại nhớ rõ ràng như thế nếu như đây không phải là yêu, thì còn là gì?

Ôn Dư Thừa nghe, trong lòng giống như là có gì đó chột lóc lên. Nhưng anh ta chỉ cười, nói:

“Cô ấy là một cô gái tốt.”

“Bà xã của tôi, tôi dĩ nhiên biết.”

Vệ Cung Huyền xuy anh một tiếng, đem ánh mắt dừng lại ở trên mặt Nguyễn Mộng, thầm nghĩ, trước kia đều là cô nấu cơm cho mình ăn, hiện tại cô mang thai, không thể ở gần phòng bếp, nhưng ăn đồ ăn bên ngoài anh lại không yên lòng, không bằng mình học làm.

Vợ yêu, trước tiên, chỉ có thể uất ức em ăn đồ ăn bên ngoài mấy ngày thôi!!

Nghe ra kiêu ngạo cùng tự hào trong giọng điệu của anh, Ôn Dư Thừa khác thường không có đánh hay trêu chọc anh, chỉ là cười cười, không nói.

Cho đến lúc tới nhà, Ôn Dư Thừa rời đi, Vệ Cung Huyền đem Nguyễn Mộng ôm đến trên giường, dỗ y phục cho cô.

Nguyễn Mộng cũng không tỉnh lại, cô ngủ rất sâu, miệng chặc chặc mấy cái, không biết nằm mơ thấy cái gì, khóc vài tiếng, trong miệng nói lầm bầm không đi bệnh viện, không đi bệnh viện, cô không muốn chết.

Vệ Cung Huyền nghe thấy, tâm quả rất đau, anh cầm tay Nguyễn Mộng, dỗ dỗ cô một lúc lâu mới khiến cho cô an tĩnh lại, nhưng anh vẫn có chút không yên lòng, ở cạnh cô nửa giờ mới ra khỏi phòng ngủ.

Cầm lấy cái xềng, từ trước đến giờ trên thương trường anh là Vệ đại Tổng tài quyết đoán, cơ trí hơn người, nay đứng trước tử lạnh lại ngây người như phỗng, không biết nên xuống tay từ đâu.

Nghĩ đến hàng ngày, bà xã của mình cầm dao thái thái băm băm thật dễ dàng, nhưng sao đến mình làm thì không được? Chẳng lẽ mình đúng là không có khiếu nấu ăn?

Vệ đại thần đánh chết cũng không tin người từ nhỏ đến lớn cho dù là học tập hay chơi thể thao đều là hạng nhất như anh, lại có thể thất thủ trong nhà bếp nhỏ này.

Anh đứng thật lâu, hít thở thật sâu, buông bỏ cái xềng, lại cầm lấy tạp dề mà ngày thường Nguyễn Mộng hay dùng mặc lên trên người.

Một cái tạp dề màu hồng, trên có điểm chút hoa văn, dưới là hình gấu pooh cười ngây ngô, trên đầu thì toàn chuồn chuồn con, nhìn rất trẻ con, nhưng đại thần mặc vào thì không thể chút nào.

Móc ra mấy quyển sách dạy nấu ăn mình len lén mua, Vệ Cung Huyền cẩn thận lật một lần, nghĩ đến trước đó Nguyễn Mộng đã ăn cháo, không thể làm lại, cũng tránh cho cô chán ăn, vì vậy chọn món có dinh dưỡng lại đơn giản... Com trứng chiên.

Mở sách, trang đầu tên sách “Phương pháp nấu ăn cho người mới nhập môn” chữ thật to, thích hợp nhất cho kẻ mới học như Vệ tổng tài rồi.

Trước tiên đem vỏ trứng đánh vỡ, khuấy đều, sau đó để chảo nóng, cùng dầu, chuẩn bị xong, cho com thả vào một bên, bỏ vào hành lá cắt nhỏ cùng gia vị, từng bước từng bước, cực kỳ nghiêm cẩn, tuyệt đối theo như lời trên sách, muốn mấy milligram liền mấy milligram, muốn mấy muỗng liền mấy muỗng, tuyệt đối không nhiều cũng không ít, Vệ Cung Huyền thậm chí còn cố ý mua cả cân nhỏ.

Cuối cùng cũng nấu xong món com trứng chiên, Vệ. Cung Huyền tự mình ăn thử trước, khóe môi xinh đẹp nâng lên, cũng không phải quá khó ăn. Đem com cho vào lò vi sóng, đại thần lấy tiếp quyển “100 loại điểm tâm ngọt thơm ngon”, cẩn thận theo như hướng dẫn, chuẩn bị làm đậu hũ hạnh nhân.

Chỉ là lần này anh đã đánh giá cao mình, com chiên trứng đơn giản dễ làm, nhưng đậu hũ hạnh nhân thì không dễ như thế.

Mặc dù trong sách hướng dẫn từng bước rõ ràng, Vệ Cung Huyền cũng theo thói quen phân lượng như thế nhưng thời gian lại không canh được. Đến cuối cùng, đậu hũ nhũn như con chi chi, thoát nhìn thật ghê tởm, ngay cả anh cũng không muốn ăn.

Buồn bực đem sản phẩm thất bại ném vào thùng rác, anh vừa mới chuẩn bị thử một lần nữa, vừa quay đầu lại nhìn đến vợ yêu đang đứng ở cửa phòng bếp nhìn mình, liền chột dạ, đem sách giấu giấu, lấy thân hình cao lớn của mình ngăn trở một mảnh hỗn độn trên bồn rửa.

Nguyễn Mộng cười, sắc mặt còn mang theo nhàn nhạt tái nhợt, vừa định đi tới, liền bị Vệ Cung Huyền ngăn lại ôm eo đi ra ngoài, thả vào trên sofa phòng khách.

“Đã tỉnh rồi hả ? Sao không ngủ nhiều thêm một chút?”

Nói xong cũng không chờ Nguyễn Mộng đáp lại liền chạy về phòng bếp bung ly sữa nóng ra ngoài, nhét vào bàn tay nhỏ bé lạnh buốt của cô, nhướnq mây, lấy điều khiển đem nhiệt độ chỉnh lại cho phù hợp, Nguyễn Mộng lắc đầu một cái.

“Em ngủ đủ rồi, làm sao anh ở trong phòng bếp? Hay để em làm đi.”

“Không được!”

Vệ Cung Huyền lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt, vồ vồ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, lại nựng nựng, hài lòng thấy này khuôn mặt trắng noãn dâng lên một tia hồng.

“Bác sĩ nói em tốt nhất không nên tới gần khói dầu.”

Nghe được hai chữ bác sĩ, Nguyễn Mộng chột cứng người lại. Vệ Cung Huyền đã nhận ra, vội vàng ôm lấy cô vỗ về.

Nguyễn Mộng cười cười, ý bảo mình không sao, vừa định nói chuyện, khóe mắt lại không cẩn thận liếc lên đồng hồ trên tường, khi thấy ngày tháng trên đó thì cả người đột nhiên ngưng ngẩn cả người.

“Hôm nay là năm tháng mười hai?”

Vệ Cung Huyền không rõ chân tướng gât đầu.

Nguyễn Mộng nháy mắt, niềm vui sướng cực lớn bao vây cô, cô quên mình vừa mới còn sợ bệnh viện và bác sĩ muốn chết, bắt lấy Vệ Cung Huyền liền hỏi:

“Em đã mang thai rồi phải không?”

Cô, cô, sao cô lại quên mất chứ! Ngày năm tháng mười hai kiếp trước, cũng là lúc cô biết mình mang thai!

Con trai, con trai của cô đã trở lại, con trai của cô đã trở về với người mẹ không xứng đáng chút nào là cô!

Bạn đang đọc truyện *Sự Huyền Diệu Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: chương 28

Vệ Cung Huyền cẩn thận nhìn về mặt Nguyễn Mộng, mặc dù biết cô vẫn luôn muốn đứa bé, nhưng khi có đứa bé, anh sợ cô vẫn chưa sẵn sàng.

Bàn tay ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhẹ nhàng cung nệm:

“Đừng, chúng ta có con rồi em.”

Tròng mắt đen từ đầu chí cuối cũng nhìn chằm chằm lấy Nguyễn Mộng, chú ý từng thời khắc biến hóa trên mặt cô.

Nguyễn Mộng vừa muốn khóc vừa muốn cười, vui sướng mãnh liệt, cô sờ sờ bụng của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn rồi rầm thành một loại vẻ mặt kỳ quái.

“Em có con rồi, em có con rồi!”

Con trai của cô đã trở lại, con trai trở lại thật rồi!

Lần này cô nhất định sẽ bảo Vệ con thật tốt, đem những gì tốt nhất trên trái đất này cho con, để cho con trở thành đứa trẻ hạnh phúc nhất, sẽ không bao giờ để cho con của cô rõ ràng có mẹ nhưng mà như là một cô nhi nữa, sẽ không bao giờ nữa...

Nhớ tới kiếp trước, lúc con trai ngơ ngác nhìn thi thể của mình, trong mắt lại lộ ra tuyệt vọng cùng thương tâm, Nguyễn Mộng liền muốn giết mình.

“Ngao, đừng kích động như vậy, đói bụng chưa? Ăn ít đồ trước, nhé?”

Nói xong liền đi vào bếp bưng tới tác phẩm đầu tay của mình: com trứng chiên, còn rất thân thiết kèm theo một cái muỗng nhỏ.

Nguyễn Mộng có chút kinh ngạc:

“Là anh làm sao?”

“Đó là đương nhiên, ông xã em là ai nào, món này còn làm khó được anh sao.”

Chẳng qua món đậu hũ hạnh nhân có độ khó hơn... Nhưng mà anh có lòng tin chỉ cần cho thêm anh nhiều thời gian một chút, anh nhất định làm được.

Tự tin nhì! ... Nguyễn Mộng cười cảm thán nhỏ lên, múc một miếng để vào trong miệng, mùi vị không tính là là quá ngon, nhưng vẫn là không tệ, hơn nữa mới vừa cô chỉ uống một chút cháo, hiện tại lại có chút đói bụng.

Vệ Cung Huyền đưa một ly nước chanh đến, chua chua ngọt ngọt khiến Nguyễn Mộng lại muốn ăn thêm, Vệ Cung Huyền nhìn cô ăn vui vẻ, anh cũng cười.

Nhưng Nguyễn Mộng cũng không có ăn nhiều, trong chén còn hơn phân nửa thì không ăn tiếp, Vệ Cung Huyền cũng không ép cô ăn, tự mình múc vài miếng, thanh toán xong phần com còn lại.

Sau đó kín đáo đưa cho Nguyễn Mộng một ly sữa tươi, ly vừa rồi Nguyễn Mộng uống không tới hai hớp, đã hết.

Nhìn anh bưng lên cái chén rửa lưu loát, Nguyễn Mộng lộ ra nụ cười nhẹ. Vệ Cung Huyền lơ đãng quay đầu lại đang lúc thấy cô cười, gương mặt nhỏ nhỏ tựa bánh bao, ngũ quan tinh xảo này, đây là vợ của anh đó...

Nguyễn Mộng bưng lấy ly sữa tươi ngồi ở trên ghế sa lon, trong phòng rất ấm áp, nhưng sữa nóng xuống bụng cũng không thoải mái.

Cô trầm tư, mình lại không hề chú ý đã trễ kinh hơn một tháng, lúc ấy cô còn tưởng rằng là mình tâm tình không tốt, dẫn đến kinh nguyệt không đều, nào

nghĩ mình mang thai.

Nguyễn Mộng nghĩ kiếp trước khi biết mình mang thai, cô không hề cao hứng chỉ khổ đợi đến lúc Vệ Cung Huyền tan việc liền nói cho anh biết tin tốt, lúc ấy anh cũng rất cao hứng, nhưng sau đó, từ từ, cô đem cao hứng của anh tiêu xài hết.

Cảm giác anh không thương cô, không thể cho cô tình yêu cô muốn, trong lòng khó chịu, thật ra thì Vệ Cung Huyền trước đây cũng chưa từng thay đổi?

Kiếp trước anh cũng thật sự muốn sống vui vẻ với mình cả đời, nhưng do mình không hiểu, luôn luôn muốn anh yêu mình, lòng tham của cô lại càng ngày càng quá mức, mới đưa đến bi kịch kết quả này.

Con trai... Đứa nhỏ từ bé trắng trẻo mập mạp đáng yêu rốt cuộc trở về rồi.

Lần này cô sẽ không bao giờ để cho khuôn mặt nhỏ nhắn của con dính nước mắt nữa, càng sẽ không để cho con mất đi tình thương của mẹ.

Cô sẽ đi cùng con, dạy con nói chuyện cùng những đi bước đi chập chững với con, tự tay cô sẽ cầm tay dạy con viết chữ đi học, nuôi con lớn, để cho trên mặt con tràn đầy nụ cười.

Nguyễn Mộng vẫn đắm chìm trong suy nghĩ chính mình, Vệ Cung Huyền bùng thành phẩm ra cũng không có chú ý.

Cho đến khi một khối đậu hũ đưa đến bên môi mới định thần lại, nhìn bề ngoài trước mắt coi như không tệ, Nguyễn Mộng kinh ngạc mở to mắt, nhìn người đứng trước mặt— gương mặt không che giấu được vẻ mong chờ của đại thần.

“... Cái này, cũng là anh làm sao?”

Nhìn thấy người đàn ông rất tự hào gật đầu, cô nuốt nước miếng, hé miệng. Đậu hũ hạnh nhân vừa vào miệng, Nguyễn Mộng ăn liền nhận ra đậu hũ già rồi, mất vị trơn mềm, vị ngọt cũng không đều đều, hơn nữa hạnh nhân có chút đắng.

“Như thế nào? Mùi vị thế nào?”

Ánh mắt của anh thật sự là quá mức mong đợi, Nguyễn Mộng làm gì có chuyện dám lên tiếng chê bai, lập tức cười nói:

“Mùi vị rất ngon.”

Vệ Cung Huyền vừa nghe cũng biết cô đang nói dối, dầu gì hai người cũng thật lòng ở bên nhau qua gần một năm nay, nếu là anh không nhìn ra cô đang nói dối thì anh là tên ngốc rồi.

Cô vợ nhỏ vừa nói trái lương tâm, lời nói ánh mắt cũng không dám nhìn anh, hơn nữa còn thói quen mấp máy miệng. Nhưng anh cũng không nói gì, biết vợ yêu của mình là không nỡ đánh tan hy vọng của mình, lập tức ôm Nguyễn Mộng hung hăng hôn một cái.

Đầu lưỡi luồn vào bên trong cái miệng nhỏ của cô, mút lấy hơi thở ngọt ngào còn thơm mùi sữa tươi của cô, mãi đến khi đem Nguyễn Mộng hôn thở hồng hộc mới dừng lại.

“Vợ yêu... Anh rất muốn em.”

Nguyễn Mộng vừa nghe, đỏ mặt, đẩy đẩy anh:

“Nói đi đâu vậy, em hiện tại có đứa bé, không thể, không thể vận động kịch liệt...”

Đúng vậy, bác sĩ cũng nói như vậy, nhưng ném đến mùi vị của cô, lại phải bắt anh cầm dục, hình như quá mất nhân tính rồi!!!

“Aiz... Mau mau qua ba tháng đi, nếu không chồng em sẽ chết đó.”

Anh rời môi cô, cúi đầu thờ gấp.

Vì bảo đảm an toàn của mình, Nguyễn Mộng lựa chọn đem Vệ Cung Huyền đẩy ra xa, mặc dù cô thích anh cưng chiều, ôm mình, nhưng so với con trai, đây tất cả đều là mây trôi, vì tốt cho con trai, trong lúc mang thai... Đại thần tốt nhất vẫn là nên tự mình giải quyết đi, dù sao mười ngón tay vạn năng...

Nào biết Vệ Cung Huyền vừa nghe đề nghị của cô, nhất thời đỏ mặt.

“Vợ yêu ah, anh cũng thương con gái của mình mà, nhưng nói thì nói thế cũng không nên để anh ghen đến chết chứ?”

Cô thương anh thật sao? Vì sao anh cảm giác địa vị của mình ở nơi này, từ sau khi đứa bé xuất hiện ngăn ngụt mấy giờ liền giảm xuống cấp tốc đến thế?

Con gái? Nguyễn Mộng rất muốn nói với anh, là anh sai rồi, cô nghi ngờ chính là con trai, cô rất chắc chắn đó.

“Làm sao anh biết là con gái?”

Anh minh thần vô như Vệ đại thần hiếm khi đùa bỡn như đứa trẻ.

“Bởi vì anh muốn con gái.”

Cũng giống như cô là một bánh bao nhỏ đáng yêu, cười lên mắt híp lại thành vầng trăng khuyết, mặt mông như bánh bao có thể nhéo ra nước, lại ngọt lại vừa mềm, anh sẽ đem hai mẹ con cưng chiều đến tận trời.

“Vậy Ngô nhờ là con trai thì sao?”

Nguyễn Mộng có chút lo lắng, lần đầu tiên cô mới biết Vệ Cung Huyền thích con gái, không lẽ đây chính là nguyên nhân mà anh không gần gũi với mình ở kiếp trước?

Con trai... Vệ Cung Huyền cự tuyệt suy nghĩ cái vấn đề này.

Anh muốn cùng người phụ nữ mình yêu có một đứa con gái nhỏ ngoan hiền, tuyệt đối không muốn con trai nghịch ngợm gây sự.

“Không, nhất định là con gái.”

Nguyễn Mộng ho khan vài tiếng, không nói tiếp nữa, cô nghĩ, tốt nhất đừng nên kích thích bạn đại thần.

Tốt nhất là nên ngủ một chút, bởi vì mang thai nên Nguyễn Mộng rất muốn ngủ. cô ngáp một cái, mềm nhũn dựa vào trong ngực Vệ Cung Huyền, lâu lâu một tiếng:

“Huyền à, em muốn xem phim hoạt hình.”

Nguyễn Mộng xin gì được nấy, Vệ Cung Huyền vội vàng ôm lấy cô, cầm điều khiển ti vi, tìm phim thiếu nhi.

Trên ti vi mở phim Hi Dương Dương cùng Hôi Thái Lang, Nguyễn Mộng vừa xem vừa cười, cô thích Hôi Thái Lang, cảm thấy nếu là gả cho một trạng phu như vậy cũng coi là không uổng cuộc đời này rồi. Chỉ là Vệ Cung Huyền cùng Hôi Thái Lang hoàn toàn không giống nhau, hơn nữa mình cũng không phải Hồng Thái Lang (*).

(MTY: *Hi Dương Dương (Cừu vui vẻ) và Hôi Thái Lang (Sói xám) đã được xuất bản truyện tranh ở VN rồi nha, h2: Hồng Thái Lang (Sói đỏ) vợ của Hôi Thái Lang (Sói xám))

Nương theo câu ‘tôi nhất định sẽ trở lại’, Nguyễn Mộng cũng chìm vào mộng đẹp, Vệ Cung Huyền không thích những phim hoạt hình ngây thơ, chỉ lo đưa mắt nhìn dung nhan yên tĩnh ngủ trong ngực.

Thấy Nhuyễn của anh đã ngủ say, nhìn đồng hồ, rạng sáng rồi, ngày hôm nay thật là giày vò quá mức, cũng không tắt ti vi, ôm vợ yêu của mình lên, liền đi về hướng phòng ngủ.

Kể từ sau khi có thai. Nguyễn Mộng khiến cho Vệ Cung Huyền vô cùng khổ sở.

Cô không cho anh đụng 1 chút nào, luôn lo lắng cho bảo bảo thân yêu. Chỉ cần tay Vệ Cung Huyền không thành thật 1 chút, vô luận đang trầm mê thế nào, cô cũng lập tức gọi lý trí về, đẩy anh ra thật xa.

Một hai lần thì còn có thể nhịn, nhưng nhiều lần như thế, Vệ Cung Huyền gần như không còn chịu được nữa.

Không chỉ Nguyễn Mộng không cho anh động, mà thường cùng anh nói chuyện luyên ải. Nói là nói thế, nhưng phần lớn là Vệ Cung Huyền tự mình mơ mộng.

Trên thực tế, không phải là Nguyễn Mộng muốn nói mà là trong tình thế cấp bách mới nói với anh để khiến anh phân tâm.

Vệ Cung Huyền dĩ nhiên là rất khó chịu. Nhưng anh khó chịu thì có lợi ích gì đây? Người ta còn chưa phải là bỏ anh, nhưng bộ dáng kia, giống như là có từ vạn sung túc, lại không chút nào đem ông xã anh đây vào mắt.

Dĩ nhiên, lúc trước Nguyễn Mộng bị buộc đồng ý bởi Vệ Cung Huyền đi làm, nhưng hiện nay thì không thể như thế.

Lần này, đối với thấp thỏm cùng bất mãn của Vệ tổng, Nguyễn Mộng rất cao hứng. Cô thật lòng không thích ra cửa, mặc dù nhân viên Vệ thị ứng xử rất tốt, nhưng dù sao cũng đều là người xa lạ.

Trong phòng khách sáng đèn, Nguyễn Mộng đang chăm chú, từng li từng tí may một bộ đồ trẻ em, mà trong phòng bếp, một mình Vệ Cung Huyền đang hăng hái chiến đấu bày tỏ sự ghen tỵ sắp điên lên của mình.

Anh cầm lấy nôi, không nhịn được mà tràn đầy giọng ganh tức từ trong kẽ răng:

“Hiện tại đồ trẻ em ở đâu cũng có bán, mình mua là được rồi, em làm chi cho mệt. Em hiện giờ là phụ nữ có thai, cần phải bảo Vệ mất thật tốt mới đúng!”

Nói ra những lời này lại bày ra vẻ mặt là anh đang lo cho sức khỏe của cô. Nguyễn Mộng đương nhiên hiểu ý anh, khéo miệng mc, ngọt như mật, tiếp

tục từng đường kim mũi chỉ may y phục cho con.

Anh thật sự hận, hận không thể lập tức đem đứa bé trong bụng cô ra mà hung hăng đánh một trận, nhưng nghĩ đến đó cũng có thể là phiên bản nhỏ của người phụ nữ mình yêu – một bé gái đáng yêu ngoan ngoãn, trong lòng nhất thời mềm xuống, cắn răng nhịn.

Nếu như anh biết đứa bé mình mong đợi là một thằng nhóc thì không biết sẽ phản ứng thế nào?

Nguyễn Mộng dĩ nhiên không dám nói với anh. Đại thần muốn con gái như muốn thành oán niệm rồi... Cho nên Nguyễn Mộng hết sức cự tuyệt đi siêu âm giới tính đứa bé, bất kể ai nói cũng không được.

Vệ Cung Huyền đợi mấy phút đồng hồ cũng không thấy cô để ý đến mình, nhất thời tràn đầy giận dữ, hung hăng gõ mép nổi.

Nguyễn Mộng thấy có người chặn lại ánh sáng, phát phát tay:

“Tránh ra, anh đang che mắt ánh sáng của em a.”

“Em cho rằng mình là Aristotle*, còn ngăn trở ánh sáng sao... Vậy em không để ý tới anh thì sao?”

Từ đỉnh đầu cô truyền đến âm thanh buồn bực.

(*Aristotle : một nhà triết học và bác học thời Hy Lạp cổ đại.)

Nguyễn Mộng ho một tiếng, cẩn thận liếc mắt nhìn thần sắc của Vệ Cung Huyền, buông tay bộ y phục nhỏ. Cô đối với mấy việc thủ công này thật ra thì không rành lắm, đều là vừa học vừa làm. Mỗi ngày đến ‘Khóa trình giành cho bà mẹ’ mà học, cũng tốt vô cùng.

Người nơi đó cũng không nhiều, rất thích hợp với cô, đại thần cũng không thể nói cô thích sống cô độc nữa!

“Ừ, em nào có không để ý tới anh, Huyền, anh nhích sang bên cạnh một chút đi.”

Vệ Cung Huyền ‘hừ’ một tiếng:

“Em còn nói em không có không để ý tới anh? Em rõ ràng không để ý tới anh mà.”

Haiz... tú tài gặp bình!

Không thể nói lý được, Nguyễn Mộng biết anh thích mềm không thích cứng, vội vàng mềm nhũn giọng nói, nịnh nọt:

“Làm gì có! Anh ở trong bếp cực khổ nấu cơm cho em, em làm sao không để ý tới anh được!”

Trả lời như vậy thì tạm được, Vệ Cung Huyền tạm hài lòng một chút. Kể từ khi trong bụng của cô có khối thịt kia, anh đã thất sủng lâu rồi.

“Chỉ cho em làm tiếp một lát, đối với mắt cũng không tốt.”

Nguyễn Mộng ngoan ngoãn đồng ý, nhìn anh trở lại bếp, thờ phào nhẹ nhõm. Đại thần càng lúc càng giống đứa bé, Nguyễn Mộng cũng coi như thể nghiệm vai trò làm mẹ trước.

Sắp bước sang năm mới, đứa bé cũng đã hơn 3 tháng, tã nấu nướng của Vệ Cung Huyền cũng đột nhiên tiến triển, hai người mới đột nhiên nhớ đến một chuyện... đường như... chuyện mang thai này còn chưa báo cho cha mẹ hai bên biết.!

Cha mẹ cô là giáo sư, Nguyễn gia cũng có thể xem như là thư hương môn đệ.

Kiếp trước bởi vì yêu Vệ Cung Huyền mà nháo long trời lở đất, hoàn toàn làm cha mẹ thương tâm. Sau báo chí lại ùn ùn kéo đến gièm pha, hoàn toàn phá vỡ cả đời đạo đức tốt của cha mẹ, trong lòng Nguyễn Mộng tràn đầy hổ thẹn.

Sau khi trọng sinh, cô cũng không có dũng khí đi gặp cha mẹ, hiện tại vừa nghĩ tới, con trai đã trở lại, cô cũng chưa dám nói với cha mẹ.

Còn về phía ba mẹ của Vệ Cung Huyền, cha mẹ Vệ ngay từ lúc Vệ Cung Huyền nhận lấy Vệ thị thì lên kế hoạch du lịch vòng quanh thế giới, quanh năm suốt tháng cũng không thấy lấy mấy lần. Ngay cả thời điểm Vệ Cung Huyền cùng Nguyễn Mộng kết hôn cũng không kịp trở lại.

Lại nói, sau khi trọng sinh, Nguyễn Mộng cũng chưa từng gặp lại cha mẹ chồng.

Kiếp trước, thái độ của cha mẹ chồng đối với cô cũng không tệ, hơn nữa, việc Vệ Cung Huyền cùng người phụ nữ kia nói lại tình xưa, cha mẹ chồng cũng rất phản đối. Chỉ sau khi thấy mình không có cách nào cứu được, mới không có nói gì nữa.

Nói đúng ra... Thật ra thì chính mình gây khổ cho bản thân, nhưng lần này Nguyễn Mộng sẽ không bao giờ làm như vậy.

Cô muốn đem những lần bỏ lỡ trước kia lần nữa làm lại, bao gồm cha mẹ, con trai, tất cả những điều cô đã từng bỏ lỡ...

Vì vậy, vợ vàng gọi điện thoại thông báo. Cha mẹ Nguyễn vừa nghe con gái mang thai, muốn lập tức từ thành phố S bay tới. Nguyễn Mộng phải thuyết phục nhiều lần mới khuyên được cha mẹ cô không bỏ dạy nửa chừng.

Cha mẹ Vệ thì hiện đang ở Ai Cập đón lễ mừng năm mới sợ là không về được.

Thế nên vợ chồng son thương lượng, không bằng về thành phố S đón Tết, cũng tiện cho Nguyễn mẹ chăm sóc Nguyễn Mộng. Vệ Cung Huyền dù tí mĩ thế nào, ở phương diện chăm sóc thai phụ vẫn là lính mới ah!

Sau khi hai vợ chồng thương lượng xong, cũng không báo cho ai, lập tức mua vé máy bay. Vệ Cung Huyền thu thập xong hành lý, cho tới khi đến phi trường mới gọi điện thoại cho Ôn Dư Thừa, nói là giao công ty cho anh. Trước khi cúp máy còn nghe được sự giận dữ cùng tiếng chửi rủa trong điện thoại.

Nguyễn Mộng chưa ngồi máy bay bao giờ, từ nhỏ cô có chứng sợ máy bay. Trước đây bất kể là lúc còn đi học hay sau khi lập gia đình, chỉ cần đi chuyển bằng máy bay cô nhất quyết không ngồi, thà rằng chọn xe lửa hay xe bus.

Nhưng bây giờ cùng trước kia không giống nhau, cô mang thai, xe lửa vừa đông lại vừa nhiều, sợ chen lấn, cắn răng, rốt cuộc vẫn là lựa chọn ngồi máy bay.

Vệ Cung Huyền lúc trước không biết Nguyễn Mộng có chứng sợ máy bay, cho đến khi máy bay cất cánh, mới chú ý tới sắc mặt của Nguyễn Mộng có chút tái nhợt, hỏi cô, cô lại nói không có việc gì, sau đó dưới sự uy hiếp và dỗ dành của anh thì cô mới nhỏ giọng khai thật.

Nghe xong, nhất thời sắc mặt của Vệ Cung Huyền liền thay đổi rất khó coi, Nguyễn Mộng bị hù dọa, vợ vàng vừa nói xin lỗi vừa bảo đảm về sau tuyệt không tái phạm, Vệ Cung Huyền mới miễn cưỡng buông tha cho cô, ôm cô dỗ cô ngủ.

Cũng may hai thành phố cách nhau không xa, Nguyễn Mộng ngủ mơ chừng có ba giờ, vừa mở mắt, cũng vừa lúc máy bay hạ xuống.

Bọn họ mang hành lý không nhiều lắm, đồ Nguyễn Mộng vốn là có sẵn trong nhà, Vệ Cung Huyền cũng chỉ là mang theo chút vật phẩm tùy thân, thiếu cái gì có thể mua, cho nên cũng không cần đi lấy hành lý, ôm vợ yêu ra cổng

Vừa xuống máy bay, Nguyễn Mộng tinh mắt liền nhìn thấy ba mẹ ở trong đám người giờ bằng đón người.

Gặp lại cha mẹ, Nguyễn Mộng mới biết mình nhớ họ biết bao nhiêu, kiếp trước cô khiến ba mẹ hoàn toàn mất mặt, cho dù là thời điểm giận cô nghiện thuốc cũng lăm lăm giao cũng chưa từng bỏ rơi cô, thủy chung muốn đem con gái của bọn họ cứu trở về.

Bọn họ vẫn chưa tới sáu mươi tuổi nhưng tóc đã nhìn già hơn thế cuối cùng cô còn để cho bọn họ người đầu bạc tiền người đầu xanh...

Nguyễn Mộng vừa nhìn thấy bọn họ, nước mắt liền rơi xuống. Vệ Cung Huyền sợ hết hồn, vợ vàng ôm lấy vai của cô dịu dàng dụ dỗ, cho là phụ nữ có thai thường gặp tâm tình không ổn định, nào biết Nguyễn Mộng nghĩ là cái gì chứ?

Mẹ Nguyễn vừa thấy Nguyễn Mộng khóc, nhất thời liền vọt tới, cầm tay của cô không ngừng an ủi.

Nguyễn Mộng đau xót trong lòng, dù là dáng vẻ của mình thay đổi trăm ngàn lần, cho dù mình mập mạp xấu xí như ngày trước, hay là mỹ lệ tinh xảo của hiện tại, cha mẹ vĩnh viễn yêu thương cô, liếc nhìn một cái đều có thể nhận ra cô.

Ba Nguyễn sờ sờ đầu của cô, cười cười với Vệ Cung Huyền.

Bất kể là kiếp trước hay kiếp này, ông cũng không hề có hảo cảm đối với cái người cướp đi con gái bảo bối của mình.

Nguyễn Mộng lúc bắt đầu thì đã muốn chết muốn sống không phải Vệ Cung Huyền thì không gả, ông cũng là người phản đối mãnh liệt nhất, đàn ông luôn có thể nhìn ra lòng của đàn ông, Vệ Cung Huyền không thương con gái ông, ông đã biết từ lâu, nhưng con gái thích, nhất định gả, ông còn có biện pháp gì.

Vệ Cung Huyền cũng là lần đầu tiên thật lòng mà đem đôi vợ chồng này làm ba mẹ, trước kia bọn họ đối với anh mà nói chỉ là ân sư mà thôi, nhưng kể từ khi Nguyễn Mộng tính kế mình, anh chưa từng gặp lại hai vị giáo viên già này.

“Mẹ đừng khóc, con rất nhớ mẹ a.”

Nguyễn Mộng ôm choàng lấy mẹ, đôi mắt to chớp chớp không ngừng, mẹ Nguyễn thấy bộ dáng này của cô, đau lòng không chịu nổi.

“Bảo bối ngoan, tại sao lâu như thế cũng không gọi điện thoại cho mẹ? Không biết mẹ rất nhớ con sao?”

Nguyễn Mộng đau xót trong lòng, cô làm sao không nhớ mẹ chứ, chỉ là cô không dám gặp bọn họ!

“Mẹ...”

“Ng Sloan, trở lại là tốt rồi, trở lại là tốt rồi, đi về nhà, hôm nay mẹ mua rất nhiều món ăn, cũng không thể bạc đãi cháu ngoại cùng con gái bảo bối của mẹ.”

Mẹ Nguyễn dù sao cũng là giáo sư đại học, rất nhanh thu lại xúc động, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn Nguyễn Mộng, dịu dàng nói.

“Ba...”

Nguyễn Mộng rất nhanh thoát khỏi vòng tay của Vệ Cung Huyền, chạy đến cọ xát trong ngực cha mình.

“Ba, con rất nhớ ba, ba có thể làm kẹo đường cho con có được hay không?”

Đứng thấy mặt ba Nguyễn nghiêm túc, thật ra thì đối với vợ con thì nói gì nghe nấy, lập tức gật đầu.

“Ngoan, bảo bối ngoan muốn ăn gì ba sẽ làm ngay.”

Nói xong tròn mắt nhìn Vệ Cung Huyền một cái, bảo bối ngoan của ông sao lại gầy nhiều như vậy? Nhất định là tên nhóc chết tiệt này không đối xử tốt với con ông đây mà!

Người ta thường hay nói cha thương con gái nhất, lời này cũng không phải là không có đạo lý.

Vệ Cung Huyền bị trừng mắt nhưng không giải thích được, không hiểu vì sao ân sư thấy mình lại như nhìn thấy kẻ thù giết cha vậy, nhưng nhìn nhìn đôi tay bà xã cũng bị người đó cầm lấy, trong lòng khó chịu, nhưng lại không nói thêm câu nào, chỉ có thể buồn bực đi theo phía sau.

Nhà họ Nguyễn mặc dù không như có gia nghiệp bề thế như nhà họ Vệ, nhưng cũng coi như là có chút tư sản, hơn nữa mẹ Nguyễn đối với phương diện cổ phiếu này xem như là một cao thủ, mặc dù chỉ là chỉ chơi một ít, nhưng mấy mươi năm qua cũng có để dành được kha khá.

Kiếp trước bọn họ đem số tiền kia giúp Nguyễn Mộng cai nghiện, nhưng không có kết quả, cô không thể nào cai nghiện thành công.

Kiếp này, Nguyễn Mộng thề, sẽ không bao giờ để cha mẹ đau lòng vì mình nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sự Huyền Diệu Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: chương 29

Nhà họ Nguyễn là một căn nhà ba tầng ở khu Tiểu Dương, gần Đại học Thành, rất dễ cho ba mẹ cô đi làm, trong sân còn có trồng một chút hoa cỏ rất trang nhã.

Vệ Cung Huyền lần đầu tiên thấy, anh chưa từng ở qua phòng ốc như vậy, cũng cảm thấy mới mẻ.

Vừa đến nhà cha mẹ liền bắt đầu vào bếp, đẩy Nguyễn Mộng để cho cô vào phòng rửa mặt thay quần áo, Vệ Cung Huyền dĩ nhiên cũng theo đi lên, thái độ của mẹ Nguyễn đối với anh khá lịch sự, nhưng sắc mặt của ba Nguyễn thì lại không được tốt lắm.

Nghe được Nguyễn Mộng gọi Vệ Cung Huyền cùng đi vào phòng thiếu chút nữa cầm lấy cái xẻng giờ chân, bị Nguyễn Mộng ngăn lại, ánh mắt trách hờn của con làm một ông lão đã gần năm mươi tuổi nhưng tâm tình vẫn cực kỳ oán niệm.

Đây là lần đầu tiên Vệ Cung Huyền bước vào phòng riêng của Nguyễn Mộng.

Gian phòng của cô rất thanh tịnh, chần còn có mùi nắng, có thể thấy sau khi nghe cô sẽ về, mẹ cô đã dọn dẹp phòng ốc phơi chăn màn.

Trong phòng bất kể là đồ trang sức hay từng vật dụng nhỏ đều là vô cùng chỉnh tề vô cùng có mạch lạc, dù cô không có ở đây, gian phòng được bảo tồn hết sức hoàn hảo.

Kéo màn cửa sổ ra, ánh nắng trời lập tức chiếu vào, ấm áp, Nguyễn Mộng đem chăn vén lên, ngồi lên, cô thích nhất giường to hai người, có thể ở phía trên lăn qua lăn lại, rất sung sướng.

Vệ Cung Huyền nhìn cô ấy đứng la con mèo lười khiến anh rất muốn ăn, lập tức nhào tới ôm cô, Nguyễn Mộng cười khanh khách.

Ngồi ba giờ máy bay, cô muốn đi tắm cho tỉnh người, ra hiệu cho Vệ Cung Huyền từ trên người cô đứng dậy, sau đó đi đến tủ quần áo tìm y phục, mở ra, lại ngây ngẩn cả người.

Một học tủ đầy quần áo mới. Từ áo khoác quần váy đến vớ khăn lụa... Cái gì cần có đều có.

Đột nhiên Nguyễn Mộng thấy mắt mình cay cay, cắn môi vừa muốn khóc vừa muốn cười, Vệ Cung Huyền từ phía sau ôm lấy cô, hôn gương mặt của cô, nựng nựng khuôn mặt tròn tròn như bánh bao của cô, nhẹ giọng nói:

“Chọn y phục nào, hay không thích, anh đi mua cái mới cho em?”

Những thứ này đối với bánh bao hiện tại mà nói cũng quá lớn, chỉ có thể làm áo ngủ, nhưng tuyệt đối mặc không ra.

Nguyễn Mộng ngoan ngoãn gật đầu một cái, chọn một áo sơ mi, Vệ Cung Huyền mang theo cô đi tắm, Nguyễn Mộng sau nhiều lần kháng nghị không có hiệu quả, sau đó cũng đã không cự tuyệt nữa dù sao đại thần cũng sẽ không làm khó cô.

Theo lời nói của anh là: Bây giờ cô đang mang thai, trong phòng tắm mặc dù có lót thảm, nhưng mà ngộ chẳng may thì sao? Vẫn là cho anh giúp thì thấy an tâm hơn.

Nguyễn Mộng chỉ có thể đồng ý, nếu không còn có thể thế nào? Cùng anh cứng rắn tự làm sao?

Vệ Cung Huyền tìm cho cô một cái khăn lót, ngồi ở phía trên sẽ không lạnh cũng sẽ không trượt, Nguyễn Mộng có một chút cứng ngắc, cô bây giờ đã mang thai bốn tháng rồi, bụng bắt đầu khê nhỏ lên, nhưng tử cung vẫn thon dài.

Vệ Cung Huyền, cầm lấy bọt biển, lau sữa tắm cho cô, từ ngực đẩy dần trượt xuống dưới đến giữa hai chân, trong lúc Nguyễn Mộng vẫn cố nén, đôi tay nắm thật chặt cánh tay Vệ Cung Huyền, anh xuống tay từ trước đến giờ biết nặng nhẹ, sẽ không trêu chọc quá mức.

Nguyễn Mộng cũng chỉ có thể khê cắn răng, chịu khó nhẫn nại cho đến khi anh tắm xong.

Thật vất vả mới tắm xong, Nguyễn Mộng mới phát hiện mình không mang theo áo choàng tắm, lúc đi chỉ nghĩ dùng y phục có sẵn trong nhà mà quên mất hiện nay mình đã gầy đi nhiều, y phục không thể nào mặc vừa.

Không còn cách nào, chỉ có thể đem y phục ban đầu mặc tạm, sau đó theo ông xã đi ra ngoài mua đồ mới, cũng may Vệ đại thần còn chưa có tắm ah.

“Bảo bối ngoan, con muốn đi đâu vậy?”

Ba Nguyễn ngấm thấy con gái bảo bối đang xuống lầu, trong tay còn cầm lấy túi xách, lập tức quơ múa dao thái chạy vọt ra, hoàn toàn không để ý con rể đang bên cạnh con gái ngoan của mình.

Vệ Cung Huyền cũng rất thức thời, không đi tìm cảm giác tồn tại.

“Ba, con cùng anh Huyền mua chút vật dụng sử dụng trong phòng tắm.”

Nguyễn Mộng đi tới, ôm lấy cha hôn một cái, Ba Nguyễn sững sốt, trong lòng mừng đến không ngờ, lập tức mắt cười híp mắt.

Bảo bối ngoan kể từ khi chết sống muốn gả cho tiểu tử thú này, liền trở mặt với mình, không còn thân cận như trước.

“Ngonan, ngoan, đi đi đi đi, có mang tiền không? Đề ba lấy áo khoác trong đó có ví tiền cùng thẻ tín dụng, mặt mã là sinh nhật con, cứ việc cầm đi mua.”

Nguyễn Mộng cười, ngoan ngoãn gật đầu, Ba Nguyễn nhìn con gái bảo bối là càng nhìn càng thương, bảo bối ngoan nhà ông làm sao lại không khiến người người yêu thương chứ?

Chớp mắt một cái nhìn thấy Vệ Cung Huyền đang ganh tỵ, hừ một tiếng, như đứa trẻ bị người ta đoạt mất đồ chơi.

Mẹ Nguyễn bắt đầu đi mà lắc đầu.

“Đi đi, chìa khóa xe ba con đặt ở trên khay trà trong phòng khách, lái xe cẩn thận, Cung Huyền.”

Nghe lời mẹ vợ dặn dò, Vệ Cung Huyền lập tức gật đầu:

“Mẹ, mẹ yên tâm đi, con sẽ cẩn thận.”

Ba Nguyễn vẫn đắm chìm trong cái hôn của con gái, ngọt ngào không gì bằng, ngay cả tốc độ xất sợi khoai tây cũng mau rất nhiều.

Hai người ra cửa, Nguyễn Mộng dĩ nhiên cầm ví tiền của baba, không cảm nhất định sẽ bị mất, dù sao cầm cũng không nhất định dùng.

Kết quả mới vừa lên xe, dây nịt an toàn còn chưa kịp gài, Vệ Cung Huyền liền oán niệm nhích sát lại.

“Bảo bối ngoan, nhanh lên một chút hôn anh một cái nào.”

Nguyễn Mộng liếc mắt xem thường, anh làm chi cũng học ba mẹ gọi cô bảo bối ngoan?

“Hôn cái gì? Đi mua đồ nhanh lên một chút, còn về nhà ăn cơm nữa.”

Vệ Cung Huyền bắt mắt:

“Hôn anh nhanh lên một chút đi, mới vừa rồi em cũng hôn ba mà.”

Đây chính là tự ái của người đàn ông.

Bất đắc dĩ, Nguyễn Mộng không thể làm gì khác hơn tặng anh một nụ hôn chuồn chuồn lướt, Vệ Cung Huyền lúc này mới thỏa mãn, gài dây an toàn cho cô, liền ngồi vào ghế trước lái đi.

Nguyễn Mộng cũng thói quen ngồi ghế sau, lập tức liền lấy điện thoại di động ra chơi trò Angry bird.

Cô thật ra là không giỏi chơi trò chơi, cửa thứ nhất cũng tốn nửa giờ mới qua, cả dọc đường đều nghe tiếng chim nhỏ kêu thảm thiết không ngừng vang lên, nhưng cho đến khi Vệ tổng dừng xe, Nguyễn Mộng cũng không thể qua màn ba.

Cuối cùng vẫn là đại thần xem thấy không vừa mắt, cầm bàn tay nhỏ bé của cô, tự tay dạy cô, một phút đồng hồ sau, cửa thứ năm tuyên cáo thông qua. Nguyễn Mộng tròn tròn mắt, nhìn Vệ Cung Huyền, hừ một tiếng, đưa di động trở về trong túi, đánh chết không thừa nhận thật ra là mình đang ghen tỵ.

Xe dừng ở một khu nhà lớn chính là siêu thị, lúc Nguyễn Mộng còn ở trung học đệ nhất đã có, nhưng lúc đó không có quy mô lớn thế này, hiện tại có lẽ là bởi vì ở gần Đại Học Thành, lại muốn cùng Walmart Gia Nhạc Phúc Hoa Liên... cạnh tranh, trang hoàng phục vụ mọi thứ đều tốt hơn.

Bởi vì tức giận chuyện trò chơi chim nhỏ, Nguyễn Mộng nhỏ mọn không để ý Vệ Cung Huyền, anh cũng rất bình tĩnh.

Nhưng vừa vào siêu thị, gặp nhiều người, liền nựng mặt của cô, vừa hôn vừa sờ, Nguyễn Mộng không có biện pháp, cô sử dụng, da mặt mỏng, chỉ có thể cầu xin tha thứ, Vệ Cung Huyền lúc này mới hài lòng.

Nguyễn Mộng thề, cô tuyệt đối không có hoa mắt, đại thần kia phía dưới mắt kính tuyệt đối đã hiện lên một tia sáng lạ thường!

Cũng chỉ biết lần áp cô... Không thèm nói lời nào, Nguyễn Mộng tức giận chọn một cây bàn chải đánh răng mới thả vào trong giỏ đồ.

Vệ Cung Huyền nhìn bộ dáng cô, không nhận được lại ngửa tay tới nựng cô, Nguyễn Mộng nghĩ trước đây không lâu mình ký kết điều ước mất chủ quyền cho anh tùy ý véo....

Nhất thời đau buồn, nhìn khu vực cá nhỏ tươi sống vui vẻ, nhưng trong lòng tràn đầy oán niệm.

“Bảo bối ngoan, anh bế em vào trong xe ngồi được không? Em đi một lúc lâu rồi.”

Vệ Cung Huyền sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, Nguyễn Mộng theo tầm mắt của anh nhìn sang, nhất thời rét lạnh, phương hướng kia đại khái là người bạn nhỏ 5-6 tuổi đang ngồi trong xe đẩy... Cô mới không cần!

“Không cần, em có thể tự mình đi.”

Vệ Cung Huyền bật cười:

“Tốt, bảo bối ngoan muốn tự mình đi.”

Nguyễn Mộng ngưng mấy phút đồng hồ, mới nói:

“Huyền, anh đừng gọi em là bảo bối ngoan có được hay không?” Nghe là lạ.

Vệ Cung Huyền mất hứng:

“Tại sao?”

“Là lạ Nghe rất quái lạ chứ sao.”

Gương mặt của Nguyễn Mộng không được tự nhiên.

“Anh kêu em Tiểu Mộng là tốt nhất.”

Vừa không ngán lại thích nghe, so với Nhuyễn hay bảo bối ngoan gì đó nghe đều có khí thế hơn.

Nghe đề nghị của Nguyễn Mộng, khóe miệng Vệ Cung Huyền giật giật, rất dứt khoát cự tuyệt:

“Không được!”

Nguyễn Mộng chu cái miệng nhỏ nhắn không vui, hoàn toàn không biết mình có bao nhiêu câu dẫn hồn người. không ít người cũng nhìn chằm chằm về phía cô.

Vệ Cung Huyền một tay ôm chặt hông của cô, một tay đem xe đẩy, thấy cái gì ăn ngon, trò gì hay đều vớt vào giỏ.

Nguyễn Mộng bất đắc dĩ nhìn anh khinh thường, cô đối với mấy trò chơi từ trước đến giờ đều không rành, anh như vậy là muốn đả kích cô sao?

“Huyền Cứ gọi như vậy thật rất ngây thơ a... qua năm em đã 24 rồi, còn gọi như vậy, đến lúc con ra đời thì thế nào? Cũng không thể để con xem em là trẻ con a!”

Cô biết rõ đại thần thích mềm không thích cứng, tay nhỏ bé lập tức sờ sờ anh, mặt bánh bao trắng non nớt, mang thoe nụ cười chết người.

Vệ Cung Huyền nhìn bộ dạng làm nũng của cô, kiềm lòng không được, thù adijp Nguyễn Mộng không chú ý, cúi đầu hôn cô một cái. Lập tức khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyễn Mộng đỏ bừng.

Che đôi môi lại, cô phát hiện đại đa số ánh mắt mọi người đều hướng về bọn họ, không sống nổi nữa rồi... Siêu thị này là nơi cô thường đến a!!!

Nhìn cô vợ nhỏ đem cả mặt đều muốn giấu đi, Vệ Cung Huyền không nhịn được cười nựng nựng gương mặt trẻ con của cô.

“Bảo bối ngoan, từ nay về sau anh sẽ gọi em là Bảo bối ngoan.”

Không cần — ánh mắt Nguyễn Mộng nói như thế, nhưng Vệ Cung Huyền xem như không thấy đi!

“Vậy sau này gọi con là gì?”

Nguyễn Mộng cực kỳ bất mãn.

“Em không muốn gọi vậy. A Huyền... anh có thể gọi em ‘vợ yêu’ có được hay không?”

Cô không muốn cái tên ‘Bảo bối ngoan’ này đi theo cô!

“Tên của con sau này hãy nói.”

Nghe Nguyễn Mộng nói đùa bé, Vệ Cung Huyền cảm giác mình muốn điên rồi.

“Ngaoan, cái nhãn hiệu này em có thích hay không?”

Anh cầm lên một lọ kẹo bơ đường quơ quơ.

Nguyễn Mộng đối với đại thần luôn coi mình như đứa bé bày ra vẻ mặt oán niệm, nhưng vẫn nói:

“Em muốn Kim Ti Hâu.”

Vệ Cung Huyền nghe lời cô đòi lấy kim ti hầu, thừa dịp Nguyễn Mộng chu mỏ, cúi đầu hôn cô:

“Bảo bối ngoan thật biết nghe lời.”

Nguyễn Mộng then quá thành giận, không nhịn được muốn đập anh, eo nhỏ lại bị anh ôm không thể động đậy.

Hai người mua một giỏ xe đầy, vừa chuẩn bị đi tính tiền, điện thoại di động Nguyễn Mộng vang lên, là ba Nguyễn gọi thúc giục về nhà.

Nguyễn Mộng nũng nịu đáp lời, đem ba Nguyễn bên đầu bên kia dụ dỗ đến mặt mày hớn hờ, đồng ý cho cô dạo thêm cho đủ một giờ.

Nhìn cô tắt máy, Vệ Cung Huyền không nhìn được oán trách:

“Cha xem anh như bọn buôn người sao?”

Con gái cùng con rể ra ngoài vẫn chưa tới một tiếng liền gọi điện thoại đến kiểm tra... Tại sao vậy?

Vệ Cung Huyền không thừa nhận là mình có chút bất mãn với nhạc phụ đại nhân.

Nguyễn Mộng cười, kéo cánh tay của anh, lại chọn túi quả hồ trăn bỏ vào xe đồ, đến khu bán dép trong nhà, chọn đôi dép lông màu xanh da trời, nghĩ một chút, anh hình như không mang vợ, liền chọn thêm vài đôi vợ nam, trang phục tắm cũng không có, phải về gần nhà mua.

Vệ Cung Huyền thường ngày quen dùng hàng hiệu, đồ bình thường làm sao anh xem vừa mắt được.

Hai người cười cười nói nói, lúc này giữa trưa, người mua hàng không nhiều nên không cần phải xếp hàng.

Nhưng Nguyễn Mộng khó chịu, bởi vì cô nàng thu ngân vừa thu tiền vừa len lén liếc nhìn Vệ Cung Huyền, hơn nữa còn cố ý chậm lại.

Cô bữu môi khó chịu trong lòng, Vệ Cung Huyền cũng không thích bị nhìn chăm chú, thanh âm nguội lạnh:

“Nhìn đủ chưa? Có thể nhanh tay hơn không?”

Giọng nói vừa mới lạnh như băng kia, lại cúi đầu nhìn Nguyễn Mộng dịu dàng nói:

“Ngoan, sẽ xong nhanh thôi.”

Thái độ trước sau khiến người ta há mồm kinh ngạc.

Nguyễn Mộng cảm thấy thư thái hơn nhiều, ngã vào ngực Vệ Cung Huyền, bọn họ không mua nhiều đồ, đồ ăn vặt chiếm hơn phân nửa.

Từ sau khi mang thai, Nguyễn Mộng không thường ăn bữa chính, ngược lại đem đồ ăn vặt so với mạng còn quan trọng hơn.

Vệ Cung Huyền cũng không có cách nào, chỉ có thể đem đồ ăn vặt làm mồi dụ dỗ cô ăn nhiều chút.

Anh hai tay thoải mái mà giờ lên túi mua hàng, ánh mắt thủy chung nhìn chăm chăm Nguyễn Mộng, sợ cô sợ ý một chút đụng trúng cái gì.

Sau khi cất đồ xong xuôi, Nguyễn Mộng tiếp tục vui đầu chiến đấu hăng hái chơi game. Đến bách hóa Cao ốc, Vệ Cung Huyền không rành đường, để Nguyễn Mộng rõ ràng quen thuộc mang anh đi đến tầng lầu bán quần áo nam, còn vừa đi vừa nói:

“Nơi này bán y phục bình thường cũng rất được ưa chuộng, tuy không tốt nhất, nhưng cũng không quá kém, anh mặc vào cũng không quá khó coi trước mặt mọi người a!”

Cô phải nói trước với anh, không phải cô lo ngại, thật sự là đại thần quá bất bẽ... Bất kể là đối với ai hay đối với mình.

Vệ Cung Huyền làm sao lại không nhìn ra mánh khoe nhỏ của cô.

“Đi, mua cho em trước.”

Thấy Nguyễn Mộng muốn lên tiếng, ngón tay đẩy mắt kính một cái, Nguyễn Mộng lập tức thức thời:

“Được, được, mua cho em trước.”

Chuyển tới khu đồ nữ, Nguyễn Mộng muốn xe giá cả trước một chút, kết quả còn chưa kịp dừng bước lại, liền bị đại thần câu eo ôm đi, trực tiếp đến khu đồ cao cấp.

Nguyễn Mộng liếc mắt xem thường, ngồi trên ghế sa lon chán muốn chết, nhìn người đàn ông kia lựa hết món này đến món khác, so với cô là nhân vật chính ngồi đây, không có đất dụng võ...

Không chỉ có như vậy, đại thần gần như muốn mua hết toàn bộ y phục của tiệm a...

Nguyễn Mộng liền vội vàng đứng lên, kéo tay anh, đem cái váy dài màu xanh cỏ xinh đẹp trong tay anh đoạt đi:

“Đủ rồi đủ rồi, anh mua nhiều như vậy, đến lúc đó sao em mang về nhà nôi.”

Về nhà, hai từ này thật đẹp nha, khiến Vệ Cung Huyền mắt sáng ngời, sau khi lấy lại tinh thần, cười nói:

“Về nhà lại mua mới nữa.”

Có tiền cũng không được xài thế này đâu a, đại thần.

Nguyễn Mộng ho hai tiếng, vừa định nói chuyện, nghe thấy âm thanh nũng nịu phía sau:

“Cái này tôi thích, gói lại cho tôi.”

Nhân viên bán hàng đang hăm mộ, ghen ghét nhìn đôi vợ chồng đang ân ái ái, thỉnh thoảng bị người quát, sợ hết hồn quay mặt vừa nhìn, lộ ra nụ cười:

“Thật ngại quá, cái đó là cái cuối cùng, vị tiên sinh này đã mua rồi.”

Vệ Cung Huyền khẽ nâng chân mày lên, váy áo của bảo bối ngoan anh cầm trên tay, còn có người muốn cướp?

Anh đưa lưng về phía người phụ nữ, lại đang ôm Nguyễn Mộng, cho nên không nhìn rõ người kia, người phụ nữ chỉ hừ lạnh một tiếng:

“Tôi nói muốn chính là muốn, cô vội vàng cái gì! Để cho anh ta nhường lại cho tôi, thế chẳng phải là được sao?”

Nguyễn Mộng giật giật khoe miệng, đầu năm nay thật là cực phẩm bay đầy trời cái gì cũng không đáng nói.

Đem váy để xuống, không muốn gây chuyện, bàn tay nhỏ bé lại bị Vệ Cung Huyền cầm, anh thậm chí không thèm xoay người liếc mắt nhìn kẻ muốn cùng anh giành quần áo là cái dạng gì, chỉ là nhàn nhạt nói:

“Đem tất cả những món này gói lại, đưa đến XX đường 18 số là được.”

Nói xong liền dắt Nguyễn Mộng đi.

“Dẫn em đi xem quần áo bà bầu một chút.”

Cô thật không phải là cuồng mua sắm ah... nhưng đây là ý ông xã ah, cô còn có thể làm gì? Nguyễn Mộng có miệng khó trả lời, chỉ có thể ngoan ngoãn cho anh dắt đi.

Nhân viên bán hàng ngược lại rất là cao hứng, cô có một mối làm ăn lớn như vậy, dĩ nhiên vui vẻ, lập tức đáp một tiếng, vẫn không quên tán dương Vệ Cung Huyền cùng Nguyễn Mộng đến cỡ nào xứng đôi.

“Tiên sinh, bạn gái ngài xinh đẹp như vậy, những y phục này tuyệt đối thích hợp với cô ấy!”

Vệ Cung Huyền nghe tán dương mở cờ trong bụng, không nhịn được khẽ mỉm cười, nụ cười kia dịu dàng cực kỳ, nhưng vẫn không quên cái chính:

“Cô ấy là bà xã tôi, không phải bạn gái.”

“Có thật không?”

Cô nhân viên rất có ánh mắt, nhanh nhẹn nói:

“Thật là nhìn không ra, hai vị thật sự là quá trẻ tuổi! Chỉ là các người xem ra rất xứng đôi a! công ty chúng tôi có mặt hàng đồ đôi trên tầng bảy, hay hai vị đến đó nhìn thử xem...”

Ở trên thương trường đã nghe không biết bao lời nịnh hót cùng khen tặng, nhưng lúc này Vệ đại thần cũng rất vui vẻ đáp: “Ừ”

Nguyễn Mộng dở khóc dở cười, ... Người đàn ông này chỉ vì một ít kỹ xảo lừa gạt này đã trở nên ngu ngốc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sự Huyền Diệu Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: chương 30

Nào biết có người lại chắn trước mặt.

Vệ Cung Huyền theo bản năng đem Nguyễn Mộng bảo hộ ở trong ngực, đôi mắt khẽ híp, từ trên cao nhìn xuống, nhìn người phụ nữ trước mặt, gương mặt tuấn mỹ cùng khí thế mạnh mẽ làm người phụ nữ kia không tự chủ được lui về phía sau mấy bước, một hồi lâu, mới sợ hãi chỉ chỉ mới chiếc váy anh vừa anh để xuống, thanh âm cũng không phải bá đạo như trước nữa, mà là yếu ớt nhỏ nhẹ:

“Cái đó... Tiên sinh, tôi thật sự rất thích cái váy đó, xin hỏi anh có thể để lại cho tôi không? Tôi thấy anh đã mua nhiều món tốt hơn, tôi đi dạo lâu như vậy, coi trọng cũng chỉ có một cái .... có thể không?”

Đôi lông mi giả gắn trên đôi mắt xinh đẹp quyen rũ không ngừng chớp chớp.

Nguyễn Mộng cảm giác người phụ nữ này có mấy phần quen mặt, còn định nghĩ xem là đã gặp ở đâu, nhưng cũng không muốn nghĩ nhiều, chỉ vì... cô rất không thích ông xã mình bị người khác mơ ước, lập tức liền kéo tay của Vệ Cung Huyền:

“Chúng ta đi.”

Cô muốn, Vệ Cung Huyền dĩ nhiên sẽ không phản đối, hướng chỉ đối với anh, trừ Nguyễn Mộng ra, những người phụ nữ khác thì không có hứng thú, dĩ nhiên cũng sẽ không để ý tới, lập tức dắt Nguyễn Mộng đi về hướng thang máy.

Người phụ nữ kia đứng tại chỗ, đầu tiên là sững sốt một chút, vừa định đuổi theo, cửa thang máy đã vừa vận động.

Vì vậy sau khi thông suốt, cuối cùng Nguyễn Mộng thật sự là hết ý kiến, cô không bao giờ nói gì, theo anh mua, cho đến khi chính anh cũng cảm thấy muốn đem quần áo bà bầu mua hết, mới ho nhẹ một tiếng ngừng lại.

Đến lúc mua đồ cho chính mình, Vệ Cung Huyền lại chỉ theo ánh mắt Nguyễn Mộng chọn mấy bộ, bởi vì không cần đi làm, cho nên chọn đại đa số đều là áo sơ mi áo khoác...,

Nếu ngày nào đó có việc đặc biệt, lại mua tây trang sau, Vệ Cung Huyền trời sanh vóc người đã đẹp, mặc cái gì cũng đều rất hợp, Nguyễn Mộng cảm thấy thật ra căn bản không phải mình có mắt thẩm mỹ, mà là do ai mặc mà thôi.

Trong lúc đó, Ba Nguyễn lại gọi n cuộc điện thoại đến, thúc giục nói là cơm trưa cũng làm xong, bảo Nguyễn Mộng về nhà nhanh lên một chút.

Nguyễn Mộng không có biện pháp, ba vẫn luôn rất yêu thương cô, trước kia cô còn là một con bé ú cũng luôn khăn trương như vậy, luôn cảm giác bảo bối ngoan nhà mình chỗ nào cũng tốt, người ta như thế nào cũng không bằng con gái mình, không thích cô đều là do mắt họ không tốt, Nguyễn Mộng cũng không nói được rốt cuộc là tốt hay không.

Trên đường về nhà, Vệ Cung Huyền không để ý Nguyễn Mộng phản kháng, lại mua một đồng lớn búp bê rất đáng yêu, tất cả đều là những món mà những cô bé con yêu thích.

Lúc về đến nhà, ba Nguyễn nhìn chăm chăm Vệ Cung Huyền, bối mớ người vốn là học trò cùng ngày xưa hôm nay lại là con rể, chỉ vào đồng đồ trong phòng khách:

“Tại sao cho bảo bối ngoan mua nhiều đồ như vậy?”

Vệ Cung Huyền sững sốt một chút, cho là Ba Nguyễn là muốn chỉ trích anh lãng phí, vừa định giải thích, vị ba ba nào đó thương con gái đau đến tận xương tủy hừ lạnh một tiếng:

“Cậu đúng là chỉ biết mua như vậy thôi à.”

Chỉ chỉ một bọc lớn quần áo trong bao,

“... cậu có biết bảo bối ngoan dự ứng đối với sợi hoá học sợi tổng hợp hay không, mà mua nhiều y phục làm từ sợi hoá học như vậy?!”

Tiểu tử này quả nhiên là rấp tâm hại người, vội vàng đem con gái ngoan kéo qua.

“Ba đã sớm nói với con rồi, Vệ Cung Huyền không thích hợp với bảo bối ngoan, nhưng con vẫn không vâng lời ba, con xem, hẳn đều cho mua con những y phục này, nếu như mà ba không nói, con sẽ mặc nhưng y phục này rồi bị dị ứng ah...”

Nguyễn Mộng chỉ cảm thấy ba làm quá vấn đề cô nào có dị ứng, chỉ là mặc sợi hoá học sẽ ứng đồ một chút thôi, không có việc gì, chỉ là sao đề tài lại đến Vệ Cung Huyền không thích hợp với mình?

Mắt to nhìn về hướng mẹ, hi vọng mẹ có thể nói một câu giúp ông xã nhà mình, ai biết mẹ cũng không đồng ý, rõ ràng cho thấy ba nói rất đúng.

Khụ, bất kể Vệ Cung Huyền ở trong mắt người ngoài có bao nhiêu đẹp trai cùng ưu tú, anh có nhiều tiền bao nhiêu thì ở trong mắt cha mẹ Nguyễn gia, anh vẫn không xứng với bảo bối ngoan nhà mình.

“Ba ~~~~ những y phục kia là con thích... , Cung Huyền không cần được con mới mua cho con, ba không cảm thấy cũng rất đẹp sao?”

Nguyễn Mộng rút ra một chiếc váy dài thơm thơm lên người, khuôn mặt tươi cười, đáng yêu không chịu được.

“Chẳng lẽ con mặc khó coi lắm sao?”

Trước mặt còn đối với mấy bộ quần áo này nghiêm nghị phê phán, ba Nguyễn lập tức tươi cười tán dương:

“Làm sao như thế bảo bối ngoan của ba vốn rất có mắt thẩm mỹ mà, mấy bộ này đẹp ghê chưa, đến đây, để mẹ treo vào trong tủ quần áo giúp con, con còn thích bộ nào không? nếu có chiều ba đi mua với con..”

Bộ đáng hiếu nữ như thế Nguyễn Mộng quả thật cũng chỉ biết cười trừ.

Mẹ Nguyễn cũng cười nói:

“Trước để đồ qua một bên, tí nữa con mặc thử cho mẹ xem, bảo bối ngoan nhà mẹ xinh đẹp như vậy, mặc vào chắc chắn sẽ xinh đẹp như người mẫu ah.”

Nguyễn Mộng yêu kiều vừa khoát tay cha mẹ.

“Vâng~ con đói quá, ăn cơm trước có được hay không?”

Hiếu nữ đã lên tiếng, hai vợ chồng Nguyễn gia làm sao có thể phản đối?

Đem bọn họ dụ dỗ ngồi vào bàn ăn, Nguyễn Mộng vội vàng lại lùi trở về, thừa dịp cha mẹ chia thức ăn, nhón chân lên, kéo cô Vệ Cung Huyền xuống, hôn anh một cái thật vang.

“Thật xin lỗi, anh đừng để ý, bọn họ không phải có ý trách anh.”

Nói xong, mắt to có chút khiếp đảm chớp chớp, trong lòng vẫn có chút không có yên lòng, là sợ Vệ Cung Huyền tức giận. Nhìn dáng vẻ anh âm trầm, cô không khỏi lo lắng.

Ai biết mấy giây đi qua, Vệ Cung Huyền lại vươn tay ôm chặt cô, gương mặt tuần tú chôn ở cổ cô, buồn buồn không vui hỏi:

Có lẽ có lúc sẽ có chút tùy hứng, nhưng bản chất vốn dịu dàng tinh khiết, thích một người liền nhất sẽ không thay đổi... Dù là đụng bẻ đầu chảy máu.

“Ông xem thử bên trong là cái gì trước, rồi hãy nói có muốn hay không.”

Mẹ Nguyễn nhìn trời liếc mắt, cái người này càng già càng giống như đứa bé thật không có biện pháp.

Lại đem hộp gấm nhỏ cẩn thận từng li từng tí đặt vào trong tủ đầu giường, suy nghĩ một chút, lại để thêm một vài cuốn sách lên trên mới yên tâm.

Ba Nguyễn nhìn cử chỉ lạ lùng của bà xã, giống như là giấu vật gì quý giá, nhướn mày, hỏi:

“Bà đang làm gì đó?”

Mẹ Nguyễn liền đem hộp gấm mới vừa cất xong lấy ra cho ông nhìn, bên trong là một khối màu sắc trắng sữa, vừa nhìn chính là Cổ Ngọc giá trị liên thành.

Bà cả đời không yêu thích gì, cũng chỉ yêu ngọc, Vệ Cung Huyền năm đó vẫn là học trò của bà nên biết sở thích này của bà, vì vậy lần này tặng quà làm bà vô cùng vừa lòng. Chỉ bằng khối ngọc này, nhà bọn họ là có thể cả đời ăn mặc không lo rồi.

“Vật phạm tục!”

Nguyễn ba bày tỏ vô cùng khinh thường.

“Tôi không phải thích những thứ này hơi tiền thật lớn.”

Nhưng cái hộp trên tay vừa mở, ông liền ngây ngẩn cả người, trong nháy mắt bày biện ra vẻ mừng rỡ như điên:

“Cái này, cái này là...”

Mẹ Nguyễn lười biếng nhìn ông xã mình mừng rỡ như điên.

“Bút tích của Trương Húc, giá thị trường nói ít nhất cũng mấy chục triệu.”

Con rể thật đúng là dám ra tay.

Đây chính là sở thích của ba Nguyễn, ông yêu thư pháp, nhất là yêu chữ của Trương Húc, nhưng thực tích của Trương Húc cơ hồ cũng bị cất giấu, đây vẫn luôn là tiếc nuối của ba Nguyễn.

Hiện tại Vệ Cung Huyền vừa ra tay chính là thực tích của Trương Húc, ông làm sao có thể không vui mừng?!

“Đây, đây thật là...”

“Nếu thích quà con rể tặng, liền đổi với nó khá hơn một chút, hơn nữa theo tôi thấy, Cung Huyền cũng không còn quá đáng, nó đối với bảo bối ngoan chúng ta cũng không tệ.”

Mẹ Nguyễn vén chăn lên giường, thoáng ngáp một cái. Ba Nguyễn vẫn ngơ ngác nhìn chăm chú vào nét chữ rồng bay phượng múa này, nội tâm thật lâu cũng khó mà bình tĩnh.

Nhưng nghĩ lại, chẳng lẽ cũng bởi vì một bức chữ liền đem con gái bán đi?

Đương nhiên không được!

Nhưng mà trả lại thì ông lại không làm được, rồi rầm suy nghĩ nửa ngày, ông mới đem bút tích thực cẩn thận cuốn lại cất xong, quyết định trước đem cất đi, về Vệ Cung Huyền... ừ, quan sát mấy ngày thử xem.

Nguyễn Mộng buồn chết rồi, cô ôm nhiều búp bê đáng yêu như vậy ở trong phòng, mọi nơi để một con, không biết cũng nên đặt tới nơi nào cho tốt.

Mặc dù gian phòng khá lớn, phần chỗ trống chiếm đại đa số, nhưng bây giờ cũng không còn thừa lại bao nhiêu đất trống, vừa lúc Vệ Cung Huyền từ trong phòng tắm đi ra, vừa lau tóc vừa nhìn cô tựa như con thỏ nhỏ qua lại nhảy, cười nói:

“Bảo bối ngoan, em đang làm gì thế?”

Quay đầu lại, gương mặt đáng thương:

“A Huyền... Anh nói em nên đem con hổ này thả vào nơi nào đây?”

Cô ước thử trên kệ sách, lại thử treo ở tủ quần áo, trong phòng nơi nào có thể đặt cô cũng đã đặt hết rồi, cũng chỉ còn dư lại một con.

“Đều tại anh á..., em đã nói đừng mua nhiều như vậy rồi.”

Cô coi như thích đồ chơi, cũng không hi vọng gian phòng của mình biến thành tiệm bán đồ chơi ah.

Vệ Cung Huyền cười ôm cô, ở trên trán cô hôn một cái.

“Đề nơi này.”

Nói qua liền nhận lấy con hồ nhỏ trong tay cô, đặt trên đầu giường, sau đó đem Nguyễn Mộng kéo về hướng mình ôm vào lòng thật may là giường khá lớn, không chỉ có chỗ để xuống một con hồ lớn, còn có thể để cho anh càng thêm thân cận cô, một công đôi việc, có sao mà không làm a.

Nguyễn Mộng nghẹo đầu nhìn một chút, cảm thấy cũng không tệ, liền cười híp mắt gật đầu một cái, đưa bàn tay nhỏ bé sờ lên mái tóc của Vệ Cung Huyền, cảm thấy ướt nhẹp, liền lấy khăn lau tóc cho anh.

Trước cô cũng dùng máy sấy sấy khô tóc anh, nhưng sau khi sấy xong thì xảy ra bi kịch ah, tóc đại thần vừa đen vừa sáng, khuyết điểm duy nhất chính là sấy xong sau sẽ biến thành tóc quăn.

Mà anh lại cực kỳ chán ghét tóc xoăn, lại không thích mùi vị của keo xịt tóc, cho nên không bao giờ chịu dùng máy sấy nữa.

Lau xong tóc cũng đã chín giờ, ba mẹ Nguyễn làm việc và nghỉ ngơi đều thường theo quy luật, Nguyễn Mộng hiện tại có đứa bé, cũng sẽ không đi ngủ trễ.

Vệ Cung Huyền lại không được tốt như vậy, mặc dù là nghỉ phép, nhưng mà những văn kiện quan trọng anh vẫn phải xem qua, vì vậy thuận tay đem máy fax cùng laptop dời đến trên giường.

Nguyễn Mộng nằm ở trong ngực anh, ngáp một cái, cọ cọ vào người anh, cũng rất là nghiêm túc nhìn chăm chăm vào màn ảnh, nhưng nhìn trong chốc lát liền bắt đầu buồn ngủ rồi.

Vệ Cung Huyền điều chỉnh tư thế cô thật tốt, xác định sẽ không áp lên bụng cô, mới đem chú ý lần nữa chuyển qua trên màn ảnh.

Nhưng Nguyễn Mộng mơ màng ngủ trong chốc lát, đột nhiên ngẩng đầu lên nói:

“Huyền à, em không ngủ được.”

Vệ Cung Huyền lập tức khép lại văn kiện trong tay:

“Có muốn nghe ông xã kể chuyện cổ tích hay không?”

“Không cần.”

Nguyễn Mộng lắc đầu, từ từ lòng ngực của anh, bò dậy:

“Đúng rồi, Huyền à, anh có muốn xem hình em lúc nhỏ không?”

Nghe vậy, Vệ Cung Huyền mừng rỡ không thôi:

“Đương nhiên là muốn.”

Nhìn vợ yêu muốn bò xuống giường, anh vội vã đè cô lại:

“Ở nơi nào, anh đi lấy.”

Nguyễn Mộng chỉ chỉ giá sách:

“Ngăn kéo phía dưới cùng kia.”

Hôn cô một cái xong, Vệ Cung Huyền mang giày xuống giường, đem một quyển album ảnh thật dày quay trở lại.

Nguyễn Mộng không kịp chờ đợi mở ra, kiếp trước cô ghét bản thân mình, nên chưa hề xem qua những bức hình này. Những thứ kia đã từng thuộc về của cô, là thân tình tốt đẹp nhất đời cô, xem tí nữa đã bị cô vứt bỏ.

“Huyền, Huyền, anh xem người này là ai nào?”

Nguyễn Mộng cười đến nheo mắt lại, chỉ vào tấm ảnh đầu tiên – một đứa trẻ nhỏ.

“Đương nhiên là bảo bối ngoan nhà anh rồi.” cái vấn đề này quá đơn giản.

“Vậy còn đây?”

Nhìn phía trên cái đó là hình một thiếu nữ mảnh khảnh, Vệ Cung Huyền kinh ngạc nhìn về bà xã:

“Bảo bối ngoan khi còn bé gầy như vậy?”

“Ừm, mẹ nói em trước kia rất gầy rất đẹp, anh nhìn mẹ mà xem, mẹ là một mỹ nhân, em là con gái mẹ, dĩ nhiên sẽ không đến nỗi xấu.”

Ánh mắt của Nguyễn Mộng tràn đầy hoài niệm.

“Đáng tiếc lúc ba tuổi em bị bệnh, dùng nhiều kích thích tố, tựa như quả cầu hơi thổi phồng, bác sĩ nói cần phải thời gian từ từ gầy xuống, nhưng bất kể em vận động thế nào, cải thiện ăn uống ra sao cũng không được.”

Cô buông buông tay tỏ ra bất đắc dĩ.

“Ai biết đến bây giờ mới gầy xuống.”

Toàn bộ hai mươi năm... Chẳng lẽ là nguyên nhân bởi vì mình được trọng sinh? Nguyễn Mộng cảm giác hiện tại gầy đặc biệt dễ dàng, không cần vận động nhiều mà vẫn hiệu quả.

Vệ Cung Huyền thương tiếc vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô:

“Nhất định rất đau phải không?”

Nhìn Nguyễn Mộng lắc đầu, biết cô ấy lúc đó tuổi còn nhỏ, cũng không nhớ, nhưng đặt mình vào hoàn cảnh của cô, anh lại cảm thấy vô cùng đau lòng, hận không thể thay cô chịu đựng loại đau khổ này.

“Bảo bối ngoan thật đừng cảm.”

Hai người cứ như vậy vừa nhìn hình vừa nói chuyện phiếm, cho đến khi Nguyễn Mộng buồn ngủ, nhện không được, ngủ thật say. Vệ Cung Huyền mới nhẹ nhàng thả sách vào đầu giường, điều chỉnh tốt tư thế, lần nữa mở văn kiện ra xem.

Sáng ngày thứ hai, Vệ Cung Huyền rất có lễ phép chào hỏi ba vợ, anh gọi ông là cha nói sớm an, căn cứ vào thái độ của ông hôm qua, ba Nguyễn sẽ phải lờ mờ anh một cái nói:

“Đừng làm quen, tôi không phải là cha cậu”

Nhưng ngày hôm nay chỉ là từ trong lỗ mũi hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi, vừa thấy cảnh tượng này, Vệ Cung Huyền đã hiểu, quà tặng hôm qua có tác dụng!

Quả nhiên tặng lễ phải hợp ý mới được

Nguyễn Mộng từ phía sau ôm lấy hông của anh, mặt mang nụ cười ngọt ngào, từ sau khi mang thai cô thoáng trở nên mượt mà hơn, sờ toàn là thịt, thoải mái chết người. Vệ Cung Huyền nựng nựng gương mặt của mềm mại như phấn của cô, hôn một cái:

“Đã dậy rồi?”

“Ừ, sao anh không gọi em dậy.”

Nguyễn Mộng phồng má không vừa ý, Vệ Cung Huyền chịu không nổi chính là bộ dáng này của cô, lập tức liền muốn ấn chặt cô hung hăng ăn sạch, nhưng anh đang đứng ở cầu thang, âm thầm hít sâu để xuống lửa dục đang bốc lên từ bụng dưới, anh dắt Nguyễn Mộng xuống lầu, cẩn thận nhìn cô, không để cho cô té, từ tốn:

“Em không khác gì chú heo con, gọi thế nào cũng không tỉnh.”

“Heo con? !”

Nguyễn Mộng xù lông.

“Anh mới là heo con, cả nhà anh đều là heo con.”

Vệ Cung Huyền cũng không tức giận, cung chiều xoa xoa tóc của cô, ngó ngó một chút, thấy nhạc phụ nhạc mẫu đều đang phòng bếp vội, liền nhanh như tia chớp hôn trộm một cái:

“Đúng vậy, anh là heo bố, bà xã anh là heo mẹ nhỏ, trong bụng còn có một heo con nhỏ nhỏ.”

Nguyễn Mộng thế này mới ý thức được mắng người này cũng như mắng mình, vừa định cãi lại, đã nhìn thấy mặt cha đang khó chịu nhìn mình, vì vậy vội vàng đẩy ông xã ra, chạy về phía lòng ngực cha.

“Ba ba, ba dậy sớm ghê, tất cả đều làm cho con ăn ngon sao?”

Mặt giống như chú mèo nhỏ thềm ăn.

Bạn đang đọc truyện *Sự Huyền Diệu Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: chương 31

Nhận được sự chú ý của con gái bảo bối, ba Nguyễn vẫn hừ một tiếng, đầu ngón tay chọc chọc vào cái trán của cô:

“Ba mới không làm đồ ăn cho đứa nhỏ không để ba trong lòng ăn đâu.”

Nhìn một màn trước mắt, mặt Vệ Cung Huyền vẫn bình thản nhưng trong lòng có đủ các loại khó chịu. Nhìn bàn tay chỉ chỉ vào cái trán của bảo bối ngoan, càng thêm muốn xông qua kéo cô đến trong ngực che chở... Cho dù người chỉ vào bảo bối là ba vợ của mình.

May nhờ ba Nguyễn không biết Vệ Cung Huyền đang nghĩ cái gì, nếu không chắc chắn sẽ phát điên, bảo bối ngoan mà ông cực khổ nuôi lớn, ông chỉ chỉ một cái cũng không được sao?!

Nguyễn Mộng từ trước đến giờ luôn yêu thương cha, cũng không để ý, dù thế nào đi nữa ngón tay của ông như lông vũ, một chút cũng không đau.

“Ba, ba đừng tức giận nha, trong lòng con thích baba nhất.”

Ánh mắt ba Nguyễn sáng lên: “Thật sao?”

“Khụ khụ”

Sau lưng truyền đến tiếng ho khan của Vệ Cung Huyền, mắt ba Nguyễn tròn trĩnh:

“Khụ cái gì, có bệnh thì đi trị, đừng lây bệnh cho bảo bối ngoan.”

Trong lòng là cả một bụng tức tối, anh căm giận nhìn Nguyễn Mộng một cái, cô thích ba vợ nhất, vậy ông xã như anh thì đặt nơi nào?

Nguyễn Mộng bèn nhảy nhận thấy được mình nói sai, nhưng lại không có biện pháp gì, vừa đúng lúc này chuông cửa vang lên, cô lập tức thờ phào nhẹ nhõm, bàn chân như bôi dầu liền chạy, trước khi đi không quên bỏ lại lời nói:

“Con đi mở cửa ~~~~ ba, con muốn ăn trứng muối mà ba làm, nhớ cho con hai trứng nha!”

Dứt lời, cô cũng không dám nhìn người đàn ông bên cạnh một cái, động tác vô cùng nhanh nhẹn.

Muốn chạy? Dễ dàng vậy sao?

Vệ Cung Huyền hí hí mắt, cùng đi theo qua, bước chân rất chậm, bởi vì anh không vội.

Chờ anh bắt được cô nàng to gan lớn mật dám ở trước mặt anh nói thích nhất một người đàn ông khác, xem anh chinh cô thế nào.

Mở cửa ra, Nguyễn Mộng còn tưởng rằng sẽ là sinh viên của ba mẹ, cha mẹ Nguyễn nhân duyên vô cùng tốt, trong nhà luôn không thiếu sinh viên tới chơi.

Thấy dịch vụ chuyển phát vẫn là lần đầu tiên. Nguyễn Mộng phản ứng đầu tiên chính là: Chẳng lẽ A Huyền lại mua cái gì cho cô?

“Xin hỏi... Là Nguyễn tiểu thư đúng không?”

hân viên bưu kiện là chàng trai trẻ rất trẻ tuổi, thấy người mở cửa là một cô gái mỹ lệ, trong nháy mắt đỏ mặt, chỉ cảm thấy nữ sinh trước mặt đáng đáp thật xinh, mặt thật to miệng nhỏ, gương mặt lớn cỡ bàn tay lại mang theo sự tròn trịa của trẻ con, khiến thân hồn điên đảo.

“Đây, đây là chuyển phát của cô, xin, xin ký, ký nhận.”

Nguyễn Mộng sửng sốt một chút, chuyển phát của cô? Thò tay mà tiếp nhận một túi giấy, đây nhất định không phải A Huyền mua cho cô, mỏng như thể là cái gì vậy nhỉ?

Đang muốn mở ra thì một cánh tay có lực đã ôm hông của cô, tiếng hít thở quen thuộc phun tại chiếc cổ tinh tế của cô:

“Bảo bối ngoan, là gì thế?”

Bỗng nhiên thấy một người đàn ông, còn rất thân mật với cô nữ sinh xinh đẹp, tình yêu đầu tiên của cậu sinh viên kia tan vỡ như kính thủy tinh, rầm rầm rào rào, trong nháy mắt tan nát dưới đất.

“Không biết.”

Nguyễn Mộng soạn soạn vài nét ký tên mình, nói cảm ơn với nhân viên bưu kiện, thuận tay đóng cửa lại. Cậu trai trẻ tan nát cõi lòng chỉ có thể yên lặng rời đi.

Vệ Cung Huyền từ trong tay cô rút đi túi giấy, giúp cô xé ra, nhưng không hề nhìn đồ vật bên trong, mà là rút ra đưa cho Nguyễn Mộng. Nguyễn Mộng cười lấy lòng, đẩy qua cho anh:

“Huyền, anh giúp em xem là gì đi.”

“Cái này coi là lấy lòng sao?”

Vệ Cung Huyền ý vị sâu xa nói, nhìn cô một chút, cười khế, vẫn mở ra cho cô, giọng nói trầm thấp từ tính vô cùng dễ nghe:

“Bạn học Nguyễn Mộng thân ái!

Bốn mùa vội vàng đi qua, thoáng một cái đã là bảy năm. Chỉ nhớ rõ bóng người loáng thoáng, nhưng cẩn thận một lần nghĩ lại phát hiện hình dáng xinh đẹp dần dần quên lãng —”

“Dừng một chút...”

Nguyễn Mộng nhức đầu kêu.

“Thư mời hội học sinh mà từ ngữ sến vậy mà ai nghĩ ra không biết.”

Mày kiếm chau lên:

“Đúng.”

Sờ sờ Nguyễn Mộng mềm mại, “Bảo bối ngoan muốn đi sao?”

Thật ra thì Nguyễn Mộng cũng không muốn gặp lại bạn bè, hơn nữa... dưỡng thai, dưỡng thai, cô nhìn bảo bối đang trong bụng mình, cô nhất định phải làm tấm gương tốt mới được.

“Khụ, không muốn đi.”

Cô còn nhớ rõ những người đó đã khi dễ mình như thế nào, mặc dù trước mặt ba mẹ cũng giả bộ tốt với cô một chút, nhưng sau lưng sử dụng ám chiêu hành hạ cô không ít.

Sau đó mình thi đậu trường lớn số một, xem như hoàn toàn bị bọn họ ghi hận. Nguyễn Mộng cũng không phải là đứa ngốc, thư mời họp mặt lần này, khẳng định không có chuyện gì tốt. Cô mới không thèm đi cho người ta khi dễ đâu.

Trong đầu cô nghĩ cái gì, chớp mắt một cái, Vệ Cung Huyền đã có thể biết.

Nhớ tới trước kia cô khóc đến thảm thương nói không ai thích cô, tất cả mọi người đều ghét cô, trong lòng càng dâng lên lửa giận, nhưng ngoài miệng lại không nói gì, chỉ không ngừng hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô:

“Bảo bối ngoan không muốn đi thì không đi, dù sao những người đó cũng không có gì tốt.”

“Tại sao không đi? Đương nhiên là phải đi!”

Mẹ Nguyễn không biết từ lúc nào từ phòng bếp đi ra, trên tay bưng một đĩa trứng muối bỏ lên trên bàn, đưa tay gọi Nguyễn Mộng cùng Vệ Cung Huyền quay lại bàn.

“Tới dùng cơm, sau đó sửa soạn thật đẹp, bảo bối ngoan của mẹ xinh đẹp như vậy, tại sao không đi tham gia họp mặt?”

Nguyễn Mộng tựa như xin tha nhìn về phía mẹ mình:

“Mẹ à...”

Liền bị bác bỏ.

“Bảo bối ngoan, con sợ cái gì? Chẳng lẽ bọn họ còn dám khi dễ con hay sao? Phải cho bọn người đó mở mắt to ra mà nhìn, bảo bối ngoan của chúng ta chỗ nào không bằng bọn họ. Cũng cho bọn họ biết cái gì là thiên ngoại hữu thiên, cho họ thấy thân phận hiền tại của con xem còn dám khi dễ nữa

không.”

Bà với chồng tuy không nói nhưng cũng không có nghĩa là bọn họ không biết bảo bối ngoan trước kia ở trung học bị người ta khi dễ ra sao, cho dù là bọn họ ra tay, dạy dỗ bọn người đó.

Bảo bối ngoan cũng vẫn sẽ nuốt uất ức vào người, ai hỏi cũng không chịu nói, luôn cảm giác mình bị người khi dễ là bởi vì mình mập, mình xấu xí, nhưng cô làm sao có thể biết, trong mắt cha mẹ, cho dù cô có mập hơn xấu xí hơn, cũng là bảo bối ngoan của bọn họ.

Hiện tại cô trở nên đẹp, tại sao không đi tham gia họp mặt học sinh? Chính là muốn khiến những thứ mắt chó nhìn người thấp, chỉ biết trông mặt mà bắt hình dong gì đó biết, bảo bối ngoan nhà bà thông minh hơn, xinh đẹp hơn, tốt số hơn bọn họ!

Vệ Cung Huyền khề cong khoe môi, anh biết mình nói cũng là vô dụng, Nguyễn Mộng nhìn như ôn hòa, thật ra thì tính tình rất quật cường, hơn nữa cô chỉ vừa mở miệng, anh chắc chắn sẽ mềm lòng, ba vợ cũng không được, vẫn phải là nhờ mẹ vợ ra tay.

“Bảo bối ngoan, anh đi cùng em.”

Giống như những câu chuyện cổ tích nữ chính đã thay da đổi thịt mang theo nam chính ưu tú đi chọc tức những kẻ đã từng xem thường mình.

Không phải là không muốn.

“Con đi, con đi... nhưng mà con muốn chính mình tự đi.”

Không đợi Vệ Cung Huyền lên tiếng, Mẹ Nguyễn liền xuống ý chỉ trước một bước:

“Không được, Cung Huyền cùng với con đi.”

Ba Nguyễn cũng dọn dẹp phòng bếp xong rồi đi ra, ông đều nghe được:

“Đừng, phải để Cung Huyền đi với con, thân là chồng của bảo bối ngoan nhà ta, nếu không thể bảo Vệ con, không thể để cho con mở mày mở mặt, vậy hán còn sống để làm gì?”

Nói xong, ông hừ một tiếng, hất cằm nói với Vệ Cung Huyền:

“Cậu làm được không?”

Vệ Cung Huyền khề mỉm cười, vô hạn cao quý ưu nhã:

“Ba mẹ yên tâm, con nhất định không làm nhục sứ mạng.”

Nguyễn Mộng còn muốn nói điều gì, bị mẹ trừng mắt, lập tức im lặng. Đáng thương, cầm cái trứng muối lên gõ một cái chuẩn bị bóc vỏ, ba Nguyễn thấy, vội vờ tay muốn ra sức, đáng tiếc đã chậm một bước, Vệ Cung Huyền đã đem viên trứng muối kia lấy đi, bóc sạch sẽ thật xinh đẹp, còn thuận tay chia thành hai, lộ ra lớp nhân trứng đỏ hồng bên trong.

Nguyễn Mộng thích ăn cái này nhất, lập tức liền cầm bánh bao lên ăn, Vệ Cung Huyền nhìn cô, mặt tràn đầy nụ cười ngăn cũng ngăn không nổi. Nguyễn ba cảm thấy thật mất mát, nhìn công việc mình đã làm hai mươi năm bị người nào đó đoạt đi.

“Bánh bao nhỏ, ăn bánh bao.”

Vệ Cung Huyền cười khề, rút khăn giấy lau khóe miệng dính lòng đỏ trứng của Nguyễn Mộng, Nguyễn ba ba nhìn thấy thế mà tràn đầy đau lòng, bảo bối ngoan nhà ông... Thật phải giao cho thằng nhóc đáng ghét này rồi sao? !

Lập tức tâm tình khó chịu:

“Đi nhà cầu, đi nhà cầu.”

Nói xong đắc ý không dứt, về câu đối đáp tinh tế của mình. Thật quá chuẩn mà. Xong rồi còn lỗ mũi hướng trời khi để Vệ Cung Huyền, ông đường đường là một giáo sư đại học, không lẽ không tìm được câu đối chọc tức thằng nhóc hôi sữa này sao?

Đang đắc ý, nào có thể đoán được bà xã đại nhân lại hừ một tiếng:

“Có để cho người ta ăn cơm hay không?”

Trên bàn cơm nói nhà cầu... Thật là già mà không kính.

Nguyễn ba ba vội cứu vãn:

“Ha ha, có gì đâu, chỉ đùa một chút thôi mà...”

Biết rõ giờ phút này muốn cha vợ đổi cái nhìn tốt với mình, Vệ Cung Huyền nắm lấy cơ hội, cười khê, không quên bóc thêm trứng muối cho Nguyễn Mộng, thuận tiện đem lòng trắng trứng cô không ăn thả vào trong chén mình.

“Cha thật là hài hước.”

Nguyễn Mộng cũng nói:

“Đúng, ba thật là hài hước.”

Nói xong ngẩng đầu đối với Vệ Cung Huyền lộ ra nụ cười lấy lòng, chính là mong đợi anh có thể nể mặt câu phụ họa này, tha cho mình một mạng... Ai bảo mình nhanh miệng bảo thích baba nhất chứ.

Nguyễn ba ba đời này cũng nghe vô số người khen ngợi quá đáng, ông cũng là thiếu niên đặc chí, tuổi còn trẻ chính là học giả nổi danh, hiện tại già rồi, càng thêm đức cao vọng trọng.

Người ngoài khen ông, ông chỉ cảm thấy không thú vị, dối trá, nhưng nếu là bà xã cùng con gái khen, đó là muốn cũng không được, lão nhân gia có thể bò đến bầu trời.

Lúc Vệ Cung Huyền khen ông, ông vốn là muốn cho anh mất mặt, nhưng con gái bảo bôi phụ họa rồi, lập tức liền cười đến mặt mày sáng rực rỡ:

“Có thật không? Chỉ có bảo bôi ngoan của ba thật tinh mắt!!”

Phải, công lao vẫn nên dồn hết cho bảo bôi ngoan đi.

Thật ra Nguyễn Mộng thì còn rất do dự. Cô đứng ở cửa khách sạn đã hơn mười phút rồi, cũng không dám đi vào.

Gia cảnh của cô vốn dĩ là rất tốt, loại địa phương này dĩ nhiên không phải lần đầu tiên tới, sau lại cùng Vệ Cung Huyền kết hôn, khách sạn cấp năm sao ra vào như nhà.

Nhưng vấn đề là... cô thật sự muốn vào đi sao? Nhớ tới những bạn học trước kia, cô liền không cảm được nhưc đầu.

Đang chần chờ hồi lâu, điện thoại di động trong túi vang lên. Nguyễn Mộng vội vàng nhận lấy, vừa quay đầu lại, đã nhìn thấy đại thần đang uất ức ngồi ở trong xe, quay cửa kính xe xuống uất ức nhìn cô, ánh mắt kia tựa như chú chó Husky bị vứt bỏ.

“Sao lại không vào? Sợ sao? Vậy để anh vào cùng em?”

Không cần a~.

Cô phải nói mãi mới để cho anh đồng ý cho cô đi vào một mình, dĩ nhiên không thể nào hiện tại đồng ý.

Nguyễn Mộng cũng không phải là đứa ngốc, năm đó mười mấy tuổi những bạn học kia cũng có thể khi dễ sau lưng mình, bây giờ ở trên xã hội lăn lộn nhiều năm như vậy, chẳng lẽ còn sẽ đơn thuần trở lại hay sao?

Hơn nữa nếu như Nguyễn Mộng nhớ không lầm, lúc ấy trong lớp còn có nhiều nữ sinh xinh đẹp bị đồn có người bao nuôi, ngộ nhờ người đàn ông của mình bị coi trọng... cô không muốn con trai còn chưa có ra đời thì ba đã bị người ta đoạt đi mất.

Cũng may mà Vệ Cung Huyền không biết trong lòng cô nghĩ như thế nào, nếu không chắc chắn sẽ bị tức chết.

“Không có chuyện gì đâu... em đi vào liền ah.”

Nguyễn Mộng tranh thủ thời gian dụi dụi an ủi với chiếc di động:

“Anh chờ em một lát ha, em sẽ ra rất mau.”

Cô thật sự không muốn cùng những người không quen kia nói chuyện phiếm, dù sao chỉ cần A Huyền không nói, ba mẹ cũng sẽ không biết.

“Cẩn thận một chút, đừng uống rượu biết không? Cũng đừng ăn lung tung, lát nữa ông xã dẫn đi ăn sau ha. Còn nữa, bên trong nếu có người hút thuốc lá, lập tức trở ra liền biết không? Đừng để uất ức mình, có chuyện gì lập tức gọi điện thoại cho ông xã.”

Vệ Cung Huyền ở đầu kia lao thao nói một đồng lớn, đưa mắt nhìn bóng dáng thon dài cao gầy của Nguyễn Mộng biến mất ở cửa, ngoài miệng tiếp tục giao phó:

“Ngàn vạn lần đừng để người ta khi dễ biết không?”

Nguyễn Mộng liếc mắt, hướng về phía người hầu cửa nói cảm ơn, nhờ anh ta dẫn mình đi tới khu phòng đãi tiệc, rồi mới nói vào di động:

“Được rồi, được rồi, em biết rồi mà..., anh ngoan ngoãn ở trong xe chờ em, nha.”

Nói xong cũng không đợi Vệ Cung Huyền đáp lời, gọn gàng cúp máy, còn bên kia đại thần giương mắt nhìn, thật lâu mới phản ứng được, giò, bản lãnh lớn lắm rồi, dám cúp điện thoại của anh!

Thật ra thì đi, Nguyễn Mộng rất khiêm tốn.

Kiếp trước cô làm mọi chuyện, chính là muốn hướng người đời chứng minh mình mới là Vệ gia thiếu phu nhân, mới là người vợ Vệ Cung Huyền cưới hỏi đăng hoàng, người phụ nữ kia là tiểu tam, là kẻ phá hư gia đình, đáng tiếc thủ đoạn dùng sai lầm rồi, ngược lại bị người ghen ghét, cuối cùng mới rơi vào cái chết thê lương.

Đời này cô cẩn thận, rất cẩn thận, dù hiện tại cô đang tràn đầy hạnh phúc, đương nhiên cũng không dám quá mức rêu rao, người quá hạnh phúc sẽ bị đổ kị.

Cho nên cô mãnh liệt phản kháng, Vệ Cung Huyền cùng cha mẹ Nguyễn gia cũng không dám quá mức ép cô. Cũng thật may là Nguyễn Mộng kiên trì lập trường của mình, nếu không hôm nay mặc trên người không phải âu phục cao cấp thanh nhã, mà khắp người đều là kim cương chói lóa.

Cô biết đại thần có tiền, nhưng không biết một người luôn luôn ưu nhã như đại thần cũng sẽ cư xử như nhà giàu mới nổi.

Ừ... Để cho cô suy nghĩ một chút, lúc ấy anh ấy nói thế nào nhỉ?

“Chúng ta có tiền, chính là mặc cho bọn họ nhìn, để cho bọn họ biết, tùy tiện một viên kim cương nhỏ trên váy của em thôi cũng đủ để bọn họ kiếm mười năm tám năm, ừ thì khoe khoang, khoe khoang đó, thì sao nào?”

Cái trán trượt xuống ba đường vạch đen, người hầu bàn rất nhạy bén, cũng nhìn ra được người trước mặt này đáng đáp tình xảo là con nít lớn được gia đình nuôi, cả người khí chất phi phàm, là quả quyết sẽ không tự mình gõ cửa, vì vậy lập tức mở cửa giúp cô.

Cửa vừa mở ra, Nguyễn Mộng nhìn lên trước mặt là người đàn ông, cảm thấy dường như có chút quen mắt, nhất định là bạn cùng lớp, đáng tiếc cô thế nào cũng nhớ không nổi là người nào.

Cộng thêm kiếp trước cả kiếp này, cô đã hai mươi mấy năm chưa từng thấy qua những người này.

Người đàn ông kia cũng cảm thấy Nguyễn Mộng lạ mặt, cho là đi nhầm phòng, nhưng mỹ nữ như vậy, là đàn ông cũng sẽ không bỏ qua, lập tức tươi cười trước hết, nói:

“Mời vào, mời vào.”

Tuy không biết có phải bạn học trong lớp mình hay không, dù coi như không phải, mọi người kết giao thành bạn cũng là một chuyện hay.

Nguyễn Mộng đi vào, phòng to như vậy, vốn là còn đang nao nức phi phàm lập tức lắng xuống, tất cả mọi người nhìn cô chằm chằm, Nguyễn Mộng da mặt mỏng, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời liền đỏ bừng, vẫn nhẹ giọng nhưng không mất đáng vẻ lên tiếng chào hỏi:

“Chào các bạn, đã lâu không gặp.”

Người đàn ông lúc này mới ý thức được mỹ nữ này lại là bạn học trong lớp mình, sững sờ hỏi:

“Cô, cô là ai?”

Ánh mắt của mọi người cũng nhìn chằm chằm vào Nguyễn Mộng, đều đang mong đợi cô đáp lời.

Nguyễn Mộng cũng không dám nhìn mọi người, khẽ mỉm cười, mặt bánh bao tròn trịa mịn màng, cánh môi đầy đặn đỏ thắm cùng nụ cười ngọt ngào:

“Tôi là Nguyễn Mộng.”

“Người nào?”

Nguyễn Mộng chẳng muốn đi để ý tới câu nghi vấn của người đàn ông, trực tiếp liền tìm chỗ trống ngồi xuống, nhìn trên bàn, không khách khí bưng ly nước trái cây tới uống.

Cô thật là bị Vệ Cung Huyền làm hư rồi, đây là nhà hàng cũng coi là nổi danh ở thành phố S, nhưng cô thấy nước trái cây không mới mẻ, uống một hợp thì để xuống, còn ghét bỏ chu mỏ một cái... Đều là bị Vệ Cung Huyền cưng chiều ra bộ dáng này.

Ở trong mắt người khác cảm thấy cô tựa như đứa bé chưa lớn, rõ ràng thân hình thon dài của một người mẫu đúng chuẩn, nhưng cổ tình gương mặt mang theo nét trẻ con, với đôi mắt to long lanh. Cũng chính là loại mẫu thuẫn khác thường này, làm cô quyến rũ hơn.

Mấy người đàn ông cơ hồ đều là nhìn ngây người.

Nguyễn Mộng ngồi mấy phút, thấy vẫn không có người nào nói chuyện, liền chống cằm nghiêng đầu nói:

“Các cậu không tự giới thiệu mình một chút sao?”

Thấy có một người đàn ông muốn giới thiệu, lại đột nhiên đổi ý.

”Đừng, không cần đâu, giới thiệu rồi tôi cũng không nhớ được.”

Chớp mắt một cái thấy có một người phụ nữ quen mặt, ah, chính là người muốn tranh bộ y phục với cô cùng Huyền hôm đó. Không trách được mình cảm thấy quen mặt... Hóa ra là bạn học trung học? !

Người phụ nữ kia cũng nhận ra Nguyễn Mộng, cô vẫn là chưa tin người xinh đẹp mảnh khảnh, trước mặt không chút phần son lại lệ chất trời sanh lại là Nguyễn Mộng mập mập, xấu xí, lúc còn học cấp 3. Trừ học tập ra cái gì cũng không biết!

Nhớ tới ngày đó gặp phải cô ấy, người đàn ông bên cạnh Nguyễn Mộng, trong lòng càng thêm khó chịu, lập tức miệng giống như là có độc liền nói:

“Sao cậu gây nhiều như vậy? Đi hút mồi và chinh dung rồi hả ?!”

Miệng thật là thối mà...

Về mặt Nguyễn Mộng khó chịu. Chiếc mũi nhỏ xinh của cô khẽ cau lại, liếc mắt, hành động bất nhã như vậy ở cô làm lại là vô cùng đáng yêu.

“Bạn học à, bạn là ai? Trước khi chất vấn người khác thì bạn nên báo tên mình trước ra, không phải lễ phép cơ bản nhất cũng không biết chứ?”

Cô không thích người phụ nữ này, một chút cũng không thích. Không phải chỉ bởi vì cô gây sự, mà bởi vì là trong mắt tràn đầy tham lam.

Nguyễn Mộng không nghi ngờ chút nào, nếu như giờ phút này người đàn ông nhà cô ở đây, người phụ nữ này sẽ lập tức xem như ruồi bu mặt... dù là đối phương đã kết hôn.

“Luu Uyển Chi.”

Người phụ nữ khẽ hừ một tiếng, ánh mắt cao ngạo cũng không ngừng chớp động.

“Cô quả nhiên là phẫu thuật thẩm mỹ rồi!”

Lần đầu tiên bị thứ người như thế làm thành gai trong mắt, Nguyễn Mộng cũng rất bất đắc dĩ. Cô ‘ồ’ một tiếng, làm ra vẻ như vừa chợt hiểu:

“Chính là người trộm bài thi còn vu khống ngược cho tôi đó sao?”

Nếu như không phải là chủ nhiệm lớp tin tưởng nhân phẩm của mình, sợ rằng mình sẽ bị nhà trường phạt nặng rồi.

“Cô!”

Luu Uyển Chi giãn.

“Chuyện cũ năm xưa nói tới làm gì!”

Nguyễn Mộng bĩu môi:

“Tại sao không nói, hợp lớp không phải là ôn chuyện sao, không để cho người ta ôn chuyện vậy mở ra làm gì? Hơn nữa còn là tại nơi rách nát như vậy.”

Nghe cô nói., Luu Uyển Chi càng thêm tức giận, bởi vì cô ta là người tổ chức buổi họp mặt hôm nay, thời trung học cũng chính là cô ta khi để Nguyễn Mộng vô cùng tàn nhẫn.

Gia thế cô ta không tệ, hiện tại là một nhân viên bất động sản công ty Tiểu Khai, cũng coi là có chút địa vị ở xã hội, đối với bạn học năm đó thường ra về ta đây, những người khác tuy không thích cô ta, nhưng cũng không dám đối đầu.

Bây giờ thấy Nguyễn Mộng nói chuyện không khách khí, mặc dù ngoài mặt không nói gì, nhưng trong lòng mọi người cũng đang hô lớn: Thật thoải mái!!, lập tức ánh mắt khi nhìn Nguyễn Mộng cũng trở nên thân cận rất nhiều.

Nhưng Nguyễn Mộng cũng không phải là ngu ngốc, nhiều bạn học trung học như vậy những người không từng khi dễ qua cô, mắng cô mập, nói cô xấu xí cũng không có mấy ai, cô cũng không tâm tư theo chân bọn họ nói nhảm, nhìn đồng hồ trên cổ tay, mới tới mười phút...

Mẹ nói không đến nửa giờ thì không được rồi đi.

Mọi người lúc trước đều đem ánh mắt đặt ở trên mặt Nguyễn Mộng, ngược lại bỏ quên quần áo cô mặc.

Bây giờ nhìn lại cô, toàn thân, không có chỗ nào mà không phải là nhãn hiệu bọn họ chỉ thấy ở TV trên tạp chí, nhãn hiệu quần áo nổi tiếng thế giới, âu phục ngấn vàng nhạt. Thậm chí ngay cả đồng hồ trên cổ tay cô, đều là bọn họ kiếm cả đời cũng không mua được.

Một người phụ nữ sùng đồ hiệu kinh hô lên:

“Mẫu Hoa son trà hạn chế trên toàn cầu!”

Toàn cầu chỉ có năm cái, giá tiền là cả gia tài của người bình thường. Trang sức cực kỳ tinh mỹ, hào hoa xa xỉ lại không khoa trương, đeo trên cổ tay trắng Nguyễn Mộng càng thêm vui tai vui mắt.

Len lén duỗi tay giấu xuống, Nguyễn Mộng đối với mấy cái hàng hiệu này cũng không rõ lắm, kiếp trước cô dùng sức cà thẻ của Vệ Cung Huyền, nhưng mua đồ trang sức y phục nhưng lại không hề chạm qua, chẳng qua là cảm thấy đắt thì mua liền, giống như đang trả thù, nhưng kỳ thật tổn thương không phải là chính cô sao?

Bây giờ nghe người phụ nữ kia kêu lên, trong lòng không tránh được phiền não.

Những người phụ nữ khác liền cũng xông tới, hỏi cô ở đâu ra, hỏi cô kết hôn ư, hỏi cô có biết những bạn trai có tiền khác hay không, có thể giới thiệu giúp cô ta hay không, hỏi cô làm thế nào gây xuống, hỏi cô bây giờ đang làm việc ở nơi nào...

Nguyễn Mộng không sợ người khác làm phiền, một tiếng cũng không đáp.

Những người này cô đều không nhận ra, càng không biết họ thân thiện với mình như thế để làm gì.

Nhớ tới mấy tháng trước Dương Thiên chỉ biết lợi dụng mình, trong lòng càng thêm phiền não, lập tức liền đứng lên, rời khỏi những người phụ nữ kia, ngay cả nán lại liếc mắt một cái cũng không muốn làm, càng thêm không để ý tới họ.

Mấy người phụ nữ tự tìm mất mặt, cũng chỉ có thể từ từ tản ra.

Lưu Uyển Chi từ trước đến giờ đều là tâm điểm ở đám đông, hiện tại bị Nguyễn Mộng đoạt đi danh tiếng, trong lòng rất khó chịu, hận không thể lập tức đem Nguyễn Mộng giẫm ở dưới chân, lập tức cười đến vô cùng giả tạo:

“Nguyễn Mộng, cậu còn chưa nói cậu có đi phẫu thuật thẩm mỹ hay không!”

Mẹ nó, đầu cô bị hỏng rồi à! Nguyễn Mộng thật sự muốn văng tục... Dường thai, dường thai, không cần vì một kẻ qua đường ắt giáp mà làm gương xấu cho con trai.

Đưa tay ngắt mặt của mình, cười đến cực kỳ ngây thơ đáng yêu:

“Nếu như phẫu thuật thẩm mỹ có thể chính thành như vậy, vậy sao cô không đi làm?”

Mọi người nhìn thấy làn da của cô mềm mịn trắng nõn như tuyết, đôi mắt to tròn vo linh động, đôi môi hình trái tim lúc nào cũng mỉm cười, sống mũi cao, mặt trái xoan nhỏ nhỏ...

Rất tự nhiên, một chút cũng không giống như là đi phẫu thuật.

Ngược lại Lưu Uyển Chi không vừa ý với đôi mắt mình liền cắt mắt hai mí còn chưa đủ, lại căng khỏe mắt, mặc dù trang điểm công phu, nhưng vẫn không che giấu được nếp nhăn nơi khóe mắt.

Cô ta thấy mọi người ngược lại đưa ánh mắt nhìn mình, tức đến chết đi được, lại không thể nói gì, vừa đúng lúc này người hầu bàn bắt đầu mang thức ăn lên, liền cười giả là kêu mọi người ngồi xuống.

Nguyễn Mộng cũng không có khách khí, an vị không động. Lưu Uyển Chi trợn mắt nhìn cô vài lần, cô cũng không đau không nhột, liền chiếm chủ vị bất động.

Lưu Uyển đứng một lúc lại không có biện pháp, cũng đành phải lượn vị trí phó ngồi xuống.

Nhìn vậy cá bào ngư mang lên, Nguyễn Mộng không thích nhất những thứ này, nhìn mất khẩu vị. Cô cầm đũa lên gạt gạt, rốt cuộc cũng không ăn, nhét vào trong đĩa, trong lòng cảm khái: Đại thần ơi đại thần, nếu sau này chúng ta ly hôn ai sẽ cho em ăn mấy thứ cao lương mỹ vị thế này đây!

Cô nhìn đĩa trái cây, ăn mấy miếng trái cây, sau đó liền bất động, tính toán lát nữa về nhà sẽ bắt lão Vệ nhà mình nấu mì... ha ha ~

Thấy Nguyễn Mộng không ăn, Lưu Uyển Chi cười đầy giả tạo:

“Nguyễn Mộng sao lại không ăn, hay là chưa bao giờ được ăn nên giờ không dám ăn?”

Cô ta kiên định cho là người đàn ông mà Nguyễn Mộng dính vào ngày đó là người có tiền, có thể sẽ mua cho Nguyễn Mộng chút xa xỉ phẩm, nhưng tuyệt đối sẽ không mang cô xuất hiện công khai ở những nơi như thế này.

Nguyễn Mộng lại không hiểu, cô này vì sao luôn nhắm vào mình, chẳng lẽ nói đây mới thật là hào quang đặc thù mà nữ chính khi được trọng sinh sẽ có — Bị người người ghen tỵ?

Chọc chọc cá bào ngư trong chén sứ nhỏ, cô ục ục miệng:

“Đúng vậy, chưa từng ăn.”

Mọi người có thể nhìn ra hài hước cùng giọng nói tựa như đùa cợt trong đáy mắt cô, lập tức trên bàn đều yên lặng như tờ.

Lưu Uyển giận đến run cả người, vừa nhìn về phía Nguyễn Mộng trên người là áo khoác mình nhìn trúng, đúng là mình thích lại không mua được, trong lòng vừa đỏ kị vừa tức giận, liền muốn đem Nguyễn Mộng dẫm dưới chân mới có thể giải trừ xong mối hận trong lòng.

Thời trung học cô lần áp Nguyễn Mộng, hiện tại Nguyễn Mộng cũng phải nên bị cô tiếp tục lần áp mới phải!

Nếu như Nguyễn Mộng biết trong lòng Lưu Uyển đang suy nghĩ gì, nhất định lập tức chạy trốn, cô không nên trêu chọc kẻ biến thái này! Trong đầu người phụ nữ này nhất định là có bệnh!

Không khí đang nặng nề, cửa phòng bỗng chốc bị đẩy ra, người tới là một người đàn ông khá cao nhưng thân hình vô cùng gầy, Lưu Uyển vừa nhìn thấy, lập tức lác lác giọng nói nghènghớn:

“Văn Hạo, anh đã đến rồi!”

Mạc Văn Hạo hôn cô ta một cái, nắm tay cô ta, đi tới ghế phó ngồi xuống, giương mắt vừa nhìn chủ vị là một cô bé xinh đẹp, sừng sốt một chút, lập tức nhìn người trong ngực cũng coi là đại mỹ nữ Lưu Uyển Chi, lập tức hận không thể đến gần Nguyễn Mộng.

Từ sau khi ốm đi, Nguyễn Mộng đối với thứ ánh mắt này đã không xa lạ gì rồi, cho nên cô mới không thích ra cửa.

Không biết dáng dấp của mình có được 7 phần của mẹ lúc còn trẻ, và mẹ cũng có bị quấy nhiễu như thế này, còn ba có phát điên đến mức giờ chân tay không, nghĩ tới đây, hi hi bật cười một tiếng, gương mặt bánh bao trong nháy mắt tươi tắn ~~~

Trong đôi mắt to giống như đang có vì sao vụt sáng lên, trong nháy mắt đem trái tim của của gã kia không ngừng chao đảo.

“Uyển Chi, vị này là...”

“Nguyễn Mộng, bạn học của em.”

Lưu Uyển Chi cười đến rất giả dối, cô cũng chú ý tới ánh mắt của Mạc Văn Hạo, trong lòng càng thêm tức, nhưng không thể phát tác ở trước mặt Mạc Văn Hạo, không thể làm gì khác hơn đành nói.

“Đừng thấy hiện tại cô ta đẹp như vậy, trước kia cô ta là một con bèo đó! Bạn cùng lớp ai cũng cười cô ta.”

Nguyễn Mộng im lặng, liếc mắt xem thường, những bạn học khác không vui.

Lưu Uyển Chi năm xưa nhằm vào Nguyễn Mộng thì thôi đi, sao lại còn kéo cả bọn họ vào? Ở tại thành phố S này, Lưu gia cùng Mạc gia cũng coi là nổi danh, đặc tội bọn họ cũng không ổn, dĩ nhiên cũng sẽ không có ai dám đứng ra nói chuyện giúp Nguyễn Mộng

Càng ngày càng thấy buổi họp mặt này cực kỳ nhàm chán ngay thơ ác tục hơn nữa, Nguyễn Mộng ở trong lòng hung hăng nguyên rủa cái tên đầu sỏ của buổi tiệc này, đối diện lại thấy Mạc Văn Hạo nói:

“Không trách được mấy năm trước họp mặt tôi đều chưa từng thấy cô, có lẽ chúng ta nên bắt đầu làm quen nhau rồi.”

Nói xong, liền vươn tay ra.

Nguyễn Mộng cũng không phải là đứa ngốc đưa lên cho người ta sờ sảng, nói:

“Bắt tay thì không cần, khi nãy tôi tới mới vừa dùng kem dưỡng da tay, ngộ nhờ bị trôi hết cũng không hay.”

Cô còn phải nhanh nhanh đi về nhà ăn mì.

Sắc mặt Mạc Văn Hạo lập tức cứng đờ, không nghĩ tới Nguyễn Mộng không cho mặt mũi như vậy.

Nhưng anh cũng không có biểu hiện ra, ngược lại Lưu Uyển Chi không kèm chế được đứng dậy, bung ly rượu mời Nguyễn Mộng:

“Nguyễn Mộng, tôi thay Văn Hạo uống với cô một chén.”

Tức giận?

Nguyễn Mộng lại không hiểu, làm sao lại có loại cầu huyết ghê tởm thế này nhằm vào cô chứ?

Mất lạnh nhìn những bạn học khác, thấy bọn họ từng người một không có dám ra tiếng, nếu như không phải là mình rõ ràng đang ở phương nào, cô thật sự sẽ cho rằng mình không phải trọng sinh mà là xuyên qua đến xã hội phong kiến rồi!

Họ Mạc cùng Lưu Uyển Chi chính là Hoàng đế hoàng hậu, mình lại là Sứ giả ngoại bang, những đám người ngồi không nhúc nhích đúng là một đám đại thần cò hủ.

“Nguyễn Mộng, chẳng lẽ cô cứ liên tục cũng không cho tôi mặt mũi?”

Chỉ sợ mất thể diện trước mắt ở Mạc Văn Hạo, Lưu Uyển Chi lại đem rượu đưa lên cao một chút, nhìn đáng dấp, là hiện tại đang cố tình ép Nguyễn Mộng không thể không uống.

Nhưng mà, cô làm gì phải cho cô ta mặt mũi? Bởi vì thời trung học cô ta khi dễ mình, giành bài thi của mình, xé đáp án bài tập còn vu hãm mình học giỏi là bởi vì ăn gian à?

Ông xã nhà cô nói rồi, cô có thể không cần cho ai mặt mũi, trời sập xuống cũng có anh đỡ giúp cô!

Nguyễn Mộng đứng lên, tất cả mọi người cho là cô muốn uống rượu, ai biết cô lại xoay người đi ra cửa, vừa đi còn bên phát tay:

“Cô thôi đi, tôi không đùa với cô nữa, tôi đi về nhà ngủ đây.”

“Nguyễn Mộng!!”

Tiếng thét chói tai tựa như giết người đó khiến Nguyễn Mộng dừng bước lại, cô bắt đầu nhìn sang, Lưu Uyển Chi này đến tột cùng là muốn như thế nào! Họ thường ngày không oán, gần đây lại không thù. . .

Được rồi, coi như thường ngày có oán, đó cũng cô ta gây lỗi với mình ah? Một kẻ gây lỗi lại lớn lỗi với người bị hại như vậy, cái này gọi là chuyện gì nha.

“Cô rốt cuộc muốn như thế nào?”

“Cô uống ly rượu này, mới có thể đi!”

Lưu Uyển Chi tự trong kẽ răng tóa ra lời nói.

Mẹ nó... Nguyễn Mộng liếc nhìn Mạc Văn Hạo đứng lên, xem bộ dáng mình lại sắp bị khi dễ, nhưng cô mới không sợ, lão Vệ nhà cô ở bên ngoài đấy.

“Tôi không uống.”

Câu trả lời tùy hứng lại kiêu căng và trẻ con này, nếu như Vệ Cung Huyền nhìn thấy, chắc chắn sẽ cảm thấy đặc biệt đáng yêu. Nhưng ở trong mắt của Lưu Uyển Chi, là hận không thể ăn thịt Nguyễn Mộng mới có thể hạ hỏa.

“Cô không thể không uống!”

“Uống cái đầu cô đó.”

Nguyễn Mộng xem thường, thật sự là điên mà cũng không để cho người ta cảm thấy thấp kém.

“Cô ép phụ nữ có thai uống rượu là có ý gì? Hay là chúng ta đi ra ngoài tìm người phân xử?”

Phụ nữ có thai... Phụ nữ có thai? !

Nhìn một đồng người giương mắt mà nhìn, Nguyễn Mộng chậm rãi nói:

“Tôi đây mang thai mấy tháng rồi, có bản lãnh cô ép tôi uống thử xem.”

Bộ dáng giễu võ dương oai này, nếu như cho Vệ Cung Huyền nhìn thấy, còn không chừng biết cười, anh yêu nhất là đáng vẻ kiêu căng trẻ con thế này của cô ah!

Lưu Uyển Chi đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó bật cười:

“Tôi đoán vị kim chủ kia nhất định không biết cô mang thai đúng không? Cô có nghĩ, nếu như anh ta biết rồi, sẽ là phản ứng gì?”

Sẽ không có người đàn ông nào cho phép tính nhân của mình mang thai, trừ phi anh muốn tự tìm phiền toái.

Nếu như lão Vệ biết hình tượng chính trực chói sáng của mình bị người ta nghĩ thành cái dạng kia, có thể giờ chân đạp ai đó hay không? Nguyễn Mộng vừa nghĩ vừa gật đầu:

“Đúng vậy, anh ấy rất tức giận.”

Bởi vì sợ tương lai con trai sẽ cùng anh tranh thủ tình cảm. Đại thần đã biết là con trai. Thừa dịp Nguyễn Mộng không để ý, anh thuận thế xin bác sĩ siêu âm giới tính đứa nhỏ, hơn nữa đã giận cô hết mấy ngày.

“Vậy nếu như tôi nói cho anh ta biết thì sao nhỉ?”

Lưu Uyên Chi dương dương đắc ý không dứt, vung vẩy ly rượu trên tay:

“Nguyễn Mộng, cô phải đem bình rượu này uống hết, tôi sẽ không nói, nếu không đừng trách tôi không khách khí, không nói tình bạn cũ.”

Tình bạn cũ? Tình bạn cũ cái đầu cô đó, ai là bạn cũ gì với cô?

Nguyễn Mộng thật không chịu nổi, Lưu Uyên Chi lại nghĩ rằng cô ta đã đoán đúng, càng thêm cho là mình nói đến chỗ đau của Nguyễn Mộng, cô ta thật sự không tin Nguyễn Mộng đã kết hôn.

Kết hôn sao không mang nhẫn cưới, đáng đáp lại trang nhã như một nữ sinh, không ăn mặc chưng diện như một quý bà?

Mạc Văn Hạo cũng âm thầm tính toán trong lòng, lúc trước anh ta cảm thấy cô gái này đáng đáp thật sự xinh đẹp, muốn giờ trò trêu đùa, đáng tiếc khi chất cao quý, bây giờ nghe bạn gái mình vừa nói như thế.

Lập tức có chủ ý, nghĩ rằng không bằng bắt lấy nhược điểm này, trước ném thử mùi vị một chút rồi nói sau.

Bạn đang đọc truyện *Sự Huyền Diệu Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: chương 32

“Cô muốn nói thì cứ nói, dù sao tôi cũng không cần được cô, hừ.”

Nguyễn Mộng xuy một tiếng, lười cùng Lưu Uyên Chi nói nhảm, vừa định kéo cửa đi ra, ai ngờ Mạc Văn Hạo đã vượt lên trước một bước chặn lại đường đi của cô.

Cô thật giận:

“Các người rốt cuộc là muốn như thế nào?”

Giữa ban ngày, đây có còn là Xã Hội Chủ Nghĩa dân chủ nữa không?

“Tôi cũng không muốn gì, chỉ cần cô uống xong ly này, mọi chuyện hôm nay coi như kết thúc, nếu cô không nể mặt tôi thì cũng đừng trách tôi không chừa mặt mũi cho cô.”

Nhiều người nhìn như thế, nếu Nguyễn Mộng không uống thì cô ta còn thể diện gì nữa? Để cho mình không thể xuống đài được, cho tới bây giờ đều không phải là tác phong Lưu Uyên Chi cô.

Nguyễn Mộng thật muốn điên lên, cô thật không thể tin được trên thế giới lại có những người không thức thời như vậy!

Lui về phía sau mấy bước, cô nhìn nụ cười bí ối của người đàn ông trước mặt, quay đầu hướng Lưu Uyên Chi cười nói:

“Tôi nói thật không phải nha, ánh mắt thương thức của cô không tốt chút nào.”

Người đàn ông như vậy mà nhìn được mắt ư?

Lưu Uyên Chi hừ lạnh một tiếng:

“Cô trước tiên chính là lo lắng chính mình thôi.”

Bưng ly rượu từng bước từng bước đi tới bên cạnh Mạc Văn Hạo, hai người cùng nhau đi về hướng Nguyễn Mộng, ý tứ rõ ràng, cô không uống xong ly rượu thì đừng hòng rời bước.

Nguyễn Mộng chớp chớp đôi mắt đẹp, Lưu Uyên Chi lại nghĩ cô đang sợ hãi thật sự muốn cầu xin tha thứ, cặp mắt đen long lanh tràn đầy sự vui vẻ!

Cô quả thật bắt đầu hoài nghi mình có phải nhìn lầm rồi hay không, nhưng Nguyễn Mộng lại cười khanh khách mà tiến lên, vòng qua bọn họ, hướng tới phía sau bọn họ chạy ào tới...

Vệ Cung Huyền vững vàng tiếp được cô, nựng nựng gương mặt bánh bao mềm mịn của cô, cúi đầu ở trên làn môi cô hôn một cái, hơn nữa ánh mắt của anh tràn đầy sự dịu dàng, đầy mắt lại lạnh như lưỡi dao sắc bén thoáng qua.

Anh thậm chí ngay cả một tiếng cũng khinh thường nói cùng Luru Uyên Chi, nắm bả vai Nguyễn Mộng, dịu dàng nói:

“Chúng ta về nhà.”

“Ừ!”

Dùng sức gạt đầu, Nguyễn Mộng vẫn là nhện không được ngậy thơ quay đầu về Luru Uyên Chi làm mặt quý.

Luru Uyên Chi bị tức đến không nhẹ, làm sao chịu để yên như thế, thét to:

“Đứng lại cho tôi!”

Nguyễn Mộng cũng không hiểu mình sao lại đắc tội với cô ta rồi, nhưng lại không thêm để ý tới, chỉ muốn nhanh nhanh về nhà, cứ xem như là bị chó điên cắn một cái.

Nhưng Vệ Cung Huyền cũng không nguyện ý bỏ qua như vậy, anh dừng bước, ngoái đầu nhìn lại, nâng gọng kính che đôi mắt vô cùng lạnh lùng, nhưng khí thế trước sau vẫn cường đại.

Luru Uyên Chi nhìn đến bàn tay của anh đang ôm lên bờ vai Nguyễn Mộng, trên ngón vô danh thon dài rõ ràng có đeo một chiếc nhẫn cưới sáng bóng không quá khoa trương, lập tức càng thêm tin tưởng phán đoán của mình.

Cho là Nguyễn Mộng chẳng qua là tình nhân được bao dưỡng, miệng nhếch lên, cười đến vô cùng tự tin:

“Vị tiên sinh này, tôi nghĩ ngài không biết tình nhân của ngài đang có thai phải không? Cô ta không biết dưới tình huống nào có con của ngài, loại phụ nữ có dã tâm như thế sao anh lại còn muốn che chở cho cô ta?”

... Đây đây, phải xem bao nhiêu tiểu thuyết cùng phim thần tượng mới có thể mơ mộng ra được loại chuyện như thế ~ Nguyễn Mộng thảm thờ dài, cũng đang âm thầm cầu nguyện cho bạn Luru tiểu thư không có mặt này.

Đại thần nhà cô rõ ràng tức giận, hơn nữa hậu quả chắc chắn sẽ rất nghiêm trọng. Mấy ngày nay ở nhà bị ba ba chọc tức, đang lo không ai phát tiết nay lại có vị Luru tiểu thư này đưa tới cửa.

“Tình nhân?”

Vệ Cung Huyền lặp lại lời nói của Luru Uyên Chi một lần nữa, không biết là nên cười hay là nên giận.

Nhìn anh giống như kẻ không ở yên trong nhà hay sao? Bảo bối ngoan nhà anh khi nào trở thành tiểu tam? Người phụ nữ này nếu như không phải là trí tưởng tượng quá phong phú thì chính là đầu óc có bệnh.

“Cô là đang nói cô cùng vị tiên sinh bên cạnh kia sao?”

Bàn tay áp ụ lấy bàn tay nhỏ bé của Nguyễn Mộng, vuốt đốt ngón tay mảnh khảnh, cười lạnh nói:

“Chúng tôi đã kết hôn ba năm, cũng không giống như rất nhiều người hiện tại ở chung lại không kết hôn cứ như Gian phu dâm phụ.”

Lời này vừa nói ra, thần sắc của Luru Uyên Chi cùng Mạc Văn Hạo trong nháy mắt biến đổi.

Không phải là Luru Uyên Chi không muốn kết hôn, mà là Mạc Văn Hạo tâm tư quá nặng, không muốn sớm như vậy bị trói chặt, chuyện kết hôn cũng nhiều lần trì hoãn, nhưng mà bọn họ ở chung cũng là sự thật.

Hiện tại những bạn học khác mặc dù không nói gì, nhưng sau lưng từng hồi một nín cười cũng không cách nào sao lãng. Hai người sĩ diện thế nên nào có thể cam tâm.

“Nếu anh là chồng của Nguyễn Mộng, vậy thì thay cô ấy uống hết chén này, bạn học chúng mình đã bảy năm không gặp, anh uống rượu này, cũng coi là cho mọi người chút mặt mũi.”

Sao lại không phải nể mặt cô mà là cho mọi người mặt mũi? Nguyễn Mộng oán thầm ở đáy lòng, lại không nói gì, dù sao có đại thần ở đây, chuyện lớn bằng trời đi chăng nữa cũng có thể giao cho anh.

“Mặt mũi?”

Vệ Cung Huyền nhàn nhạt cong môi lên, cơ hồ không nhìn ra cười, nhưng trong giọng nói lại tràn đầy là nụ cười.

“Mặt mũi của các người đáng bao nhiêu tiền, cũng muốn tôi cho?”

Một câu nói đã đắc tội mọi người!!

Nhưng mà... Thật sự là vô cùng khí phách, rất đẹp trai a! !

Nguyễn Mộng không nhận được dâng lên mắt lấp lánh, sùng bái nhìn về hướng người đàn ông của mình.

Vệ Cung Huyền cũng rất hưởng thụ sự sùng bái của cô, trước mặt của mọi người liền hung hăng hôn cô một cái, dặt tay phải nhỏ bé của cô trở về nhà.

Thấy người mà ngày xưa xấu nhất, mập nhất lộp; hôm nay lại thay da đổi thịt trở nên xinh đẹp thon gọn, còn gả cho người chồng tướng mạo khí chất cao quý, nói không hâm mộ ghen ghét là không thể nào, nhưng người có mắt là có thể nhìn ra, người đàn ông này tuyệt đối không phải là dễ chọc, dĩ nhiên...

Cũng có người lại không có mắt nhìn như thế.

Mạc Văn Hạo người này từ nhỏ coi như là ngậm chìa khóa vàng ra đời, một đường lớn lên đều thuận buồm xuôi gió, không hề gặp qua việc phiền lòng, phụ nữ tiền bạc đều là ôm đồm, bên cạnh đám hồ băng cầu hữu cũng không có ai dám cùng anh ta so ưu tú, hơn nữa thật hơi hột, càng tự cho mình là tinh thánh, cho là chỉ cần mình ra tay không có người phụ nữ dám cự tuyệt.

Hôm nay Nguyễn Mộng chẳng thềm ngó tới anh ta, lại ngay mặt cười nhạo mắt Lưu Uyển Chi kém, đó không phải là nói anh ta chẳng ra gì?

Anh ta càng nghĩ càng giận, tính xấu thiếu gia hai mươi mấy năm nay bộc phát, vụt một cái chạy đến trước mặt vợ chồng nhà người ta, ngăn trở không cho đi:

“Ngày hôm nay rượu này mày uống cũng phải uống, không uống cũng phải uống!”

Thật không hổ là tình nhân, lời kịch đều là giống nhau như đúc.

Nguyễn Mộng vừa định nói chuyện, Vệ Cung Huyền liền ra tay... a, là ra chân, cứ như vậy một cước, liền đem Mạc Văn Hạo ngăn tại ở trước mặt cho đập một phát, mắt lạnh như băng:

“Chó ngoan không chắn đường.”

Mạc Văn Hạo từ nhỏ đến lớn đâu chịu nổi uất ức như thế, lập tức liền kêu gào. Nhưng bị đập thật sự đau, ôm bụng nửa ngày cũng không thể bò dậy.

Lưu Uyển thấy bạn trai bị đánh, cũng gấp, tiếng hét chói tai kéo người hầu bàn cùng quản lý tới

Quản lý vừa nhìn là người trên đất là Mạc thiếu gia, sợ tới mức không nói được, sợ mình bị tìm phiền toái, cũng không hỏi đúng sai phải trái, chỉ vào Vệ Cung Huyền liền muốn mắng lên.

Nhưng khi nhìn đến cặp mắt đen lạnh như băng, toàn bộ lời muốn nói bị nghẹn tại trong cổ họng.

Này, này, hai bên đều là chủ nhân không dễ chọc, anh nên làm cái gì?

Thấy không ai nhúc nhích, khôi phục được một chút sức lực, Mạc Văn Hạo hét thật to:

“Đi báo cảnh sát, báo cảnh sát! Mày còn đứng ngây đó làm gì, nhanh gọi an ninh đem gã này bắt lại cho tao!”

Bởi vì thanh âm thật sự là quá lớn, gây chú ý. Không ít khách nhân ở các phòng khác đều rời rít nhô đầu ra nhìn, một vài người còn đi qua.

Mạc Văn Hạo mắt tinh nhìn đến người quen, vội vàng chào hỏi:

“Chú Vạn, chú Vạn...”

Nào có thể đoán được người đàn ông tai to mắt lớn thế nhưng xẹt qua anh ta, giống như hoàn toàn không nhìn thấy anh ta, lão đảo vọt tới trước mặt người đàn ông đánh mình, kích động xoa xoa tay ở trên quần áo.

“Vệ, Vệ tổng, Vệ tổng sao?! Ngài khỏe chứ, ngài khỏe chứ, tôi là tiểu Vạn bên khu địa sản, mấy tháng trước từng có gặp mặt một lần...”

Mạc Văn Hạo chưa từng gặp qua chuyện này, chú Vạn từ trước đến giờ cho dù là trước mặt cha mình thần thái cũng là cực kì cao ngạo, đối với mình cũng luôn lạnh lẽo, chẳng hiểu sao nay lại có dáng điệu siểm nịnh?

Nghĩ tới đây, ánh mắt không khỏi kinh nghi, người đàn ông đánh anh ta, rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Tiểu, tiểu Vạn?

Nguyễn Mộng chột che miệng, ngượng ngùng cười ra tiếng. Người này vừa nhìn đã hơn năm mươi, lại ở trước mặt đại thần không quá 30 tuổi tự xưng tiểu Vạn...

Vệ Cung Huyền cúi đầu liếc cô một cái, véo véo gương mặt của cô.

“Muốn cười thì cứ cười.”

Nguyễn Mộng lúc này mới nhận không được, bật cười, thanh âm như chuông bạc ở trong hành lang vọng về, nghe được nhiều người nhận không được cũng cười lên.

“Vạn Tổng.”

Vệ Cung Huyền không để ý đến người trước mặt, nhàn nhạt liếc Mạc Văn Hạo đã dừng lại gào khóc thảm thiết một cái.

“Ông biết người này?”

Anh dùng cảm ý bảo Vạn Quốc Hào nhìn về phía Mạc Văn Hạo té xuống đất đang được Lưu Uyển Chi đỡ.

“Không quen, không quen.”

Vạn Quốc Hào cúi đầu khom lưng, cái trán mồ hôi rỉ ra mồ hôi lạnh.

“Tôi cùng cha cậu ta có hợp tác qua vài lần, hahaha!”

Vệ Cung Huyền cũng lười để ý tới ông ta, thấy bé con trong ngực mở một đôi mắt to không ngừng được mà hướng trên đất nhìn, trong lòng lại mơ hồ sợ, nếu như không phải là cô cơ trí lên lên gọi điện thoại cho anh, ai biết hiện tại bị khi dễ sẽ là ai?

Vừa nghĩ như thế, anh đã cảm thấy những người này thật là đáng chết một ngàn lần đều không là quá, làm gì còn có thể bỏ qua

“Vạn Tổng, vợ chồng chúng tôi còn có việc đi trước, nơi này ông tự xử lý.”

Vạn Quốc Hào liên tục không ngừng mà đáp ứng:

“Vệ tổng đi thông thả, đi thông thả, tôi làm việc ngài cứ yên tâm!”

Hai người đi ra khách sạn, Nguyễn Mộng thân mật leo lên Vệ Cung Huyền bả vai, yêu kiều hỏi:

“Làm sao anh biết em có phiền toái thế?”

Vệ Cung Huyền nhéo nhéo cái mũi nhỏ nhọn của cô:

“Em gọi điện thoại cho anh cũng không nói gì, nhất định là không có cách nào nói chuyện, anh cũng không phải là ngu ngốc.”

Nguyễn Mộng liền cười hi hi chui vào trong ngực anh, hai người về đến nhà, không tránh khỏi những câu hỏi quan tâm của cha mẹ, Nguyễn Mộng mượn cớ đói bụng, đem tất cả đều giao cho Vệ Cung Huyền, một mình chạy tới trong phòng bếp đi tìm đồ ăn rồi.

Nguyễn Mộng cùng Vệ Cung Huyền hai người ở thành phố S một thời gian, mẹ Nguyễn Mộng phải trở lại trường, không có cách nào 24h tùy thời coi chừng, Vệ Cung Huyền cũng phải đi làm, Nguyễn Mộng bất kể là lưu lại hay là trở về, đều không có người vui vẻ.

Cuối cùng không có biện pháp, trải qua hội nghị gia đình sau quyết định:

Vệ Cung Huyền tạm thời mang Nguyễn Mộng về nhà, Nguyễn gia cha mẹ mỗi tháng liền bay qua một chuyến.

Nói cách khác, gánh nặng chăm sóc Nguyễn Mộng cuối cùng vẫn là đặt ở trên người Vệ Cung Huyền, nhưng mà anh rất thích.

Vào cái ngày về nhà, Nguyễn Mộng ôm mẹ khóc đến một hồi thê thảm, ngay cả Nguyễn baba cũng len lén hồng vành mắt, một nhà ba người ở trên sân bay diễn một màn sinh ly tử biệt cực kỳ thê lương.

Cuối cùng vẫn là mẹ Nguyễn tỉnh táo trước, cho Vệ Cung Huyền đem con gái ôm đi, Nguyễn baba vẫn cứ nhìn theo hướng Nguyễn Mộng rời khỏi phát tay, hận không được có thể cùng theo một lúc.

Bọn họ ở thành phố S đại khái có hơn nửa tháng, sau khi Vệ Cung Huyền trở lại công việc đã sắp chất chồng thành núi, mặc dù bình thường anh cũng dùng internet làm việc, nhưng vẫn kiện cần anh ký thật sự là quá nhiều, anh không có cách nào an tâm ở nhà với Nguyễn Mộng.

Cuối cùng, sau một hồi dụ dỗ lừa gạt rốt cuộc lại cũng khiến Nguyễn Mộng đồng ý cùng anh đi làm.

Nguyễn Mộng trong lòng không vui vẻ, cô không thích nơi đông người, nhân viên Vệ thị không có một vạn cũng có hơn ngàn, mỗi một tầng lầu mặc dù đều có thể ra vào.

Nhưng vừa nghĩ tới bị làm kỳ cảnh dễ thương thức, cô liền nhúc nhích. Nhưng một mình ở nhà Vệ Cung Huyền lại không đồng ý, luôn lo lắng cô sẽ bị này bị nọ, mỗi nửa giờ đều gọi điện thoại, nếu như cô không nhận, người này sẽ lập tức lái xe về nhà, dù là đang trong hội nghị.

Nhưng là cùng đi làm cũng không có quá gian nan, Vệ Cung Huyền không có thời gian theo cô, Nguyễn Mộng chỉ có thể chơi một mình.

Cô hiện tại mang thai, thời gian mỗi ngày vọc máy vi tính xem ti vi đều bị hạn chế, thời gian dùng hết rồi cũng không tán gẫu, Vệ Cung Huyền mua cho cô

một bộ ghép hình thật to, có chừng 1000 miếng, chính là Nguyễn Mộng thích nhất Hôi Thái Lang.

Vì vậy trong phòng làm việc của Tổng tài Vệ thị thường thấy một màn:

Trên sàn nhà gỗ to phủ lên một tầng thảm thật dày, phía trên bày một đồng đầy hình ghép, Nguyễn Mộng an vị ở phía trên, bên này bỏ túc một khối, bên kia thay một khối, cũng chính mình thoải mái vui vẻ.

Ngược lại ngày khám thai lại cố định: mười lăm hàng tháng.

Ngày đó Vệ Cung Huyền dù bận rộn đến đâu cũng nhất định sẽ dành thời gian đưa cô đi, nhân viên Vệ thị cũng cảm thấy lão bản mình mấy ngày nay gió xuân quét vào mặt, thấy người nào cũng cười, cũng biết là công lao bà chủ.

Đi họp dù là làm sai báo cáo lão bản cũng không tức giận, nhất thời người người vui vẻ, hận không thể để bà chủ Nguyễn Mộng vĩnh viễn ở lại chỗ này.

Phải nói nếu có người thương tâm, vậy chỉ có một.

Chính là Ôn Dư Thừa. Bởi vì Vệ Cung Huyền đã bắt đầu từ buông việc trên tay, có thể đẩy toàn bộ đẩy, đẩy xuống công việc cũng do ai phụ trách đây? Đương nhiên là anh.

Bi kịch chính là anh.

Vì thế anh từng không chỉ một lần kháng nghị qua, đáng tiếc mỗi một lần đều bị coi thường.

Núi không chuyển thì nước chuyển, từ Vệ Cung Huyền nơi này đã thông không được, anh thay đổi từ Nguyễn Mộng.

Nào biết Nguyễn Mộng xem ra dễ nói chuyện, thật ra thì cũng là dầu muối không vào người, anh ngôn từ vạn ngữ tất cả đem ra nói hết, người ta lại một câu không hiểu, liền trả lại anh hết!

Cầm trên tay một khối ghép hình để xuống, Nguyễn Mộng không chút để ý kẻ khoa tay múa chân, tranh thủ lúc rảnh rỗi liếc Ôn Dư Thừa một cái:

“Ôn thiếu anh theo tôi nói cũng vô dụng à... A Huyền không phải ngồi ở đó sao, anh tìm anh ấy đi nha.”

Ừm, khối này giống như làm sai rồi... Thu hồi lại, đổi một khối.

Nhìn cô không hề đoái hoài đến bộ dáng thương tâm của mình, Ôn Dư Thừa cắn răng nghiêng lợi nói:

“Nếu là anh ta để ý tôi, tôi còn tìm cô làm gì?”

“Vậy nếu anh ấy không nghe, anh theo tôi nói cũng không được gì đâu.”

Nguyễn Mộng bĩu môi, tiện tay nhặt lên bên cạnh một quả nho trong mâm, nhai hai cái, vừa lúc Vệ Cung Huyền vào tới thấy cô muốn nhả vỏ nho, lập tức vuron tay.

Nguyễn Mộng cũng không có khách khí, liền đem hột cùng vỏ nhả trên tay Vệ Cung Huyền, sau đó ý bảo Ôn Dư Thừa nói:

“A Huyền đã tới, chính anh nói với anh ấy đi.”

Dứt lời, tiếp tục chính mình trở lại thế giới ghép hình.

Ôn Dư Thừa nhất thời khóc không ra nước mắt. Anh đáng thương hướng nhìn Vệ Cung Huyền:

“Lão Vệ, lão Vệ, người biết tôi đã nửa tháng không có giấc ngủ ngon, làm ơn tha cho tôi đi được không, bạn gái của tôi đang muốn chia tay với tôi, người biết không?”

Vệ Cung Huyền mặc kệ anh, đem vỏ nho trong lòng bàn tay dùng giấy vệ sinh gói kỹ vứt bỏ, tiếp theo sau đó vuron ra cho Nguyễn Mộng nhả, một bên phục vụ cô, một bên nói:

“Tôi thấy cậu rất rồi rảnh, đều có thời gian ở chỗ này.”

Nguyễn Mộng sờ sờ bụng, cô ăn mấy quả nên cũng không muốn ăn rồi, lạnh vô cùng. Vệ Cung Huyền cũng không miễn cưỡng, xoa xoa tay, vừa giúp Nguyễn Mộng tìm ghép hình.

Hai vợ chồng hợp tác bình thường khoái trá, Ôn Dư Thừa thấy phải khác thường tức giận.

Phải, anh một thân cha không thương mẹ không thương, đến nơi nào, nơi đó ngại không đòi hỏi chủ nhân. Oán niệm đứng lên, anh hận hận nói:

“Ngươi chờ đó lão Vệ, về sau ngươi chịu đấy!”

Vệ Cung Huyền không đau không nhột nâng lên mí mắt: “Nha.”

Ôn Dư Thừa tức giận, đập cửa mà đi.

Nguyễn Mộng nhìn cái bóng lưng giận đùng đùng kia, không nhìn được nghĩ cười:

“Ôn thiếu gàn đây tính khí rất không ổn định...”

Nâng lên một trái bưởi, Vệ Cung Huyền tỉ mỉ cắt, đem thịt quả sạch sẽ đưa đến khóe miệng Nguyễn Mộng, nhìn cô ăn mới cười tủm tỉm nói:

“Mỗi tháng một lần, không cần để ý anh ta.”

(MTY: sao giống kinh nguyệt của phụ nữ o.O)

Nguyễn Mộng bị anh chọc cho cười khanh khách, tiểu bộ đáng đáng yêu chết mất, Vệ Cung Huyền nhìn một chút, liền không nhìn được đi lên giành thịt quả trong miệng cô.

Nguyễn Mộng hừ nhẹ, tay nhỏ bé nắm chặt miếng ghép hình, đầu lưỡi thơm mềm bị Vệ Cung Huyền mút vào trong miệng, hai người môi lưỡi quấn quít, nước miếng cùng thanh âm nhẹ nhàng bên tai không dứt.

“Cốc! Cốc!”

Tiếng gõ cửa vang lên, nhưng hai người cũng đắm chìm ở trong khi hôn hít, cũng không có ai chú ý. Cho đến một tiếng thét chói tai vang đến, Nguyễn Mộng mới lấy lại tinh thần, đem Vệ Cung Huyền đẩy mạnh.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực, vội vàng xoay người giả bộ không có chuyện gì. Vệ Cung Huyền ngược lại rất bình tĩnh, tròng mắt đen nâng lên, cũng không quản mình là cùng với bà xã ngồi trên đất trên nệm, chỉ là nhàn nhạt hỏi:

“Thế nào?”

“Cái đó...”

Tiểu thư ký trong lúc vô tình bắt gặp cảnh không nên nhìn, đỏ mặt, cố tự trấn định mà nói:

“Ôn Phó tổng muốn tôi nói cho tổng tài, nói là anh ấy có chuyện, tan việc trước...”

Trong lòng không ngừng oán thán: cái gì gọi là nhất định phải lập tức đi vào nói cho Vệ tổng, Phó tổng căn bản là hại cô.

Anh gạt đầu tỏ vẻ biết:

“Đi ra ngoài nhớ đóng cửa.”

Nói xong cũng không để ý xem thư ký đi hay không, trực tiếp từ phía sau lưng ôm lấy Nguyễn Mộng, nhỏ nhẹ dụ dỗ.

Tiểu thư ký sững sờ đứng ở cửa, nhìn người luôn luôn mặt không chút thay đổi, đại BOSS khí thế cường trong nháy mắt biến thân làm tình nhân dịu dàng...

Miệng há hốc, thật lâu miệng không có nhắm lại. Lần này, lần này có lời gì đâu nha! Cô vội vã cẩn thận từng li từng tí đóng cửa, chạy như điên trở về phòng thư ký, văng nước miếng bắt đầu giảng thuật kỳ cảnh mình nhìn thấy.

Nói xong rất sống động, trong lời nói không thiếu hâm mộ ghen ghét, mấy bà cô già cùng mấy cô trẻ khác nghe thấy cũng hận đến cắn răng nghiền lợi, vì vậy trong công ty lại có một cuộc gió tanh mưa máu.

Bạn đang đọc truyện *Sự Huyền Diệu Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: chương 33

Thời điểm Vệ Tiểu Bảo sinh ra, lúc đó Nguyễn Mộng đang cực kỳ cao hứng gặm cánh gà.

Dự tính ngày sinh là đầu tuần tháng Bảy, cho nên anh cho cô mặc sức mà ăn. Trong mấy tháng này, tay nghề Vệ đại thần đã lên cao, không phải Nguyễn Mộng nói quá, hiện tại anh nấu tuyệt đối không kém so với cô. Dĩ nhiên, người được lợi ích trực tiếp là cô nha.

Mà Vệ Cung Huyền cũng chiều cô, chỉ cần cô muốn ăn, không cần biết là đang bơi trong biển hay đi trên đất hay bay trên trời, anh đều tìm ra nấu cho cô.

Nói cũng kỳ quái, ở tháng cuối thai kỳ, Nguyễn Mộng đối với cánh gà có một loại điên cuồng khát vọng. Coca chân gà, cánh gà nướng than, cánh gà kho, cánh gà hấp bia... Tóm lại chỉ cần là cánh gà, cô liền yêu.

Vệ Cung Huyền cũng không hai lời, biến đổi biện pháp làm cho cô. Nhưng mà ăn đến nổi vỡ nước ối, cũng không phải chuyện anh nghĩ đến.

Chuyện lừa bịp như vậy mà vẫn xảy ra.

Ngày đó vừa lúc cha mẹ Nguyễn trở về thành phố S. bọn họ nào biết lúc Nguyễn Mộng đang ha ha gặm cánh gà, thì bỗng nhiên vỡ nước ối.

Nguyễn Mộng dĩ nhiên không phát hiện ra, Vệ Cung Huyền từ phòng bếp đi ra, trên tay bung cánh gà kho tàu mới làm xong, mới vừa đặt lên bàn, còn chưa kịp nói lời nào, đã nhìn thấy váy Nguyễn Mộng giống như ướt một mảng.

Lúc mới bắt đầu anh không để ý, nhưng xoay người đi vài bước, nghĩ, cầm thùng rác đến đây thì chợt cứng đờ, sau mặt lại chuyển thành trắng xanh; xoay người một cái, nháy mắt nửa ngày, chỉ vào Nguyễn Mộng hồi lâu cũng không nói ra lời.

Biểu tình kia, rõ là... Chắc chắc.

Nguyễn Mộng thông thả ung dung gặm hết cánh gà trên tay, liếm liếm đầu ngón tay, lấy khăn giấy lau tay, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy Vệ Cung Huyền về mặt đờ đẫn, lập tức cũng ngu theo anh:

“Sao vậy?”

Theo tầm mắt của anh nhìn xuống, lúc này mới hậu tri hậu giác phát hiện nước ối vỡ, sợ hết hồn, chuyện này thật không khoa học đi...

Theo như kiếp trước, con trai phải là sinh trước ngày dự sinh hai ngày. Bây giờ không phải còn hơn hai tuần sao!

Vệ Cung Huyền cũng không rảnh mà suy nghĩ khoa học hay không khoa học chỗ nào, anh lao đảo chạy vội tới điện thoại bên cạnh, trên đường trật chân té có chừng... 5 lần.

Thời điểm cảm ổng nghe điện thoại, trên tay của anh đều phát run, 3 con số đơn giản 120 mà bấm mãi không xong, đầu ngón tay vẫn run run.

Nguyễn Mộng ngồi một chỗ nhìn một lát, sờ sờ hông của mình, không thấy đau, vì vậy đi tới cầm lấy điện thoại trên tay Vệ Cung Huyền mà gọi... Sau đó chậm rãi trở về chỗ cũ, đem cánh gà kho tàu gặm cho xong.

(MTY: pó tay, đại thần lừng danh một đời cũng chỉ có thế =)))

Thấy Nguyễn Mộng quay về lại chỗ ngồi, Vệ Cung Huyền lúc này mới từ trong mộng tỉnh lại, vội vàng nhảy dựng lên, luống cuống tay chân đi thu thập các thứ đã được chuẩn bị tốt: bảo hiểm y tế, quần áo trẻ em, cùng BVS... các loại có thể dùng được gì đó.

May nhờ mẹ Nguyễn đã sớm chỉ bảo anh, nếu không hiện tại anh cũng chỉ có thể sờ tại chỗ, chuyện gì cũng không làm được. Cũng chỉ có lúc này Vệ Cung Huyền mới thật hối hận tại sao ham thế giới hai người quá mà không mướn người giúp việc, thế có phải khỏe không, trong đầu mình bây giờ trống rỗng...

So sánh với đại thần mờ mịt luống cuống, Nguyễn Mộng biểu hiện vô cùng nhàn nhã, cũng không phải là chưa từng sinh con ah...

Kiếp trước con trai đặc biệt ngoan, cô vào phòng sinh không bao lâu đã được ra, nói vậy lần àn ý cũng sẽ như thế thôi.

Cô phải thừa dịp trước lúc sản đạo mở to để gặm cánh gà, giữ thể lực chứ, đây mới là khẩn yếu nhất.

Cầm một ít bọc lớn gì đó, Vệ Cung Huyền tay run run cầm không được. Anh nhìn Nguyễn Mộng, lại nhìn trong nhà một chút, đại não nhất thời mờ mịt không biết mình để chìa khóa nơi nào.

Tình huống như thế anh cũng không suy nghĩ nhiều, khề cần rảnh, cũng không quản chìa khóa, vội lấy tấm thảm, đem Nguyễn Mộng bao thành viên bánh chưng, sau đó nhanh chân chạy tới thang máy, cửa thậm chí không thêm khóa.

Ngược lại, Nguyễn Mộng vô cùng trấn định mà từ trong túi móc ra thẻ ra vào, đi ngang qua cửa chính liền quét xuống, vì vậy — nói thầm một tiếng, cửa chính thành công khóa lại, thang máy cũng được mở ra.

Đến lầu một, trong đại sảnh, hàng xóm, an ninh cũng ân cần mà tỏ vẻ thăm hỏi, đáng tiếc anh tinh thần đã thất thường, cái gì cũng không nói, mà Nguyễn Mộng như cũ vô cùng bình tĩnh, lần lượt mỉm cười chào hỏi. Vừa đứng xe cứu thương tới, Vệ Cung Huyền như nhìn thấy cứu tinh liền nhanh chân vọt tới.

Cảnh tượng mà nhân viên cứu hộ thấy chính là như vậy:

Người đàn ông cao lớn tuấn mỹ, sắc mặt trắng bệch, trên tay ôm một bọc đồ lớn, mà trong ngực anh người phụ nữ có thai hết sức thoải mái vui vẻ, đang quay sang bày tỏ chào hỏi vui vẻ đồng thời vẫn không quên gặm miếng cánh gà trong tay.

.... Đây là tình huống như thế nào?

Nhưng dù là không hiểu thế nào, bọn họ vẫn phải đem công việc để vị trí thứ nhất.

Nguyễn Mộng găm hết cánh gà cuối cùng trong tay, vẫn còn rất nhàn hạ, thoải mái kéo cổ áo đại thần lau tay dính dầu mỡ, thuận tiện trấn an anh:

“Yên tâm đi, A Huyền, không có việc gì.”

Vệ Cung Huyền cứng đờ đi theo lên xe, cứng đờ ngồi xuống, cứng đờ nhìn cô, cũng đờ gật đầu.

Nguyễn Mộng lòng tin tràn đầy, cô nhớ rất rõ ràng. Kiếp trước con trai rất ngoan, lúc vừa sinh, cô đều không đau gì nhiều, vào phòng sinh chưa đến một giờ đã sinh.

Nhưng quá đáng tiếc là bởi vì thân thể mình quá mập, thể chất lại vô cùng suy yếu, đối với khí quản con trai đã tạo thành đè ép, dẫn đến thân thể đứa nhỏ cũng không quá tốt.

Lần này không giống nhau, cô phát hiện chính mình không chỉ gầy xuống, hơn nữa mỗi ngày kiên trì rèn luyện tản bộ, thân thể vô cùng gầy, khẳng định dễ dàng hơn ngày thường.

Nghĩ đi nghĩ lại, Nguyễn Mộng không nhìn được mà đặc ý, thấy đại thần gương mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh, đáy lòng rất muốn cười nhạo anh một phen, thuận tiện tỏ rõ mình lâm nguy không sợ hãi, phong độ của một đại tướng.

Nhiều vừa định đặc chí, đã cảm thấy phía dưới đau dữ dội.

Vệ Cung Huyền thấy mặt bánh bao nhỏ nhắn thành một đoàn, biết cô đã bắt đầu đau bụng sinh rồi, vội vàng cầm tay của cô, dịu dàng dụ dỗ:

“Bảo bối ngoan, đừng sợ, đừng sợ, không đau, không đau nha!”

Vốn là cũng không đau. ... ít nhất là cũng không nên đau như vậy, đây là vì sao, vì sao ah?

Nếu như mới vừa đây Nguyễn Mộng cho rằng cô cảm giác sai, cô liền mủi phần sai rồi.

Bởi vì sau năm giờ, cô tuyệt đối sẽ cảm thấy đau đến không muốn sống nữa, hối hận không ngừng.

Có lẽ là kiếp trước cô thiếu con trai quá nhiều, cho nên đời này con trai đến đời nợ rồi.

Nguyễn Mộng thoát nhìn rất cao, nhưng kỳ thật khung xương cực kỳ nhỏ, cho nên coi như là rất gầy, trên người thật ra thì vẫn rất có thịt. Nhưng đứa nhỏ xương to, lại phát triển mập mập a.

Nguyễn Mộng cắn răng nhìn được, đôi tay nắm thanh tay vịn lạnh như băng, phía dưới dùng sức từng hồi một.

Vệ Cung Huyền vốn là muốn đi vào, lại bị cô ngăn trở. Cô sợ mình sẽ không nhìn được nói ra chuyện của kiếp trước, hoặc là nhớ tới những thứ đã từng thật sâu thương tổn tới mình cũng thương hại tới con trai.

Thay vì như thế, còn không bằng tự lực cánh sinh, cho dù là chết rồi, cô cũng không cảm thấy tiếc nuối. Đây là cô thiếu con trai, sẽ để cho cô bắt đầu từ bây giờ trả cho con.

Cho dù bác sĩ lần nữa bảo đảm Nguyễn Mộng không có việc gì, sinh rất thuận lợi, nhưng Vệ Cung Huyền vẫn lo sợ.

Anh run run gọi điện cho cha mẹ hai nhà, sau đó ôm đầu, căn bản không ngồi được, cả người co rúc ở góc tường, nghe Nguyễn Mộng nho nhỏ rên rỉ cơ hồ như không tiếng động, đau lòng muốn chết.

“Bảo bối ngoan, bảo bối ngoan, bảo bối ngoan...”

Y tá thấy một người đàn ông thon dài cao quý bởi vì vợ đau đẻ dọa thành bộ dáng như vậy, cũng tới an ủi.

Nhưng Vệ Cung Huyền ai cũng không để ý tới, chỉ là vùi ở trong góc, cảm thấy hốc mắt chua xót, nước mắt đều muốn rớt xuống.

Khi bác sĩ ra ngoài nói bởi vì thai nhi quá lớn cho nên còn phải đợi sản đạo mở ra một chút, Vệ Cung Huyền thật muốn điên rồi.

Anh chợt đứng lên, y tá thấy vậy liền bị kinh hãi tán ra, viện trưởng biết là đắc tội nhân vật khó lường, vội vàng bảo mọi người không cho phép đến gần.

Có thể coi là như thế này, một đám phụ nữ xuân tâm mạnh động còn đang tay cầm má ở nơi này say mê tốt đẹp giống như tình tiết trong phim thần tượng: anh tuấn tổng tài, mỹ lệ mảnh mai nữ chủ, thề non hẹn biển, kết tình tình yêu ~ ~ ~

Vệ Cung Huyền chạy đến cửa sổ, mắt nhìn Nguyễn Mộng bên trong, trong miệng lầm bầm kêu bảo bối ngoan.

Anh không để ý tới viện trưởng bên cạnh, cũng không nghe thấy thanh âm Ôn Dư Thừa vội vã chạy tới, trong mắt trong lòng cũng chỉ có bánh bao nhỏ ở trên bàn phẫu thuật giấy giữa nỗ lực.

Nếu như không có đứa bé, những chuyện này cũng sẽ không xảy ra, bọn họ vẫn có thể tiếp tục hưởng thụ thế giới hai người, bảo bối ngoan của anh cũng sẽ không như vậy bị đau, mình cũng sẽ không đau lòng đến không có cách nào hô hấp.

Vệ đại thần cùng Vệ Tiểu Bảo vì vậy kết làm thù từ đó.

Vệ Tiểu Bảo ra đời ngày thứ nhất:

Bị cô y tá ôm đi rửa sạch, sau đó dùng khăn quần thượng hạng bao bọc, chân tay nhỏ bé mập mạp đều là hàng hiệu, dưới chân đeo thẻ trên đó viết tên tuổi của mẹ.

Bé con vô cùng tràn đầy tinh lực, tứ chi quơ múa, thế nào cũng không chịu ngủ, không khóc không làm khó, trẻ nít nhỏ vừa sinh ra da còn nhiều nếp nhăn.

Vệ Tiểu Bảo cũng như những đứa trẻ khác trong thứ nhất mở mắt, hơn nữa đặc biệt có sức sống, một chút cũng không giống trẻ sơ sinh buồn ngủ.

Ba nuôi Ôn Dư Thừa ở cửa sổ ngắm nhìn, rốt cuộc không dám đi vào, đứa bé – loại sinh vật này đối với anh mà nói thật sự là quá xa vời.

Mà baba Vệ Tiểu Bảo, Vệ đại thần, từ đầu tới đuôi hoàn toàn không hề liếc con một cái.

Bác sĩ mới vừa tuyên bố Vệ Tiểu Bảo thành công ra đời, Vệ đại thần liền trực tiếp vọt tới bên cạnh mẹ Tiểu Bảo, đi theo đến phòng bệnh, sau đó cự tuyệt y tá giúp một tay, một mình đi lấy nước nóng, tỉ mỉ lau người cho mẹ Tiểu Bảo.

Nguyễn Mộng đã không có ý thức, lần sinh con này thật sự chịu nhiều đau khổ, cũng may trước khi sản đạo hoàn toàn mở, cô gặm rất nhiều cánh gà, nếu không chừng phải ở trong quá trình sinh truyền dịch.

Vệ Tiểu Bảo rõ ràng gầy vò hơn so với kiếp trước, và cũng khỏe mạnh hơn rất nhiều, chỉ bằng một điểm này, dù là mình còn phải tiếp tục đau thêm năm giờ, Nguyễn Mộng cũng cam tâm tình nguyện.

Lúc cô mở mắt ra, Vệ Cung Huyền đang đem hết nước bôn đổ vừa nhìn cô tỉnh, kích động không chịu nổi, lời nói không có mạch lạc mà nói:

“Em, em tỉnh rồi? Có đói bụng không? Có mệt hay không? Muốn ăn ít đồ không? Uống nước không...”

“Em không sao...”

Thân thể của Nguyễn Mộng không còn hơi sức, không có nghĩa là chức năng ngôn ngữ cũng đánh mất luôn. Cô khẽ cười:

“Con đâu anh?”

Đứa bé... Đến lúc này Vệ đại thần lúc này mới nhớ tới, đứa con nhà mình đâu?

Vừa quay đầu, phát hiện Ôn Dư Thừa đi vào. Người kia đối diện Vệ Cung Huyền tròn trắng mắt:

“Anh ta làm gì chú ý tới con trai em, chỉ lo chiều cô em thôi.”

Nhìn về phía Nguyễn Mộng rõ ràng tái nhợt yếu đuối rất nhiều, khoát khoát tay với cô:

“Em vừa ra tới, lão Vệ liền hoảng hốt rồi, bảo bảo ở phòng chăm sóc đặc biệt rồi, không có chuyện gì.”

Nguyễn Mộng lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn là không kịp chờ đợi muốn nhìn đứa bé một chút, lập tức dùng ánh mắt cầu xin nhìn về phía Vệ Cung Huyền.

Vệ Cung Huyền bị cô nhìn đến mức cứng ngắc, quay đầu sai khiến Ôn Dư Thừa:

“Đi, đi ôm đứa bé đến đây.”

Thấy người kia tựa hồ có lời muốn nói, đúng lúc bổ sung thêm một câu:

“Trừ phi cậu muốn bị trừ tiền lương.”

Ôn Dư Thừa sùng sốt, oán thăm, hận hận khi dễ Vệ Cung Huyền, bắt đắc dĩ đại thần da dày thịt béo, không chút nào bị dả kích, tiếp tục phục vụ Nguyễn Mộng lau người.

Vệ Tiểu Bảo rất nhanh liền được ôm đến, Ôn Dư Thừa có thể là chưa từng ôm qua vật nhỏ mềm giống như không có khớp xương như vậy, tư thế kia vô cùng quái dị, không khác gì người máy.

Một y tá đi theo bên cạnh anh, có thể là sợ anh không cẩn thận làm rơi đứa bé.

Thật nhỏ, thật mềm, thật ấm áp.

Nguyễn Mộng ôm ái nắm cổ tay nhỏ bé béo ụt ịt của Vệ Tiểu Bảo, trong lòng tràn đầy cảm động.

Kiếp trước cô vừa mới sinh con liền vội vã muốn gặp Vệ Cung Huyền, ngược lại đã không nhớ ra được bộ dáng con trai vừa sinh thế nào. Thì ra là bé đáng yêu, xinh đẹp, hoạt bát như vậy.

Mắt giống như hai viên ngọc quý, lông mi thật dài vừa đen vừa dày, miệng nho nhỏ, hai má phỉ phỉ, cả người tựa như một khối bông mềm mại!

Trong hốc mắt không biết sao liền chứa đầy nước mắt, một giọt một giọt rơi xuống. Vệ Cung Huyền lập tức nóng nảy, làm sao cũng không dụ dỗ được.

Nguyễn Mộng ngẩng đầu bày tỏ mình không có việc gì, sau đó nhẹ nhàng, đặt một nụ hôn tình thương trên trán Vệ Tiểu Bảo.

Bảo bối, rốt cuộc con đã trở lại, lần này mẹ sẽ không bao giờ để cho con bị tổn thương chút nào nữa, mẹ nhất định phải cho con trở thành đứa bé hạnh phúc nhất trên thế giới, con sẽ không phải khóc nữa, cũng sẽ không có ai không chơi cùng con, bảo bối của mẹ, mẹ còn nợ con một tiếng thật xin lỗi, đời này mẹ nhất định dốc hết tất cả bồi thường con.

Cả người bạn Vệ Cung Huyền tản ra vị chua, ánh mắt bà xã luôn dính vào trên người đứa bé hoàn toàn không nhìn anh, bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là đem Ôn Dư Thừa khai đao:

“Cậu còn không đi, chờ trừ tiền lương sao?”

Khóe miệng của Ôn đại thiếu gia co giật, một hồi lâu, mắng một câu:

“Hèn hạ!”

“Nhưng là hữu hiệu.”

Thấy Ôn Dư Thừa khó chịu, Vệ Cung Huyền cũng liền sáng khoái, cuối cùng cũng đã tìm về một chút cân bằng. Anh chỉ chỉ cửa phòng bệnh.

“Đi đi, không tiễn.”

Mẹ nó... Dừng qua liền bỏ rơi a! Ôn Dư Thừa rất muốn mắng thô tục, cũng thấy nhìn Nguyễn Mộng cả người tràn đầy hạnh phúc, lại nhìn bạn đại thần đang tràn đầy vị chua, cười:

“Ghen thế, đứa bé còn chưa có lớn lên đâu, về sau cậu còn phải chịu dài dài đấy!”

Anh ngồi chờ bị kịch xảy ra. Nói xong hất đầu, vênh vác đắc ý mà bước thẳng đi.

Vệ Cung Huyền cắn răng, quyết định trừ người nào đó 50% ba tháng tiền lương. Vừa nghĩ như thế, tâm tình nhất thời thoải mái rất nhiều, nhưng vừa quay đầu lại, thấy Nguyễn Mộng vẫn ôm đứa bé không buông tay, ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn một cái, thật sự là hân hạnh.

“Bảo bối ngoan, em mệt không, đem con cho y tá đi, em nghỉ ngơi một chút trước.”

Đội mây giây, Nguyễn Mộng không để ý anh, cô đã hoàn toàn đắm chìm ở trong vui sướng vô biên rồi.

Vệ Cung Huyền thật tức chết, lập tức đưa tay đem Vệ Tiểu Bảo từ Nguyễn Mộng trong ngực đoạt lấy, nhưng vừa tiếp xúc tới trên tay, mới phát giác được dọa người:

Sao lại mềm như vậy, non như vậy! Nâng niu trong tay không khác gì thác nước, mềm nhũn trắng nõn, giống như một khối bông vừa mềm vừa ấm.

Anh cứng ngắt nửa ngày, không biết nên làm sao, làm sao đây, cuối cùng không có biện pháp, chỉ có thể đem ánh mắt cầu cứu hướng về phía Nguyễn Mộng. Nguyễn Mộng nhìn cười vờn tay với anh, lại đem bảo bối tiếp về mình ôm trong ngực.

Vệ Tiểu Bảo tỉnh, đang mở to đôi mắt tò mò chuyển nhanh như chớp, lông mi dày chom chớp, rõ ràng là một cậu bé trai, nhưng lại không khác gì búp bê Baby, đôi tay nhỏ bé quơ quơ.

Cậu quá nhỏ, vẫn không thể khống chế tứ chi, bàn tay ú núc ních không ngừng đụng phải mặt Nguyễn Mộng, Nguyễn Mộng nhẹ nhàng ngậm đầu ngón tay út, miệng của Vệ Tiểu Bảo liền toét ra, giống như đang cười.

Làm sao có thể hình dung cái loại cảm động đó đây?

Nguyễn Mộng chỉ muốn đem con tiến vào trong thân thể chính mình, đời này không bao giờ buông ra nữa. Mà Vệ Cung Huyền vẫn cứ đắm chìm trong cái ôm khi này, mới vừa rồi... Anh thật sự là ôm con của mình mà không phải một khối thịt?

Không có xương, giống như không có xương! Thân thể nhỏ bé tất cả đều mềm đến lạ thường, nhưng mà... Nhưng mà lại đáng yêu đến như vậy. Anh

không nhìn được đem tầm mắt nhìn đến trong ngực Nguyễn Mộng.

Nhìn vợ yêu cùng con trai của mình, trong lòng tràn đầy cảm động, hốc mắt cay cay, thiếu chút nữa rơi xuống giọt lệ của đàn ông, thật may là đại thần tự chủ cực lớn mới miễn cưỡng đè nén.

“Bảo bối ngoan! Đặt tên cho con trai đi?”

Đang trêu chọc đứa bé, Nguyễn Mộng ngẩng đầu lên, đáy mắt tràn đầy nụ cười. Thật ra thì cô rất mệt mỏi, có thể vừa nhìn thấy con trai, thì cả người tràn đầy vui sướng, nhưng chốc lát lại mệt mỏi, chỉ muốn ôm con, ôm ôm, vĩnh viễn không buông ra.

“Gọi Tiểu Bảo có được hay không?”

Đại thần lặng yên:

“Vây còn tên?”

“Tên thì đương nhiên là do baba đặt rồi, có phải hay không bảo bối?”

Nguyễn Mộng lại hôn lên gương mặt phúng phính của con trai, thấy thế nào cũng thấy con trai nhà mình đáng yêu đến chết ngượng, không muốn buông tay chút nào.

Baba... Anh là baba của đứa nhỏ mềm mịn như phấn này, là chồng viên phấn bánh bao trên giường. Anh là người thân của bọn họ, là người bọn họ dựa vào, đây là người nhà của anh, người thân của anh!

Vệ đại thần từ trước đến nay luôn cơ trí quyết đoán, sát phạt anh mình hít mũi một cái, hốc mắt ửng hồng.

Nguyễn Mộng ngẩng đầu không cẩn thận nhìn thấy, nhát thời sợ hết hồn:

“A, A Huyền?”

Anh cẩn thận ngồi bên cạnh Nguyễn Mộng, đem hai người mà anh yêu nhất trên đời ôm đến trong ngực, nhỏ giọng nói:

“Bảo bối ngoan, anh đã nói với em chưa? Anh yêu em.”

Nụ cười nơi khóe miệng của Nguyễn Mộng lập tức động lại. Cô sững sờ nhìn Vệ Cung Huyền, có chút không thể tin được mình đã nghe được cái gì.

“A Huyền... A Huyền anh mới vừa nói gì?”

Là cô nghe lầm sao? Không phải chứ, không phải chứ?

Vệ Cung Huyền rốt cuộc nhìn không được, nước mắt rơi xuống, đã nhỏ lên mặt Vệ Tiểu Bảo, bé con giật giật, đôi mắt to nhìn chăm chăm ba mẹ của mình.

“Anh yêu em a, bảo bối ngoan, Anh yêu em.”

Anh ôm Nguyễn Mộng, thật chặt.

“Tiểu Bảo, tên sẽ là Vệ Nặc, đại biểu cho lời thề của anh đối với em, anh yêu em, cả đời không thay đổi.”

Vệ Nặc... Quả nhiên là gọi Vệ Nặc, cũng là vì cô mới gọi.

Nguyễn Mộng muốn cười, nhưng cuối cùng lại biến thành khóc, cô tiến sát trong ngực Vệ Cung Huyền, hít hít mũi, kiếp trước lẫn kiếp này, cô đã thương anh mấy mươi năm, rốt cuộc cũng đã đổi về một câu anh yêu cô.

“Em cũng yêu anh, cũng cả đời không đổi.”

Đại thần cũng bị cảm động, anh vừa định nói chuyện, liền nghe đến cửa phòng bệnh truyền đến tiếng “Khụ khụ”:

“Mẹ không có ý quấy rầy hai con nói chuyện yêu đương... Nhưng có thể để mẹ xem đứa cháu nội vàng ngọc của mẹ một chút trước không?”

Nguyễn Mộng vừa nhìn, là mẹ chồng mình, mặt bánh bao đang trắng xanh liền biến đỏ, yếu ớt mà kêu một tiếng “Mẹ”, nửa ngày không dám nhúc nhích. Lời mình vừa nói ban nãy đã bị nghe được. Thật sự là...

“Bà Lâm à, sao mẹ lại trở lại?”

Vệ Cung Huyền nhú mày.

“Ba đâu?”

“Lão già kia đi quá chậm, mẹ lên trước. Đến đây, con dâu ngoan, mau đưa cho mẹ ôm tiểu bảo bối chúng ta một cái.”

Lâm phu nhân không kịp chờ đợi vươn tay muốn ôm Vệ Tiểu Bảo, Nguyễn Mộng đỏ mặt đem con trai đưa ra ngoài, kiếp trước quan hệ của cô cùng mẹ chồng không xem là xấu lắm.

Cha mẹ chồng cũng vẫn luôn tỏ ra bất mãn đối với việc đại thần cùng người phụ nữ kia ở chung một chỗ, cho đến sau này mình sa sút cực độ, bọn họ mới hoàn toàn chết tâm, cũng liền từ từ xa cách.

Đời này gặp lại được mẹ chồng, Nguyễn Mộng cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Lâm phu nhân là một người phụ nữ vô cùng nhiệt tình, khác hẳn với đại thần và Vệ baba lại thiên hướng về trầm ổn, tính tình của Vệ Cung Huyền giống cha, Nguyễn Mộng nghĩ nghĩ, Tiểu Bảo kiếp trước hình như cũng là theo đại thần

Đang suy nghĩ mông lung, trong phòng bệnh lại có vài người bước vào, cha mẹ Nguyễn, và Vệ baba. Trong tay ba người đang xách túi lớn túi nhỏ, toàn bộ tiền vào.

Bạn đang đọc truyện *Sự Huyền Diệu Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: chương 34

Nguyễn Mộng có chút há hốc mồm, cô nhìn ba mẹ mình, lại nhìn cha mẹ chồng, thật lâu không biết đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Mẹ Nguyễn mất tinh thần nhìn thấy Lâm phu nhân trong ngực ôm tiểu bảo bối, tâm nhột nhột khó nhịn.

Nhưng vẫn là trước tiên đem ấm giữ nhiệt trên tay giao cho Vệ Cung Huyền, nói là mang theo cháo gà dầu vừng cho Nguyễn Mộng, sau đó đi tới bên giường sờ sờ mặt Nguyễn Mộng, thương tiếc không dứt:

“Rất đau có đúng không?”

Con gái mình, sao bà lại không hiểu rõ, từ nhỏ tính tình liền yếu ớt, sợ đau sợ té, bình thường trầy xước chút xiu cũng không chịu nổi, huống chi là sinh con khổ cực như vậy.

Lắc đầu một cái, Nguyễn Mộng bày tỏ mình không sao, Mẹ Nguyễn lại sờ sờ thân hình mềm mại của cô, dặn dò Vệ Cung Huyền chăm sóc cho cô, ngay sau đó liền chuyển hướng nhìn Lâm phu nhân ôm Vệ Tiểu Bảo ở trên tay.

Còn lại hai vị cha đi tới, Vệ baba luôn luôn trầm mặc ít nói, mặc dù trong lòng cực kì mừng rỡ vì đứa cháu nội của mình, nhưng ngoài mặt không có biểu tình quá lớn.

Nguyễn baba lại hung tợn nhìn chằm chằm Vệ Cung Huyền đang dứt từng muỗng từng muỗng cho Nguyễn Mộng, chính là thằng nhóc khốn kiếp này, đã lừa gạt đi bảo bối ngoan của ông!

Lập tức cắn răng nghiêng lợi nói:

“Không phải nói sinh tại nhà sao? Tại sao lại đến bệnh viện?”

Bệnh viện... Bệnh viện? Nguyễn Mộng hậu tri hậu giác không biết, hiện tại mới ý thức tới mình là ở trong bệnh viện, trí nhớ kinh khủng của kiếp trước lại cuốn tới, cả người cô cũng cứng lại.

Vệ Cung Huyền nhạy cảm nhìn ra cô không thích hợp, vội vàng bế cô đến trong ngực dịu dàng dụ dỗ:

“Đừng sợ đừng sợ, không sao, không sao đâu.”

Trời ạ, anh lại quên! Thời điểm vỡ nước ối anh quá nóng nảy, lại quên đã sớm liên lạc bác sĩ về đến nhà, quên luôn vợ yêu của mình sợ bệnh viện đến chết được!

Làm anh kinh ngạc chính là Nguyễn Mộng từ từ đẩy anh ra, trên mặt bánh bao nho nhỏ vẫn còn nổi khiếp sợ, đáy mắt vẫn có vẻ sợ hãi, nhưng không có sợ như trước.

Anh theo tầm mắt vợ nhìn sang, khuôn mặt Vệ Tiểu Bảo trắng hồng hào béo ụt ịt nhỏ nhắn xuất hiện tại trước mắt.

“Em không sợ, em không sợ.”

Giống như là tự mình cho thêm lòng can đảm, Nguyễn Mộng nói một lần rồi lại một lần.

Đúng vậy, cô không sợ, cô thật sự không sợ. Bảo bối của cô ra đời tại nơi này, đây là nơi trời cao đem bảo bối trả lại cho cô, sao cô lại sợ chứ?

“A Huyền, em hơi đói, anh tiếp tục đút em có được hay không?”

Vệ Cung Huyền hôn một cái khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, cúi đầu, không có bị bất luận kẻ nào nghe được:

“Anh yêu em, bất kể xảy ra cái gì, cũng còn có anh đây.”

Nói xong, múc một muỗng cháo gà, thổi nguội, đưa tới khóe miệng Nguyễn Mộng.

Không ai để ý tới mình, Nguyễn baba tức đến giờ chân.

“Cậu có nghe đến lời của tôi hay không!”

Nếu như không phải là bọn họ điện thoại gọi điện thoại đến nhà cô mãi không ai nghe máy, ông và vợ cũng sẽ không lo lắng trở lại nhìn một chút, kết quả vừa mở cửa, không có ai!

Không ai thì thôi đi, gọi điện thoại cho bác sĩ gia đình, nói là không có nhận cuộc gọi nào từ Vệ gia! Vậy bảo bối ngoan nhà ông đâu? Bảo bối ngoan đi nơi nào?

Hai vợ chồng già lại chạy đến đại sảnh, thế mới biết thì ra là bảo bối ngoan muốn sinh, chân của Nguyễn baba lúc ấy cũng đã nhũn ra rồi.

Mẹ Nguyễn thì tương đối tỉnh táo, nhưng lại không biết bọn họ đi bệnh viện nào, ở phòng bệnh nào, không thể làm gì khác hơn là cố gượng quay trở về, làm bộ như trấn định tự nhiên mà nấu nồi cháo gà, cũng đang khi đó, Ôn Dư Thừa gọi điện thoại lại, bọn họ mới biết con gái ở nơi nào.

Kết quả không đến thì thôi, vừa đến thì đã gặp ngay ông bà thông gia ở cửa thang máy. Hai thông gia cũng chưa gặp được nhau mấy lần, nói cũng không được mấy câu, nhưng Vệ Tiểu Bảo vừa sinh, rốt cuộc lại để cho bọn họ gặp mặt thường hơn.

“Ba... Ba không khỏe sao.”

Nguyễn Mộng cau mày, thần sắc có chút mệt mỏi, nhưng vẫn uống một hớp cháo gà. Vệ Cung Huyền lúc này mới chú ý tới cha vợ này giờ mình không thấy, lập tức quay đầu lại, mang theo ba phần lấy lòng:

“Xin lỗi, ba, con mới vừa không có chú ý nghe, ba nói cái gì tới?”

Nguyễn baba bị tức đến dựng râu trợn mắt, nhưng con gái bảo bối nói mình rất ồn ào, hơn nữa ở trước mặt thông gia, ông cũng không tiện phê phán con rể:

“Hừ.”

Tự mình biểu đạt xong liền thoải mái, giọng nói lập tức liền thay đổi rồi.

“Bảo bối ngoan mệt mỏi không? Mau mau ngủ đi, ba với mẹ con mời vú em, đặc biệt giúp con ở cữ, phụ nữ a, thời điểm này là quan trọng nhất đó, không chăm sóc kỹ lưỡng sẽ bệnh về sau đó!”

Giọng nói rất nghiêm túc cùng chuyên nghiệp, khiến Vệ baba vẫn trầm mặc quăng tới ánh mắt không hiểu.

Nếu như ông nhớ không lầm, ông thông gia không phải giáo sư văn học sao? Sao lại rành mấy chuyện riêng của phụ nữ thế này?

Nguyễn Mộng cũng rất quần bách, cô gật đầu một cái, cũng là thật mệt nhọc, đưa tay muốn ôm Tiểu Bảo, hôn lên miệng và gương mặt phấn nộn, mới lưu luyến không rời nhìn đến khi con bị cha mẹ cha mẹ chồng vậy quanh mang đi, miệng cũng chu lên.

Vệ Cung Huyền không mất thời cơ len lén hôn cô, đem chần bông kéo lên cho cô:

“Ngao ngoãn ngủ một lát nhé?”

Nguyễn Mộng thật biết điều gật đầu, trong chốc lát liền tiến vào mộng đẹp.

Cô cho là sanh xong con trai, ngày tháng cực khổ sẽ chấm dứt. Trước kia mang thai ví dụ như hành động không có tiện, ngủ không thể lật người, cần người khác giúp một tay tắm... .

Mình sinh rồi, mấy chuyện phiền phức đó sẽ không xuất hiện nữa.

Nhưng mà! Cô! Sai! Rồi!

Tháng đầu ở cữ trừ cho con bú, cô không hề được ôm Tiểu Bảo vượt quá mười phút, luôn có mẹ chồng hoặc là mẹ tới đem Tiểu Bảo mang đi, nói là cô đang trong tháng, chờ ra khỏi tháng sẽ đem Tiểu Bảo trả lại cho mình.

Điều này cũng thôi đi, nhưng làm người ta giận sôi nhất chính là: trong một tháng này, cô ngay cả phòng bệnh... không, là giường bệnh cũng không được xuống!

Nếu như nói những thứ này cũng có thể làm cho người chịu được, như vậy liên tục uống một tháng ăn canh cá cùng dầu vừng Gà, thì ai sẽ chịu không nổi đây!

Nguyễn Mộng thật vất vả gầy đi như vậy, kết quả nuôi một tháng, cảm giác mình giống như lại mập lên!

Cực kỳ khiến cô phát điên nhất là: Không được, tắm!

Ai có thể tưởng tượng ra được... Vào mùa thu, tháng chín, khí trời còn nóng chết đi được, không khí lại khô ráo, cô suốt cả một tháng không có tắm a!

Thỉnh thoảng làm nũng với ông xã để được anh lau mình được một chút thì hai bà mẹ thần thông quảng đại cũng có thể trong nháy mắt xông phá chương ngại vật nặng nề đi vào ngăn cản, tóc ngứa muốn chết, trên người càng thêm khó chịu, nhưng chỉ là không thể tắm!

Chỉ là cô rút cuộc cũng xong, ngày đầu tiên vừa về đến nhà, Nguyễn Mộng ở trong phòng tắm suốt hai giờ, nước mắt ào ào.

Cha mẹ Nguyễn sắp lên lớp, cha mẹ Vệ lại còn phải tiếp tục du lịch vòng quanh thế giới.

Cho nên Nguyễn Mộng sau khi xuất viện trở về, Lâm phu nhân sau khi nói cho Nguyễn Mộng một đồng lớn hạng mục công việc cần chú ý, sau lưng hăng cho cô một cái hôn.

Bảo cô nhất định không được để mình quá mệt mỏi, nên việc chăm đứa bé cùng nấu cơm quét dọn vệ sinh cái chuyện gì cũng giao cho Vệ Cung Huyền.

Nguyễn Mộng im lặng, thật ra thì mẹ chồng có phải mẹ ruột của Vệ đại thần nhà cô không chứ???

Từ phòng tắm ra ngoài, cô mặc áo ngủ dây nhìn Vệ Tiểu Bảo đang nằm ở trên giường lớn phun bong bóng chơi.

Bé con đã nẩy nở rồi, mặt mày không thể nói là giống mình hay giống đại thần, nhưng gương mặt bánh bao vừa nhìn thì đã biết là mình di truyền.

Thấy mẹ ra ngoài, Vệ Tiểu Bảo chắc chắn phun bong bóng vui vẻ hơn, bàn tay ú, núc ních quơ múa mọi nơi, thấy mẹ cảm thấy kỳ quái gì đó đang sấy tóc, nhóc cũng rất vui vẻ, đuôi móng vuốt đi nắm lấy tóc Nguyễn Mộng.

Tóc của cô thật dài, đã sắp đến eo rồi, lúc mang thai ngại phiền toái muốn cắt, nhưng Vệ Cung Huyền lại không cho phép, sau lại cô cũng lười quan tâm, toàn quyền giao cho đại thần xử lý, hiện tại ra khỏi trong tháng, chính mình gọi đầu mới phát hiện tóc mình đã dài như vậy!

“A, Tiểu Bảo hư, không cho phép nắm tóc mẹ...”

Nguyễn Mộng tắt máy sấy, lấy tóc ướt của mình ra khỏi tay Vệ Tiểu Bảo, trẻ con hơi sức cũng không lớn, lập tức liền rút ra rồi.

“Chắc chắc”, tiếp tục phun bong bóng, thấy vẻ mặt mẹ khổ sở, Vệ Tiểu Bảo bày tỏ rất sung sướng.

Vệ Cung Huyền bụng ly sữa bò đi vào, thấy hai mẹ con đang trên giường lớn chơi kéo co tranh tài, trong lòng anh mềm nhũn, chỉ có cảm giác hận mình không đem những điều tốt đẹp nhất trên thế giới đến trước mặt bọn họ.

Đem tóc của vợ để ra phía sau, đưa ly sữa tươi tới, sau đó cầm lên máy sấy giúp cô sấy tóc.

Nguyễn Mộng uống từng chút, từng chút một, nhìn Vệ Tiểu Bảo không an phận xoay tới nhích lui. Đáng tiếc, cậu nhóc mới hơn một tháng một chút ngay cả bò cũng không biết, chỉ gấp đến mức cứ mãi hừ hừ, hình như là đói bụng.

Nguyễn Mộng hì hì cười một tiếng, nhìn khúc thịt mập ú mềm mềm không ngừng loay hoay lộn nhào trên giường, cô đem sữa tươi ly bỏ vào đầu giường, ôm lấy Vệ Tiểu Bảo, kéo áo ngủ của mình cho con bú sữa.

Bé con rất bá đạo, không chỉ có muốn ăn, còn muốn sờ, hai móng vuốt nhỏ bé nắm hết sức chặt, Nguyễn Mộng cũng không thấy có chỗ nào không ổn, hơn một tháng nay cô đều cho con bú như thế này, nào biết hôm nay sẽ xảy ra chuyện.

Thật ra thì Nguyễn Mộng cũng không biết chuyện rút cuộc xảy ra thế nào.

Cô rõ ràng đang yên lặng cho con bú, tự nhiên từ phía sau vươn ra một cái tay đẩy bộ ngực đầy đặn cho đứng lên... A, dĩ nhiên, còn bao gồm tay Vệ Tiểu Bảo mập.

Cô kinh hô một tiếng, sợ hù Vệ Tiểu Bảo, chỉ có thể dùng mắt khiển trách người đùa giỡn cô:

“A Huyền!”

Vệ Cung Huyền cười nhẹ, nhẹ nhàng nắm giữ móng vuốt Vệ Tiểu Bảo mập lại, sau đó anh thay thế xoa nơi đầy đặn căng cứng rất tròn.

Mặt Nguyễn Mộng càng ngày càng hồng, cô ôm con trai xoay vòng vo, muốn tách rời khỏi Vệ Cung Huyền tiến công.

Đáng tiếc, cùng đại thần đầu từ trước đến giờ đều đã chết rất thảm, anh giống như biết cô muốn tránh về hướng bên kia, cô vừa mới chuyển, người đã ở tại bên kia chờ.

Nguyễn Mộng rất muốn tông cửa xông ra, chỉ là con trai đang mút lấy đầu ngực của mình “chặc chặc”, giờ phút này cô tựa như châu chấu trên sợi dây thừng, có lẽ còn có thể miễn cưỡng nhảy mấy cái, nhưng chỉ là mấy cái, chủ yếu quyền hành động là trong tay người kia.

Khụ, hôm nay anh là dao thót cô là cá thịt uh?

Nguyễn Mộng liền suy nghĩ cái vấn đề này. Chỉ là đầu óc của cô khi đi chung với đại thần đại đa số đều là héo rút...

Cho nên trong mấy phút đồng hồ muốn cũng không nghĩ ra biện pháp nghiêm chỉnh gì. Đợi đến lúc cô lấy lại tinh thần, Vệ Tiểu Bảo đã ăn no, mà Vệ Cung Huyền cũng đã hoàn toàn chiếm cứ hai bầu ngực đầy đặn của cô.

Cả người cũng bị Vệ Cung Huyền ôm lên, Nguyễn Mộng sợ tới mức vươn tay ôm lấy cổ anh, sợ bị té xuống.

Thời điểm ở cứ hai bà mẹ thay phiên cho cô ăn ngon, đại thần cũng dùng sức ép cô ăn, hiện tại so với trước khi mang thai cô gầy ốm thì hiện nay cô lại mập thêm ba cân. Eo éch thịt thịt, vốn dĩ gương mặt tròn như bánh bao, hiện tại càng thêm mũm mĩm.

Cho nên, anh ôm nổi sao?

Chỉ là Nguyễn Mộng rất nhanh liền đem cái ý nghĩ này bóp chết, cô nhớ tới sau khi mình mang thai mấy tháng, hơn một trăm ba mươi cân, đại thần ôm lên còn dễ dàng, nhưng bây giờ thì có tính là gì.

“Đợi, đợi chút... A Huyền, mau thả em xuống... em, em có chứng sợ độ cao!”

Cái này nếu là trước kia, Vệ Cung Huyền sẽ lập tức để cô xuống, vô cùng khẩn trương trên dưới kiểm tra một phen.

Nhưng từ khi Nguyễn Mộng hết thời gian ở cử chết sống gì cũng không chịu cho anh ôm, còn luôn tìm lý do kiểm soát nói láo dụ dỗ anh.

Cái gì nhức đầu, đau bụng, đau chân, chứng sợ độ cao, bệnh quáng gà.... Chỉ còn chưa nói bị bệnh SARS thôi, đợi đến khi trái tim anh mềm nhũn, liền lập tức chuẩn mất, anh muốn bắt cũng không bắt được.

“Lừa gạt ai đó, hả? Chứng sợ độ cao còn ở lâu mười à? Mỗi ngày đến trên ban công phơi quần áo tươi hoa không biết là bánh bao tròn tròn nào ấy nhỉ?”

Khụ, bị vạch trần rồi.

Nhưng mà do được bạn Ôn Dư Thừa lâu dài hun đúc, nên da mặt của bạn Nguyễn Mộng cũng từ từ dày hẳn lên. Nhất là bây giờ Vệ Cung Huyền đối với cô muốn gì được đó, cô không sợ anh, đương nhiên còn can đảm làm ngược với anh:

“Nào có, chứng sợ độ của cao em có tính ngẫu nhiên, chỉ cần khẩn trương sẽ tái phát, bình thường đi phơi quần áo thì không có khẩn trương a.”

Nghe cái miệng nhỏ nhắn của cô bịa đặt lung tung. Vệ Cung Huyền cũng không tranh cùng cô.

Nguyễn Mộng thấy thần sắc anh bình thản, cho là anh bị mình thuyết phục, trong bụng vui vẻ, nào biết cả người đang bị khiêng. Cô chỉ mặc áo ngủ! Phía dưới là chân không đó a!

Như vậy mỗi lần bị khiêng, thật khó coi!

“A Huyền A Huyền... người ta thật sự có chứng sợ độ cao... á!”

Tốt, cô bé tinh quái này, cưng chiều em, em xem anh là quả hồng mềm muốn vo tròn bóp méo thế nào cũng được ư, ngay cả ôm cũng không cho ôm.

Vệ Cung Huyền thấp thòm suy nghĩ, tốc độ vận chuyển đại não nhanh chóng thoáng qua vô số chủng loại biện pháp có thể hành hạ cô chết đi sống lại, nhất nhất bị phủ quyết.

Bởi vì không phải quá tàn nhẫn chính là quá máu tanh, cô mới ra tháng, mấy thứ đó để sau này chậm rãi hưởng thụ thì tốt hơn nhiều.

“Thật có chứng sợ độ cao? Không gạt anh?”

Đôi mắt của Nguyễn Mộng lóe lên tia gian xảo, nghiêm chỉnh gật đầu:

“Thật!”

Vệ Cung Huyền liền đem cô buông xuống, đưa tay giống như là muốn sửa sang lại áo ngủ cho cô.

Nguyễn Mộng ngoan ngoãn đứng bất động, trong lòng rất vui vẻ mình lại tránh được một kiếp. Nào biết anh không phải sửa y phục cho cô, mà là lột hết y phục !

“A...” — thét chói tai.

Vệ đại thần vô cùng bình tĩnh, vợ anh từ trước đến giờ tắm xong không thường mặc nội y, mới vừa lại đút cho con trai, hiện tại vừa cởi ra liền lộ ra trọn vẹn hết rồi.

Chiếc eo nhỏ non mềm đó, bộ dáng nhỏ nhắn đáng yêu động lòng người đó, thân thể tròn trịa, mềm mại, da trắng nõn, làm bạn đại thần nào đó vừa nhìn thấy thú tính bùng bùng phát.

May là đại thần kiên định, chứng kiến tới một màn mê người này vẫn chưa nộ khí giới đầu hàng.

Mang thai Vệ Tiểu Bảo hơn chín tháng, sau đó là sinh con, sau đó lại ở cữ một tháng, tiếp lại né anh nửa tháng. ...

Anh đã hơn mười một tháng không được làm ah! Có người đàn ông nào có thể nhẫn như anh sao?

Đáng giận nhất chính là bảo bối ngoan một chút cũng không ngoan, cả ngày coi anh như tên háo sắc, nếu không phải là anh cơ trí, không ra vẻ mình non nớt, cô sẽ bảo Vệ ngực lúc cho con bú, không cho anh đụng ah!

Nghĩ tới đây, càng nghĩ càng tức, bàn tay đặt lên hai ngực vuốt ve, Vệ Tiểu Bảo là một đứa nhỏ tham ăn có thể nằm như heo con, thân thể Nguyễn Mộng không tệ, nghỉ ngơi cũng tốt, hai bà mẹ còn cho cô bổ sung càng thêm nhiều sữa.

Đã có thể như vậy rồi, Vệ Tiểu Bảo ăn uống cũng no đủ. Thật may là Lâm phu nhân cùng Mẹ Nguyễn vẫn cho rằng trong tháng là lúc cải thiện thể chất người phụ nữ tốt nhất, cho nên hiện tại, Nguyễn Mộng cũng coi là tuyệt đối khỏe mạnh, ngay ở góc độ cá nhân của bạn Vệ đại thần nhìn sang thì:

Tuyệt đối tiếp nhận được anh. Cái gì mà đau bụng, đau bao tử, mông đau gì đó tất cả đều là lấy cớ.

Càng nghĩ thì càng hận không thể bóp chết viên bánh bao mập này, chỉ biết gạt anh, ỷ vào anh cưng chiều, coi anh như khi con đùa bỡn, thời điểm ở cữ không cho đụng coi như xong, trong tháng xong, nửa tháng còn không cho đụng cái này gọi là cái gì?

Cô không cho đụng, anh càng muốn đụng, không thì anh nhất định sẽ giết chết cô.

Nguyễn Mộng cũng mơ hồ cảm giác mình dữ nhiều lành ít, lập tức dâng lên gương mặt tươi như hoa, nhưng bàn chân như bôi dầu đã chuẩn bị sẵn sàng.

Lúc trước chiều này cô cũng dùng qua, thừa dịp đại thần không chú ý chạy vào phòng khách, đại thần cũng không có biện pháp bắt cô.

Nhưng cô đã quên, ông bà xưa có câu ngàn ngữ gọi là ngã một lần khôn hơn một chút.

Vệ Cung Huyền bị mắc bẫy một lần, đã sớm đã có kinh nghiệm, cô còn dám gạt anh, cứ chờ bị làm đến mức nước mắt lưng tròng muốn sống không được muốn chết cũng không xong đi.

Bi kịch, bi kịch mà, thật là bi kịch.

Nguyễn Mộng nếu là con cháu của Tề thiên, thì Vệ Cung Huyền chính là Phật Như Lai, bởi vì Tề thiên có tài giỏi đến đâu đi chăng nữa cũng không thể thoát khỏi bàn tay của anh.

Cả người bị ôm siết vào ngực làm Nguyễn Mộng nóng nảy, giằng giằng còn muốn chạy, Vệ Cung Huyền hạ giọng một tiếng:

“Nếu em con chạy nữa, anh sẽ làm em trước mặt Vệ Tiểu Bảo!”

Vì vậy Nguyễn Mộng lập tức ngoan ngoãn, mặc dù con trai còn nhỏ, cái gì cũng không hiểu, nhưng cô một chút cũng không muốn làm cho nhóc con sớm tiếp nhận giáo dục giới tính như vậy. Còn là đến từ cha mẹ! Lập tức chịu uất ức.

Cuộc sống như thế này đã lâu ngày rồi, đại thần cũng đã tỏ tình với cô, nên lá gan của cô cũng to hơn được một chút, cũng đã dám cùng Vệ Cung Huyền sẵn giọng, nháy mắt một cái, lệ tuôn trào:

“Anh khi dễ em”

Vệ Cung Huyền cảm thấy oan ức, là ai khi dễ ai, rốt cuộc ai khi dễ ai vậy?

“Ác nhân cáo trạng trước.”

Nguyễn Mộng phồng má, anh liền đưa tay tới búng một cái, gương mặt phẫn nộ bánh bao của cô bị búng hơi ửng đỏ.

Nguyễn Mộng mấy tháng này bị nuông chiều quá mức, vốn là da còn có chút bệnh hoạn tái nhợt, hiện tại khỏi hẳn, cả người như hòa cùng sữa tươi, trắng

non mềm mịn, cả người và da cũng trong trắng lộ hồng, giống như bạch ngọc thượng hạng.

Thật ra thì anh búng cũng không đau, nhưng bạn Nguyễn Mộng đang có âm mưu nên ôm gò má la dừ dội.

Vệ Cung Huyền không có cách, anh nhẫn nại, thực sự anh cũng không phải muốn trêu chọc Nguyễn Mộng đến bật khóc, ôm cô vào lòng, dỗ dành gọi bảo bối ngoan, cho thấy phẩm chất tốt nhất của thê nô.

Nào biết bánh bao mập vốn muốn trốn anh, anh vừa buông tay, thân thể nhỏ xinh trần trụi không mảnh vải kia lập tức chạy đến cửa nhanh như tên bắn, kéo tay cầm cửa liền muốn trốn... Trốn không được a, cửa bị khóa!

Nguyễn Mộng thế này mới ý thức được Vệ Cung Huyền sau khi vào cửa liền chứa tư tưởng xấu, mình lại làm ra chuyện xấu này, làm sao đây?

Cổ nhân nói: thức thời mới là trang tuấn kiệt, không bằng cầu xin tha trước.

“Sao rồi?”

“Thật xin lỗi A Huyền em sai lầm rồi.”

Vệ Cung Huyền cười híp mắt:

“Sai ở chỗ nào?”

Bạn đang đọc truyện *Sự Huyền Diệu Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: chương 35

Nguyễn Mộng cẩn thận từng li từng tí liếc sắc mặt Vệ Cung Huyền, trong lòng có chút thấp thỏm, nhưng vẫn là nhắm mắt nói:

“Lỗi là không nên muốn chạy trốn.”

“Đúng...”

Vệ Cung Huyền gạt đầu tỏ vẻ hiểu rõ, đôi tay đưa tới nắm chặt hông của cô, lần nữa ôm cô trở về trong ngực mình, ngón tay không an phận ở trên eo cô vuốt ve.

Nguyễn Mộng không sợ nhột, nhưng là anh vuốt ve vô cùng nhẹ, giống như là phiến lông vũ. Trong lòng cô lại chột dạ, không dám nhúc nhích, chỉ cảm thấy eo bị động vào ngứa ngáy tê dại.

“Vậy bây giờ em phải bày tỏ á náy thế nào đây?”

Bày tỏ á náy?... Mặt Nguyễn Mộng cương cứng một chút, cười gượng:

“Về sau, đợi đến về sau hãy bày tỏ, có được hay không?”

Thấy Vệ Cung Huyền lắc đầu, mặt bánh bao trong nháy mắt trắng bệch,

“Không, đừng á...”

Muộn rồi. Cả người đã bị Vệ Cung Huyền dễ dàng ôm cô ném tới trên giường...

Vệ Tiểu Bảo mở một đôi mắt to nhìn ba mẹ kỳ quái động thủ, cái miệng nhỏ nhắn không răng cười toe toét, cũng không biết đang cười cái gì.

Mỗi lần bị Vệ Cung Huyền ngăn chặn, Nguyễn Mộng cũng biết không chạy được rồi, cô cầu xin tha thứ, tựa như nhìn anh, cho là anh có thể bình thường mà bỏ qua cho mình.

Nào biết vừa nhìn, trong mắt đại thần lại phát ra tia sáng lạ thường, hiển nhiên là sắp đói điên rồi. Môi hồng bị cắn, môi lưỡi thuộc về phái nam nóng bỏng nhét vào, cô muốn nói chuyện, nhưng một chữ cũng phun không ra.

Đợi đến khi Vệ Cung Huyền nguyện ý buông cô ra, Nguyễn Mộng ngược lại trầm mê, không cách nào tự kiềm chế rồi, đôi môi đỏ mọng sưng phồng, đôi mắt ướt rượt nhìn Vệ Cung Huyền, hợp với gương mặt mềm non nót của cô, càng thêm mị lực.

Đôi tay nhỏ bé cũng không khỏi tự chủ đặt trên bả vai Vệ Cung Huyền, thật ra thì tại sao cô lại không muốn cùng anh thân cận chứ? Chỉ là bởi vì mới ra

tháng, trên người có nhiều chỗ còn bị rạn do sinh con, cảm giác không thoải mái nếu cho anh thấy thật không tốt.

Hiện tại cũng bị anh áp đảo rồi, cô còn có thể nói gì?

Đợi đến khi Vệ Cung Huyền bắt đầu chui vào ngực cô, Nguyễn Mộng rút cuộc mù mờ ngờ ngàng phục hồi tinh thần lại, cúi đầu cầu khẩn:

“Đến phòng tắm, đến trong phòng tắm làm được không anh?”

Vệ Cung Huyền vội vàng hôn cô, môi lưỡi không ngừng dao động ở trên hai ngực đầy đặn, thỉnh thoảng cắn đỉnh nhũ hoa non mềm, thỉnh thoảng mút chặt đầu nhũ hoa, lời nói của Nguyễn Mộng anh ngược lại không sao nghe vào.

Cuối cùng Nguyễn Mộng nóng nảy, bắt đầu giãy giụa, cô không ngừng mà hướng một bên con trai nhìn sang, đã nhìn thấy Vệ Tiểu Bảo mở đôi mắt to nhìn về hướng này, giống như đang nghiên cứu bọn họ đang làm gì.

Cô vừa xấu hổ vừa vội, cuối cùng không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là hung hăng nắm tóc Vệ Cung Huyền

“Á...”

Vệ Cung Huyền bị đau, ngừng đầu:

“Sao lại nắm tóc anh?”

Giọng nói rất uất ức. Anh có thể không uất ức sao? Làm trâu làm ngựa hơn chín tháng anh vui vẻ chịu đựng, ai bảo đây là hai tiểu tử tông – một là vợ anh một là con trai anh.

Sau lại nhin nửa tháng, anh cũng không coi như không, dù sao cô đang trong tháng, anh cũng không phải là cảm thú, dĩ nhiên biết cái ngày ở cữ này đối với người phụ nữ mà nói cần phải kiêng cử.

Nhưng! Giờ còn không cho sờ không cho hôn thật không phải là ép anh sao? Thật không dễ dàng đem cô áp đảo, cô lại còn túm tóc anh!!!

Nguyễn Mộng cố nén xấu hổ, sờ sờ nơi mình túm tóc anh:

“Đau không?”

“Đau, đặc biệt đau.”

Vệ Cung Huyền đem đôi môi mỏng dính lên trên mặt cô hôn, rồi lại hôn. Nguyễn Mộng mấp máy miệng, nhỏ giọng mà nói:

“Đến phòng tắm có được không anh? Hoặc là đi phòng khách... Tiểu Bảo đang nhìn đấy.”

Đại thần lúc này mới chú ý tới Tiểu Bảo đang mở đôi mắt xoe tròn chuyển động, cười nhạo một tiếng, nắm áo gối lên che mặt Tiểu Bảo.

Nguyễn Mộng giật mình, vội vàng ngăn cản, anh lúc này mới bỗng cô lên ra khỏi phòng ngủ. Nguyễn Mộng cho là anh sẽ mang mình đến phòng khách, nào biết kết quả lại là đi thư phòng!

Đây là lần thứ hai cô vào nơi này, bình thường khi quét dọn cô đều cố ý để nơi này lại cho Vệ Cung Huyền, hiện tại vừa tiến vào, mới mẻ, thật là mới mẻ. Nhưng nếu như cô nhớ không lầm, nơi này hình như không có giường mà?

Nhìn đôi mắt mông lung của vợ yêu, Vệ Cung Huyền cười, đẩy một đồng lớn văn kiện cùng đồ dùng làm việc trên bàn xuống, dọn ra chỗ ngồi trống, sau đó đem bảo bối ngoạn trong ngực thả lên.

Nguyễn Mộng khấn trương niu lấy cổ áo của anh, cái mông trần trụi ngồi ở trên bàn làm việc lạnh như băng, cho dù có khí ẩm, cũng không nhận được sự run cả người:

“A, A Huyền...” ~ Anh muốn làm gì?

“Ngaoan...”

Vệ Cung Huyền buông cô ra, hai tay chống chung quanh ở thân thể cô, đem lấy cô cả người vây lại, cũng không có đụng phải cô.

“Bảo bối ngoan, há môi ra cho ông xã hôn cái nào.”

Nguyễn Mộng ngoan ngoãn hở môi hồng, đầu lưỡi bị Vệ Cung Huyền hút đi, hai người môi lưỡi quấn lấy lẫn nhau, cô không nhận được lấy tay đặt lên lồng ngực của anh.

Bộ ngực đầy đặn không ngừng thở hổn hển, hai đỉnh khỏa tươi ướt át như hồng bảo thạch, sung đồ trưởng lớn, cô đều đã không còn mảnh vải che thân rồi, nhưng anh lại quần áo chỉnh tề, chỉ có tóc rối loạn một chút.

Thân thể mềm mại bị đẩy ngã. Trong lúc Nguyễn Mộng trầm mê trong những nụ hôn thì Vệ Cung Huyền đã đem quần áo ở nhà cởi ra làm đệm ở trên bàn, làm thời điểm cô nằm xuống không đến nỗi bị lạnh.

Hiện ra ở trước mặt anh là một cổ thân thể tuyệt đẹp, da trắng nõn, đường cong là lướt, ngực cao mông nở, khắp cả người trơn bóng như ngọc không chút tỳ vết.

Vệ Cung Huyền không nhìn được ép người xuống, thân thể trần truồng kề lẩn nhau, không nhìn được phát ra một tiếng than thở.

“Bảo bối ngoan... Em càng ngày càng gọi cảm hơn rồi.”

Khuôn mặt nhỏ của Nguyễn Mộng đỏ lên, hai chân khó chịu cong lên, muốn khép lại, lại bị Vệ Cung Huyền một tay đẩy ra, cả người chen lẩn đi vào, đầu gối vuốt ve chỗ kín mềm mại của cô.

Cô cảm thấy xấu hổ, nhưng lại không có cách nào cự tuyệt, cuối cùng không có cách chi có thể nhắm mắt lại, mặc anh giày vò.

“Bảo bối ngoan... Em còn nhớ rõ lần trước em ở phòng làm việc của anh đáng vẻ ra sao không? Cũng một kiểu như hiện tại vừa mềm lại vừa non, phía dưới lại ướt?”

Anh cười nhẹ, đưa tay đến giữa đùi cô sờ soạng một cái, chạm tay cảm nắm một mảng trắng nõn.

Bị Vệ Cung Huyền nói như thế, Nguyễn Mộng xoay mình nhớ tới lần bị anh làm lần đó trong phòng làm việc, cũng giống như hiện tại.

“Anh rất muốn chết rồi, ít ngày trước còn có thể nhìn, mấy ngày nay nằm mơ cũng nằm mơ thấy anh làm em đến mức ướt át, chất lỏng giàn giụa, mà em thật là hư, còn không cho ông xã đụng, em muốn giết chết anh sao?”

Vệ Cung Huyền mang theo oán khí hung hăng gặm cô một cái.

Nguyễn Mộng khẽ run rẩy, cô, cô bây giờ là thật rất nhạy cảm a, bình thường không có việc gì anh liền thích ở bên cạnh cô thổi khí hoặc là sờ một chút, làm cho mình bây giờ giống như một tiểu dâm ô....

Nguyễn Mộng lắc lư đầu, Vệ Cung Huyền lại nói:

“Bảo bối ngoan, em có muốn hay không, hả? Có muốn hay không?”

Cô dĩ nhiên sẽ không nói muốn, đồ mặt đánh anh:

“Cũng phải làm nhanh chút!”

Vệ Cung Huyền cười nhẹ, đưa tay vào túi áo ngủ lục lọi ra thuốc bôi trơn.

Anh thật là nhìn quá lâu, sợ rằng không có đủ thời gian dạo đầu, hay là làm trơn trước như thế sẽ tốt hơn.

Cho tí được ra tay, đầu tiên bôi chính mình cho tốt, sau đó đến Nguyễn Mộng, cô cắn môi, cảm thấy ngón tay Vệ Cung Huyền xâm nhập trong cơ thể, lạnh như băng, thuốc vừa được tiếp xúc ở mặt huyết mềm mại lập tức nhanh chóng tan ra, trở thành trơn trượt ẩm ướt.

Vệ Cung Huyền cũng không tốn nhiều thời gian, nhìn nữa anh thật sự sẽ phải chết bất đắc kỳ tử rồi, dùng lực đẩy eo một cái, liền chen vào....

Gần một năm không có làm rồi, nơi này của cô còn lại chặt lại non, sau khi sinh tựa hồ cũng ảnh hưởng nhiều đến thân thể mềm mại của cô.

Vệ Cung Huyền cố nén, hung hăng nhấn Nguyễn Mộng một hồi, tay run run sờ cặp vú đầy đặn của cô, cúi đầu mút.

Nguyễn Mộng là phụ nữ, phụ nữ dĩ nhiên cũng có tính dục.

Cô rên rí mấy tiếng, hai chân không tự chủ được mở rộng thêm, bầu ngực đầy sữa đã bị Vệ Tiểu Bảo bú trước đó, Vệ Cung Huyền cũng chỉ có thể mút được một chút xíu sữa còn lại mà thôi.

Anh lâu bầu ngẩng đầu lên, rất là bất mãn nói:

“Bốn tháng, bốn tháng sau cho Vệ Tiểu Bảo dứt sữa.”

Mặt bánh bao đỏ lên, không có trả lời, Vệ Cung Huyền đâm càng lúc càng nhanh, Nguyễn Mộng có chút không chịu nổi, cô che bụng mình, cảm giác giống như từ nơi đó lòi ra một cây không lồ, cô có chút sợ, rụt một cái.

Vệ Cung Huyền đang gấp đồ mắt cao hứng, bị cô co rút lại như vậy, càng thêm cảm thấy không đủ.

Bàn tay liền ôm Nguyễn Mộng lật xuống bàn dễ dàng, để cho cả hai khuỷu tay cô chống đỡ ở trên mặt bàn, đưa lưng về phía anh, cái mông tròn phúng phính nhếch lên.

Cái mông tròn đầy trắng hồng cứ như vậy hiện ra ở trước mắt anh, huyết khẩu bên ngoài ướt át, cùng hạt trần châu mềm mại, phía trên dính nước đọng trong suốt.

Vệ Cung Huyền nhìn đến mê muội, ở lỗ nhỏ cọ xát một cái lại chen vào...

Nguyễn Mộng bị anh đâm mạnh vào, cả người cũng nhào tới trên mặt bàn, ngực bị cái bàn cán làm đau, nhưng hạ thân thì khoái cảm như thủy triều, trong lúc nhất thời mắt cũng mê muội, không biết đến đây là ở thiên đường hay địa ngục.

Vệ Cung Huyền càng làm càng dừng mãi, Nguyễn Mộng nào phải là đối thủ của anh, giỏi lắm cũng có thể chống đỡ mấy hiệp liền cầu xin tha thứ, nhưng cô càng cầu xin tha thứ Vệ Cung Huyền lại càng hăng hái đâm cô càng sâu.

Nguyễn Mộng nằm ở trên bàn, trong lòng thâm khóc, ô ô ô, cô nếu sớm biết tới hậu quả như thế, sau khi ở cử liền chủ động ôm ấp yêu thương rồi!

Đây quá không khoa học rồi, cùng kiếp trước một chút cũng không giống nhau! Tại sao cũng một người đàn ông cầm dục sẽ trong nháy mắt trở thành sắc ma, nhưng ở kiếp trước chẳng hề muốn động đến mình?

“A Huyền... A Huyền anh nhẹ một chút nha, người ta đau...”

“Ngoan.”

Vệ Cung Huyền cúi đầu hôn bờ lưng trần trụi của cô, bàn tay vuốt vuốt eo nhỏ.

“Không đau, bảo bối ngoan lợi hại nhất.”

Lợi hại, cô lợi hại chỗ nào vậy!

Nguyễn Mộng càng muốn khóc, cổ tình khoái cảm trong thân thể để cho cô lâm vào cảnh nước sôi lửa bỏng.

Anh rất thô, lại rất to, mỗi lần hòa nhập cô luôn cảm giác mình giống như là bị xé thành hai nửa, cái mông bị đụng bắt đầu tê dại, không cần nhìn cũng biết khẳng định đồ bưng một mảng lớn.

Vệ Cung Huyền nhìn cái mông trắng như tuyết nà trước mắt này, phía trên tràn đầy vết đỏ cùng những dấu tay do anh tạo ra, mỗi một cái anh đâm mạnh, thạch hoa thịt non này sẽ dao động mạnh, phát ra tiếng thanh thúy “bành bạch”...

Mỗi lần rút ra cắm vào, dục vọng tráng kiện trên liền dính đầy ái dịch, bảo bối ngoan đang đáp lại anh.

Lại làm một lát, như vậy khiến bảo bối ngoan nằm ở trên mặt bàn cũng không phải là chuyện tốt, Vệ Cung Huyền kéo hai cánh tay Nguyễn Mộng, từ phía sau nắm bờ vai thơm của cô, đôi môi mỏng tìm được cô, mút ra đầu lưỡi cô không chịu buông.

Mắt Nguyễn Mộng mê ly cho hôn, gương mặt đỏ hồng, hai chân đứng trên mặt đất cũng run, anh cổ tình giống như chơi không có đủ, còn nắm cả cô đi về hướng cửa thư phòng.

Nguyễn Mộng đại khái trong lòng còn có chút ý thức, không muốn động, cô nào dám động chứ, vừa động, vật tráng kiện kia trong người cũng không an phận nhảy lên, chân cô cũng mềm nhũn, toàn thân một chút sức lực cũng không có, căn bản không nhúc nhích.

Vệ Cung Huyền cổ tình muốn cô đi, ở bên tai cô dịu dàng mềm giọng dụ dỗ:

“Bảo bối ngoan, mau, đi, đến phòng khách.”

Bên tai cô dịu dàng mềm giọng dụ dỗ:

“Bảo bối ngoan, mau, đi, đến phòng khách đi.”

Không cần... cô mới không cần đi phòng khách!

Nguyễn Mộng muốn lắc đầu mà cự tuyệt, nhưng đầu lưỡi bị anh mút ở trong miệng, nói không ra lời, chỉ có thể theo Vệ Cung Huyền ở sau lưng đụng một bước nhỏ một bước nhỏ hướng ra phía ngoài.

Mỗi bước đi, cả người cô liền run run, hai chân run đến mức đi không vững, nếu không phải Vệ Cung Huyền ôm cô, chắc chắn cô đã té nhào.

Bàn đọc sách tới cửa cự ly chẳng qua cách có vài mét, nhưng Nguyễn Mộng đã đi hơn nửa giờ.

Mỗi một bước cô liền mang theo nước nở dưng một lát, cái mông đang kẹp vật nam tính của anh, anh vừa không có dừng lại, đã thế còn không ngừng kéo ra đưa vào, cái này căn bản là trừng phạt cô!

Rầm rì thật vất vả đi ra ngoài, cho dù chính là nhà mình, trong nhà không có người khác, Nguyễn Mộng vẫn cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Cô toàn thân cao thấp đều không mặc gì, hai chân bị buộc mở rộng ra, thật vất vả ngừng, cô muốn kẹp chặt cũng không được, chỉ có thể không ngừng

run rẩy.

“A Huyền... A Huyền em thật sự biết sai rồi, anh nhẹ một chút, nhẹ một chút có được hay không?”

Cô khóc đáp lại nụ hôn của Vệ Cung Huyền, đáng thương cầu khẩn.

Vệ Cung Huyền từ trước đến giờ sẽ không cự tuyệt cô bất kỳ yêu cầu gì, nhưng mà ngoại trừ ở tại thời điểm ân ái. Anh đặc biệt thích Nguyễn Mộng bị mình làm cho thần chí không rõ kêu gào cầu xin tha thứ, bộ dáng nhỏ nhắn run rẩy đó, đáng thương đó, làm anh muốn đem cô nuốt hết vào bụng.

Cũng coi là một loại hứng thú tẻ nhạt, giống như là cậu bé ở vườn trẻ luôn khi dễ cô bé con mà mình thích. Vén váy, véo mặt, cũng chỉ là phương thức khác thường biểu đạt tình yêu mà thôi.

Cuối cùng cũng đến phòng khách, anh liền đem Nguyễn Mộng áp đảo ở trong ghế sofa.

Nơi này rất mềm, không cần lo lắng cô sẽ có nơi nào không thoải mái, lại làm một lát, bảo bối ngoan ngay cả giọng nói cũng khàn rồi.

Vệ Cung Huyền nhú nhú mày, anh còn chưa có hết hứng, tiếng kêu của bảo bối ngoan anh còn muốn nghe.

Vì vậy xiết chặt chiếc eo nhỏ mềm mại, lại buộc cô từng bước từng bước đi về hướng tủ lạnh.

Nguyễn Mộng không khóc nổi nữa, cô hừ hừ, thanh âm yếu ớt, từng bước nhỏ đi trên thảm trải sàn, chờ đến trước tủ lạnh, cô tiết thân.

Vệ Cung Huyền lấy sữa tươi ra cho cô, Nguyễn Mộng không thể nào uống trôi được.

Nếu anh chịu dừng lại thì thôi, anh cố tình đang lúc cô uống sữa càng không ngừng tiến công!

Nguyễn Mộng thật vất vả hút vào một hớp, lại phun ra, màu trắng sữa tươi từ khóe miệng cô chảy xuống, nhỏ giọt trên cặp vú đầy đặn, dọc theo đỉnh hông bảo thạch, cuối cùng vẩy trên sàn nhà.

Nhìn tình cảnh đáng thương của cô, Vệ Cung Huyền vừa đau lòng lại cảm thấy buồn cười, nhìn Nguyễn Mộng tay nhỏ bé cầm cái ly rung động, thích thú nhận lấy, mình uống một hớp lớn, sau đó mớm cho cô. Nguyễn Mộng cũng đang rất khát.

Ôm thân thể non mềm kiều diễm, Vệ Cung Huyền đem Nguyễn Mộng áp đến trên bồn rửa, liều chết triển miên.

Trên sàn nhà tràn đầy nước đọng, Nguyễn Mộng tiết một lần lại một lần, Vệ Cung Huyền cũng bắn nhiều lần, nhưng anh vẫn là không thỏa mãn.

Cuối cùng giọng nói của Nguyễn Mộng khàn hẳn, nước mắt giàn giụa, cái mông sưng vài ngày đến mức chỉ có thể nằm sấp mà ngủ.

Vệ Cung Huyền mỗi ngày ôn tồn dụ dỗ, vừa làm cơm lại vừa thoa thuốc, nhưng trời vừa tối lại bắt đầu khi dễ cô.

Nguyễn Mộng kêu trời không thấu, kêu đất không nghe, cũng chỉ có thể theo anh, chỉ cần không làm quá mức, cô cũng không náo.

Dĩ nhiên, nếu như cho Nguyễn Mộng thêm một cơ hội, cô sẽ không dám vì sợ bị thấy thân hình xấu sau khi sinh mà nghĩ biện pháp trốn tránh đại thần, bởi vì cuối cùng thua thiệt vẫn là cô a!

Bởi vì sinh Vệ Tiểu Bảo mà bị rạn da, Nguyễn Mộng mặc dù rất ai oán, nhưng không khó chịu, tuy nhiên việc vòng hai trở nên đầy đặn hơn... cô không thể không ai oán rồi.

Vệ Cung Huyền còn tựa như sợ cô không mập nổi, luôn nhiệt tình làm món ăn cho cô.

Không nói đến việc đại thần đã là đại thần tượng, trình độ nấu ăn của anh hiện nay đã hơn rất nhiều, so với Nguyễn Mộng thì quả là xa vời.

Cho nên, không thể chống cự được sức hấp dẫn không phải là lỗi của cô chứ! Nguyễn Mộng tâm vừa an ủi vừa xé đùi gà ăn.

Ngồi trong nôi, Vệ Tiểu Bảo thấy mẹ ăn như vậy, cũng quơ mấy ngón tay mồm mồm đòi ăn. Bé con bây giờ đã hơn 3 tháng, tay chân so với trước kia cũng lớn hơn, nhưng vẫn chưa ngồi vững, lại vô cùng tham ăn, mặc cho Nguyễn Mộng chăm sóc thế nào, pha thêm sữa cũng không đủ, chỉ có thể lấy sữa bột và cơm cho ăn thêm.

Nhưng Vệ Tiểu Bảo vẫn thấy chưa đủ, bé con nhìn thấy cái gì đều muốn ném một chút, hiện tại nhìn thấy Nguyễn Mộng đang gặm đùi gà, mắt liền lập tức sáng lên, những ngón tay mồm mồm liền quơ quơ trước mặt Nguyễn Mộng.

“Tiểu quý thêm ăn...”

Nguyễn Mộng cười khẽ trách, chỉ cảm thấy Vệ Tiểu Bảo vẫn nhìn chăm chú, liền cắn thịt gà thành một vài miếng nhỏ, sau đó nhai vô cùng nát, rồi đút cho tên tiểu quý thêm ăn.

Vệ Tiểu Bảo cười toe toét khoe cái miệng chưa mọc răng, cũng không nhai, nhắm nháp một chút rồi nuốt xuống.

Nguyễn Mộng mới đầu còn không dám cho bé con ăn gì ngoài thức ăn lỏng nhưng rồi cô phát hiện, Vệ Tiểu Bảo thật đúng là một con heo con. Hơn 3 tháng một chút, thức ăn lỏng đã không thể thỏa mãn bé, bình thường dứt cho bé con nước cơm hay cái gì đó, bé cũng thích bên trong phải có cái gì cứng cứng.

Vì vậy cô liền đánh bạo đem thức ăn nhai nát mớm cho bé con, dù sao Vệ Tiểu Bảo thấy cô ăn gì mà mình không có, trên khuôn mặt nhỏ nhắn liền buồn bã, miệng gào to.

Sao lại tham ăn như vậy nhỉ? Rốt cuộc là giống người nào?

Đối với cái vấn đề này, Nguyễn Mộng thấy vô cùng rối rắm, bởi vì cô nhìn đi nhìn lại – mình cùng đại thân, hai bên cha mẹ cũng không ai có tính tình thế nha.

Nói Vệ Tiểu Bảo là tiểu quỷ thèm ăn, thật là một chút cũng không sai.

Vệ Cung Huyền đang từ phòng bếp bưng bát cháo ngô đi ra, vừa nhìn Nguyễn Mộng dùng miệng cho con ăn, mặt liền tối sầm:

“Bảo bối ngoan!”

Nguyễn Mộng đang nhai thịt gà trong miệng, lộ ra nụ cười lấy lòng:

“A Huyền~ ~”

Vừa định nhận lỗi sẽ không tùy tiện cho Vệ Tiểu Bảo ăn linh tinh nữa, đã nhìn thấy Vệ Cung Huyền ngồi kề bên, ôm chăm mình, bờ môi ấm áp phủ lên môi cô, món thịt gà trong miệng liền bị đoạt đi.

“Về sau không được cho con ăn như vậy.”

Ngồi nửa ngày, Nguyễn Mộng mới ai oán nhận ra đó chính là phương thức cho ăn của mình. ...

Nguyễn Mộng ngẩng đầu kêu trời rồi liếc mắt xem thường, đẩy anh ra, bưng bát cháo thôi cẩn thận đưa đến bên miệng Vệ Tiểu Bảo.

Thật may là Vệ Tiểu Bảo dễ nuôi, cho gì ăn nấy, mặc dù còn muốn ăn thịt, nhưng đối với bát cháo ngô đưa đến bên miệng cơ hồ sẽ không bỏ qua, chu cái miệng nhỏ, ô a, ăn một miếng.

Có Nguyễn Mộng dứt, Vệ Tiểu Bảo ăn được hơn phân nửa, nhưng Nguyễn Mộng không cho bé ăn nhiều. Bé con dù sao cũng còn nhỏ, trừ sữa mẹ ăn cái gì cũng sẽ khó tiêu hóa.

Thấy ba mẹ dứt cho mình vẫn còn ít, Vệ Tiểu Bảo nóng nảy, ngồi trong xe nôi muốn đứng lên, nhưng bé con đã đánh giá cao khả năng thăng bằng của mình, phù một tiếng ngã xuống lớp thảm dày, nửa ngày cũng không thể bò dậy. Lần này toi rồi, cái miệng nhỏ nhắn nhất định sẽ khóc.

Nguyễn Mộng đau lòng, vội vàng ngồi xuống ôm bé con vào trong ngực, bé con ‘nghe tiếng gió đoán trời mưa’, khuôn mặt bánh bao nhỏ nhắn trong nháy mắt chuyển nhiều mây, đưa tay vói đến cái bát Nguyễn Mộng cầm trên tay, thật may là đại thân đã nhanh chóng lấy đi.

Thấy bát thức ăn ngon cách mình càng ngày càng xa, Vệ Tiểu Bảo khó nén trong lòng chua xót, oa một tiếng, gào khóc.

Nguyễn Mộng thờ dài, bát cháo ngô lúc này vị tổ tông nhỏ này nhất định không ăn! Náo loạn nửa ngày không có biện pháp, cô đành gấp một miếng thịt bò, sau đó nhai nát, mớm cho tên tiểu tử đang rùm beng đòi ăn thịt.

Vệ Tiểu Bảo thỏa mãn, cái miệng nhỏ nhắn không cho phép Nguyễn Mộng bỏ chạy, ăn xong một khối, đôi mắt đen lúng liếng lại chuyển đến bàn ăn.

Vệ Cung Huyền ở một bên nhìn thấy, giận đến phổi cũng muốn nổ tung, hận không thể xách Vệ Tiểu Bảo ra ngoài đánh một trận, đó là vợ anh, vợ anh a!

Ánh mắt như có dao phóng qua, Vệ Tiểu Bảo hơi hốt, càng co người vào trong lòng Nguyễn Mộng, hai chân không ngừng đá lung tung, a nhìn về phía Nguyễn Mộng, viên bánh bao kia còn không thèm liếc anh một cái, chỉ chăm chú nhìn con trai.

“Ăn ăn ăn, chỉ có biết ăn thôi, con là Tiểu Trư sao?”

Nguyễn Mộng thật sâu cảm thấy Vệ Tiểu Bảo không nên gọi Vệ Tiểu Bảo, phải gọi Vệ Tiểu Trư.

Thấy bé con còn rất là tự nhiên chỉ tay vào món thịt xào khô đầy màu sắc, cô cũng không có cách nào, chỉ có thể đặt một ít tư tưởng xấu lên miệng bé con, lười cô nhẹ liếm môi bé làm bé thấy thế liền há mồm, sau đó cô liền lập tức dừng lại.

Vệ Tiểu Bảo thấy miệng không có thịt béo, sừng sốt, mắt to ngoác nhìn Nguyễn Mộng đem hết thịt nhét vào trong miệng, đợi một lúc lâu cũng không thấy mẹ cho mình ăn, tức giận, khóc lóc sờ mặt Nguyễn Mộng.

Nguyễn Mộng cúi đầu, bé con liền nhướng người lên, răng nhỏ nên không thể gặm, cô liền hé miệng, Vệ Tiểu Bảo ăn thịt vào, mới bằng lòng an phận.

Vệ đại thân cảm thấy mình dường như bị dư thừa.

Anh ngồi bên cạnh Nguyễn Mộng hồn dỗi, thấy con thỏ nhỏ chết tiệt kia ăn không đủ lại còn đưa tay đòi thêm, anh thật sự là không thể nhịn được nữa.

Đột nhiên đứng lên rồi bế xốc Vệ Tiểu Bảo từ trong lòng Nguyễn Mộng dậy, ném vào trong xe nôi, sau đó cầm bình sữa có cháo ngô nhét vào tay Tiểu Bảo, động tác hết sức gọn gàng linh hoạt, không chút nào dài dòng dây dưa.

Nguyễn Mộng sững sờ, Vệ Tiểu Bảo mặc dù thích ăn, nhưng dù sao cũng là đứa bé sơ sinh, không nhìn đến nhưng cũng không suy nghĩ. Nhưng cô lại mơ hồ cảm giác có loại gió thổi bão giông tố sắp đến, quả nhiên...

Ngẩng đầu nhìn lên, đại thần khuôn mặt đen như mực hiện ra ngay trước mắt. Vội vàng nhanh chóng gấp lên một khối thịt bò thả vào trong bát anh:

“A Huyền, anh mau ăn a, ớt xanh thịt bò ăn thật ngon.”

Vệ Cung Huyền không nói lời nào.

Kể từ khi Vệ Tiểu Bảo ra đời, Vệ đại thần phát hiện tự chủ của mình càng ngày càng giảm xuống.

Mỗi ngày ở nhà ăn xong bữa, lúc làm việc anh liền tận tình hành hạ nhân viên, hơn nữa còn rất biến thái, thấy thê thảm của người khác mới thấy được một chút vui vẻ.

Sau đó về nhà tiếp tục ăn bữa, đi làm sẽ tiếp tục hành hạ người khác.

“Em còn quan tâm anh có ăn hay không à?”

Nghe cái giọng điệu này... Nguyễn Mộng ho một tiếng, nói nhỏ:

“Đĩ nhiên rồi, anh ăn xong mới có sức làm việc, không làm việc thì sao kiếm tiền nuôi hai mẹ con em đây?”

Dường như giận không nhẹ, đến Bảo bối ngoan anh cũng không gọi.

Nghe câu đầu tiên, thần sắc Vệ Cung Huyền khế chuyển, nhưng câu nói kế tiếp lại làm cho mặt đại thần đen lại.

“Vậy nếu anh thất nghiệp thì sao? Em và con trai em tìm ai nuôi?”

“Cái gì con em, con em không phải con trai của anh à?”

Nguyễn Mộng nhỏ giọng lầu bầu một câu, biết mình nếu là không hy sinh đợi đến buổi tối lại bị... đành phải đem miếng thịt bò mới vừa gấp cho Vệ Cung Huyền lấy lại.

Vệ Cung Huyền thiếu chút nữa mắt trừng cả ra ngoài, vậy là làm sao?

Anh nói một câu, liền ăn cũng không cho anh ăn? Không nghĩ đến bảo bối ngoan nhà anh đem thịt bò trong miệng cắn lấy, sau đó thẹn thùng e lệ đưa lên.

Vệ đại thần hạnh phúc, hôn miệng Nguyễn Mộng nhất định không buông, một khối thịt bò nhai nửa ngày cũng không còn nuốt xuống.

Nguyễn Mộng bị anh hôn đến nổi thở hồng hộc, chống đỡ đôi môi mỏng của anh, đôi môi đó càng thêm hấp dẫn, hơi thở càng thơm ngào ngạt, Vệ Cung Huyền rất muốn cứ như vậy cùng cô.

“Bảo bối ngoan, bảo bối ngoan em nói con mấy tháng qua có hơi quá phận không?”

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn mê hồn của Nguyễn Mộng dường như vẫn chưa hiểu mình nói gì, lại nói:

“Anh so với Vệ Tiểu Bảo ai quan trọng hơn?”

Cái vấn đề này... Nguyễn Mộng thật đúng là không biết trả lời như thế nào.

Cô nhẹ nhàng rên rỉ, tự động tới hôn Vệ Cung Huyền, Vệ Cung Huyền bị cô như vậy quấy nhiễu, cũng liền quên hỏi tới, chỉ lo hôn trả lại.

Đợi đến anh nhớ đến câu trả lời, Nguyễn Mộng đã sớm rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Sự Huyền Diệu Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 36: chương 36

Lúc Vệ Tiểu Bảo tròn một tuổi, cha Nguyễn Mộng sốt ruột muốn cháu chọn đồ vật để đoán tương lai.

Hôm nay là một ngày tốt, cờ đỏ phấp phới, Vệ Tiểu Bảo lấy một lá cờ màu đỏ tựa như thái độ hưng phấn của bé bò đến.

Phòng khách khá lớn, Vệ Cung Huyền mang khay trà đi, bày ở trên đất một số đồ vật để dự đoán tương lai, sau đó tất cả mọi người ngồi thành một vòng tròn, Nguyễn Mộng ôm Vệ Tiểu Bảo vào trong để bé ở giữa.

Vệ Tiểu Bảo nhìn xung quanh một chút, um, ba mẹ, ông bà ngoại còn có một quái thú thục thục (Ôn thiếu nhà chúng ta), đều là người bé con quen.

Đôi tay nhỏ vươn ra vẫy vẫy, trong miệng còn ngậm cá nứn vú cao su màu hồng, kêu lên y y a a, cũng không thèm nhìn bốn phía một chút, xem có đồ gì chơi, dù sao mấy đồ đó bé cũng không biết.

Nguyễn Mộng nhìn Tiểu Bảo lại cảm xúc dâng tràn, cô lại không hiểu, kiếp trước sao mình có thể bỏ được một đứa nhỏ đáng yêu như thế, nhẫn tâm không để ý tới, không ôm đây?

Cô nhìn Vệ Tiểu Bảo bò trên đất lắc lắc cái đầu nhỏ nhìn xung quanh, ánh mắt long lanh, Vệ Cung Huyền nhìn qua, trong lòng cảm thấy vị chua chua.

Chuyện gì đây? Vệ Tiểu Bảo ngày càng lớn, nhưng địa vị của mình lại ngày càng sa sút?

Vệ Tiểu Bảo nhìn xung quanh, cuối cùng hướng đôi mắt to tròn về phía mẹ mình, bò thật nhanh. Nguyễn Mộng nhìn con nhỏ bò về phía mình, trong lòng thấp thòm, mắt lo lắng nhìn về chuối trảng hạt ở đối diện mình.

Làm, làm cái gì a... Vệ Tiểu Bảo bò qua đây nhất định phải vượt qua tất cả chướng ngại vật, nhất định sẽ đụng phải trảng hạt a!

Cô không muốn Tiểu Bảo của mình đi làm hòa thượng!

Đều do ba, sao lại để một chuối trảng hạt ở đây cơ chứ...

“Tiểu Bảo!”

Mắt to nhìn về phía mẹ, Vệ Tiểu Bảo nghe thanh âm dịu dàng quen thuộc kia là đã sớm biết “Tiểu Bảo” là đang gọi mình.

Nguyễn Mộng thấy bé con ngoan ngoãn dừng lại, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, đứng lên, chen đến chỗ bên cạnh Ôn Dư Thừa ngồi xuống, cô không chú ý đến ánh mắt phẫn nộ của Vệ Cung Huyền, mắt nhìn chăm chú vào ánh mắt tò mò của con trai.

Từ lúc cô đứng dậy, đi bộ, đến ngồi xuống, đôi mắt to của Vệ Tiểu Bảo cũng hướng tới cô, bây giờ thấy cô ngồi xuống, giống như bất động, cái miệng nhỏ nhắn mới cười toe toét, thật nhanh bò dậy.

Đại thần đã từng nói, Tiểu Bảo nhà bọn họ bây giờ chưa biết đi, đợi đến khi biết chắc chắn sẽ còn phiền toái hơn.

Bởi vì cũng chỉ là bò, bé con đã có thể ở trong nhà tìm các chỗ trốn, hơn nữa kiên quyết không để cho người tìm, Nguyễn Mộng vẫn nhớ mình đã từng bao nhiêu lần bắt được bé củ cải này ở gầm giường, phòng vệ sinh, phòng khách, phía dưới bồn rửa bát.

Ôn Dư Thừa cười híp mắt hướng về phía Vệ Tiểu Bảo lộ ra nụ cười, vỗ vỗ tay vươn ra muốn ôm.

Vệ Tiểu Bảo cũng rất nể tình, cái miệng nhỏ nhắn cười toe toét bò về phía đó, anh vừa mới chuẩn bị đưa tay đón lấy, lại có một người sống sò sò từ bên cạnh đẩy anh ra.

Ôn Dư Thừa tròn mắt nhìn, mới phát hiện ra Vệ Cung Huyền, nhất thời bất mãn:

“Sao lại đẩy tôi?”

“Cậu chặn đường.”

Vệ Cung Huyền miễn cưỡng trả lời, bàn tay ôm vai Nguyễn Mộng.

Ôn Dư Thừa cắn răng, anh nhìn! Chuyển đến chỗ vốn là của Vệ Cung Huyền ngồi xuống, thấy ba Nguyễn Mộng đang dùng ánh mắt đủ để róc xương róc thịt người ta nhìn chăm chăm Vệ Cung Huyền, trong lòng nhất thời hưng phấn

‘Ha, thì ra là tên lão Vệ kia cũng không phải là nam nữ già trẻ đều ăn sạch, ít nhất thì nhạc phụ đại nhân cũng không quý mến gì anh ta!’

Lập tức liền quay sang Nguyễn cha tươi cười:

“Nguyễn giáo sư, bác xem bánh bao hiện tại ngày càng xinh đẹp, đáng người thon thả, trình độ học vấn còn cao, gả cho lão Vệ có phải hay không thật là đáng tiếc?”

Mở to hai mắt chờ đợi, lại không nghĩ rằng Nguyễn cha chỉ là liếc anh một cái.

“Không xứng với Vệ Cung Huyền chẳng lẽ gả cho cậu sao?”

Tiểu tử này từ lúc còn đi học ông đã nhìn thấu, ngoài mặt thì nhã nhặn dịu dàng đầy chăm sóc, nhưng bên trong bụng thì đầy suy nghĩ đen tối, so với tên con rết nhìn không thuận mắt của mình thì Vệ Cung Huyền còn tương đối khá.

Phải, anh ta là một cây nến hai đầu đều đốt, còn làm cho hai mặt không phải là người.

Nguyễn Mộng căng thẳng nhìn Vệ Tiểu Bảo trước mặt mình đã sắp tới, tất cả mọi người gần như dùng ánh mắt cuồng nhiệt nhìn chằm chằm vật đối diện ngăn trở, không biết bé con rết cuộc sẽ đụng món đồ nào.

Khi Nguyễn Mộng nhìn thấy này tay mập đưa về phía trái, cô cũng biết xong rồi

Bé con nhà cô chọn đồ ăn vật ah!

Quả nhiên, Vệ Tiểu Bảo nhặt lên đĩa nhỏ bánh bao trên đất, sau đó vui vẻ bò tới chân Nguyễn Mộng, tí ý muốn cô ôm.

Nguyễn Mộng cũng không còn biện pháp, oán niệm nhìn đĩa bánh bao trước mặt, cắn nhẹ mũi Tiểu Bảo:

“Ăn vật, chỉ có biết ăn thôi.”

Vệ Tiểu Bảo cho là mẹ đang cùng mình chơi, ha ha ha cười, mắt híp lại thành hai đọt trắng rằm, đem bánh bao trong tay hướng khoe miệng mẹ đưa tới.

Mặc dù biết chọn đồ vật đoán tương lai không thể coi như thật, nhưng Nguyễn Mộng vẫn rất chán nản, cô không muốn Vệ Tiểu Bảo về sau chỉ thích ăn thôi...

Vệ Cung Huyền ôm bả vai của cô, gương mặt tuấn tú chôn ở cổ cô cười đến không kèm chế được, là anh biết, là anh biết!

Dù có để trước mặt nhiều món đồ phong phú hơn nữa cũng không thể qua được sự yêu thích đồ ăn của Tiểu Bảo! Bà xã đại nhân lại phải thất vọng rồi~

Nguyễn Mộng phòng mả cần túi kia một hộp, Vệ Tiểu Bảo lập tức lại đưa cho Vệ Cung Huyền, đại thần cũng ý tứ cần một cái, tiểu tử lại giùng giăng muốn đi đưa cho gia gia nãi nãi ông ngoại & bà ngoại, Ôn Dư Thừa cũng phải một cái.

Người lớn dĩ nhiên sẽ không cần thật, làm động tác giả coi như xong, vì vậy Vệ Tiểu Bảo thỏa mãn, đang cầm bánh bao chui vào trong ngực Nguyễn Mộng gặm được không cũng vui mừng, rằng nhỏ cũng tốt lên nhiều chính bé con nơi nào thật có thể gặm được rồi a, nước miếng chảy khắp nơi.

Thật may là Nguyễn Mộng có dự kiến trước cho bé con đeo cái khăn trước ngực, mới có thể không đem vật nhỏ một thân quần áo mới làm dơ.

Công việc dọn dẹp đương nhiên là giao cho đại thần, bị thống Ôn Dư Thừa cũng bị kéo làm lao động.

Nguyễn Mộng cùng các trưởng bối qua một bên trên bàn ăn ngồi xuống, phía trên bày rất nhiều trái cây cùng bánh ngọt, Vệ Tiểu Bảo vừa nhìn thấy bánh ngọt, mắt bé sáng lên, túi trên tay cũng không gặm, ô ô để Nguyễn Mộng ôm bé con.

Thật sự là rất tham a... Nguyễn Mộng bắt đắc dĩ, dùng muỗng nhỏ múc một chút xiu bơ đưa đến Vệ Tiểu Bảo khoe miệng, cái miệng hồng hào nhỏ nhắn này lập tức không kịp chờ đợi mở to, đợi đến thìa nhỏ rút ra, phía trên đã bị liếm lấy sạch sẽ rồi.

“Tham ăn là phúc, tham ăn là phúc!”

Vệ baba nói như thế, ba vị trưởng bối khác phụ họa gật đầu.

Đại thần bên kia cũng thu thập xong, đang từ phòng bếp bung thức ăn tới đây, bởi vì là sinh nhật Vệ Tiểu Bảo, cho nên hôm nay mời người giúp việc tới giúp một tay

A di trừ nghệ rất tốt, nhất là món cay Tứ Xuyên làm siêu cấp ngon. Chỉ là Vệ Tiểu Bảo hôm nay lực chú ý không có ở trên những món ăn, bé con chỉ thích nhất bánh ngọt.

Bình thường Nguyễn Mộng rất ít cho bé con ăn những đồ ngọt này, đều là sữa tươi hoặc com nhão, mà Vệ Tiểu Bảo đối với món ăn gì đó từ trước đến giờ có một loại cuồng nhiệt khát vọng.

Thấy Tiểu Bảo của mình không có tiền đồ, leo lên bàn liền nhanh chóng hướng bánh ngọt tiến quân, Nguyễn Mộng vỗ trán thở dài, không dám nhìn nữa.

Vệ Tiểu Bảo xâm lược bánh ngọt, lại bị một bàn tay to trong nháy mắt xốc lên.

Vệ Tiểu Bảo trên không trung dùng sức quơ múa, nhìn hình dáng, tựa hồ là nghĩ tại anh mình thần võ, trên mặt đại thần ba lưu lại dấu vết.

Nghe đến chiếc bánh, Vệ Tiểu Bảo cảm giác hương vị bánh ngọt đang cách mình ngày càng xa, gấp đến độ hươ tay múa chân, cái miệng nhỏ nhắn y y nha nha kêu lên

Vệ Cung Huyền ném con vào trong ngực Ôn Dư Thừa đang không vui về gì, một khuôn mặt nhỏ nhắn mếu máo hướng đôi tay về phía Nguyễn Mộng, vội vàng muốn cô ôm.

Nguyễn Mộng nhìn cũng đau lòng, vừa định ôm tới, tay liền bị Vệ Cung Huyền giữ lại:

“Đừng nuông chiều con thế.”

Nếu như hiện tại Vệ Tiểu Bảo đã biết đi biết chạy nói bé nghịch ngợm gây sự, Nguyễn Mộng có lẽ đồng thuận, nhưng là, anh có làm không, Tiểu Bảo nhà bọn họ mới hơn một tuổi a!

“A Huyền, không có chuyện gì, em ôm con một chút là được. Anh cùng Ôn thiếu bận rộn lâu như vậy, ăn cơm trước đi.”

Nói xong liền đưa tay ý bảo Ôn Dư Thừa đưa con cho cô.

Vệ Tiểu Bảo thấy mẹ muốn ôm mình, vốn là đang muốn khóc, mắt lập tức sáng lên, Ôn Dư Thừa đặt bé con lên trên bàn, bé con cũng dễ dàng bò đến trước mặt Nguyễn Mộng, đợi đến đôi tay mẹ dịu dàng giữ chặt dưới nách mình, mới cười khanh khách, chỉ vào bánh ngọt rồi hôn lên mặt Nguyễn Mộng.

Một chiều này cũng không biết là học từ ai...

Mỗi khi muốn ăn cái gì, Vệ Tiểu Bảo sẽ cho Nguyễn Mộng nước miếng để rửa mặt, hôn cô đến mức không cho mình ăn không được.

Đề con trai vào ngồi trên đùi, bên kia Vệ Cung Huyền đã sớm lấy ra xe em bé để cao bằng bàn ăn nhưng Vệ Tiểu Bảo cùng vô cương quyết, sống chết cũng không muốn rời Nguyễn Mộng.

Đại thần không có cách nào khác, ở trước mặt bố vợ lại không dám không nhìn sắc mặt Tiểu Bảo, chỉ có thể uất ức ngồi xuống.

Vệ Cung Huyền đời này có từng sợ qua người nào, duy chỉ có ở trước mặt Nguyễn cha luôn không biết nên làm sao.

Ai bảo anh cưới con gái bảo bối của người ta chứ...

Đưa miếng cá đã lấy sạch xương đến bát Nguyễn Mộng, sau đó tháo cái khăn ướt trên cổ Vệ Tiểu Bảo bỏ xuống, Nguyễn Mộng liền nhân cơ hội cho Vệ Tiểu Bảo đeo lên cái khăn sạch sẽ, hai vợ chồng hợp tác vô cùng ăn ý, vừa nhìn liền thấy kinh nghiệm vô cùng phong phú.

Vệ Tiểu Bảo không chú ý cái này, mắt to vẫn nhìn chăm chú món trứng, miếng nhỏ nhai nhai, có một cái răng mới nhú.

Nguyễn mẹ thấy dáng tham ăn của cháu ngoại, nhin cười không được:

“Đúng là đứa nhỏ tham ăn, lớn lên làm gì cũng được.”

Vệ Tiểu Bảo không nghĩ đến mặt mũi cho bà ngoại, ánh mắt đều đặt hết lên đĩa bánh ngọt.

Nếu như không phải ở đây đều là người trong nhà, Nguyễn Mộng chắc chắn đã xấu hổ đến mức tự vẫn.

Cô lắc đầu một cái, ôm tiểu tử vô pháp ở trong ngực, bắt lực ôm bé con đến gần cái bánh ngọt.

Bánh ngọt rất lớn, ở giữa cắm một cây nến màu trắng, Vệ Tiểu Bảo cảm thấy thật vui, đưa ra bàn tay nhỏ ra nắm lấy, thật may là Vệ Cung Huyền tay mát lạnh lẹ bắt được, bé con bị ba ngăn lại, không còn cao hứng, mắt to trong nháy mắt, quay đầu liền chui vào ngực Nguyễn Mộng, làm cho người ta có cảm giác thương tâm.

Nguyễn Mộng vỗ vỗ cái mông nhỏ của bé con đang không nguyện ý nhìn lại ba, ôm lấy cổ Nguyễn Mộng không buông.

Kiếp trước con trai khi còn bé đúng là bám mình như vậy, chỉ là lòng mình không có đặt trên người con, cho nên cũng chưa từng chú ý tới, kiếp này làm lại, Nguyễn Mộng chỉ hận không thể đưa tấm lòng mình ra cho tiểu tử chơi đùa.

“Tiểu Bảo ngoan, ăn ăn a...”

Vừa nghe đến ăn, Vệ Tiểu Bảo lập tức quay đầu, mắt to lần nữa hướng tới bánh ngọt.

Nguyễn Mộng ôm bé con lại gần, làm động tác thổi thổi, Vệ Tiểu Bảo mặc dù là con heo nhỏ tham ăn tham ngủ, nhưng là đầu óc vô cùng thông minh, vừa nhìn thấy động tác của mẹ, lập tức cũng đi theo học, ngọn nến liền bị hai mẹ con trong nháy mắt thổi tắt.

Vệ Cung Huyền nhìn, trong lòng chua chua, nhưng có các trưởng bối ở đây nên cũng không tiện bày tỏ gì, chỉ là khi thấy Nguyễn Mộng nhìn về phía mình cho cô một cái cười khinh khinh, cho cô biết buổi tối sẽ có trừng phạt chờ đợi cô.

Nguyễn Mộng thật ra cũng cảm thấy cách đối xử của mình với Vệ Tiểu Bảo có chút quá mức, nhưng cô là không nhịn được, dù là khuya ngày hôm

trước mới vừa bị Vệ Cung Huyền hung hăng trừng phạt qua, cũng đã cam kết cầu xin tha thứ.

Nhưng đến ngày thứ hai trong đôi mắt cũng chỉ có Vệ Tiểu Bảo.

Cô đã mất đi bé con lần thứ nhất rồi, tuyệt đối không cho phép lần thứ hai xảy ra. Bé con lớn lên mỗi một bước, cô đều muốn mình có thể tham gia vào, làm bạn, đem nhưng gì còn thiếu với bé con trước kia bồi đắp gấp nhiều lần.

Thấy con trai chăm chú nhìn mình cắt bánh ngọt, Vệ Cung Huyền rốt cuộc cũng là mềm lòng, Vệ Tiểu Bảo nhìn qua rất giống Nguyễn Mộng vừa sinh ra không lộ rõ nét, bây giờ một tuổi, mắt miệng khuôn mặt, quả thật như là từ một khuôn mẫu đúc ra, chỉ có mũi và lông mày là giống mình.

Mỗi lần thấy tiểu tử làm nũng muốn ôm mình, anh cũng cảm thấy như là thấy được người phụ nữ của mình, ngày thường tức giận, cũng chỉ do anh ghen tỵ với Vệ Tiểu Bảo chiếm lấy phần lớn thời gian của Nguyễn Mộng, thực ra trong lòng thì cũng rất thích Vệ Tiểu Bảo.

Lấy một miếng bánh ngọt nhỏ mềm thả vào cái đĩa trước mặt Nguyễn Mộng, rồi một phần cho anh, Nguyễn Mộng ôm lấy Vệ Tiểu Bảo không an phận, về phần bánh ngọt của các trưởng bối, liền toàn bộ giao cho Ôn Dư Thừa đáng thương – nam phụ thống khổ.

Một bữa cơm khiến tất cả mọi người đều hài lòng, Vệ Tiểu Bảo là vui vẻ nhất, bởi vì bé con tự tin vào thân phận thọ tinh của mình, cuối cùng cũng được chiếm lấy chiếc bánh ngọt thượng hạng.

Nguyễn Mộng hết cách với bé con, không thể làm gì khác hơn là đứng ở một bên nhìn con chơi, càng xem là càng thê thảm không nỡ nhìn, cuối cùng ôm lấy cánh tay Vệ Cung Huyền, vỗ trán thở dài:

“Đây thật là em sinh ra sao...”

Sao với mình một chút cũng không giống vậy?

Vệ Cung Huyền nhìn tiểu bảo bối đang vô cùng cao hứng tay trái tay phải nghịch bánh ngọt, rồi cũng thở dài:

“Lớn lên thì sẽ khác thôi.”

Ôm chặt lấy bà xã, Vệ Tiểu Bảo cũng không còn trắng trẻo sạch sẽ gì nữa, cả người cũng vui vào bánh ngọt, lông mày miệng lỗ mũi tất cả đều toàn là bánh.

Ôn Dư Thừa không biết từ lúc nào lấy hình ảnh và đĩa CD của Nguyễn Mộng chụp và quay quá trình lớn lên của Vệ Tiểu Bảo, đưa cho Vệ Cung Huyền, Vệ Cung Huyền nhìn Vệ Tiểu Bảo lên xuống trái phải theo các góc độ, sau đó hài lòng gật đầu một cái:

“Chờ khi con trưởng thành cho con nhìn.”

Nguyễn Mộng cũng tới nhìn Vệ Tiểu Bảo trong ống kính, bé con còn rất có khiếu biểu diễn. Thấy ba mẹ tự chụp, cười toe toét khoe ra cái răng bé bé nhọn nhọn rất xinh a a.

Nguyễn Mộng càng xem càng thích, nhưng là bé con chơi đã, làm cho một thân đều là bơ...

Thấy mẹ đi về phía mình, Vệ Tiểu Bảo thói quen đưa tay muốn ôm, Nguyễn Mộng nhìn hai bàn tay nhỏ tất cả đều là bơ, làm sao có thể ôm, xóc lên giống móc treo dính đầy bơ, đem tiểu tử bế lên, vội vàng hướng về phòng ngủ, vừa đi vừa oán trách:

“Tiểu mèo bẩn, nhìn con đem mình làm đã thành cái dạng gì.”

Giọng nói mặc dù bất đắc dĩ, lại tràn đầy yêu thương cùng dịu dàng.

Vệ Cung Huyền nhìn theo bóng lưng cô, bật cười, Ôn Dư Thừa đảo mắt nhìn anh:

“Hắc, cười cái gì mà thành ra như thế?”

“Cậu không hiểu đâu.”

Đại thần hay khi dễ người liếc qua Ôn thiếu, giống như là Ôn thiếu là cây củ cái trắng thì sao có thể cảm nhận được nỗi niềm sung sướng, hạnh phúc cùng thỏa mãn của anh khi vừa chuyển từ một người đàn ông sang người chồng và người cha kia chứ.

Ôn thiếu cảm giác như mình đang cực kì bị xem thường...

Bạn đang đọc truyện *Sự Huyền Diệu Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: chương 37

Vệ Tiểu Bảo không hiểu sao mẹ lại không ôm mình, khua tay múa chân nhất định muốn Nguyễn Mộng ôm, không chịu ngoan ngoãn cho cô xách theo.

Nguyễn Mộng bắt đầu đi, không thể làm gì khác hơn là ôm lấy bé còn trên người đều là bơ, khiến cô cũng bị bắn theo.

Voc đi vào phòng tắm, nhanh chóng cởi hết quần áo Vệ Tiểu Bảo ra, tiểu tử béo tròn nằm vui trong ngực cô, cả người cô lại trông cực kỳ đáng yêu.

Nguyễn Mộng cúi người xuống thử nước, Vệ Tiểu Bảo theo bản năng dùng tay nắm lấy Nguyễn Mộng, hai mắt mở tròn xoe, tay chạm vào chút nước ấm, miệng đột nhiên mở to.

Nguyễn Mộng biết bé con muốn khóc, vội vàng hôn lên khuôn mặt của bé, dụ dỗ:

“Tiểu Bảo ngoan, Tiểu Bảo ngoan a, tắm rửa sạch sẽ sau đó ngủ một giấc được không?”

Bé con này, cũng không biết sao, bình thường không hay khóc, nhưng cứ nhắc đến tắm là nước mắt lại rơi. Nói không thích tắm cũng không đúng, bởi vì mỗi lần đặt bé con vào bồn tắm một lát, bé sẽ chơi a.

Đem một đàn vịt nhỏ bỏ vào trong nước, Nguyễn Mộng cầm khăn lông mềm lau mặt cho con.

Chu mò một cái, bàn tay nhỏ đã nắm con vịt nhỏ màu vàng nhạt, còn ẩn một cái, đàn vịt nhỏ tổng cộng có 5 con, mỗi con có thể kêu một bài nhạc thiếu nhi, Vệ Tiểu Bảo không sợ người khác phiền ẩn liên tục cái miệng nhỏ nhún nhún ra, toe toét cười.

“Vừa khóc vừa cười, tu tu thẹn thùng.”

Nguyễn Mộng chạm nhẹ vào gương mặt của con trai, hôn trán bé con một cái. Vệ Tiểu Bảo thích thú lắc lắc đầu nhỏ cười khanh khách, giờ con vịt nhỏ trong nước đây tới đây lui. Bàn tay nhỏ dính đầy bọt, tư tưởng xấu còn cố ý bôi lên người Nguyễn Mộng.

Thấy gương mặt bắt đầu đỏ của Nguyễn Mộng, bé con cười đến thích chí. Mẹ con thiên tính, Vệ Tiểu Bảo còn nhỏ mặc dù chưa hiểu nhiều thứ, nhưng cũng bắt kẻ mình nghịch như thế nào, người phụ nữ dịu dàng trước mặt đều sẽ không tức giận với mình.

Cửa phòng tắm bị đẩy ra, Vệ Cung Huyền đi vào, nhìn hai mẹ con khiến nền nhà đầy nước, không khỏi cảm thấy buồn cười, lại gần hôn hai cái bánh bao một lớn một nhỏ, mỗi người một cái:

“Để anh phụ em tắm cho con.”

Nguyễn Mộng cười khê, chỉ quần áo bẩn trên đất, Vệ Cung Huyền tự động nhặt, vừa nhặt vừa nói:

“Bảo bối ngoan, bắt đầu từ ngày mai em theo anh đi làm chứ? Anh đang thiếu trợ lý đây.”

Bảo bối ngoan nhìn trời liếc mắt xem thường:

“Em nhìn giống trợ lý sao?”

“Đây không phải là em lấy có không đi đây chứ.”

Tiện tay vứt hết đồng quần áo dơ của tiểu bảo bối vào trong rổ giặt quần áo, Vệ Cung Huyền ngoài ý muốn bị dính chút bơ, anh nhũn mày, đưa tay tới trêu chọc Vệ Tiểu Bảo, tiểu tử tham ăn đương nhiên sẽ đưa cái miệng nhỏ nhún liếm ngón tay của anh, Nguyễn Mộng vội vàng giữ lại, nói trách:

“Không biết lớn nhỏ, ba mẹ đi hết rồi à?”

“Ừ, nói là ở với chúng ta không tiện, lại không có thói quen ở khách sạn, đã cùng cô Lâm rời đi rồi.”

Rửa sạch tay trong bồn, sau đó lại ôm Vệ Tiểu Bảo mồm mồm.

“Theo anh đi làm được không? Một mình em cả ngày đợi trong nhà cũng thấy chán. Cũng có thể đi theo kiểm tra anh ah?”

Vừa nói vừa dùng khăn lông mềm mại lau cái đầu đầy bơ của Vệ Tiểu Bảo, động tác vô cùng nhẹ nhàng, tuyệt không cảm thấy bẩn.

Vệ Cung Huyền thích sạch sẽ, chỗ người khác đã ngồi qua nếu như không làm sạch, đánh chết anh cũng không ngồi, chứ đừng với người khác dùng chung đôi đũa, thậm chí là hôn.

Nay thì tính sạch sẽ đã bị Vệ Tiểu Bảo giày vò khiến cho không còn chút nào, chỉ đối với người ngoài thì mới có thể giữ lại chút ít.

“Không cần, không muốn, em muốn ở nhà cùng Tiểu Bảo, Tiểu Bảo còn chưa gọi mẹ, em phải dạy bé con nói chuyện và tập đi.”

Nguyễn Mộng chán cảnh làm gánh nặng đường xa, kiên quyết không muốn đi Vệ thị, để cho mình khỏi biến thành Hầu Tử bị người ta đi thăm.

“Ít nhất phải đến khi bé con gọi mẹ mới được.”

Đây chính là giai đoạn quan trọng mà cô muốn trải qua cùng con.

Vệ Cung Huyền vừa định không ngừng cố gắng thuyết phục, ai biết một tiếng mềm dẽo “tê tê” đột nhiên xuất hiện!

Hai vợ chồng đồng thời sững sốt 5 giây, sau đó chậm chạp, như pha quay chậm nhìn về phía Vệ Tiểu Bảo đang ngồi ở trong nước chơi đùa với con vịt nhỏ, tay Vệ Cung Huyền thậm chí vẫn còn vô thức lau mái tóc đen mềm mại.

Nguyễn Mộng quả thật chính mình không thể tin được mình nghe được cái gì, cô nuốt ngum nước miếng nói lắp:

“Bé con, Tiểu Bảo?”

“Tê tê.”

Vệ Tiểu Bảo nể tình gọi lại một tiếng, thấy ba mẹ đều đang mặt ngây ngốc, nhất thời uất ức, tay nhỏ bé đưa ra ôm Nguyễn Mộng, Nguyễn Mộng không động, bé con liền theo bên bờn tắm khó khăn bò dậy, cố hết sức ôm cổ của cô.

Sau khi lấy lại tinh thần, Vệ Cung Huyền phản ứng đầu tiên là ghen ghét, cực độ ghen ghét!

Tại sao chỉ gọi tê tê, không gọi ba? Tại sao? Tại sao?? Tại sao???!!!

“Ngoan...” vỗ lưng Tiểu mập mập trong ngực, Nguyễn Mộng còn có chút suy nghĩ mông lung, bảo bối của cô gọi mẹ....

Mặc dù phát âm chưa thật chuẩn nhưng điều này thật làm cô muốn khóc, khóc mắt cay cay, nhất thời nói khóc liền khóc.

Vệ Cung Huyền nhìn thấy, vội vàng ôm một lớn một nhỏ vào lòng, mặc dù trong lòng hơi chua, nhưng bà xã khóc mới là đại sự a

“Bảo bối ngoan, đừng khóc, đừng khóc~ ~”

Vệ Tiểu Bảo không biết vì sao mẹ khóc, nhìn mẹ vẫn rơi nước mắt, cũng mếu máo khóc lên.

Nguyễn Mộng lại vội vàng nhìn lại nước mắt dụ dỗ bé con, thật vất vả mới khiến cho Tiểu Bảo Bối nín khóc mỉm cười.

Mới vừa tắm xong bé con lại sà vào lòng cô liền dơ như lúc đầu, không thể làm gì khác hơn là tắm thêm lần nữa.

Vệ Cung Huyền ghen tỵ muốn điên rồi, nhưng trước mặt hai người này một là bà xã anh, một là con trai anh, là hai người quan trọng nhất trong cuộc đời anh, ghen tỵ như thế nào nữa thì vẫn phải chịu đựng.

Trong lòng cực kỳ mất thăng bằng, liền nở nụ cười dụ dỗ con trai:

“Ngoan, Tiểu Bảo, kêu ba, kêu ba!!”

Vệ Tiểu Bảo ngáp một cái, rất không cho ba – đại thần mặt mũi.

Nguyễn Mộng cầm lấy khăn tắm bọc con trai lại. Một cục thịt nhỏ đang ở trong ngực cô nhích tới nhích lui, thỉnh thoảng cho cô câu “Tê tê”, Nguyễn Mộng hạnh phúc vô bờ, cô không ngừng hôn rồi lại hôn lên mặt con trai.

So sánh với bên này, Vệ đại thần liền mất mát rất nhiều.

Nhìn bà xã, con trai diễn cảnh gia đình sum họp, vắng mình là không được, cắn răng nhào tới, không quan tâm trên người Nguyễn Mộng có bơ còn chưa tắm, cũng không quan tâm cô là đang lau người cho con trai, liền đi tới hôn cô.

Nguyễn Mộng vừa cười vừa rơi nước mắt.

Vệ Tiểu Bảo thấy ba mẹ không để ý tới mình, lại đi chơi trò chơi, liền dùng cả tay chân bò đến, thân thể nhỏ bé linh hoạt vô cùng, đi đến gần để học ba mẹ.

Nguyễn Mộng sợ hết hồn, vội vàng đẩy Vệ Cung Huyền ra:

“A Huyền, A Huyền! Con trai ở đây, con trai ở đây...”

Vệ Cung Huyền không đành lòng buông cô ra, nghĩ vẫn chưa hết giận, mạnh mẽ cắn môi cô một cái.

Vệ Tiểu Bảo nhìn hành động của cha mẹ, cười khanh khách.

Nguyễn Mộng thừa dịp này vội vàng đi tìm quần áo để thay, thuận tiện đem trách nhiệm mặc đồ ngủ cho Vệ Tiểu Bảo giao cho đại thần.

Trong nhà mở máy sưởi, một chút cũng không lạnh, cho nên áo ngủ Vệ Tiểu Bảo là cái yếm nhỏ màu đỏ chót thật đáng yêu, phía dưới là quần cụt, lộ ra cái mông trắng non mềm, cả người lao theo con gấu bông ở trên giường.

Vệ Cung Huyền dạy bé con vô số lần gọi ba không có kết quả sau cũng bỏ qua, thấy Nguyễn Mộng lau tóc từ phòng tắm ra ngoài, ôm lấy cô oán trách:

“Tại sao con không gọi ba, tại sao?”

Hai vợ chồng đang thân thiết, đột nhiên, một tiếng ngọt ngào “Rút ra rút ra” truyền tới.

Hai người cứng đờ vừa quay đầu lại, Tiểu Bảo nhà bọn họ đang ôm gấu bông hướng về phía bọn họ toét miệng cười, một tiếng mềm mại kia: “Rút ra rút ra” — chính là từ trong miệng bé con truyền tới.

(MTY : “tê tê” và “rút ra” phát âm gần giống ‘ba, mẹ’ nhé, chứ không có gì mờ ám đâu nhé, bé còn rất nhỏ nhé. Amen)

Hai vợ chồng cùng ngây ngẩn cả người.

Nguyễn Mộng trước kia luôn cố gắng dạy Tiểu Bảo nói, nhưng bé con tựa như cố ý chọc giận cô, bất kể dạy thế nào, dù dỗ thế nào đều không ra tiếng, nhưng hôm nay... đây cũng quá bất ngờ rồi, khiến hai người lớn bọn họ không kìm được cảm xúc kinh ngạc cùng hạnh phúc!

Vệ Cung Huyền hưng phấn ôm lấy tiểu tử cho bay lên không trung, Vệ Tiểu Bảo cũng không sợ, bật cười khanh khách.

Nhìn hai ba con chơi đùa vui vẻ, Nguyễn Mộng cũng rất vui.

Lòng cô giờ đây được bao phủ bởi hạnh phúc, đó chính là hạnh phúc của việc làm mẹ, thấy đứa bé ngày một ngày lớn lên, nhìn đến tóc con càng lúc càng dài, khuôn mặt nhỏ nhắn ngày càng xinh xắn, tay chân mập mạp ngày càng có lực, nghe được bé con gọi ba mẹ...

Nhớ tới kiếp trước mình mỗi lần thấy con trai, bé con luôn là một mình cô độc ngồi ở phòng chơi hoặc là trong thư phòng, luôn luôn là chơi một mình, không có nụ cười, không có tiếng nói, đáng người thu lại, giống như toàn bộ thế giới đã vứt bỏ bé.

Tiếng cười của Vệ Tiểu Bảo càng ngày càng lớn, bé thích trò chơi bay tới bay lui này. Nguyễn Mộng nhìn bọn họ, nhin cười không được, vội vàng thừa dịp lúc này cầm quần áo đi tắm.

Vệ Tiểu Bảo đặc biệt bám cô, trong vòng một giờ có thể tự chơi, nhưng qua một giờ mà không thấy cô, nhất định sẽ khóc lớn, cô phải dỗ dành mãi mới được.

Nhìn con trai bảo bối mũm mĩm nằm trong ngực, Vệ Cung Huyền cảm thấy thực hạnh phúc, khi anh hôn lên khuôn mặt trắng nõn nhỏ bé, không ngừng đem bé con tung lên tung xuống trên không trung, sau đó dỗ bé con gọi baba.

Vệ Tiểu Bảo phát âm không được nhưng vì muốn được ba tung lên chơi, cái miệng nhỏ nhắn càng không ngừng kêu “Rút ra rút ra”.

Vệ Cung Huyền sờ sờ cái mông non mềm của con trai, cảm thấy tã giống như có chút ướt, vội vàng buông xuống nhìn, quả nhiên, nước đã tràn qua rồi.

Vội vàng tìm tã mới đổi, ai biết tiểu tử nghĩ ba không tung mình lên chơi nữa là do mình không tốt, liền nghe thấy tiếng xì thiệt lớn, hoàng kim mới vừa ra lò nhất thời dính đầy bàn tay Vệ Cung Huyền đang sờ mông bé.

Đại thần ngẩn ra....

Sau đó cắn răng từng mắt nhìn Vệ Tiểu Bảo, anh biết mà, bọn họ hai người thật ra thì trời sanh không hợp nhau, vừa nãy cũng chỉ ảo giác, ảo giác!

Rất muốn đem cái mông Vệ Tiểu Bảo lật qua đánh một trận, nhưng bé con tựa hồ rất thức thời, thấy sắc mặt ba biến thành như vậy, mấy tiếng mềm mại ngọt ngào “Rút ra rút ra” lại bắt đầu tái xuất giang hồ.

Đại thần vừa bực mình vừa buồn cười, lắc đầu một cái, chấp nhận trước thay tã cho Vệ Tiểu Bảo.

Vệ Tiểu Bảo được ăn uống tốt nên đi ra một chút mùi lạ cũng không có, Vệ Cung Huyền mặc dù bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể thay tã cho bé con, dù sao cũng là con trai mình...

Dù thế nào đi nữa bệnh thích sạch sẽ của anh cũng đã bị tiêu hao nhiều, điểm này anh liền nhin!

Vừa đem tã bẩn ném qua một bên, Nguyễn Mộng liền từ phòng tắm đi ra, vừa nhìn anh đầy tay hoàng kim, vội vàng nói:

“Anh nhanh đi rửa tay, em thay cho con là được.”

Đại thần cầu còn không được, liền vứt bỏ củ khoai nóng này, hướng phòng tắm xông vào, trên đường không quên hôn người phụ nữ của mình một cái. Nguyễn Mộng đẩy anh một cái, cẩn thận từng li từng tí tránh hoàng kim đầy trên bàn tay.

Vệ Tiểu Bảo thấy mẹ đã tới, vui vẻ phun bong bóng, kêu một tiếng “Tê tê”.

Kể từ khi mở miệng kêu lần đầu tiên, bé con tựa hồ liền thích xưng hô như thế, thỉnh thoảng sẽ kêu một câu.

Nguyễn Mộng nhìn bé con, trong lòng buồn cười, đem tóc dùng khăn tắm bọc lại, vội vàng sờ sờ cái mông phàn phàn.

Có chút ướt nhẹp, chắc đại thần đã dùng khăn ướt lau chùi sạch sẽ. Cúi đầu, hôn lên cái mũi mềm của Vệ Tiểu Bảo:

“Tiểu Bảo hư, con mới vừa làm gì với ba?”

Vệ Tiểu Bảo cười khanh khách, tay nhỏ bé sờ lên mặt Nguyễn Mộng, bàn chân nhỏ đạp lung tung.

Nhanh chóng thay tã sạch sẽ cho bé con, lại cùng chơi đùa một lát, đã nhìn thấy Vệ Cung Huyền từ trong phòng tắm đi ra, thấy tiểu oa nhi trong ngực cô phun bong bóng chơi, lắc đầu nói:

“Con thô nhỏ chết bầm này trời sinh tới khắc anh mà”

Vừa nói, vừa đem tã bẩn đi phòng vệ sinh. Không muốn người phụ nữ của mình giặt tã, đại thần cũng không thích người ngoài đụng y phục người nhà mình, cho nên từ trước đến nay, trừ phải giặt khô cùng giặt áo khoác ở ngoài, tất cả quần áo Vệ Tiểu Bảo cùng Nguyễn Mộng đều là anh giặt.

“Tiểu tử vô lại, cũng biết trêu người.”

Nguyễn Mộng cẩn nhẹ lên mặt mập bánh bao của tiểu bảo bôi trong ngực, lại siết chặt tay nhỏ bé của bé, Vệ Tiểu Bảo chớp mắt đen xinh đẹp, bàn tay nhỏ không ngừng sờ ngực Nguyễn Mộng, hình như lại đói bụng.

Thật là một chú heo con Nguyễn Mộng bắt đắc dĩ, cởi ra dây áo choàng tắm, Vệ Tiểu Bảo tìm được đầu vú quen thuộc, há mồm ngậm dùng sức bú, mắt to nhắm, rất nhanh liền bú đến một đầu mồ hôi.

Bé con rớt cuộc vẫn là trẻ nhỏ, mặc dù thích ăn thịt thích ăn đồ ăn vặt, nhưng là mỗi ngày vẫn phải là bú sữa mẹ, nếu không ruột non cùng dạ dày căn bản không tiêu hóa được.

Vệ Cung Huyền cũng nói rất nhiều lần cho dứt sữa, chính là Nguyễn Mộng vẫn không bỏ được.

Bé con hiện tại đã nhũ vại cái răng, thời điểm bú sữa luôn là không nhìn được nghiêng ở trên đầu vú Nguyễn Mộng, trẻ con không hiểu chuyện, thường sẽ gặm ra máu, Vệ Cung Huyền nhìn mấy lần, muốn nổi giận, may mà Nguyễn Mộng cản lại.

Đích xác là nên dứt sữa rồi.

Vệ Tiểu Bảo rất bá đạo, coi như ăn no cũng không chịu rời miệng, thỉnh thoảng lại uống một hớp, dùng đôi mắt to đảo xung quanh, vô ý dùng răng nhỏ gặm đầu vú trong miệng.

Nguyễn Mộng vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của bé con, vật nhỏ không chịu thả lỏng miệng, vừa đúng lúc Vệ Cung Huyền giặt xong tã đi ra, thấy con trai lại đang bú sữa mẹ, sắc mặt nhất thời liền tối, đi tới vừa bầu mặt bánh bao Vệ Tiểu Bảo... bé con há miệng, sau đó liền bị xách ném lên giường.

Mỗi ngày đều bị ném tới ném lui Vệ Tiểu Bảo đã thành thói quen rồi, bé con nằm lỳ ở trên giường, bé gấu bông tựa như bò qua bò lại, ôm đồ chơi nhỏ ở đầu giường thoải mái vui vẻ tự chơi, hiếm khi không nào loạn.

“Cũng một tuổi rồi, nên dứt sữa thôi.”

Sắc mặt đại thần vẫn như cũ vô cùng khó coi.

Nguyễn Mộng mềm nhũn quán lên hôn anh, Vệ Cung Huyền mặt nạ lạnh như băng .... bắt đầu dẫn ra, dẫn ra... cuối cùng pằng một tiếng vỡ thành ngàn vạn mảnh...

Anh hùng hăng đẩy ngã Nguyễn Mộng rồi hôn cô, sờ nhẹ đầu nhũ hoa của cô còn ở bên ngoài, đau lòng:

“Sung rồi, cho con cắn thêm một lát lại muốn chảy máu.”

Nguyễn Mộng ngược lại rất bình thản:

“Trẻ con mà, không sao đâu.”

Cô không có việc gì, nhưng anh thì phát điên. Vệ Cung Huyền cau mày lại:

“Bắt đầu từ bây giờ cho con dứt sữa. Anh đã hỏi bác sĩ, một tuổi có thể dứt sữa rồi.”

Khi con được hơn bốn tháng anh liền đề cập tới cái này, nhưng bị bà xã không đồng ý, hiện tại cũng không thể không dứt.

Nguyễn Mộng cũng muốn, gật đầu một cái, có thể dùng sữa tươi để thay thế nha, cô cũng cảm thấy mỗi ngày bú sữa như vậy không tốt.

Vệ Tiểu Bảo hiện tại mỗi ngày chỉ bú một lần, thời gian còn lại đều là bữa ăn chính, sữa của cô lại thừa, đại thần sẽ được chiếm tiện nghi.

Làm hại cô hiện tại cũng không dám ra cửa, chỉ sợ ngực căng trướng.

Được bà xã đồng ý, Vệ Cung Huyền thỏa mãn, hôn Nguyễn Mộng một cái liền muốn làm, Nguyễn Mộng vội vàng nhìn con trai một chút.

Vệ Tiểu Bảo đang ôm gấu bông nghịch, cô suy nghĩ một chút, vồ vồ Vệ Cung Huyền:

“A Huyền, chúng ta đi phòng khách.”

Vệ Cung Huyền cũng cảm thấy con trai càng lúc càng lớn, làm như vậy không ổn, vì vậy đứng lên kéo Nguyễn Mộng, một tay ôm lấy con trai một tay ôm bà xã.

Đầu tiên là đem Vệ Tiểu Bảo ném vào phòng chơi, lại cho bé con ngâm nệm vú cao su, nhìn bé con một người một gấu bông đi chơi xếp gỗ, nhanh chóng đóng cửa, rồi ôm ngang Nguyễn Mộng hướng phòng khách chạy như điên.

Một tay ôm bà xã ném tới trên giường (phòng giành cho khách nên đừng thắc mắc giường ở đâu ra nha), Vệ Cung Huyền vụt một cái thoát ra khăn tắm của mình, cả người nhào tới.

Nguyễn Mộng áo choàng tắm bị kéo ra, bên trong không mảnh vải che thân, đều không mặc gì

Vệ Cung Huyền mắt tỏa lục quang, dừng lại hôn nhẹ lên nhũ hoa cô. Nguyễn Mộng ôm đầu của anh, nhạy cảm cong eo lên, đôi môi đỏ mọng nhất thời cất ra tiếng rên.

Sao lại dễ nghe như vậy... Từ khi nghe được tiếng cô rên rỉ lần thứ nhất, Vệ Cung Huyền đã cảm thấy mình bị cô câu mất đi linh hồn.

Anh hôn lên xương quai xanh Nguyễn Mộng, đi tới bộ ngực đầy đặn của cô, vốn là Nguyễn Mộng cũng rất có ngoại hình, tuy rằng là bởi vì cả người gầy xuống một chút khiến bộ ngực như bị rút nước, nhưng vẫn là size D.

Hiện tại sinh Vệ Tiểu Bảo, nơi này tối thiểu cũng tăng thêm một chút.

Trong tay sờ vật mềm nhũn trơn mềm non, co dãn mười phần, không có chút nào rừ xuống.

Vệ Cung Huyền cảm giác mình nguyên ý chết như vậy trên bụng bảo bối ngoan nhà anh, ngâm chặt một đầu nhũ hoa, xấu xa nhếch miệng:

“Rất căng đúng không? Anh giúp em.”

Khuôn mặt nhỏ của Nguyễn Mộng đỏ lên, đập vai anh, anh không biết xấu hổ một chút sao? Nhưng sau đó cô liền bị khoái cảm cuốn lấy, thấy sữa đang bị hút đi, mặt của cô càng ngày càng hồng.

Bất kể làm bao nhiêu lần, Vệ Cung Huyền biểu hiện vĩnh viễn giống như là lần đầu tiên, như lang như hổ, hôm nay nghe tiếng Vệ Tiểu Bảo kêu ba mẹ, hai người đều có chút kích động, đặc biệt dễ dàng động tình.

Vệ Cung Huyền tay đi xuống vừa sờ, đã ướt, không nói hai lời liền xông vào. Nguyễn Mộng bị anh hung ác vào kích thích cả người run rẩy, vội vàng bắt tay anh, một câu nói cũng khó khăn:

“Chậm, chậm một chút...”

Nghe được lời nói Nguyễn Mộng, Vệ Cung Huyền ngược lại hưng phấn hơn, anh cầm mất cả chân Nguyễn Mộng, đem hai cái thon dài chân bung ra, lộ ra ở giữa một ít khối thánh địa thủy nộn, nhìn mình ra ra vào vào, trên thị giác kích thích đẹp để khiến anh như bị kích động hơn

Nhưng anh vẫn còn có chút lý trí, chuẩn bị dụ dỗ bà xã theo mình đi làm, trực tiếp như vậy duy trì mãnh liệt đi vào coi là cái gì, quá không sẵn sàng. Ngộ nhờ đem bà xã làm hư, sáng mai chẳng phải là muốn một mình cô độc đi công ty?

Nghĩ đến mình mang theo Vệ Tiểu Bảo đi làm, Vệ Cung Huyền mơ hồ rút ra, lập tức động tác chậm lại, làm bộ dụ dỗ cúi đầu hôn Nguyễn Mộng.

Nguyễn Mộng sẽ không bị anh lừa gạt, Vệ đại thần ngoài mặt lãnh đạm căn bản đều là dụ dỗ người, ở trên giường anh vừa bá đạo vừa chuyên chế, một chút cũng không dụ dỗ.

Dù là dụ dỗ, đến cuối cùng cũng tuyệt đối là cuồng phong bạo vũ. Nếu như anh thật từ đầu đến chân đều là dụ dỗ, cô gọi chậm một chút cũng chậm một chút, khiến cạn một chút liền cạn một chút...

Như vậy, mình tuyệt đối muốn ký kết hiệp ước mất chủ quyền.

“Bảo bối ngoan...”

Vừa nghe đến cái nickname Nguyễn Mộng liền như cầu, thủy mâu nhìn về phía người trên trong nháy mắt hóa thân làm cha Vệ Tiểu Bảo Vệ đại thần,

hỏi:

“Anh lại muốn làm gì?”

“Duy trì”, chữ này thật sự là rất có thể khiến cho người ta mơ tưởng viễn vông rồi. Vệ Cung Huyền nhin không được liền chạm cô một cái:

“Có thể làm gì??? Yêu em chứ sao.”

Khụ, Thượng Đế làm chứng, anh thật ra là rất nghiêm chỉnh, chính là vừa đụng đến bà xã liền không nhin được.

Có lẽ mỗi người đàn ông đều là như vậy, không quản anh ta ở bên ngoài thế nào, hô phong hoán vũ quát ra lửa ra sao, đến trong nhà, ôm bà xã, đều là cùng một dạng.

Nguyễn Mộng bầu nhẹ anh một cái, đại thần trên người bắp thịt rắn chắc, bầu chỗ khác không đau, nhưng là bên hông. . .

Nguyễn Mộng từ trước đến giờ đều bầu một cách chính xác. Vệ Cung Huyền khàn một tiếng, giả bộ đáng thương đi chạm nhẹ mặt Nguyễn Mộng:

“Mềm mại bảo bối ngoan. . . Ngày mai bồi ông xã đi làm có được hay không?”

Thấy Nguyễn Mộng cũng không nhớ sẽ phải nói không, vội vàng động, tránh cô cự tuyệt.

Nguyễn Mộng bị đụng phải hỗn loạn, cũng không biết người đàn ông đang nói gì, mơ mơ màng màng, cuối cùng vẫn bị dụ dỗ đồng ý.

Làm hai lần, Vệ đại thần càng đánh càng hăng, Nguyễn Mộng phía dưới cũng sung lên, anh còn chưa đủ, vừa định lần nữa vác súng ra trận, một hồi tiếng khóc vang dội đột nhiên truyền đến.

Nguyễn Mộng còn đang chóng mặt, vừa nghe đến tiếng khóc, cả người rùng mình một cái, lập tức tỉnh, đẩy Vệ Cung Huyền ra tính phải đứng lên.

Nhưng là cô đánh giá cao mình, bị làm bủn rủn hai chân, không cẩn thận thiếu chút nữa quỵ đến trên mặt đất, thật may là Vệ Cung Huyền nhanh chóng đỡ được cô.

Bọn họ đều đem con trai quên mất! Nguyễn Mộng vừa nhìn thời gian, cũng ba giờ rưỡi chiều rồi, hai người làm hơn hai giờ!

Thời gian Vệ Tiểu Bảo ngủ trưa đều đã qua! Nhưng cô càng nhanh càng không đứng nổi, chỉ cảm thấy đùi mềm cùng xương sống thất lũng đều không có sức.

Vệ Cung Huyền ôm hông của cô, nhìn cô một lượt nói:

“Không có chuyện gì.”

Không có việc gì cái đầu anh á!

“Anh nhanh đi ôm con, nhanh đi nhanh đi!”

Phía dưới anh còn cứng rắn đây ah! Cô cứ như vậy để cho anh đi?

Vệ Cung Huyền oán niệm nhìn cô một cái, cô cái gì cũng không quan tâm, giữa hai chân thậm chí vẫn còn chảy tinh dịch trắng sữa, trên người càng đầy một dấu vết hôn, cũng đều như vậy, cô suy nghĩ cũng không suy nghĩ liền đuổi anh đi ôm con trai.

Anh. . . không! Đem Nguyễn Mộng ôm vào trong ngực, nhờ tinh dịch tron liền đi thẳng vào.

Nguyễn Mộng trừng lớn mắt, không thể tin được anh cư nhiên cảm thú như vậy. Nhưng đẩy anh ra không được, mắt cũng rất nhanh vì anh tiến công liền trở nên mơ màng, cái gì cũng không nghe thấy

Bạn đang đọc truyện *Sự Huyền Diệu Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: chương 38

Đợi đến khi Vệ Cung Huyền thỏa mãn buông Nguyễn Mộng ra, cả người cô bủn rủn đến một chút hơi cũng không còn, nằm trên giường một ngón tay cũng không nhấc nổi.

Cô đây là đã ký kết hiệp ước mất nước mất chủ quyền, không công bằng chút nào, nhưng Vệ Cung Huyền vẫn hăng hái không ngừng, chiến đấu không

dừng lại đến một giây cho cô thở dốc.

Ôm bà xã qua phòng, đẩy cửa, tiếng gào toáng lên của Vệ Tiểu Bảo nhanh chóng ngừng lại.

Bé con giương đôi mắt to tròn nhìn chăm chăm ba mẹ, càng ngày càng uất ức, nước mắt rơi lã chã kêu ‘Tê tê’.

Nguyễn Mộng bị bé con làm cho lòng mềm nhũn, vội vàng muốn xuống đất. Vệ Cung Huyền không cho phép, ôm cô đi thẳng đến giường bên Vệ Tiểu Bảo.

“Tê tê, tê tê...”

Vệ Tiểu Bảo khóc vô cùng đáng thương, đôi mắt to xinh đẹp cũng sưng lên, cái miệng nhỏ nhắn cười toe toét, nước miếng cùng nước mắt tạo thành hỗn hợp lỏng kỳ quái rơi vào cái yếm nhỏ, gấu bông cũng bị ném đi, bé con cứ như vậy liều mạng hướng vào lòng cô.

Nguyễn Mộng cực kì đau lòng thương tâm, vội vàng ôm bé dỗ dành, gọi bé là quái vật bảo bối, vất vả mãi mới dỗ dành được tiểu tử thôi không thút thít khóc nữa.

Vệ Tiểu Bảo khóc nhiều nên rất nhanh liền cảm thấy mệt, nín áo Nguyễn Mộng đòi ngủ.

Nguyễn Mộng dịu dàng thăm thì vào tai còn những lời hát ru ngọt ngào, bé con rất nhanh liền đi vào giấc mộng, nhưng cho dù đã ngủ say, bé con vẫn đôi khi nức nở hai tiếng, ngón tay nhỏ bé nắm Nguyễn Mộng nhất định không buông.

Nguyễn Mộng đau lòng muốn chết, ngẩng đầu lên, cô hùng hăng oán đại thần một cái. Vệ Cung Huyền bị trừng liến cảm thấy uất ức, chậm rãi chậm nhẹ, bị Nguyễn Mộng nhẹ giọng đuổi đi:

“Đi lấy y phục sạch tới đây.”

Anh nhìn!

Nhìn con trai đang ngủ đến chảy cả nước miếng, Vệ đại thần đành xuống giường đi vào phòng thay quần áo tìm quần áo sạch cho Vệ Tiểu Bảo.

Nguyễn Mộng đặt Vệ Tiểu Bảo lên giường, nhưng cậu nhóc cho dù là đang ngủ say, bàn tay nhỏ vẫn níu lấy cô không chịu buông, cô vừa động liền meo mào.

Cuối cùng Nguyễn Mộng không có cách nào, đành cẩn thận từng li từng tí dùng ngón tay thay y phục, may mà Vệ Tiểu Bảo khóc mệt chìm vào giấc ngủ, mới không tỉnh.

Vệ Cung Huyền nhân cơ hội thay quần áo sạch sẽ cho bé con, sau đó đem cái yếm nhỏ dính đầy nước mắt nước miếng ném vào trong rổ giặt quần áo.

Cậu nhóc lúc ngủ có người ôm nên cực kì ngoan, Nguyễn Mộng ngắm con, đôi mắt ánh lên sự dịu dàng khôn xiết, đại thần nhìn vợ liền cảm thấy cuộc sống thế này không còn gì hơn nữa, ôm nhẹ vai Nguyễn Mộng, cúi đầu nói:

“Ngủ một chút đi.”

Nguyễn Mộng vừa bị anh làm đau lưng, cũng mệt mỏi, vì vậy gật đầu, ôm Vệ Tiểu Bảo vào lòng, bé con tự bắt giác đưa tay lên bầu ngực mềm mại tròn trịa của cô, Vệ Cung Huyền ở sau lưng thấy liền tối mặt.

Đứa bé nào cũng thích sờ mẽ mẽ sờ gãi gãi... Tiểu Bảo nhà bọn họ cũng không ngoại lệ.

Nguyễn Mộng thở dài một tiếng, mặt tràn đầy yêu thương nhìn con trai béo ụt ịt trắng non mềm, cũng nhắm mắt lại, mặc kệ Vệ Cung Huyền đang giận đến bùng cả người.

Anh nhìn con trai đang dang tay chân ngủ một hồi lâu, mới tức giận hừ một tiếng, đem bà xã ôm sát, cũng nhắm mắt lại.

Ngày đầy năm của Vệ Tiểu Bảo cứ như vậy mà oanh oanh liệt liệt trôi qua.

.....

Sáng ngày thứ hai mới bảy giờ rưỡi, đại thần cùng Nguyễn Mộng vẫn còn ôm nhau ngủ sau, nhưng Vệ Tiểu Bảo do hôm qua ngủ sớm nên tỉnh lại trước.

Đôi mắt to tròn nhìn một chút ba mẹ ôm nhau ngủ, sau đó thiên tâm vạn khổ mới bò được từ trong lòng mẹ ra, vượt qua người mẹ, cuối cùng bò đến sau lưng Vệ Cung Huyền.

Nguyễn Mộng ngày hôm qua bị dày vò bị thảm, mới nghỉ ngơi nên bây giờ vẫn còn say ngủ, nhưng Vệ Cung Huyền đã ngủ đủ, vừa cảm thấy có động đến người, anh lập tức mở mắt.

Thấy ba tỉnh, Vệ Tiểu Bảo toe toét khoe tám cái răng nhỏ nhọn nhọn gặm mặt Vệ Cung Huyền.

Vệ Cung Huyền làm sao có thể cho bé con gặm, anh ngủ cả đêm, râu lại mọc ra, nếu để mặt non mềm của con trai bị thương, người đầu tiên bị bà xã hỏi tội chính anh đó.

Bị ba xách qua một bên Vệ Tiểu Bảo rất không cao hứng, nhìn ba, ba không để ý tới bé con, bé lại leo lên người ba nhìn mẹ một chút, hiểu rõ nhất và chiều bé con nhất là mẹ, mẹ vì sao không để ý đến bé, đây là vì sao a?

Đầu nhỏ nhỏ không giải thích vấn đề phức tạp như thế, vì vậy miệng bắt đầu mở to, rất nhất định sẽ khóc.

Vệ Cung Huyền thật là phục Tiểu Tổ Tông này, anh rón rén bụng bà xã ra, ôm con, áo choàng tắm trên người lưng thùng, nhìn đồng hồ thấy đã gần tám giờ, liền ôm tiểu đầu đình bé nhóc đi về phía phòng tắm.

Đánh răng rửa mặt cạo râu, Vệ Tiểu Bảo ngồi ở trong phòng tắm giả bộ ngoan hiền cười cười nhìn, còn muốn đưa tay bắt lấy bọt trên mặt Vệ Cung Huyền.

“Rút ra rút ra, rút ra rút ra...”

Vừa nói vừa vỗ vỗ hai bàn tay nhỏ xinh.

“Tiểu tử thằng nhóc kia, con cho rằng kêu như thế ba liền không tức giận nữa à?”

Vệ Cung Huyền liền bắn mấy giọt nước vào mặt Vệ Tiểu Bảo bé con vui vẻ hơn, không ngừng gọi ‘rút ra rút ra’.

Anh nhanh chóng rửa mặt xong, sau đó lại lấy khăn lông ướt lau mặt cho con trai, lau xong mặt, Vệ Tiểu Bảo lắc lắc cái mông, đại thần nhìn một cái cũng biết Tiểu Bảo muốn xuyết xuyết, vội vàng ôm đến bồn cầu.

Giải quyết xong nhu cầu sinh lý, Vệ Tiểu Bảo bẹp cái miệng nhỏ nhắn, bàn tay nhỏ sờ lên mặt của ba, vui sướng hài lòng mà cười cười.

Rón rén ôm con ra phòng ngủ, Vệ Cung Huyền tăng điều hòa lên hai độ. Vệ Tiểu Bảo nhìn mẹ không đi, chỉ vào Nguyễn Mộng hướng về phía ba gọi ‘tê tê’.

Vệ Cung Huyền hôn mặt Tiểu Bao Từ:

“Tiểu Bảo ngoan, mẹ mệt mỏi, để mẹ nghỉ tí.”

Vệ Tiểu Bảo nghe không hiểu ba đang nói cái gì, vẫn như cũ nhất quyết gọi ‘tê tê’. Nhưng Nguyễn Mộng ngủ rất say nên không trả lời.

Bữa ăn sáng Vệ Cung Huyền làm rất đơn giản, sữa tươi, sandwich cùng chân giò hun khói trứng tươi.

Vệ Tiểu Bảo thấy ăn, mắt liền sáng, không ngừng há mồm a a a, đại thần liền dứt cho bé một hộp sữa tươi, sau đó lại lấy một miếng bánh bao, bé con bẹp miệng, đòi ăn.

Vệ Cung Huyền không đồng ý, Vệ Tiểu Bảo lúc ấy sẽ định khóc, thật may là anh tay mát lạnh lẽ đã giấu đi cái mầm

Vệ Tiểu Bảo mặc dù thích ăn, nhưng cũng rất dễ dụ, chỉ cần không nhìn đến thì cũng sẽ không đòi.

Anh ôm con trai trở về phòng gọi bà xã rời giường, tiểu tử cậu nhóc vừa nhìn thấy mẹ, lập tức nở nụ cười.

Nguyễn Mộng cảm giác mình hình như là đang bị cái gì rửa mặt... Dinh dính nhờn nhớt, khó chịu, cô miễn cưỡng mở một con mắt, đập vào mi mắt là khuôn mặt to tròn của bé con, cô cười cười, còn chưa kịp nói chuyện, lại có người đi tới hôn cô.

Được rồi, cô là bị đại thần cùng Tiểu Bảo hôn tỉnh.

Ngắm nhìn khuôn mặt hai người đàn ông mà cô yêu nhất, giọng Nguyễn Mộng có chút khàn khàn:

“Chào buổi sáng.”

Vệ Cung Huyền nhẹ nhàng hôn môi của cô:

“Chào buổi sáng.”

Nghe không hiểu ba mẹ đang nói cái gì Vệ Tiểu Bảo liền gọi ‘tê tê’, bị Vệ Cung Huyền ôm lại, Nguyễn Mộng nhân cơ hội đi rửa mặt.

Vào công ty tất cả mọi người đều kinh ngạc, bọn họ nhìn mà không nói nên lời, đại BOSS trong ngực ôm tiểu nhóc con, tay dắt một cô gái, vừa nói vừa cười đi vào đại sảnh, tất cả mọi người như bị đóng băng.

Bọn họ sững sờ nhìn một nhà ba người trước mắt, nhìn tới đại BOSS đã từng đối với tất cả tấm lòng yêu thương của nhân viên nữ vô cùng lạnh lùng cùng lãnh đạm, trong nháy mắt hóa thân thành người đàn ông đầy yêu thương cùng ôn nhu, mọi người nhìn mà muốn rút cả cảm xúc.

Vào phòng làm việc, Nguyễn Mộng mới biết thì ra là Vệ Cung Huyền đã sớm có chuẩn bị.

Anh đang ở phía sau bàn làm việc, trên ghế salon gần đó có rất nhiều các quản lý, một phía khác đã được thiết kế thành khu trò chơi để đầy những món đồ chơi trẻ em, nhất định là đã sớm có ý định đưa cô cùng con trai tới đây.

Vệ Tiểu Bảo vừa thấy nhiều món đồ chơi như vậy, nhất thời hưng phấn tay chân ngo ngoáy muốn đi xuống, Nguyễn Mộng không còn cách nào khác, đành thả nó xuống, bé con xẹt một cái bò thật nhanh, cô ở phía sau thông thả từng bước đi vào.

Vệ Tiểu Bảo cầm lấy một con rối bóp mũi túm tai, con khi nhỏ bị làm biến dạng phát ra tiếng kêu thê thảm khác thường, tiểu ác ma cảm thấy thế thật thích, giãy xéo càng vui vẻ hơn.

Nguyễn Mộng ngồi vào bên cạnh bé, nheo nhẹ cái mũi nhỏ, nhìn bé giương cái miệng nhỏ nhắn cười a a, tiện tay lấy một cái núm vú cao su sạch sẽ cho bé, Vệ Tiểu Bảo ngậm núm vú cao su, cầm con khi nhỏ hướng Nguyễn Mộng như đưa một vật vô cùng quý báu, đôi mắt to cười đến híp lại.

Ngồi ở bàn làm việc nhìn văn kiện mà Vệ Cung Huyền không thể tập trung, anh thỉnh thoảng lại đưa ánh mắt hướng về phía bà xã cùng con trai, nhưng lại phát hiện hai mẹ con không hề để ý đến mình.

Đôi mắt lại hướng về phía mấy quản lý đang đứng trước bàn báo cáo công tác, cảm thấy bọn họ nhìn thật là chướng mắt, phất tay đuổi người, các quản lý mở cửa nhảy ra, trước khi đóng cửa vẫn không quên liếc mắt nhìn đại BOSS đôi mắt thuộc hạ cùng bà xã hoàn toàn là hai bộ mặt, sau đó đau đớn dẫn lòng tự hỏi vì sao mình không phải là nữ nhân.

Lừa bịp, lừa bịp, quá lừa bịp rồi. Nhìn bà xã cùng con trai thì dịu dàng triền miên, xoay người nhìn bọn họ liền trung ra vẻ mặt lạnh lùng sắc mặt không biến, sao có thể thế được?

Làm qua loa cho xong mấy văn kiện trước mặt, đại thần chờ không được muốn tham gia vào thế giới trò chơi cùng bà xã và con trai.

Nguyễn Mộng đang cùng Vệ Tiểu Bảo chơi xếp gỗ, vừa nói vừa dạy Vệ Tiểu Bảo nói chuyện, bé con thỉnh thoảng lại hé cái miệng nhỏ nhắn ra cười toe toét, núm vú cao su màu hồng nổi bật khiến cả người bé giống như một tiểu kim đồng phần điêu ngọc trác, cực kỳ đáng yêu.

Ôm Nguyễn Mộng từ phía sau, Vệ Cung Huyền cười nhẹ hôn vành tai cô, nhỏ giọng hỏi:

“Chơi trò gì mà vui vẻ thế?”

Nguyễn Mộng cười nhẹ, “Xếp gỗ.”

Cô luyến tiếc nhìn về phía ghép hình vừa để bên kia, sói xám của cô còn chưa có ghép xong đâu.

Đáng tiếc lực phá hoại của Vệ Tiểu Bảo quá lớn, luôn không thích cô đem lực chú ý để vào nơi khác trừ bé ra. Cô nếu không chơi cùng bé, tiểu ác ma liền lập tức phát công tới phá hủy đồ cô đang ghép.

Mấy miếng ghép sói xám bây giờ đã ít đi vài khối, cũng không biết là đã bị bé giấu đi nơi nào.

“Chơi chung đi.”

Vệ Cung Huyền lại hôn cô một cái, thấy con trai mũm mĩm cũng ngửa lên khuôn mặt nhỏ nhắn đưa tới, cũng hôn một cái.

Vệ Tiểu Bảo có được sự chú ý của ba, cười càng vui vẻ hơn, quơ múa miếng gỗ trên tay, kết quả liền đem lâu đài nhỏ vất vả mới lắp được đổ ngã!

Cậu nhóc sững sờ nhìn nhìn, giãy lát sau, miệng chu lên, bắt đầu khóc. Nguyễn Mộng vội vàng ôm bé vào trong lòng dỗ dành, Vệ Cung Huyền béo hai má trên mặt bánh bao của Vệ Tiểu Bảo:

“Khóc khóc khóc, đàn ông con trai mà khóc cái gì?, chúng ta làm lại một lần nữa!”

Nói xong liền nhanh chóng mang mấy miếng gỗ đem qua một bên bắt đầu ráp.

Vệ Tiểu Bảo nhìn động tác của ba, ngừng khóc, dùng dằng mãi mới từ trong lòng Nguyễn Mộng bước xuống, bò đến trước mặt Vệ Cung Huyền, bàn tay mũm mĩm thỉnh thoảng cầm một khối xếp gỗ đưa cho ba, thỉnh thoảng thấy ba ráp không đúng ý mình, còn đẩy ngã.

Vệ Cung Huyền vừa bực mình vừa buồn cười, cuối cùng cũng không có cách nào khác, chỉ có thể tiếp tục theo hướng bàn tay mập mạp của Vệ Tiểu Bảo chỉ mà ráp.

Nguyễn Mộng phụ trách ở một bên đưa xếp gỗ, một nhà ba người chơi vô cùng vui vẻ.

Trên bàn, điện thoại nội bộ vang lên, nhưng Vệ Cung Huyền chẳng muốn đi nhận, điện thoại vang lên thật lâu, cuối cùng rốt cuộc ngừng lại.

Qua một lát sau, cửa phòng làm việc bị gõ, nhưng tất cả vẫn đắm chìm trong không gian hạnh phúc của một nhà ba người.

Cửa bị đẩy ra một khe hở, thư kí Chu cẩn thận từng li từng tí ló ra cái đầu nhỏ, cô vừa định hô một tiếng tổng tài, thì có một cánh tay khác đem toàn bộ

cửa đẩy ra.

Cố Minh Tích vốn là muốn cho Vệ Cung Huyền một bất ngờ, nhưng cô ta không nghĩ sự kinh hi mình dành cho anh, lại bị anh làm cho kinh sợ!

Cô ta đứng ở ngoài cửa, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm một nhà ba người đắm chìm trong thế giới trò chơi, bọn họ không ai quay đầu lại.

Người đàn ông anh tuấn bất phàm kia, khoe mắt đuôi mày đều mang nụ cười ôn nhu như gió xuân, một tay anh ôm người phụ nữ, một tay ôm con trai, tự tay day đứa trẻ trong lòng chơi ráp khối gỗ.

Thình thoảng còn có một trận tiếng cười lớn truyền đến, cho dù cách khá xa, cô cũng có thể rõ ràng cảm nhận được không khí vui vẻ của bọn họ.

Vệ Tiểu Bảo là người đầu tiên phát hiện đứng ngoài cửa có hai người bé không biết, ngón tay mập mạp giờ lên hướng về phía cửa, vừa chỉ vừa gọi ‘Tê tê, tê tê’.

Nguyễn Mộng theo tay bé nhìn ra cửa, cả người đột nhiên cứng lại.

Vệ Cung Huyền cảm thấy bà xã trong ngực thần sắc có điểm không đúng, liền ngẩng đầu nhìn lên, chân mày khẽ nhíu lại, nụ cười dịu dàng trước đó từ từ thu lại:

“Cô vào bằng cách nào?”

Chu thư kí vội vàng trả lời:

“Cố tiểu thư là đại diện Cố thị phái tới, vừa rồi tôi có gọi điện thoại nội tuyến, Vệ tổng ngài không có nhận, cho nên tôi liền xin Cố tiểu thư ở phòng tiếp khách chờ một chút, muốn tôi trước gõ cửa, không nghĩ tới Cố tiểu thư cũng đi theo tới...”

Ngụ ý chính là cô vô tội, việc Cố Minh Tích đi vào cùng cô một chút quan hệ cũng không có.

Mất đi ba trợ giúp, Vệ Tiểu Bảo tay bé không nâng nổi khối gỗ. Bé Ulla Ulla kêu lên, liền mạng lắc lắc mặt Vệ Cung Huyền, Vệ Cung Huyền bật cười, véo véo lên gương mặt bánh bao của bé, nghiêm túc giúp bé tiếp tục ráp lâu đài, không chút để ý nói:

“Cô mạng Cố tiểu thư đi qua phòng khách trước, chút tôi nữa sẽ qua.”

Chu thư kí thở phào nhẹ nhõm, cô còn tưởng rằng mình sẽ bị mắng rồi.

Phải biết Vệ tổng ở trong công ty nổi danh là thích xoi mói, tốc độ đổi thư ký giống như thay quần áo, cô đã là thứ... thứ mấy tôi thay rồi đó?

“Dạ, Cố tiểu thư, xin mời đi bên này.”

Cố Minh Tích chỉ lạnh lùng nhìn cô một cái, Chu thư kí co rúm lại một chút, chợt cảm thấy mình giống như thấp đi một đoạn, sau đó liền suy nghĩ không nên so đo với người ngoài, dù gì cô cũng là nữ nhân viên cao cấp, là thành phần tri thức, làm công cho người ta lại không thua kém ai, dựa vào cái gì muốn cô lui về phía sau một bước?

Lập tức ngăn cản đến trước mặt Cố Minh Tích, cường ngạnh vươn tay:

“Cố tiểu thư, xin mời theo bên này.”

Cố Minh Tích không thèm nhìn Chu thư kí một cái, khuôn mặt tỉnh xảo như vẽ mạng theo hơi nước nhu hòa, nhìn về phía Vệ Cung Huyền thùy chung chưa từng liếc mắt nhìn qua mình:

“Huyền, anh nữ đối với em như vậy sao?”

Nguyễn Mộng lại cứng đờ, cô dùng dằng muốn từ trong ngực Vệ Cung Huyền tránh ra, nhưng lại bị anh giữ chặt:

“Ngoan, chớ lộn xộn.”

Cô cắn môi, ý bảo Chu thư kí rời đi trước, dù sao đây không phải là cái chuyện về vang gì.

Chu thư kí mở to đôi mắt tò mò, nhưng vì tiền lương của chính mình mà suy nghĩ, vẫn là nên lui xuống, trước khi đi không quên quan sát Cố Minh Tích từ trên xuống dưới.

Đồ công sở cao cấp, vóc người là lướt, trước sau lồi lõm, dáng dấp cũng xinh đẹp, thoát nhìn chính là bộ dạng diễm đạm đáng yêu, nhưng cũng không thể gạt được ánh mắt của những người phụ nữ!

Nhìn phong thái của Cố tiểu thư, có chỗ nào là tôi bàn công việc, rõ ràng là tới đoạt đàn ông?

Từ lúc cô ta bắt đầu nhìn thấy Vệ tổng, con mắt vẫn không hề rời đi, cũng không quan tâm Vệ tổng người ta đã sớm kết hôn sinh con rồi!

Tiểu tam, đây chính là tiểu tam, tiểu tam trong truyền thuyết!

Cô rất muốn ở lại xem đến cuối cùng, nhưng suy nghĩ về túi tiền của mình, vẫn nên rời đi thì hơn.

Thấy Chu thư kí rời đi, Cố Minh Tích liền đi vào, cũng không đóng cửa, trực tiếp đi về phía Vệ Cung Huyền, hoàn toàn không nhìn đến Nguyễn Mộng cùng Vệ Tiểu Bảo, trong mắt giống như chỉ có một mình Vệ Cung Huyền.

Bước chân êm ái, mắt từ từ khép lại, nước mắt nơi khóe mi chỉ trực trào rơi, thoát nhìn rất nhu nhược, vô cùng triu mến nói:

“Huyền, anh .... Sao anh có thể đối xử với em như vậy?”

Kiếp trước, cô ta cũng là dựa vào bộ mặt giả dối như vậy, làm cho mình càng ngày càng ghen tỵ cô ta, càng ngày càng hận cô ta, từ đó gây ra vô số thương tổn cho bản thân cho mình cùng người khác.

Chính là một khuôn mặt mỹ lệ nhu nhược như vậy, nhưng lại tràn đầy tâm cơ cùng những lời giả dối.

Bóng ma kiếp trước lại bắt đầu xuất hiện, Nguyễn Mộng theo bản năng tiến sát vào ngực Vệ Cung Huyền, ôm chặt con, chồng cùng con trai của cô, tuyệt đối không thể lại bị cướp đi lần nữa, tuyệt đối không thể!

Vệ Cung Huyền sờ sờ mặt Nguyễn Mộng, nhỏ giọng nói một câu:

“Đừng sợ.”

Anh không biết Nguyễn Mộng đang sợ cái gì, lẽ ra bảo bối phải chưa từng gặp qua Cố Minh Tích mới đúng, nhưng phản ứng này... Sao lại giống như nhìn thấy quý?

Mặc kệ, bây giờ bà xã anh mới là quan trọng nhất.

Anh đứng lên, kéo Nguyễn Mộng, lại nhận lấy Vệ Tiểu Bảo nằm trong ngực cô, mang cô đến một bên sofa ngồi xuống, xoay người đi tới phòng nước cầm hai chai sữa tươi ra ngoài.

Một chai rót vào trong bình sữa, một chai cắm ống hút, bà xã cùng con trai mỗi người một chai.

Vệ Tiểu Bảo chu cái miệng nhỏ nhắn lên uống sữa, tay của bé nhỏ, nâng không được bình sữa, Nguyễn Mộng liền giúp bé cầm, nhìn con trai trắng nõn đáng yêu của mình, sự sợ hãi từ đáy lòng cô dần rút đi.

Cô đã thua một lần, không thể lại thua thêm lần nữa. Ôm con trai vào ngực, Nguyễn Mộng trầm mặc mút sữa, không nói gì.

Thấy Vệ Cung Huyền không để ý đến mình, Cố Minh Tích lại gọi một tiếng:

“Huyền...”

“Xin gọi tôi là Vệ tổng.”

Cầm khăn ướt đi tới bên cạnh bà xã, đem bàn tay mập mạp của Vệ Tiểu Bảo tỉ mỉ lau một lần.

Vệ Cung Huyền phát hiện trong lòng mình lại vô cùng bình tĩnh, thậm chí còn vì Cố Minh Tích xuất hiện khiến cho thời gian cả nhà mình cùng chơi đùa bị chấm dứt sinh ra một cảm giác bức bối cùng chán ghét.

Anh nhìn lướt qua người phụ nữ ăn mặc xinh đẹp chói mắt đứng cách đó không xa.

Anh đã từng yêu cô ta, từ sau khi cô ta rời khỏi không có thêm bạn gái, cũng không động lòng với bất kì người phụ nữ nào khác, một lòng một dạ chờ cô ta trở lại.

Hiện tại... Đôi mắt đen dẹt dường như nhìn vợ con trong ngực, đây mới là chỗ cho tâm hồn của anh.

“Cô không phải là đại diện Cố thị tới sao?”

Cô ta lấy danh nghĩa Cố thị tới, nhưng chỉ là muốn cho anh một bất ngờ mà thôi.

Cố Minh Tích trong lòng có chút buồn bực, nhưng cô chưa bao giờ vì tâm tình trong lòng mà xem nhẹ biểu cảm trên mặt. Mắt cô rù xuống như có muốn vùi đắm chìm:

“Em chỉ là muốn cho anh một bất ngờ mà thôi... Em quý rầy anh sao? Nhiều năm không gặp như vậy! Em cho là anh nên giống như em...”

Nguyễn Mộng kiếp trước chưa từng một lần trải qua việc này, cô cũng không biết Cố Minh Tích lần đầu tiên nhìn thấy Vệ Cung Huyền là cái dạng gì, nhưng bây giờ xem ra, người phụ nữ này tựa hồ cũng không biết bọn họ đã kết hôn rồi.

Nhưng về mặt đó... Đó là loại nhu nhược lại điềm đạm đáng yêu, ngay cả khi biết bộ mặt thật Cố Minh Tích, cô cũng có chút mềm lòng. Vệ Cung Huyền thì sao?

Thật ra thì bộ dạng lê hoa đài vũ giả tạo này, ở trước mặt người đàn ông cô yêu, mới là trân bảo, còn ở trong mắt người đàn ông không yêu cô, cũng chỉ là một vẻ nguy trang đáng buồn cười thôi.

Vệ Cung Huyền kinh ngạc vì đột nhiên anh cảm thấy nước mắt của Cố Minh Tích vô cùng dối trá, vậy tại sao trước kia lại nhìn không ra? Là bởi vì người trong cuộc mơ hồ, hay là bởi vì cô trước kia không phải như thế?

Thấy Vệ Cung Huyền không nói lời nào, Cố Minh Tích cho là anh đang nhớ lại những kỉ niệm đẹp trước kia của bọn họ, lại tiến lên phía trước một bước:

“Huyền, em rất nhớ anh, sao anh có thể cùng với người phụ nữ khác? Lúc đó chúng ta không phải đều đã nói muốn cả đời cùng nhau sao?”

Vệ Cung Huyền không nhịn được giật thót mình, tại thời điểm chưa biết Nguyễn Mộng, anh thường cùng cô xem vài phim thần tượng, những lời thoại trong đó cùng suy nghĩ trong lòng giống nhau một cách kỳ lạ.

Câu “Chúng ta không phải nói sẽ cả đời ở chung một chỗ sao” này, chính là một câu có một không hai trong đó. Chẳng lẽ mình chính là vai nam chính nào hổng trong mấy phim thần tượng vớ vẩn đó hay sao?

“Quên giới thiệu, Cố tiểu thư, đây là vợ tôi Nguyễn Mộng, con trai Vệ Nặc.”

Nhìn về phía Nguyễn Mộng.

“Bảo bối, đây là Cố tiểu thư, mối tình đầu của anh, cũng là thiên kim của Cố thị, từ nhỏ cùng nhau lớn lên.”

Hai người phụ nữ đều cùng bị sững sốt, không ai có thể nghĩ đến việc Vệ Cung Huyền sẽ giới thiệu thẳng thắn như vậy.

Cố tiểu thư cùng bảo bối, từ cách gọi đã cho thấy sự khác biệt.

Nguyễn Mộng an ổn trong lòng một chút, cô lộ ra một nụ cười mỹ lệ không màng danh lợi:

“Cố tiểu thư, chào cô.”

Mơ màng nhớ lại thời điểm kiếp trước khi mình nhìn thấy Cố Minh Tích, vô cùng kích động, hận không thể giết chết người phụ nữ vẫn luôn chiếm vị trí quan trọng trong lòng chồng cô, hoàn toàn không có một tia tỉnh táo.

Một bộ dáng điên cuồng cô chấp càng tôn thêm hình ảnh vô tội cùng dịu dàng của Cố Minh Tích.

Bây giờ nhớ lại, Nguyễn Mộng chỉ muốn hung hăng mắng mình: Cô thật là ngu mà.

Nụ cười của Cố Minh Tích trong nháy mắt có chút rạn nứt, nhưng rất nhanh cô liền điều chỉnh trở lại:

“Nguyễn tiểu thư.”

Nói xong liền hướng về phía Vệ Cung Huyền:

“Huyền... à, Vệ tổng, hiếm khi em mới trở về một chuyến, nể mặt tình bạn của chúng ta liệu anh có thể cùng ăn bữa cơm, chúng ta cùng ôn lại chuyện cũ, liệu có được không anh?”

So sánh với Cố Minh Tích, Nguyễn Mộng cảm thấy mình quả thật vẫn còn quá trẻ con rồi.

Người phụ nữ này trong lòng rõ ràng cực độ khó chịu cùng phẫn hận, nhưng biểu hiện trên mặt vẫn như bình thường, sao cô ta có thể làm được?

Kiếp trước mình bại bởi cô ta, thật ra thì cũng không coi là thua thiệt. Từ lúc cô ta đi vào cho đến bây giờ còn chưa tới mười lăm phút, nhưng tâm trạng đã thay đổi không dưới ba lần.

Lên án trong nháy mắt biến thành bình tĩnh, giống như đối với cách xưng hô chán ghét kia không hề tồn tại. Vệ Cung Huyền dường như vẫn là bạn trai, mà mình cùng Tiểu Bảo lại là người vô hình, hoàn toàn không tồn tại.

Vệ Cung Huyền suy nghĩ một chút, nhìn xem thời gian dường như đã đến bữa trưa, liền ừ một tiếng, vừa định bảo Cố Minh Tích đến phòng khách ngồi đợi, từ cửa truyền đến một trận âm thanh vỗ tay.

“Lấy lui làm tiền, hay thật, hay thật, thật là hay a.”

Đó chính là Long thần thấy đầu không thấy đuôi Ôn Dư Thừa – Ôn thiếu.

Anh ta nhanh chóng đi vào, không thèm nhìn Cố Minh Tích một cái.

Từ nhỏ anh và người phụ nữ này vẫn luôn không hợp nhau, cũng chỉ có lão Vệ ngu ngốc vẫn cho rằng người phụ nữ này đơn thuần như một tờ giấy trắng.

Ôm lấy Vệ Tiểu Bảo từ trong ngực Nguyễn Mộng, anh nheo nheo mắt bánh bao của tiểu tử béo ụt ịt, quay sang Nguyễn Mộng lắc đầu thờ dài:

“Aiz...”

Nguyễn Mộng nhin, nhưng Ôn Dư Thừa không nghĩ cứ như vậy bỏ qua cho cô ta:

“Nhìn cháu tôi đáng đáp thật là càng lúc càng giống viên bánh bao nha. Bánh bao em nói anh xem, nếu sau này thằng bé lớn lên giống em, thì phải làm sao bây giờ?”

Nguyễn Mộng tiếp tục nhần.

“Hiện tại hình như đang phổ biến hình ảnh các tiểu thư dịu dàng cùng nhu nhược nhĩ, anh thấy thằng bé rất có tiềm lực.”

Ôn Dư Thừa gật đầu, càng nhìn Vệ Tiểu Bảo trong ngực càng thấy được về sau sẽ là gay.

Nguyễn Mộng không nhìn được, cô vừa định lên tiếng, Vệ Cung Huyền đã một quyền đánh qua:

“Con người chết tiệt như cậu không nên gần con tó.”

Không nói hai lời liền lấy lại Vệ Tiểu Bảo, ôm vào lòng, tiện liếc qua Ôn Dư Thừa một cái, dặn dò:

“Tớ và bảo bối đem thằng bé đi thay quần áo, cậu tiếp chuyện Cố tiểu thư một chút.”

Cố tiểu thư?

Ôn Dư Thừa nhú mày, xưng hô này không tệ a, lão Vệ đã thông suốt rồi sao?

Uổng công anh vừa nghe thấy việc Cố Minh Tích đến công ty liền điên cuồng chạy đến, chỉ sợ lão Vệ lại bị mê hoặc, hiện tại vừa nhìn, cũng không giống như là trước kia a.

Anh khoát khoát tay:

“Được rồi, giao cho tó.”

Đưa mắt nhìn một nhà ba người Lão Vệ vào phòng nghỉ ngơi, anh xoay người, thoải mái ngồi vào trên ghế sa lon, bộ dáng cực kì ngang ngược, cũng không thêm để ý Cố Minh Tích.

Ngược lại Cố Minh Tích bắt chuyện mỉm cười chào hỏi:

“Xin chào, Dư...”

Lời còn chưa dứt đã bị Ôn Dư Thừa cắt đứt:

“Đủ, không cần làm quen với tôi, hai ta cũng không quen biết nhiều, cô kêu tôi Ôn thiếu, hay Ôn tổng đều được, nhưng đừng gọi tôi là Dư Thừa, tiểu gia tôi nghe không nổi.”

Anh không chút nào che giấu sự chán ghét của mình đối với Cố Minh Tích, trước kia duy trì sự hòa bình là bởi vì lão Vệ thích cô ta, mà lão Vệ lại là huynh đệ.

Nhưng bây giờ lão Vệ đã kết hôn, con trai cũng đã có, anh làm gì còn phải tiếp tục đóng giả chứ?

Hơn nữa, người phụ nữ này ngay cả một chút của bánh bao so ra cũng đều thua kém không phải sao?

Cố Minh Tích rất muốn nổi giận, từ nhỏ đến lớn, ai cũng thích cô ta, ngay cả Vệ Cung Huyền trời sinh tính tình lãnh đạm đối xử với cô ta cũng dịu dàng hơn người khác một chút.

Duy chỉ có Ôn Dư Thừa này, hai người bọn họ từ nhỏ không thể cùng chung bàn, gặp mặt, anh ta luôn muốn chê cười mình một phen, bất kể mình lấy lòng kiểu gì cũng đều vô dụng.

Sau này cô cùng Vệ Cung Huyền xác lập quan hệ yêu đương, anh ta đối với cô thái độ mới tốt hơn được một chút, hiện tại lại biến trở về rồi như cũ!

“Ôn thiếu thật biết nói đùa, chúng ta dù gì cũng coi như cùng nhau lớn lên...”

“Ai cùng nhau lớn lên với cô vậy?”

Ôn Dư Thừa móc móc lỗ tai, thổi thổi ngón út.

“Chớ nghĩ Cố gia có nhiều năng lực, nếu không có Vệ gia giúp đỡ, cô cho rằng cô bây giờ còn có thể làm thiên kim đại tiểu thư à?”

Cùng nhau lớn lên... Cô cũng đừng hạ thấp thân phận tiểu gia của tôi, về sau tiểu gia còn phải lấy vợ đấy.”

Mượn tiền tài thế lực nhà lão Vệ phát triển nhà mình, còn dám không nói tiếng nào để lại thư chia tay ra nước ngoài du học, mẹ nó, anh chưa từng gặp qua loại nào có thể đề tiện hơn Cố gia.

Bị đâm trúng chỗ đau, Cố Minh Tích thiếu chút nữa nhịn không được. Nhưng cô ta cuối cùng vẫn ầm nhẫn cười cười:

“Ôn thiếu thật biết nói đùa.”

“Tôi cũng không hay nói đùa.”

Ôn Dư Thừa nhặt hộp sữa tươi Nguyễn Mộng chưa uống hết để bên cạnh, xé toang phần nắp rồi uống.

“Dù sao loại đàn bà như cô chia tay người yêu xong, sau đó chín năm liền quay lại không quên người ta đã có vợ và sinh con liền muốn đoạt lại, thật là làm tôi thấy cô không đáng để khinh thường.”

“Ôn Dư Thừa!”

Cố Minh Tích cuối cùng không nhịn được.

“Anh làm ơn đừng đối chọi với tôi mãi có được hay không?!”

Ôn Dư Thừa cũng không có niềm yêu thích gì chỉ là một yêu tiền, hai là thích xem náo nhiệt, thấy Cố Minh Tích nổi giận, nhất thời cảm thấy vui vẻ.

“Nhìn đi, nhìn đi, chính là bộ dáng làm ra vẻ như vậy, cũng may là khi còn bé lão Vệ bị bệnh tăng nhãn áp nên không thấy rõ, nếu không cô bây giờ ngay cả con gái một ông chủ nhỏ cũng không thể làm. Bất quá hiện tại làm được rồi!”

Nhắm ngay thùng rác trong góc tường, hộp sữa tươi rơi vào một cách chuẩn xác.

“Lão Vệ đã tìm được một cô gái tốt, còn sinh ra một đứa bé béo mập, chắc chắn, tôi xem có người lại muốn tính toán nha!”

Lão Vệ trước kia u mê, anh cũng không phải nhìn không thấy.

Người phụ nữ này làm những chuyện gì anh đều nhìn được thật rõ ràng. Ủ, vì bảo đảm lão Vệ không vượt rào, cũng vì bánh bao có không thể vứt ông xã đi, hơn nữa để cho Vệ Tiểu Bảo cháu anh không trở thành đứa trẻ đáng thương không có ba, anh vẫn là nên giúp một tay thì hơn.

Dù sao tiện nhân đã gặp được thì nên giết. Trước kia anh đã muốn dọn dẹp người phụ nữ này rồi, nhưng nể mặt mũi của lão Vệ nên không có động thủ, hiện tại... hừ hừ.

Đừng trách anh tâm địa độc ác, ai bảo cô ta lại trơ trẽn không có mắt trở về muốn đi câu dẫn đàn ông có vợ chứ?

Ôn Dư Thừa trong nháy mắt cảm thấy mình như hóa thân thành chiến sĩ chính nghĩa trẻ tuổi, sắp đại diện công lý trừng phạt người phụ nữ xấu xa lòng dạ độc ác.

Bạn đang đọc truyện *Sự Huyền Diệu Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: chương 39

“Bảo bối, có gì không vui à?”

Thừa dịp Nguyễn Mộng đang cho Vệ Tiểu Bảo thay tã và tắm, Vệ Cung Huyền từ phía sau đi đến ôm lấy cô, giọng vô cùng nhỏ nhẹ và dịu dàng hỏi.

Nguyễn Mộng đột nhiên cứng người một chút, lắc đầu, cầm bàn chân nhỏ của Vệ Tiểu Bảo, giúp bé con đi đôi vớ con sóc vô cùng đáng yêu, sau đó ôm nhóc con đứng lên để sửa sang lại quần, vớ vớ cái móng bé, xác định tã không có lệch vị trí, mới nói:

“Em không có không vui.”

Cô chỉ là có một chút sợ hãi mà thôi.

Cho dù vừa rồi biểu hiện của Vệ Cung Huyền có thể khiến cô buồn xuống tảng đá lớn trong lòng, nhưng Nguyễn Mộng vẫn mơ hồ cảm thấy bất an.

Cô sống lại khiến rất nhiều chuyện vốn không nên xảy ra đã xảy ra, cho tới bây giờ, vẫn chưa có chuyện nào không tốt xuất hiện, thế nhưng từ lúc bắt đầu có Cố Minh Tích, có lẽ mọi chuyện đều sẽ khác.

Nhưng suy nghĩ trong lòng cô, làm sao có thể nói với Vệ Cung Huyền được chứ? Ai có thể tin được việc thật ra cô vốn là một người đã chết.

Vệ Tiểu Bảo y y nha nha kêu lên, bàn tay nhỏ bé sờ mặt Nguyễn Mộng, Nguyễn Mộng hôn nhẹ bé. Muốn đi cho bé đôi giày vải mềm.

Mặc dù bé còn nhỏ sẽ không đi bộ, nhưng mỗi ngày nếu đi tất khắp nơi, Nguyễn Mộng luôn sợ bàn chân mềm mại của bé sẽ đụng phải vật gì đó bén nhọn, cho nên vẫn mua cho bé một đôi giày mềm, chỉ dây tương đương như khi mang một đôi vớ.

Mặc dù không thể chắc chắn an toàn, nhưng mang vào Nguyễn Mộng mới an lòng.

Vệ Cung Huyền cúi đầu cười, anh ôm eo Nguyễn Mộng, để đôi tay nhỏ bé của cô bao lại trong lòng bàn tay ấm áp của mình, nhìn hai vợ chồng bọn họ tay trong tay, tay chân Vệ Tiểu Bảo không ngừng giẫy dụa, nhưng hai người cũng như nhau không cảm thấy gì khác thường:

“Bảo bối, em không tin tưởng anh hay là không tin tưởng chính mình?”

Nguyễn Mộng sùng sốt, cô không dám quay đầu lại nhìn Vệ Cung Huyền, thật lâu sau, cô mới cất giọng, khàn khàn nói:

“Em không có.”

“Bảo bối, không phải đã nói rồi sao? Anh yêu em.”

Vệ Cung Huyền hôn nhẹ lên gáy cổ trắng như tuyết của cô, in xuống đó dấu răng nhàn nhạt, giọng nói lưu luyến dịu dàng, Nguyễn Mộng cảm nhận được từ sau lưng cô hơi thở và độ ấm chỉ người đàn ông mới đó mới có.

Vành mắt cô chút hồng. Anh sẽ không biết được nỗi sợ hãi trong lòng cô, cũng sẽ không biết được tình cảm này là do cô ích kỷ mới có được, Cố Minh Tích trở về, khiến vui vẻ cùng hạnh phúc Nguyễn Mộng vất vả tạo dựng lên, trong nháy mắt liền bị lay chuyển mãnh liệt.

“Vệ Cung Huyền anh chỉ yêu một mình Nguyễn Mộng.”

Nói thật, nếu như quan hệ giữa hai chúng ta vẫn giống như lúc vừa mới bắt đầu, không có được cải thiện, có lẽ hôm nay Cố Minh Tích trở lại, anh sẽ rất vui vẻ, rất hưng phấn, sẽ không chờ được mà muốn ở cùng cô ấy.

Nhưng hiện tại anh yêu em, bảo bối, là Cố Minh Tích nói chia tay trước, anh cùng cô ấy đã sớm không còn quan hệ gì rồi, bây giờ ở cùng nhau là hai chúng ta, hiểu không?”

“A Huyền...”

Nguyễn Mộng khó khăn mới nở được một nụ cười nhạt nhạt, trí nhớ của kiếp trước đã khắc sâu quá rồi, tất cả bi kịch cùng điên cuồng của cô đều do Cố Minh Tích xuất hiện mới có.

Cố Minh Tích là đại diện cho sự hủy diệt.

Nguyễn Mộng thậm chí còn cảm thấy không thể giữ được gia đình mà cô thiên tâm vạn khổ mới có được, chồng và con trai của cô, tất cả tất cả, kiếp trước cũng bị Cố Minh Tích cướp đi từng cái từng cái một, bản thân thì bị bức vào một vực sâu không thể quay đầu lại, cuối cùng chỉ có thể lấy cái chết để kết thúc.

“Nếu như sau này anh phát hiện anh thật ra yêu cô ta, nhất định phải nói với em, em sợ em đến lúc đó sẽ điên cuồng mà đi giết Cố Minh Tích.”

Cô không chút nghi ngờ nào về việc liệu bản thân sẽ thực sự làm ra những việc cố chấp như vậy, nhưng nỗi oán hận cùng sợ hãi đối với Cố Minh Tích đã xâm nhập tận xương tủy, Nguyễn Mộng thật sợ rằng một ngày kia mình sẽ kích động mà phạm phải tội ác tày trời.

“Nói hươu nói vượn cái gì đấy.”

Vệ Cung Huyền cười khê.

“Nếu như em thật sự ghét cô ta, anh sẽ giúp em hủy đi chứng cứ, không thì sẽ gánh tội thay em.”

Không khí vốn nặng nề lại bị những lời của anh trong nháy mắt trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Nguyễn Mộng nhìn cười không được, vành mắt vẫn còn hồng hồng, Vệ Cung Huyền xoa xoa gương mặt tròn mềm mại của cô, nhẹ nhàng cắn.

Anh một chút cũng không hy vọng cuộc sống hạnh phúc an ổn như bây giờ bị quấy rầy, lúc Cố Minh Tích chưa xuất hiện, bảo bối của anh vừa đáng yêu vừa ngoan ngoãn, còn thích làm nũng, con trai mặc dù có nhiều lúc thật chướng mắt, nhưng đại khái vẫn luôn làm cho anh yêu thích.

Nhưng Cố Minh Tích này xuất hiện không tới một giờ, bảo bối của anh thiếu chút nữa bị chọc khóc.

Nói thật ra, đừng trách anh quên tình cũ, bây giờ đối với anh mà nói, Cố Minh Tích thực sự là một phiền toái cực kì phiền phức.

Nhưng Vệ Cung Huyền cũng không suy nghĩ nhiều, trong lòng anh Cố Minh Tích mặc dù là khách không mời mà đến, nhưng ấn tượng trong lòng anh đối với cô vẫn còn dừng lại trên người một cô gái dịu dàng xấu hổ lúc trước.

Mình và cô ta không còn quan hệ gì nữa, dù sao ban đầu nói lời chia tay cũng không phải là anh.

Hơn nữa sau khi Cố Minh Tích đi Mỹ, anh không trả đũa Cố Gia cũng đã rất nể tình rồi.

Về tình về lý, anh đều là chiếm thượng phong trong việc này, nếu Cố Minh Tích muốn náo loạn, cũng chẳng nhận được điều gì tốt đẹp.

Nguyễn Mộng đưa tay ôm Vệ Tiểu Bảo lên, lại bị Vệ Cung Huyền đoạt lấy, bản thân cũng bị ép mặc áo khoác, bao bọc nghiêm túc cẩn thận, thật ra thì trời không có lạnh lắm, mới qua tháng chín một chút, nhưng Vệ Cung Huyền sợ cô bị cảm, chỉ cần ra cửa nhất định đem gói cô bao thành một cái bánh bao.

“Bảo bối, nhớ cầm ví da theo.”

Đại thần xốc lên con trai mập mạp ôm vào ngực, hôn Nguyễn Mộng một cái.

“Không thể dễ dàng để cô ta chiếm tiện nghi được, chúng ta sẽ tiền ai nấy trả.”

Vệ Cung Huyền là một người công tư rõ ràng, ý thức trách nhiệm của một người đàn ông cực mạnh.

Trong thế giới của anh không có nơi nào là màu xám, trừ đen chính là trắng. Nguyễn Mộng là người phụ nữ anh yêu, Vệ Tiểu Bảo là con trai của anh, Ôn Dư Thừa là huynh đệ của anh, những thứ này đều là trắng.

Mà Cố Minh Tích, là khách không mời mà đến, chính là đen.

Không phải anh tự kỷ, mà là rõ ràng nếu thật sự cùng ăn bữa cơm này với Cố Minh tích chắc hẳn sẽ có lần sau nữa, thay vì như vậy, còn không bằng dùng một bữa cơm nói hết chuyện cũ, từ đó về sau không bao giờ qua lại.

Kỳ thực nói trắng ra, Vệ đại thần là một thương nhân chỉ số thông minh cực cao, anh biết cái gì nên làm cái gì không nên làm, cũng biết làm như thế nào đối với vợ con là tốt nhất, tất cả những chuyện có thể uy hiếp được ba người cả nhà bọn họ, ngay ở thời điểm mới bắt đầu anh sẽ đem bóp nát cho dù là cô bạn gái mang hình ảnh vô cùng dịu dàng yêu trước kia.

Nguyễn Mộng ngoan ngoãn gật đầu, cầm ví da của anh nhét vào trong túi xách của mình, Vệ Cung Huyền vừa ôm con trai vừa cầm tã lót, thừa dịp lúc Nguyễn Mộng sửa sang lại áo khoác của anh tiến tới bên tai cô nói:

“Mặc dù chưa từng quan hệ cùng Cố Minh Tích, nhưng anh cảm thấy cùng bảo bối vẫn là thoải mái nhất”.

Đột nhiên “Oanh” một cái, gương mặt Nguyễn Mộng nhất thời đỏ rực, một cái tát đánh qua, bị Vệ Cung Huyền bắt được rồi bao lại trong lòng bàn tay, hôn nhẹ, cười khan khách không ngừng.

Vệ Tiểu Bảo thấy ba mẹ đang chơi đùa, cũng đi theo cười ha hả. Bàn tay bé vung vẩy nửa ngày, cuối cùng bắt được một túm tóc của Vệ Cung Huyền, liều mạng túm không chịu buông.

May mắn lực ở tay bé không lớn, mới không có túm ba bé thành đầu hói.

“Anh thật không biết xấu hổ!”

Nguyễn Mộng tỏ vẻ khinh thường, lại bị Vệ Cung Huyền ôm vào lòng dẫn theo đi ra ngoài.

Cửa phòng nghỉ ngơi vừa mở, cô đã cảm thấy không khí trong phòng làm việc có chút giương cung bạt kiếm, cho đến khi Cố Minh Tích nhìn về phía bọn họ mới tốt hơn một chút.

Thu hồi lại sự kích động cùng giận dữ, khuôn mặt xinh đẹp vẫn như cũ đẹp đẽ động lòng người, mặc dù chỉ là một sóng mắt nho nhỏ cũng khiến cho người ta sinh lòng thương tiếc.

Cái Cố Minh Tích am hiểu nhất chính là cái này, cũng không uống trong tên của cô có một chữ tiếc.

Từ nhỏ đến lớn, bất kể người lớn hay trẻ nhỏ, không có ai chống cự được vẻ đáng thương của cô.

Nha... Chàng chiến sĩ trẻ Ôn Dư Thừa là ngoại lệ.

“Ai da thật là trùng hợp a, lão Vệ, bánh bao, các người đi ăn cơm sao? Không bằng mang tớ đi cùng được chứ?”

Trông mắt đen hẹp dài cười nheo lại nhìn về phía Cố Minh Tích.

“Vừa lúc tớ cùng Cố tiểu thư nhiều năm không gặp, cũng muốn cùng nhau ôn lại chuyện cũ, bánh bao không biết chuyện của chúng ta khi còn bé, trí nhớ tớ tốt, còn có thể nói cho cô ấy một chút, lão Vệ cậu thấy thế nào?”

Vệ Cung Huyền biết rõ tính tình cậu ta chỉ sợ thiên hạ không loạn, mình không đồng ý thì thứ lắm lời như cậu ta cũng sẽ nghĩ cách đi theo, không bằng cứ để cho cậu ta đi cùng:

“Cũng được, chỉ là bọn tớ muốn ăn kiểu Mỹ.”

Vừa nghe cách ăn kiểu Mỹ, da mặt Ôn Dư Thừa liền co quắp.

Cố Minh Tích thấy thần sắc anh thay đổi, mỉm cười nói: “Huyền...”

Dưới con mắt Vệ Cung Huyền, cô sửa lại xưng hô.

“Vệ tổng, anh như vậy là khách khí rồi, chúng ta cũng không phải là người ngoài, bữa này tôi mời...”

Lời còn chưa nói hết, Ôn Dư Thừa liền nhảy dựng lên nói:

“Kiểu Mỹ cũng được, Tôi mời cũng được! Bữa này tôi mời, quyết định như vậy!”

Nói xong nhặt áo khoác tây trang bị anh ném lên ghế sa lon mặc vào, tự đắc làm mặt quỷ với Cố Minh Tích.

Thế nhưng Cố Minh Tích ở trước mặt Vệ Cung Huyền luôn trấn định mười phần, không tỏ vẻ gì khác thường, làm Ôn Dư Thừa giận đến nắm chặt tay.

Lúc đoàn người chờ ở đại sảnh, phần lớn nhân viên đều ở đây chăm chú nhìn chằm chằm, chắc là đã sớm ở diễn đàn bát quái của công ty biết được chuyện này rồi.

Quan hệ giữa Vệ Cung Huyền cùng Cố Minh Tích chín năm trước bọn họ dĩ nhiên không biết, cho nên mọi người dĩ nhiên liền cho Cố Minh Tích chính là loại tiểu tam không biết liêm sỉ tham vinh hoa phú quý. Không để ý Vệ tổng bọn họ đã có vợ con, người người gặp được là giết.

Nguyễn Mộng nhận được rất nhiều ánh mắt động viên, khích lệ cùng ủng hộ, cô không hiểu liền nhìn lại, không ít nhân viên can đảm giơ hai ngón tay cái lên với cô.

Nguyễn Mộng có chút lúng túng, liền đi thẳng tới phía trước không dám nhìn sang hai bên nữa, nhưng cảm giác này cho đến lúc cô đi khỏi vẫn như cũ khiến cô cảm thấy đứng ngồi không yên.

“Vệ tổng, chúng ta đi ăn món Pháp được không? Trên đường tới Vệ thị tôi thấy có qua một nhà hàng Pháp thoạt nhìn không tệ.”

Cố Minh Tích đi tới cạnh xe, thấy Vệ Cung Huyền mở cửa xe, mỉm cười hỏi.

Vệ Cung Huyền nhàn nhạt nói:

“Lên xe trước rồi hãy nói.” Chỉ vào ghế lái phụ.

Cố Minh Tích lòng chợt vui sướng, ghế phụ cùng ghế lái gần nhau như vậy, trước kia khi bọn họ vẫn còn ở cùng nhau, mỗi lần anh mang cô đi chơi hoặc ăn cơm, cô đều ngồi ở vị trí kế bên tài xế, như vậy xem ra...

Anh cũng chưa có quên cô đúng không? Trong lòng anh vẫn có cô? Nghĩ tới đây, cô liền không nhịn được nhìn Nguyễn Mộng, lại thấy người phụ nữ kia sắc mặt như thường ngồi vào chỗ phía sau.

Thích thú nở một nụ cười tao nhã nói:

“Vệ tổng, như vậy không tốt lắm, tôi ngồi ghế phụ, còn Nguyễn tiểu thư ngồi phía sau sao?”

Vệ Cung Huyền quái dị nhìn cô một cái, đẩy đẩy gọng kính bạc, giọng nói lạnh nhạt như cũ:

“Không có việc gì, đó là thói quen của cô ấy.”

Anh nói này lời thật ra chỉ là thuận miệng, Nguyễn Mộng cũng rất tự nhiên, Ôn Dư Thừa nghe xong, lấy điện thoại di động ra bấm bấm, không biết đang làm gì, chỉ còn mỗi Cố Minh Tích bày bộ mặt xấu hổ:

“Nhưng mà...”

Nhưng mà cái rắm a.

Giọng điệu quái dị ho khan hai tiếng, Ôn Dư Thừa giơ lên iPhone, dùng giọng điệu khinh bỉ đọc lên:

“Căn cứ vào Baidu cho thấy, hàng năm số người ngồi ở ghế cạnh tài xế xảy ra tai nạn xe cộ tử vong cao hơn 70% so với số người ngồi ở ghế sau, lão Vệ, cậu quả thật biết săn sóc, người đàn ông tốt!”

(MTY: Anh Ôn này, ta đã bắt đầu thích, há há)

Sắc mặt Cố Minh Tích nhất thời trở nên rất khó coi.

Nguyễn Mộng nhìn cô ta một chút, lại nhìn người đàn ông của mình một chút, Vệ Cung Huyền cốc nhẹ lên trán của cô nói:

“Ngồi yên chờ lộn xộn.”

Xong rồi cũng không giải thích với Cố Minh Tích cái gì, rồi thắt dây an toàn cho mình.

Anh vốn chính là do bởi vì ghế lái phụ tương đối nguy hiểm mới không cho phép vợ mình ngồi sao!

Ôn Dư Thừa cảm giác tâm trạng của mình có chút biến thái... Vừa nhìn thấy mặt Cố Minh Tích biến sắc nhất thời cả người anh liền thấy thoải mái, ngay cả tiền ăn cơm lát nữa cũng không còn cảm thấy đau lòng.

“Nhóc con kia con phun cái gì thế? Con có thể nói sao? Con nghe hiểu được chú đang nói cái gì sao?”

Vệ Tiểu Bảo cười khanh khách, đưa bàn tay nhỏ ra đánh vào mặt anh.

Đầu ngón tay của bé mềm mại, móng tay được Nguyễn Mộng sửa rất sạch sẽ, đánh vào mặt cũng không đau, cho nên Ôn Dư Thừa cũng không có tránh, cho bé đánh, nhóc con đánh rồi, miệng cắn một phát, tám chiếc răng trắng nhỏ trên một mảng hồng hồng nhất thời như ửng như hiện.

Ôn Dư Thừa nhìn một chút, vỗ đùi:

“Mẹ nó, tiểu ác ma này đáng đập thật không phù hợp với tính cách của nó rồi!”

Rõ ràng là một tiểu ác ma nghịch ngợm gây sự, tại sao đáng đập lại giống như bức vẽ tiểu thiên sứ béo ụt ịt treo trong giáo đường?

Này thật không có khoa học!

Nguyễn Mộng nhìn mình Vệ Tiểu Bảo đáng yêu chết người, tròn mắt nhìn Ôn Dư Thừa một cái, bảo bối nhà cô có nơi nào giống tiểu ác ma?

Vừa ngoan vừa hiểu chuyện, trù đối cùng tiểu đầu không khóc, nói đến ác ma, ai so ra cũng đều thua kém anh kẻ hai mặt này.

Ôn Dư Thừa uất ức a, anh tốt bụng muốn giúp cô loại bỏ tiểu tam, cô lại như vậy, không cảm kích, còn trù anh, còn có thiên lý không?

Thấy đã chạy qua nhà hàng Pháp cô nói, Cố Minh Tích cũng không kịp đắm chìm trong đau đớn trước đó, vội vàng nói:

“Vệ tổng, qua, qua rồi...”

“Tôi không nói muốn đi nhà hàng Pháp dùng cơm.”

Vệ Cung Huyền mắt nhìn thẳng, từ trong kính chiếu hậu thấy Nguyễn Mộng đang nhìn chính mình, liền trở lại bộ dáng tươi cười ôn nhu.

Tất cả biểu hiện đều bị Cố Minh Tích thu vào mắt, cô có chút sững sờ:

“Này...”

“Trời dần dần lạnh.”

Đại thần bình thần nói.

Cho nên? Cố Minh Tích tỏ ý nghe không hiểu.

“Bảo bối nhà tôi mấy ngày trước đã muốn ăn lẩu, vẫn bị tôi từ chối, hôm nay vừa lúc Cố tiểu thư trở về nước, cùng đi cũng được.”

Khéo léo đem xe quẹo vào chỗ đậu xe, Vệ Cung Huyền gọn gàng nhanh chóng không chút nào dài dòng dây dợ xuống xe, mở cửa, nhận lấy con trai, dắt bà xã hướng quán lẩu đi tới, không nhìn đến hai người trong xe không được hoan nghênh.

Tự nhận là mình ở phe chính nghĩa nên Ôn Dư Thừa liền nhin, trên TV không phải đều diễn như vậy sao, dù thế nào cũng phải có mấy người chính nghĩa hào hùng, bị kẻ gian hãm hại, cùng khuất nhục, bị người ta hãm hại căm thù. Anh chính là cái người đáng thương đó.

Nhưng có lẩu thì sao lại không ăn? Lập tức cũng không ngại bị một nhà ba người bỏ rơi, vui vẻ đuổi theo.

Không đúng, anh còn không tính là bị bỏ rơi, ít nhất Vệ Tiểu Bảo đang nằm trên vai lão Vệ còn vấy tay với anh, chân chính hoàn toàn bị bỏ rơi chính là bạn Cô tiểu thư đầy bi kịch kia.

Tôi không ăn cay

Đáng tiếc những lời này chưa kịp nói ra, bốn người kia đã đi vào, Cố Minh Tích khẽ cắn răng, cũng theo sau, cùng lắm thì lúc trở về mua thuốc đau bụng!

Hơn nữa, nếu như mình vì ăn lẩu mà sinh ra bệnh gì, Huyền còn có thể không nhìn đến cô sao? Bất kể nói thế nào, bữa cơm này nhất định phải ăn!

Tùng nồi nước lẩu cay nồng sôi sùng sục được bung lên, trong phòng ăn tràn ngập khí nóng bốc lên, từng miếng thịt, rau cải được xếp chỉnh tề đặt trong mâm, chân giò hun khói đỏ tươi, cải thìa xanh lá, nấm kim chi tươi ngon tròn trịa, nhìn vào khiến cho người ta rất dễ động lòng.

Nguyễn Mộng thêm ăn lẩu, đã thêm thật lâu, mặc dù ở nhà cũng có thể làm, nhưng mà việc dọn dẹp sau khi ăn rất phiền toái, Vệ Cung Huyền lại không để cho cô nhúng tay vào, cho nên cô luôn cảm giác mình ngồi mát ăn bát vàng.

Hơn nữa ăn ở nhà cũng không có cảm giác, hiện tại vừa nhìn thấy nồi nước lẩu chua cay sôi sùng sục, nhất thời cơn đói thèm ăn trong bụng bị câu dẫn. Giống như sắc lang nhìn thấy mỹ nữ xinh đẹp vậy, còn kém là chưa chảy nước miếng thôi.

Nếu như không phải cố kỵ Cố Minh Tích rất sát phong cảnh đứng ở một bên, nói không chừng cô đã nhào tới rồi.

Gương mặt Vệ Tiểu Bảo cũng mê mẩn, bé con tuy nhỏ tuổi, nhưng đặc biệt có thể ăn cay, bộ dạng còn giống như là không có cay, không có thịt thì không vui vậy.

Nguyễn Mộng cùng Vệ Tiểu Bảo không giống nhau, cô là vô cùng thích ăn cay, nhưng dạ dày không được tốt, Vệ Cung Huyền bình thường cũng hạn chế chặt chẽ, mà đại thần cùng Ôn Dư Thừa... hai người này đối với bất kỳ thức ăn nào cũng có thể tiếp nhận.

Cá chần nước sôi có thể cay chết người, Vệ Cung Huyền vẫn có thể ăn hết không hề chớp mắt chút nào, Ôn Dư Thừa càng thêm thích ăn cay, mỗi lần nghe nói Vệ gia 3 người muốn ăn món cay Tứ Xuyên hoặc là món Hồ Nam, anh nhất định sống chết muốn đi theo.

Nhìn nước lẩu đỏ tươi sôi sùng sục, Cố Minh Tích đã cảm thấy dạ dày co thắt. Cơ thể của cô ta, tổ chất không được tốt, mỗi lần ăn cay, trên mặt dễ dàng bị sưng lên, còn có thể táo bón, cho nên bình thường không phải vạn bất đắc dĩ, cô ta nhất quyết không đụng đến ớt.

Vốn dĩ lúc nhìn thực đơn, cô ta còn suy nghĩ đến ái lẩu uyên ương, Vệ Cung Huyền biết mình không ăn cay nhất định sẽ gọi cho mình, không nghĩ tới anh không gọi mà còn gọi phần lẩu cay nhất!

Ăn hay là không ăn?

Cắn răng, liều mạng! Cố Minh Tích run rẩy gấp lên một miếng nấm hương, thả vào trong nồi nhúng nhúng, sau đó dò xét cắn một cái.

Nước mắt lập tức rớt xuống, cay cay cay, thật sự là quá cay rồi!

Ai cũng không để ý đến một chút tiếng kinh hô của cô ta, Vệ Cung Huyền ngay cả nhìn đến cô ta một cái cũng lười.

Cố Minh Tích cảm thấy mình giống như là tên hề chạy nhảy bên cạnh họ, tự cho là thần không biết quỷ không hay những tính toán của mình, thật ra là do người ta hoàn toàn không để mình trong mắt.

Điều này sao có thể? Kiêu ngạo của cô ta không cho phép người khác xem nhẹ mình.

Vệ Tiểu Bảo đưa móng vuốt nhỏ bé sống chết muốn chộp lấy miếng thịt dê, Nguyễn Mộng gấp rau thơm thả vào trong nước, đưa đến khước miệng cho bé, bé làm như không thấy.

Bé con vốn không thịt không vui, đối với tất cả rau dưa đều căm thù tận tận xương tủy.

Cũng mặc kệ bé dây dưa thế nào, mẹ cũng không chịu lấy rau đi, bé luôn miệng lấy lòng gọi: “Tê tê” cũng vô ích, cuối cùng không còn cách nào, không thể làm gì hơn là ủy khuất mở cái miệng nhỏ nhắn ra, nhai hai cái, nuốt xuống, rồi hướng thịt dê chỉ chỉ.

“Vật nhỏ, răng chưa đủ dài mà muốn ăn thịt.”

Vệ Cung Huyền cười mắng yêu con trai một chút, chiều bé, đem thịt dê nhúng nước lẩu gấp tới. Nghĩ bé dạ dày yếu, lại nhúng thịt dê trong nước lẩu một chút.

Vệ Tiểu Bảo vừa nhìn, miệng nhất thời quất lên, nhưng vẫn há mồm ăn.

Ôn Dư Thừa đang ở bên kia, chiến đấu với thịt bò viên, đây là món anh thích nhất, từ xưa tới nay, đàn ông phần lớn đều là động vật ăn thịt, đối với rau xanh không thích.

Dù sao cũng do mình trả tiền mà, anh đương nhiên phải ăn nhiều một chút... tránh cho ăn ít sẽ lỗi.

“Vệ tổng...”

Trong lúc đó, Cố Minh Tích vẫn cố gắng nhắc tới mục đích bữa ăn này, muốn cho Vệ Cung Huyền nhớ lại thời điểm tốt đẹp của bọn họ trước kia yêu nhau. Cũng không quản người ta có bà xã ở bên cạnh hay không, càng không cách nào cố kỵ về mặt đang xem kịch của Ôn Dư Thừa đang nhìn cô ta.

“Thấy cuộc sống hiện tại của anh rất hạnh phúc, em thật sự vô cùng vui vẻ. Là bạn cũ của anh, không bằng hôm nào chúng ta cùng ăn lại bữa cơm, thế nào?”

Vệ Cung Huyền đang bận đem Vệ Tiểu Bảo không biết sống chết trộm lấy thịt tươi giành lại, không chú ý nghe cô ta đang nói cái gì, qua lúc lâu mới sực tỉnh:

“Ừ, cô mới vừa nói gì?”

“Em nói...”

“Đợi chút bảo bối, không cho phép ăn cái đó!”

Mất thấy Nguyễn Mộng ăn trộm chân giò hun khói dính đầy ớt, Vệ Cung Huyền không rảnh nghe Cố Minh Tích, tay mắt lanh lẹ đoạt lại, vẩy vẩy hết bột ớt, nhúng qua nước một lần, mới thả vào trong đĩa nhỏ của Nguyễn Mộng.

Thấy cô nhú lỗ mũi bầy tỏ bất mãn, anh bấm khuôn mặt bánh bao tròn trịa của cô:

“Em còn trẻ con hơn cả Vệ Tiểu Bảo.”

Bị triết đề làm ngo, Cố Minh Tích không che giấu được lửa giận nơi đáy mắt, Ôn Dư Thừa vừa ăn vừa nhìn cô ta, nụ cười bên khóe miệng càng lớn. Hôm nay anh trả tiền thật đáng giá rồi!

Cho đến khi cơm nước xong xuôi, Cố Minh Tích chưa kịp ôn lại chuyện cũ.

Lúc thanh toán, Vệ Cung Huyền cũng không nghĩ sẽ mang vợ và con trai trở lại công ty, Vệ Tiểu Bảo nháo không muốn trở về, bị đại thần dùng sức mạnh trấn áp.

Ôm con trai béo mập không ngừng nhúc nhích gây dục, Vệ Cung Huyền cười đến nhặt nhẹo mà xa cách:

“Cố tiểu thư, về việc cùng Cố thị hợp tác, lần sau xin mời cô trực tiếp tìm người của phòng kế hoạch mà bàn bạc. Tôi đã giao toàn quyền cho bọn họ phụ trách.

Có thể Cố tiểu thư ở nước Mỹ thời gian dài, đối với cơ cấu tổ chức của công ty trong nước không quen thuộc hết.”

Ngụ ý chính là:

Một cty nhỏ như là Cố thị, còn không xứng cùng Vệ thị đánh đồng, càng không tới mức khiến cho đường đường một tổng tài như anh đi ra bàn bạc.

Mặt Cố Minh Tích lúc xanh lúc đỏ, nhưng cô nghe lời nói của Vệ Cung Huyền, cảm giác giống như có hàm ý khác, chẳng lẽ anh đang trách cô bỏ đi 9 năm không liên lạc?

Lập tức đôi mắt liền dịu dàng, mềm nhẹ nói:

“Huyền, em không phải có ý không liên lạc với anh, anh là đang trách em sao? Một mình em ở nước ngoài, chuyện gì cũng không hiểu, luống cuống xoay sở, đợi đến lúc muốn gọi điện thoại cho anh thì trong trường học xảy ra chút chuyện, cho nên...”

Những chuyện lộn xộn này, anh thật lòng không muốn biết. Cố Minh Tích hiện tại như thế nào thật sự không hề có một chút quan hệ nào tới anh.

Đôi mắt xinh đẹp vẫn lấp lánh ánh nước, vô cùng mềm mại có thể khiến cho bất kỳ người đàn ông nào trên thế giới mê muội:

“Em hiện tại đã đổi tên, nhưng anh vẫn gọi em là Nhiên nhi có được hay không? Cho dù chúng ta không còn là người yêu, làm bạn bè cũng không tồi!”

Đáng tiếc Vệ đại thần cho tới bây giờ đều không cảm thấy giữa nam và nữ có thể có tình bạn đơn thuần – đây đều là do kẻ hai mặt, hoa hoa công tử Ôn Dư Thừa, Ôn thiếu đã dạy anh

Nhưng anh còn chưa kịp nói chuyện, Ôn Dư Thừa mặt dày mày dạn không sợ chết đi lên, tay khoác trên vai Nguyễn Mộng, mắt liếc Cố Minh Tích, dịu dàng nói:

“Bánh bao, xem em đến bây giờ vẫn chưa từng kêu tên anh đâu đấy, luôn gọi Ôn thiếu, Ôn thiếu, Ôn Phó tổng Ôn Phó tổng, thật xa cách a.

Em kêu anh Thừa Thừa được không? Hai chúng ta quan hệ cũng rất thân thiết, dù sao so với Cố tiểu thư, hai ta còn có thể làm bạn bè thân thiết được mà.”

Vốn muốn thông qua con đường là bạn bè, sau đó lợi dụng nó giành lại người đàn ông của mình Cố Minh Tích sắc mặt càng thêm trắng xanh, cô thật là không hiểu, tại sao Ôn Dư Thừa từ nhỏ đến lớn đều muốn cùng cô đối nghịch!

“Thừa thừa à, cậu cảm thấy tôi gọi cậu như vậy được không?”

Vệ Cung Huyền cười giả dối, nếu như không phải một tay ôm con trai một tay dắt bà xã, anh sẽ không chút do dự đánh qua một quyền.

“Không cần, hai ta không quen.”

Ôn Dư Thừa cự tuyệt.

“Tớ cảm thấy hay là gọi A Thừa để nghe hơn.”

Đại thần thật sự ngửa tay, Nguyễn Mộng nhìn tròn mắt đen thâm trầm của anh, vội vàng nhón chân lên nói:

“A, A Huyền, mắt kính của anh có chút sai lệch, em giúp anh điều chỉnh.”

Thật ra thì căn bản không có gì.

Vệ Cung Huyền lúc này mới lạnh nhạt liếc Ôn Dư Thừa một cái, đối với Cố Minh Tích nói:

“Thật ngại quá, trong lòng ngoài việc không muốn gọi thế, tôi cũng không muốn vợ mình gọi người đàn ông khác thân thiết như vậy, bản thân dĩ nhiên cũng sẽ không gọi nhũ danh của người phụ nữ khác. Trong công ty còn có việc, chúng tôi đi về trước, Cố tiểu thư hẳn là biết cách kêu taxi chứ?”

Nói vừa xong, Ôn Dư Thừa lập tức nói:

“Thật may là tôi đã vừa mới gọi điện thoại bảo tài xế tới đưa Cố tiểu thư về nhà.”

Thấy sắc mặt Cố Minh Tích rõ ràng xanh mét, nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra hàm răng trắng sáng:

“Không cần cảm ơn tôi, tôi chính là một người tốt như vậy đó, ai kêu tôi lại là một người anh tuấn tốt bụng, luôn suy nghĩ cho người khác chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Sự Huyền Diệu Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: chương 40

Từ sau hôm đó, đến nửa tháng cũng không thấy Cố Minh Tích xuất hiện, Vệ Cung Huyền không hề mảy may quan tâm, nhưng Nguyễn Mộng lại không cách nào xem như không có chuyện gì.

Mặc dù Cố Minh Tích đã rất lâu không xuất hiện, nhưng cô cảm thấy người phụ nữ như Cố Minh Tích, làm việc gì cũng dùng bất kỳ thủ đoạn nào mà không quan tâm đến hậu quả, im lặng không nói, nhất định là đang có âm mưu nào đó.

Quả nhiên cô dự đoán không sai. Ngày thứ 7 kể từ nửa tháng sau đó, Cố Minh Tích tìm tới cửa.

Vừa mở cửa, đã thấy gương mặt được trang điểm một cách tinh tế của Cố Minh Tích, ngay lập tức Nguyễn Mộng cảm thấy sùng sốt, bối rối không biết nên trực tiếp đóng sập cửa hay là mời cô ta vào nhà.

Đang do dự, Cố Minh Tích mỉm cười dịu dàng với cô:

“Chào Nguyễn tiểu thư, tôi tới tìm Vệ tổng.”

Nguyễn Mộng rất muốn đáp trả: xin gọi tôi Vệ phu nhân! Thái độ lễ phép động lòng người, nói là đến tìm ‘Vệ tổng’, nếu như mình đáp trả, chẳng phải bị coi là người hẹp hòi?

... Gạt bỏ lòng độ lượng!

“Xin gọi tôi là Vệ phu nhân! Cố tiểu thư tìm chồng tôi có việc gì không?”

Nhìn người phụ nữ trước mặt, Nguyễn Mộng hết sức kiềm chế suy nghĩ muốn tát cô ta một cái. Mỗi lần nhìn thấy Cố Minh Tích, cô lại nhớ đến đủ loại chuyện không tốt đẹp kiếp trước, lo sợ những điều đó sẽ lặp lại.

Nụ cười của Cố Minh Tích thoáng dừng một chút, nhưng vẫn tự nhiên trả lời:

“Vệ phu nhân, thật ra thì tôi đến xin Vệ tống giúp một chuyện.”

Nguyễn Mộng muốn cự tuyệt, chẳng nghĩ đến việc Vệ Cung Huyền thấy cô mở cửa lâu như vậy mà không quay lại liền đi ra, thấy Cố Minh Tích đứng ngoài cửa, chân mày nhất thời nhíu lại, ôm eo Nguyễn Mộng kéo vào lòng nói:

“Sao lại để cho khách đứng ở ngoài thế?”

Cánh môi mỏng khẽ nâng lên, nở một nụ cười nhàn nhạt:

“Mời Cố tiểu thư vào.”

Đưa Cố Minh Tích vào phòng khách, Nguyễn Mộng không dám để cô ta và chồng mình tiếp xúc nhiều quá, Vệ Cung Huyền cũng không muốn cùng bạn gái trước có quan hệ gì, liền đi vào phòng bếp pha trà.

Nguyễn Mộng vội vàng nắm lấy tay anh, chớp đôi mắt to: “Em cùng đi với anh.”

Thấy dáng điệu tiểu tứ phụ đáng yêu của cô, Vệ Cung Huyền cũng ngại đang có người ngoài ở đây, cúi đầu hôn cô một cái.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyễn Mộng liền ửng đỏ, vui vẻ cùng anh vào phòng bếp, lúc bung trà ra lại thấy Cố Minh Tích đang trêu chọc Vệ Tiểu Bảo trong nôi.

Chỉ là hình như Vệ Tiểu Bảo cũng biết đây là kẻ địch của mẹ, cho nên cũng rất không nể tình, Cố Minh Tích đưa tay sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của bé, bé liền tránh ra, thấy cô sắp đến gần, liền mếu máo rung rung nước mắt.

Nguyễn Mộng vừa nhìn, chợt cảm thấy vô cùng hạnh phúc, con trai cô quả nhiên vẫn luôn đứng về phía cô!

Lập tức liền đi đến ôm Vệ Tiểu Bảo từ trong nôi lên – không phải cô nhỏ mọn, cũng không phải là cô nghĩ nhiều, tóm lại chỉ cần có chút liên hệ với Cố Minh Tích, cho dù chỉ là tạm thời, chỉ là một chút, cô cũng không muốn.

Vệ Tiểu Bảo thấy mẹ ôm mình, cái miệng nhỏ nhắn nhất thời cười tươi, nắm áo Nguyễn Mộng, hai cái chân ngắn nhỏ giẫm ở trên đùi cô không ngừng lộn xộn. Vệ Cung Huyền thấy bộ dạng bé như không dừng lại được, cười mắng một câu:

“Nhóc con hiếu động quá!”

Vừa nói vừa đưa ly sữa hình phim hoạt hình đáng yêu cho Nguyễn Mộng, sau đó đẩy ly nước trà tới trước mặt Cố Minh Tích.

Nguyễn Mộng liếc anh một cái, rồi cho con trai uống sữa, Vệ Cung Huyền vừa nhìn liền tỏ ý không vui, đưa bình sữa cho Vệ Tiểu Bảo, nhìn hai cái tay nhỏ bé ngắn ngủn không nâng được bình sữa của con, Nguyễn Mộng liền kêu lên:

“Anh uống của anh, con uống của con.”

(MTY: Anh Huyền không muốn chị Mộng cho con trai uống chung ly sữa của cô, bắt con trai uống trong bình riêng của mình.)

Cố Minh Tích nhìn hai cái ly khác nhau của hai người, trong lòng khó chịu giống như là bị mèo cào. Ánh mắt của cô vẫn dừng trên ly sữa trong tay Nguyễn Mộng, lại thấy Vệ Cung Huyền giúp Vệ Tiểu Bảo nâng bình sữa, thân sắc cô có chút thê lương:

Nếu như năm đó mình không bốc đồng, không từ mà biệt, hôm nay hạnh phúc trước mắt có thể sẽ là của mình chăng?

Nếu như không có Nguyễn Mộng... Huyền có phải cũng sẽ không thay lòng?

Tay cầm ly thủy tinh bỗng dưng nắm thật chặt, Cố Minh Tích nhẹ nhàng hít một hơi, cô mang theo quyết tâm bất chấp tất cả mà tới.

Rồi Vệ Cung Huyền nhiều năm như vậy, cô rút cuộc nhận ra được một sự thật: cô yêu anh, cô không thể không có anh, hơn nữa không có anh, cô sẽ không có được cái gì.

Cho dù cô lớn lên xinh đẹp, trong nhà có tiền, cũng không cách nào bù đắp được sự trống rỗng ở đáy lòng.

Những năm ở Mỹ, nửa đêm cô luôn bị cơn ác mộng làm tỉnh giấc, mơ thấy Vệ Cung Huyền không cần cô nữa. Sau đó lại suy nghĩ, sao có thể thế được chứ? Anh yêu cô như vậy, làm sao sẽ không cần cô đây?

Cho dù là mình rời đi trước, nói lời chia tay trước, phản bội tình yêu trước, anh cũng sẽ không thay lòng.

Nhưng trên thực tế anh đã thật sự thay lòng.

“Đúng rồi, A Huyền, Cố tiểu thư nói có chuyện muốn nhờ giúp đỡ.”

Nguyễn Mộng tỏ vẻ ngây thơ hỏi, nhìn Cố Minh Tích một cái, chu môi. Vệ Tiểu Bảo ở trong lòng cô uống sữa rất vui vẻ, đáng tiếc người không lớn, tâm lại không nhỏ, miệng thì uống sữa của mình, còn muốn nếm thử một chút cốc sữa của Nguyễn Mộng, giống như đang nghĩ sữa trong bình sữa và trong cốc thì mùi vị không giống nhau.

Thấy ánh mắt dò hỏi của Vệ Cung Huyền, Cố Minh Tích có chút quẫn bách – cô chỉ có thể tạm thời tìm lý do để ở lại thôi, mặc dù lý do này cũng không hoàn toàn chỉ là lý do:

“Cái đó, Vệ tổng... Về dự án hợp tác đầu tư đất lần này...”

Thì ra là vì cái này, Vệ Cung Huyền trong nháy mắt sáng tỏ.

Anh đem bình sữa nâng lên, cầm bàn tay nhỏ bé của Vệ Tiểu Bảo, dùng ánh mắt ra lệnh, bảo Nguyễn Mộng uống hết sữa tươi, rồi mới yên tâm nói:

“Rất xin lỗi, bây giờ còn đang thảo luận việc hợp tác giữa các công ty. Hơn nữa, coi như chưa nói gì, Cố thị cũng không có được dự án này.”

Cố Minh Tích có chút khó xử, cô điềm điềm đáng yêu, hướng mắt nhìn Vệ Cung Huyền, mong mỏi anh có thể nể mặt mình, cho Cố thị cơ hội này.

“Chẳng lẽ anh không thể niệm chút tình cũ...”

“Giữa chúng ta không có gì là tình cũ...”

Anh nhìn cô ta một cái, không biết loại tự tin không giải thích được của cô ta là từ đâu tới.

“Năm đó là cô trong lúc tôi không biết, viết thư nói muốn chia tay, sau đó bay đi Mỹ du học, tôi không tìm Cố thị gây phiền toái đã rất là nể tình rồi. Cố tiểu thư, cô nếu như thức thời thì nên nhớ rằng những thứ hiện tại cô có được, hẳn là hơn rất nhiều so với bản chất của nó.”

Nói xong vỗ nhẹ đầu Nguyễn Mộng, ý bảo cô mau uống hết phần sữa còn lại.

Nguyễn Mộng phồng phồng hai má, từng chút từng chút uống vào, bây giờ cô sắp cảm thù sữa đến tận xương tủy rồi, mỗi ngày từ sáng tới tối nhất định sẽ bị buộc uống một ly, khiến cho cô cảm giác hiện tại mình cũng sắp trở thành con nít giống Vệ Tiểu Bảo mất rồi!

Ba hộp rồi hai hộp uống hết phần sữa còn lại, Nguyễn Mộng đột nhiên bắt chợt kêu lên:

“A Huyền, có phải anh đang hầm thứ gì trong bếp hay không?!”

Vệ đại thần sừng sốt, sau đó liền nhớ đến nồi nấm ngân nhĩ hầm với đu đủ vẫn còn đang nấu.

Một người đàn ông cao lớn như vậy, trong nháy mắt chạy như điên vào phòng bếp, Nguyễn Mộng ở phía sau cười vui vẻ, không cẩn thận khoe mắt liếc qua Cố Minh Tích, thấy thần sắc trên mặt cô ta u ám tối tăm, cả người bắt chợt rét run, nháy mắt ôm chặt Vệ Tiểu Bảo vào lòng.

Đối với phòng bị của Nguyễn Mộng, Cố Minh Tích lạnh nhạt nhìn, cô lẳng lặng nhìn Vệ Tiểu Bảo vô cùng đáng yêu ở trong lòng Nguyễn Mộng, có chút mất hồn, nếu như năm đó cô không đi, hiện tại vợ anh đáng ra phải là cô mới đúng, mà đứa bé này cũng sẽ không sinh ra, ra đời nên là đứa bé của cô và Huyền!

Đau đớn và ghen tỵ giống như muốn xé nát tim cô, Cố Minh Tích cúi đầu, hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng kiềm chế cảm xúc đang trào dâng trong lòng.

“Nếu như Cố tiểu thư không chê, có thể ở lại đây dùng cơm trưa hay không?”

Từ trong phòng bếp đi ra, Vệ Cung Huyền cầm bát nhỏ, đặt trước mặt Nguyễn Mộng, múc một muỗng cho cô.

Vốn nghĩ đã tránh được một kiếp, Nguyễn Mộng nhìn xong liền sừng sốt, khuôn mặt bánh bao đáng yêu ngẩng lên, muốn xin anh có thể ăn ít lại được không, đáng tiếc thái độ của đại thần hết sức cương quyết.

Anh dùng cái muỗng đưa đến trước miệng cô, ý bảo cô ngoan ngoãn há miệng, Nguyễn Mộng bắt đắc dĩ, nhắm mắt ngậm lấy.

Mấy ngày nay cô hơi bị ho khan, Vệ Cung Huyền vô cùng khẩn trương, cả ngày tìm mấy phương thuốc kỳ quái giúp cô hầm cách thủy các loại thang thuốc giúp tiêu đờm, khỏi ho. Ngân nhĩ hầm cách thủy với đu đủ chính là một trong số đó.

Một miếng xuống bụng, Nguyễn Mộng cảm giác mấy thứ vừa vào đường như nâng lên tận cổ, khiến cô muốn nôn.

Cô che miệng, liều mạng lắc đầu, đánh chết cũng không muốn ăn nữa.

Vệ Cung Huyền cũng không làm khó cô, vỗ vỗ gương mặt của cô, buông bát xuống, bắt đắc dĩ nói:

“Không muốn ăn?”

Nguyễn Mộng dùng sức gạt đầu.

Cố Minh Tích nhẹ giọng nói:

“Vậy thì thật là làm phiền rồi.”

Đối với phản ứng của người phụ nữ này, Nguyễn Mộng và Vệ Cung Huyền cũng không có bất kỳ thái độ gì.

“Em ngồi đó một lát đi, cơm rất nhanh sẽ xong.”

Đôi mắt đen hướng nhìn đồng hồ trên tường, đã 11h45’, vừa vặn đúng giờ ăn trưa, cô ta tới thật đúng lúc, giống như cố ý tới ăn cơm.

Ôm Vệ Tiểu Bảo vào lòng, Nguyễn Mộng đứng lên, vui vẻ đi theo Vệ Cung Huyền vào nhà bếp:

“Em giúp anh nhé!”

Mũi cọ nhẹ vào bé con:

“Tiểu bảo, con nói có được hay không?”

Vệ Tiểu Bảo rất nể mặt mẹ, vỗ hai bàn tay nhỏ, bé rất thích ngồi trong bếp, có rất nhiều đồ ăn ngon.

Hai người bọn họ ai cũng không muốn quan tâm đến Cố Minh Tích ngồi một mình ở bên ngoài có ổn hay không, dù sao cũng là khách không mời mà đến, không được hoan nghênh, bọn họ cũng không có nghĩa vụ phải đi tiếp đãi.

Nguyễn Mộng nhìn rau cải và thịt trên bồn rửa, nhú nhú mảy:

“A Huyền, người ta muốn ăn thịt bò nướng sa tế.”

Liên tưởng một chút cũng chảy nước miếng... Nguyễn Mộng nuốt nước miếng ‘ực’ một tiếng, Vệ Tiểu Bảo cũng có năng lực học tập vô cùng nhanh, cũng làm theo mẹ ‘ực’ một tiếng.

Vệ Cung Huyền nhìn hai bảo bối một lớn một nhỏ, bị bọn họ làm cho dở khóc dở cười, lập tức gõ nhẹ mỗi người một cái nói:

“Con mèo nhỏ tham ăn, em bây giờ đang ho khan, còn muốn ăn cay.”

“Em mặc kệ, em muốn ăn, em muốn ăn.”

Nguyễn Mộng bĩu môi, ngày đó cô nhìn nồi lẩu đã muốn ăn, thế nhưng đồ ăn bên ngoài cũng không bằng trong nhà tự làm, cho nên hôm nay cô càng muốn ăn cay!

Vệ Cung Huyền bị cô nài nỉ sắp không chịu được.

“Được được, bò nướng sa tế thì bò nướng sa tế.”

Thấy khuôn mặt bánh bao lập tức lộ ra nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời, cũng cười theo, điểm một cái vào trán cô:

“Như con nít.”

Một nhà 3 người đang cùng nhau, một tiếng ho khan nhẹ nhàng truyền đến, nhưng không có ai quay đầu lại.

Cho đến khi tấm thớt bên cạnh Vệ Cung Huyền bị lấy đi, tiếng Cố Minh Tích dịu dàng vang lên bên tai bọn họ:

“Tôi cũng tới giúp một tay, dù sao cũng không thể ăn chực được.”

Đại thần nhú mảy một chút, anh cầm lại tấm thớt, nhàn nhạt nói:

“Làm sao chúng tôi có thể làm thế được chứ, có đạo lý nào để cho khách nấu cơm, cô ra bên ngoài ngồi chờ là được rồi.”

“Vệ tổng, rất lâu tôi chưa trở về nước, anh có thể cho tôi thể hiện một chút tài nấu nướng được không?”

Đối với việc bị Vệ Cung Huyền đuổi, Cố Minh Tích không chút phật lòng, cô ẩn ý dùng ánh mắt đưa tình nhìn người đàn ông đứng trước mặt dù đang mặc ch tạo dễ con gái màu hồng nhưng vẫn vô cùng mê người, hơi ngượng ngừng nói:

“Anh còn nhớ món ăn trước kia em thường làm cho anh không? Sau này xuất ngoại em vẫn luôn muốn nấu cái gì đó cho anh ăn, còn cố ý đăng ký lớp học nấu ăn buổi tối, nếu như anh không chê, có thể để em làm thử hay không?”

Em còn nhớ lần đầu tiên lần cho anh ăn chính là món bò bít tết mật ong cùng salad cà rốt, chẳng lẽ anh không muốn biết tài nấu nướng của em có tiến bộ hay không sao?”

Một hồi vừa kể vừa nói ra rành mạch rõ ràng, còn lộ ra tình ý vô cùng chân thành.

Chân mày xinh đẹp chẳng những không dẫn ra, ngược lại càng nhấn lại sâu hơn anh nói:

“Coi như là vậy, nhà chúng tôi cũng không đến mức cần khách đến hỗ trợ. Cố tiểu thư vẫn nên đi ra ngoài ngồi chờ, có bảo bối ở chỗ này giúp tôi là được rồi.”

Sắc mặt Cố Minh Tích trong nháy mắt trở nên lúng túng, cô lắp bắp lùi lại mấy bước, tỏ ra vô cùng ầm ức khiến người ta nhìn liền thấy thương tiếc, nói:

“Được, vậy em sẽ không quấy rầy anh.”

Nghe kỹ một chút là ‘Anh’, không phải ‘Hai người’.

Hoàn toàn bị vút sang một bên làm phong cảnh, Nguyễn Mộng chu môi, cũng không vui vẻ gì, có làm hay không, cô mới là nữ chính, cô mới là nữ chính đó!

Thái độ ngay lập tức liền khó chịu, cô nhào vào lòng Vệ Cung Huyền, cũng không quan tâm anh có đang thái thức ăn hay không, mím miệng nói:

“An Huyền, em ghét cô ta.”

Cô không muốn nhìn thấy Cố Minh Tích, một chút cũng không muốn, việc cô muốn làm nhất hiện tại chính là cầm cây chổi lên rồi đuổi Cố Minh Tích ra khỏi cửa.

Vệ Cung Huyền không dám đụng vào cô, anh vừa mới cắt ớt xong, ngộ nhờ làm cay khuôn mặt non mềm của cô thì làm sao, cúi đầu hôn miệng nhỏ của Nguyễn Mộng, Vệ Tiểu Bảo bị hai người kẹp lại, không ngừng đá đôi chân nhỏ.

Anh dở khóc dở cười nói:

“Anh cũng không thích cô ta.”

“Gạt người!”

Nguyễn Mộng đẩy anh ra, ôm con trai lùi đến bên tủ lạnh.

“Vậy tại sao anh lại giữ cô ta ở lại ăn cơm?”

Vừa nghĩ tới việc đại thần làm thức ăn đưa vào trong bụng người phụ nữ kia, cô liền phát hỏa.

Dáng điệu đang ghen của cô thành công lấy lòng Vệ Cung Huyền, anh cười ôm vai Nguyễn Mộng, cúi đầu xuống hôn cô một cái.

“Trong lòng anh cũng không thích cô ta. Anh yêu em.”

“Tỏ tình cũng vô ích.”

Nguyễn Mộng ngoan ngoãn cho anh hôn, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn lời kéo:

“A Huyền, e thật sự là không thích cô ta, anh đuổi cô ta đi có được hay không?”

Cô mở to mắt đáng thương nhìn anh, gương mặt vô cùng lo lắng và cầu khẩn.

Trong lòng bất an cùng sợ hãi, Nguyễn Mộng không thể nói với Vệ Cung Huyền, cũng không thể nói với bất kì người nào.

Bí mật trọng sinh giấu ở đáy lòng cô đã rất lâu rồi, có lẽ cho đến khi cô chết đi, nhưng bất luận như thế nào, sự chán ghét và căm thù đối với Cố Minh Tích, kiếp trước hay kiếp này cũng không bao giờ thay đổi.

Kiếp trước trên thực tế Cố Minh Tích không làm chuyện gì tổn thương tới cô, nhưng sau lưng lại làm không ít hành động ngáng chân nói xấu.

Kiếp này cô không biết không có Vệ Cung Huyền Cố Minh Tích sẽ làm ra chuyện gì, nhưng bất kể tương lai có chuyện gì xảy ra, cô sẽ bất chấp tất cả để đưa Cố Minh Tích ra khỏi cuộc sống của cô!

Đã xảy ra chuyện gì, bảo bối nhà anh vì sao lại mang dáng vẻ như gặp kẻ thù truyền kiếp vậy?

Vệ Cung Huyền có chút không hiểu, nhưng không hỏi, nhếch miệng mỉm cười, bầm bầm khuôn mặt non mềm của cô:

“Được rồi, anh sẽ đi mời cô ta rời đi.”

Nguyễn Mộng ôm Vệ Tiểu Bảo đi theo anh ra ngoài, bóng lưng Vệ Cung Huyền vô cùng cao lớn và anh tuấn, đi sau lưng anh, giống như tất cả phong ba bão táp trên đời, anh cũng có thể thay cô gánh chịu.

Nguyễn Mộng không biết mình có phải ngu ngốc hay không, mới có thể nhìn theo anh mà không chớp mắt.

Vệ Cung Huyền nói chuyện từ trước đến nay đều không biết cái gì gọi là uyển chuyển, vốn là anh nghĩ nên giữ Cố Minh Tích lại để cho cô ta thấy cho rõ sự vô tình của mình với cô ta, hi vọng cô ta có thể giữ vững phong cách thực nữ trước sau như một chủ động rời đi, không nên ép anh phải ra tay đối phó cô ta, tự mình đuổi cô ta ra khỏi cửa.

Nhưng mà bây giờ bảo bối của anh không thích phương thức vòng vo như vậy, nên anh cũng lười phải quanh co lòng vòng.

Bạn đang đọc truyện *Sự Huyền Diệu Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: chương 41

Cố Minh Tích từ trước đến nay chưa từng bị đối xử như vậy.

Cô hao tổn tâm trí theo dõi Vệ Cung Huyền nửa tháng mới tìm được nhà anh, vất vả lắm mới dám tìm tới cửa, được lưu lại làm khách, nhưng sao anh có thể vừa giữ cô lại liên tục đuổi cô đi!

Đôi tay mạnh mẽ nắm thành quyền, cô dùng sức hít sâu một hơi, để che giấu cảm xúc đang gào thét đến tức giận cùng nhục nhã.

“Huyền, anh đây là có ý gì? Không phải vừa mới mời em ở lại ăn trưa sao?”

Vệ Cung Huyền nhàn nhạt nhìn cô ta một cái, cũng không có tâm trạng cùng cô ta quanh co.

Năm đó cô ta không nói tiếng nào đã bỏ đi, nếu như anh chưa yêu bảo bối, có lẽ hôm nay còn có thể có chút cảm giác với cô ta, đáng tiếc Nguyễn Mộng đã xuất hiện.

Cố Minh Tích xuất hiện làm cho nụ cười trên mặt Nguyễn Mộng dần dần nhạt đi, cho đến khi biến mất không thấy nữa.

Nếu như cô ta không xuất hiện trước mặt anh, có lẽ anh căn bản cũng không nhớ tới cô ta.

Huống chi anh không nợ Cố Minh Tích bất cứ điều gì, chính xác mà nói thì ngược lại, Cố gia lấy được từ anh rất nhiều lợi ích.

“Cố tiểu thư, tôi sẽ nói thẳng.

Nếu như cô muốn lấy thứ gì từ trên người tôi là không thể.

Nếu như cô lấy thân phận đối tác xuất hiện, như vậy mới tuân theo quy định giữa các công ty. Trong công ty có người và một tổ nhân viên đặc biệt phụ trách thiết kế dự án.

Vừa rồi tôi giữ cô lại, chỉ là muốn cho cô biết khó mà lui. Và bây giờ, tôi không muốn nhìn thấy cô nữa.”

“... Là cô ấy bảo anh đuổi em đi phải không?”

Miễn cưỡng về ra một nụ cười nhạt, trong lòng Cố Minh Tích tràn đầy hận ý vs Nguyễn Mộng.

Cô oán độc nhìn về phía Nguyễn Mộng, khiến cho Nguyễn Mộng sợ tới mức ôm con trai trốn sau lưng Vệ Cung Huyền.

“Huyền, em hiểu rõ anh không thiếu em cái gì, em chỉ là quá nhớ anh, cho nên mới muốn đến gặp anh. Nếu như anh không thích, vậy em không xuất hiện nữa là được.”

Nói xong, khẽ cúi thấp đầu xuống, rất nhanh trên sàn nhà xuất hiện một vũng nước đọng.

Nguyễn Mộng lo lắng nhìn Vệ Cung Huyền, sợ đại thần mềm lòng, dù sao Cố Minh Tích cũng là mối tình đầu của anh, đàn ông đối với mối tình đầu bình thường rất khó quên được.

Cho dù đại thần đầu óc kinh doanh không như người bình thường, nhưng cô vẫn không thể không đề phòng.

Chỉ là sự lo lắng của cô hoàn toàn vô ích, bởi vì Vệ Cung Huyền mặc dù còn duy trì lễ phép nhưng đáy mắt đã lộ ra sự mất kiên nhẫn.

“Cứ tự nhiên.”

Trong đôi mắt xinh đẹp ngân ngấn nước, đáng vẻ Cố Minh Tích lúc này giống như ‘hoa lê đài vũ’, đầm đìa đáng yêu, nhu nhược vô cùng, có thể làm cho đàn ông như bay mất hồn vía.

Đáng tiếc, Vệ Cung Huyền từ trước đến nay không phải người đàn ông bình thường, cô nhìn anh một lúc lâu cũng không phát hiện anh có ý muốn an ủi cô ta, chỉ thấy đáy mắt anh lộ ra vẻ càng ngày càng không thể nhẫn nại hơn.

Giữ được núi xanh không lo không có cũi đốt. Cố Minh Tích cũng không phải là loại phụ nữ không có đầu óc, cô thút tha thút thít đứng lên, nhẹ giọng nói:

“Vây em sẽ không quấy rầy anh, thật xin lỗi, sau này em sẽ không đến nữa. Là em không chú ý đến cảm xúc của Nguyễn tiểu thư, mới khiến anh khó xử, em không phải cố ý.

Em chỉ là muốn tới thăm anh một chút, biết được anh hạnh phúc, em liền vui rồi, không có ý gì khác. Dù sao năm đó là do vì em tự rời đi, anh nhất định rất khó chịu.”

Nói tựa như Vệ Cung Huyền là bởi vì sự xuất hiện của cô, lâm vào tình thế khó xử, mới lựa chọn đuổi cô đi, đồng thời ngụ ý muốn nói Nguyễn Mộng cậy mạnh, cố tình gây sự vì đồ kỵ.

Còn thuận tiện tô đậm một chút hình tượng chói lọi của mình, và diễn đạt uyển chuyển, nghĩ rằng chuyện Vệ Cung Huyền là do bị mình làm tổn thương mới kể hờn qua loa.

... Vệ Cung Huyền trầm mặc, anh trầm ngâm nhìn Cố Minh Tích hồi lâu.

Thấy vậy, trong lòng cô nai con chạy loạn làm má phấn ửng hồng, chẳng lẽ anh đã nhớ đến trước kia, nhận ra còn thích mình sao?

“Cố tiểu thư, cô không sao chứ?”

Đôi mắt dưới cặp mắt kính tỏ rõ sự nghi ngờ, nhìn chăm chăm cô, còn thuận tay đem vợ và con trai kéo về phía sau. Động tác kia, giống như trông thấy người bị bệnh truyền nhiễm vậy.

Cố Minh Tích rất lúng túng, nhưng vẫn duy trì nụ cười đoan trang, mỹ lệ.

“Em rất khỏe. Huyền, anh như vậy là đang quan tâm em sao, nhưng phải cẩn thận không Nguyễn tiểu thư ghen tỵ đấy.”

Cô ăn dấm chua à, cô là vai nữ chính trọng sinh chứ không phải nữ chính tiểu bạch thỏ nha!!

Một chút hiểu lầm như vậy có khả năng sẽ bị ‘chuyện bé xé to’ sau đó vô cùng đau đớn, làm ra những chuyện như cố tình gây sự, chỉ trích nam nhân chân đạp hai thuyền, tàn khốc vô tình — cô không ngốc mà làm nha!

Nguyễn Mộng núp ở sau lưng Vệ Cung Huyền, vươn ra một tay tới chọc chọc hông của anh, nhỏ giọng hỏi:

“A Huyền, sao cô ta còn chưa đi?”

Trong phòng khách tổng cộng 4 người, mặc dù Vệ Tiểu Bảo vẫn luôn bập bẹ bị cô tập nói và phun bong bóng, nhưng những lời này của Nguyễn Mộng vẫn rơi vào tai của Cố Minh Tích.

Cô ta hung hăng liếc Nguyễn Mộng một cái, nhưng lúc nhìn Vệ Cung Huyền lại nhu nhược như gió xuân:

“Huyền...”

“Xin gọi tôi là Vệ tổng, còn xuwa, cô ấy không phải Nguyễn tiểu thư mà là Vệ phu nhân.”

Đại thần nhân nhặt liếc Cố Minh Tích một cái, thật sự không có tâm trạng mà tiếp tục nói chuyện với cô ta nữa, trực tiếp ôm con trai vào lòng, xoay người đi vào bếp, vẫn không quên nhắc nhở Nguyễn Mộng đi theo.

Nguyễn Mộng tâm tình rất tốt, nhưng vô tình liếc nhìn, lại nhìn thấy hai tay Cố Minh Tích để bên người nắm chặt thành quả đấm.

Không ai tiếp đón, Cố Minh Tích dĩ nhiên không thể mặt dày ở lại. Lại chưa nói tới, ở trước mặt Nguyễn Mộng, Vệ Cung Huyền nhất định sẽ bận tâm mà không dám thể hiện tình cảm đối với cô, khẳng định là như vậy rồi, tình huống như thế nào cũng vẫn phải giữ hình tượng.

Ở trong lòng Vệ Cung Huyền, cô vẫn luôn là Ôn Nhã nhã nhặn lịch sự, đoan trang giữ lễ, làm sao có thể vì nhất thời bị nhục nhã mà lộ ra bộ mặt thật đây?

Không có chuyện gì, trong lòng anh khẳng định vẫn có cô.

Cố Minh Tích không tin từ nhỏ đến lớn gần 20 năm tình cảm có thể nói quên liền quên. Cho dù là nuôi con chó cũng sẽ không bỏ được, huống chi bọn họ đã từng yêu nhau?

Chỉ là, Huyền đã có vợ con, đó là trở ngại lớn nhất.

Nếu như không có đứa bé, cô cũng không cảm thấy Nguyễn Mộng sẽ là một đối thủ mạnh, nhưng bây giờ đứa bé đã có, như vậy Huyền chắc chắn sẽ không ly hôn với Nguyễn Mộng.

Cố Minh Tích từ nhỏ lớn lên cùng Vệ Cung Huyền, cô biết anh là người đàn ông chính trực và anh tuân thủ lẽ nào.

Muốn đoạt Vệ Cung Huyền lại, cứng đối cứng là vô ích. Người đàn ông kia căn bản sẽ không chịu bị lép vế.

Hơn nữa, những gì hiện tại cô có, đều là anh cho, cô nắm đó không từ mà biệt, nhưng qua nhiều năm như vậy Cố thị một chút cũng không bị chèn ép trả thù, anh nhất định là trong lòng còn có cô mới có thể như vậy!

Nếu như không có Nguyễn Mộng, không có đứa bé... Đến lúc đó cô lại đến bên cạnh anh, đem đến ấm áp, dùng dịu dàng và sự khéo léo hiểu lòng người của cô đem tim anh nắm vững trong lòng bàn tay, như vậy bọn họ sẽ trở lại như trước kia, nhất định sẽ vậy.

Nhớ tới hình ảnh Vệ Cung Huyền mặc tạp dề rửa tay nấu canh, nhớ tới hình ảnh anh dịu dàng hôn Nguyễn Mộng, nhớ tới hình ảnh anh chỉ cười đến cung chiêu sủng ái như vậy với người phụ nữ kia... Cố Minh Tích hận đến cả người run rẩy.

Trước kia khi ở chung với nhau mặc dù anh đối với cô cũng rất tốt, nhưng lại chưa bao giờ tự tay giúp cô làm bất cứ việc gì, chứ đừng nói đến ánh mắt thùy chung ẩn chứa thâm tình.

Những thứ kia vốn thuộc về của cô, mà không thuộc về một kẻ xuất hiện giữa đường như Nguyễn Mộng!

Cô hít một hơi thật sâu, lộ ra nụ cười, cô muốn mỉm cười đoạt lại người đàn ông của mình lần nữa, để cứu vãn những tiếc nuối nhiều năm trước!

Cô hoàn toàn không nghĩ tới, còn có một Ôn Dư Thừa coi như là cùng lớn lên với cô, cho dù là hai mươi năm, người kia không muốn gặp cô, cũng luôn không chào đón cô.

Thời gian thật ra cũng không chứng minh được cái gì, không có tình cảm và lời nói, cái gì cũng không còn.

Hơn nữa, người có thể phản bội, chó thì vĩnh viễn sẽ không.

Cố Minh Tích quả thật tuân thủ lời hứa, nói không xuất hiện trước mặt Vệ Cung Huyền, liền không xuất hiện trước mặt Vệ Cung Huyền, mà Nguyễn Mộng cùng người đàn ông của mình như hình với bóng, không cần nhìn đến hành động của Cố Minh Tích, cô liền vô cùng vui vẻ.

Rất nhanh đã đến tháng 11, Vệ Tiểu Bảo bị cảm, hơn nữa lại vô cùng nghiêm trọng. Nhanh chóng chỉ trong chớp mắt từ một tiểu bánh bao béo nộn thành một củ khoai lang mảnh khảnh.

Nguyễn Mộng đau lòng muốn chết, cũng không còn tâm trạng nhớ đến nỗi kinh sợ từ trước đến nay của mình đối với bệnh viện. Không nghĩ đến chuyện gì khác, cùng Tiểu Bảo ở trong bệnh viện một tuần lễ, hoàn toàn không chú ý tới về ai oán của đại thần.

Vệ Tiểu Bảo cái gì cũng tốt, ăn được, ngủ được, chơi được, đặc biệt rất ngoan, nhưng điều này cũng không thể che giấu bản tính của trẻ con — sợ tiêm.

Vừa nhìn thấy ống tiêm sáng loáng liền lập tức khóc thất thanh, thấy đại thần liền chui vào lòng đại thần trốn, thấy Nguyễn Mộng liền nằm trong lòng Nguyễn Mộng co lại, đánh chết cũng không chịu tiêm.

Nguyễn Mộng mềm lòng không nổi, đại thần thi kiên quyết hơn, giữ chặt Vệ Tiểu Bảo lăn qua lăn lại — từ con sáu nhỏ béo mập, biến thành cành trúc — đặt ở trên đùi, vén cao quần yếm của bé, mạnh mẽ giữ cho bé tiêm thuốc.

Vệ Tiểu Bảo vì cây ghi hận đại thần chừng mấy ngày, nhìn thấy anh liền xoay mặt nhỏ bé qua chỗ khác, đồ dành thế nào cũng vô dụng.

Trong lúc đó, Cố Minh Tích vẫn không xuất hiện, nhưng đến thời điểm bệnh của Vệ Tiểu Bảo sắp khỏi, người phụ nữ này lại xuất hiện giống như oan hồn.

Nguyễn Mộng lúc ấy đang bận thay tã cho Vệ Tiểu Bảo, nhóc con kia chỉ cần không để ý một chút liền từ trên giường bò xuống, mặc kệ ban ngày ban mặt, không mặc gì bò qua bò lại, thấy mẹ bế đầu sút trán còn cười khanh khách.

Nguyễn Mộng vừa ngẩng đầu, bị Cố Minh Tích đang đứng ở cửa phòng bệnh làm cho giật mình, ngay sau đó liền nhăn mày lại.

Người phụ nữ này thật đúng là âm hồn bất tán, cô hoài nghi có phải mình bị theo dõi hay không. Nếu không Cố Minh Tích làm sao biết bọn họ ở đây? Người biết trừ ba mẹ hai bên cùng Ôn phó tổng, không ai có thể biết bọn họ đang ở đây.

Mặc dù đã hồi phục tinh thần, nhưng nhìn thấy Cố Minh Tích, Nguyễn Mộng vẫn không cách nào hoàn toàn vượt qua được nỗi sợ hãi trong lòng.

Ở kiếp trước của cô, Cố Minh Tích là đại diện cho sự hủy hoại và chiếm đoạt, còn kiếp này, người phụ nữ này đại diện cho cái gì?

“Nguyễn tiểu thư, chúng ta có thể nói chuyện một chút không?”

Lời vừa bật ra thật đúng là câu nói kinh điển của mấy người đàn bà đáng khinh.

Nguyễn Mộng nhú chặt lông mày, cô cắn cắn môi, lắc đầu:

“Xin lỗi, thật không tiện, cô có chuyện gì muốn nói xin mời đợi đến lúc chồng tôi về rồi nói.”

Dứt lời, ôm Vệ Tiểu Bảo đã bò đến bên thành giường, sờ sờ cái mông bé, giúp bé xoa phần lên người, sau đó thay tã mới, không thèm liếc Cố Minh Tích một cái.

Cô ta cho là Cố Minh Tích không muốn sao? Cô chủ động đi tìm Vệ Cung Huyền không phải chỉ một hai lần, nhưng anh không phải trốn tránh không gặp thì cũng là nhân nhật nói chuyện, căn bản cũng không chịu cùng cô nói chuyện một chút.

Không bắt đầu từ Nguyễn Mộng, cô phải đi tìm người nào?

Cố Minh Tích đánh chết cũng không tin được việc Vệ Cung Huyền yêu Nguyễn Mộng...

Cô cố chấp cho là Vệ Cung Huyền không ly hôn Nguyễn Mộng là vì có đứa bé, nếu như không có đứa bé này, nếu như đứa bé bị Nguyễn Mộng vứt bỏ...

Như vậy anh sẽ trở lại bên cạnh mình.

“Trừ việc dựa vào Huyền, Nguyễn tiểu thư không có việc gì khác sao?”

Lời nói của Cố Minh Tích tràn đầy khiêu khích, nhưng Nguyễn Mộng vẫn không nhúc nhích chút nào.

Cô liếc nhìn người phụ nữ ưu nhã cao quý đứng ngoài cửa, không hiểu cái loại phong thái cao cao tại thượng và cực kỳ tự đại của cô ta từ đâu mà tới.

Chồng cô là ngậm muống vàng ra đời, năng lực bản thân lại tuyệt vời, bề ngoài càng thêm xuất sắc, cũng chưa bao giờ cho rằng mình như vậy mà kiêu căng, so sánh mình với người khác.

Người phụ nữ này kiếp trước cũng chỉ là con gái của ông chủ một siêu thị nhỏ, nếu không phải dựa vào đại thần, làm sao có được ngày hôm nay?

Cho nên, cô ta rốt cuộc là đang khoe khoang cái gì? Nhận sự giúp đỡ như vậy của người khác đáng để kiêu ngạo sao?

Cố Minh Tích luôn tự xưng là một người phụ nữ thanh cao và kiêu ngạo? Vậy tại sao không hiểu cái gì là tự ái cùng tự trọng?

Đột nhiên, Nguyễn Mộng nhớ đến kiếp trước, Vệ đại thần yêu người phụ nữ luôn tỏ vẻ cao thượng như vậy thì thấy vô cùng ngưỡng mộ và tiếc hận, bây giờ nghĩ lại thì ra cũng có lúc Vệ đại thần bị bệnh tăng nhãn áp.

“Cô tiểu thư nếu nghĩ như vậy tôi cũng không có cách nào, bất kể ra sao, cũng mời đợi đến khi chồng tôi trở lại hãy nói, tôi không có hứng thú nói chuyện với cô ở đây.”

Đại thần hôm nay đến công ty, là do cô khuyến khích đi. Ai bảo Ôn Phó tổng mấy ngày trước đó, ở trong điện thoại, nước mắt nước mũi khóc lóc, kể lể, công việc nặng nhọc.

Nhưng ngược lại mà nói, có phải dù Cố Minh Tích không xuất hiện, nhưng thật ra vẫn luôn một mực theo dõi bọn họ không? Nếu không thì làm sao có thể khi đại thần chân trước vừa mới đi, cô ta chân sau đã đến?!

Cố Minh Tích lại đứng bất động, ở trước mặt Vệ Cung Huyền, tình cảm của cô vượt qua lý trí, nhưng mà ở trước mặt Nguyễn Mộng, cô cũng không cảm thấy bối rối.

Theo suy nghĩ của cô, Nguyễn Mộng chính là người phụ nữ mềm yếu dễ bị khi dễ, giống như cô dự đoán. Nhưng mới một lần giao phong, cô nhận ra rằng người phụ nữ này tựa hồ dầu muối không vào. Nhưng không sao, cô có biện pháp để đạt được mục đích của mình.

Cũng không đợi cô ta mở miệng, Nguyễn Mộng đã bao Vệ Tiểu Bảo trong chăn, sau đó đi tới:

“Thật thất lễ, con tôi cần nghỉ ngơi, Cố tiểu thư mời trở về đi.”

Nói xong liền cầm tay nắm cửa, ý bảo mình phải đóng cửa.

Cố Minh Tích trong mắt thoáng qua một chút tức giận, nhưng vẫn không có dao động quá lớn, chỉ nâng khóe môi:

“Nguyễn tiểu thư thật thích nói đùa, không dám cùng tôi nói chuyện, à bởi vì sợ tôi biết chuyện xấu cô làm sao?”

“Chuyện xấu?”

Nguyễn Mộng cũng không biết mình đã làm chuyện xấu gì rồi! Cô kiên nhẫn nhếch miệng, từ trước đến nay, gương mặt bánh bao luôn đáng yêu vô cùng giờ tỏ vẻ lạnh lùng, đặc ý:

“Xin lắng tai nghe, Cố tiểu thư có thể giải thích cùng tôi một chút không?”

“Tôi đã điều tra qua rồi, Nguyễn tiểu thư sở dĩ có thể gả cho Huyền, là bởi vì cô hạ được với anh, sau đó lại nói dối bản thân mang thai, ép anh không phải sao?”

Đối với tin tức mình nắm giữ, Cố Minh Tích rất vui mừng, bởi vì việc này càng thêm chứng minh Vệ Cung Huyền đối với cô vẫn còn tình cảm.

Anh cưới Nguyễn Mộng chỉ là bởi vì cô ấy nói dối có đứa bé, mà bây giờ đứa bé ra đời thật rồi, anh lại càng không thể nào không cùng Nguyễn Mộng kết hôn.

Cố Minh Tích chỉ thấy được một điểm này, không thêm nghĩ đến những chuyện khác nữa, hoàn toàn quên mất nếu như quả thật không yêu, Vệ Cung Huyền lúc ở trước mặt Nguyễn Mộng sao có thể lộ ra vẻ mặt dửng dưng chưa bao giờ có như vậy?

Loại người yêu thích sạch sẽ giống như anh, sao có thể cùng Nguyễn Mộng dùng chung mâm uống chung chén thậm chí là cả bàn chải đánh răng hay khăn tắm?

Phụ nữ đều là như vậy, khi sa vào lưới tình thì sự vọng tưởng từ trước tới nay đều không khác mấy.

Đối với hành vi ti tiện của Cố Minh Tích, Nguyễn Mộng một chút cũng không muốn cùng với cô ta dây dưa. Trước đây bất kể cô đã làm gì, đều cùng Cố Minh Tích không có quan hệ:

“Tôi nói lại lần nữa, Cố Minh Tích, mời rời đi.”

Cố Minh Tích nâng lên cánh môi đỏ thắm, cười dương dương đắc ý:

“Nguyễn tiểu thư nếu như thức thời, liền mau chóng rời Huyền đi, nếu tôi có tâm trạng tốt, còn có thể cho cô một tấm chi phiếu lớn, để cho cô sau này vẫn có thể tìm người đàn ông tốt.”

Nguyễn Mộng thấy vô cùng nhục cười.

Đây là cái thể loại đạo đức gì? Làm tiểu tam mà cũng có thể坦然 nhiên làm ra hành động này?

Kiếp trước cô không biết đại thần trước khi cùng cô kết hôn đã chia tay Cố Minh Tích, cho nên vẫn cho rằng mình mới là tiểu tam.

Nhưng kiếp này cô mới biết, tiểu tam chân chính mới là cô bạn gái trước cao quý và ưu nhã của anh!

Cho cô tấm chi phiếu? Đùa gì thế, cô thiếu mấy tấm chi phiếu rách nát của Cố Minh Tích sao?

Chi phiếu và thẻ tín dụng của đại thần đều ở chỗ của cô, tùy tiện lấy ra cũng đã bằng gia sản của Cố gia, cô sẽ cần tiền của Cố Minh Tích sao?

Nếu như Cố Minh Tích không phải quá ngây thơ, thì chính là quá ngu ngốc, coi cuộc sống hiện tại giống như phim thần tượng hay tiểu thuyết, cho rằng đàn ông từ trước đến nay đều khó quên bạn gái trước hay sao.

Bạn đang đọc truyện *Sự Huyền Diệu Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: chương 42

Thấy dù bất kể mình nói gì, Nguyễn Mộng cũng trưng ra vẻ mặt không có biểu cảm gì, Cố Minh Tích mơ hồ có loại cảm giác thất bại.

Nhưng cô vẫn không chịu yếu thế liền trừng mắt, lấy thái độ mèo khen mèo dài đuôi từ trên cao nhìn xuống Nguyễn Mộng, giống như mình là công chúa cao quý, mà Nguyễn Mộng chỉ là cô bé lọ lem quần áo cũ rách.

Đúng lúc này có một cô y tá đi vào báo là muốn ôm Vệ Tiểu Bảo đi làm kiểm tra, muốn xác định xem bé đã hoàn toàn khỏe hẳn chưa.

Nguyễn Mộng ôm con tới giao cho cô ấy, nhanh chóng đi theo, không nghĩ tới lúc đi đến cửa phòng lại bị Cố Minh Tích giữ lại. Cô muốn thoát ra liền nói:

“Cô làm cái gì thế?”

“Tôi nói rồi, Nguyễn tiểu thư, chúng ta cần nói chuyện một chút.”

Nguyễn Mộng không làm gì được Cố Minh Tích, bị cô ta giữ lại trong phòng, lúc này điện thoại di động đột nhiên reo vang, Nguyễn Mộng muốn nghe máy, lại bị Cố Minh Tích nhanh tay cướp mất.

Đôi mắt xinh đẹp lúc nhìn thấy trên màn hình hiển thị hai chữ “ông xã” liền nổi lên một tia ghen tỵ và phẫn nộ, tất cả những thứ này vốn thuộc về Cố Minh Tích cô, không phải là thuộc về Nguyễn Mộng!

“Vậy cô rốt cuộc muốn nói chuyện gì?”

Nguyễn Mộng nheo mắt lại, cô so với Cố Minh Tích cao hơn vài cm, nhưng bởi vì Cố Minh Tích đi giày cao gót mười phân, cho nên ngược lại cô ta cao hơn Nguyễn Mộng một chút, Nguyễn Mộng nhìn cô ta đánh phải ngẩng đầu lên.

“Tôi cũng không muốn cùng cô vòng vo, chúng ta là người thông minh không nói chuyện vớ vẩn, tôi muốn Vệ Cung Huyền, mà cô lại cản đường của tôi. Nếu như cô đủ thức thời, nên biết làm như thế nào, không cần tôi dạy cho cô chứ.”

Cầm túi xách rồi bình thần ngồi xuống, Cố Minh Tích khẽ nhếch miệng mỉm cười nhìn Nguyễn Mộng, vô cùng tự tin vào bản thân.

Nguyễn Mộng lười nói chuyện với cô ta, kiếp trước cô không quen biết Cố Minh Tích, nhưng vẫn nhìn ra người phụ nữ này không thể khinh thường, nhưng kiếp này lại xảy ra chuyện gì đây?

Tại sao cô cảm thấy hình như Cố Minh Tích đầu óc có bệnh? Đây là chứng bệnh suy tưởng nghiêm trọng của công chúa sao?

“Cô theo dõi nhà chúng tôi lâu như vậy, chỉ là để tôi đây muốn tôi chủ động rời khỏi, đừng tìm khó khăn sao?”

Nguyễn Mộng cảm thấy vô cùng nực cười rồi nói.

“Có tiểu thư, cô không có bệnh chứ? Có bệnh cần phải nhanh chóng chữa trị, thời gian không đợi người.”

“Nguyễn tiểu thư, tôi là thật lòng, đến lúc đó là cô tự mình rước lấy phiền toái.”

Cố Minh Tích bình thần nhìn cô một cái, vuốt ve móng tay được sơn vô cùng tinh tế của mình, thỉnh thoảng thổi một hơi, tư thế kia, phong thái nhàn nhã giống như cô ta đang thưởng trà vậy.

“Vốn không phải là đồ của cô, cô gấp cái gì thế? Coi như miễn cưỡng tranh tôi tay, anh ấy không phải của cô chính là không phải của cô, cô tội gì phải làm như vậy?”

Những lời này mặc dù không tính là xuôi tai, nhưng cũng không phải là không đúng.

Nếu như theo quỹ đạo kiếp trước, như vậy hiện tại tất cả mọi thứ Nguyễn Mộng đang có chính là trộm được, sớm muộn gì có một ngày cũng phải trả về.

Nhưng là tại sao? Nếu như trời xanh có ý muốn nói cho cô biết thiên mệnh khó trái, sức người không thắng được thiên ý, thì tại sao muốn cho cô lần nữa sống lại?

Thấy ánh mắt dao động của Nguyễn Mộng, Cố Minh Tích biết lời mình nói có hiệu quả. Cô chỉ nghĩ Nguyễn Mộng là biết khó mà lui, đâu nghĩ đến một vấn đề khác là Nguyễn Mộng có thể từ chối.

“Nguyễn tiểu thư, cô là người thông minh, tôi cũng không cần lừa gạt cô, hiện tại Huyền sở dĩ không có tiếp nhận tôi, một là bởi vì đứa bé, hai cũng là bởi vì cô. Chuyện đứa nhỏ tôi có thể giải quyết, nhưng còn cô...”

Cô ta suy nghĩ một chút.

“Tôi hi vọng cô có thể tự động rời đi, cũng tránh cho đến lúc đó bị mất mặt. Năm đó tôi không nói tiếng nào đã bỏ đi, Huyền bây giờ vẫn còn giận tôi, nếu không làm sao có thể bởi vì cô giữa đường xuất hiện mà chấp nhận kết hôn với cô? Tôi nghĩ cô cũng biết miễn cưỡng hái xuống dưa sẽ không ngọt, phải hay không?”

Đợi chút, cái gì gọi là chuyện đứa nhỏ cô ta có thể giải quyết? Nguyễn Mộng vụt đứng lên, cô một chút cũng không cho là ý tứ trong lời nói của Cố Minh Tích là sẽ chăm sóc thật tốt bảo bối của cô!

Nhưng đã quá muộn. Khi Nguyễn Mộng vội vàng chạy tới phòng bình thường Tiểu Bảo làm kiểm tra thì lại được báo là cũng không có để cho y tá ôm Vệ Tiểu Bảo đi làm kiểm tra.

Trong nháy mắt, tựa hồ tất cả đều muốn sụp xuống.

Cho tới bây giờ Nguyễn Mộng mới nhận ra kiếp trước chết đi và bị ghét bỏ không thể coi là thống khổ, bởi vì cô lúc đó không còn sống, nhưng hiện tại mất đi Vệ Tiểu Bảo, cô lại cảm giác mình còn sống với việc chết đi cũng không có gì khác nhau!

Tiểu Bảo đâu? Tiểu Bảo của cô đâu rồi?

Nguyễn Mộng chạy đi khắp nơi hỏi các bác sĩ, cũng không có người ai đã gặp Vệ Tiểu Bảo.

Vệ Tiểu Bảo rất đáng yêu, tính tình lại hoạt bát, từ trước đến nay luôn là một mặt trời nhỏ hấp dẫn ánh mắt của mọi người xung quanh, nếu như bị người ta ôm đi, làm sao có thể không ai nhìn thấy?

Nếu như không bị ôm đi, theo lý mà nói lâu như vậy không nhìn thấy cô, Tiểu Bảo đã sớm gào khóc rồi. Nhưng vì sao trong bệnh viện đột nhiên lại an tĩnh như vậy? Tại sao?

Nguyễn Mộng lao đảo tìm kiếm khắp nơi trong bệnh viện, cũng không có người thấy Vệ Tiểu Bảo. Cuối cùng cô lao đảo chạy về phòng bệnh, cô cho là đứa bé vẫn còn ở trong phòng, dù Vệ Tiểu Bảo bò loạn khắp nơi, nhưng đầu óc lại rất thông minh, bò trở về cũng chẳng có gì lạ.

Nhưng cô thất vọng rồi, nơi nào cũng không có bóng dáng của Vệ Tiểu Bảo.

Nhớ tới nửa giờ trước cô còn cầm bàn tay mềm mại nhỏ bé của bé, hôn lên trán của bé, ôm bé lắc lư đùa giỡn, sao có thể sau một cái chớp mắt lại làm mất bé chứ? !

Cô như con ruồi không có ý thức bay loạn, Cố Minh Tích rời đi lúc nào cũng không chú ý Cố Minh Tích... Cố Minh Tích?

Nguyễn Mộng chợt ngẩng đầu lên, cô hoang mang sợ hãi nháy mắt, nhớ tới câu nói kia của Cố Minh Tích.

“Chuyện đứa nhỏ tôi có thể giải quyết”, cô ta giải quyết cái gì? Cô ta muốn giải quyết như thế nào?

Trong tay nắm đôi vớ nhỏ chưa kịp đi cho Vệ Tiểu Bảo, hiện tại Nguyễn Mộng không quan tâm bất kỳ cái gì, cô luôn nghĩ rằng người cô không muốn nhất chính là Vệ Cung Huyền, nhưng đến giờ phút này cô mới biết, chân chính người không thể mất đi là ai!

Đại não đang nhanh chóng vận động, nhưng chân tay lại bắt đầu vô cùng cứng ngắc, Nguyễn Mộng cắn răng từng bước từng bước chuyển hướng đi tới cửa phòng bệnh, nhưng mà cách đó không xa thấy được Cố Minh Tích.

Cô điên cuồng chạy tới bắt được y phục Cố Minh Tích gầm thét:

“Đứa nhỏ của tôi đâu? Cô đem thằng bé mang đi đâu? Nói cho tôi biết nhanh lên, nói cho tôi biết!”

Cố Minh Tích bị dọa hoảng sợ, nước mắt tùy theo tràn đầy hốc mắt, tựa hồ bị Nguyễn Mộng làm cho sợ hãi tới mức không nhẹ:

“Vệ, Vệ phu nhân, cô ở đây nói bậy bạ gì đó a, tôi chỉ là bị cảm tôi đi bệnh viện khám một chút, con của cô ở nơi nào tôi làm sao có thể biết?”

Là cô ta, nhất định là cô ta, sẽ không sai, sẽ không có người khác!

Nguyễn Mộng điên cuồng bóp cổ Cố Minh Tích, cái gì đều không quan, cô chỉ biết mình kiếp trước chính là bởi vì cô ta đã chết qua một lần, kiếp này lại bởi vì cô ta mà đánh mất Vệ Tiểu Bảo!

“Tôi lại hỏi một lần nữa, con của tôi ở đâu? !”

Tay cô dòn sức, tiếng hét thê lương như ác quỷ, Cố Minh Tích vô lực giãy giụa, mắt bắt đầu trợn trắng, Nguyễn Mộng cũng không chịu buông tay, cô chỉ biết, nếu như cô không tìm được Tiểu Bảo, như vậy nhất định sẽ ở chỗ này giết chết Cố Minh Tích.

“Khụ khụ... Huyền, cứu, cứu mạng...”

Cố Minh Tích nhu nhược vờn tay hướng về phía sau lưng Nguyễn Mộng, đôi mắt tràn đầy hi vọng.

Nguyễn Mộng căn bản không nhìn phía sau mình là ai, cô chỉ muốn giết Cố Minh Tích, đem cô ta xé thành từng mảnh, cắt thành tám khúc!

Vô luận kiếp trước hay kiếp này, người phụ nữ này ở trong cuộc đời của cô đều mang đến sự hủy diệt, cô ta tước đoạt tất cả của cô, kiếp trước cô ta cướp đi Vệ Cung Huyền, cướp đi Vệ Tiểu Bảo, cướp đi tất cả tất cả mọi thứ vốn nên thuộc về Nguyễn Mộng, kiếp này cô ta tự nhiên lại mang đi con của mình!

Nguyễn Mộng đau lòng sắp chết, cô cho là mình sau khi sống lại rốt cuộc có thể bồi thường cho con trai, nhưng vẫn là đem bé vứt bỏ, đây là ông trời trừng phạt cô sao? Trừng phạt cô làm trái với lời thề của cô trước đây, lại một lần nữa yêu Vệ Cung Huyền?

Hai tay trên cổ Cố Minh Tích bị dùng sức đẩy ra, nhưng Nguyễn Mộng không để ý, cô chặt chẽ bắt lấy Cố Minh Tích, dù là người phụ nữ trong tay sắc mặt đã trở nên trắng bệch, mắt trợn trắng cũng không chịu buông tay.

Vệ Cung Huyền trước đem tay Nguyễn Mộng gỡ xuống, cố giữ vững thanh âm hòa hoãn:

“Bảo bối ngoan, em ở đây làm cái gì thế? Em sắp bóp chết cô ấy!”

Nhưng Nguyễn Mộng căn bản không nghe anh nói, chỉ là gắt gao nhìn chăm chăm Cố Minh Tích, Vệ Cung Huyền bắt đầu đi, chỉ có thể cầm cổ tay Nguyễn Mộng, dùng sức tạo áp lực muốn cho cô buông ra.

Nhưng Nguyễn Mộng cứ nhiên giống như là đã quyết tâm, chính là không chịu buông, mà Vệ Cung Huyền lại không muốn làm đau cô, ba người nhất thời giằng co không dứt.

Cuối cùng vẫn là Ôn Dư Thừa vừa ra khỏi thang máy một tay bỏ vào từ phía sau ôm cổ Nguyễn Mộng, mới có thể làm cho cô buông lỏng tay, cả người mềm mại ngã xuống.

Vệ Cung Huyền vững vàng tiếp được cô, không nói hai lời liền cúi xuống ôm cô lên đi về phía phòng bệnh, cũng không thèm liếc mắt một cái nhìn Cố Minh Tích đang ngã dưới đất.

Cho dù đã sớm chuẩn bị tâm lý, Cố Minh Tích vẫn bị Nguyễn Mộng điên cuồng dọa sợ, cô quả thật không dám tưởng tượng, nếu như mình không phải tính toán thời gian vừa đúng, có thể để cho Huyền và Ôn Dư Thừa cùng nhau chứng kiến một màn như vậy, cô có thể sẽ chết ở chỗ này!

Ban đầu cô cho là nhiều lắm sẽ bị Nguyễn Mộng tát mấy bạt tay, sau đó cô chảy vài giọt lệ, Vệ Cung Huyền cũng sẽ biết là Nguyễn Mộng tự mình đem con vứt bỏ ngược lại đổ lỗi cho cô, nhưng ai biết một người mẹ mất đi đứa con của mình lại có thể có hành động kinh khủng như vậy!

Che cô không ngừng ho khan, Cố Minh Tích hao hết hơi sức muốn đứng lên, bên cạnh có vài cô y tá vừa chạy đến nhưng không một người nào dám đến đỡ cô.

Họ mặc dù đối với người phụ nữ suýt bị giết chết này vô cùng thông cảm, nhưng bên trên từng có phân phó, một nhà ba người trong phòng bệnh là không thể đắc tội.

Họ lại không ngốc, sẽ không vì một người phụ nữ không hề quen biết mà hủy đi tiền đồ của mình.

Nguyễn Mộng tỉnh lại rất nhanh, đầu tiên cô mơ màng nhìn bốn phía xung quanh, ngay sau đó hung dữ nhìn chằm chằm Vệ Cung Huyền, trong mắt tất cả đều là nước mắt, nhưng lại quật cường không chịu rút xuống.

“Bảo bối ngoan, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Vệ Cung Huyền còn chưa biết rõ ràng tình huống, anh nhìn một vòng khắp nơi mới phát hiện không thấy Tiểu Bảo hoạt bát của mình, tìm thế nào cũng không có.

“Sao lại phát hỏa lớn như vậy?”

Bàn tay dịu dàng ôm Nguyễn Mộng kéo vào lòng, lại bị cô trở tay giữ lấy cả vạt.

“Cố Minh Tích trộm con của em đi, bảo cô ta nói cho em biết Tiểu Bảo ở nơi nào, bảo cô ta nói cho em biết!”

Ai có thể tưởng tượng trên thế giới này sẽ có người có thể phát ra loại thanh âm này sao? Thê lương, bi ai, oán hận, giống như là lệ quý hàm oan ngàn năm trả thù.

Mắt Nguyễn Mộng rất nhanh liền chuyển đến trên người Cố Minh Tích đang lao đảo đi tới, tay của cô nắm thành quyền, trong mắt tràn đầy hận ý.

Chính là người phụ nữ này! Mỗi lần chỉ cần cô ta vừa xuất hiện, bi kịch cùng hủy diệt sẽ cùng nhau tiến tới!

“Cái gì?!”

Ôn Dư Thừa kêu lên một tiếng.

“Tiểu Bảo bị Cố Minh Tích trộm đi?!”

“Khụ khụ... Tôi, tôi không có...”

Cố Minh Tích dựa vào cạnh cửa, có chút suy yếu nhu nhược, nước mắt một giọt một giọt rơi xuống, thoát nhìn rất đáng thương.

“Tôi không có trộm đi con của cô... Vệ phu nhân, tôi biết rõ cô chán ghét tôi, nhưng là cô, cô không thể hãm hại vu oan tôi như vậy, bảo tôi về sau ra ngoài làm sao làm người?”

Đứa bé là bị y tá ôm đi, sau đó tôi liền không có rồi đi tầm mắt của cô, đứa bé không phải là tôi trộm đi.”

Bởi vì bị bóp rất mạnh, tiếng Cố Minh Tích có chút thay đổi, giọng nói nghe hết sức trầm thấp khàn khàn, ngược lại càng làm tăng thêm độ tin cậy của câu chuyện. Ít nhất các y tá vậy xem ngoài phòng bệnh đều tin tưởng cô.

Vệ Cung Huyền chỉ nghiêm túc ngưng mắt nhìn Nguyễn Mộng:

“Bảo bối ngoan, em khẳng định sao?”

“Anh chỉ cần nói cho em biết, anh có giúp em tìm hay không!”

Nguyễn Mộng bài xích đẩy anh ra, trong đôi mắt dâng lên tức giận cùng phẫn nộ khiến Vệ Cung Huyền trong nháy mắt ngăn cả người.

Con trai, con trai, con trai của cô đâu?

Nguyễn Mộng đi ở trên đường một cách mù mịt, mới vừa đưa nhỏ vẫn còn ngồi trong lòng cô phun bong bóng cười khanh khách, chỉ chớp mắt, lại không có?

Đây thật sự là trừng phạt ông trời dành cho cô sao?

Nếu như mình không lại một lần nữa yêu Vệ Cung Huyền, không có tự cho là có thể vứt bỏ kiếp trước cùng anh ở chung một chỗ, con trai cô có phải cũng sẽ không gặp chuyện không may?

Ít nhất, nếu như chuyện vẫn phát triển giống như kiếp trước, có lẽ thằng bé sẽ không có tình thương của mẹ, nhưng cũng không đến nỗi cứ mất tích như vậy.

Tất cả rối loạn đan xen, cô lại phá hư cuộc sống của mình sau khi sống lại.

Từ trước đến nay nỗi sợ hãi cùng lo lắng với việc cô sống lại vẫn luôn được chôn sâu trong lòng, lúc này Nguyễn Mộng lại hoàn toàn bộc phát.

Cô vốn chính là người chết, cô vốn không nên còn sống, là lòng tham của cô đưa đến hậu quả hôm nay.

Vệ Tiểu Bảo không thấy, thật ra thì có thể trách ai?

Nguyễn Mộng đứng ở trên đường, người qua lại không dứt, đột nhiên lên tiếng khóc lớn. Cô khóc thật đau lòng thật đau lòng, một người mẹ mất đi đứa con, sống hay chết có cái gì khác biệt sao?

Nếu như cô không có sống lại, nếu như cô không có sống lại.... Nếu như vì việc cô sống lại mà con trai phải trả giá, vậy cô thà rằng chết ngay lúc này!!!

.....

Vệ Cung Huyền không biết Nguyễn Mộng đã đi nơi nào, đầu tiên anh tìm kiếm khắp bệnh viện, cũng không có ai nhìn thấy vợ của anh.

Ngán ngán nửa ngày, anh liền từ một người có gia đình vui vẻ hòa thuận, hạnh phúc, hoàn toàn biến thành mỗi người ly tán một nơi.

Vợ con đều không thấy, ai nói cho anh biết phải làm sao?

Anh không nên rời khỏi hai mẹ con bọn họ. Nếu như anh luôn ở bên bọn họ, một bước không rời đi, sao có thể giúp cho người khác cơ hội động thủ chứ?

Vệ Cung Huyền cũng không thể tìm được Nguyễn Mộng, cô như biến mất trên thế giới này, bất kể anh tiêu tốn biết bao nhiêu tài lực cùng nhân lực cũng không thể tìm được cô.

Anh giao hết công việc cho Ôn Dư Thừa, anh thậm chí không có ý định đi đối phó Cố Minh Tích, việc tài vụ gặp khủng hoảng cũng đủ cho Cố thị sụt đầu mề trán, anh chỉ muốn tìm được vợ con đã mất của mình.

Có lúc anh không thể hiểu nổi, điều này sao có thể chứ? Anh chỉ là buổi sáng đi công ty một chuyến, tại sao sau khi trở về, thế giới liền sụp đổ như vậy?

Người phụ nữ tàn nhẫn kia giống như biến mất trên thế giới này, điện thoại di động để lại trong bệnh viện, trên người cô thậm chí không mang theo tiền.

Cứ như vậy mà đi, cũng không có trở lại nữa.

Vệ Cung Huyền biết cô đi tìm con trai, nhưng thế giới lớn như vậy, cô muốn tìm như thế nào, đi nơi nào tìm? Cô sao có thể nhẫn tâm để lại một mình anh?

Vệ Cung Huyền bắt đầu đăng tin tức tìm kiếm ở trên TV và tạp chí. Anh khẩn cầu mọi người giúp anh tìm được vợ và con trai, thậm chí dùng cả ‘Vệ thị’ tới hứa hẹn.

Vô số người vì lợi ích khổng lồ này mà điên cuồng, nhưng dù điên cuồng thế nào bọn họ vẫn không thể tìm được người phụ nữ xinh đẹp mỹ lệ như trong hình.

Ôn Dư Thừa bắt đầu chú ý một số bài báo, mặc dù anh một chút cũng không tin những xác phụ nữ vô danh kia sẽ là viên bánh bao mềm nhũn béo mập.

Sau khi Nguyễn Mộng mất tích anh mới nhận ra bình thường mình yêu cô từ lúc nào, đáng tiếc cô đã là người phụ nữ của Lão Vệ, dù cho anh có yêu thích cũng không thể làm ra chuyện cường bức đoạt vợ người khác.

Anh mặc dù hoa tâm, nhưng lại không hạ lưu, vẫn còn hiểu được đạo lý cơ bản.

Cho đến một ngày anh nhận được điện thoại từ cục công an, nói là tìm được một thi thể phụ nữ rơi xuống nước, bởi vì ngấm mình ở trong nước nhiều ngày nên hoàn toàn thay đổi. Nhưng trên tay có đeo chiếc nhẫn, cùng trong hình Vệ phu nhân đeo giống nhau như đúc.

Anh không dám nói cho Lão Vệ, nhưng lão Vệ vẫn biết.

Ôn Dư Thừa và Vệ Cung Huyền lớn lên cùng nhau từ nhỏ, nhưng anh cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy Vệ Cung Huyền như vậy: tuyệt vọng, bi phẫn, chán chường.

Hai người bọn họ cùng đi nhận dạng thi thể, từ trong tủ lạnh kéo ra thi thể cả người cứng ngắc, trên mặt che một tầng vải trắng ảm đạm.

Vệ Cung Huyền cả người đều ngã vào trên tường, hai tháng qua tìm kiếm khiến cho anh càng ngày càng nản lòng thoái chí, hi vọng mong manh.

Thế nhưng anh thà rằng đời này tìm không thấy bảo bối ngoạn của anh, cũng không thể chấp nhận thi thể trước mặt này là cô.

Thấy chiếc nhẫn được đặt ở trong túi vật chứng, Vệ Cung Huyền từ từ vuốt ngón áp út tay trái của mình, sau khi bọn họ quyết định vui vẻ sống bên nhau hai người bọn họ ai cũng chưa từng tháo chiếc nhẫn ra, nhưng bây giờ chiếc nhẫn lại lạnh như băng.

Ôn Dư Thừa vén vải trắng, gương mặt người phụ nữ đã thối rữa, lộ ra vùng thịt thối rữa, Vệ Cung Huyền không chớp mắt nhìn chằm chằm, sau đó bật cười khúc khích, thật tốt, ông trời phù hộ, không phải cô ấy.

Cô này so với Nguyễn Mộng mập hơn rất nhiều, hơn nữa chỗ gần xương quai xanh không có nốt ruồi đen buồn cười kia.

Không phải cô ấy, không phải cô ấy, thật tốt.

Vệ Cung Huyền mồ hôi lạnh toát toàn thân, ngơ ngẩn tựa vào vách tường co quắp trượt xuống.

Mộng, Mộng, em đang ở đâu, em có biết hay không anh rất nhớ em.

Hai tháng trước anh còn hôn đôi môi cô, ôm cô, bắt cô ăn cháo, nhưng chỉ trong chớp mắt cô liền biến mất, nhẫn tâm ngay cả một câu cũng không lưu lại cho anh.

Sự kiên nhẫn của cô làm sao lại kém như vậy chứ? Cũng không thể đợi đến khi anh lấy lại tinh thần, nghe anh nói liền một mình chạy đi, chờ anh tìm được cô, nhất định hung hăng đánh cô một trận.

Ôn Dư Thừa đi tới nâng anh lên, thấp giọng nói, không có tin tức chính là tin tức tốt.

Vệ Cung Huyền cắn bản cười không nổi, không có tin tức chính là tin tức tốt, không có tin tức chính là tin tức tốt, hiện tại anh cũng chỉ có thể nghĩ như vậy lừa gạt bản thân mà thôi.

Thế giới lớn như vậy, xã hội loạn như vậy, mỗi ngày người liêu mạng nhiều như vậy, có mấy người có thể sống tốt đây?

Cô mới tốt nghiệp đại học liền gả cho anh, sau đó bị anh nuông chiều, lần đầu tiên đi ra ngoài tìm công việc còn bị người thương tổn, cô sao có thể ứng phó đây?

Bảo bối ngoạn, bảo bối ngoạn, anh thề, nếu như em thật bị anh tìm được, anh nhất định sẽ hung hăng đánh em một trận, hung hăng đánh một trận.

Anh không dám về nhà, bởi vì trong nhà khắp nơi đều là hơi thở Nguyễn Mộng cùng Vệ Tiểu Bảo, giường trẻ con còn đặt ở phòng khách, chuông gió treo phía trên đỉnh đỉnh đang đang vang, quần áo bẩn Vệ Tiểu Bảo thay ra còn nhét vào rổ giặt quần áo.

Trong không khí xung quanh tựa hồ vẫn tràn ngập mùi sữa thơm trên người hai mẹ con bọn họ.

Vệ Cung Huyền giống như còn nhìn thấy Nguyễn Mộng ôm con trai đứng bên cạnh anh cười đùa anh nhéo nhẹ gương mặt bánh bao của cô, cô chu miệng lên, sau đó hôn triền miên.

Nhưng bây giờ chỉ còn lại một mình anh mà thôi.

Anh vội vàng đến mức cả trời đất đều u ám, chỉ biết là tìm người, tìm người, tìm người.

Anh đem toàn bộ công việc đều giao cho lão Ôn, bản thân đăng tin tức trên tv và tạp chí.

Nếu như cô không muốn trở lại, vậy cũng có người có thể gặp qua cô, có thể nói cho anh biết cô đang ở nơi nào.

Anh phải đem cô bắt trở về, ngày đó lời của anh còn chưa kịp nói xong, cô không thể không chịu trách nhiệm như vậy liền bỏ đi.

Ôn Dư Thừa làm gì với Cố Thị anh cũng không quan tâm, anh sợ bộ dạng mình sẽ giống như Bảo bối ngoạn ngày đó đi lên bóp chết người Cố gia.

Đợi đến khi anh tìm được về vợ con, anh sẽ làm cho họ biết đắc tội với Vệ Cung Huyền anh sẽ có hậu quả gì?

Cố Minh Tích không phải muốn quay lại với anh đến mức điên rồi sao?

Anh sẽ để cho cô ta bẻ đầu sứt trán, sau đó ở trước mặt Bảo bối ngoan nhỏ cô tận gốc!

Cô ta không phải ghét Bảo bối ngoan, ghét Tiểu bảo sao?

Anh sẽ để cho cô ta nhìn bọn họ một nhà 3 người hòa thuận hạnh phúc, sau đó nhìn cô ta tan cửa nát nhà.

Sẽ không lâu đâu, anh sẽ tìm được bảo bối ngoan, và Tiểu bảo sẽ trở về, sẽ rất nhanh thôi.

Ở tháng thứ ba mất đi vợ con, Vệ Cung Huyền nhận được điện thoại của cha mẹ Nguyễn từ Thành phố S gọi tới.

Anh không phải đứm ngốc, biết ngày đó do mình ngăn người đã khiến cho Nguyễn Mộng hiểu lầm, cô chắc chắn sẽ không liên lạc với anh, nhưng là suy bụng ta ra bụng người, cô hiểu thuận như vậy, chắc chắn sẽ không khiến nhạc phụ nhạc mẫu giống mình chịu đựng nỗi đau mất đi đứa bé, rốt cuộc, để cho anh chờ được rồi.

Trong điện thoại nói không rõ ràng lắm, đại khái chỉ biết là Nguyễn Mộng gửi một tin nhắn cho cha Nguyễn, nói là mình bình an, không cần nhớ mong cô. Nhưng mà, làm cha mẹ làm sao có thể không tưởng nhớ đứa con mình chứ?

Vệ Cung Huyền không kịp suy nghĩ, trực tiếp đến Thành phố S, cầm trên tay điện thoại của cha Nguyễn, vài chữ ít ỏi này lại khiến cho anh lệ nóng lưng tròng, ngay cả hô hấp cũng đều quên mất.

Thật tốt! cô đã bình an.

Nhưng đánh điện gọi lại, bên kia điện thoại di động lại là một giọng nữ bén nhọn, hỏi cô về chuyện của Nguyễn Mộng, cô lại nói không rõ ràng, chỉ nói có một người phụ nữ dùng 50 đồng đổi điện thoại di động của cô gọi tin nhắn, những thứ khác một mực không biết.

Vệ Cung Huyền nhưng không có buông tha, anh hỏi địa chỉ người phụ nữ ở thành phố Q, khuyên can cha Nguyễn, mẹ Nguyễn muốn đi theo cùng, anh bảo đảm, anh sẽ đem bảo bối ngoan mang về.

Thành phố Q, Vệ Cung Huyền làm sao cũng không có nghĩ đến Nguyễn Mộng sẽ ở Thành phố Q.

Đây là một thị trấn rất nhỏ, vốn chỉ là một cái huyện nhỏ, phát triển nhiều năm cũng không thể phồn thịnh nổi, thậm chí ngay cả trên bản đồ cũng tìm không thấy dấu vết của nó.

Vệ Cung Huyền tốn rất nhiều công sức mới may mắn từ trong miệng một số người hỏi thăm được vài tuần trước đúng là có người phụ nữ đến nơi này, thị trấn nhỏ, có một chút gió thổi cô lay mọi người đều biết, người phụ nữ kia rời khỏi đương nhiên cũng giống như vậy, vì vậy Vệ Cung Huyền lại một lần thất vọng.

Nguyễn Mộng đã đi rồi.

Anh theo chỉ dẫn của người khác đi tới quán trọ Nguyễn Mộng thuê ở trước đó, thành phố Q năm nay mới vừa mở thêm đường xe lửa, hoàn cảnh xung quanh rất nghèo nàn, taxi, khách sạn, phòng ở tất cả những thứ đã cũ càng không được tu sửa, rách nát không chịu nổi.

Anh trả tiền, cầm chìa khóa gian phòng Nguyễn Mộng ở trước đó, bởi vì ít người, cho nên ông chủ đối với hầu hết khách trọ đều có ấn tượng.

Ông nói trước đó có một người khách quái dị, quần áo bình thường, nhìn rất mộc mạc, cũng không còn bao nhiêu tiền, nhưng mà cả người gầy đến dọa người, lúc ông đến thu tiền phòng ông còn nhìn thấy khớp xương cô đều lòi ra, toàn thân giống như một trận gió là có thể thổi bay.

Mỗi ngày từ rất sớm đã ra cửa, không tới buổi tối nhất quyết không trở lại, hơn nữa không nói câu nào, giống như người câm điếc.

Vệ Cung Huyền lưng dựa cửa, từ từ trượt xuống đất, nước mắt từng giọt từng giọt rơi trên sàn nhà bẩn thỉu, trong phòng hơi thở thuộc về Nguyễn Mộng đã không còn.

Nhưng anh vẫn có thể tưởng tượng được cô lúc đó là lấy tâm trạng gì vào ở nơi này, như thế nào ở thị trấn vắng vẻ dân trí chưa phát triển này tìm kiếm một cách vô vọng.

Không có anh, ba tháng nay cô đã sống như thế nào? Lúc cô đi trên người hoàn toàn không hề mang theo bất cứ thứ gì, một xu cũng không có!

Nhưng anh không thể khóc, anh phải tiếp tục tìm cô. Không tìm được Nguyễn Mộng, anh không trở về nhà.

Mặc dù thành phố Q chỉ là một trấn nhỏ, nhưng vẫn có không ít người nhận ra anh chính là người đàn ông đáng thương trên ti vi tìm kiếm vợ con, trong lúc nhất thời người tốt bụng vô số, dĩ nhiên, trong đó phần lớn cũng có những người vì số tài sản khổng lồ kia.

Bất kể là ai cho tin tức, Vệ Cung Huyền đều nhất nhất ghi nhớ, sau đó cẩn thận kiểm chứng, nhưng trên thực tế chứng minh những tin tức này đều là giả.

Anh cũng không phải là người dễ bị lừa gạt, nếu như lừa gạt anh những chuyện khác, anh còn có thể dễ dàng tha thứ, nhưng mà cho anh hi vọng lại để cho anh biết đây chỉ là một âm mưu, vậy thì không thể trách anh đem nỗi thống khổ mất đi vợ con phát tiết ở trên người bọn họ.

Sau đó, anh tới gian phòng Nguyễn Mộng đã từng ở, hiện tại vé xe lửa còn chưa sử dụng thẻ căn cước, cho nên anh không có cách nào từ trong mạng lưới kiểm tra.

Nguyễn Mộng cũng không dùng điện thoại di động và thẻ tín dụng, hơn nữa theo như lời người gặp qua cô nói, cô ăn rất ít, chỉ mang một cái túi màu xanh nhạt, những thứ khác không có gì cả.

Vệ Cung Huyền có lúc nhớ cô, nhớ đến mức không chịu nổi, liền từ trong túi móc ra hình của cô, chọt chọt cái trán cùng khuôn mặt bánh bao của cô, hặn hặn nói, chó con, chờ anh tìm được em, nhất định sẽ cho em biết tay.

Ở thành phố Q kết thúc việc tìm kiếm không có kết quả, Vệ Cung Huyền thật ra đã sớm biết, nếu như Nguyễn Mộng đã rời khỏi nhà trọ, vậy thì sẽ không tiếp tục ở lại thành phố Q.

Chỉ là anh vẫn còn ôm một tia hy vọng, mong đợi cô có thể cùng mình đứng trên cùng một địa phương. Khi anh chuẩn bị rời đi, một người đàn ông ở dài hạn tại quán trọ lần đầu tiên gặp mặt nói cho anh biết: Nguyễn Mộng mua vé xe lửa đến Thành phố L.

Vệ Cung Huyền có chút không thể tin được, anh không tin ông trời sẽ tại thời điểm anh không còn hy vọng lại cho anh hy vọng.

Thế nhưng người đàn ông lại nói rất chuẩn xác ngày đó anh ta ở bên ngoài uống rượu say trở về đụng vào người phụ nữ kia, bởi vì người phụ nữ kia đặc biệt, đặc biệt gầy, hơn nữa bị đụng trúng cũng không nói chuyện, mới khiến cho anh ta nhớ kỹ người kỳ lạ đó.

Lúc anh ta nhấc giúp cô vé xe rơi trên mặt đất, thuận mắt liếc tới thành phố H ở phía trên, là vé xe lửa tốc hành từ thành phố Q đến thành phố L.

Vệ Cung Huyền không có tâm tư tiếp tục cùng anh ta nói chuyện, lòng như lửa đốt mà đem tất cả tờ 100 ngàn trong túi tiền lấy ra cho anh ta, sau đó hóa tốc chạy tới thành phố L.

Thành phố L cách thành phố Q rất xa, xe lửa cần mười ba giờ, nhưng máy bay nửa giờ là đủ rồi, Vệ Cung Huyền đặt chân lên thành phố L thì trong lòng còn có chút không dám tin.

Anh hiện tại đã thăm dò được quy luật xuất hành của Nguyễn Mộng tám chín phần mười, biết cô chắc chắn sẽ không ở trong khách sạn tốt một chút, đại đa số sẽ ở phòng trọ chung quanh trạm xe lửa, như vậy dễ dàng đi lại, thuận tiện ở xung quanh trạm xe lửa tìm kiếm.

Những bác gái cầm bảng hiệu dụ dỗ kia vừa nghe anh là tìm người mà không phải nghỉ lại, từng cái một khuôn mặt dài ra, anh liền dùng phương pháp 100 đồng tiền một cái tin hỏi thăm, kết quả thật sự có một người biết tung tích Nguyễn Mộng.

Thành phố L lớn hơn thành phố Q rất nhiều, cho nên người nhận ra Vệ Cung Huyền không phải số ít, những bác gái này mặc dù không còn trẻ, nhưng vẫn có loại mơ mộng ảo tưởng thời thiếu nữ.

Biết được Vệ Cung Huyền là người đàn ông trên ti vi tìm vợ con, thái độ đối với anh lập tức liền nhiệt tình. Ai có thể nghĩ tới người đàn ông đăng tin tìm vợ mà hiện tại trên ti vi vẫn còn thường xuyên đưa tin có thể ở trước mắt mình chứ?

Hơn nữa người đàn ông trên ti vi thon dài cao lớn mặt mày anh tuấn, gờ tay nhấc chân đều vô cùng sang trọng, làm sao giống như những kẻ lang thang trước mắt râu ria xồm xàm quần áo luộm thuộm chứ?

Sau khi biết được Nguyễn Mộng ở tại nhà trọ nào, Vệ Cung Huyền kích động không thôi, anh hỏi rõ ràng cô còn chưa đi, cô vẫn còn ở đó, lập tức cả người đều khẩn trương.

Anh thậm chí còn có bộ dáng giống như thiếu niên trẻ tuổi sờ sờ tóc của mình cùng râu ria, sợ gặp mặt cô không nhận ra mình làm tổn hại hình tượng, lại lo lắng nếu mình tự đi rửa mặt một lát thì Nguyễn Mộng nghe được tin tức sẽ chạy trốn, cuối cùng vẫn là quyết định đi bắt người trước.

Nếu như tìm được Nguyễn Mộng, việc đầu tiên anh muốn làm là cái gì? Hung hăng đánh cô một trận? Hay là hôn cô, không nói hai lời liền đem cô áp đảo, dùng sức, dùng sức, điên cuồng ân ái?

Nhưng khi trông thấy Nguyễn Mộng, Vệ Cung Huyền phát hiện anh cái gì cũng đều không làm được, anh chỉ có thể ôm lấy cô thật chặt, không bao giờ để cho cô chạy mất nữa.

Nguyễn Mộng không ngừng chụp anh đánh anh, thậm chí dùng cả hàm răng cắn anh, nhưng Vệ Cung Huyền nhất định không chịu buông ra, hơn nữa còn càng ôm càng chặt.

Cô đi đã ba tháng, không hề liên lạc với bất kỳ ai, cho đến khi cô bắt đầu liên lạc cha mẹ Nguyễn, Vệ Cung Huyền lại từ thành phố Q tìm tới thành phố L, à giữa đại khái tốn một tháng thời gian tìm kiếm, coi như bọn họ đã có gần bốn tháng chưa được gặp nhau rồi.

Nguyễn Mộng có thể không nhớ Vệ Cung Huyền sao? Đương nhiên không thể nào, vào lúc đêm khuya yên tĩnh cô nhớ Vệ Tiểu Bảo, nhớ ba mẹ, nhớ bố chồng, mẹ chồng, nhớ Vệ Cung Huyền, nhớ đến muốn điên rồi, nhưng cô không thể trở về, cô không có biện pháp vờ như chuyện gì cũng không có phát sinh.

Vệ Tiểu Bảo thật sự đã bị người ta cướp mất, cô có tìm thế nào cũng không thấy, có lẽ mọi chuyện đều là trừng phạt mà ông trời dành cho cô, trừng phạt cô không tuân thủ lời thề trước đó, trừng phạt cô lại một lần nữa yêu thương Vệ Cung Huyền.

Suy nghĩ một chút cũng thế, kiếp trước của cô thất bại cùng thối nát như vậy, ông trời làm sao có thể sẽ cho người như cô một lần cơ hội sống lại chứ? Đây chỉ là một bài học mà thôi, khi làm cho cô tự cho là cái gì cũng có, sau đó sẽ thống khổ mất đi.

Lúc mới bắt đầu Nguyễn Mộng cũng không biết nên đi nơi nào tìm, chỉ có thể không đầu không đuôi từ quê Cổ Minh Tích, bắt đầu từ nơi được xem là nghèo nhất Trung Quốc là thành phố H tìm kiếm.

Trên người cô không có tiền, lại không thể về nhà, không thể làm gì khác hơn là đem nhẫn kết hôn bán cho một người phụ nữ, đổi lấy một vạn đồng, sau đó mua lại một máy tính cũ.

Ban ngày tìm Tiểu Bảo, buổi tối liền làm phiên dịch, một ngày ngủ không tới bốn giờ, cô cả người bắt đầu gầy gò kịch liệt, vốn là khuôn mặt trẻ con bánh bao mập mạp tất cả đều không còn, cảm nhơn có thể đâm chết người, mặt nhỏ, càng lộ rõ hốc mắt.

Trên người cô bất cứ lúc nào cũng đều mang hình Vệ Tiểu Bảo, nhưng không có ai gặp qua bé.

Cô tìm như thế nào cũng không tìm được, ở tháng thứ ba cô lại mơ thấy kiếp trước, mơ thấy cha mẹ khóc vì cô mà tóc bạc trắng. Nguyễn Mộng từ trong giấc mơ tỉnh lại, cô mất đi Tiểu Bảo, không phải cũng giống như tình cảnh cha mẹ mất đi cô sao?

Vì vậy cô dùng 50 đồng tiền ở Thành phố Q mượn điện thoại một người phụ nữ gửi cho cha một tin nhắn, sợ mình sẽ hối hận, cắn răng một cái, không đợi bên kia đáp lại liền mua vé xe lửa tốc hành đến thành phố L.

Thời gian dài không cùng người khác nói chuyện dẫn đến có một ngày buổi sáng Nguyễn Mộng bị cảm tỉnh lại, kết quả là phát hiện bản thân mình lại khụ không ra tiếng liên tục không ngừng.

Cô càng thêm luống cuống, cũng càng tin tưởng tất cả đều là ông trời đang trừng phạt mình, trừng phạt cô lòng tham không đáy, có tình yêu còn muốn lấy được thân tình, lấy được thân tình sau lại bắt đầu vọng tưởng thêm những tình cảm khác, thật ra thì tất cả hoàn toàn đều là hư ảo.

Cô vốn là một người chết, nên còn sống với chết không có gì khác nhau.

Cô thậm chí chuẩn bị sau khi tìm được Vệ Tiểu Bảo liền đi tìm chết, đem tất cả chuyện này kết thúc.

Ông trời chính là luôn thích đùa giỡn con người, anh lại tìm tới.

Một môi, Nguyễn Mộng bị ôm vào một lồng ngực gầy gò giống như cô.

Anh sao lại gầy nhiều như vậy, cả người không có bao nhiêu thịt, hai xương sườn nhét chung một chỗ, cần đến trái tim cô cũng ần ần đau.

Nguyễn Mộng ngơ ngác nhìn, tựa vào đầu vai anh, đôi tay nắm thành quyền, lại không biết là nên đẩy anh ra hay là thuận theo tâm ý của mình ôm lấy anh.

Nếu như lại ở bên nhau, có thể còn có báo ứng gì rơi xuống hay không?

Dựa theo tình huống kiếp trước, cô trọng sinh thay đổi rất nhiều, những thống khổ cùng những chuyện phát sinh gần đây đan xen rối rắm ở trong lòng Nguyễn Mộng, nhưng không có một người nói cho cô biết đáp án.

“Bảo bối ngoan, bảo bối ngoan, bảo bối ngoan.”

Vệ Cung Huyền vẫn luôn gọi tên Nguyễn Mộng, cái gì cũng đều không thể nói ra lời. Anh không để ý chung quanh có bao nhiêu người nhìn, liền vội vàng cúi đầu tìm kiếm môi cô, hôn thật sâu, khăn giọng hỏi:

“Em ở phòng nào?”

Nguyễn Mộng biết mình nếu như không nghe theo anh khẳng định chuyện gì cũng làm ra được, liền ngoan ngoãn giao ra chìa khóa.

Vệ Cung Huyền nhận lấy cái chìa khóa liếc mắt nhìn, sau đó bế cô lên, hướng về phía phòng nghỉ chạy như điên.

Vừa vào phòng, Nguyễn Mộng liền bị nhấn ngã xuống trên giường, sàn nhà rất bẩn, Vệ Cung Huyền không nề.

Anh muốn cởi quần áo của Nguyễn Mộng, nhưng bây giờ khí trời còn chưa có ấm áp, Nguyễn Mộng lại sợ lạnh, cuối cùng Vệ Cung Huyền phát điên, cũng không quản mọi việc liền đem y phục trên người cô có thể cởi là cởi, không thể cởi toàn bộ xé nát, Nguyễn Mộng rất nhanh trần truồng lỏa lỏ mà phơi bày khi trước mắt anh.

Chỉ có đem người phụ nữ này ôm vào trong ngực, anh mới dám tin tưởng mình thật sự đã tìm được cô.

Nguyễn Mộng rất gầy, vô cùng gầy, xương sườn đều có thể đếm được rất rõ ràng, nằm ngửa ở trên giường trên người cũng không có một chút thịt, gương mặt càng thêm thay đổi, ngũ quan càng phát ra tinh xảo, trước kia khuôn mặt đáng yêu đã không còn, mắt lạnh đảo qua cũng khiến cho người ta cảm nhận được khí thế cường đại.

Bốn tháng thời gian đem một cô gái đáng yêu luôn được chiều chuộng luyện thành một người phụ nữ trầm mặc ít nói.

Nguyễn Mộng không lên tiếng, chỉ là mềm mại mà nằm ở bên dưới Vệ Cung Huyền tiếp nhận anh xâm lấn, anh tiến vào quá nhanh, ở bên ngoài trên người tự nhiên không thể nào mang theo thuốc bôi trơn gì đó, trước kia luôn làm thế nào cũng không đủ.

Nguyễn Mộng đau đến nước mắt cũng rớt xuống, Vệ Cung Huyền ôm cô nhỏ giọng dụ dỗ bảo bối ngoan đừng khóc, bảo bối ngoan đừng khóc, nhưng anh càng dụ dỗ Nguyễn Mộng lại khóc càng lớn.

Cuối cùng anh cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể ngậm môi lưỡi của cô, hôn lên nước mắt của cô.

Hai người bọn họ ai cũng không có lên tiếng nữa, trong phòng có chút tối, chỉ có tiếng nước dính dính từ nơi hai người kết hợp truyền đến, thân thể của Nguyễn Mộng vẫn nhạy cảm như trước, không bao lâu cũng liên thích ứng.

Đã lâu không có thân mật, vẫn chặt chẽ giống như lúc trước.

Vệ Cung Huyền nắm eo của cô dùng sức va chạm, cảm thấy mình lại có thể chôn ở trong chỗ ấm áp như vậy, mới cúi đầu than thở một tiếng, sức lực cắm vào càng thêm hung hãn.

Nhà trọ hiệu quả cách âm không tốt, bên ngoài vây quanh rất nhiều người ở trước cửa phòng, nhưng bọn họ không còn nghe được bất cứ thứ gì. Nguyễn Mộng không nói, Vệ Cung Huyền nói chuyện cũng là cực kỳ trầm thấp dịu dàng, chỉ có tiếng nước mập mờ không ngừng từ trong thân thể hai người dây dưa truyền đến.

Anh thật sự là quá nhớ cô, không được mấy phút liền bắn ra ngoài, Nguyễn Mộng bắt lấy bả vai của Vệ Cung Huyền cắn xuống, nước mắt từng giọt từng giọt theo khóe mắt rơi ở trên gối.

Quán trọ nhỏ hoàn cảnh thật xác thực không được tốt lắm, gian phòng cũ kỹ, sàn nhà giẫm lên phát ra tiếng kêu kệt kệt kệt, chăn mềm áo gối đều mang theo mùi ẩm mốc, nhưng ngay tại gian phòng đơn sơ này, bọn họ liều chết triền miên.

Vệ Cung Huyền cũng không quá lâu liền cứng rắn trở lại, anh cắn xuong quai xanh Nguyễn Mộng, rất muốn dùng sức, lại không đành lòng, cuối cùng chỉ có thể ôm cô, phía dưới chuyển động, mặt lại chôn ở cổ của cô.

Thật tốt, anh đã tìm được cô. Cái loại cảm giác mù mịt bất lực mất đi người yêu đột nhiên lại tìm thấy được, làm cho anh chỉ muốn đem Nguyễn Mộng ôm vào trong ngực thật sâu, cho dù vĩnh viễn không thể ngủ, không thể nghỉ ngơi, cũng không buông tay.

Nguyễn Mộng kinh ngạc, cô nhận thấy được cổ của mình có chất lỏng thấm vào, nhưng phía dưới anh vẫn luôn không có ngừng lại.

Cô có chút khó chịu, tiếng thở dốc trở nên lớn hơn, Vệ Cung Huyền ngẩng đầu lên, trong đôi mắt đen như mực kia mang theo khẩn cầu cùng bất an.

“Bảo bối ngoan, đừng rời khỏi anh lần nữa, anh sắp phát điên rồi.”

Cô ngây ngốc nhìn anh, gầy chỉ còn dư lại đầu khớp xương, khuôn mặt nhỏ nhắn phẳng phát nét trẻ con mập mạp, nhưng cô không nói gì, cũng không hề gạt đầu, chỉ là cắn môi mở to mắt, không chịu nhìn anh.

Vệ Cung Huyền không hiểu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, giữa bọn họ sao lại biến thành như vậy?

Anh không hiểu, nhưng Nguyễn Mộng không chịu nói cho anh biết, cô không tin tưởng anh, thậm chí không tin anh yêu cô.

Anh cũng không hỏi, càng thêm nhấn tâm giày vò cô không ngừng nghỉ, đem cô uống cong qua lại quay trở về, đem dục vọng ả nhân bốn tháng qua toàn bộ phát tiết đến trên người cô.

Nguyễn Mộng cũng tùy anh, nhưng nước mắt từ đầu đến cuối vẫn chưa hề ngừng rơi.

Hai người gần như cả đêm chưa từng chớp mắt, cuối cùng Nguyễn Mộng bởi vì cao triều ngắt xui ở trong lòng Vệ Cung Huyền, anh ôm lấy cô, thật chặt, không bao giờ buông ra nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sự Huyền Diệu Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: chương 43

Có lẽ là bởi vì có Vệ Cung Huyền ở bên cạnh, rốt cuộc trong 4 tháng qua Nguyễn Mộng cảm thấy bản thân có thể ngủ được lâu nhất.

Lúc cô tỉnh lại đã là hoàng hôn rồi, dụi dụi mắt mới phát hiện ra mình đang được ôm trong một vòng ngực ấm áp. Đình đầu truyền đến tiếng hít thở nhẹ

nhẹ, cả người cũng giống như bị bao vây trong một mảnh nước ảm, một chút cũng không thấy lạnh.

Nhớ tới tất cả điên cuồng trước đó, mặt Nguyễn Mộng có hơi hồng, nhưng phần lớn là một mảnh tái nhợt.

So với Nguyễn Mộng thì Vệ Cung Huyền cũng không khá hơn chút nào, anh đã thật lâu không có được cảm giác ngủ ngon như vậy rồi. Lần này tìm được Nguyễn Mộng, anh mới có thể yên tâm, nhưng thỉnh thoảng giật mình tỉnh lại, xác định thật sự trong ngực có người, sau đó mới dám nhắm mắt lại lần nữa.

Trong gian phòng nhỏ trần ngập mùi nấm mốc khó chịu, chăn mền áo gối cũng không biết là bao lâu đã không có phơi nắng, cả căn phòng đều âm u, Nguyễn Mộng hao hết hơi sức muốn bò dậy kéo màn cửa sổ ra, lại bị Vệ Cung Huyền cảnh giác, chặn ngang nhân ở dưới thân thể:

“Em muốn đi đâu?”

Cô mở lớn hai mắt nhìn, không nói gì, nhưng trong đôi mắt lại có vô hạn sầu bi.

Vệ Cung Huyền thấy bộ dáng cô như vậy, khe khẽ thở dài một tiếng, đứng dậy ôm cô qua nhõ giọng dỗ dành. Sau đó anh đi tới kéo màn cửa sổ ra, ánh chiều tà còn sót lại rơi vào, trên sàn nhà rải rác ánh tà dương, trong phòng cũng vô cùng an tĩnh.

“Bảo bối ngoan, đừng như vậy, nói với anh một câu được hay không?”

Tựa vào trán của cô, vươn tay ôm cô vào lòng, chạm tay có thể thấy được đều là một mảnh xương. Ngày hôm qua lúc ôm cô anh đã chú ý tới, cô thật sự rất gầy, đủ để thấy 4 tháng nay cô đã sống như thế nào.

“Đừng khóc, đừng khóc... không muốn nói chuyện thì không nói, thay quần áo đi, chúng ta về nhà.”

Nguyễn Mộng há miệng, lại không phát ra thanh âm nào. Cô rất muốn nói với Vệ Cung Huyền, muốn anh mặc kệ cô, muốn anh đi, nhưng lời nói đến khóe miệng, lại không thể thốt ra. Cô không bỏ được anh, thương anh, không muốn anh đi, muốn anh vĩnh viễn ở bên cạnh mình. Nhưng còn Tiểu Bảo thì làm sao bây giờ? Nếu như cô còn tiếp tục khẳng khái không chịu tình ngộ, phải chăng sẽ còn có chuyện kinh khủng hơn sẽ xảy ra? Cô không chịu nổi nếu mất đi một lần, rồi lại một lần, cô đã sắp bị bức điên rồi.

Đưa tay cầm lấy quần áo đã sớm kê người đưa tới, Vệ Cung Huyền ôm lấy Nguyễn Mộng, dịu dàng giúp cô mặc vào, áo lót quần lót, áo sơ mi, áo lông, áo

khoác, vớ giày Nhất nhất mặc vào, Nguyễn Mộng cũng rất ngoan, không lên

tiếng, mặc anh định đoạt.

Mặc quần áo tử tế xong anh liền đem Nguyễn Mộng bế lên, Nguyễn Mộng dựa vào trong ngực anh, hai cái tay cũng từ từ ôm cổ anh, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng chằm

chạm vui vào cổ anh, nhắm hai mắt lại cô thật sự là quá mệt mỏi.

Lúc ôm cô đi ra ngoài chính là thời gian ăn cơm tối của nhà trọ, nhìn thấy bọn họ ra ngoài, tất cả mọi người đều quàng ánh mắt tới trên người bọn họ, Vệ Cung Huyền cũng đơn giản rửa mặt, cạo râu qua tối hôm qua chưa kịp cạo râu đã

muốn ăn cô, những chỗ trên người Nguyễn Mộng bị anh hôn qua vẫn còn ửng

hồng. Nhưng sau khi cạo sạch râu, cái loại khí chất chỉ có quý tộc mới có liền hiển

lộ ra, cộng thêm gương mặt thanh nhã tuấn mỹ của anh, càng làm cho người ta

cảm thấy cao không với tới.

Đi tới trước quầy, ông chủ nhà trọ đang bung một chén mì vừa húp soàn soạt, vừa xem tivi, thấy một bóng người quét tới, vừa định mở miệng mắng to, nhìn thấy là Vệ Cung Huyền, vội vàng nuốt nước miếng bày ra khuôn mặt tươi cười hỏi: “Tiên sinh, xin hỏi có chuyện gì cần giúp một tay sao?”

“Tỉnh tiền.” Anh nhẹ giọng nói, chỉ sợ đánh thức người phụ nữ trong ngực, ông

chủ nhận lấy chìa khóa gian phòng anh đưa tới, cười lấy lòng, “Tổng cộng là hai trăm ba mươi lăm”

Nhẹ nhàng đem Nguyễn Mộng để xuống, để cho cô tựa tại trong lòng ngực mình, sau đó lấy ra bóp da, bên trong còn có một xấp tiền mặt, ông chủ nhìn khoản tiền, con mắt liền sáng lên. Vệ Cung Huyền cũng không có đếm, trực tiếp đem bóp da đẩy tới trước, nói: “Cho ông hết đây.”

Ông chủ vô cùng vui mừng, theo thói quen định lớn tiếng nói cảm ơn, lại bị Vệ Cung Huyền sử dụng ánh mắt ngăn cản: “Cẩn thận, đừng đánh thức cô ấy.” Nói xong liền lần nữa đem Nguyễn Mộng ôm vào trong ngực, đi ra ngoài.

Mặt trời chiều ngã về tây, đem bóng lưng anh kéo dài, tạo cho người ta có một loại cảm giác giống như chỉ cần có anh, cho dù trời có sập xuống cũng có một mình anh gánh vác. Thành phố L chỉ là thành phố nhỏ, làm gì từng gặp qua Vệ

Cung Huyền đại nhân vật như vậy, loại chuyện tình yêu này chỉ có trong phim truyền hình mới thấy được nay lại diễn ra trước mắt, đương nhiên sẽ không khiến cho người ta cảm thấy cầu huyết sét đánh, chỉ có ao ước cùng ngưỡng mộ.

Thật ra thì bọn họ có thể rời khỏi vào sáng sớm ngày mai, nhưng Vệ Cung Huyền thật sự không thích hoàn cảnh của nhà trọ này, không nói đến nơi này vừa bẩn vừa cũ kỹ, người cũng tốt xấu hỗn tạp, chỉ nghĩ tới Nguyễn Mộng đã ở nơi này sinh sống bốn tháng, anh liền tức giận đến muốn giết người.

Anh đã phân phó người mua vé máy bay, trực tiếp đến sân bay lấy là được rồi. Vệ Cung Huyền từ trước đến giờ không để ý tới ánh mắt của người khác, dù là xung quanh người đi đường nhìn chăm chú cũng không thấy phải xấu hổ. Nguyễn Mộng đã ngủ, anh càng không nỡ đánh thức cô, anh lại không mù, dĩ nhiên nhìn ra được cô mấy tháng qua có bao nhiêu mệt mỏi, hơn nữa tối hôm qua bị anh một lòng

trừng phạt, cho đến khi bản thân thoải mái mới bằng lòng dừng lại, lúc xé chiếu cô có thể tỉnh lại đã không tệ.

Thành phố L cuối cùng vẫn tốt hơn Thành phố Q một chút, còn có sân bay, khoảng cách từ trạm xe lửa cũng không quá xa, vừa rồi anh đem tất cả tiền đều cho ông chủ nhà trọ, không có tiền gọi xe, ôm Nguyễn Mộng đi trên đường, dọc đường luôn có người đi qua đi lại quay đầu lại nhìn, anh cũng hoàn toàn không thèm để ý. Toàn bộ thế giới đều ở ngay trong ngực anh rồi, những người khác như thế nào đều không liên quan gì đến anh.

Năm giờ rưỡi chiều chính là lúc mọi người tan việc về nhà, trên đường đám người chen chúc, tóe loe như nước, tất cả mọi người đều là cảnh tượng vội vã, chỉ có anh, ôm một người phụ nữ, từng bước từng bước chậm rãi đi tới, khoe miệng còn hàm chứa nụ cười nhẹ nhàng, ánh mắt dịu dàng giống như có thể đem thế giới cũng hòa tan đi. Không ít nữ sinh cao trung vừa tan giờ học nhìn thấy người đàn ông t uấn mĩ như vậy giống như nam chính thân tượng trong truyện tranh thiếu nữ, che

miệng hút khí hướng về phía anh chỉ chỉ trỏ trỏ, nhưng Vệ Cung Huyền không thèm để ý chút nào. Anh chỉ là nhìn đường một chút, sau đó cúi đầu đưa mắt nhìn người phụ nữ trong ngực, nếu như không phải là bốn phía không có máy ảnh máy quay phim gì đó, bọn họ sẽ cho rằng đây là đang quay quảng cáo.

Từ trạm xe lửa đến sân bay, đi bộ đại khái mất mười lăm phút, Vệ Cung Huyền thả chậm bước chân, đi chừng nửa giờ. Trong sân bay người cũng không nhiều, đại đa số sắc mặt mọi người cũng cực kỳ mệt mỏi, một số người phong trần mệt mỏi kéo theo rương hành lý hoặc là túi xách, chỉ có Vệ Cung Huyền là không mang gì theo mà chỉ ôm một người.

Thời gian ghi danh còn chưa tới, anh đến phòng chờ ngồi xuống, cũng không thiếu người thích tham gia náo nhiệt từ trên đường theo tới nơi này, cách chỗ anh không xa ngõ vắng.

Lúc này, trên màn hình sân bay vừa đúng phát tin tức của anh trên tivi, Vệ Cung Huyền ngẩng đầu lên, nhìn thấy mình trên tivi, khẽ mỉm cười, áo khoác trên người của anh rất lớn, vừa đủ có thể bao lấy Nguyễn Mộng.

Cô đang ngủ rất yên ổn, nhưng chân mày vẫn luôn khóa chặt, giống như có vô số việc phiền muộn trong lòng.

Đừng thương tâm, cũng đừng khổ sở, có anh ở đây, em không cần sợ gì hết, tất cả đều đã có anh.

Vô số ánh mắt rơi trên người anh, nhưng Vệ Cung Huyền không thèm để ý một chút nào. Anh chỉ chăm chú ve vuốt gương mặt Nguyễn Mộng, cô thật sự rất gầy, có vẻ nữa cũng không ra thịt.

Bánh bao không bao giờ lại là bánh bao rồi, cả người đều biến thành bộ xương.

Vệ Cung Huyền cúi xuống, vùi đầu mình vào trong áo khoác, hôn đôi môi mềm mại của Nguyễn Mộng.

Thật tốt, thật tốt, cô thật sự trở lại, đang ở trong ngực anh...

Nguyễn Mộng bị anh hôn có chút khó chịu, lông mi run run từ từ mở ra, ý thức được anh đang hôn cô cũng không nói lời nào, sau đó nín lấy ý phục của anh, chân mày vằn càng sâu hơn.

“Đói bụng không em?”

Cô khẽ gật đầu, từ hôm qua tới bây giờ, cô đã trải qua 24h một giọt nước cũng chưa uống rồi.

Vệ Cung Huyền đặt cô ngồi trên chiếc ghế khác bên cạnh, cởi áo khoác trên người đắp cho cô, sau đó hôn lên trán cô một cái.

“Ồ chỗ này chờ anh, không cho phép đi loạn, anh đi mua đồ ăn cho em, được không?”

Nguyễn Mộng thuận theo gật gật đầu, lấy được Vệ Cung Huyền tán thưởng khẽ hôn một cái. Sau đó dựa trên thành ghế, lại nhắm nghiền hai mắt.

Trên người Vệ Cung Huyền một phân tiền mặt cũng không có, thật may là phòng tiếp khách trong sân bay có máy ATM, trong bóp da còn có vài tấm chi phiếu.

Anh rút ra mức cao nhất 5000 nhân dân tệ, sau đó đến siêu thị trong sân bay mua chút nước suối sữa tươi bánh bao các loại, nhanh chóng trở lại phòng chờ.

Trong sân bay ánh mắt của mọi người đồng loạt đặt trên người của anh, nhưng hiện tại cái gì anh cũng không muốn để ý tới, chỉ muốn trở lại bên cạnh bảo bối ngoan của anh.

Cô vẫn còn ở đây.

Thở phào nhẹ nhõm, lần nữa đem Nguyễn Mộng ôm vào trong ngực, trước hết để cho cô nhấp một hộp sữa tươi thơm giòn, sau đó cho cô ăn một ngụm bánh bao, một hộp sữa tươi.

Nguyễn Mộng khẩu vị không tốt, ăn một chút đã không muốn ăn nữa, bị anh ép đem một chai sữa tươi uống sạch, sau đó mặt uể oải dựa vào trong lòng anh.

Từ sau khi Vệ Cung Huyền tìm được cô, thần kinh căng thẳng bốn tháng qua liền hoàn toàn buông lỏng xuống, hiện tại Nguyễn Mộng chỉ muốn ngủ, chỉ muốn ngủ mà thôi.

Thừa dịp còn có một chút thời gian, Vệ Cung Huyền hai ba ngụm giải quyết phần bánh bao Nguyễn Mộng ăn còn dư lại, lần nữa ôm lấy cô, thấy cô nằm ở trong lòng ngực mình dịu ngoan bình an hồ hấp, anh có một loại cảm giác muốn rơi lệ.

Chỉ cần tìm được Tiểu Bảo, bọn họ đã có thể một nhà đoàn tụ, không bao giờ tách ra nữa rồi.

Lại đợi thêm chừng hơn 10 phút nữa, thông báo nhắc nhở lên máy bay xuất hiện, Vệ Cung Huyền ôm lấy Nguyễn Mộng, trong sân bay tiếng người huyên náo, anh sợ Nguyễn Mộng bị đánh thức, vẫn vỗ nhẹ lên lưng cô.

Từ Thành phố L về nhà, coi như đi máy bay cũng phải mất năm sáu giờ, trong lúc đó Nguyễn Mộng vẫn luôn không có tỉnh lại, chỉ thỉnh thoảng nửa mê nửa tỉnh lúc bị Vệ Cung Huyền dứt thêm sữa tươi, sau đó vẫn tiếp tục ngủ.

Lúc xuống máy bay, Nguyễn Mộng coi như đã thanh tỉnh một chút. Cô nhìn đám người nhón nha nhón nháo trong sân bay, khoe miệng không tự chủ được cong lên một đường cong – nhỏ nhỏ, nhưng mà chân thật tồn tại.

Bàn tay nhỏ bé bị Vệ Cung Huyền giữ tại lòng bàn tay. Anh cũng không dám dùng sức bởi vì cô quá gầy.

Vốn là Vệ Cung Huyền muốn ôm cô, nhưng bị Nguyễn Mộng cự tuyệt. Bởi vì trước đó quá mệt mỏi, hiện tại nghỉ ngơi lâu như vậy, làm sao có thể trở nên vô dụng – ngay cả vài bước chân đều không đi được.

Xúc động lúc đầu trôi qua, chôn dấu ở đáy lòng cô là tầng tầng ưu sầu. Vệ Cung Huyền sợ cô theo không kịp bước chân của mình, cho nên đi rất chậm. Nguyễn Mộng khéo léo theo sát anh.

Trong phi trường có nhiều người nhận ra Vệ Cung Huyền, thấy anh thật sự đã đem vợ mình tìm trở lại, rồi rít phóng ánh mắt chúc mừng nhìn sang. Anh cũng không có giống như bình thường bộ mặt lạnh lùng, mà là lễ độ mỉm cười gật đầu.

Sau khi rời khỏi sân bay, Vệ Cung Huyền kêu một chiếc taxi, sau đó đem Nguyễn Mộng ôm lên.

Kinh tế thành phố này phát triển, bên cạnh đó, mọi người so với những nơi khác nhiệt tình hơn. Bác tài tuổi trên năm mươi, bình thường thích nghe phát thanh và xem ti vi, dĩ nhiên nhận ra Vệ Cung Huyền.

Thấy trong lòng anh ôm người phụ nữ trong hình, không ngừng theo sát anh nói chuyện. Vệ Cung Huyền cũng nhất nhất đáp lại. Nguyễn Mộng dựa vào trong ngực anh, nhìn ngoài cửa sổ, trong mắt mơ hồ có ngấn lệ.

Sau khi xuống xe, tài xế lấy được mấy tờ 100 tiền mặt nhân dân tệ làm tiền boa. Ông cao hứng rồi rít nói cảm ơn với Vệ Cung Huyền, còn chúc cả nhà bọn họ sớm đoàn viên.

Đại đa số mọi người trong chung cư cũng nhận ra hai vợ chồng bọn họ. Nhưng đối với Nguyễn Mộng vô cùng gầy gò, bọn họ thật đúng là không cách nào nhìn ra. Nếu không phải Vệ Cung Huyền ôm cô vào thang máy, có lẽ tất cả mọi người không dám thừa nhận.

Nguyễn Mộng vẫn không nói gì. Thỉnh thoảng có người cùng cô nói chuyện, cô cũng chỉ là cười cười, sau đó gật đầu một cái, sẽ không nói thêm gì nữa.

Vệ Cung Huyền thấy bộ dáng này của cô, đau lòng muốn chết, nhưng anh không nói gì.

Quẹt thẻ từ mở cửa, Nguyễn Mộng mới vừa thay dép, liền sững sờ đứng ở phòng khách. Trong nhà không có ai ở bốn tháng, trong không khí hơi thở thuộc về một nhà ba người bọn họ đã sớm không còn.

Cả căn phòng lạnh như băng, giống như căn nhà mẫu.

Nhưng xe em bé của Vệ Tiểu Bảo đang ở chỗ này, món đồ chơi bình thường bé hay chơi cũng nằm rải rác trên ghế sa lon, bên cạnh là chiếc quần lót nhỏ đôi vợ nhỏ cùng chiếc khăn lót miệng hình động vật nhỏ đáng yêu, trên đất đặt đôi giày nhỏ thuộc về bé.

Nguyễn Mộng ngỡ ngàng mà nhìn xem mọi thứ trước mắt, nước mắt không thể khống chế không ngừng rơi xuống. Vệ Cung Huyền lúc này mới nhớ tới sau khi bọn họ mất tích anh cũng chưa từng trở về nhà, anh lại không thích người khác vào nhà mình, bây giờ trở về, bế cô lên, nhanh chóng đi ra ngoài.

Nguyễn Mộng lại bắt lấy cánh tay của anh, đôi mắt đầm lệ mờ mịt, Vệ Cung Huyền cũng muốn rơi lệ theo, đôi mắt anh đỏ lên, cuối cùng vẫn là nhin được, ở trên trán Nguyễn Mộng nhẹ nhàng hôn một cái:

“Chúng ta tới công ty có được hay không, nơi đó không có ai quấy rầy.”

Nơi đó anh đã sớm thu thập xong, ban đầu sợ bản thân quá độ thương tâm, hiện tại vừa lúc sạch sẽ, không đến nỗi chọc cô khóc thút thít.

Nguyễn Mộng lưu luyến nhìn mọi thứ trong phòng thuộc về Vệ Tiểu Bảo, nước mắt làm sao cũng không ngừng được.

Nhưng cô cũng biết mình không thích hợp ở lại chỗ này, lòng của cô cũng sắp bị nỗi nhớ nhưng điên cuồng ép điên rồi, nếu như không tìm được Tiểu Bảo, cô sẽ không vượt qua được, cô sẽ chết.

Kiếp trước cô đã rất có lỗi với bé, nhưng kiếp này vì sao vẫn không có cách nào cho bé một gia đình hoàn chỉnh?

Nghĩ tới Tiểu Bảo đang chịu khổ ở nơi nào đó, Nguyễn Mộng liền muốn giết chính mình. Cô vẫn nhớ rõ bé luôn nhu thuận rụt rè, nhớ trong đôi mắt to của bé lấp lánh ánh sáng nụ cười, nhưng bây giờ mọi thứ đều không còn nữa rồi.

Không thể suy nghĩ tiếp nữa. Nguyễn Mộng nhắm mắt lại, bị Vệ Cung Huyền ôm lên xe, lúc đến công ty cô cũng không còn tâm tư đi quan tâm ánh mắt của những người khác, chỉ cảm thấy mí mắt nặng nề, vừa vận một chút tinh thần tựa hồ đã dùng hết rồi.

Vệ Cung Huyền đặt cô lên giường lớn trong phòng nghỉ, giúp cô cởi tất cả quần áo lót thay bằng áo rộng thùng thình của mình, sau đó đắp kín chăn.

Ôn Dư Thừa nghe có nhân viên nói Nguyễn Mộng đã trở về, cũng đi theo vào, nhìn tới Nguyễn Mộng trên giường gầy chỉ còn dư lại đầu khớp xương thì cũng không nhịn được hút ngậm khí lạnh.

Đây có chỗ nào còn giống người chứ, dân chạy nạn ở Châu Phi chẳng qua cũng cái dạng này thôi, ngắn ngủn thời gian bốn tháng, tại sao cô có thể gầy thành cái bộ dáng này?

Vệ Cung Huyền đưa mắt, ý bảo anh đi ra ngoài nói, anh gạt đầu một cái, đi ra ngoài trước. Vệ Cung Huyền sờ sờ khuôn mặt Nguyễn Mộng, hôn môi cô một cái, cũng đi theo ra ngoài.

“Tớ thấy tình trạng bánh bao không được tốt lắm, xem qua bác sĩ chưa?”

“Không có gì đáng ngại, chỉ là quá mệt mỏi, lại thêm dinh dưỡng không đầy đủ.”

Vệ Cung Huyền nhẹ giọng nói, nhìn như vô cùng bình tĩnh, nhưng trong lòng như có hàng vạn mũi dao đang lăng trì lục phủ ngũ tạng của anh

Dinh dưỡng không đầy đủ, ở thế kỷ hai mươi mốt, ở đất nước dân chủ xã hội chủ nghĩa, lại còn có người dinh dưỡng không đầy đủ ư!

“Cô ấy bị đá kích quá lớn, bốn tháng qua lại không ngừng chạy đi tìm kiếm, ngay cả nói cũng không chịu.”

Không người nào có thể rõ ràng vị trí của Vệ Tiểu Bảo ở trong lòng Nguyễn Mộng hơn anh, cho dù là anh cũng không bằng, nếu muốn Nguyễn Mộng vì Tiểu Bảo mà chết, cô ngay cả mắt cũng không chớp liên động ý.

Ôn Dư Thừa đưa ánh mắt phức tạp nhìn về hướng phòng nghỉ, cửa bị đóng kỹ, phòng Tổng tài hiệu quả cách âm tốt, cũng không lo lắng Nguyễn Mộng sẽ nghe được:

“Cậu giúp cô ấy bồi bổ thật tốt, tớ đoán chừng Tiểu Bảo cũng nhanh chóng sẽ có tin tức.”

Anh nói lời này vốn chỉ là muốn trấn an lão Vệ một chút, không nghĩ tới Vệ Cung Huyền lại đột nhiên mở to mắt.

“Thật sao?!”

“Ừ.”

Ôn Dư Thừa gạt đầu.

“Tớ đã tra ra được người y tá hôm đó rồi, cô ta nói cô ta chỉ phụ trách ôm đứa bé đi ra ngoài giao cho một người đàn ông tên là lão Hắc, người đàn ông này nổi tiếng buồn lậu người, nhưng mỗi khoảng thời gian bán ra người cũng có khu vực nhất định, lần này là son thôn ở bên Thiểm Tây, nghe nói hẳn ta bán một số thanh niên phụ nữ cùng trẻ em, tôi cảm thấy được Tiểu Bảo rất có thể ở nơi này.”

Bạn đang đọc truyện *Sự Huyền Diệu Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: chương 44

Nguyễn Mộng duy trì trạng thái này đến tháng Tư, tính từ khi cô mất đi Vệ Tiểu Bảo cũng đã được tầm nửa năm, trong 4 tháng đầu của nửa năm này, cô ăn gió nằm sương lận lộn đường xa, cũng không tìm được bé.

Hai tháng sau vẫn một mực chỉ ngủ hoặc là ngồi ngẩn người, cũng không thể làm gì được, cho dù là cha mẹ cô hay cha mẹ chồng đến khuyên cũng không vô dụng.

Một ngày trong tuần giữa tháng tư, cô vẫn như mọi ngày ngồi bên Vệ Cung Huyền, ngáy người nhìn văn kiện trong tay anh, mắt hướng lên phía trên, nhưng hôn thì như bay đi đâu mất.

Vệ Cung Huyền nhìn văn kiện mấy phút lại quay ra ngắm cô một lần sợ cô bị đói bụng bị lạnh hay mệt mỏi, nhưng Nguyễn Mộng chỉ là ngoan ngoãn dựa vào anh, tay ôm cánh tay trái của anh, khuôn mặt thon gầy nhỏ nhắn càng làm nổi bật một đôi thủy mâu vừa to lớn vừa đen.

Hiện tại cô cực kì lệ thuộc vào Vệ Cung Huyền, không thể không nhìn anh, tựa như từ sau khi mất đi Vệ Tiểu Bảo cô chỉ còn lại một mình anh.

Vệ Cung Huyền hưởng thụ sự lệ thuộc của cô, nhưng việc hai tháng qua cô không nói một chữ cùng với tinh thần chán nản nên anh rất lo lắng.

Nguyễn Mộng chưa bao giờ hỏi anh việc tìm kiếm Tiểu Bảo tiến triển như thế nào, nhưng đôi mắt kia càng ngày càng tối đen tinh mịch, giống như niềm hi vọng trong mắt cô đang dần biến mất.

Anh vươn tay ôm cô ngồi trên đùi mình, vuốt nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, dịu dàng hỏi:

“Có mệt hay không?”

Cô lắc đầu một cái, cả ngày chỉ ngồi cũng có thể mệt sao?

“Ngaoan, chờ anh xem xong cái này chúng ta sẽ về nhà, hôm nay làm sữa chua cho em ăn có được hay không?”

Anh hôn lên cái miệng nhỏ nhắn lạnh như băng của cô, cảm đôi tay cũng lạnh như vậy bao lại đưa đến ủ ấm trước ngực.

Nguyễn Mộng gật đầu, ngáp nhỏ một cái, hiện tại bọn họ đang ở trong ngôi nhà Vệ Cung Huyền mới mua, cách công ty rất gần, so với căn trước đó thì lớn hơn một chút, bởi vì ở trung tâm thành phố, giá tiền cũng không phải rẻ, nhưng bên trong rất sạch sẽ, không có bất cứ món đồ nào thuộc về Vệ Tiểu Bảo.

Hai người đang trán tựa trán tâm sự riêng tư, cửa phòng làm việc bất ngờ bị Ôn Dư Thừa đá văng, Vệ Cung Huyền tức giận vì bị quấy rầy, thần sắc lạnh xuống, ánh mắt lãnh đạm nhìn chằm chằm vào người không mời mà tới:

“Cậu tốt nhất nên cho tớ một lí do để không trừ tiền lương của cậu.”

Thế nhưng Ôn Dư Thừa như không để ý tiền lương, mà lại càng nói to:

“Tìm được rồi, tìm được rồi! Tìm được Tiểu Bảo đang ở nơi nào rồi!”

Vệ Cung Huyền còn chưa kịp phản ứng, Nguyễn Mộng đã vội từ trong lòng anh đứng lên, chạy đến trước mặt Ôn Dư Thừa, bắt lấy tay anh, mặt tràn đầy cầu xin nhìn anh, nước mắt lập tức liền rơi xuống, Ôn Dư Thừa đau lòng lau đi nước mắt cô, dịu dàng trấn an nói: “

ìm được rồi, anh không có lừa em, bánh bao, thật sự tìm được rồi.”

Nguyễn Mộng mắt rơi lệ, hướng mắt mong sự giúp đỡ từ Vệ Cung Huyền đang đứng phía sau.

Đại thần đi tới bỏ móng heo của Ôn Dư Thừa đang nắm tay cô xuống, sau đó ôm cô vào lòng, hỏi:

“Ở đâu?”

Thần sắc của anh bình tĩnh, nhưng giọng nói tràn đầy sự run rẩy.

“Đang ở trong một ngôi làng nhỏ ở Thiểm Tây, mặc dù xác định ở đó, nhưng còn chưa khẳng định được là nhà nào, nhiều lắm là ba ngày nữa ...”

Ôn Dư Thừa nói còn chưa dứt lời liền bị Vệ Cung Huyền cắt đứt:

“Chúng ta tự mình đi tìm.”

Anh nhú mày:

“Còn ngầy ngốc như vậy làm gì, đi thôi.”

<http://cungquanghang.com/>

Nguyễn Mộng kích động run rẩy, cánh môi run run, sắc mặt tái nhợt xen lẫn vẻ vui sướng.

Tiểu Bảo của cô, Tiểu Bảo của cô tìm được rồi! Bảo bối đã mất sắp tìm lại được, Nguyễn Mộng cảm thấy toàn bộ thế giới xung quanh đều như đang xoay tròn.

Cô lao đảo đi ra cửa, thiếu chút nữa từ trong lòng Vệ Cung Huyền ngã xuống, bị anh bế lên, khuôn mặt nhỏ nhắn lần đầu tiên hiện lên nụ cười chân thật kể từ hai tháng qua.

Cô nhìn Vệ Cung Huyền, nước mắt lại đóng đầy, Vệ Cung Huyền khẽ cười nâng lỗ mũi cao thẳng của cô tới cọ cọ, nhẹ giọng nói:

“Tiểu bảo bối ngốc nghếch, ngay cả đi bộ cũng không xong sao.”

Ngoài miệng nói Nguyễn Mộng như vậy, dưới chân cũng bởi vì vô cùng kích động thiếu chút nữa cũng bị trật chân mà ngã, may là Ôn Dư Thừa nhanh tay đỡ.

Lúc này đến Thiểm Tây, đi máy bay nhanh nhất cũng là mười hai giờ 15 phút tối, Vệ Cung Huyền làm sao có thể đợi được, trực tiếp điều động máy bay chuyên dụng.

Khi chân thực sự đặt trên đất Thiểm Tây thì Nguyễn Mộng mới nhận ra đây tất cả đều không phải là mộng. Tiểu Bảo của cô thật sự đã tìm được, tìm được rồi!

Buổi tối, cô một chút cũng không muốn ngủ, chỉ muốn trực tiếp đi tìm con trai, nhưng Vệ Cung Huyền giữ cô lại, nói phải nghỉ ngơi một đêm mới được đi.

Nguyễn Mộng bắt đầu đi, cả đêm lăn qua lăn lại không ngủ được, Vệ Cung Huyền ôm cô dụ dỗ cũng vô ích, mãi đến khi trời tờ mờ sáng mới mơ màng ngủ thiếp đi.

Đến mười một giờ trưa, Ôn Dư Thừa chuẩn bị xong tất cả, Vệ Cung Huyền thấy Nguyễn Mộng còn đang ngủ, không nỡ gọi cô dậy, giúp cô mặc quần áo xong, lại khoác thêm cả áo khoác, sau đó ôm vào trong xe.

Thôn mà bọn họ tới gọi là thôn Lãnh Hà, là một sơn thôn nhỏ ở huyện Trấn An ở Thiểm Tây, trên núi Tần Lĩnh sơn, địa thế cao chót vót, phổ biến nghề nông, sức sản xuất và chất lượng cuộc sống cực kỳ thấp, là khu vực cực độ khó khăn hiếm thấy ở Trung Quốc.

Bởi vì nghèo khó, cho nên rất nhiều người không được đi học, một nhóm người ra ngoài làm việc, trong thôn lại ít phụ nữ, không ít đàn ông gom góp tiền bạc cả đời, cầm đi mua vợ.

Bởi vì đường xá quá kém, đừng nói đường nhựa, ngay cả đường bùn bằng phẳng cũng đã là một mong muốn xa xỉ, nhất là trước đó vài ngày mưa to liên tục, trên đất khắp nơi đều là bùn bẩn và vũng nước, cho dù là Land Rover việt dã cao cấp nhất của Mĩ cũng chưa chắc dễ dàng vượt qua.

Trong thôn một căn nhà bằng gạch cũng không có, phần lớn đều là những nhà trát bùn, hầu hết các thôn dân ăn mặc cũ rách, bên ngoài thôn thả một đám dê bò, gia súc...

Cửa thôn có một gốc cây đại thụ rất cao, không ít người đang ngồi ở chỗ đó nói chuyện phiếm, thấy mấy chiếc xe của bọn họ, liền chạy tới rồi rít chạy theo sau để xem náo nhiệt. Vì nghèo khó, nên trong thôn ngay cả TV cũng chỉ có một cái trắng đen 16 tấc ở nhà trưởng thôn, có vài nhà ngay cả đèn điện cũng không có.

Ôn Dư Thừa dọc đường đi nhìn cảnh nghèo khổ nơi đây cảm thấy vô cùng kinh hãi, có thể đem đứa nhỏ bán tới nơi này. Người phụ nữ kia quả thật quá ác độc!!!

Xe chạy vào đường lớn trong thôn, một người phụ nữ đột nhiên chạy tới chắn đường, tài xế vội vàng dừng lại, chỉ thấy người phụ nữ kia mặt mày tiều tụy cả người đầy vết thương bõ dậy dùng sức vỗ vào cửa sổ xe, trong miệng còn gào thét cái gì không nghe rõ.

Nguyễn Mộng theo bản năng dựa vào lòng Vệ Cung Huyền, cô nhìn thấy sự điên cuồng và tuyệt vọng trong đôi mắt người phụ nữ kia, loại ánh mắt đó...

“Ngoan, không sợ.”

Vệ Cung Huyền ý bảo tài xế tiếp tục lái xe, hiện tại ai anh cũng không muốn để ý tới, anh chỉ muốn tìm được con trai để về nhà.

Tài xế nhận được mệnh lệnh, đạp chân ga, người phụ nữ kia lập tức lách mình tránh ra, Nguyễn Mộng quay đầu lại thấy có mấy người đàn ông kéo cô ta đi, một người trong đó còn vừa kéo vừa tát mấy bạt tay.

Cô cắn chặt môi, Tiểu Bảo, Tiểu Bảo của cô đã ở tại nơi quý giá này nửa năm!

Lúc vừa mới tách khỏi cô, bé mới tròn một tuổi, lại vừa khỏi bệnh, tính tình lại yếu ớt, người nơi này quanh năm suốt tháng có thể được ăn thịt được mát lần? Tiểu Bảo của cô hiện tại biến thành bộ dạng gì rồi? Bé mới vừa tập nói, ngay cả đi cũng chưa vững...

“Trong thôn này mua được phụ nữ rất nhiều, một số đàn ông không vợ còn tập trung lại đi đến thị trấn vay tiền để mua, có điều trước đó vài ngày có mấy người phụ nữ chạy trốn, bọn họ vô cùng khẫn trương, canh giữ ‘vợ’ rất chặt chẽ, người phụ nữ vừa rồi có lẽ là muốn chạy trốn nên bị bắt trở lại.”

Ôn Dư Thừa nói lời này thì ánh mắt nhạt nhẽo, lãnh huyết vô cùng.

Anh từ trước đến giờ cũng không phải là người tốt, chuyện không liên quan đến mình thì anh cũng không rảnh rỗi để quan tâm.

“Nhà mua Tiểu Bảo trong thôn được xem là khá giả, cưới vợ gần mười năm vẫn luôn sinh ra con gái, sau đó lúc lên núi người chồng bị té gãy chân, không thể có con, lúc này mới có ý nghĩ muốn có con trai.

Em biết bọn họ bỏ ra bao nhiêu tiền không? Một vạn, chỉ một vạn, mẹ kiếp so với những người phụ nữ anh mua còn không bằng!”

Nguyễn Mộng nhắm mắt lại, bởi vì đường không tốt, xe chạy rất chậm, chiếc xe phía trước lại vừa mới khởi động.

Xe dần màng, bên ngoài không thấy được bên trong, nhưng bên trong lại có thể nhìn thấy bên ngoài rất rõ ràng, biểu hiện trên mặt người dân xem náo nhiệt xung quanh cô thấy rất rõ ràng. Tò mò, cảnh giới, hồ nghi, hăm dọa... Tất cả đều có.

Đây là một thôn làng ngu muội, bọn họ mua cái gì cô không xen vào, nhưng bọn họ không nên đụng đến đứa bé của cô!

Gia đình mua Tiểu Bảo sống ở phía Tây đầu thôn, bây giờ là lúc nấu cơm trưa, không ít nhà đã khói bếp lượn lờ.

Nguyễn Mộng không cảm thấy đói, cô nắm chặt quả đấm, khi xe ngừng lại, cô thậm chí ngay cả hô hấp dường như cũng đã quên rồi. Vệ Cung Huyền nhẹ nhàng hôn cô.

“Ngoan, đừng sợ.”

Nhà kia cửa chính mở rộng, nói là cửa chính, thật ra thì cũng chỉ là hai miếng gỗ rách nát sắp ngã, trong sân có mấy con gà đang bới đất, trong góc chất đống mấy giỏ khoai lang, nhưng không có ai ra ngoài.

Lúc này là ở Thiểm Tây cũng không phải là ở công ty, Ôn Dư Thừa cũng không còn duy trì hình tượng lịch sự nho nhã giả tạo của mình nữa, nháy mắt ra lệnh, trong đám người đi cùng có một người đi ra ngoài, một cuộc đem hai phiến cửa gỗ vụn sắp ngã đá bay.

Nguyễn Mộng nắm quyền, cả người bị Vệ Cung Huyền giữ nên không thể động đậy, có trời mới biết cô đã sớm muốn xông vào.

Âm thanh vang dội khiến không ít người trong thôn kéo tới, hơn nữa trước đó họ cũng đi theo sau xe bọn họ, dọc đường vây xem, ba tầng trong ba tầng ngoài không một khe hở, có vài đứa trẻ tò mò còn đưa ra bàn tay nhỏ bé làm bắn lên lên vuốt chiếc Land Rover cao lớn hào hoa.

Trong sân một người phụ nữ thấp bé từ trong phòng bếp lập tức hùng hùng hổ hổ đi ra, cô ta đem tay chà xát ở trên quần áo, vừa mắng vừa nắm trên tay cái gáo múc nước bắt được trong chum nước cạnh cửa phòng bếp:

“Tìm đường chết à, ban ngày ban mặt như vậy dám gây ra tiếng động lớn như vậy... Cửa nhà tôi, cửa nhà tôi người nào đá? Người nào?!”

Vừa nhắc mắt nhìn thấy đứng ở trước cửa nhà mình một đám người mặc tây trang đen, ngây ngẩn cả người, nói chuyện cũng lắp ba lắp bắp đứng lên:

“Anh, các anh là ai?... Anh ơi, anh mau ra đây!”

Phụ nữ Lô gia là người hung hãn nhất trong thôn, từ trước đến nay đánh đá chưa ngoa, vừa mở miệng mắng cả thôn cũng không nể nang gì, nhưng dù có vạm vỡ thế nào thì cô ta cũng chỉ là đã phụ sơn thôn, nhìn thấy đám người trước mặt, lập tức ngây ngốc.

Nghe tiếng gọi, đàn ông Lô gia từ nhà chính ra tới, cũng tròn tròn mắt, bị dọa sợ tới mức không nói được:

“Các người, các người là ai?”

Người áo đen tránh ra, lộ ra ba người Vệ Cung Huyền, Nguyễn Mộng và Ôn Dư Thừa ở phía sau.

Nguyễn Mộng căn bản không có tâm trạng cùng bọn họ nói nhảm, cô trực tiếp tiến lên một bước, vừa định nói chuyện, mấy cô gái nhỏ từ trong nhà chạy ra, tò mò nhìn bọn họ, lại bị người đàn ông trung niên kia đá mấy đá trở về:

“Cút về, không có việc gì mò mẫm ở đây làm gì?”

“Trả lại con cho tôi.”

Đã lâu không nói chuyện, giọng nói Nguyễn Mộng có chút khàn khàn, nhưng nghe vẫn êm ái cảm động như vậy.

“Nhanh lên một chút, con của tôi ở đâu?”

Nghe vậy, hai người Lô gia mặt mày liền biến sắc:

“Đứa nhỏ nào? !”

“Tôi không muốn nhiều lời vô ích.”

Vệ Cung Huyền tiến lên ôm Nguyễn Mộng vào lòng, con người đen thâm thúy, dưới mắt kính lóe lên tia sắc xảo lạnh như băng.

Anh vốn dĩ đã có khí thế cường đại, trước mặt những thôn dân xa lạ nơi này cả người càng thêm có vẻ giống như thần tiên hạ phàm, cả người quý khí cùng lẹ khí.

“Hiện tại ngay lập tức trả đứa bé cho vợ chồng tôi, anh sẽ không phải chịu thiệt thòi, nếu không...”

Anh chưa nói hết câu, nhưng đã đủ làm cho người ta cả người nổi da gà.

Người phụ nữ Lô gia tựa hồ có chút thả lỏng, muốn nói lại bị người đàn ông tát vào mặt một cái:

“Nhà chúng tôi không có đứa bé nào như anh nói, anh tìm nhầm người rồi!”

Dân quê chú trọng nhất chính là kéo dài hương khói, thật vất vả mới có con trai, anh sao có thể buông tay? Lão nương vẫn còn ở trong nhà chính, nghe thấy động tĩnh khẳng định đã con giấu đi, chỉ cần mình đánh chết không nhận, bọn họ còn có thể làm được gì!

Nguyễn Mộng hận đến cắn chặt răng, cô đẩy vợ chồng Lô gia đang chắn trước mặt mình, chạy vào nhà chính, người đàn ông Lô gia muốn ngăn cản cô, lại bị người Ôn Dư Thừa mang theo giữ lại.

Nhà chính vô cùng tối tăm và ẩm ướt, trên cái bàn cũ bày một ít đĩa củ cải khô cùng mấy cái bánh ngô vàng, Nguyễn Mộng nhìn thế tim càng thêm như bị đao cắt, Tiểu Bảo của cô, phải ăn nhưng thứ như vậy sao?!

“Tiểu Bảo...”

Đang muốn đi vào phòng trong, lại bị một lão thái bà tóc trắng xoa bắt được bắp chân, ngay sau đó liền vang lên một trận gào khóc:

“Cứu mạng, cướp đứa nhỏ kia, không còn thiên lý gì nữa...”

Bà ta gào thét cực kỳ lớn tiếng, Nguyễn Mộng che lỗ tai, Ôn Dư Thừa đi tới đá một cước, lão thái bà bị đá đến một bên, Nguyễn Mộng cũng bị dọa sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, Ôn Dư Thừa vội vàng giải thích:

“Yên tâm, tôi dù gì cũng có luyện qua, bà ta không có việc gì, để cho bà ta tiếp tục khóc lóc bồn chồn thiếu gia nhìn thấy bức mình.”

Nguyễn Mộng cũng không còn có tâm trạng nói tiếp, trực tiếp chạy vào phòng trong. Trên giường ngoại trừ đệm chăn bản thủ giống như thật lâu chưa có giặt giũ, phơi nắng, bên ngoài không có gì cả, mấy cô gái nhỏ vừa rồi bị đập trở về đang ngồi ở trên một thùng gỗ, ôm nhau sợ hãi nhìn cô.

Nguyễn Mộng không có hứng thú nói với các cô, cô nắm lấy tay Vệ Cung Huyền, nước mắt rơi không ngừng:

“A Huyền, Tiểu Bảo đâu? Tiểu Bảo ở nơi nào?”

Vệ Cung Huyền dịu dàng đỡ cô, mắt lạnh liếc về phía lão thái bà đã bò dậy đang chuẩn bị xông tới, lão thái bà kia bị anh trừng, bị dọa sợ tới mức đứng tại chỗ cũng không dám nhúc nhích nữa.

Ngón tay thon dài lau đi nước mắt trên mặt Nguyễn Mộng:

“Ngao, thằng bé khẳng định ở đây, lão Ôn sẽ không phạm sai lầm, chúng ta từ từ tìm, nhất định là đã bị giấu đi.”

Nhưng ba người tìm khắp phòng, vẫn không có gì cả. Nguyễn Mộng hoàn toàn thất vọng, cô mờ mịt rơi lệ, xoay người, từng bước từng bước đi về phía cửa.

Vệ Cung Huyền nắm tay của cô, trong lòng tức giận khiến cho anh muốn giết người.

Có lẽ là mẹ con thiên tính, lúc Nguyễn Mộng vừa đi tới cửa đột nhiên như nghe được tiếng của Vệ Tiểu Bảo.

Cô dừng lại, không đi, ánh mắt lại nhìn về phía gian phòng lúc nãy, lão thái bà thấy cô đứng lại, trên mặt thoáng qua một tia chột dạ.

Nhắc chân muốn đi, nhưng thương tổn từ đáy lòng càng lúc càng lớn, giống như chỉ cần cô đi khỏi, thì sẽ không còn thấy được con trai nữa.

Tầm mắt rơi vào trên người ba cô gái nhỏ kia, Nguyễn Mộng cả kinh, vội vàng chạy qua, đem các cô đẩy ra, nhưng các cô gái rất cố chấp, mặc dù ánh mắt kinh hoàng, lại đánh chết ôm nhau không chịu tránh ra.

Nguyễn Mộng đẩy không được bọn họ, Vệ Cung Huyền sắc mặt trầm xuống, không chút khách khí đem các cô từng người một xách lên vứt qua một bên, Ôn Dư Thừa nhìn về phía lão thái bà lại muốn xông lên:

“Lão thái bà, tôi nói bà không muốn sống nữa đúng không? Bỏ thiếu gia tôi không phải là ngồi không, bà nhúc nhích một bước thử xem?”

Bà ta thật sự bị dọa hoảng sợ..

Trước mắt chính là cảnh tượng: rương gỗ toàn thân nước sơn loang lổ pha lẫn màu đỏ, Nguyễn Mộng tay run run muốn mở ra, nhưng đôi tay thế nào cũng không nghe cô chỉ huy.

Phía trên bị một ổ khóa cũ kỹ khóa lại, không có chìa khóa, Vệ Cung Huyền một tay kéo xuống.

Cái rương mới vừa mở ra, Nguyễn Mộng nước mắt liền rơi xuống.

Tiểu Bảo, Tiểu Bảo của cô bị bọc trong sợi bông cũ rách, đang mở to đôi mắt chớp chớp nhìn cô, bé chớp chớp đôi mắt to xinh đẹp, giống như nhận ra cô. Thấy cô khóc, đưa ra tay nhỏ bé, mở miệng kêu “Tê tê”, “Tê tê”.

Con còn nhớ rõ cô, Tiểu Bảo của cô còn nhớ rõ mẹ!

Nguyễn Mộng ôm đứa bé, đem sợi bông bần trên người bé vớt ra, ban đầu vốn là đứa bé trắng trẻo mập mạp giờ đây sắc mặt vàng vọt, vốn là khuôn mặt nhỏ bé mềm mại vừa mới phát triển, giờ lại vừa khô vừa hồng, nhìn một cái cũng biết mùa đông trời qua không tốt.

Toàn thân bần thui, gãy đi rất nhiều, tóc cũng không biết bao lâu không có tắm, toàn thân đều là một mùi vị khó ngửi, chỉ có một đôi mắt to xinh đẹp vẫn có hồn như vậy.

Bọn họ đối xử với con của cô như vậy, bọn họ lại dám!

Nếu như không phải đang ôm Vệ Tiểu Bảo, Nguyễn Mộng đã muốn tự tay giết hết đám người này.

Cô biết không phải là lỗi của bọn họ, bọn họ chỉ là muốn có một đứa con trai, nhưng sai là ở chỗ đứa bé bọn họ mua là Tiểu Bảo của cô, bọn họ thậm chí còn khóa thẳng bé ở trong một rương gỗ tối đen!

Tâm tình đang không cách nào bình tĩnh lại được thì Vệ Cung Huyền ôm cô từ phía sau, Nguyễn Mộng nhìn chăm chăm vào Tiểu Bảo trong ngực, bé cũng nhìn mình, trong miệng không ngừng gọi ‘tê tê’.

Bé đã một tuổi rồi, có thể nói vài chữ rồi nhưng vẫn như vậy, cũng chưa biết đi, Nguyễn Mộng trong lòng chua xót như sắp chết đi, cô cúi đầu, dịu dàng hôn khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của con trai, nhẹ giọng nghẹn ngào nói:

“Tiểu Bảo, mẹ đến đưa con về nhà.”

Cô nhìn thấy trong rương kia còn có vấy miệng hình Tiểu Hùng trước kia cô mua cho Tiểu Bảo, chỉ là đã bẩn đến nỗi không thể nhận ra.

Bọn họ muốn con trai, nhưng đứa bé ở trên tay bọn họ lại biến thành như vậy! Nguyễn Mộng không muốn nghĩ nhà như vậy có khả năng nuôi Vệ Tiểu Bảo hay không, cô đã cho rằng đây là lỗi của bọn họ, con của cô bị thương tổn, chỉ đơn giản như vậy!

“Các người để đứa nhỏ xuống, để xuống! Đó là đứa cháu bảo bối của tôi, đây là cháu của tôi!”

Lão thái bà thấy bọn họ đi, nhào tới ôm lấy chân Nguyễn Mộng muốn giành lại đứa bé, cả mấy bé gái kia cũng xông lại muốn cùng tranh giành.

Vệ Cung Huyền đời này chưa bao giờ đánh phụ nữ, người già và trẻ em, nhưng hôm nay, anh thật sự đã phần nộ đến cực điểm. Không chút lưu tình đập từng người qua một bên, anh ôm Nguyễn Mộng ra khỏi nhà chính, đi ra sân.

Thấy Nguyễn Mộng ôm Vệ Tiểu Bảo trong ngực, người đàn ông Lô gia nóng nảy, những người áo đen đang chế trụ hai tay, hẳn ta làm sao dễ dàng thoát khỏi.

Thấy Nguyễn Mộng vứt bỏ sợi bông rách nát bọc trên người con, hất ta giùng giàng gầm thét:

“Trai con trai lại cho tôi! Đó là con của nhà tôi, nhà tôi đấy!”

Chính hẳn ta đập nôi bán sắt tổn toàn bộ một vạn đồng tiền mua con trai về, sao có thể để người ta đem đi!

“Các người như vậy là cướp con người khác, còn có thiên lý hay không? Các người sẽ gặp báo ứng!”

“Báo ứng?”

Ôn Dư Thừa đối với này hai chữ rất có hứng thú, anh chậm rãi đến gần người đàn ông, tung một cước, đá hẳn ta đến sắc mặt trắng xanh, hai chân lão đảo run run, nếu không phải có người giữ chặt phía sau, nói không chừng sớm đã quỵ gục xuống.

“Cướp con người khác à? Đứa trẻ nhà các người nơi nào tới, đừng cho là tôi không biết. Tên buôn lậu kia cũng bị bỏn thiếu gia bắt được rồi, còn sợ một tên oắt con vô dụng như người sao? Về phần thiên lý thiên lý sẽ không bao giờ chiều cổ người như người.”

Thổi thổi mu bàn tay sạch bong không có mấy hạt bụi, anh xoay người vào trong xe lấy ra chăn bông nhỏ đã sớm chuẩn bị đưa cho Vệ Cung Huyền, nhìn hai vợ chồng bọn họ bế Vệ Tiểu Bảo lên lần nữa, đáy lòng bộc phát tức giận dữ dội.

“Một đứa bé khỏe mạnh như vậy, các người chăm nom nó như thế nào? Lúc thằng bé đến nhà các người cũng là bộ dáng không ra hình người như vậy sao?”

Người đàn ông nhìn Ôn Dư Thừa tựa như rắn độc trước mắt, không tự chủ được rung mình một cái.

Đứa bé lúc tới nhà bọn họ dĩ nhiên không phải như vậy, lúc đầu y phục nhỏ nhắn trên người xem ra đều là giá trị xa xỉ, cả người đều trắng trắng mềm mềm xinh đẹp không thể tả.

Vợ và mẹ của hắn ta vừa nhìn liền thích, bế lên xem như tâm can bảo bối mà gọi, hắn ta cũng thích, người đàn ông nào mà không thích con trai đây? Nhưng ai biết cha mẹ của đứa trẻ này lại có thể tìm đến?

Hắn ta cũng muốn đối xử tốt với đứa bé, mua cho thằng bé những thứ tốt nhất, nhưng hắn ta vô dụng, trong nhà không có tiền, có chút ít dành dụm cũng dùng để mua con trai rồi, muốn nuôi đứa bé vẫn trắng trắng mềm mềm ăn ngon mặc đẹp, hắn ta căn bản không có năng lực đó!

“Tê tê, tê tê...”

Vệ Tiểu Bảo quơ đôi tay nhỏ bé lấm lem sờ mặt Nguyễn Mộng, thể trọng bé bây giờ và thời điểm Nguyễn Mộng mất đi bé hơn kém không nhiều lắm. Giai đoạn đang phát triển thể này, thể mà nửa năm rồi, bé lại gầy đi nhiều vậy!

Nguyễn Mộng chịu đựng chua xót trong hốc mắt bao bọc kỹ con trai lại, sau đó ôm thật chặt vào trong ngực, không bao giờ buông ra nữa.

“Mẹ ở chỗ này, Tiểu Bảo ngoan.”

Ôm bé lại, Vệ Cung Huyền cầm bình sữa và khăn đưa tới, đầu tiên cho Vệ Tiểu Bảo đeo khăn lên, sau đó đưa bình sữa cho bé.

Tiểu tử kia đối với đồ chơi này giống như vẫn còn quen thuộc, móng vuốt nhỏ vươn lấy liền chặc chặc uống, thỉnh thoảng còn nấc lên một cái, Nguyễn Mộng nhẹ nhàng giúp bé vỗ vỗ thuận khí.

Bé vừa bú sữa vừa nhìn Nguyễn Mộng cười, cười một tiếng trong miệng liền lộ ra hai hàng răng nhỏ như ngọc.

Hàm răng còn chưa đủ dài, có chỗ vẫn còn nướu răng nho nhỏ màu hồng non nớt, nhưng nhìn đặc biệt buồn cười.

Tiểu Bảo của cô rốt cuộc trưởng thành, mà những ngày bé lớn lên thế này, cô không có ở bên cạnh làm bạn cùng bé.

Đang chăm sóc đứa nhỏ, vài người đàn ông mặc quần áo hơi cũ rách thở hổn hển chạy tới, thấy trước cửa Lô gia nhiều người như vậy, trong miệng kêu nhường đường chen vào, thấy trong sân đứng đầy người, bản thân cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp qua.

Lại thấy bọn họ lại là một thân quý phái, vừa nhìn đều biết không phải người dễ chọc, trong bụng có chút không khỏi lo lắng thấp thòm.

Ôn Dư Thừa nhìn mấy người vừa tới, lúc anh tra được Tiểu Bảo đang ở chỗ nào cũng đã điều tra rồi:

“Thôn trưởng?”

Ông lão vội vàng lên tiếng, ông nhìn mọi người chung quanh một vòng, hơi sững sờ khi thấy trong ngực Nguyễn Mộng ôm Vệ Tiểu Bảo.

Ông đương nhiên biết lai lịch đứa nhỏ này, ban đầu lão Tứ của Lô gia mua đứa bé về có đến mời ông xem qua. Sau đó càng thêm đặc ý thông báo trong thôn rằng mình mua được đứa trẻ xinh xắn, không ít người không có con rất hâm mộ.

Đứa bé kia thật sự đẹp mắt, ngay cả ông lão nhà này nhìn qua một lần đã nhớ rõ.

Nếu không phải vừa rồi có người chạy tới thông báo cho ông cha mẹ của đứa nhỏ tới nhà lão Tứ Lô gia náo loạn, ông còn muốn đi theo mua một đứa.

“Chính tôi, tôi là thôn trưởng nơi này, các người là...”

“Quân tử không nói lời ám muội, đứa nhỏ này là của bọn họ, hiện tại cha mẹ đứa nhỏ tìm tới, nhà này cũng không chịu thả người, thôn trưởng có phải nên cho ít ý kiến.”

Ôn Dư Thừa ưu nhã khoanh tay trước ngực, gương mặt tuấn lãng khiến cho những người phụ nữ xung quanh gương mặt ửng hồng.

“Dù sao việc buôn người cũng là phạm pháp, theo tôi được biết, thôn các người rất lưu hành loại chuyện này. Ông nói ngộ nhờ tôi đem tin tức này tiết lộ cho cảnh sát...”

Thôn trưởng sợ hết hồn:

“Đừng, chớ...”

Ông tròn mắt liếc lão Tứ một cái, sau đó nuốt nuốt nước miếng tươi cười nói:

“Nếu cha mẹ đưa bé tìm tôi, vậy thì mang đứa bé về nhà thôi. Tôi son thôn hẻo lánh vừa nghèo vừa đói, đâu nuôi nổi đứa nhỏ cao quý như vậy?”

Nhìn đứa nhỏ, Nguyễn Mộng và Vệ Cung Huyền, trong lòng thăm than một tiếng, khó trách đứa bé bề ngoài xinh đẹp như vậy, thì ra cha mẹ đều xinh đẹp động lòng người.

Cũng thế, một đứa trẻ lớn lên ở nơi son thôn hẻo lánh, người nào tin tưởng diện mạo bình thường như vợ chồng Lô lão Tứ có thể sinh ra đứa con đáng yêu như vậy? Nghĩ cũng biết đã làm chuyện bất chính.

Trọng điểm là không thể cho cảnh sát biết chuyện mua vợ trong thôn, bởi vì nghèo, rất nhiều đàn ông không có tiền cưới vợ, hơn nữa phụ nữ lại ít, dân số trong thôn càng ngày càng thấp, hiện tại không dễ dàng gì tình trạng mới tốt được một chút.

Ông sao lại cam lòng để cho những người phụ nữ bị bán tới đây bỏ đi? Con trai mình cũng hơn bốn mươi còn chưa vợ chưa con, đang chuẩn bị đi mua một người đây. Chuyện như vậy dĩ nhiên không thể để bị phát hiện rồi !

“Không nghĩ tới thôn trưởng lại là người hiểu biết thế.”

Ôn Dư Thừa cười khẽ, ý bảo Vệ Cung Huyền mang Nguyễn Mộng đi trước. Vệ Cung Huyền nhìn anh gật đầu một cái.

“Giao cho cậu.”

Liên ôm Nguyễn Mộng xoay người, trong nhà lão thái bà kia đột nhiên vọt ra, đặt mông ngồi trên mặt đất khóc lớn hô to:

“Đem cháu đích tôn của tôi trả lại đây, đây là sinh mạng nhà tôi, những kẻ trời đánh khốn kiếp kia, ô ô ô...”

Ôn Dư Thừa rất không thích người khác mắng anh:

“Thôn trưởng?”

“Được rồi, tôi nói Lão bà đừng khóc nữa.”

Thôn trưởng đi tới, lại bên cạnh lão thái bà ngồi chồm hồm xuống, nhỏ giọng nói:

“Đã bao nhiêu tuổi rồi, bà còn náo loạn như vậy, nhìn những người này có thể chọc tới không? Tôi xem trên TV những người ăn mặc như vậy, bà đây chỉ muốn cháu đích tôn, con trai không cần phải không, con dâu không cần sao?”

Nói xong liền nhắm mắt bảo bà nhìn xem Lô lão Tứ bị chế trụ đang quỳ trên mặt đất cùng với vợ.

“Nên ngậm bỏ hòn làm ngọt đi, không ăn cũng phải ăn, không đấu lại người ta đâu!”

Lão thái bà bị ông nói sừng sốt sừng sốt, cũng không khóc không gào thét nữa, ngồi dưới đất nắm cổ chân lau nước mắt.

Nguyễn Mộng thật sự không muốn nhìn những chuyện này nữa, cô rũ mắt xuống, nhẹ giọng nói:

“Huyền, chúng ta về nhà đi, em không muốn nhìn thấy những người này.”

“Được.”

Vệ Cung Huyền đối với cô từ trước đến giờ nói gì được nấy.

“Chúng ta về nhà.”

Nhìn Ôn Dư Thừa nói một câu:

“Chuyện còn lại cậu xử lý đi.”

Ôn Dư Thừa ra dấu đồng ý với anh.

Vệ Tiểu Bảo đã uống no, bé đang cầm bình sữa, mở đôi mắt to tò mò nhìn xung quanh, tách ba mẹ ra nửa năm trời, tựa hồ cũng không khiến cho bé chịu quá nhiều khổ, đây cũng là điều Nguyễn Mộng cảm thấy vui mừng nhất.

Trong xe mở điều hòa, Nguyễn Mộng lấy chăn nhỏ đang bọc Vệ Tiểu Bảo ném qua một bên, sau đó thả đứa nhỏ trần trụi trên đầu gối Vệ Cung Huyền, xoay người lại tìm khăn ướt lau người Vệ Tiểu Bảo.

Bé thật sự rất bẩn.

Gia đình kia dường như không biết tắm cho đứa nhỏ, đứa bé nhỏ xíu như vậy, trên người bụi bẩn ít nhất phải dày nửa cm.

Nguyễn Mộng thật sự không chịu nổi trên người Vệ Tiểu Bảo bẩn như vậy, lúc cô chăm bé mỗi ngày đều tắm, Vệ Tiểu Bảo trên người lúc nào cũng thật khô ráo sạch sẽ chỉnh tề, bây giờ lại bẩn như thế này đây.

Đứa nhỏ dường như không thích bị lau người, không ngừng ở trên đầu gối Vệ Cung Huyền vịn vịn uốn éo. Vệ Cung Huyền ôm bé, để cho hai chân nhỏ của bé giẫm trên đùi anh, nâng cái mông mềm mại, nhẹ giọng nói:

“Hoan nghênh về nhà, Vệ Tiểu Bảo.”

Vệ Tiểu Bảo cười khanh khách, cắn lỗ mũi Vệ Cung Huyền, hai cánh tay nhỏ bé vói qua đầu vai của cha, quyết quyết cái mông, trong miệng giống như mơ hồ kêu không rõ một tiếng “Bạt bạt”.

Vệ Cung Huyền không nghĩ tới bé còn nhớ rõ, lại nghĩ đến việc bản thân để lạc mất bé, trong lòng đau nhói, mắt chua xót, nhưng nháy mắt đã che giấu nước mắt trong hốc mắt, nhẹ nhàng linh hoạt tránh được con trai công kích.

“Tiểu bại hoại, cũng biết cắn người.”

Lau Vệ Tiểu Bảo sạch sẽ xong, Nguyễn Mộng cầm bộ đồ nhỏ đã chuẩn bị trước cho bé mặc vào, động tác dịu dàng không thể tưởng tượng nổi.

Vệ Tiểu Bảo cũng không phản kháng, ở trong ngực Vệ Cung Huyền hưng phấn không thôi, vật nhỏ không tim không có phổi, một chút cũng không biết ba mẹ vì bé đau lòng bao nhiêu.

Lộ trình về nhà dường như chỉ trong chớp mắt, Nguyễn Mộng ngồi lên máy bay mới phát hiện ra bản thân bị say máy bay nhưng đã không cần thuốc mà cũng thấy khỏe rồi, này cũng phải cảm tạ việc Vệ Tiểu Bảo mất tích.

Dọc theo đường đi trừ lúc thiết yếu, cô đều ôm Vệ Tiểu Bảo không chịu buông, cho dù Vệ Cung Huyền muốn ôm một lát cô cũng không vui.

Về đến nhà cha mẹ và cha mẹ chồng nhận được tin tức cũng đã tới, thấy Vệ Tiểu Bảo gầy đi, các trưởng bối đều đau lòng rơi nước mắt.

Đối với nhà mua Vệ Tiểu Bảo kia, Nguyễn Mộng không biết Ôn Dư Thừa sau đó xử lý thế nào, cô cũng lười quan tâm.

Tiểu Bảo trở lại, như vậy đủ rồi, những thứ khác cô một chút cũng không quan tâm.

Bạn đang đọc truyện *Sự Huyền Diệu Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: chương 45

Từ đó về sau, Nguyễn Mộng không bao giờ để Vệ Tiểu Bảo rời khỏi tầm mắt của mình.

Nếu cô thật sự không cách nào trông bé, xung quanh nhất định phải có một người cô tin tưởng. Nếu không, dù chết cô cũng không để Vệ Tiểu Bảo một mình, đi đâu cũng mang theo.

Sau khi mang vật nhỏ về đến nhà, chuyện đầu tiên mà cô làm chính là xách con đến phòng tắm rửa sạch sẽ.

Tay vuốt ve thân thể nhỏ bé, hoàn toàn mất hết cảm giác mềm mại, mập mạp. Cả người bẩn thỉu chà ra một tầng vết bẩn.

Nguyễn Mộng chịu đựng, cố gắng không nổi giận. Cô vừa hận mình không thể bảo Vệ tốt Tiểu Bảo, vừa hận gia đình kia đối với Tiểu Bảo không tốt, càng hận Cố Minh Tích vô liêm sỉ kia hơn.

Con người lại có thể ác độc đến mức như thế, cô thật là tiếp thu thêm được kiến thức, không trách được kiếp trước mình liên tiếp thất bại.

Cùng đấu với người phụ nữ như Cố Minh Tích, cô có thể thắng mới là có quý!

Vệ Tiểu Bảo ngồi ở trong bồn tắm trẻ con, hai tay nhỏ bé không ngừng nghịch bọt nước, thấy trên mặt mẹ bị chính mình tung toé nước, toe toét cái miệng nhỏ nhắn ha ha cười, sau đó tập trung tinh thần chơi đùa với con vịt nhỏ của mình.

Trẻ con có tính hay quên, cho dù bị đối đãi không tốt, cũng không nhớ được gì cả.

Vệ Cung Huyền cầm khăn tắm sạch sẽ đi vào, giúp đỡ Nguyễn Mộng tắm rửa sạch sẽ Vệ Tiểu Bảo.

Thấy con trai trắng trẻo mập mạp của mình hiện tại gầy vô cùng, trong lòng có một cỗ hỏa khí đang từ từ dâng lên.

Anh là người rất ít khi nổi giận, trừ phi thật sự bị chọc giận. Nhưng từ nhỏ đến lớn, số lần tức giận đếm trên đầu ngón tay, làm sao có thể nghĩ bây giờ tức giận đến như vậy?

Nguyễn Mộng ôm lấy Tiểu Bảo từ trong nước. Vệ Tiểu Bảo thật nghe lời, bé tóm lấy con vịt nhỏ, sau đó ngoan ngoãn nắm y phục Nguyễn Mộng, được bao bọc vào trong khăn tắm.

Vệ Cung Huyền ở trên môi Nguyễn Mộng hôn lên một cái rồi ôm con trai đi ra ngoài, để cho Nguyễn Mộng có thời gian tắm.

Hiện tại, anh rất thoải mái – con trai đã trở lại, bà xã đã mở miệng nói chuyện, không còn tiếc nuối gì cả.

Nhưng Nguyễn Mộng đứng dưới vòi hoa sen, nước ấm áp chảy xuống, dừng ở trên mặt của cô, óng ánh trong suốt, giống như là nước mắt.

Cô nên làm cái gì? Về sau nên làm cái gì? Tiểu Bảo trở lại, về sau có thể xảy ra chuyện gì nữa không? Nguyễn Mộng không muốn suy nghĩ những chuyện không hay, nhưng việc mất đi Vệ Tiểu Bảo đã làm cho lo lắng tại đáy lòng cô lại lần nữa tích tụ.

Cô nhớ tới tình trạng thê thảm của mình tại kiếp trước, lại nghĩ tới kiếp này thực sự quá khác nhau. Mà Vệ Tiểu Bảo mất tích trở thành mối lừa cho những bất an này.

Đời này và kiếp trước có gì bất đồng? Người như cô tại sao lại có thể có được hạnh phúc. Dựa vào cái gì có thể sống lại lần nữa, cô dựa vào cái gì?

Nguyễn Mộng không biết. Cô hỏi cũng không ai có thể trả lời cô. Thậm chí cô cũng không có ngay cả một người để bày tỏ.

Người nào sẽ tin tưởng cô là một người trọng sinh đây? Mọi người sẽ cho là cô đang nói mê sảng.

Đột nhiên sau lưng tiến đến một đôi tay có lực, vòng eo bị chế trụ. Nguyễn Mộng sợ hết hồn, theo bản năng muốn né tránh. Vệ Cung Huyền đã nhảy vào trong bồn tắm, còn tắt đi vòi hoa sen:

“Tại sao không vui?”

Cô lắc đầu, không nói gì.

Thấy thế Vệ Cung Huyền nhẹ nhàng thở dài. Anh hôn một cái lên gương mặt ướt sũng của cô, nhẹ giọng dụ dỗ:

“Bảo bối ngoan, em làm sao vậy? Sao lại không vui? Tiểu Bảo đã về nhà, không ai có thể tách một nhà chúng ta ra nữa.”

Nguyễn Mộng né tránh nụ hôn của anh, cúi đầu, thanh âm nhỏ giống như con muỗi đang gọi:

“A Huyền... chúng ta thật thích hợp ở cùng nhau sao?”

Giọng nói của cô tuy nhỏ, nhưng vô cùng rõ ràng. Vệ Cung Huyền con người từ từ trầm xuống:

“Bảo bối ngoan, anh hi vọng anh nghe lầm.”

“Anh không nghe lầm.”

Cô giống như có lấy dũng khí nhìn về phía anh, trong đôi mắt to lóe ra những giọt nước mắt lấp lánh trong suốt, ảm đạm và bi thương, nhưng ánh mắt rất nghiêm túc:

“A Huyền, chúng ta thật thích hợp ở cùng một chỗ sao?”

Thấy Vệ Cung Huyền mở miệng muốn nói, cô nhẹ nhàng che lại môi mông của anh.

“Hôn nhân lúc ban đầu, là em không biết xấu hổ tạo nên. Anh không thích, em đã sớm biết, chỉ là quá ngu xuẩn, nghĩ tới chính mình một lòng kiên trì nhất định có thể lấy được lòng anh.

Nhưng sau này có một ngày, em rút cuộc triệt để tỉnh ngộ rồi, anh lại nói muốn cùng em sống thật tốt những ngày sau này. Em yêu anh, em không có cách nào gạt được bản thân mình, nhưng loại hạnh phúc kia... Giống như là em trộm được, lừa gạt mà có, không thật sự thuộc về em...

Em đã từng thề sẽ không yêu anh nữa, nhưng em không làm được, em cảm thấy ông trời đang trừng phạt em từng chút một, những thứ này không phải là của em, em lại muốn lấy được, còn cô chấp không thừa thủ đoạn nào...”

“Đủ rồi!!”

Nguyễn Mộng đôi mắt đầm lệ mù sương, không dám ngẩng đầu nhìn anh, nước mắt rơi ở trong bồn tắm, tạo ra từng vòng từng vòng sóng lăn tăn.

Cô có tội, cô thật có tội. Cô kiếp trước làm nhiều chuyện xấu như vậy, khiến người mình yêu chịu hết tổn thương, kiếp này lại nghĩ muốn giả vờ như tất cả chưa từng xảy ra sao?

Cái này không thể nào, cô căn bản không làm được!

Cô cho là Vệ Cung Huyền sẽ nói gì đó, hoặc là sẽ xoay người rời đi, ai biết anh cái gì cũng không làm cái gì cũng không nói, cho đến khi cô cảm thấy lo lắng ngẩng đầu nhìn anh, mới phát hiện trong đôi mắt đen xinh đẹp kia tràn đầy tức giận.

Từ sau khi bọn họ ở chung một chỗ, anh chưa nổi giận bao giờ, đối với mình sủng ái có thừa, ngàn y trăm thuận, Nguyễn Mộng thậm chí quên mất người đàn ông trước mắt này đã từng lãnh đạm hờ hững cỡ nào.

Anh đối với cô thật quá tốt, tốt đến nỗi cô quên mất anh có bao nhiêu cường đại và nguy hiểm.

Ý thức được chuyện này, khuôn mặt nhỏ nhắn Nguyễn Mộng tái đi, vừa định nói chuyện, cả người liền bị Vệ Cung Huyền hôn, anh không muốn cho cô có cơ hội đổi ý, trực tiếp đem cô xoay lại kéo qua, kích thích thật nhiều bọt nước.

Nhưng Nguyễn Mộng không rảnh quan tâm chuyện này, bởi vì phải chống đỡ bản thân, cho nên hai tay bị vậy chặt tại mép bồn tắm, khó khăn quay đầu lại, vừa định nói chuyện, cái miệng liền bị nâng lên, chữ “Không” còn chưa kịp nói, Vệ Cung Huyền liền hung hăng xò xuyên qua cô.

Cho dù có nước làm trơn, nhưng vẫn rất đau, đừng nói đến lúc này Nguyễn Mộng căn bản không có tâm tư ân ái.

Cô đau đến ngũ quan cũng nhăn nhúm lại, cái miệng run rẩy, hai khối thịt non giống như quả đào hoảng hốt không ngừng lay động, càng giống như thạch hoa quả, đừng nói tới có bao nhiêu mê người.

Vệ Cung Huyền trong lòng rất tức giận, nhưng lại không có cách nào nhấn tâm xuống tay với cô, cuối cùng bản thân tiến thoái lưỡng nan, lại thấy Nguyễn Mộng ngoan ngoãn nằm bên bồn tắm bả vai run rẩy không dám khóc thành tiếng, bộ dáng thật đáng thương, con người mềm nhũn, đem cô nâng lên, hai tay nắm hai bầu vú đầy đặn không ngừng vuốt ve, thanh âm trầm thấp:

“Còn nói chuyện hồ đồ như vậy nữa không?”

Cô thật sự nghiêm túc, ân ái cũng không có biện pháp thay đổi. Nguyễn Mộng hít hít mũi:

“A Huyền, A Huyền, anh trước tiên nói xong với em được không? Em không thoải mái...”

Nói xong giống như muốn chứng minh bản thân thật không thoải mái nhẹ nhàng uốn éo eo nhỏ. Vệ Cung Huyền khàn giọng hít một hơi, cô thật không ngoan, siết anh sắp gãy luôn rồi.

“Làm xong lại nói, anh hiện tại rất tức giận.”

Nguyễn Mộng thút thít, cô có thể cảm nhận được từng nhịp đập của anh đang trong cơ thể cô, ma sát đau đớn khiến cho cô có chút mất hồn, nhưng càng nhiều hơn là tuyệt vọng và bất lực.

Cô nên làm cái gì? Cô có thể làm gì? Ai đến nói cho cô biết đi?

“Bảo bối ngoan...”

Giống như biết cô sợ, Vệ Cung Huyền nâng cằm nhỏ của cô, nhẹ nhàng hôn lên,

“Em phải học được cách tin tưởng anh. Còn nhớ rõ lúc trước em ở bệnh viện hỏi anh câu gì sao?”

Nguyễn Mộng ngậm ngẫn cả người, Vệ Cung Huyền hôn từng chút một lên cánh môi cô, giọng nói dịu dàng giống như ngày thường:

“Anh còn chưa kịp trả lời em liền chạy mất, làm hại anh hối hận thật lâu. Anh nói yêu em chính là yêu em, chẳng lẽ là nói láo sao?”

Thấy Nguyễn Mộng kinh ngạc nhìn nhìn mình roi lệ, càng thêm thương yêu vô cùng.

“Anh thích em không từ thủ đoạn muốn có anh, tựa như anh nghĩ muốn giống như em. Anh muốn em không từ thủ đoạn nào, dù là em có đem mỗi người phụ nữ đối với anh có ý nghĩ không an phận, tìm người cường dâm chụp ảnh nude bán vào khu đèn đỏ, anh đều không ngại.

Trời sập xuống có anh chống đỡ, trước kia xảy ra chuyện gì anh không biết, nhưng điều quan trọng nhất không phải là nên quý trọng người trước mặt sao?”

Anh nói... Anh thích cô không từ thủ đoạn nào đoạt lấy anh. Anh... Thích?!

Nguyễn Mộng cho là mình nghe lầm, cô thật cho là mình nghe lầm!

Kiếp trước cô thậm chí chưa từng làm những chuyện xấu mà anh nói, thế nhưng bây giờ anh lại nói cho dù cô làm cũng không để ý?

Cô thật không nghe lầm chứ? Nguyễn Mộng cảm giác mình rất vô dụng, dù là trước đó ý chí kiên định muốn rời khỏi anh thế nào, muốn ngăn chặn tất cả những bất hạnh sắp xảy ra, Vệ Cung Huyền vừa nói mấy câu, cô liền nộp ngay vũ khí đầu hàng.

“Anh yêu em, Nguyễn Mộng, thật yêu em, cũng chỉ yêu duy nhất một mình em.”

Vệ Cung Huyền cắn lỗ tai cô, đầu lưỡi ẩm áp đưa vào trong lỗ tai nhạy cảm.

“Bất kể trước kia như thế nào, hiện tại và tương lai, anh vĩnh viễn chỉ yêu một mình em.

Ừ... Lời này nghe có chút buồn nôn, còn có chút ghê tởm, nhưng lại là lời nói chân thật từ tận đáy lòng. Bảo bối ngoan...”

Nguyễn Mộng bị anh làm cho cả người nổi da gà, cả người cũng không nhịn được run rẩy.

Muốn hình dung cảm giác lúc này thế nào đây? Nguyễn Mộng nằm ở trên bồn tắm lớn, cái mông mềm mại vênh lên thật cao, eo bị Vệ Cung Huyền nắm chặt. Nước trong bồn tắm không ngừng tràn ra bởi vì động tác của anh.

Nguyễn Mộng có chút mất hồn, nhưng phần lớn đều là khoái cảm. May nhờ Vệ Cung Huyền lấy tay đỡ cô, nếu không khẳng định cô sẽ trượt xuống.

Lúc tìm Nguyễn Mộng trở về, rồi tìm Vệ Tiểu Bảo trong hai tháng qua, Vệ Cung Huyền không chạm vào cô. Lúc kiềm nén đến chết đi sống lại chỉ có thể làm hai lần.

So với dục vọng mãnh liệt của anh giống như gãi không đúng chỗ ngứa, căn bản không có cách nào lấp đầy thỏa mãn.

Nhưng nhìn bộ dáng tiêu tụy của Nguyễn Mộng anh lại không nỡ cưỡng bách cô.

Nhịn, nhịn thật không dễ dàng... nhịn đến lúc con trai trở lại, mình hào hứng chạy vào phòng tắm muốn cùng cô tắm uyên ương, không nghĩ tới cô lại nói ra những lời này chọc anh tức giận!

Dù hiện tại ở trong cơ thể cô như ý nguyện, Vệ Cung Huyền vẫn còn rất tức giận.

Anh nói những lời kia, với tính cách của anh căn bản không thể nói được, có chút xấu hổ, có chút tức giận.

Nhưng mà giờ phút này, chiếm cứ thân thể anh nhiều nhất vẫn là nhục dục. Thật lâu, thật lâu anh không chạm qua cô. Ít nhất chưa có lần nào làm được vui sướng thỏa mãn như vậy.

Nước trong bồn tắm có chút lạnh, Vệ Cung Huyền kéo Nguyễn Mộng lên, để cho lưng cô dán vào lồng ngực của mình, sau đó khẽ hôn cổ trắng nõn của cô:

“Bảo bối ngoan, em tin anh không?”

Nguyễn Mộng cắn môi, toàn bộ lực chú ý của cô đều bị phía dưới chiếm cứ thu hút, nơi nào còn có thể phân ra tinh thần suy nghĩ xem Vệ Cung Huyền đang nói gì.

Mắt to luống cuống chớp chớp, trên lông mi dính nước mắt. Bởi vì muốn tắm nên cô đem tóc quấn lên. Vệ Cung Huyền thích cô để tóc dài, cô vẫn giữ không cắt đi.

Hiện tại anh lại đưa tay qua đem kẹp tóc cô tháo xuống. Tóc đen dài, mềm mại rủ xuống, che dấu một cảnh xuân trước ngực và sau lưng. Loại cảnh tượng như ẩn như hiện này còn hơn phơi bày tất cả.

Cặp mắt Vệ Cung Huyền đều đỏ, anh vui mặt vào mái tóc Nguyễn Mộng, chân thật cảm thụ sự tồn tại của cô, phía dưới từ từ va chạm. Vừa rồi, bởi vì tức giận, ngay cả màn đạo đầu cũng không có. Hiện tại, anh có thể nhận thấy được dung đạo bao vây xung quanh mình khó khóc cỡ nào:

“Em không trả lời anh cũng không sao. Dù sao chia tay, ly hôn cái nào em nghĩ cũng đừng nghĩ, cũng đừng lấy lý do vô nghĩa đó nói với anh cho có lệ. Nếu như em thật cảm thấy muốn xin lỗi anh, vậy sau này ngoan ngoãn chút, đừng mỗi lần mới làm mấy cái liền vừa khóc lại náo không cho đụng, biết chưa?”

Cô thật sự rất nghiêm túc cùng anh nói chuyện... Tại sao lại nhắc tới ân ái rồi trong chuyện này rồi?

Nguyễn Mộng hừ hừ, khóc không ra nước mắt. Cái mông kháng cự động tác của anh. Khe mông trắng nõn bị tách ra, bên trong hàm chứa dục vọng trắng kiện kinh khủng.

Cô có chút sợ, không ngừng lắc đầu. Không ít tóc dài mềm mại rơi xuống, bị Vệ Cung Huyền từng chút một sửa sang lại thật tốt, vén đến trước ngực cô.

“Anh yêu em. Anh sẽ bảo Vệ em và Tiểu Bảo tốt. Em chỉ cần ngoan ngoãn yêu anh, cho anh hôn, cho anh sờ là được. Những chuyện khác không cần em lo lắng. Đến đây... cái mông vênh lên cao một chút.”

Nguyễn Mộng không muốn, lắc đầu, lại bị anh nắm eo thon nhỏ nhẹ nhàng nhắc tới. Nếu là với cân nặng trước kia, anh coi như ôm đứng lên cũng không dễ dàng như vậy nhắc tới. Ngay cả sau khi gầy đi, Nguyễn Mộng một chút xiu cảm giác đáng thương bị áp bức cũng không có.

Cô rầm rì suy nghĩ muốn chạy. Lời Vệ Cung Huyền vừa nói đâm vào nội tâm vốn bình lặng của cô. Nhưng bây giờ cô không có ý định cùng anh làm

chuyện ân ái.

Cô cần bình tĩnh suy nghĩ một chút...

Vệ Cung Huyền lại không cho cô có cơ hội suy nghĩ lung tung, trong bồn tắm rất trơn, Nguyễn Mộng không có vật chống đỡ, chỉ hạ thân có thể dùng lực, Vệ Cung Huyền bị cô kẹp chặt sắp đứt, nhịn không được ở trên mông của cô vỗ một cái:

“Ngoan ngoan chút, chớ lộn xộn!”

Cô chỗ nào lộn xộn? Nguyễn Mộng uất ức chết rồi, cô thật vất vả lấy dũng khí nói với anh lo lắng và sợ hãi trong lòng mình, trong đầu anh lại chỉ muốn cái này!

Tay nhỏ bé bắt được một bàn tay đang nắm ngực mình để thăng bằng thân thể, chưa kịp nghĩ đến lòng bàn chân vừa trượt, cả người thiếu chút nữa té xuống, gương mặt này nếu như đập xuống bồn tắm, chắc chắn là bị hủy dung rồi.

Vệ Cung Huyền cũng bị cô dọa sợ hết hồn, anh vội vàng ngồi xuống. Anh mới vừa đổi nước nóng, người lại to lớn, ngồi xuống làm cho nước trong bồn tắm tràn hết ra bên ngoài, Nguyễn Mộng đưa lưng về phía anh, cũng bị buộc ngồi xuống theo.

Nước ấm áp tiến vào địa phương hai người dây dưa, rất khó chịu, cô không có bất kỳ điểm tựa nào, trừ bàn tay còn để ở ngực kia.

Cái anh muốn chính là như vậy. Bất kể ở đâu vào giờ phút nào, cô dựa vào chỉ có thể là anh.

“Bảo bối ngoan, đừng sợ, lui về phía sau ngồi xuống.”

Nguyễn Mộng cười hồ hởi xuống, lui về phía sau ngồi sẽ bị cảm sâu hơn, tiến lên phía trước ngồi sẽ không có cách nào giữ vững thăng bằng, chỉ có cái tư thế trước mắt này coi như an toàn, cô khép mắt lắc đầu một cái, ôm cánh tay Vệ Cung Huyền không chịu buông ra.

Vệ Cung Huyền cũng không gấp gáp, một tay khác đỡ eo nhỏ của cô nhẹ nhàng bấm... Nguyễn Mộng sợ ngứa nhát, lập tức cả người căng cứng, sau đó suýt nữa té nhào xuống bồn tắm.

Bị Vệ Cung Huyền nham hiểm từ trên mặt nước kéo lui về sau, theo bản năng ngửa ra...

“A a...”

Khuôn mặt nhỏ nhắn cũng nhăn thành viên bánh bao, dưới nước hai chân kịch liệt

run run, quá sâu, quá sâu!

“A, A Huyền... Anh nhẹ một chút, nhẹ một chút, đau, đau...”

Trước mắt tấm lưng như phiến bạch ngọc thẳng băng không tỳ vết, hai cánh tay trắng nõn giống như ngó sen hiện tại đang nắm chặt tay anh cứng đờ, giống như con mèo nhỏ vừa đáng yêu vừa đáng thương, Vệ Cung Huyền quay cô lại mặt đối mặt nhưng tư thế cũng không thay đổi.

Anh thích thú nhìn, không nhịn được cười khê, Nguyễn Mộng đáng thương cứng đờ không dám động đậy, chỉ sợ anh lại muốn làm chuyện xấu gì, lòng mi thật dài bên trên còn đọng một giọt nước mắt chưa kịp rơi xuống, khuôn mặt đáng thương, khuôn mặt ít ai thấy được, làm Vệ Cung Huyền thiếu chút nữa phun máu mũi.

Anh cười ôm Nguyễn Mộng, ôm cô vào lòng thật chặt, cọ nhẹ cái mũi nhỏ nhắn.

“Không đau không đau, ông xã nhẹ một chút.”

Trong ngực ôm bánh bao yếu ớt, anh dục hòa mười phần cũng không thể phát tiết, cuối cùng không còn cách nào khác đành vừa ôm vừa dụ dỗ, dụ dỗ cho tốt lại hôn tiếp.

Cảm giác ôm cô không giống trước kia, trước kia giống như ôm một cục gạo nếp, hiện tại giống như ôm một khúc sườn, cô thật sự quá gầy, toàn thân không có hai lạng thịt, anh vẫn thích bộ dáng bánh bao trước kia, bánh bao trắng trẻo mập mạp.

Anh không dụ dỗ thì không sao, càng dụ dỗ Nguyễn Mộng càng muốn khóc, cô cũng cảm giác mình kỳ lạ, kiếp trước không ai dụ dỗ không ai quan tâm, cô không phải vẫn sống được sao?

Cô thả tay xuống, từ từ đến gần Vệ Cung Huyền, ôm lấy cổ anh, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn trong cổ anh:

“Thật xin lỗi...”

Thật xin lỗi, em không thể nói cho anh biết chân tướng sự tình, thật xin lỗi, tha thứ cho lòng tham của em, thật xin lỗi, em yêu anh...

“Về sau nhớ ngoan một chút, được không?”

Vệ Cung Huyền vuốt ve eo nhỏ mềm mại, đầu ngón tay không ngừng ở trên làn da trắng nõn của cô sờ loạn, biết cô đã nghĩ thông suốt. Mặc dù có lúc xung đột có lúc say tình thú cùng nhau, nhưng dám mở miệng nhắc chuyện ly hôn...

Chuyện đó dừng hòng. Anh yêu thích bộ dáng cô ngoan ngoãn đáng yêu, giống như một quả tuyết lê thơm mát, anh muốn giấu ở trong lòng mà yêu thương.

“Nếu không anh liền đem em nhốt ở trong nhà, chỗ nào cũng không được đi, ly hôn nghĩ cũng đừng nghĩ tới.”

Bạn đang đọc truyện *Sự Huyền Diệu Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: chương 46

Nguyễn Mộng thật biết điều ngoan ngoãn gât đầu, Vệ Cung Huyền hiện tại cũng ghen đến muốn phát bệnh, anh chịu đựng dục hòa đốt người nói với cô lâu như vậy, không bị ghen cũng đã là một kỷ tích, lập tức không chịu nổi nắm eo nhỏ mảnh mai di chuyển.

Nguyễn Mộng ôm cổ anh cắn răng không dám kêu ra tiếng, cô vừa rồi thật sự đã chọc giận đại thần, may nhờ cô kịp thời nhận sai, nếu không tới nay nhất định sẽ là bị kịch.

Phía dưới bị va chạm rất lợi hại, vừa ngứa vừa khó chịu, nước trong bồn tắm thỉnh thoảng theo động tác của anh đi vào trong thân thể, mặc dù là nước ấm, nhưng Nguyễn Mộng vẫn cảm thấy rất xấu hổ.

Cô ô ô muốn Vệ Cung Huyền ôm cô đi ra ngoài, Vệ Cung Huyền cũng không làm khó cô, giữ chặt hông của cô, nâng người lên, đôi môi gặm cổ và xương quai xanh Nguyễn Mộng, dễ dàng lật cô lại, chống đỡ ở trên tường, sau đó từ phía sau vọt vào trong cơ thể cô.

Mặc dù trong phòng tắm rất ấm áp, trên vách tường cũng phủ một tầng hơi nước ấm áp, nhưng da thịt trần trụi tiếp xúc trực tiếp vẫn cảm thấy lạnh run.

Nguyễn Mộng sợ run cả người, ngực đè ở trên tường rất khó chịu, cô giùng giàng suy nghĩ muốn nhúc nhích, lại bị Vệ Cung Huyền ấn chặt, cả người bị dính trên tường.

Có thể bởi vì cô quá lùn, anh làm có chút phiền toái, Nguyễn Mộng chỉ cảm thấy toàn thân buông lỏng, mũi chân rời khỏi đáy bồn tắm, giẫm nước trong hư không, — Vệ Cung Huyền nhắc cô trên tay, theo mỗi lần va chạm kịch liệt, bọt nước văng tung tóe khắp nơi.

Cô sau khi gầy giống như con mèo nhỏ, một cái có thể nhắc lên, không hao tổn một chút hơi sức.

Nguyễn Mộng dựa trên tường uất ức hừ hừ, thân thể treo lơ lửng khiến cô không thấy an toàn, dù phía sau là lồng ngực Vệ Cung Huyền cô cũng cảm thấy sợ hãi. Một cái chân bị anh nâng lên, đặt ở trên thành bồn tắm, tư thế này thật sự quá bất nhã rồi, đáng tiếc sức lực không đủ lớn, chỉ có thể mặc người khác khi dễ.

Bị va chạm vài cái Nguyễn Mộng chịu không được, đùi và xương sống thắt lưng cô mềm nhũn, bốn phía không có vật nào để cô níu lấy hờn nữa hơi nước bốc lên, nhìn giống như một giấc mơ

“A Huyền... A Huyền... Anh chậm một chút, chậm một chút!”

Híp mắt lại, nước mắt lưng tròng.

Vệ Cung Huyền khẽ cười tay để lên gáy cô, môi mỏng cắn lỗ tai trắng nõn:

“Chậm một chút sẽ không thư thái.”

Trừ một cái chân đạp trên bồn tắm.

Nguyễn Mộng cả người giống như móc treo lơ lửng giữa không trung, vách tường ướt nhẹp cần bàn một chút tác dụng cũng không có, nhiều lần cô thiếu chút nữa trượt xuống, lại bị anh nâng lên, thật sự là quá kích thích, Nguyễn Mộng thiếu chút nữa ngất đi.

Thật vất vả bỏ lệnh cấm, Vệ Cung Huyền dĩ nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô, hướng hồ cô vừa mới nói mấy lời ngu ngốc kia chọc anh tức giận.

Bàn tay xoay khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyễn Mộng lại:

“Bảo bối ngoan, em nhìn trong gương xem.”

Nguyễn Mộng mờ mịt nhìn qua, trong phòng tắm không chỉ có gương rửa mặt, ở bồn rửa mặt bên cạnh còn có một tấm kính lớn soi toàn thân.

Hiện tại phía trên mặc dù che phủ một tầng sương mù, nhưng loáng thoáng có thể thấy hình ảnh người phụ nữ nhu nhược bị đặt trên tường tùy ý chiếm đoạt. Thật là mất mặt, giống như đang xem phim người lớn.

Nguyễn Mộng phe phẩy đầu không chịu nhìn, nhắm chặt mắt lại, Vệ Cung Huyền cũng không cưỡng bách cô, động tác gia tăng, trong bồn tắm nước từ từ giảm bớt, nhưng Nguyễn Mộng vẫn không thể từ trên tường lui xuống, cái mộng của cô bị đụng đau chết được, nhưng cô không dám kêu đau, chịu đựng sự nóng hừng hực đến tê dại.

Đợi đại thần thỏa mãn buông tha cô, ít nhất ba ngày sau cũng không thể nằm ngủ.

Nhớ tới tình trạng thảm hại lần trước khi bị anh làm liên tục không ngừng trên ghế sa lon, Nguyễn Mộng lòng suy nghĩ nửa hối hận muốn chết, cô không dám cự tuyệt không dám phản kháng, chỉ có thể hèn nhát nũng nịu cầu xin tha thứ:

“A Huyền, A Huyền... Anh tha cho em đi, về sau em không dám nữa...”

Nhỏ giọng rên rỉ, cô thật không dám nữa.

Đáng tiếc Vệ Cung Huyền không tin.

Anh đặt người phụ nữ trong ngực xuống, để cô có thể đứng vững, Nguyễn Mộng còn chưa kịp vì hành động này mà cảm động, lần nữa lại bị xô xuyên qua. Người này thế nào đẩy đưa khó chơi như vậy?

“A Huyền...”

“Đừng nói chuyện.”

Đáp lại cô là nụ hôn của Vệ Cung Huyền.

“Cái mộng đau?”

“Ừ.”

Dùng sức gạt đầu, hi vọng anh có thể tha cho cô một lần.

“Ngồi vào trên bồn cầu đi.”

Nguyễn Mộng sửng sốt, cô sửng sờ nhìn Vệ Cung Huyền, chờ đợi nhìn bồn cầu một chút, nếu như ngồi lên... Cô như thế nào bị anh đụng? Nghĩ đến hình ảnh đó, đánh chết cũng không làm.

Nhưng chạy không thoát, phản kháng lại không có hơi sức... Cuối cùng cô lựa chọn đáng thương lần nữa xoay người, chủ động úp sấp trên tường, còn vĩnh viễn cái mộng lên, nhắm mắt cắn răng.

Vệ Cung Huyền nhìn cười không được, anh một tay kéo Nguyễn Mộng qua, đi đến bồn cầu trước mặt, thả cô lên đó.

Hai chân trắng mịn bị anh đẩy ra, Nguyễn Mộng nhìn thấy anh nhìn chằm chằm phía dưới của mình, mặt sắp rỉ máu, vội vàng khép lại hai chân, đáng tiếc bị Vệ Cung Huyền vững vàng nắm chặt:

“A Huyền, tiếp tục tư thế vừa rồi được không?”

“Em nói cái mộng đau.”

“Không đau không đau...”

Nguyễn Mộng đưa tay bưng bít hai mắt anh không cho nhìn, phía dưới cũng sưng lên, thế mà anh lại nhìn chăm chú nghiêm túc như vậy.

“Vậy em ngồi bồn cầu cũng rất đau, anh không nghĩ tới?”

Đó, cũng là, là anh không tỉ mỉ quan tâm.

Thấy đại thần buông hai cánh tay đang cầm đầu gối mình, Nguyễn Mộng vui mừng không dứt, vội vàng đứng lên, ngoan ngoãn chủ động đi tới bồn tắm nơi đó, đẩy hai bên phần mộng non mềm ra.

Cô không hiểu vì sao đại thần ưa thích tư thế từ phía sau như vậy, nhưng vào lúc này, vấn đề đó không còn quan trọng. Dù sao chỉ cần không ngồi bồn cầu không lộ phía dưới cho anh nhìn muốn cô như thế nào cũng được.

Nhưng đợi nửa ngày cũng không có cảm giác chướng bụng quen thuộc, Nguyễn Mộng cảm thấy không ổn, vội vàng quay đầu lại nhìn, phát hiện Vệ Cung Huyền ngồi ở trên bồn cầu, giữa hai chân của anh thẳng tắp đứng lên, nhìn cô mỉm cười:

“Tới đây.”

Xem ra cô tránh không khỏi rồi. Nguyễn Mộng so với ai khác rõ ràng Vệ Cung Huyền tuân thủ lời hứa và cố chấp đến cỡ nào.

Cô mím môi, ôm ngực mà nheo từ từ đi qua, uất ức muốn chết:

“Không làm ở nơi này được không?”

Chỗ này không bình thường...

Người đã bị kéo đến ngồi xuống trên đùi Vệ Cung Huyền, còn chưa bỏ ý định.

Vệ Cung Huyền nhìn cô bộ dáng đã sắp ra trận mà còn vùng vẫy giãy chết, trong lòng rất vui vẻ, oán giận tích lũy bởi vì những lời vừa rồi Nguyễn Mộng nói lập tức theo gió bay mất.

Anh nâng cái mông cô lên, nắm hai tay, sau đó nhắm ngay hung khí giữa hai chân mình từ từ thả cô xuống.

Cảm giác căng trướng chưa xót khiến Nguyễn Mộng không tự chủ được nắm túm chặt tóc anh, trên mặt nhỏ nhắn lộ ra thần sắc thống khổ, Vệ Cung Huyền thương cô, nhưng lại cảm thấy vẻ mặt thống khổ kia thật hấp dẫn, kết quả nhẹ buông tay, lút cán hòa nhập!

Nguyễn Mộng thét một tiếng, mềm mại ngã xuống nằm trong ngực Vệ Cung Huyền, chống đỡ căng đầy thở gấp.

Vừa rồi anh mới khai phá giống như không có tác dụng gì, vẫn còn chặt như vậy.

“Ngoan, không đau.”

Không đau... Không đau anh tới thử xem? Ánh mắt Nguyễn Mộng nói như thế.

Hai chân run không dám nhúc nhích, phía dưới có chút đau nhói, anh chỉ biết khi dễ cô, chỉ biết khi dễ cô!

“Anh ngoan thế này sao em lại khóc, bảo bối.”

Đối với oán niệm trong mắt cô, Vệ Cung Huyền lựa chọn không nhìn thấy. Anh cười, hôn miệng Nguyễn Mộng một cái, mút chặt đầu lưỡi cô nuốt vào trong miệng mình, từ từ di động.

Anh quên chuẩn bị thuốc bôi trơn trong phòng tắm, chỉ có thể trước từ từ làm một lần, thật may còn có dịch trước đó giảm khô ráp, nếu không không phải đau chết cô sao.

“Vẫn là làm em thì tốt hơn.”

Không tranh cãi, không đấu với anh.

Nguyễn Mộng ráng sức hít thở sâu, muốn quên bớt đi cảm giác đau xót, vừa áp chế nội tâm tức giận.

Nhưng không quá vài phút, Vệ Cung Huyền động tác tăng nhanh, cô cũng quên đau, phía dưới nước càng nhiều, “ôm ọp ọp ọp” âm thanh ở trong phòng tắm rất dễ nghe. Một lần hai lần lướt qua rồi dừng lại căn bản không thỏa mãn được Vệ Cung Huyền, dù sao phòng tắm rất lớn, có thể cung cấp phương tiện dụng cụ rất nhiều.

Nguyễn Mộng từ trên xuống dưới trong ngoài đều bị làm một lần, cuối cùng cô nước mắt chảy dài bức bách mình tiếp thu giáo huấn, đứng cùng đại thần khiêu chiến, chứ đừng nói đôi chia tay ly hôn!

Sáng ngày thứ hai Vệ đại thần lúc tỉnh lại phát hiện bà xã không ở bên cạnh, chỉ có con trai ngây ngốc chảy nước miếng nằm trên bụng anh, coi anh như con ngựa cười kêu a a vô cùng vui vẻ.

Vật nhỏ mặc dù sạch sẽ hơn, nhưng vẫn gầy giống như khi con, chỉ có cặp mắt to như tinh linh kia vẫn như trước lấp lánh có hồn.

Bấm bấm khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai.

“Mẹ đâu rồi?”

Vệ Tiểu Bảo y y nha nha kêu, đưa cái miệng nhỏ nhắn chảy nước miếng đến mặt Vệ Cung Huyền gặm, đại thần vội vàng ôm tiểu tử từ bụng mình xuống, ngất nhẹ cái mũi nhỏ, lúc này tiếng nước chảy vang lên.

Anh thuận tay cầm lấy con ếch nhỏ trên đầu giường nhét vào trong ngực Vệ Tiểu Bảo, mang dế vào, buộc lại dây áo choàng đi vào phòng tắm.

Đẩy cửa đã nhìn thấy bà xã của mình ngồi trên bồn cầu, toàn thân trên dưới không mảnh vải che thân, thân thể mềm mại hiện ra trước mắt, đang hít hít mũi nhỏ giọng khóc sụt sùi.

Vệ Cung Huyền vừa thấy Nguyễn Mộng khóc liền gấp gáp, hiện tại cũng liền quên phía dưới của mình đã đứng thẳng khó chịu, vội vàng quăng dế chạy

tới ôm người trong ngực ôn tồn dụ dỗ:

“Sao lại thức dậy sớm như vậy? Đói bụng? Đau bụng? Tại sao không trả lời?”

Theo lý thuyết mỗi lần làm thật kịch liệt xong cô sẽ ngủ thẳng đến giữa trưa ngày thứ hai mới miễn cưỡng nâng eo ngồi dậy, ngày hôm qua anh làm rất mãnh liệt, cô hơi sức ở đâu ra mà bò dậy đây?

Nguyễn Mộng cảm giận trừng mắt nhìn anh một cái, đẩy anh ra, mới vừa dùng sức liền rên rỉ một tiếng, hai chân run rẩy, nước mắt to bằng hạt đậu từng giọt từng giọt rơi xuống.

Vệ Cung Huyền sốt ruột đau lòng muốn chết, vội vàng vừa hôn vừa dụ dỗ, mặc kệ anh thế nào dụ dỗ Nguyễn Mộng cũng không chịu nói chuyện với anh, anh cũng không còn cách nào khác, không thể làm gì khác hơn là cưỡng ngạnh đẩy hai chân cô ra, Nguyễn Mộng muốn phản kháng, nhưng đành chịu bị vũ lực trấn áp.

Phía dưới cô sung vô cùng lợi hại, mặc dù đã bôi thuốc, thế nhưng hai bên thịt non vẫn vừa đỏ vừa sưng, non nóng nhột chung một chỗ, Vệ Cung Huyền dùng tay đung vào một chút Nguyễn Mộng sẽ khóc.

“Bảo bối ngoan, rất đau phải không?”

Nguyễn Mộng tiếp tục im lặng, ánh mắt nhìn chằm chằm Vệ đại thần càng thêm oán hận. Vệ Cung Huyền thấy cô không nói lời nào, trong lòng lo lắng, không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, mặc dù so với trước kia sung nghiêm trọng hơn một chút, nhưng rốt cuộc là đau nơi nào đây? Chẳng lẽ là? Ngón tay thon dài lập tức cẩn thận từng li từng tí tách ra hai mảnh thịt non, đầu ngón tay tham tiến vào:

“Có phải còn rất căng đầy không?”

Ngày hôm qua anh làm thật quá hưng phấn rồi, bên trong ướt đẫm, cũng biết đào không sạch sẽ.

Nhìn hình dáng cánh hoa nhỏ sưng, chảy chảy không ra được, đào lại sợ đau, không trách được bánh bao yếu ớt muốn khóc như vậy.

Bên trong cô đích xác là còn có rất nhiều tinh dịch, trải qua cả đêm đã pha loãng không ít, nhưng vừa nhiều vừa nồng, làm cho tay Vệ Cung Huyền đầy tinh dịch, trong lúc Nguyễn Mộng ôm bờ vai của anh đau kêu hừ hừ, phía dưới còn co quắp, người vừa nhạy cảm, theo tinh dịch bị đào ra ngoài, còn dẫn theo không ít giọt nước trong suốt.

Cô cắn răng chịu đựng, cái bụng trắng nõn khẽ động, theo tinh dịch chảy ra từ từ thờ bình thường, nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn thống khổ vẫn không giảm bớt chút nào.

Vệ Cung Huyền sốt ruột, rốt cuộc là nơi nào không thoải mái, lại không chịu nói lời nào, rốt cuộc chuyện gì xảy ra?

“Bảo bối ngoan, nơi đó khó chịu sao?”

Nguyễn Mộng hai chân run run, thật lâu mới thốt ra một chữ:

“Đau...”

Đau, anh biết cô đau, nhưng là đau chỗ nào?

“Nơi này đau?”

Đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve chỗ thịt sưng đỏ, câu dẫn ra phía trên dính dính nước, Nguyễn Mộng lại lắc đầu một cái, khi lòng ngón tay Vệ Cung Huyền không cẩn thận đụng phải âm hạch bởi vì đêm qua kịch liệt còn sưng to thì cô đột nhiên kêu một tiếng, nước mắt ầm ầm rơi xuống.

Vệ Cung Huyền cho là nơi này đau, vội vàng muốn ôm cô đi ra ngoài thoa thuốc, Nguyễn Mộng bắt tay anh lại, khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt to ngân ngấn nước: “Không phải nơi đó... ô ô...”

Cô vừa khóc, lòng Vệ Cung Huyền cũng nóng nảy lên, lúc này mới bắt đầu hối hận tối hôm qua mình kích động quá mức, nhưng dù bây giờ nhìn tiểu huyết của cô bị giày vò vô cùng thâm, anh vẫn nhìn không được mau chóng rửa rồi.

Cầm lấy bàn tay ấm áp đặt trên bụng của mình, Nguyễn Mộng mang theo tiếng khóc nức nở, cũng bất chấp mặt mũi, cô thật sự nhìn không được, sắp bật phát, hít mũi một cái, thút tha thút thít lắp bắp nói:

“Muốn xuyt xuyt... Không ra được...”

Bị làm quá ác, căn bản không tiểu được, mỗi khi đi tiểu liền đau rất, cô đã sắp nghẹn đến cực hạn.

Vệ đại thần anh minh thần võ sát phạt quyết đoán sừng sốt, chuyện như vậy làm anh muốn cười to, nhưng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó oán trách của Nguyễn Mộng lại đau lòng muốn chết, cuối cùng cứng ngắc ở nơi đó cũng không biết làm gì cho tốt.

Nguyễn Mộng càng lúc càng khó chịu, cô ở trong tay Vệ Cung Huyền giãy dụa cái mông tròn, muốn xuyt xuyt mà không thể xuyt xuyt, bị ai lớn nhất

trong cuộc sống cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Cô thấy Vệ Cung Huyền cứng ngắc nhìn mình ý muốn cười, chợt cảm thấy uất ức, nếu không phải tại anh, cô có thể bị như vậy sao? Hiện tại thì tốt rồi, mình nhịn sắp chết, anh lại còn nhìn có chút hả hê!

“Ô ô... Anh chỉ biết khi dễ em, anh chỉ biết khi dễ em! Em chán ghét anh!”

Nói xong liền run rẩy khép hai chân lại muốn đuổi người đi, bản thân vội vàng tìm một chỗ ngồi chữa thương.

Giọng điệu này nghe thế nào cũng không giống như đang tức giận, ngược lại như đang làm nũng. Chỉ là Vệ Cung Huyền không dám nói lung tung, anh thật sợ bà xã đại nhân mất hứng ảnh hưởng tới phúc lợi của mình sau này:

“Ngoan, anh giúp em sờ sờ, sờ sờ sẽ không sao.”

Nguyễn Mộng là ghen đến nóng nảy, thấy anh mặt mày thành khẩn, ai sẽ nghĩ tới bình thường nói năng thận trọng, Vệ đại thần sẽ tồn tại tư tưởng xấu đây? Vì vậy ngoan ngoãn đem chân mở ra, thút thít hỏi:

“Có thật không?”

“Thật.”

Vệ Cung Huyền xác thực đau lòng muốn chết, đầu ngón tay âm áp chạm nhẹ vào âm hạch sưng đỏ nhẹ nhàng vỗ về...

Nguyễn Mộng khàn giọng hít hơi, vừa thẹn vừa cầu trừng anh:

“Không phải nơi đó!”

Anh anh anh anh chẳng lẽ không phân biệt được chỗ nào dùng để đi tiểu chỗ nào là miệng âm đạo sao? Căn bản là anh sờ nhầm!

Vệ Cung Huyền vội vàng bày tỏ chân thành:

“Nơi này không đau sao? Cũng sưng lên, anh đều giúp em sờ sờ, rất nhanh sẽ hết đau.”

Nguyễn Mộng mím môi, quyết định gắng gượng lần nữa tin tưởng anh một lần, đáng tiếc người thông minh quả nhiên có hạn, cho dù người là nữ chính tiêu thuyết trọng sinh cũng không thể thay đổi được gì.

Vệ Cung Huyền rất dịu dàng, anh dùng ngón tay nhẹ nhàng xoa bóp âm hạch đã lớn thành hạt đậu phộng, nhẹ nhàng vân vê, Nguyễn Mộng phía dưới bắt đầu chảy nước, cô hừ hừ, muốn giãy giụa, cái mông lại bị Vệ Cung Huyền nhấn ở trên bồn cầu.

Nhưng mà anh rất nhanh liền thay đổi mục tiêu, mặc dù đau lòng bà xã, mặc dù biết mình không nên loạn tưởng, nhưng lực chú ý của Vệ Cung Huyền vẫn bị âm đạo nho nhỏ phần hồng bắt được.

Anh nuốt ngụm nước miếng, hầu kết chuyển động lên xuống hai cái, bà xã nhà anh mặc dù thân hình thon dài, nhưng phía dưới cũng không giống như hình dáng trở nã thành thực, miệng âm đạo trong lỗ tiểu cũng nho nhỏ dường như không nhìn thấy, nhưng thịt non màu hồng thỉnh thoảng co rúc lại, dường như nói có bao nhiêu mê người, anh thật vất vả mới khắc chế mình không đem bà xã áp đảo.

Xoa bóp thật lâu, cũng không biết là bởi vì Vệ Cung Huyền ở bên cạnh khiến cô khẩn trương hay là do quá đau đớn, Nguyễn Mộng cũng không thể xuyt xuyt thành

công.

Đều nói con người có ba cái gáp, bị ghen nóng nảy, cái gì lễ nghĩa liêm sỉ cũng không thèm để ý. Nguyễn Mộng cũng muốn bắt kẻ trực tiếp buông thả, nhưng thật đau, cô thậm chí không có can đảm động chân, bởi vì vừa động nước tiểu liền muốn chảy ra, hai chân chưa xót không nói, loại cảm giác đó, thống khổ giống như khi bị Vệ đại thần đưa lên cao triều lơ lửng trên không trung, muốn lên cũng không được muốn xuống cũng không xong.

Nhưng bây giờ anh xoa bóp lâu như vậy cũng vô dụng, Nguyễn Mộng lại khó chịu vừa muốn khóc, miệng mếu mếu, “Oa” một tiếng khóc lên, vừa khóc còn vừa chỉ trích Vệ Cung Huyền:

“Đều tại anh, đều tại anh á... em nói không muốn dùng sức như vậy... Anh chết cũng không nghe, hiện tại hại em thành ra như vậy anh vui rồi chứ? Ô ô...”

Nhìn cô khóc đến thế thảm đáng thương, Vệ Cung Huyền dờ khóc dờ cười, anh muốn hôn Nguyễn Mộng, nhưng cô bị tức giận quay đầu không để ý anh, tính tình trẻ con, anh sao có thể so đo với cô, cô đều là do anh cưng chiều mới như vậy.

Bàn tay đẩy ra hai chân trắng mịn, cúi đầu xuống.

Lần này thật đủ kích thích, Nguyễn Mộng bị dọa sợ tới mức kẹp chặt hai chân, nhưng vừa đứng, đem đầu đại thần kẹp thật chặt, lúc này Nguyễn Mộng thật bị dọa phát khóc, cô vừa vung hai tay vừa kêu khóc:

“Tránh ra tránh ra anh mau tránh ra... a a... Không cần hút nơi đó, bại hoại anh bại hoại!”

Cô nào dám xuyết ra ngoài, nhìn đến cái trán phủ một tầng mồ hôi mỏng, nước mắt ào ào chảy xuống.

Vệ Cung Huyền đầu lưỡi linh hoạt, liếm qua nho nhỏ trong lỗ tiểu, cảm giác ẩm áp xác thực thoải mái rất nhiều, nhưng cũng thật quá bỉ ổi!

Nguyễn Mộng kêu gào không dứt, nhưng Vệ Cung Huyền không buông ra, cô cũng không dám buông lỏng, lưng bàn chân cũng căng thẳng.

Trong miệng tiểu hạch màu hồng rất mềm rất non, nhưng so với bình thường sưng to không chỉ một lần, đều là bị anh hung hăng làm sưng.

Vệ đại thần trong lòng có loại cảm giác tự hào, nhưng đối với việc mình làm cô thành ra như vậy lại đau lòng không thôi, miệng bên dưới càng thêm dịu dàng, cho đến khi giữa hai đùi cô bị anh liếm ướt nhẹp một mảnh, cô gái nhỏ cao triều, phun ra ở trong miệng anh, anh mới từ từ lui ra, sau đó tốc độ cực nhanh ôm Nguyễn Mộng trong tay, giống như cho đứa bé đi tiểu nhắm ngay bồn cầu.

Nguyễn Mộng đỏ mặt sắp nổ tung, cô bụm mặt, thân thể phản ứng tự nhiên không chế không được, rào rào tiếng nước chảy đến tai cô giống như dao cạo, có lẽ bởi vì có nước miếng thấm vào, đau đớn giảm bớt rất nhiều, nhưng loại chuyện riêng tư này... Làm sao có thể chia sẻ với người khác?

Nguyễn Mộng thề, chờ hôm nay cửa hàng bánh bao trên phố bán xong bánh bao, cô liền lấy kim châm tiểu nhân nguyên rủa.

Đại thần vô cùng tỉ mỉ vô cùng dịu dàng, sau khi Nguyễn Mộng xuyết xuyết xong, anh còn xé khăn giấy mềm mại giúp cô lau sạch sẽ, biết cô đau, động tác nhẹ nhàng vô cùng giống như đang sờ vào khối trân bảo hiếm thấy.

Nguyễn Mộng mắt nhắm muốn chết, cô bụm mặt không chịu lộ ra, toàn thân trần truồng cũng bất chấp, nếu như trên đất có một cái lỗ, cô nguyện ý cả đời trốn bên trong không bò ra ngoài.

“Bảo bối ngoan, còn đau không?”

Sau khi lau xong, tiện tay sờ nơi đào nguyên vẫn còn đang sưng đỏ.

Nguyễn Mộng xấu hổ muốn chết:

“Anh còn hỏi, còn hỏi!”

Hai bàn tay nhỏ bé không ngừng đâm vào lồng ngực người nào đó, nhìn thấy anh trong mắt chứa nụ cười, càng cảm thấy mắt nhắm. Cuối cùng thật sự tức không chịu được, há miệng cắn lỗ tai Vệ Cung Huyền, phát tiết phần nộ.

Vệ Cung Huyền buồn cười, sờ sờ tay nhỏ bé của cô đang khoác trên người mình, rất rộng rãi cho cô cắn, sau đó cười to.

Cười, cười, cười con khi!

Nguyễn Mộng rất muốn dùng sức cắn anh, nhưng lại không nỡ, mắc cỡ chết người mắc cỡ chết người, cô không muốn sống nữa!

.....Cứu mạng

Nhờ Vệ đại thần cường ép ăn uống, hai mẹ con Nguyễn Mộng và Vệ Tiểu Bảo càng ngày càng mập mạp hơn.

Đứa bé dễ nuôi, chỉ cần ăn ngon mặc đẹp, dĩ nhiên là mập, nhưng người trưởng thành thì không dễ vậy.

Nguyễn Mộng ban đầu cực kỳ mập, đột nhiên giống như khí cầu bị đâm thủng rất gầy gò, hiện tại muốn mập trở lại, không phải là chuyện dễ dàng, ngay cả chuyên gia dinh dưỡng nói có thể nuôi cô béo dường như là chuyện không thể nào.

Vậy mà Vệ Cung Huyền lại làm được! So với lúc vừa trở về gầy như que củi, Nguyễn Mộng đã béo hơn một chút, bởi vì gầy quá nhanh nên gương mặt trở nên bén nhọn yêu mị, lại lần nữa nuôi thành đứa trẻ mập mạp, mặc dù so sánh không hơn lúc ban đầu, nhưng ít ra lúc ôm trong tay không còn cảm thấy xương cũng lộ ra ngoài.

Trùng mắt nhìn cháo tổ yến, Nguyễn Mộng có cảm giác muốn nôn mửa, cô thật không muốn ăn cái món này nữa, nhưng nhìn Vệ Cung Huyền ánh mắt mong đợi, cô lại không dám nói không ăn, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn cầm muỗng lên từng miếng từng miếng đưa vào trong miệng.

Vệ Tiểu Bảo bây giờ đã có thể đi, nhưng không vững lắm, đại thần đeo trên lưng cho bé một cái móc treo, có thể nâng đỡ giúp bé đi lại.

Đi đứng quen rồi, nhưng mồm miệng vẫn không thể nói rõ ràng, mặc dù phần lớn mọi người nói, bé đa số nghe có thể hiểu, cũng có thể lặp ba lặp báp nói vài chữ, đáng tiếc nói không rõ.

Bây giờ nhìn mẹ đang ăn cháo, cái miệng nhỏ nhắn bẹp bẹp tiến tới, giống như kẻ trộm, liếc ba đang làm việc một cái, cầm trong tay con khi bông nhỏ lão đạo đi tới chỗ Nguyễn Mộng.

Nguyễn Mộng rất yêu thích việc con trai thích ở bên cô, nhất là con heo nhỏ của cô rất thích ăn, cô cảm thấy chán ngấy cháo tổ yến, nhóc con lại ăn say

sua ngon lành, chỉ là... Biểu tình kia có phải hơi khoa trương không?

Múc một muỗng đưa vào tới miệng nhỏ nhắn đang chờ đợi, sau đó dùng khăn trên cổ Vệ Tiểu Bảo giúp bé lau, lại dứt một muỗng, không quên chú ý động tác của Vệ Cung Huyền, ngộ nhờ bị phát hiện cũng không tốt.

Hai mẹ con bọn họ đều đang được vỗ béo, nhưng đại thần lại làm bọn họ hai thực đơn dinh dưỡng không giống nhau chút nào, nói là làm theo thể chất mỗi người, nhưng xác thực rất hữu hiệu, Nguyễn Mộng cảm giác mình mập ra, tay vừa sờ sờ mặt đều là thịt, bên hông càng rõ ràng, mềm mại non nớt, chính cô cũng cảm thấy sờ thoải mái vô cùng.

Khó trách Vệ Cung Huyền rảnh rồi sẽ sờ tới sờ lui khắp nơi trên mặt và trên người cô, chính cô cũng rất muốn sờ...

Ở nhà nghỉ ngơi khoảng hơn một tháng, Nguyễn Mộng và Vệ Tiểu Bảo, hai mẹ con vinh quang một lần nữa đi làm cùng đại thần.

Mỗi ngày Vệ Cung Huyền xem văn kiện, Nguyễn Mộng ở trên thảm chơi ghép hình cùng con trai, đợi đến lúc anh làm xong công việc, cả nhà sẽ đi chơi khắp nơi trong thành phố, được ăn được đi chơi, mặc dù Ôn Dư Thừa nhiều lần hét lớn muốn cùng đi, mỗi lần đều bị Vệ Cung Huyền lấy nhiều loại lý do uy hiếp và từ chối.

Dạ dày Vệ Tiểu Bảo thật là cái động không đáy, Nguyễn Mộng có một đạo rất lo lắng tương lai con dâu sẽ phải nuôi heo, bởi vì vật nhỏ ăn cơm còn nhiều hơn cô!

Mới vừa dứt một muỗng, liền nghe thấy từ sau lưng truyền đến giọng nói trầm thấp của Vệ Cung Huyền:

“Em lại không ngoan.”

Nguyễn Mộng sợ hết hồn, rất không có khí phách cười gượng quay đầu, chân chó nói:

“Nào có, người ta thật biết điều.”

Vội vàng không để lại dấu vết lau chùi miệng Vệ Tiểu Bảo, hai mẹ con cùng nhau làm chuyện xấu không phải lần đầu tiên, tiểu tử rất thông minh ngậm chặt miệng, phát hiện ba không chú ý đến mình mới dám nuốt xuống, sau đó mắt to tiếp tục mong chờ, cuồng nhiệt nhìn chén trong tay Nguyễn Mộng.

Vệ Cung Huyền lắc đầu một cái, thờ dài, biết cô lại không ăn được bao nhiêu, lúc anh đưa cho cô cũng chỉ là một chén nhỏ, vài hớp là hết, cô không cần phải kín đáo dứt cho con trai ăn.

Cầm lấy chén để qua một bên, ôm bà xã kéo đến trong ngực hôn rồi lại hôn:

“Tiểu hư hỏng, cũng biết gạt anh.”

Nguyễn Mộng bị hôn đến thở hồng hộc, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, thật lâu sau mới nói:

“Nào có, vậy anh không cần cho người ta ăn thứ như vậy, nơi này...”

Tay nhỏ bé vỗ vỗ bụng nhỏ phình to, bị Vệ Cung Huyền nhanh tay lẹ mắt cầm, cô đáng thương nhìn anh, vừa yêu cầu anh vỗ về vừa cầu xin:

“No đến không chịu nổi”.

“Nói bậy.”

Bé cô ngồi trên đùi mình, vừa định nói chuyện phát hiện không thấy con trai, vừa quay đầu, thấy vật nhỏ đang nằm trên mặt đất cảm thìa nhỏ múc cháo trong chén, trên mặt, xung quanh cái khăn... một đám hỗn độn.

Anh bó tay, tiểu tử tông này, tự làm mình thành hình dạng gì đây. Thở dài, vội vàng xách con trai trên mặt đất lên, về mặt chán ghét:

“Tiểu quỷ dơ bẩn.”

Đối với việc Vệ Tiểu Bảo quậy như thế, Nguyễn Mộng tự đáy lòng bày tỏ cảm tạ, từ trong lòng ông xã đứng lên, nói:

“Em đi xả khăn lông”

Rồi tựa như chạy nạn, vọt vào phòng tắm.

Vệ Cung Huyền bắt đầu đi thờ dài, bắt đầu cởi quần áo Vệ Tiểu Bảo, buổi sáng mới vừa thay áo khoác nhỏ phim hoạt hình, tiểu tử này có thể trong vòng mười lăm phút nhanh chóng làm thành đồng vãi rách, nếu như không ai trông chừng sẽ như thế nào đây.

Ba ba phiền não cũng mặc ba ba, dù sao mình vui vẻ là được.

Vệ Tiểu Bảo nghĩ như thế, thật cao hứng lấy tay nhỏ bé dính đầy thức ăn của mình đưa đến miệng Vệ Cung Huyền, vừa đưa vừa kêu chi chi nha nha.

Vệ Cung Huyền chịu không nổi lòng thành như vậy của con trai, anh ho nhẹ mấy tiếng, không nổi đánh, lại không thể ăn, làm thế nào đây?

Vừa lúc khóe mắt bé sáng liếc thấy Nguyễn Mộng cầm khăn lông ướt đi tới, nhất thời như trút được gánh nặng:

“Bảo bối ngoan, mau tới lau tay cho con.”

Vừa nhìn Vệ Tiểu Bảo tay nhỏ bé đầy thức ăn, Nguyễn Mộng cả người cũng cứng lại, làm mẹ, cô chẳng lẽ không rõ con trai thế nào sao?

Vật nhỏ này thích nhất cầm thức ăn đút cho người khác, khi nhỏ còn đỡ, không biết đi không biết bò, hiện tại biết bò biết đi sẽ gây sự, nhét vào trong miệng người khác thứ gì đó bẩn thỉu, nhưng cũng không thể không ăn, nếu không vật nhỏ sẽ khóc rất to.

Vứt khăn lông xuống trên đầu Vệ Tiểu Bảo, Nguyễn Mộng chớp đúng thời cơ, ngay lúc Vệ Tiểu Bảo không nhìn thấy vội vàng chạy về phòng ngủ trốn, còn tìm một lý do đường hoàng:

“À, em đi lấy quần áo sạch cho Vệ Tiểu Bảo.”

Nhìn con trai không ngừng quơ tay nhỏ về phía miệng mình, Vệ Cung Huyền mở hơi lạnh chảy rờn rờn, anh lấy khăn lông trên đầu con trai đưa tới tay, hai chân co lại, để Vệ Tiểu Bảo trên đầu gối, sau đó cái tay rảnh rỗi còn lại bụng chén cháo.

Vật nhỏ quả nhiên mắt to di chuyển theo, vì vậy thừa lúc này, lau sạch sẽ đôi tay bẩn thỉu của con trai, thở phào nhẹ nhõm, không để ý bé nữa.

Vệ Tiểu Bảo bị kẹp trong đầu gối của ba, bắt đầu muốn đứng lên, nhưng bé chân ngắn bị Vệ Cung Huyền nhẹ nhàng ấn chặt, vì vậy bé lựa chọn bò, nhưng thế nào bò không ra, gập gáp đến không chịu được.

Vệ Cung Huyền nhìn buồn cười, duỗi ngón tay chọt chọt ót trắng nõn của bé, con trai còn vụng về chưa vững vàng trong nháy mắt ngã ra sau, vừa lúc ngã trên bắp chân anh.

Cửa phòng ngủ mở hé ra, Nguyễn Mộng lén lút nghiêng đầu nhìn, sau khi xác định con trai đã được lau sạch sẽ mới dám đi ra, thời điểm nhìn Vệ Cung Huyền nở nụ cười lấy lòng, đôi tay kẹp dưới nách Vệ Tiểu Bảo, ôm tiểu tử, vội vàng thay quần áo sạch.

Vệ Cung Huyền sau khi hôn Nguyễn Mộng một cái cũng nhanh chóng cầm chén dọn xuống phòng bếp nhỏ, thấy không được ăn, Vệ Tiểu Bảo tự nhiên cựa không náo loạn nữa.

Bọn họ vốn là quyết định buổi tối đi ăn món Quảng Đông, nhưng Ôn Dư Thừa không biết từ xó xỉnh nào chui ra, sống chết muốn đi theo.

Nào có ai cả nhà người ta đi ra ngoài ăn cơm, người người thứ tư mặt dày mày dạn muốn đi theo, lại nói Vệ đại thần còn nhớ rõ người nào đó từng nói với anh thích bảo bối ngoan nhà anh, mang theo anh ta cùng mới lạ.

Ôn Dư Thừa bị cự tuyệt và khinh bỉ, nhìn về phía bóng lưng đã đi xa của ba người Vệ gia giờ ngón giữa, luôn miệng mắng hậu di chứng của thói tư bản chủ nghĩa, thói hư tật xấu của gia đình có tiền bla bla...

Bạn đang đọc truyện *Sự Huyền Diệu Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: chương 47

Bởi vì có người ngoài ý muốn trà trộn đi theo, cho nên Vệ đại thần tạm thời thay đổi chủ ý đi ăn buffet.

Trái phải cân nhắc một phen, Ôn Dư Thừa khẽ cắn răng, đuổi theo, mặc dù muốn anh trả tiền, nhưng... Anh hết sức mong đợi màn kịch hay anh khổ tâm dàn dựng có được người ta dùng năng lực thưởng thức xem không.

Vì thế anh phải tự móc tiền túi mời khách, mới có thể chết sống lôi Vệ gia một nhà ba người muốn đi ăn buffet tới nhà hàng Tây cao cấp...

Anh hy sinh biết bao nhiêu!

Nguyễn Mộng phiền nhất ăn cơm tây, cô nhìn chằm chằm thực đơn thật lâu cũng không biết mình muốn ăn gì, mặc dù không phải bỏ tiền, nhưng mà đối với món ăn tây, cô không thích.

Đang phiền não, thực đơn trong tay bỗng chốc bị người khác lấy đi, cô sợ hết hồn, vội vàng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy ông xã mình đang chỉ chỉ vài món ăn, cái miệng nhỏ nhắn bĩu bĩu, có chút không vui, anh cũng không hỏi cô muốn ăn cái gì.

Tùy ý gọi vài món, Vệ Cung Huyền nhìn nữ phục vụ đứng bên cạnh nói:

“Thêm một phần com rang trứng.”

Sau đó không nhìn người hầu bàn khuôn mặt cứng đờ khép thực đơn đưa tới.

Nguyễn Mộng chột cảm thấy thật xấu hổ. Cô cũng chưa nói sẽ không ăn, ở nhà hàng Tây gọi com rang trứng, đại thần, anh có thể phân biệt rõ ràng một chút không.

Khỏe miệng người phục vụ co giật hai cái, nhưng vẫn rất có đạo đức nghề nghiệp, lễ phép gật đầu, Nguyễn Mộng rất muốn co người lại thành một cọng rau chân vịt, cô cho là Vệ Cung Huyền sẽ gọi thêm món gì nữa.

Nhưng cho đến khi Ôn Dư Thừa kêu xong rồi, anh cũng không nói gì, lần này Nguyễn Mộng nóng nảy, đầu nghiêng qua bên cạnh Vệ Cung Huyền cò cọ:

“A Huyền ~ ~ ~ em còn muốn ăn bánh pút-đing, em muốn bánh pút-đing kem á!”

Cái mũi nhỏ bị người bóp chặt:

“Đó là món cuối cùng.”

“Mặc kệ mặc kệ mặc kệ, em muốn ăn.”

Nguyễn Mộng khát vọng nhìn anh, mắt to chớp chớp, trong ngực Vệ Tiểu Bảo cũng bắt chước mẹ cùng nhau nháy mắt, một lớn một nhỏ biết bao nhiêu đáng yêu.

Vệ Cung Huyền tâm như muốn tan chảy:

“Trước khi bung món ăn lên, mang điểm tâm ngọt và com rang trứng trước.”

Biết như vậy sẽ đảo lộn trình tự ăn com tây, có cái gì đó không ổn, không để ý đến ánh mắt nữ phục vụ đang nhìn họ, anh nói:

“Em á, ăn nhiều đồ ngọt như vậy cũng không mập, tôi về chớ có kêu la đau bụng muốn anh xoa xoa.”

Nguyễn Mộng khuôn mặt nhỏ đỏ lên, giải thích:

“Chuyện đó ngoài ý muốn mà.”

Chính là lần trước ăn quá nhiều món điểm tâm ngọt dần đến đau bụng, uống thuốc đều vô dụng, anh giúp cô xoa bụng cả đêm, sáng ngày thứ hai mới có chuyển biến tốt một chút.

“Đúng đúng đúng, là ngoài ý muốn.”

Vệ Cung Huyền bắt đắc dĩ và cung chiều lắc đầu, hôn má phần của cô.

“Như vậy, cũng không cho phép ăn nhiều!”

“Anh không thể ngược đãi em, không để cho em ăn no chính là ngược đãi.”

Nguyễn Mộng không chịu, nghiêm túc thực sự nói, phồng má nhìn anh.

Vệ Cung Huyền bị đôi mắt to của cô nhìn đến tâm cũng từng hồi một giật mình, không nhịn được lại sờ soạng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Người phục vụ hiệu suất rất tốt, không tới vài phút liền đem com rang trứng và món điểm tâm ngọt đưa lên, sau đó món khai vị cũng được mang lên.

Vệ Cung Huyền không uống rượu, Ôn Dư Thừa cũng không thích, nhưng hai người cũng cực kỳ nghiêm túc tuân theo quá trình của một bữa com tây, một chai rượu đỏ đặt bên cạnh, nhưng không ai động vào.

Nguyễn Mộng múc muỗng bánh pút – đing nhét vào trong miệng, thỏa mãn nheo mắt to lại, Vệ Tiểu Bảo nhìn mẹ ăn vui vẻ, gấp đến độ không nhịn được, không ngừng ngo ngoáy.

Nguyễn Mộng cho bé một muỗng, bé liền nheo mắt lại cười, bộ dáng nhỏ nhắn và Nguyễn Mộng giống như từ một khuôn đúc ra.

Hai mẹ con đều trắng trắng mềm mềm xinh đẹp vô cùng, thoát nhìn đặc biệt khôi hài, quả thật có thể đáng yêu chết người.

Chỉ là Nguyễn Mộng cũng không thể ung dung quá lâu, thời điểm đĩa bánh pút- đing còn một nửa Vệ Cung Huyền liền lấy đi, ngược lại để một chén súp ngô nóng hổi trước mặt cô, ý bảo cô uống.

Nguyễn Mộng mắt vẫn nhìn bánh pút-đing chăm chăm, Vệ Cung Huyền bị cô nhìn trong lòng có chút không tập trung, cuối cùng để chấm dứt mầm mống kia, anh hai ba ngụm ăn sạch, để đĩa không qua một bên.

Nguyễn Mộng nước mắt muốn rơi xuống, cô đáng thương cúi đầu, từng miếng từng miếng nhét cơm vào trong miệng.

Vệ Tiểu Bảo thấy mẹ ăn cơm, cũng thông minh không gây rối với ba ba, ngoan ngoãn ngồi trong lòng Nguyễn Mộng, cầm thìa nhỏ múc chén trứng gà, đôi mắt to linh hoạt vẫn không ngừng nhìn chung quanh, Vệ Cung Huyền cho bé miếng thịt liền hưng phấn không quan tâm gì nữa.

Một bữa cơm mà khách và chủ đều vui vẻ, cho dù lúc trả tiền Ôn Dư Thừa nước mắt ào ào, một ngàn tám trăm đồng, một ngàn tám, một ngàn tám! Anh thật rất đau lòng!

Nhìn đồng hồ trên tay, đến lúc rồi đây, Ôn Dư Thừa huyých Vệ Cung Huyền, hỏi:

“Chuẩn bị đi đâu?”

“Đưa bảo bối ngoan và Tiểu Bảo đi mua chút đồ.”

Vệ Cung Huyền vừa nói vừa mặc vào áo khoác, Nguyễn Mộng thân thiết giúp anh sửa sang lại cà vạt, anh hài lòng khẽ hôn một cái.

“Mua cái gì?”

Đối với câu hỏi của người không thức thời, Vệ Cung Huyền có chút phiền. Anh nhìn Ôn Dư Thừa:

“Khi nào thì sửa họ thành Bát quái đây?”

Anh nhin. “Tớ đang quan tâm cậu mà?”

“Không cần.”

Khẽ đẩy mắt kính, buộc khăn quàng cổ Nguyễn Mộng lại, Vệ Cung Huyền đội mũ quả dưa phim hoạt hình cho con trai, mang theo vợ con lách người muốn đi.

Ôn Dư Thừa sao có thể để cho bọn họ đi được? Nếu như để bọn họ đi mất, chuyện anh tỉ mỉ đạo diễn vở kịch này không phải uổng công sao?

Một người xem trò vui còn ý nghĩa gì, đồ tốt phải cùng cả nhà chia sẻ chứ!

“Lão Vệ, lão Vệ, chờ một chút được không, bụng của tớ đột nhiên đau quá.”

Biết lão Vệ này từ trước đến giờ lòng dạ độc ác, Ôn Dư Thừa cũng không hi vọng hơn gì ở anh, trực tiếp đảo mắt nhìn về phía Nguyễn Mộng:

“Bánh bao, mới vừa ăn xong khó chịu không? Chúng ta ở chỗ này ngồi một lát được không? Em xem ghế sa lon chỗ này thật mềm mại, còn có trà hoa uống miễn phí đây.”

Nguyễn Mộng cảm thấy Ôn Phó tổng có chút kỳ quái, nhưng cô biết rõ người này chưa bao giờ làm việc gì vô nghĩa, muốn cô ở lại nhất định có lý do, liền nhìn Vệ Cung Huyền nói:

“A Huyền, anh phải mua cái gì, anh tự đi mua được không? Em và Tiểu Bảo còn có Ôn Phó tổng ở chỗ này chờ anh được không?”

Vệ Cung Huyền nhẩn nhin.

“Đi.”

Kéo bà xã đến chỗ nghỉ ngơi ngồi xuống, anh cũng muốn xem lão Ôn kia giờ trò quỷ gì.

Ba người ngồi tại chỗ, cảm thấy không nhàm chán, nhưng Vệ Tiểu Bảo thì không như thế.

Tiểu tử kia hoạt bát hiếu động, ở trong ngực Nguyễn Mộng như quả cầu thủy tinh bơi dẫu, một hồi bên này lăn lộn một hồi bên kia cọ cọ.

Nguyễn Mộng bị bé nháo không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là nhét vào cái miệng nhỏ nhắn của bé một que kẹo, vừa ngẩng đầu lại thấy ông xã đang không vui nhìn mình.

A... Cô quên việc anh nói hạn chế ăn đồ ngọt rồi, cây kẹo que này là cô len lén giấu đi!

“A Huyền...”

Ở trên ót trắng nõn của cô búng một cái, Vệ Cung Huyền thờ dài nói:

“Em lại không ngoan rồi?”

Giọng nói tràn đầy sùng ái, giống như người cha nói với đứa con nhỏ nghịch ngợm gây sự, muốn trách cứ lại không nỡ, Nguyễn Mộng vừa nghe cũng biết

anh mềm lòng, vội vàng đến gần hôn anh một cái:

“Em sẽ không tái phạm... , anh đừng tức giận.”

Anh làm sao còn giận chứ, Vệ Tiểu Bảo ngậm kẹo, đột nhiên nháo lên muốn xuyt xuyt, anh vội vã ôm con trai từ trong ngực bà xã.

“Anh mang Tiểu Bảo đi vệ sinh, không cho phép em chạy loạn, bất kể lão Ôn muốn em làm cái gì cũng không cho phép, nghe không?”

Ôn Dư Thừa cảm giác danh dự và nhân cách bản thân bị sỉ nhục rất nhiều. Vừa định kháng nghị, Vệ Cung Huyền lại không thèm nhìn anh một cái- làm anh buồn bực không thôi.

Thật may mục tiêu đã xuất hiện, mới khiến tâm tình của anh vui hơn. Ngóc đầu lên, thấy Nguyễn Mộng đang nhàm chán chơi điện thoại di động, vội vàng quay đầu nhỏ lại:

“Bánh bao bánh bao, mau nhìn, mau nhìn!”

Nguyễn Mộng tiếp tục vui mặt vào điện thoại di động, giọng nói lười biếng:

“Nhìn cái gì.”

“Hương tám giờ, mau nhìn mau Nguyễn Mộng...”

“Hương tám giờ, mau nhìn mau nhìn!”

Nhiệt tình Ôn Dư Thừa hoàn toàn không có tác dụng. Anh nổi đóa, dùng sức vừa bắm hai má trắng nộn nộn của Nguyễn Mộng.

“Em bánh bao thôi này, nhanh lên một chút nhìn!”

Vừa mắng còn phải chú ý âm lượng của mình, anh rất vất vả và đó?

Nguyễn Mộng bị anh bắm đau, che má mềm mịn nén lệ nhìn về phía tám giờ, vừa nhìn qua, liền ngậy ngấn cả người.

Lại là Cổ Minh Tích!

Từ sau khi về đến nhà, cô dường như đã quên người này rồi, nhưng cô ta lại xuất hiện, vì cái gì?

Thấy Nguyễn Mộng sưng sò, Ôn Dư Thừa giơ bàn tay ra trước mặt cô hươ loạn:

“Wey wey wey, anh nói, anh kêu em xem, không phải để em ngẩn người.”

Anh dùng bả vai cọ cọ Nguyễn Mộng một chút, ý bảo cô tiếp tục nhìn.

Nguyễn Mộng lúc này mới chú ý bên cạnh Cổ Minh Tích còn có một người đàn ông, ngũ quan thô kệch mập mạp, mặt dài, đầu trọc như phản chiếu ánh sáng, bụng bía giống như phụ nữ mang thai mười tháng, còn là sanh đôi.

Nhưng đây cũng không phải trọng điểm, trọng điểm là tuổi tác của ông ta...

Nguyễn Mộng cảm giác mình có thể gọi ông ta là ông ngoại! Người này và Cổ Minh Tích có quan hệ thế nào? Cô sao lại không có ấn tượng gì? Nhưng hình như có chút quen mắt...

Này không đúng, nếu đã từng nói chuyện làm sao cô lại không nhận ra, người này đáng đặc sắc như vậy...

A..., là Vương, Vương cái gì đó. Cô gõ đầu, nghĩ tới đau đầu cũng không thể nhớ được.

Cô dĩ nhiên không phải ở kiếp này đã gặp qua người kia, mà là kiếp trước, cô còn nhớ rõ lúc ấy bàn tán rất nhiều, hình như nói ông Vương kia ở bên ngoài công khai nuôi vô số tình nhân trẻ, một người trong đám đó được cưng chiều nhất đã bị vợ ông ta hại chết.

Người nhà tình nhân kia không được bồi thường gì, đã kiện ông Vương lên tòa án, chuyện huyền ảo dư luận xôn xao, nếu không cô cũng không biết.

Chỉ là ông Vương này cô chưa bao giờ tiếp xúc qua, không trách được cảm thấy quen mắt như thế lại nghĩ không ra... Không biết tên ông ta rốt cuộc là gì?

“Ôi, em lại không phát điên?”

Ôn Dư Thừa bày tỏ thái độ rất kinh ngạc, anh còn tưởng rằng bánh bao nhìn thấy Cổ Minh Tích hại cô và Tiểu Bảo thì thậm chí sẽ phát điên, đi tới cào mặt người phụ nữ kia, kết quả về mặt kia giống như đang có điều suy nghĩ là thế nào?

“Em tại sao lại phải điên lên?”

Nguyễn Mộng nhìn anh một cái, đại thần nhà cô nói rồi, cô có thể dùng mọi thủ đoạn để có được anh.

Hiện tại cô đã xác định Cố Minh Tích không còn uy hiếp gì với mình, cô cũng tin tưởng, đại thần có thể bảo Vệ cô và con trai vô cùng tốt, cho nên, tại sao cô phải sợ?

Mặc dù Cố Minh Tích làm cho cô chịu nhiều đau khổ, nhưng không có cô ta, cô cũng sẽ không thể quên đi bóng ma kiếp trước nhanh như vậy, chỉ là...

Mặc dù cô là muốn cảm tạ hành động của cô ta, nhưng cũng nên tính toán nợ cũ không phải sao.

Cố Minh Tích đối với Tiểu Bảo làm chuyện như vậy, cô bất luận thế nào cũng không thể tha thứ! Cho dù Nguyễn Mộng cô có là Thánh mẫu Maria đi nữa, lúc con mình gặp nguy hiểm, cô cũng có thể trong nháy mắt hóa thân thành quỷ dữ chống lại!

“Ông kia là ai vậy, đối tác của Cố gia sao?”

Chẳng lẽ Cố Minh Tích đang gặp khách hàng? Cũng không đúng, lão già kia tay đang đưa tay vào khe ngực cô ta, hơn nữa quần áo Cố Minh Tích...

Một chút cũng không giống cô ta, bình thường ăn mặc cao nhã tài trí, giờ váy ngắn trễ ngực, y như bộ dáng ăn mặc của bò nhí.

“Haha.”

Ôn Dư Thừa cười ra tiếng.

“Đối tác cái rắm, hợp tác cái gì, mở siêu thị sao?”

Siêu thị? Nguyễn Mộng càng không hiểu chuyện gì. Cô nghiêng đầu:

“Anh đang nói gì vậy?”

“Đơn giản mà nói, bên ngoài nhìn như ông cháu, nhưng thật ra là nhân tình.”

Ôn Dư Thừa tự nhiên nói, bụng ly trà hoa trên bàn khẽ nhấp một ngụm.

Mùi vị bình thường, nhưng là miễn phí, cho nên dù anh ăn no căng bụng cũng muốn uống cho đủ vốn.

“Cố Minh Tích muốn moi tiền từ trên người Vương Thủ Quý, Vương Thủ Quý muốn cùng Cố Minh Tích bla bla bla...”

Hai người thỏa mãn nhu cầu của nhau, bất quá trên thế giới luôn có những loại phụ nữ như vậy, làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ, không dám nói ra, làm bộ làm tịch cho là có thể che giấu tai mắt người khác, nhưng đáng tiếc, chắc chắn.”

Nụ cười lớn hơn, tràn đầy ác ý.

“Đều là hai chân gang rộng ra, hàng xai qua rồi còn giả bộ trinh tiết liệt nữ, cũng may mà Vương Thủ Quý khẩu vị nặng, bằng không làm gì nuốt xuống được.”

“Anh nói là...”

Nguyễn Mộng tự động bỏ qua các từ ngữ thô tục.

“Cô ta vì tiền làm... Vương Thủ Quý... ừ”, tìm kiếm từ ngữ thích hợp.

“...Tình nhân?”

“Tình nhân cái rắm, căn bản là lão già kia sắp chết đến nơi mà còn mê gái, sau đó người phụ nữ này cũng theo người ta vì tiền bán mình thôi.”

Ôn Dư Thừa ngoáy ngoáy lỗ tai, rất bi ối đưa đến trước mặt Nguyễn Mộng, dọa cô khuôn mặt xinh đẹp biến sắc lui ra sau, vừa lúc lui vào trong ngực Vệ Cung Huyền.

“Ôn Phó tổng anh thật bi ối!”

Nguyễn Mộng đối với chuyện này không thêm đề tâm

“Cả ngày làm chuyện thấp kém!”

Ôn Dư Thừa uất ức:

“Anh thế này làm chuyện thấp kém? Thế người phụ nữ Cố Minh Tích kia gọi là gì?”

Nói xong nhỏ giọng thầm nói:

“Anh sẽ không vì tiền cùng một bà già lên giường đâu.”

Anh nhìn thế nhưng là băng thanh ngọc khiết, rất kiêu ngạo đó.

(MTY: băng thanh ngọc khiết cái rắm)

Vệ Cung Huyền đi ra theo tầm mắt của Ôn thiếu nhìn thấy Cổ Minh Tích, cả người bỗng dưng trầm xuống.

Nếu không phải mắt kính bạc che bớt đi hơi thở lạnh lẽo bức người, nói không chừng khí thế cường đại của anh sẽ làm người trong cả phòng ăn hoảng hốt một trận, bởi vì kẻ bên Nguyễn Mộng đã bị dọa đến co rụt đầu.

“Lão Vệ a lão Vệ, người cảm thấy nên làm gì?”

Nhìn vẻ mặt mong đợi của Ôn Dư Thừa, Vệ Cung Huyền cười lạnh một tiếng, để con trai trên đùi, ôm Nguyễn Mộng.

“Nên làm cái gì liền làm cái đó, tớ nhớ được thôn trưởng sơn thôn hẻo lánh kia không phải năm xưa mắt bà xã sao? Một người đàn ông cấm dục mấy chục năm, coi như heo cũng nên lai giống rồi, vừa lúc Tiểu Bảo cũng ở nơi đó hết nửa năm, để cô ta đi ném thừ đi.”

Thật là ác độc. Ôn Dư Thừa mặt tràn đầy tán thưởng.

“Vậy ngay bây giờ sao?”

“Cậu không phải đã sớm nghĩ xong sao, còn giả mù sa mưa hỏi tớ.”

Vệ Cung Huyền liếc anh một cái, đối với anh bộ dáng giả vờ giả vịt hết sức khi dễ.

“Không có cách nào, tớ chính là một người đàn ông lịch sự thiện lương.” (cái rắm a ~)

Ôn Dư Thừa giống như bắt đắc dĩ, đáy mắt lại lóe qua chút ánh sáng. Anh liên tục theo dõi hành động của Cổ Minh Tích.

Hôm nay vốn là muốn cho bánh bao còn có lão Vệ một trò vui, nào biết hai vợ chồng này đều tính cách kì quái không thể tưởng tượng nổi, thật là đáng tiếc một ngàn tám trăm đồng vừa rồi*.... (tiền ăn)

Nghĩ tới đây, vội vàng ừng ực uống một chén lớn trà hoa.

“Vốn là tớ đang thu mua cổ phiếu Cổ thị, đang cho bọn họ mấy ngày để đáp trả.

Không nghĩ tới người phụ nữ này chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, lại dám xúi cha cô ta bắt cóc Tiểu Bảo lần nữa đòi tiền chuộc, tớ biết được đánh cho một trận ném trở về, lại còn không an phận.

Lão Cổ cũng thật là độc ác, lại dám đưa con gái cho Vương Thủ Quý đáng chết biến thái, không biết Cổ tiểu tam ở trên giường bị dày vò thế nào, vẫn còn đứng được, chắc chắn, thật là thật là thủ đoạn.

Lão Vệ, may cậu không ngu ngốc, nếu không hiện tại thua thiệt chỉ có cậu.”

Một phen thao thao bất tuyệt, Nguyễn Mộng nghe được bưng tỉnh hiểu ra, Vệ Cung Huyền lại khề nhừ chân mày:

“Cậu đừng nói bậy.”

“Ôi, tớ nói bậy hỏi nào, người trong giới ai mà không biết Vương lão đầu thích nhất là bạo súc hoa, thủ đoạn hành hạ này là hạng nhất đó...”

Ôn Dư Thừa không phục, lên tiếng phản bác, thấy Nguyễn Mộng khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, chột ngậm miệng lại.

Khụ, gì kia, anh quên còn có viên bánh bao đang ở chỗ này...

Lão Vệ bình thường mặc dù không cấm anh ăn nói bậy bạ, nhưng mà trước mặt Nguyễn Mộng tuyệt đối không được nói lung tung.

Anh cũng không muốn Nguyễn Mộng biết quá nhiều những chuyện dơ bẩn này, lão Vệ có thể cung chiều cô như vậy là tốt nhất, cho dù có một ngày lão Vệ sụp đổ, anh cũng có thể thay thế cậu ấy tiếp tục chiều hư viên bánh bao này.

“A đúng rồi, lại nói, bọn họ có tới cửa nhờ cậy không?”

Lão Cổ thích nhất dựa vào mối quan hệ, bởi vì lúc trước cô ta có quan hệ với Vệ Cung Huyền, nên lão vẫn đối với Cổ Minh Tích sùng ái có thừa, hiện tại Cổ Minh Tích gây họa lớn, anh cũng không nghĩ lão già kia sẽ niệm tình cha con mà bao che Cổ Minh Tích.

Vệ Cung Huyền cười nhạt:

“Đã tới, nhưng bị ném ra ngoài.”

Anh đã sớm ra lệnh, chỉ cần là người của Cố thị, vào cửa chính Vệ thị liền ném ra ngoài hết.

Con cộp không ra oai, bọn họ có khi lại khi dễ anh, Vệ Cung Huyền anh bản chất chính là lạnh lùng, chỉ trừ đối với một vài người.

Nguyễn Mộng và Vệ Tiểu Bảo là nhược điểm của anh, nếu người Cố gia không biết sống chết đụng vào, đương nhiên phải gánh chịu hậu quả.

Nguyễn Mộng đột nhiên la lên. “A...”

Hai người đàn ông vội vàng nhìn cô:

“Sao thế?”

Mặc dù cô đã sớm không phải khuê nữ trong sáng gì rồi, hơn nữa kiếp trước cũng trải qua hoan ái kịch liệt, nhưng Nguyễn Mộng vẫn xấu hổ mặt đỏ ửng như gấc, chỉ vào Cố Minh Tích và Vương Thủ Quý, tay nhỏ bé run run:

“Ông ta, bọn họ...”

Ôn Dư Thừa định thần nhìn lại, thì ra là bên kia có động tĩnh, chỗ ngồi của Cố Minh Tích và Vương Thủ Quý ở bên cạnh góc khuất, vừa lúc đối diện nơi này.

Nhưng mà chỗ bọn anh đang ngồi lại là góc chết, bên kia không thấy được, bên này lại có thể rõ ràng thấy tất cả tình huống bên kia:

Móng heo của Vương Thủ Quý đã đưa đến giữa hai chân Cố Minh Tích, nữ nhân chết tiết kia khuôn mặt ửng hồng, đôi mắt yêu mị, quần lót tất chân đều cời xuống hết. Theo tay heo ra vào, dâm dịch như nước thủy triều.

“Thì ra là Vương lão đầu ở phương diện này cũng không tồi.”

Về sau anh cũng tìm phụ nữ thử một chút, tình huống như vậy rất kích thích.

Nguyễn Mộng vội đứng lên, ôm con trai từ trên đùi Vệ Cung Huyền vào lòng mình, đi ra ngoài:

“Mặc kệ các anh, em, em muốn về nhà!”

Những người đàn ông này.... Thật không biết xấu hổ!

Vệ Cung Huyền đương nhiên muốn đi theo bà xã, anh đánh một cái trên vai Ôn Dư Thừa:

“Cậu ở lại chỗ này từ từ thưởng thức xuân cung sống đi, tớ đi đây.”

“Tạm biệt, không tiễn.”

Chuyện vui anh đương nhiên muốn nhìn, không nhìn mới là lạ.

A... Nghĩ tới điều gì!

Tròng mắt đen lóe lên tia sáng, Ôn Dư Thừa vô si từ trong túi móc ra điện thoại di động.

(MTY: *Phụt!! Há há há =))

Nguyễn Mộng ôm con trai ở trước nhà hàng đợi, quay người lại, vừa lúc chạm tầm mắt Cố Minh Tích, cô còn chưa kịp phản ứng, con trai trong lòng liền bắt đầu nắm tóc cô, không ngừng gọi ‘tê tê’, hai cái chân nhỏ ngắn ngủn không ngừng quấy đạp muốn xuống đất đi bộ.

Nguyễn Mộng bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là để vật nhỏ xuống, Vệ Tiểu Bảo thật là tinh lực dồi dào, nhìn chính xác mục tiêu liền chạy về phía trước.

Thật may Nguyễn Mộng đã nghĩ trước, vẫn giữ móc treo của bé, nếu không vật nhỏ này khẳng định ngã sũng mặt mũi.

“Đi còn chưa vững đã muốn chạy, chưa từng thấy đứa bé nào tham lam như con.”

Vừa ôm con trai vào lòng liền bị bà xã chỉ trích, Vệ đại thần bày tỏ mình vô tội nhưng lại nằm trong làn đạn:

“Bảo bối ngoan... Sao lại tức giận như thế?”

“Người nào tức giận?”

Nguyễn Mộng lờm anh một cái, lại bị anh nắm cả bả vai ôm vào ngực:

“Ngoan, nói xem làm sao đột nhiên lại không vui?”

Cô ý tứ giãy giụa mấy cái liền tựa vào anh:

“Anh thấy cô ấy, trong lòng có cảm giác gì?”

Vừa nói mắt vừa liếc nhìn xung quanh, giống như chỉ thuận miệng hỏi, thật ra căn bản cũng không để ý.

Nhưng Vệ Cung Huyền làm sao không biết cô, cô ý muốn đùa giỡn, cười hân một cái:

“Nói bậy gì đó, có thể có cảm giác gì, muốn đánh cô ta có tính hay không?”

Nhưng Nguyễn Mộng hôm nay giống như muốn cố ý bới móc:

“Đều nói đánh là thương mắng là yêu, anh thương cô ấy à?”

Vệ Cung Huyền thoáng nhú mồm, anh nghĩ nghĩ, tiếp tục ôm vợ con đi về phía trước, trong lúc đó không nói chuyện nữa.

Nguyễn Mộng ôm con trai ngoan ngoãn ngồi ở phía sau, trong lòng uất ức muốn chết. Ai biết đi nửa đường xe đột nhiên dừng lại, cô sợ hết hồn.

Thấy Vệ Cung Huyền cầm bóp da xuống xe vào siêu thị, mấy phút sau trở ra trên tay cầm một túi nhựa màu trắng và một hộp bánh quy gói nhỏ.

Nguyễn Mộng không thích ăn bánh quy, nhưng Vệ Tiểu Bảo thích, bé răng dù nhỏ nhưng cũng dài rồi, tuy còn chưa chắc lắm, lúc không có chuyện gì làm thường tìm một ít bánh bích quy cho bé gặm gặm.

Nguyễn Mộng vừa thấy mình không có phần, càng thêm uất ức, chu môi không để ý tới người nào đó.

Vệ Cung Huyền đem cái túi ném cho cô, Nguyễn Mộng theo bản năng bắt lấy, mở ra vừa nhìn, cả khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt đỏ hồng:

“Anh, anh mua cái này làm gì?!”

“Dùng.”

Vệ đại thần trả lời như chuyện đương nhiên, xoay chìa khóa đạp chân ga.

“Không có kích thích của anh, loại này nhỏ hơn một chút, mang không biết thoải mái không.”

Anh rất tự nhiên nói, giống như bên trong túi không phải là Durex, mà là kẹo cao su.

Nguyễn Mộng đỏ mặt, vội vàng đem túi nhét vào, lại phát hiện trong túi trừ mấy hộp áo mưa ra, còn có một túi sôcôla.

Cánh môi đỏ thắm nở nụ cười ngọt ngào, Vệ Cung Huyền nhìn vào kính chiếu hậu thấy được, bất đắc dĩ lắc đầu một cái, cũng cười theo.

Vệ Tiểu Bảo rất cuộc vẫn là đứa bé, dù đặc biệt hiếu động, chơi một ngày cũng mệt mỏi, bé buổi trưa không ngủ đủ giấc, ở trên xe gặm bánh quy, gặm mấy phút đã ngủ mất rồi.

Lúc xuống xe Nguyễn Mộng cẩn thận từng li từng tí ôm bé vào lòng, bọn họ bây giờ đang ở ngôi nhà trong khu thượng lưu trung tâm thành phố, an ninh rất tốt, mỗi căn nhà đều độc lập, cách nhau rất xa.

Nguyễn Mộng không thích nhà quá lớn, Vệ Cung Huyền đã đổi một căn khác nhỏ hơn ít phòng một chút, ngoại trừ phòng khách, thư phòng, phòng ngủ, phòng trẻ em vân vân, ở ngoài không có phòng nào dư thừa.

Thả con trai trên giường lớn, bé ngủ thật say, Nguyễn Mộng cũng không nỡ đánh thức bé, rón rén thay áo ngủ cho bé, đang muốn lấy áo ngủ của mình đi tắm, vừa quay đầu lại liền ngã nhào về phía trước, hơi thở mập mờ trong nháy mắt vây quanh cô:

“Bảo bối ngoan, không bằng chúng ta thử nhìn cái này, xem một chút cậu em của anh có thể dùng không, như thế nào?”

Nhìn đại thần trong tay quơ hộp Durex, Nguyễn Mộng lời lẽ chính nghĩa cự tuyệt:

“Không cần.”

“Không cần cũng phải cần.”

Anh chỉ là thông báo một tiếng, cũng không phải hỏi ý kiến của cô. Vệ Cung Huyền nhún nhún vai, luống loát mở hộp, lấy ra một áo mưa đã xé mở, đưa vào tay Nguyễn Mộng:

“Giúp anh mang.”

Làm gì, làm gì có người không biết xấu hổ như vậy!

Nguyễn Mộng đỏ bừng mặt, mắt liếc nhìn xung quanh, không chịu nhìn Vệ Cung Huyền.

Bộ dáng nhỏ nhắn thật đáng yêu, Vệ Cung Huyền không nhịn được cúi đầu hướng về phía khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hôn rồi lại gặm.

Nguyễn Mộng muốn hét chói tai, nhưng lại bận tâm con trai đang ngủ say ngáy khò khò giống như heo nhỏ, kìm nén khó chịu vô cùng, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là chớp mắt to cầu xin tha thứ:

“Em mang, em mang được chưa!”

Che bụng nhỏ ở dưới thân anh lăn qua lăn lại, cười đến đau bụng.

“Anh bại hoại, chỉ biết khi dễ em.”

“Em là bà xã anh, không khi dễ em thì khi dễ người nào?”

Cố định thân thể nhỏ bé đang lăn qua lăn lại, sau đó cắn lên cái mũi nhỏ ngao nghễ ưỡn lên, trong miệng không ngừng thúc giục:

“Bảo bối ngoan, mau giúp anh mang, em đồng ý rồi đó.”

Nguyễn Mộng rất muốn làm bộ như không nghe thấy gì cả, nhưng Vệ Cung Huyền sao có thể dễ dàng tha người?

Cô rụt hạ thân, cúi lỗ mũi đáng thương đang trong miệng anh, tay nhỏ bé run rẩy từ trên tay anh nhận lấy áo mưa thật mỏng, run rẩy đưa xuống phía dưới hông anh:

“Anh Anh cởi quần ngủ ra.”

Nghe vậy, Vệ Cung Huyền dĩ nhiên sẽ tuân theo.

Anh lưu loát cởi quần ngủ của mình, nhìn bà xã phía dưới khuôn mặt nhỏ nhắn càng ngày càng hồng, trong lòng cũng càng ngày càng mong đợi.

Nào biết tiểu hủ hồng bên dưới lại nhân cơ hội cô giúp anh mang bao, mặt thẹn thùng muốn anh đứng dậy.

Dưới tình huống này anh đương nhiên sẽ không suy nghĩ nhiều, bà xã lại thật thẳng thắn biết điều, vì vậy anh nghe lời đứng lên, thả người ra, tiểu xấu xa đưa áo mưa hướng đến lỗ mũi anh, sau đó nhanh như bay nhảy xuống giường, ngay cả dép cũng không mang chạy về phía cửa phòng ngủ trốn.

Anh sừng sốt một chút, đuổi theo thì đã quá chậm, anh dựa cửa thư phòng, lắc đầu cười khổ, gõ cánh cửa, hỏi:

“Bảo bối ngoan, em tốt nhất ra đây nhanh lên, nếu không đừng trách ông xã không khách khí.”

Bên trong truyền đến giọng nói Nguyễn Mộng mang theo nụ cười:

“Em không ra, anh luôn thích khi dễ người ta, còn muốn em giúp anh mang vật kia, tối hôm nay em muốn ngủ ở thư phòng, anh đi ngủ với con trai đi.”

Nói xong, bên trong truyền đến âm thanh khóa cửa. Vệ Cung Huyền nghe, vừa bực mình vừa buồn cười, nha đầu này thật cho là cô chạy vào thư phòng anh sẽ bắt không được cô? Chẳng lẽ cô có thể tránh bên trong cả đời?

“Bảo bối ngoan, em ngày mai cũng không ra sao?”

“Ai cần anh lo, anh nếu như không bắt em mang cho anh, lại đảm bảo tuyệt đối không tìm em phiền toái, em liền đi ra ngoài.”

Cò kè mặc cả, anh là loại người có thể để cho người khác chiếm tiện nghi của mình sao?

Vệ Cung Huyền cười khê, xoay người rồi đi.

Nguyễn Mộng ở bên trong đặt tay trên cửa nghe một lúc lâu, bên ngoài không có động tĩnh có chút hoảng hốt, rồi lại cảm thấy đây nhất định là quỷ kế của Vệ đại thần.

Kiếp trước cô không biết, nhưng sau khi sống lại hiểu biết thêm rất nhiều.

Lần đó không phải bị lừa gạt xương cốt cũng không còn sao. Nhưng cô đứng bên cánh cửa nghe nửa ngày, bên ngoài vẫn không có động tĩnh, cô không nhịn được, len lén hé hé mở ra, phát hiện bốn phía thật không có ai.

Rất kỳ quái... Nhưng để cẩn thận đạt được mục đích, Nguyễn Mộng lập tức lại lui vào gian phòng, khóa trái cửa, bởi vì cô có thói quen đi tới chỗ nào thì ngồi chỗ đó, cho nên Vệ Cung Huyền xung quanh nhà đều đặt một tấm nệm êm hoặc giường.

Bởi vì cô thích ở nơi này ngủ trưa, cho nên nệm trong thư phòng đặc biệt lớn đặc biệt mềm, mặc dù không bằng giường lớn trong phòng ngủ, nhưng cô ngủ cũng thoải mái.

Bất quá đang chuẩn bị ngủ, cửa thư phòng lại đột nhiên bị mở ra! Nguyễn Mộng sợ hết hồn, quay đầu nhìn lên, ngay sau đó kinh ngạc há to mồm:

“Anh Làm sao anh vào được?”

“Bảo bối ngoan, không phải anh đã nói với em, em là tiểu ngu ngốc, quên trong nhà còn có chìa khóa dự phòng sao?”

Vệ Cung Huyền cười không dứt lắc lắc chùm chìa khóa trên tay, sau đó vứt xuống một bên.

“Anh vừa rồi đi xuống phòng khách lấy chìa khóa, không phải đang suy nghĩ biện pháp lừa em”

Nguyễn Mộng tức giận bĩu môi, ỏ xung quanh bàn đọc sách cùng anh đuổi bắt vòng quang:

“Ai bảo anh trước kia luôn gạt em, có thể trách em sao?”

“Anh không trách em, bảo bối ngoan.”

Vệ Cung Huyền cười càng vui vẻ thần sắc trên mặt vô cùng dịu dàng, bộ dạng giống như vô cùng thành khẩn, nhưng Nguyễn Mộng nhìn một cái cũng biết anh đây một bụng quỷ kế.

“Ngoan ngoãn tới đây, anh sẽ không so đo.”

Mơ đi, cô không ngốc, làm gì có chuyện đưa tới cửa cho người khác khi dễ.

Hai người chạy quanh bàn đọc sách bốn năm vòng, Nguyễn Mộng cảm thấy tiếp tục như vậy không phải biện pháp, nghĩ lại chiêu cũ chạy về phía cửa, ai biết Vệ Cung Huyền vẫn luôn chú ý động tác của cô, thừa dịp lúc cô chạy qua trước mặt mình, một phát bắt được cổ tay của cô, cười híp mắt kéo người vào lòng, nói:

“Em nghĩ mình có thể chạy thoát?”

“Em đây gọi là không khuất phục!”

Nguyễn Mộng dùng sức giãy giụa, phồng má giận cực kỳ, bị vũ lực trấn áp nhấn ngã trên tấm nệm, cán cánh môi hồng nhuận của cô, đầu lưỡi linh xảo liếm hàm răng xinh đẹp của cô, cười thật xấu xa:

“Dạ dạ dạ, bất khuất, bà xã anh bảo bối ngoan thông minh nhất, bất khuất nhất.”

Môi mỏng không nhịn được cười nâng lên, cảm thấy bảo bối ngoan của mình thật là càng nhìn càng ngoan càng đáng yêu, hận không thể cắn cô vài miếng rồi nuốt vào trong bụng ăn luôn.

Lời này vừa nghe cũng biết không thành thật, Nguyễn Mộng biết mình rơi vào trong tay anh nhất định là lạnh ít dữ nhiều.

Cô không phải chưa từng bị anh lừa gạt khi dễ, cũng không phải chưa từng giãy giụa chạy trốn, nhưng cũng chưa có lần nào thành công, cuối cùng cũng bị anh bắt được, khi dễ hoàn toàn.

Thức thời hiện tại cầu xin tha thứ, chiêu này cô cũng học được đến quen thuộc:

“Ông xã, người ta biết sai rồi. . ., anh đừng tức giận, ai bảo anh muốn em giúp anh mang cái đó chứ! Người ta sẽ xấu hổ, anh cũng không phải không biết.”

Nói xong còn làm khuôn mặt nhỏ nhắn ra vẻ thẹn thùng.

“Đáng ghét, người ta rất xấu hổ.”

Nhìn tiểu hủ hồng ở trước mặt mình giả bộ vô tội giả bộ đáng thương, Vệ Cung Huyền trong lòng vừa tức vừa buồn cười, biểu hiện giống như anh chính là kẻ hay thích bắt nạt người khác.

“Không trách em”

Anh không so đo với cô, tiểu hủ hồng này cũng không phải lần đầu tiên cầu xin tha thứ, không chừng hiện tại trong lòng còn đang có chú ý xấu gì nữa, không biết chừng anh vừa buông tay người liền chạy mất.

“Định ăn hết anh phải không, có phải hay không, hả?”

Cọ lỗ mũi vào cái mũi nhỏ của cô.

“Mỗi một lần bị bắt lại học mèo nhỏ kêu to, thật coi anh như đứa ngốc.”

Tiểu hươu hồng này chính là không nhớ lâu, biết rất rõ rằng mỗi lần bị bắt sẽ bị làm đến kêu gào cầu xin tha thứ, cố tình lại mỗi lần cũng không bỏ ý định, nhất định phải chạy trốn.

Nguyễn Mộng nháy đôi mắt to, tròn mắt xinh đẹp nhanh như chớp đảo xung quanh, y như Vệ Tiểu Bảo, vừa nhìn đã biết bụng đầy ý xấu.

Vệ Cung Huyền trong lòng buồn cười, anh thích xem bộ dạng cô cổ quái tinh linh, đáng yêu chết được.

“Người ta nào có, ông xã tốt, đừng kêu em giúp anh mạng được không, chính anh tự mạng.”

Nói xong ở dưới thân anh lắc lắc thân thể nhỏ bé, cho anh đốt lửa.

Vệ Cung Huyền bị cô uốn éo khó nhìn không nhìn được, rống lên quái dị, ôm cô ngã lên nệm, thật may tấm nệm khá lớn, nếu không sao chịu đựng được anh – một người đàn ông to cao 1m85.

Vô cùng gấp gáp mang mũ, trực tiếp tách hai chân bà xã, thô lỗ vọt vào, ở thư phòng Nguyễn Mộng cũng không cần chịu đựng, rên rỉ đặc biệt mềm mại đáng yêu.

Nghe được Vệ Cung Huyền dưới thân càng phát dục hòa. Anh thở hổn hển, cắn nửa bên ngực Nguyễn Mộng lộ ra bên ngoài:

“Em người phụ nữ xấu xa này, kêu dễ nghe như vậy làm cái gì?”

Nguyễn Mộng uất ức, ngậm miệng không nói lời nào, nhưng anh ở eo nhạy cảm

của cô nhẹ nhàng bấm...

“A a..., anh mới là người xấu, không được bấm người ta!”

Chỉ biết đánh lén, một chút cũng không biết nhường cô.

Anh thế nào không nhường nhịn cô, người phụ nữ xấu xa này luôn ý anh cung chiều cô, ác nhân cáo trạng trước.

Vệ Cung Huyền càng làm càng hưng phấn, Nguyễn Mộng phía dưới rất khô, nhạy cảm vô cùng, mặc dù thời điểm mới vừa bị xô xuyến khó tránh khỏi có chút khô ráp, nhưng cô đã sớm động tình, nước chảy ra vô cùng nhiều, phía dưới tấm nệm cũng đã thấm ướt, giờ phút này đang ôm cổ anh hừ hừ, eo nhỏ uốn qua uốn lại, giống như không chịu nổi anh tiến công.

Vệ Cung Huyền mất đều đồ rực, anh có lúc ân ái sẽ không nhẹ không nặng, một chút cũng không giống anh bình thường bộ dạng mặt than.

Nguyễn Mộng cũng biết anh kích thích vô cùng, trên người cô quần áo còn chưa có cởi xuống, vai hơi lộ ra, hai chân bị tách ra thật lớn, quần lót đáng thương sớm không biết bị ném nơi nào, giờ phút này đang bị anh chiếm lấy.

Bộ ngực trắng nõn đầy đặn chỉ hiện ra một nửa, đỉnh hồng mai kiều diễm gượng gượng vô cùng.

Vệ Cung Huyền càng nhìn càng cảm thấy cứng rắn không chịu được, anh vốn là thiên phú dị bẩm, sức lực đặc biệt bền bỉ, hơn nữa bình thường rèn luyện thân thể cũng không gián đoạn bỏ bữa nào, mỗi một cái hạ xuống rất có lực.

Hiện tại dùng mũ, sức lực càng thêm bền bỉ lợi hại, làm một canh giờ cũng chưa bắn ra, nhưng Nguyễn Mộng không chịu nổi, cô rầm rì cầu xin tha thứ, vừa vui thích vừa kịch liệt, đối với cô mà nói thật sự là quá kích thích.

Bạn đang đọc truyện *Sự Huyền Diệu Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: chương 48

Sau một phen tận hưởng, Vệ Cung Huyền ôm Nguyễn Mộng lật người lại, phía dưới vẫn còn cứng rắn, Nguyễn Mộng sợ anh vẫn còn muốn nữa, vội vàng giả bộ đau bụng, đòi đi toilet.

Vệ Cung Huyền không có cách nào khác, cô gái nhỏ trong lòng nháo không ngừng, vội vàng dừng lại thả người, chờ Nguyễn Mộng từ toilet ôm bụng đi ra, anh một phát lại kéo người vào lòng, hỏi:

“Còn đau không?”

“Đau, đặc biệt đau, đau chết mất.”

Đề gia tăng thêm mức độ tin cậy của mình, Nguyễn Mộng cố rơi vài giọt nước mắt, thành công đổi lấy được sự tin tưởng của Vệ Cung Huyền.

Trên bàn sách còn ném mấy cái áo mưa chưa kịp dùng. Lần này đối với Vệ Cung Huyền là vô cùng đáng tiếc.

Ôm bà xã trở về phòng ngủ, Vệ Tiểu Bảo đã sớm ngủ giấc o o, tay chân dang rộng, cả người hiện lên hình chữ đại – hình người nằm dang tay chân.

Nguyễn Mộng nhìn bộ dáng nhỏ đáng yêu, nhìn không được nhẹ nhàng nựng nựng khuôn mặt nhỏ nhắn béo mập càng xem càng thấy trắng nõn này.

Trong giấc mộng Vệ Tiểu Bảo tựa hồ nhận ra có người đang bám mặt mình, rầm rì hai tiếng lật người, thân thể nhỏ bé tròn vo mập mập giống như con sâu mập, không thể nói hết sự đáng yêu đó.

Nguyễn Mộng cũng mệt mỏi, cô cùng Vệ Cung Huyền ở trong thư phòng tiêu tốn gần hai giờ, trừ chân mềm nhũn, xương sống thất lưng đều đau nhức, toàn thân cao thấp không nơi nào không giống như bị tháo ra gắn lại.

Rúc vào trong ngực Vệ Cung Huyền, cô nhắm mắt lại không lâu sau liền vào mộng đẹp, chỉ còn lại một mình đại thần nhìn hạ thân cứng rắn liên thờ dài.

Anh không phải đùa ngốc, dĩ nhiên biết là Nguyễn Mộng giả bộ, mỗi lần đều sợ anh làm nhiều làm lâu thì lại chỗ này đau chỗ đó đau, hết lần này đến lần khác anh giả như bị lừa gạt.

Hai tay ôm người trong ngực, nhắm mắt lại ngủ theo cô.

Sáng ngày thứ hai Nguyễn Mộng là người đầu tiên tỉnh lại, cô ngáp một cái dụi mắt, sau lưng vẫn là nhiệt độ đàn ông ấm áp.

Tiếng phun bong bóng chỉ chi truyền đến, cô ngẩng đầu nhìn lên. Vệ Tiểu Bảo đang mở to đôi mắt cười với cô, cái miệng nhỏ nhắn chặc chặc không ngừng, thấy cô tỉnh, không ngừng gọi “Tê tê”.

Rời giường, Nguyễn Mộng đánh răng rửa mặt xong, đang chuẩn bị cầm khăn lông, bất chợt bị ôm lấy từ phía sau, bộ ngực sữa đề không nhẹ nhàng bị bám một cái, cô nhảy cảm nghĩ tới kích tình cao trào tới hôm qua, cả người thiếu chút nữa đã mềm nhũn.

Vệ Cung Huyền găm cổ của cô, nói:

“Hôm nay muốn ăn gì?”

Nguyễn Mộng sợ nhột, rụt cổ một cái, vội vàng lau mặt sạch sẽ, từ trong ngực anh xoay người, sau đó bị anh ôm đến ngồi trên bồn rửa mặt.

Cô toàn thân cao thấp cũng chỉ có một cái áo sơ mi trắng của Vệ Cung Huyền, phía dưới trống không, mặc dù trong phòng có bật điều hòa, nhưng mộng trần ngòi trên gạch lạnh vẫn khiến cho toàn thân run run.

Vệ Cung Huyền ngón tay không an phận, từ cái mộng trượt đến giữa hai chân, cười xấu xa cắn lỗ tai cô:

“Đây là cái gì, dính dính trơn trượt, hả?”

Đầu ngón tay vuốt ve hai mảnh thịt khép chặt, sau đó tách chúng ra, từng chút từng chút di động.

Nguyễn Mộng tựa vào vai anh rên rỉ, đàn ông buổi sáng dễ bị kích động nhất, hơn nữa vợ mình còn mặc y phục của mình, trông không chổng mông lên đối diện mình, cái loại mê hoặc đó, thật là không cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung, không muốn khẳng định không phải là đàn ông.

“Đừng có sờ ...”

Sáng sớm, chỉ biết động dục.

Nguyễn Mộng ngồi trên bồn rửa mặt, cả người nhạy cảm co rút, áo sơ mi trắng cô mặc rất ngắn, lộ ra một nửa bắp đùi trắng như tuyết, vì không có đồ lót, phía trên ửng đỏ, phía dưới bóng đen hoà lẫn, câu dẫn chết người.

Hiện tại bị Vệ Cung Huyền ôm ngồi như vậy, hai chân bị tách ra, anh chen vào giữa, cảm giác không an toàn càng gia tăng.

“Thật nhiều nước...”

Vệ Cung Huyền bộ dạng ní non giống như phát hiện ra vùng đất mới, hai phiến thịt vô cùng trơn trượt, từ từ tách ra, kẹp ngón tay anh chặt vô cùng.

“Bảo bối ngoan thật là làm bằng nước.”

Nhận thấy được có ngón tay duỗi vào, Nguyễn Mộng miệng hơi mở cắn đầu vai Vệ Cung Huyền, chân mày khẽ nhướng lên, ngón tay anh co rúm tốc độ gia tăng.

Nguyễn Mộng nhay cảm cực độ, mắt thấy sắp cao triều, Vệ Cung Huyền liền thừa cơ hội này, kéo quần ngủ của mình xuống, lộ ra dục vọng đã sớm sung phòng khó nhịn, một phát tiến công, thẳng tấp vào chỗ sâu nhất...

Nguyễn Mộng an vị ở trên bồn rửa mặt mặc cho người ta khi dễ, trong nhà rất an tĩnh, cho nên phía dưới phát ra tiếng nước chảy liền đặc biệt rõ ràng, mặt cô hồng không thể tưởng tượng, còn phải chịu đựng, sợ phát ra thanh âm kỳ quái bị Vệ Tiểu Bảo nghe được.

Nhóc con kia hiện tại đã đi được, cửa phòng tắm cũng còn chưa đóng

Vệ Cung Huyền liền tiếp tục động tác, chừng 20 phút mới giao nộp vũ khí, sau đó Nguyễn Mộng nằm trong ngực anh không ngừng thờ dốc, vất vả mới trở lại bình thường một chút, nắm tay lại đánh vào vai anh yếu ớt, một chút hơi sức cũng không có:

“Anh bại hoại, không phải nói muốn dùng mũ sao?”

Đang hôn bị bà xã đánh một cái, Vệ đại thần rất uất ức, vừa hôn cô vừa nói:

“Ai kêu em sáng sớm liền câu dẫn anh.”

Nguyễn Mộng nổi đóa, bị ác nhân cáo trạng trước rồi, cô không còn chỗ để nói rõ lý lẽ.

“Em thế nào câu dẫn anh, rõ ràng là anh tâm thuật bất chính, rắp tâm hại người, em mặt cũng chưa rửa xong, đã khi dễ người ta.”

So tài tranh luận với Vệ Cung Huyền, Nguyễn Mộng thật là mứa riu qua mắt thợ không biết sống chết.

“Lại còn không câu dẫn anh? Không câu dẫn anh em mặc áo của anh làm gì?”

“Cái đó là...”

Bởi vì tối hôm qua có người cời áo ngủ cô ra rồi ném hết đi đâu không biết!

“Mặc áo của anh coi như xong, còn cố ý không cài hết nút áo, em nhìn lại xem.”

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng nắn bóp bộ ngực no đủ của cô, nút áo sơ mi Nguyễn Mộng chỉ cài bốn cái phía dưới, lộ ra khe rãnh thật sâu giữa hai vú.

“Còn có nơi này, cái mông nhỏ vênh cao như vậy, ngay cả quần lót cũng không mặc, không phải tìm người khi dễ sao?”

Anh lúc rửa mặt không vênh mông lên sao?

Nguyễn Mộng cảm giác mình đúng là tú tài gặp binh, có lý nhưng không nói lại anh.

Phải, cô nói không lại còn tránh không khỏi sao?

Lập tức muốn nhảy xuống từ trên bồn rửa mặt, ai ngờ cô đã đánh giá cao bản thân, lúc này bị khi dễ hai chân đã nhũn ra, nếu không phải đại thần tay mát lạnh ôm cô, không chừng liền ngã đập mặt xuống rồi.

“Buông em ra, em không đề ý anh nữa.”

“Em không đề ý anh, nhưng anh đề ý em.”

Ôm bà xã lên, tay lại duỗi xuống phía dưới của cô, Nguyễn Mộng bị hù sợ, cho là anh lại muốn làm, nhìn anh cầm khăn lông ướt vắt khô mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn xấu hổ muốn tự mình xử lý. Bị Vệ Cung Huyền cự tuyệt, cuối cùng không còn cách nào, cô đành nhắm mắt lại.

Lau sạch sẽ xong, cô nhào người khỏi ngực anh, muốn đi ra ngoài, bị Vệ Cung Huyền vỗ mông, trợn mắt nhìn anh, Vệ Cung Huyền cười khế, cầm bàn chải đánh răng bóp kem, Nguyễn Mộng nhìn anh ngay cả đánh răng cũng là bộ dáng ưu nhã tự đắc như vậy, trong lòng rất bất mãn.

“Tại sao luôn dùng bàn chải đánh răng của em, anh cũng có mà.”

Cô đã mua cho anh không biết bao nhiêu lần, nhưng người này, luôn len lén dùng đồ của cô.

Thật là không vệ sinh.

Vệ Cung Huyền buông cái ly, đi xuống, ‘đại hòa’ giữa hai chân của anh hướng về phía cô lắc lắc, ngụ ý còn nói nhảm nữa thì sẽ chính chết cô ngay tại chỗ này.

Nguyễn Mộng sợ hãi vội vàng chạy đi còn mở lớn cửa phòng tắm.

Lúc cô đi ra ngoài, Vệ Tiểu Bảo đang ôm con gấu bông nhỏ ở trên giường lăn qua lăn lại.

Nguyễn Mộng thừa dịp vội vàng thay quần áo, kết quả mới mặc xong thì nghe ‘phịch’ một tiếng, thì ra là Tiểu Bảo từ trên giường không cẩn thận lăn

xuống. (o.O!)

Nhưng Vệ Tiểu Bảo là một bảo bảo kiên cường, bé lại không khóc, chỉ mở to đôi mắt, từ từ bò dậy, tay nhỏ bé nắm cái giường, ra sức bò lên.

Giường trong phòng ngủ mặc dù không cao, nhưng khẳng định cũng không thấp. Ít nhất là so với chiều cao Vệ Tiểu Bảo, không chênh lệch nhau lắm, bé con chỉ có thể với với tay, muốn bò lên cũng không dễ dàng.

Bé bò một lúc lâu cũng không được, đôi chân ngắn nhỏ, trên mặt đất đập qua lại, giống như một con sâu nhỏ béo mập, uốn qua uốn lại, làm thế nào cũng không bò lên được.

Nguyễn Mộng nhin không được cười to, cô vội vàng đi gõ cửa phòng tắm để đại thần ra ngoài nhìn xem.

Trên thế giới này còn có cha mẹ nào hư hỏng như vậy, cùng nhau đứng nhìn con mình như vậy còn không giúp một tay.

Nguyễn Mộng cười đến chảy cả nước mắt, vui trong ngực Vệ Cung Huyền thiếu chút nữa không gượng dậy nổi.

Vệ Cung Huyền cũng không nhin được, cảm thấy buồn cười, thuận tay giúp Nguyễn Mộng cài lại áo lót, sau đó vỗ vỗ cái mông mềm mại căng tròn của cô:

“Mặc ít quá!”

Nguyễn Mộng vừa cười vừa tranh thủ trả lời anh:

“Nào có.”

Đứng lên bế con trai lên giường, ý bảo Vệ Cung Huyền lấy quần áo con, nhưng vừa lột áo ngủ của Vệ Tiểu Bảo ra, nhóc con béo mập núc ních lăn đến bên kia đầu giường, chân ngắn nhỏ duỗi trong không trung đập qua lại, trần truồng cũng không quan tâm.

Nguyễn Mộng dở khóc dở cười, vội vàng bắt bé lại, nhờ sự giúp đỡ của đại thần mặc quần áo cho bé.

Ba bữa cơm nhà họ đều do Vệ đại thần tự thân vận động, nhưng lâu lâu cũng thay đổi khẩu vị đi ra ngoài ăn.

Sáng sớm hôm nay Nguyễn Mộng rất muốn uống sữa đậu nành, bánh nướng, bánh tiêu bên ngoài làm. Vừa nghĩ như thế, nước miếng cô đã muốn chảy xuống, ôm cánh tay Vệ Cung Huyền năn nỉ đủ kiểu.

Vì thân thể mẹ con bọn họ, đại thần bình thường không cho phép ăn ở ngoài, nhất là quán ven đường. Nhưng không chịu được Nguyễn Mộng ngon ngọt năn nỉ, hơn nữa hứa hẹn buổi tối mặc cho anh xử trí, Vệ Cung Huyền thỉnh thoảng cũng sẽ đồng ý chuyện này một hai lần.

Thật ra Nguyễn Mộng căn bản lúc trước không yếu ớt như vậy, đều do Vệ Cung Huyền cưng chiều mà thành.

Cô lúc trước học đại học, mặc dù rất gần nhà, nhưng vẫn thường ăn cơm bên ngoài. Cỗ vịt nướng chao, bánh nướng, cái gì cũng từng ăn rồi, cũng không thấy chỗ nào không tốt, đôi khi ăn cũng đau bao tử.

Sau kết hôn với Vệ Cung Huyền, cô đều tự mình xuống bếp, không ăn quán ven đường nữa. Kể đó lại được anh cưng chiều tận trời, sơn hào hải vị cái gì cũng có, ngược lại các món ăn yêu thích ven đường muốn ăn lại không được.

Hè sắp đến, trên đường, các mỹ nữ cũng bắt đầu ăn mặc nóng bỏng, thành phố chỗ bọn họ ở nhiệt độ cũng rất cao, mùa đông cũng không thấy lạnh.

Cuộc sống ở thành phố này nhịp sống rất nhanh, kinh tế phát triển nhanh chóng, từ sáng đến tối, có tiếng là ‘Thành phố không ngủ’.

Khu phố phía sau Vệ thị nổi tiếng nhiều quán ăn tập nập đa dạng, ở đó, các món ăn khắp cả nước đều có. Không ít nhân viên Vệ thị thà rằng ít ăn ở phòng ăn nhân viên công ty một bữa, cũng muốn tự mình móc tiền túi ăn no một lần ở phố quà vặt.

Ba người Vệ gia dáng dấp đều chói mắt, đứng trong đám người giống như hạc đứng trong bầy gà. Lúc này vừa là thời điểm mọi người ăn điểm tâm, không ít nhân viên nhận ra bọn họ, nhưng lại không có bất kỳ người nào dám đi lên chào hỏi.

Vệ Tiểu Bảo vừa thấy ăn ngon, mắt to tỏa sáng lấp lánh, cái miệng nhỏ nhắn mở thật to, khoe miệng còn có nước trong suốt đọng lại. Nguyễn Mộng vì heo nhỏ nhà

mình cảm thấy rất xấu hổ, nhưng kỳ thật... Cô cũng rất muốn rất muốn rất muốn ăn!

Cô dùng cặp mắt long lanh của mình nhìn Vệ Cung Huyền, chờ đợi anh có thể nghe được tiếng lòng của mình, tự giác hỏi mình muốn ăn cái gì.

A, nếu anh hỏi, mình nên nói cái gì cho phải đây? Bánh nướng trứng gà, bánh mì nướng, bắp nấu, chân gà kho... A a a, tất cả đều muốn ăn, làm thế nào đây?

Nhưng mắt thấy ông xã nhà mình trực tiếp vào tiệm cháo gọi ba chén cháo và vài món ăn sáng, Nguyễn Mộng nóng nảy:

“A Huyền... Em, em không muốn ăn những thứ này mà.”

“Ăn cái này đi.”

Vệ Cung Huyền nhàn nhạt đáp, mắt mang theo chút buồn bực, theo anh thấy, thức ăn bên ngoài rất không vệ sinh, tiệm cháo nhà này xem ra cũng sạch sẽ được một chút.

“Không cần, người ta không muốn ăn cái này!”

Nguyễn Mộng ngồi xuống, ôm con trai chu mỏ hờn dỗi.

“Người ta muốn ăn món khác.”

Cô ngáy người nhìn một quán mì thịt bò cách đó không xa.

“Mới sáng sớm ăn cay như vậy không tốt, ngoan, mau ăn đi.”

Ôm lấy con trai trong lòng cô, tay đưa thìa một vòng quanh miệng bát, dịu dàng đưa cho bé con cái thìa nhỏ, để cho bé tự mình ăn.

Cái giọng dỗ trẻ con đó... Nguyễn Mộng bĩu môi, từng ngậm từng ngậm đưa cháo vào miệng ăn, tất cả không vui đều viết ở trên mặt.

Vệ Cung Huyền nhìn buồn cười, siết chặt khuôn mặt nhỏ nhắn, nói:

“Ăn cháo trước, xong em muốn ăn gì anh cũng mua cho, nhưng chỉ cho ăn một chút xíu, không được ăn nhiều, lại càng không cho phép ăn vạ làm nũng, biết chưa?”

Nguyễn Mộng cười nheo mắt, ra sức gạt đầu.

“Được!”

Ăn cháo xong, Nguyễn Mộng bắt Vệ Cung Huyền mua cho mình một đồng lớn đồ ăn vặt xách tới công ty, đúng lúc gặp Ôn Dư Thừa ở cửa toà nhà.

Người kia đang theo sát các nhân viên nữ của công ty chào buổi sáng, thấy mấy người nhà Nguyễn Mộng tới, mắt tinh ý liếc đồng đồ ăn trên tay Vệ Cung Huyền, con ngươi sáng lên, liền giúp một tay đỡ Vệ Tiểu Bảo trong lòng Nguyễn Mộng, mặt dày mày dạn theo tới phòng Tổng tài.

Thấy Vệ Cung Huyền tiện tay để một ít bọc đồ ăn trên bàn, lập tức ném Vệ Tiểu Bảo xuống đất.

Nhóc con từng bước chân ngần ngừ chạy về phía Nguyễn Mộng, Nguyễn Mộng không có cách nào khác chỉ có thể ở tại chỗ chờ con trai đi tới.

Ai biết vừa quay đầu đã thấy Ôn Dư Thừa kia ôm tất cả ăn đi, tay còn đang lau chùi dầu mỡ trên quần!

Cô tức chết mất thôi, nước mắt cũng muốn chực trào rơi ra, chính mình hao binh tổn tướng nhịn nhục ký kết hiệp ước nhượng đất không bình đẳng kia mới được đại thần cho phép mua đồ ăn vặt.

Người kia tiền bạc cái gì cũng không bỏ ra liền trộm đồ ăn đi, người buổi tối bị lấn qua lấn lại giày vò đến chết đi sống lại cũng không phải là anh ta?

Cấn chặt răng, Nguyễn Mộng thả con trai trên ghế sa lon, giống như đầu tên lửa lao ra ngoài, mục tiêu là giết cái người cướp cái ăn của người khác làm thú vui.

Hơn nữa còn chẳng biết xấu hổ – Ôn Dư Thừa, Ôn Phó tổng, đáng tiếc mới chạy không được mấy bước liền bị Vệ Cung Huyền 1 tay bắt được kéo vào trong ngực:

“Đi đâu?”

“Anh ấy giành đồ ăn của em!”

Nguyễn Mộng ra sức giãy dụa, mặt như có thâm thù đại hận.

“A Huyền, anh đi giúp em lấy lại được không?”

Mắt to tràn đầy mong đợi và sùng bái, đồ của cô bị người ta lấy, anh nhất định sẽ giúp cô, Ôn Dư Thừa nhất định sẽ chết rất thảm.

Nào đoán được Vệ Cung Huyền chỉ hơi hơi nhường mày.

“Lão Ôn khẳng định đã khóa trái cửa phòng làm việc, chờ anh bắt được cậu ta ra ngoài, cậu ta đã sớm ăn sạch.”

Thật ra thì trong lòng anh rất mừng, vốn là anh không thích Nguyễn Mộng ăn những thứ ngổn ngang gì đó bên ngoài.

Từ lúc lão Ôn đi theo, anh đã biết, người này nhất định là vì ăn mà tới, cho nên anh mới cố ý bỏ tất cả lên trên bàn, không giống như bình thường xách đến để ở bên trong.

Lão Ôn có thói quen giành đồ ăn với Bảo bối ngoan, lần này dĩ nhiên cũng không ngoại lệ, coi như anh tự móc tiền túi mời anh em ăn 1 bữa sáng.

Không có gì, chút tiền lẻ này anh cho cũng không sao.

“Ngonan, lần sau sẽ lại mua cho em.”

Nguyễn Mộng nghe xong, cảm thấy giọng điệu này rất không thích hợp.

Bình thường khi Ôn Dư Thừa giành đồ ăn vặt của cô ăn, đại thần đã sớm nhảy dựng lên đi đánh người, sao hôm nay lại bình thản như vậy?

Cô cũng không ngu ngốc, nghĩ một chút cũng biết anh cố ý, vì không muốn để cho mình, ăn quán ven đường, lập tức giận vô cùng.

Sao người này lại có thể gian trá như vậy? Anh không cho cô ăn thì thôi, cần gì đồng ý với cô để cô nói nhiều lời ngon tiếng ngọt như vậy, còn phải cam tâm tình nguyện để bị khi dễ?

Bị khi dễ coi như xong. ... Làm cho cô hi vọng rồi thất vọng mới là khó chịu nhất đấy!

Tay nhỏ bé đánh vào lồng ngực tinh trắng vài cái:

“Anh bại hoại, buông em ra!”

Mình cô đi cướp trở về! Đồ ăn bị cướp đi thì thôi, máu chó là buổi tối mình còn phải tiền mất tật mang bị khi dễ, cục tức này Nguyễn Mộng đánh chết cũng nuốt không trôi, dù là Ôn Dư Thừa đã ăn sạch, cô cũng muốn hung hăng đánh anh ta một trận mới hài lòng.

Vệ Cung Huyền bật cười, giữ tiểu móng vuốt đang có hình hung hãn.

“Không thả, em đánh không lại lão Ôn, đi tìm đường chết sao?”

“Không cần anh quan tâm!”

Đối với sự âm hiểm của anh, giờ phút này Nguyễn Mộng tràn đầy oán niệm, chu cái miệng nhỏ, Vệ Cung Huyền bị đau theo bản năng buông ra, cô liền nhân cơ hội nhảy ra ngoài, làm cái mặt quỷ xấu xí với anh.

“Em sẽ tìm anh ta tính sổ, xem anh ta có dám đánh trả hay không!”

Nói xong chạy tới cửa phòng làm việc, Vệ Tiểu Bảo thấy mẹ chạy ra ngoài, cũng lăm chằm đuổi theo, ai biết mẹ chạy quá nhanh, bé không đuổi kịp, miệng mếu máo, khóc lớn.

Vệ Cung Huyền vội vàng xách tiểu tổ tông này thả vào trong đồng hồ chơi, cho bé món đồ chơi, để cái núm vú cao su trong cái miệng nhỏ nhắn, lúc này mới trấn an tốt được bé con. ...

Lại nói, Nguyễn Mộng gõ cửa phòng làm việc Ôn Dư Thừa n lần, người ở bên trong cũng không lên tiếng trả lời, làm cô càng thêm buồn bực, hắc, cô thực sự muốn nổi giận.

Đến một con cừu nhỏ cũng phải nổi giận, lập tức đến phòng bảo vệ lấy chìa khóa dự phòng, phá cửa vào.

Vừa đi vào, người nào đó đang ngồi trước bàn làm việc từ từ ngẩng đầu lên, khóe miệng còn sót lại chút thức ăn, nhưng trên bàn ... các loại túi giấy trong hộp ... đều là rỗng tuếch.

Nguyễn Mộng tức chết, nhào qua bắt người vừa ăn uống no nê đánh cho tê người, vừa đánh vừa mắng:

“Ai kêu anh trộm đồ ăn của em, cho anh trộm, cho anh trộm này!”

Đánh Ôn Dư Thừa đến mức chạy trốn chết nhéch nhác cầu xin tha thứ:

“Đừng đánh mặt, đừng đánh vào mặt chứ!”

Rất may là tầng trên cùng chỉ có hai gian phòng làm việc, phòng thư ký cách rất xa, nếu không hình tượng Ôn Dư Thừa cất công xây dựng đã bị sụp đổ trong gang tấc rồi.

Không chỉ vậy, anh còn bị Nguyễn Mộng đánh cho chạy quanh bàn làm việc tìm chỗ trốn, vừa trốn vừa rất mất hình tượng cầu xin tha thứ:

“Đừng, đừng đánh, anh sẽ không trộm nữa, anh bảo đảm đây là lần cuối cùng!”

“Em tin anh em chính là thiếu não!”

Thuận tay cầm một gói dựa trên ghế sa lon ném qua, Ôn Dư Thừa nhanh chóng bắt được, Nguyễn Mộng thấy mình đánh không trúng, càng buồn bực, dậm chân, nói,

“Anh chạy một lần nữa xem.”

Ôn Dư Thừa quả nhiên ngoan ngoãn đứng lại, trong lòng suy nghĩ:

Chớ ý vào anh thích em liền khi dễ anh, chờ đến một ngày tiểu thiếu gia không còn yêu em, chắc chắn anh sẽ bắt em đến đây rồi hung hăng đánh cho một trận.

Nguyễn Mộng dậm trên trán anh dạy dỗ:

“Anh đã nói bao nhiêu lần cuối cùng hà, anh có biết để được ăn những món này em đã phải cầu xin A Huyền bao lâu không?

Anh rốt cuộc có nhân tính hay không, ngay cả đồ ăn của phụ nữ và trẻ con cũng giành? Đừng cho là em không biết, ngày đó anh trộm kẹo của Tiểu Bảo ăn, em đều nhìn thấy hết!”

Khụ, chuyện xấu bị lộ ra ngoài!

Ôn Dư Thừa giả vờ ho khan vài tiếng, đầu bị đâm chột lực càng ngày càng lớn, nha đầu chết tiệt kia một chút cũng không biết tôn trọng anh trai đẹp này, nói hết chuyện xấu anh làm ra, không biết chừa cho anh chút mặt mũi sao?

Mặc dù không có người ngoài, nhưng đối xử với anh như vậy có phải quá phận rồi không, dù gì anh cũng là Phó tổng. ... Lời như vậy, anh không thể không vận dụng tuyệt chiêu rồi. ...

Ngón út thon dài đưa lên, ngoáy lỗ mũi mấy cái, đưa tới trước mặt Nguyễn Mộng, khiến Nguyễn Mộng buồn nôn nhát chình là cái này, lập tức nhảy xa ra, run rẩy ngón tay chỉ:

“Anh anh anh, anh càng ngày càng không biết xấu hổ!”

“Người một nhà sao lại nói xấu hổ.”

Rút tờ khăn giấy xoa ngón út một chút, Ôn Dư Thừa cười ti tiện, thấy Nguyễn Mộng còn muốn đánh người, ngo ngoáy cái mũi.

“Còn muốn?”

Nguyễn Mộng buồn nôn thiếu chút nữa phun ra.

Không biết từ lúc nào, Ôn Dư Thừa biết cô đối với mấy loại nước mũi ráy tai đều rất ác cảm, từ đó liền biết cách làm thế nào đối phó cô, hơn nữa lần nào cũng chính xác.

Nguyễn Mộng luống cuống cực kỳ, cả người lập tức tránh xa Ôn Dư Thừa ít nhất ba mét.

Nhìn anh đi về phía mình, bị dọa sợ tới mức kêu to:

“Đừng đừng đừng tới đây, anh còn đi tới nữa em liền nói với A Huyền để cho anh ấy trừ tiền lương của anh!”

Thật đúng là chỉ có phụ nữ và tiểu nhân là khó nuôi, Ôn Dư Thừa nhún nhún vai,

“Anh đang định bồi thường em mà.”

“... Cho em tiền?”

Nguyễn Mộng nói thế nhưng cô cũng cảm thấy không có khả năng.

“Sao có thể thế!”

Quả nhiên....

“Em qua đây, cho em xem thứ này.”

Mắt to nheo lại, cảnh giác liếc về phía anh.

“Không có quỷ kế?”

“Anh là hạng người như vậy sao?”

Thấy nhân phẩm của mình bị coi thường, Ôn Dư Thừa tỏ vẻ bị tổn thương.

“Nếu không chúng ta kéo bất kì người quen biết nào hỏi một câu, anh Ôn thiếu trong lòng bọn họ là địa vị gì.”

“Anh thôi đi, chỉ biết lừa gạt mọi người.”

Nguyễn Mộng nói thầm, nhưng vẫn rất cẩn thận không tiếp xúc thân mật với tay người nào đó vừa mới ngoáy lỗ mũi.

Ôn Dư Thừa lấy điện thoại di động từ trong túi quần ra, mở một cái video.

Trong nháy mắt Nguyễn Mộng cũng nín thở, gương mặt liền đỏ bừng, nửa ngày không nói được một câu đầy đủ:

“Này này này, anh anh anh...”

Ở trong đó là video Cố Minh Tích và họ Vương kia vào đêm hôm trước!

Bạn đang đọc truyện *Sự Huyền Diệu Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: chương 49

Ôn Dư Thừa đuổi lưng một cái.

“Anh đã phải canh ở đó rất lâu, đầu giống như ba người nhà em đã sớm về nhà đi ngủ, ăn của em ít đồ đã sao, thật là hẹp hòi.”

“Ai cần anh quay cái này chứ?”

Nguyễn Mộng giờ mới nhận ra, mình đã đánh giá thấp trình độ vô sỉ của anh.

“Vật này... vật này... Anh thật quá thất đức!”

“Ê, anh giúp em còn bảo anh thất đức?”

Lông mày nhon của Ôn Dư Thừa lập tức dựng thẳng, hận không thể nắm lấy viên bánh bao, hung hăng lấy ra nhân bánh.

“Anh thất đức thế nào, em nói, em nói xem!”

Nguyễn Mộng vội vàng xoa nhẹ cánh tay bị anh cầm, nếu để cho đại thần thấy, cô chịu không nổi.

“Dạ dạ dạ anh không phải thất đức, là tiểu nhân có mắt không trông không biết anh nhân cách tốt được chưa?”

Thấy sắc mặt Ôn Dư Thừa đã tốt hơn một chút, cô liền tỏ vẻ thương lượng nói:

“Vật kia... Anh định làm thế nào?”

“Đó.”

Cầm điện thoại di động tung lên tung xuống, mặt lộ ra vẻ bất cần.

“Mới nghĩ định công khai cái hình khiêu dâm này.”

Thật là quá ác độc...

“Như vậy hình như không tốt lắm?”

“Sao lại không tốt, em mới không biết đó bánh bao, người phụ nữ kia, từ nhỏ anh vừa nhìn đã thấy phiền.

Cái vỏ bọc kia của cô ta có công phu cường ép còn lợi hại hơn cả anh, hiện tại may mắn lắm anh mới nắm được nhược điểm, không giẫm chết cô ta chẳng lẽ còn cho cô ta cơ hội khởi nghĩa à?”

Anh cũng không ngốc, cáng không phải là lão già thiếu não, với những người mình nhìn không thuận mắt nhất định phải đuổi cùng giết tận, để tránh gió

thổi củi khô bên lửa tiếp tục đi gây họa.

Nghĩ tới đây, liền nói giọng trách móc:

“Anh nói, bánh bao, em không phải là định bỏ qua cho cô ta chứ? Em đã biến thành nữ chính thiện lương ngu ngốc trong phim thần tượng lúc nào rồi hả?”

Đã như vậy còn gái vờ như nữ chính thiện lương. ...

Nguyễn Mộng nhìn lên trần nhà, liếc mắt xem thường:

“Đĩ nhiên không phải, cô ta khi dễ em thì thôi, nhưng cô ta lại khi dễ Tiểu Bảo, nếu như tìm không ra, đời này có thể em sẽ không được gặp con trai nữa, mềm lòng với cô ta? Em ngu ngốc sao?”

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Ừm...”

Cô nâng cằm lên suy nghĩ một chút.

“Tự chúng ta ra tay có phải hạ thấp thân phận quá không? Hơn nữa, còn rất tổn hại công đức.”

Ôn Dư Thừa lòng đầy mong đợi, lại được đáp án như vậy, tức chết, một phát gõ vào đầu Nguyễn Mộng, khiến cô đau đến nhe răng trợn mắt:

“Tự dung đánh người.”

“Có cách nào hay không?”

Anh sắp phát điên.

“Không có anh sẽ theo kế hoạch ban đầu của mình làm.”

“Có rồi, có rồi!”

“Nói!”

Dữ như vậy Không sợ cô tố cáo với đại thần à?

Nguyễn Mộng liếc mắt xem thường, lại chọc chọc gáy Ôn Dư Thừa:

“Không phải Vương phu nhân rất hay ghen sao, trước đó mấy tiểu tam tiểu tứ tiểu ngũ của Vương lão chẳng phải tất cả đều bị bà ta làm cho chết đi sống lại sao? Anh cảm thấy chúng ta gọi điện thoại cho bà ta được không?”

.... “Không nhìn ra nhé bánh bao, một bụng đầy suy nghĩ xấu, em thật lợi hại.”

Nguyễn Mộng cảm thấy mình rất vô tội, cô xấu xa chỗ nào chứ?

Chân run run, cô giật điện thoại di động của anh, tắt video đi, thật sự là quá bi ối, không phù hợp với bản chất dịu dàng thiện lương của cô.

“Mặc kệ, dù sao em cũng đưa ra chủ ý, làm như thế nào là chuyện của anh, còn anh trộm đồ ăn của em, chuyện này không thể bỏ qua, anh mau đi xuống dưới mua lại cho em, phải mua giống hệt này.”

Thấy Ôn Dư Thừa muốn kháng nghị, liền trừng mắt:

“Anh bỏ tiền!”

Thấy bà xã ôm không ít bực so với lúc trước còn nhiều hơn mấy phần, vừa ăn vừa đi vào, Vệ Cung Huyền kinh ngạc nhú mày, hỏi:

“Lại đi bóc lột lão Ôn rồi hả?”

“Ai bảo anh ấy giành đồ ăn của em chứ, những thứ này đều là anh ấy bồi thường cho em.”

Nguyễn Mộng lấy ra một xiên bắp luộc lắc lắc trước mặt, ngửi thử cắn một cái.

Ngồi ở trong khu trò chơi Vệ Tiểu Bảo thấy mẹ ăn cái gì đó, nhất thời không bình tĩnh được, lập tức đứng đưa bò đến bên cạnh Nguyễn Mộng, lôi kéo vạt áo của cô không ngừng a a a.

Nguyễn Mộng cầm đồ ăn vặt không còn cách nào khác, cho một xiên bắp luộc để bé gặm. Vệ Tiểu Bảo được ăn, hài lòng tập tễnh bò về đồng trò chơi,

vừa lấp khối gỗ vừa ăn, cái miệng nhỏ nhắn vui vẻ, ngón ngáo ăn đến phồng miệng.

Cô thích thú ăn, vừa ăn vừa hỏi hân, sớm biết sẽ đi trấn lột Ôn Phó tổng, cần gì xin đại thần mua cho, sau đó còn lỗ vốn bán mình?

Nguyễn Mộng càng nghĩ càng hỏi hân, nhìn đồng lớn chiếm lợi phẩm trong tay trong nháy mắt trở thành sự vũ nhục trí thông minh của cô.

Đang hỏi hân không ngừng, tất cả đồ ăn đột nhiên bị người khác lấy, Nguyễn Mộng gấp đến độ chạy nhanh đến đoạt lại, bị Vệ Cung Huyền kẹp ở trong tay không thể động đậy, hai cánh tay nhỏ bé trên không trung quơ múa, không với tới được cái gì.

“Đó là của em!”

“Chưa nói không phải của em mà.”

Vệ Cung Huyền mang cô đi tới gian trà nước nhỏ trong phòng bếp, nhét tất cả đồ ăn vào trong tủ lạnh.

“Đáng tiếc anh không thích người đàn ông khác mua đồ cho em.”

Lý do, đều là lý do, lấy cớ, đều là lấy cớ!

Anh cần bản đang gạt cô phải không? Nguyễn Mộng hận nghiêng răng nghiêng lợi, không nhịn được liếc há mồm cắn.

Quan bức dân phản...

Anh luôn khi dễ cô như vậy, tượng đất đều có ba phần tính năng của đất, con thỏ nóng nảy còn biết cắn người, cô muốn giờ sao khỏi ngứa đánh đổ cường quyền chính trị và bá quyền chủ nghĩa!

Cánh tay bị cắn, Vệ đại thần không đau không nhột đóng cửa tủ lạnh, đưa cánh tay đang nắm bà xã ôm vào trong ngực, đẩy cằm nhỏ của cô ra, nhìn kỹ một chút: “Răng cắn không hư chứ?”

Thật là tiểu ngu ngốc, cắn người cũng không biết chọn chỗ thịt nhiều mà cắn, cắn khuỷu tay anh có ích lợi gì?

Nguyễn Mộng thấy anh hỏi mình như vậy, trong lòng càng tức:

“Em mặc kệ, anh trả đồ ăn lại cho em, đó là Ôn Phó tổng mua cho em, là của em!”

Cũng không phải anh mất tiền, sao lại tính toán chi li như vậy? Quà nhiên phụ nữ vẫn phải giữ lấy chút tài sản mới được, nếu không mua cái gì cũng vương chân, vương tay, thật đáng ghét, sao lại nhỏ mọn như thế.

“Anh là đàn ông.”

Suy nghĩ một chút, Vệ Cung Huyền lùi về phía trước tủ lạnh, lấy xiên bắp Nguyễn Mộng vừa mới gặm vài miếng lấy ra cho cô, giống như đang dỗ dành trẻ nhỏ sờ sờ đầu của cô.

“Ngoan, ăn trước.”

“Em không muốn!”

Nguyễn Mộng mắt long lên, bên trong không chỉ có đồ ăn vặt, còn có các loại đồ ăn vặt Ôn Phó tổng mua cho, sao anh lại tịch thu?

Dĩ nhiên, Nguyễn Mộng kiên quyết phủ nhận mình chính là đang tiếc tiền, cô chỉ đang duy trì chủ nghĩa nhân đạo, phản đối chuyên quyền tư bản.

Thế nhưng Vệ Cung Huyền mặn ngọt không nghe, cô không đi, trực tiếp bế lên, Nguyễn Mộng nước mắt đã muốn rơi xuống, cô oán niệm nhìn chiếc tủ lạnh cách mình càng ngày càng xa.

Vùi mặt vào trong ngực Vệ Cung Huyền, mặc anh dụ dỗ thế nào cũng không chịu để ý người nào đó.

Ôm cô bế ngồi lên đùi, cầm bút ký văn kiện, Nguyễn Mộng nhìn người nào đó cứ như vậy lừa gạt mình, càng buồn bực, há miệng, đổi thành cắn cổ.

Vệ Cung Huyền hơi nghiêm mặt, dĩ nhiên là diễn kịch hơi nhiều, vì muốn làm hòa với bà xã:

“Bảo bối ngoan... Sao lại độc ác, cắn ông xã chảy máu thì sao?”

Nguyễn Mộng nghe xong, lập tức nói lỏng răng nhỏ, đánh một chút cũng không được, mắng một chút không được.

Vệ đại thần cứng mềm không ăn mặn ngọt không vào, cô đối phó như thế nào đây?

Cuối cùng không còn cách nào khác, miếng mào chui vào lòng anh, cố ý làm cho anh không thể xem văn kiện, đôi tay không ngừng đập vào lòng ngực của anh, ăn vạ:

“A Huyền, anh trả đồ ăn lại cho em đi, van cầu anh, trả lại cho em được không? Anh mới vừa mua cho em cũng bị Ôn Phó tổng lấy đi, cái này là anh ấy bồi thường, anh đừng lấy đi, được không? Van cầu anh...”

Bị cô cọ sát không có biện pháp, nhưng Vệ Cung Huyền lại không muốn đồng ý, lông mày nhú một cái, nói sang chuyện khác:

“Em mới vừa qua phòng làm việc của cậu ta làm gì thế, sao lại lâu như vậy?”

Nguyễn Mộng lập tức chột dạ, không phải sợ Vệ Cung Huyền biết trên tay Ôn Phó tổng có cái video kia của cô Minh Tích.

Cô sợ anh biết cô ngoài anh ra còn cùng người đàn ông khác xem cảnh người lớn...

Đến lúc đó nếu như cô không bị lột một tầng da, Nguyễn Mộng nguyện ý đem đầu mình cắt đi làm bóng đá.

“Ừm...Đâu có gì, anh cũng biết Ôn Phó tổng, người kia rất không biết điều...”

“Cậu ta không biết điều, với việc em ở chỗ cậu ta ngây ngô lâu như vậy có liên quan gì?”

Dưới ánh mắt như đao của đại thần, cuối cùng Nguyễn Mộng cũng khai ra toàn bộ, Vệ Cung Huyền vừa nghe:

Tốt, Ôn Dư Thừa cậu dám làm phản...

Lập tức gọi điện thoại cho phòng tài vụ khấu trừ Ôn Dư Thừa ba tháng tiền lương.

Nguyễn Mộng núp ở trong ngực anh không dám lên tiếng, cô hại Ôn Phó tổng thâm rồi...

Thật không biết người nhỏ mọn kia sẽ trả thù trách móc cô thế nào.

Đội Vệ Cung Huyền ngắt điện thoại, bày ra khuôn mặt nhỏ nhắn đau khổ, cô kéo kéo cổ áo sơ mi ông xã:

“A Huyền... Anh không thể hại em bất nhân bất nghĩa...”

Anh hại cô gì chứ, anh phạt là phạt Ôn Dư Thừa không biết điều.

“Ngoan, lão Ôn không dám ý kiến đâu.”

Anh ta trước mặt anh thì không dám..., nhưng mà trước mặt của em...

Lần này Nguyễn Mộng thật muốn khóc, không ai rõ ràng thủ đoạn của Ôn Dư Thừa hơn cô, người kia ở trước mặt người ngoài giả bộ bên ngoài vui vẻ thân thiện, thế nhưng bên trong thủ đoạn đen tối không kém gì ai.

“A Huyền, anh đừng trừ tiền lương anh ấy nhé, van anh, dựa vào việc anh ấy đã quay cái video đó, được không?”

Nói xong, cái miệng nhỏ nhắn đi đến gần rồi hôn triền miên, vừa đúng lúc Vệ Tiểu Bảo nhìn sang, bỏ xiên bắp không còn hứng thú trong tay, bé vỗ vỗ tay cười hi hi ha ha, giống như đang cười nhạo mẹ không có nghị lực và nhu nhược.

Nguyễn Mộng bị con trai cười nên mặt càng đỏ hơn, hận không thể cắn nhóc con không biết sống chết kia một cái.

“Không trừ cũng không phải là không thể, nhưng em cũng phải làm gì đó để lấy lòng anh chứ?”

Khốn kiếp... Nhà tư bản chủ nghĩa... Bóc lột nhân dân lao động... Không nhân tính...

Nguyễn Mộng từ đáy lòng mắng chửi xối xả cầu huyết Vệ đại thần, ngoài miệng vẫn lời ngon ngọt nịnh hót, vừa hôn vừa cầm tay anh để lên ngực, vì Ôn Dư Thừa xem như lỗ vốn rồi.

“Anh muốn người ta lấy lòng anh thế nào, người ta liền lấy lòng anh như thế chứ sao.”

Nói xong, cái miệng nhỏ ở trên đùi anh uốn éo một cái, Vệ Cung Huyền bị cô làm cho cả người xộc lên một dòng điện, hạ thân lập tức cứng rắn.

“Tiểu hư hỏng, em biết anh muốn em thế nào lấy lòng anh.”

Nguyễn Mộng vô tội nháy mắt mấy cái, nói:

“Con trai ở chỗ này, em coi như biết cũng không thể thực hiện được, anh gọi điện thoại phòng tài vụ nói không trừ tiền Ôn Phó tổng, người ta bảo đảm hầu hạ anh thật sáng khoái, được không?”

Vì giúp Ôn Phó tổng, Cô sắp bị Vệ đại thần gặm hoàn toàn đến hài cốt không còn... Hy sinh quá lớn...

Vệ Cung Huyền cân nhắc thật hơn, nhanh chóng gọi điện thoại thông báo hủy bỏ lệnh khi này, sau đó lại thông báo Chu thư kí vào ôm con trai đi chơi.

Vệ Tiểu Bảo tươi cười đáng yêu lại dễ ăm, đáng đáp lại ưa nhìn, trong công ty nhân viên rất ưa thích, nhất là những người vừa mới kết hôn còn chưa có con, bình thường chỉ cần giữ sẽ không chịu bỏ bé ra.

Mỗi khi Vệ Cung Huyền muốn làm chuyện xấu gì, anh sẽ gọi điện thoại tìm người tới ôm con đi, bảo mẫu miễn phí, không cần tốn tiền.

Hơn một giờ sau, Nguyễn Mộng nằm trên giường lớn không thể động đậy, toàn thân xương cốt đều giống như bị xe tải lớn tới lui nghiền qua một lần, muốn rời ra từng mảnh!

Cô tròn nhẵn mềm mại nằm đó, trên người đắp cái mền con, thân thể có lồi có lõm đầy những đường cong xinh đẹp, cho dù đã có cái mền che lại nhưng vẫn vô cùng động lòng.

Vệ Cung Huyền đứng một bên vừa mặc áo sơ mi vừa nhìn, trong lòng hết sức vô cùng kiêu ngạo và thỏa mãn, người phụ nữ như vậy, bảo bối ngoan, là của anh. Quần áo còn chưa có mặc xong, người lại bắt đầu không an phận, che đến trên lưng Nguyễn Mộng, hôn theo dọc sống lưng và bờ vai xinh đẹp của cô từng chút từng chút một, điểm lên thân thể đầy vết hôn một lớp áo mới.

Nguyễn Mộng buồn bực muốn chết, nếu không phải là không còn hơi sức động đậy, cô nhất định sẽ đứng lên cho anh một cước.

“Nhanh lên rồi đi ra ngoài đi, em muốn uống nước!”

Kêu gào, nhưng Vệ Cung Huyền cũng vui vẻ chịu đựng, đầu lưỡi âm áp liếm qua da thịt nhẵn mịn, trầm giọng đáp:

“Ừ... chờ một chút...”

“Không cần chờ, bây giờ em muốn uống nước.”

Cô giống như con sâu nhỏ ở dưới thân anh uốn éo gãy dựa, muốn đem người này bỏ rơi, đáng tiếc căn bản là không thể động đậy, cuối cùng không còn cách nào khác, cắn răng uy hiếp nói:

“Nếu còn không đi em sẽ khóc cho anh xem!”

Vệ Cung Huyền vừa nghe, vậy cũng không được, nhượng mảy, lập tức từ trên người Nguyễn Mộng đi xuống, miết nhẹ khuôn mặt cô, trong lòng vừa bực vừa buồn cười, cắn lỗ mũi cô một cái, mắng yêu:

“Tiểu hư hỏng.”

Nguyễn Mộng thở mạnh một cái, miệng vênh lên thật cao, uất ức chết mất, cô hiện tại chỉ có thể nằm, không thể động đậy, bộ dạng đó, Vệ Cung Huyền nếu như còn dám đụng vào cô... nước mắt đang chực chờ sẽ rầm rầm chảy xuống cho anh xem.

Thấy anh đi ra ngoài, mỹ nhân ở trong chăn khom lưng hai cái, cẩn thận từng li từng tí liếc mắt nhìn quanh, giống như kẻ trộm vội lấy áo lót trên giường, chân tay co rụt mặc vào.

Xương sống thất lưng là xương sống thất lưng, nhưng đại thần xuống tay đã nhẹ nhàng ít nhiều, ngoại trừ chân run một chút... Tất cả coi như OK.

Chỉ là Nguyễn Mộng đã đánh giá cao năng lực tự thân vận động của mình, với tay cài nút áo ngực... Cô khóc thật rồi, căn bản là với không tới, vừa đúng lúc Vệ Cung Huyền mang nước vào, thấy tình cảnh vô cùng đáng thương của cô.

Đang ngồi trên giường, đôi tay ở sau lưng cong lại cố với nhưng không thể tới, trước ngực hai quả chụp xiêu vẹo đung đưa như sắp đổ, lộ ra hơn phân nửa ngực.

Anh vội vàng ho một tiếng, chịu đựng phía dưới đang trướng lên, giúp cô cài xong, điểm điểm tay vào cái ót trắng nõn:

“Tay có đau không?”

Đổi lại là anh để cho người ta kéo nửa giờ thử xem có đau hay không.

Nguyễn Mộng đáp lại bằng cách tức giận liếc anh một cái, vội vàng mang quần áo sang một bên, mới vừa giữ ra định mặc liền bị Vệ Cung Huyền lấy.

Người này có bệnh thích sạch sẽ, mình anh thích thì thôi, còn muốn cô phải có cùng ý thích với anh.

Dù là quần áo sau khi ân ái, trừ áo lót, tuyệt đối không cho phép cô mặc lại nữa, không đổi quần áo sạch không được.

Nguyễn Mộng không muốn đối chọi lại anh, dù sao cô cũng không thể thắng anh, vì thế phòng mả ôm ngực, nhìn anh cầm quần áo mới đi tới, bảo đưa tay liền đưa tay, bảo duỗi chân liền duỗi chân, ngoan vô cùng.

Mặc quần áo từ tế xong, Vệ đại thần hầu hạ cực kỳ chu đáo, còn đi tắt và dép lê cho cô.

Giờ sắp mùa hè, nhưng Nguyễn Mộng lại sợ lạnh, mặc tương đối nhiều, nhưng vệ Cung Huyền vẫn cảm thấy ít.

Lúc mang tất cho cô mặt nhất thời trở nên lo lắng, nói:

“Đội lát nữa mặc thêm áo khoác.”

Nguyễn Mộng vừa nghe đã không nhịn được, đây không phải là không cho người ta con đường sống sao?

Hôm nay không 25oC thì cũng 23oC, mặc dù không nóng, nhưng tuyết đối cũng không lạnh, trên đường cái không thấy ai mặc áo khoác cả:

“Không muốn, bên ngoài rất nóng.”

“Nóng mới càng phải mặc, nếu không càng dễ bị cảm.”

Đại thần nói như thế, bàn tay linh hoạt mang cho Nguyễn Mộng tất chân còn lại, nhìn có vẻ như đang điều chỉnh, nhưng thật ra là đang sờ so.

Nguyễn Mộng sợ nhột, vội vàng co chân lên, không biết anh lại làm chuyện không đúng đắn gì, thuận miệng đáp một tiếng.

Dù sao đến lúc đó cô mặc hay không anh cũng không thể xen vào, dù sao thì ban ngày ban mặt trước mắt mọi người anh cũng không thể lột sạch cô chứ?

Tất cả dọn dẹp ôn hoà xong, Nguyễn Mộng mới chú ý tới chăn nệm bừa bãi trên giường còn có một mảng nước lớn, may là màu đen nên không dễ nhận ra, nếu như là màu sáng thì... Suy nghĩ một chút cũng cảm thấy rất đáng sợ.

Vệ Cung Huyền lấy quần áo hai người vừa thay và ga giường cầm ở trong tay ném vào rổ giặt quần áo, Nguyễn Mộng thậm chí còn thấy cái mền lúc bị anh cầm lên phía trên dường như vẫn còn đọng nước... Thật là quá tà ác.

Vì vậy vội vàng tìm lý do đi ra ngoài, ly nước Vệ Cung Huyền bung tới bắt uống rót cuộc vẫn chưa uống.

Lúc Vệ Cung Huyền từ trong phòng nghỉ bộ dáng chinh tề đi ra, chỉ có khuy tay áo sơ mi là chưa cài, anh liếc về phía Nguyễn Mộng một cái, bánh bao nào đó lập tức tự động tự giác tới trước mặt giúp anh cài, anh khẽ hôn một cái tán thưởng.

Nhìn lên đã đến giờ cơm trưa rồi, hai người ở trong phòng làm việc mãi lo liếc mắt đưa tình, sớm đã ném con trai lên chín tầng mây rồi.

Nguyễn Mộng nói Vệ Cung Huyền đi ra ngoài trước, mặc dù mọi người đều biết vợ chồng bọn họ ở trong phòng làm việc đã làm gì, nhưng ít nhất cô còn có thể lừa gạt chính mình.

Trước khi đi ra ngoài, Nguyễn Mộng cố ý chạy về phòng nghỉ nhìn gương to, xác định toàn thân mình trên dưới bao bọc cẩn thận một tác da thịt cũng không lộ ra ngoài, càng không có dấu hôn làm người khác chú ý, lúc này mới thở nhan mà gặt gặt đầu đi ra.

Vệ Cung Huyền dựa vào cửa phòng làm việc đợi cô, hai người vừa hỏi mới biết Vệ Tiểu Bảo bị ôm xuống lầu dưới chơi, kết quả còn chưa vào thang máy đã bị Ôn Dư Thừa không mời mà đến ngăn lại.

Nguyễn Mộng hiện tại nhìn thấy anh, đã cảm thấy toàn thân bần rần...

Khốn kiếp đều là cho anh làm hại!

Người này mỗi lần đến thời gian ăn cơm liền gấp, không biết làm sao có thể tính toán thời gian chuẩn như vậy.

Một nhóm ba người đến bộ phận nhân sự, lúc này nhìn thấy không ít nhân viên vây quanh Vệ Tiểu Bảo pha trò dụ dỗ bé, người này cầm trong tay khối chocolate, người kia tay giờ cây kẹo que.

Vệ Tiểu Bảo nhìn xung quanh, do dự giây giũa, biểu cảm này cộng với mặt bánh bao béo ụt ụt, đáng yêu vô cùng, Nguyễn Mộng nhìn thấy, không nhịn được cười.

Vệ Tiểu Bảo rất thính tai, vừa thấy mẹ tới, vội vàng la lên tê tê tê tê, Nguyễn Mộng ôm con vào lòng, tiểu trư mau lớn, nặng hơn rất nhiều, giờ cô bế cũng phải cố gắng hết sức.

Các nhân viên vừa thấy đại BOSS nhị BOSS còn có cả vợ sếp tới, tranh thủ rút lui, ai biết tiểu quý Vệ Tiểu Bảo tinh ranh kia dường như biết mùi dựa của mình đã tới, ở trước cái bọn người xấu kia mình không còn có cách nào khi dễ, giờ liền chỉ vào đồ ăn vặt trong tay mọi người, miệng kêu tê tê.

Nguyễn Mộng nhìn xem, nhóc con này là đang gọi mình giúp nó cướp đồ của người ta à... Quá mất mặt rồi, chuyện mất mặt như vậy cô không làm.

Nhưng ai biết căn bản còn chưa nói gì, toàn bộ đồ ăn vặt trong tay nhân viên đã đưa cho bé ăn rồi.

Nguyễn Mộng sững sờ, nhìn lại con trai mập mạp trong ngực, phát hiện trong đôi mắt to của bé rõ ràng thoáng qua một tia xảo trá, lập tức tâm chột lạnh:

Không thể nào, con trai bảo bối của cô.... Không thể nào?

Vệ Cung Huyền và Ôn Dư Thừa nhận đồ ăn, Vệ Tiểu Bảo nhìn thấy một gói kẹo liền đưa tay lấy, bé không vội bóc giấy gói kẹo, chu cái miệng nhỏ nhắn hôn Nguyễn Mộng làm nũng, muốn cô bóc kẹo.

Nguyễn Mộng còn đang đắm chìm trong việc phát hiện bản tính giao hoạt của Vệ Tiểu Bảo chưa lấy lại được tinh thần, tâm trí như muốn vỡ nát.

Tiểu Bảo của cô... Thì ra là bộ dáng và bản tính này hay sao?

Thấy mẹ không để ý tới mình, Vệ Tiểu Bảo nóng nảy, may là Ôn Dư Thừa ngay trước khi bé há mồm muốn khóc liền bóc kẹo rồi để trong cái miệng nhỏ nhắn của bé, nếu không khẳng định sẽ có một hồi la khóc nhưc cả đầu.

Được ăn, Vệ Tiểu Bảo liền dùng răng trắng nhỏ như ngọc nhai, khối kẹo bị nhai phát ra tiếng nhộp nhộp nhộp nhộp.

Khuôn mặt Nguyễn Mộng nhất thời trở lại bình thường, cô ôm con trai, dồn nén chuyện kia trong lòng, cuối cùng nhịn không được, cúi đầu cắn lên mặt béo mập của con trai một cái.

Đang nhai viên kẹo Vệ Tiểu Bảo tròn tròn mắt, bé nhìn mẹ, không biết vì sao mẹ muốn ăn khuôn mặt béo mập của mình, miệng mím lại, nước mắt từng giọt từng giọt thì nhau rơi xuống.

Nếu chỉ khóc thì không sao, mấu chốt là lúc bé đang khóc vẫn còn không quên ăn kẹo...

Nguyễn Mộng bị bộ dáng của nhóc con này làm cho vừa tức giận vừa buồn cười, không còn cách nào khác đành thờ dài nói:

“Nhóc con tham ăn.”

Bạn đang đọc truyện *Sự Huyền Diệu Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: chương 50

Cuối cùng không còn cách nào khác, Nguyễn Mộng chỉ có thể hôn bé, đồng thời sử dụng đồ ăn vặt mới có thể dụ dỗ được tiểu tử tông.

Cô thờ dài, nhìn Vệ Cung Huyền một cái, thật không biết tính xấu này là giống người nào.

Vệ đại thần bị cô nhìn, không thể giải thích được, cảm thấy tiểu hư hồng này đổ nguyên nhân gây nên thói xấu của con lên người mình đúng là oan thẫu trời. Nhưng mà anh vô tội, một tay ôm bà xã vào trong ngực, mặc kệ ở giữa vẫn còn có một tiểu trư, dùng mũi cọ cọ vào Nguyễn Mộng, nói:

“Tiểu hư hồng, tính khí này của Vệ Tiểu Bảo rõ ràng là di truyền từ em, chồng em đâu có như vậy.”

Làm động tác thân mật như vậy ngay trước mặt mọi người. Nhân viên xung quanh giả bộ như đang làm việc nhưng thật ra đều đang nghe. Tất cả nhìn xong đều bị choáng váng.

Nhất là một vài người lớn tuổi thăm oán hận tại sao lại gả sớm như vậy. Từng người một hận không thể làm mù mắt mình, tránh cho cảnh máu chảy bị đất vì quá hâm mộ và ghen ghét cảnh thân mật vừa rồi.

Da mặt Nguyễn Mộng mồng, khiến người nào đó thoải mái càng ôm chặt, tránh cũng tránh không được. Cuối cùng không còn cách nào khác, vội lấy con trai làm lý do:

“A Huyền, A Huyền, anh đề Tiểu Bảo rồi... nhanh lên buông ra...”

Vệ Cung Huyền như không nghe thấy cô nói, chỉ tiện tay xách con trai ném vào trong ngực Ôn Dư Thừa.

Vệ Tiểu Bảo thấy mình bị vứt bỏ thê thảm như vậy liền sùng sốt, há mồm muốn gào thét. May là Ôn Dư Thừa nhanh tay nhanh mắt nhét cây kẹo que vào trong tay bé.

Nhóc con lúc này mới nín khóc, nín cười, cũng không quan tâm có phải đã bị ba mẹ bỏ rơi không, trực tiếp ôm Ôn Dư Thừa rồi kêu “cây cao lương”. Ôn Dư Thừa bất đắc dĩ ôm nhóc con phiền toái, đi theo sau đôi vợ chồng đang thân mật kia ra ngoài, vừa đi vừa nói:

“Chỉ còn cây cao lương như chú thôi, không có kẹo thì cháu có thèm nhìn đến cây cao lương như chú không? Mới bé tí đã cậy quyền, lớn lên sao có thể chân chính ôm mẹ nữ về được chứ?”

Nguyễn Mộng nghe được Ôn phó tổng ở phía sau đang thì thầm gì đó, lại không nghe rõ.

Nếu cô biết Ôn phó tổng – người mà chỉ sợ thiên hạ không loạn kia – đang cùng con trai mình nói những chuyện không đứng đắn, cô sớm đã nhào qua đánh người rồi.

Hiện giờ, cô có khuynh hướng hơi bạo lực một chút, hơn nữa lại thích đánh Ôn Dư Thừa. Bởi vì anh là người đáng đánh đòn nhất.

Đang đi ra ngoài, điện thoại di động Ôn Dư Thừa đột nhiên vang lên. Nguyễn Mộng vội vàng ôm Vệ Tiểu Bảo đưa cho Vệ Cung Huyền, bỗng nhiên nghe được sau lưng Ôn phó tổng đang cười điên cuồng, nói vài câu phân phó xong chạy đến trước mặt một nhà ba người họ, nói về thần bí:

“Lão Vệ, bánh bao, nếu trưa nay hai người mời, tôi ăn com tôi sẽ đưa hai người đi xem kịch vui.”

Vừa nghe giọng điệu này của anh, nhất định là có người sắp gặp nạn. Nguyễn Mộng nghiêng đầu, vừa nghĩ xong liền nhìn bốn phía, thấy không có ai mới đến gần Ôn Dư Thừa, nhỏ giọng hỏi:

“Anh không phải đã thông báo cho Vương phu nhân chứ?”

Ôn Dư Thừa học theo bộ dáng của cô, cũng nhỏ giọng trả lời:

“Đúng rồi.”

Nguyễn Mộng còn muốn nói chuyện tiếp, đã bị người lôi trở về.

Một tay Vệ Cung Huyền ôm hông cô, một tay ôm con trai, sắc mặt không vui nói:

“Không cho phép đứng gần cậu ta như vậy.”

Bảo bối ngoan không có mắt, đến bây giờ vẫn không nhìn ra lão Ôn thích cô. Phận làm ông xã này chỉ có thể chú ý mọi lúc.

Dù sao bà xã tuyệt đối không thể mất, về phần anh em. . . Nếu như cậu ta làm chuyện gì xấu, anh nhất định sẽ không nói hai lời, lựa chọn quân pháp bất vị thân.

Rất may, Ôn Dư Thừa đang hưng phấn, không chú ý tới ánh mắt Vệ Cung Huyền, càng không biết trong lòng anh đang suy nghĩ gì.

Nếu như biết rõ, chắc chắn anh sẽ nhảy cao ba thước, chỉ vào lỗ mũi Vệ Cung Huyền – quen biết từ nhỏ đến tận bây giờ, từng chuyện từng chuyện tất cả nói hết một lần, chỉ trích Vệ Cung Huyền vong ân phụ nghĩa, thấy sắc quên bạn, vô tình lãnh khốc, cố ý gây sự.

“Mẹ nó, không đứng gần thì không đứng gần.”

Ôn Dư Thừa lườm bầu một tiếng, lui về phía sau mấy bước, hỏi lại lần nữa:

“Tớ hỏi lại, rốt cuộc cậu có mời không?”

Sắc mặt đại thần lúc trước đã không tốt, sau khi nghe Ôn Dư Thừa hỏi như vậy, liền ôm Nguyễn Mộng xoay người rời đi. Ôn Dư Thừa nóng nảy đuổi kịp, đứng trước mặt ngăn lại:

“Lão Vệ, cậu thế này là có ý gì? Mời tớ ăn bữa com cũng không được sao?”

Thật là càng giàu càng keo, càng keo càng giàu – lời này thật không sai. Người xưa thật không lừa gạt anh mà.

“Mời cậu ăn com thì không có vấn đề gì, nhưng cậu phải đồng ý với tớ một điều kiện.”

Ôn Dư Thừa vừa nghe, đời này còn có công bằng sao. Anh vào sinh ra tử, dốc hết tâm huyết vì ba miệng ăn cả nhà bọn họ. Lão Vệ lại la ó, xin cậu ta ăn một bữa com còn phải nói điều kiện!

Nhưng Ôn Dư Thừa hiếu kỳ, không nhịn được, liền hỏi:

“Điều kiện gì? Nói nghe xem. Giơ tay hay nhấc chân để thiếu gia tớ còn phải suy nghĩ một chút.”

“Giơ tay thì không cần, chỉ cần cậu nhấc chân là được rồi.”

Vệ Cung Huyền dừng bước, vẫn phong thái nhàn tản, thông thả nói:

“Chỉ cần về sau cậu giữ khoảng cách một mét với bà xã tớ là được.”

Anh thật sự đã chịu đủ rồi.

Khi nhìn hai người vai kề vai cùng nhau chơi đùa, hay là đáng vẻ cùng nhau làm chuyện xấu – đừng nói đến việc lão Ôn còn thích bảo bối ngoan, cho dù không thích anh cũng không muốn nhìn!

Ý nghĩ không an phận vẫn chưa hoàn toàn phai nhạt trong đầu lão Ôn.

Ai muốn nuôi một con sói ở bên người chứ? Mất mạng là chuyện nhỏ, mời khách là chuyện nhỏ, nhưng mất vợ là chuyện lớn!

Nguyễn Mộng nghe thấy, liếc mắt nhìn trời xem thường. Bất kể sự nghiệp người đàn ông này thành công bao nhiêu, tấm lòng rộng lượng thế nào, trí tuệ bao nhiêu, thương người nhiều bao nhiêu, nói về bản chất, vẫn là hẹp hòi không ai sánh bằng.

Sau khi Ôn Dư Thừa đồng ý, ba người mang theo nhóc con mập mạp khoan thai đi tới trước nhà hàng Hoả Thành mới mở trước đó vài ngày.

Ôn Dư Thừa đã sớm muốn tới đây. Chỉ là, một người ăn lẩu thì chẳng có ý nghĩa gì, mọi người cùng ăn mới có cảm giác.

Sau khi com nước xong, anh nhìn thấy chưa đến giờ, nhưng khi nói chuyện với Vệ Cung Huyền, đại thần cũng cảm thấy đi trước cũng tốt.

Vì vậy, mọi người lại vội vàng đi tới nhà hàng Tây rất tao nhã, ở lầu hai tìm được một chỗ có thể nhìn thấy toàn cảnh, rồi ngồi xuống, gọi thêm bánh ngọt và nước trái cây.

Vệ Tiểu Bảo ngồi ở trên sofa lớn có hình cừu vui vẻ và sói xám. Nguyễn Mộng thì ngồi trên đùi Vệ đại thần, chán nản ăn trái cây.

Lão thần Ôn Dư Thừa ngồi nghịch điện thoại di động, một lát sau, ngoắc tay với Nguyễn Mộng, nói:

“Bánh bao, bánh bao, mau tới đây.”

Nguyễn Mộng nhìn một cái liền biết anh lại có chuyện gì chơi, mau chóng đứng dậy, không nghĩ tới lại bị Vệ Cung Huyền một phát ôm eo kéo trở về.

Cô quay đầu lại, đẩy anh:

“A Huyền, anh mau buông tay... Ôn phó tổng không biết lại có cái gì vui, em đi xem một chút.”

“Cậu ta thì có thể có cái gì vui được, chỉ là chút tiểu xảo lừa gạt em, không cho phép đi qua.”

Giữ chặt eo Nguyễn Mộng, Vệ Cung Huyền liếc Ôn Dư Thừa một cái, đáy mắt tràn đầy cảnh cáo.

Ôn Dư Thừa bị liếc sau lưng chột dạ, vội nói:

“Ha ha, đúng vậy, lừa em thôi.”

Nếu Nguyễn Mộng tin thì sẽ có quý, nhưng cô cũng cho ông xã mình mặt mũi, im lặng liếc mắt nhìn trời, lại tiếp tục nằm trong ngực Vệ Cung Huyền, đang chuẩn bị tìm chuyện gì đó để làm, mắt bỗng dưng sáng lên:

“A a, đến rồi!”

Dưới lầu, có một đôi nam nữ vừa mới tiến vào. Còn ai vào đây, đương nhiên là hai người sớm đã bị Ôn Dư Thừa phái người theo dõi, gian phu dâm phụ Vương Thủ Quý và Cố Minh Tích.

Hôm nay, Cố Minh Tích ăn mặc rất khác với hôm đó, nhưng cuối cùng cũng trở lại bình thường rồi – một bộ váy đuôi dài màu trắng, hơi lộ vai và bộ ngực sữa, váy xẻ cao từ bắp đùi, bước đi như ẩn như hiện, nhìn vô cùng hấp dẫn.

Cô ta là người phụ nữ rất có thẩm mỹ, quần áo luôn hài hoà.

Dù sao Nguyễn Mộng vẫn cảm thấy hơi mặc cảm.

Về phần Vương Thủ Quý, vẫn là một đôi mắt toàn bộ dính trên người Cố Minh Tích, nhìn đáng dáp ông ta đã bị Cố Minh Tích văng vàng chụp trong lòng bàn tay.

Nguyễn Mộng không thể không bội phục thủ đoạn của Cố Minh Tích. Nếu không kiếp trước sao cô có thể bị bức phải rơi vào kết quả như vậy đây? May là kiếp này cô không đi vào con đường cũ...

Hai người kia tìm chỗ bí mật gần cửa sổ ngồi xuống. Bởi vì Cố Minh Tích sống ở nước ngoài lâu năm, cho nên yêu cầu với com Tây cao hơn đồ ăn Trung Quốc.

Hơn nữa, nhìn Vương Thủ Quý, xem ra, ăn toàn những món như món Quảng Đông hay món Hồ Nam, Giang Chiết – chính là xuất thân nông dân.

Người có tiền chân chính cũng phải ngồi ở nhà hàng Tây cao cấp uống rượu đỏ, cắt thịt bò bít tết, nghe tiếng đàn dương cầm du dương, nhìn người phụ nữ xinh đẹp... Đây mới gọi là cuộc sống.

Nghĩ tới người vợ hung hãn trong nhà, ông ta không nhận được liền cảm thấy ghê tởm. Lại nhìn Cố Minh Tích, càng nhận ra đây mới gọi là người phụ nữ – mềm như nước, vóc người là lướt, lại là một mỹ nhân thấu hiểu lòng người.

So sánh với Cố Minh Tích, bà vợ ở trong nhà cũng không bằng ngay cả một thiếu phụ lớn tuổi, chỉ là một bà già cổ hủ.

Nguyễn Mộng cảm giác như mình chưa bỏ được lòng thù hận, bởi vì cô vẫn còn có thể nhìn xuống. Không phải cô trông mặt mà bắt hình dong, cũng không phải là cô quá quan trọng việc tuổi tác chênh lệch, chỉ là...

Dưới lầu, nhìn đôi nam nữ kia từ đầu đến chân một chút cũng không xứng!

Người ta có thể vì tiền mà giày xéo bản thân như vậy sao? Cho dù có là người cao quý như công chúa Cố Minh Tích?

Nguyễn Mộng bỗng có suy nghĩ, không biết nếu như lúc này lão Vệ nhà cô đột nhiên xuất hiện trước mặt Cố Minh Tích, cô ta sẽ có cảm giác gì?

Lúc Vương Thủ Quý đưa bàn tay hiện đầy gân xanh xuống dưới váy Cố Minh Tích, Nguyễn Mộng thật muốn phun. Cô không tự chủ được cầm lấy bàn tay Vệ Cung Huyền, trong lòng thầm nghĩ lúc mình bị đại thần chà đạp là như vậy sao?

Cô cũng không phải là xử nữ, dĩ nhiên biết bàn tay lão Vương đưa xuống làm gì. Nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới việc ông ta động tay với Cố Minh Tích giống như đại thần bình thường giờ trò với cô, Nguyễn Mộng lập tức nghĩ...

Cô càng rụt người vào trong ngực Vệ Cung Huyền, nhưng vẫn nhìn không chớp mắt.

Vệ Cung Huyền nhìn bà xã trong lòng đang nhìn trộm bỗng thấy buồn cười – rõ ràng không thể bỏ được ác tâm, nhưng vẫn muốn trừng lớn mắt nhìn.

Giống như bình thường ở nhà, rõ ràng rất sợ xem phim kinh dị, nhưng vẫn thích xem. Mỗi lần xem đều trốn trong ngực anh, còn che mắt.

“Bảo bối ngoan, cảm thấy ghê tởm thì đừng xem.”

Nguyễn Mộng tỏ ra vô cùng chính nghĩa từ chối:

“Vậy không được, làm việc gì cũng phải làm đến cùng.”

Anh cong ngón tay điểm nhẹ vào gáy cô, cười mắng:

“Tiểu quỷ gạt người, không phải em cũng cảm thấy ghê tởm sao?”

“Em cảm thấy vẫn nên tìm tòi nghiên cứu một chút...”

Nguyễn Mộng len lén nhìn Ôn Dư Thừa, thấy anh đang liếc liếc, mạo hiểm nhìn xuống dưới lầu, căn bản không để ý đến mình, liền từ trên đùi Vệ Cung Huyền bò dậy tiến tới bên lỗ tai anh, nhỏ giọng nói:

“Anh nói ông ta năng lực tình dục có thể hơn anh không? Có thể bị liệt dương hay là xuất tinh sớm không nhỉ? Cố Minh Tích có thể thỏa mãn sao? Lúc hoan ái chắc cô ta cũng phải làm bộ vui vẻ?”

Bởi vì, ngộ nhờ không sung sướng không thể cổ động... Lão già kia rất có thể sẽ không đưa tiền. Nói như vậy, không phải địa vị của Cố Minh Tích còn không bằng người chuyên nghiệp trong nghề sao?

Dù sao, nếu người ta gặp loại sau khi làm xong không trả tiền thì còn có thể đánh người. Cố Minh Tích thì hoàn toàn không thể, còn phải lấy lòng.

Đầu bị người khác gõ, Nguyễn Mộng đau, che trán khê kêu:

“A, sao lại đánh em?”

Vừa buông tay, liền thấy trán xuất hiện một vết đỏ. Vệ Cung Huyền nhìn, vừa đau long, vừa tức giận:

“Nói hươu nói vượn cái gì đó, hả? Năng lực tình dục người ta như thế nào thì mắc mớ gì tới em?”

Còn dám lấy ra so với anh... Anh mới bao nhiêu đây, lại còn trẻ tuổi, khỏe mạnh cường tráng? Lão già kia có thể cùng anh chung cấp bậc sao?

“Chỉ là thuận miệng nói thôi.”

Nguyễn Mộng nói thầm.

Lúc này, Ôn Dư Thừa đột nhiên cười gian, nói:

“Ha ha ha, mau nhìn, mau nhìn, đến rồi!”

A, Vương phu nhân đến rồi!

Trong lòng Nguyễn Mộng chợt thấy áy náy một chút, nhưng chỉ loé lên rồi biến mất trong giây lát – dĩ nhiên không phải đối với Cố Minh Tích, mà là đối với Vương phu nhân.

Dù sao lão già Vương kia đã sớm quả quyết không dám tiếp tục làm loạn ở bên ngoài, cũng an phận được một đoạn thời gian, nhưng vấn đề là... Đó chính là khoảng thời gian bị Cố Minh Tích mê hoặc.

Bây giờ Vương phu nhân đã biết ông xã lại lừa gạt mình, không biết sẽ nổi giận đến mức nào đây? Minh làm như vậy, mặc dù về tình có thể tha thứ, nhưng mà đối với Vương phu nhân thì đúng là không nể nang gì, nhưng không còn cách nào khác.

Dù sao, nếu không phải Cố Minh Tích, Vương Thủ Quý về sau cũng sẽ ngoại tình ở bên ngoài. Vấn đề chẳng qua là sớm hay muộn thôi.

Vương phu nhân thấy rõ diện mạo thực của lão đầu này sớm một chút cũng là sớm thoát được bẫy khổ. Nguyễn Mộng nghĩ như thế, cảm giác mình nghĩ ra lý do này vô cùng hay, hơn nữa cũng không có gì giả tạo.

Vương phu nhân cũng không phải một mình đơn độc tới. Bà ta dẫn theo bên người mấy người phụ nữ cao to.

Nhìn dáng dấp giống như là bảo vệ chuyên nghiệp hay là côn đồ đánh nhau, khí thế hung hăng, đẩy người phục vụ muốn chặn đường để mặt báo, nhắm ngay bàn Vương Thủ Quý thẳng tiến.

Nguyễn Mộng thậm chí có thể cảm thấy bởi vì trọng lượng quá lớn mà mặt đất khê rung.

Vương Thủ Quý đưa lưng về phía cửa, cho nên không thể thấy cộp cộp trong nhà xuất hiện.

Còn Cố Minh Tích thì đang thẹn thùng cúi đầu bắt lấy bàn tay đang làm loạn trong quần, hai chân liêu chết kẹp chặt lại, cười đến rung rẩy cả người.

Nguyễn Mộng thật là bội phục cô ta – đáy mắt như dao, ngoài miệng lại còn có thể cười ngọt hơn đường. Hai người cũng không chú ý thế đến khí thế hung hăng của Vương phu nhân, vì vậy, thật bị kích.

Cố Minh Tích bị lôi từ trên ghế lên.

Vương phu nhân không hổ là Vương phu nhân – một bạt tai xuất ra, mỹ nữ trong nháy mắt liền biến thành đầu heo, gương mặt sưng to một bên.

Vương Thủ Quý thấy tình nhân nhỏ bị người ta đánh, vụt một cái đá văng ghế đứng lên muốn chửi người. Nhưng vừa định thần lại liền phát hiện ra đó là bà xã nhà mình, nhất thời bị dọa sợ tới mức hai chân run run, còn may, không đến mức tè ra quần.

Nguyễn Mộng ở phía trên thấy rõ ràng, người này hai chân thật sự đã mềm nhũn. Cô quay đầu nhìn ông xã mình, hỏi:

“Về sau nếu anh tìm tiểu tam bên ngoài, em đi đánh người, có phải anh cũng sẽ bị em dọa sợ đến vậy không?”

Không thể đoán được, đại thần chỉ bình tĩnh nhìn cô một cái, nói:

“Đừng có mơ tưởng.”

Vừa dứt lời, chỉ thấy Vương phu nhân không hề thương tiếc, một tay nhắc ông chồng lên, tát một cái. Nguyễn Mộng bị dọa đến run một cái, hỏi:

“Vậy nếu em tìm nam tiểu tam ở bên ngoài, anh, anh có thể đánh em như vậy sao?”

Vệ Cung Huyền bị cô đánh bại rồi, một tay kéo cô vào lòng, cắn mũi cô một cái:

“Nói lung tung gì thế? Anh sẽ thiên tên kia, mang đi bán làm vịt, còn em thì sẽ cắt bỏ chân rồi còng trong nhà.”

Thật là máu lạnh... Nguyễn Mộng sợ run cả người, lập tức nghiêm túc trở lại.

Phía dưới huyền não càng thêm sôi nổi, ở trên lầu Nguyễn Mộng nhìn cũng đau thay Cố Minh Tích.

Một bạt tai, thêm một bạt tai, lại thêm một bạt tai... phải mất bao lâu mới có thể trở lại diện mạo cũ đây. Da trắng như vậy, non mịn như vậy, bị đánh nhất định so với người bình thường càng đau hơn...

“Cái lão già đáng chết này, tôi đang nghĩ cái người này sao lại có thể suốt ngày ra ngoài như vậy chứ, thì ra là vì tiểu tiện nhân.

Vương Thủ Quý, ông thật sự chán sống rồi đúng không?”

Vương phu nhân đầu tiên chỉ vào chóp mũi chồng chửi rủa, vừa đánh vừa đá, sau đó mới tìm đến Cố Minh Tích đã bị đánh cho ngu ngốc.

Nguyễn Mộng thấy phải âm thầm gạt đầu. Cô đột nhiên thấy rất thích Vương phu nhân này.

Chồng ngoại tình bên ngoài, bà cũng không phân biệt tốt xấu liền đi lên đánh tiểu tam, rồi còn đánh chồng ngay trước mặt bàn dân thiên hạ xong hỏi ngọn nguồn, sau đó lại xem đến tiểu tam.

Cầu nam nữ một người cũng không bỏ qua. Cô thích!

Về phần Cố Minh Tích, võ lực của cô dường như là zero, cô chỉ biết đấu trí bằng đầu óc, cũng luôn cho là dựa vào sự thông minh tài trí của mình sẽ vĩnh viễn không có người phụ nữ nào sánh bằng, không nghĩ tới việc hôm nay lại đá trúng một cây gậy sắt, gặp phải người phụ nữ khinh thường cạnh tranh, trực tiếp sử dụng võ lực để giải quyết.

Ở phương diện giải quyết bằng sức mạnh, Cố Minh Tích giống như một đứa nhỏ vừa sinh ra, vô cùng u mê yếu ớt, vì vậy bị đánh cho gần chết.

Lúc này, Vương phu nhân còn chưa cho chồng chút tình cảm và thể diện, nhưng mà đối với tiểu tam muốn giành người đàn ông rồi phá hư hôn nhân của mình, bà cần khách khí sao?

Nhưng bà lại muốn giữ mặt mũi Quý phu nhân của mình, vì vậy đưa tay ngăn lại. Lập tức có hai người hộ Vệ bắt lấy Vương Thủ Quý, sau đó hai người còn lại đi lên kéo Cố Minh Tích đưa đến trước mặt bà.

“Tiểu thư họ gì đây?”

Cố Minh Tích cắn răng, ánh mắt bốn phía giống như là dao găm ghim trên người cô. Từ nhỏ đến lớn cô chưa phải chịu qua cơn tức như vậy?

Thời điểm lúc bảy tuổi biết Vệ Cung Huyền, từ đó cuộc đời của cô liền thuận buồm xuôi gió, luôn được thương yêu chăm sóc.

Từ trước đến nay, người khác nhìn cô đều là ghen tị. Từ khi nào họ dám dùng loại ánh mắt nhìn cô có chút hà hê này?!

“Tôi họ Cố, Cố Minh Tích.”

Vương phu nhân có chút kinh ngạc, không nghĩ tới cô ta không giống cái loại phụ nữ ngực lớn nhưng không có đầu óc lão chồng thích trước kia.

Nhưng cho dù thông minh, có tri thức, hiểu lễ nghĩa, làm tiểu tam cũng đều phải dạy dỗ một trận.

Chỉ là... “Cố”, sao bà lại cảm thấy cái tên này có chút quen tai?

Bạn đang đọc truyện *Sự Huyền Diệu Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: chương 51

Chỉ một phút sau, Vương phu nhân đột nhiên vỗ tay một cái, chỉ vào Cố Minh Tích, bộ dáng bừng tỉnh hiểu ra:

“Tôi, tôi nhớ ra rồi, cô là tiểu thư của Cố gia?”

Cố Minh Tích nhẹ nhàng gật đầu một cái, vẫn duy trì phong thái thực nữ, chỉ là gương mặt sưng to, phù thũng giống như cái bánh bao làm giảm mỹ cảm.

Nguyễn Mộng nhìn từ trên lầu xuống, trong lòng không nhịn được bội phục người phụ nữ này có tố chất tâm lý vô cùng mạnh mẽ, nếu như là cô..., chỉ sợ gặp hoàn cảnh như vậy đã xấu hổ muốn chết rồi, đâu còn có thể tiếp tục ở lại đó như thế.

Nghĩ thế, tư cách và tố chất ở phương diện này mình cũng đã lĩnh giáo, kiếp trước bại bởi Cố Minh Tích, cô không mất mặt.

“Đường đường là đại tiểu thư của Cố gia, sao lại có thể ở cùng một chỗ với chồng tôi chứ?”

Hiện tại Cố gia đã xuống ngựa, Vương phu nhân cũng không cần phải nể mặt họ, huống chi chính là con gái nhà bọn họ làm chuyện như vậy, cô ta cũng không biết xấu hổ, bà còn có hảo tâm làm việc tốt làm gì.

“Thế nào, không quen sống không có quần áo sang trọng, thề tín dụng để ngày ngày quẹt, giờ muốn câu dẫn người giàu có hay sao?”

Bà thối thối móng tay xinh đẹp mình vừa mới làm xong không bao lâu, khóe miệng nhếch lên nụ cười giễu cợt.

“Vài ngày trước, chuyện của tiểu thiếu gia Vệ gia đã gây xôn xao rất lớn, mặc dù nói là không có chứng cứ, nhưng mọi người đều biết là ai làm. Cố gia cũng vì vậy mà rơi xuống đường cùng, về sau muốn leo lên, rất khó khăn.

Cố tiểu thư, cô và Vệ phu nhân giành đàn ông bị thua, liền muốn qua đây tiếp tục phân chia với tôi sao?”

Lão chồng nhà bà là do 1 tay bà đề bạt lên, năm đó không có tiếng tăm, không người nào biết đến, hiện tại công thành danh toại, lại có phụ nữ dám đến phân chia chén canh với bà.

Đáng tiếc, Vương gia tám chín phần đều nằm trong tay bà, lão chồng có nhảy ra cũng không có kết quả gì tốt.

Ông ta còn phải dựa vào bà mà sống, sao có thể vì tiểu tiện nhân này mà ra mặt chứ?

Vừa nghe Vương phu nhân nhắc tới Vệ gia, sắc mặt Cố Minh Tích nháy mắt biến đổi.

Từ sau khi sự tình bại lộ, cô đã biết mình sẽ thế thảm, chỉ là trong lòng còn sót lại 1 chút hy vọng, cho là Vệ Cung Hyên sẽ nể 1 chút tình cũ, không làm gì với cô.

Sự thật lại không như cô dự đoán, Vệ Cung Hyên không làm gì với cô, nhưng anh lại giao tất cả cho Ôn Dư Thừa!

Người kia tâm địa quá hung ác, đuổi tận giết tuyệt cô và Cố gia, mà Vệ Cung Hyên chẳng những không ngăn cản, thậm chí còn cảm thấy chưa đủ tàn nhẫn, lại buộc tất cả bạn bè của cha cô trên thương trường không được phép đưa tay giúp đỡ.

Lại còn đối với công ty đối địch của gia đình cô, nâng đỡ không kiêng nể gì. Đục khoét Cố thị đến mức trống rỗng còn chưa tính, còn khiến cho nhà bọn họ thiếu nợ tiền tỷ, nhiều tiền như vậy... Nhà bọn họ sao còn có thể vực dậy?

Sau đó cha còn bỏ thuốc, đưa cô đến trên giường 1 lão già, dùng cái này để đổi lấy chi phiếu một trăm vạn!

Cô trị giá một trăm vạn... Cô trị giá một trăm vạn!

Về sau, cô cũng không còn quá cố chấp, dù sao cũng đã dơ bẩn, cũng không sợ bẩn thêm vài lần. Cô vẫn có thể cự tuyệt người mà cha giới thiệu, bản thân tự chọn lựa.

Bất quá không nghĩ tới cha có thể độc ác như vậy, vì một trăm vạn, lại đưa cô cho lão già biến thái Vương Thủ Quý này!

Năm nay tuổi đã lớn, mất đi năng lực tình dục, nhưng lão lại đam mê mấy loại phương thức ân ái kỳ kỳ quái quái. Cùng lão ta làm cả đêm, cô phải ở trong bệnh viện 1 tháng!

Nếu như không phải nhờ thủ đoạn của mình rất cao, cố gắng vui cười để lấy lòng lão, nói không chừng đã sớm bị ông ta làm cho chết!

Tại sao? Cô không hiểu tại sao? Tại sao cô chỉ rời đi mấy năm, sau khi trở lại tất cả đều thay đổi?

Vệ Cung Hyên sao không còn yêu cô nữa, lại yêu 1 người phụ nữ khác?

Coi như vì trước đó cô không từ mà biệt, nhưng cho tới bây giờ cô vẫn không thay đổi phần thâm tình kia!

Cố Minh Tích hung hăng cắn môi dưới, cô thật sự muốn hỏi Vệ Cung Hyên, cô rốt cuộc kém Nguyễn Mộng ở chỗ nào?

“Cố tiểu thư, cô đang nghĩ gì vậy?”

Vương phu nhân đã sống mấy chục năm, trên thương trường có tiếng là Thiết Nương Tử (người vợ sắt), làm chuyện gì từ trước đến giờ không bao giờ chừa một đường sống cho đối phương.

Đối với con hồ ly tinh Cố Minh Tích có ý đồ phá hủy gia đình bà ta, uy hiếp đến cuộc hôn nhân của bà, bà càng không thể xuống tay lưu tình được!

“Ánh mắt lập lờ bất định, đang suy nghĩ làm sao dụ dỗ người khác sao?”

Cố Minh Tích sững sốt, vừa định nói chuyện, lại thấy ánh mắt từ bốn phía của đám đông xung quanh, càng ngày càng tập trung nhiều đến trên người mình.

Cô rốt cuộc cũng cảm thấy xấu hổ, cho dù cô thấy mình không làm gì sai. Là do bị ép, là vì theo đuổi tình yêu của mình, nhưng cô cũng không cho là mình có chỗ nào không đúng. Là do những người này quá bức người, muốn đến gây sự, không muốn cho cô đường sống.

Cô vẫn cho rằng mình vô tội, là người bị hại lớn nhất trong tất cả những chuyện này, mà ông trời lại quá ưu ái kẻ địch.

Nhưng bây giờ, trong phòng ăn này, khi ánh mắt mọi người đặt lên người cô, thì cái cảm giác xấu hổ từ trước đến giờ chưa từng hiện hữu lại xuất hiện.

Cô cảm thấy rất mặt, cảm giác mình vì tiền đi theo một lão già thì thôi, dù sao thì xã hội này cười người nghèo, không cười kỹ nữ.

Nhưng bây giờ, vợ của người ta xuất hiện, mình đang ở trong bộ dạng hèn mọn bị bắt quỳ trên đất, giống như phạm nhân thời cổ đại bị phá án chém đầu thị chúng.

“Buông tôi ra!!”

Vương phu nhân kinh ngạc nhếch hai lông mày vừa được vẽ cực kỳ tỉ mỉ, tỏ vẻ vô cùng khinh thường thái độ của Cố Minh Tích.

“Cố tiểu thư, tốt nhất bây giờ cô nên biết rõ mình đang là thân phận gì, nơi này đến phiên cô quỳ tay múa chân với tôi sao?”

Ngoại hiệu Thiết Nương Tử của bà cũng không phải tùy tiện đặt, hưởng chi... Bà còn nhận được 1 chút ám hiệu của 1 nhân vật lớn, muốn bà chém tận giết tuyệt với người phụ nữ này, tốt nhất là nên diệt trừ hậu họa.

Khiến 1 người phụ nữ thân bại danh liệt, có rất nhiều cách, hơn nữa bà cũng có thù riêng, dĩ nhiên sẽ không cự tuyệt.

Bà phát phát tay, ngay sau đó Cố Minh Tích bị kéo đến trước mặt bà. Vương phu nhân trước kia cũng là nhà giàu mới nổi, mặt mũi phong độ cái gì. Giờ cái gì cũng coi thành cái rắm, Cố Minh Tích đã dẫm vào ranh giới cuối cùng của bà, bà chắc chắn sẽ không bỏ qua cho cô ta.

Một bạt tai quạt tới, vừa nhìn đã thấy vị Vương phu nhân hòa ái dễ gần trong nháy mắt đã hóa thân thành mẫu quỷ Dạ Xoa.

“Cô là đồ kỹ nữ ti tiện, còn nhỏ tuổi không lo học, vì ít tiền đi câu dẫn chồng tôi, cô cho rằng có thể giấu giếm mãi sao?”

Cô có còn thấy nhục nhã hay không?, không biết xấu hổ à? Tôi muốn giết chết cô, cô cho rằng ông ta có thể bảo Vệ cô sao?”

Vừa một bạt tai, Nguyễn Mộng ở trên lầu theo bản năng rụt vai lại. Thấy Vương phu nhân không có kỳ chút nào, xung quanh còn có rất nhiều người vây xem.

Một cái tát, một cái tát lại buông xuống, Cố Minh Tích đau muốn chết, muốn đánh trả lại lại bị ấn chặt, gương mặt như hoa như ngọc đã sớm biến thành đầu heo to.

Nguyễn Mộng chỉ nhìn thôi cũng cảm thấy đau, cô chui vào trong ngực Vệ Cung Hyên, che lỗ tai.

“Đi thôi.”

Anh vỗ vỗ gương mặt của cô, 1 tay ôm cô, 1 tay xóc con trai Tiểu Trư, 1 nhà ba người ngay cả chào hỏi cũng không để ý, trực tiếp đi ra cửa.

Ôn Dư Thừa vừa ngẩng đầu đã thấy cả nhà bọn họ bỏ đi, miễn cưỡng để lại tâm trạng hưng phấn, lưu luyến không rời nhìn lại màn trình diễn đặc sắc dưới lầu rồi hỏi:

“Mấy người không xem sao? Vô cùng đặc sắc, sao không xem chứ?”

Đối với tính tình vị Ôn phó tổng chỉ sợ thiên hạ không loạn này, Nguyễn Mộng vẫn cho rằng anh bị thiếu hụt tính cách, cô lắc đầu 1 cái.

“Không xem, tôi muốn về nhà!”

Ôn Dư Thừa dĩ nhiên không muốn đi, nhưng vừa nghĩ tới việc nếu không đi thì mình sẽ phải trả tiền, vì vậy khề cần rặng, dứt khoát, không xem nữa, chạy đuổi theo.

Ba người lớn mang theo 1 đứa nhỏ, một tổ hợp vô cùng quái dị, hơn nữa bất kể người lớn hay đứa nhỏ đều cực kỳ xuất sắc. mặc dù màn kịch náo nhiệt trong phòng ăn vô cùng hấp dẫn người, thế nhưng từ lúc bọn họ từ trên cầu thang đi xuống, vẫn có không ít người hướng mắt tới.

Đôi khi bị dồn đến bước đường cùng, người ta sẽ không quan tâm gì đến mặt mũi và tự trọng nữa.

Từ trước đến nay Cố Minh Tích chưa bao giờ phải chịu hình phạt đau đớn như vậy. Khi còn bé, chỉ cần có người khi dễ cô, sẽ luôn có Vệ Cung Hyên ra mặt thay cô.

Gia thế của anh tốt, vóc dáng rất đẹp, người cũng thông minh, thầy giáo và bạn học đều thích anh, không ai không nể mặt anh.

Nhưng sau đó cô lại rời anh đi, không nói tiếng nào mà đến nước Mỹ xa xôi du học. Trải qua mấy năm, mới nhận ra rằng mình thật ra cũng chẳng cao quý cỡ nào, còn rất xa mới tới cuộc sống công chúa.

Mặc dù anh không đã kích, áp bức Cố gia, nhưng chỉ cần lạnh lùng không quan tâm đến đã đủ khiến Cố gia không có đất để đặt chân rồi.

Cho nên, hiện tại ngoại trừ mong muốn gây dựng lại sự nghiệp cho gia đình, Cố Minh Tích cũng có mong muốn riêng. Cô muốn cùng Vệ Cung Hyên trở lại như trước kia, để cho anh lại lần nữa nâng đỡ Cố gia, như vậy cô mới có thể quang minh chính đại đứng bên cạnh anh, kiêu ngạo mà nói mình là công chúa độc nhất vô nhị của anh.

Nói đến hiện tại, dù cô chỉ làm đồ chơi của Vương Thủ Quý, nhưng trong lòng vẫn hy vọng nếu như mình có thể kiếm được đủ vốn giúp cha gây dựng giàu có trở lại. Cô cũng sẽ có tư cách đứng trước mặt anh, nói với anh là cô yêu anh, từ trước đến giờ cũng chưa bao giờ thay đổi.

Mà khi người đàn ông cô vẫn luôn mong nhớ xuất hiện trước mặt cô, Cố Minh Tích lại cảm thấy mơ hồ. Giờ phút này trừ việc muốn nói với anh rằng cô yêu anh, thì còn có niềm hy vọng lớn hơn là anh sẽ cứu mình.

Từ góc độ mí mắt bị đánh sưng nhìn sang, Cố Minh Tích vừa đứng lúc nhìn thấy Vệ Cung Hyên đang dắt tay Nguyễn Mộng đi xuống, bây giờ cô cũng không thêm nghĩ đến nỗi hận thấu xương của mình với Nguyễn Mộng. Cô chỉ muốn thoát khỏi tình trạng quần bách lúc này, dù đối mặt là Vệ Cung Hyên cũng không sao.

“Hyên... Hyên, cứu em, cứu em đi!”

Giọng nói thê lương kia khiến Nguyễn Mộng không nhận được phải rừng mình, cô theo bản năng nhìn sang Vệ Cung Hyên, lại thấy anh từ từ xoay đầu đến chỗ Cổ Minh Tích.

Vương phu nhân và Vương Thủ Quý mắt tình liền nhìn thấy anh, vội vàng đi tới chào hỏi, Vệ Cung Hyên khách khí hàn huyên cùng bọn họ, khóe miệng khẽ mang theo nụ cười, nhưng thùy chung vẫn không liếc nhìn Cổ Minh Tích, giống như người phụ nữ xấu xa kia trong mắt anh chỉ là đồng rác rưởi.

Thật ra Nguyễn Mộng vẫn luôn tin anh, nhưng nhìn thấy Cổ Minh Tích, cô lại suy nghĩ như 1 phản xạ có điều kiện, anh có thể sẽ lại bị cô ta cướp đi không?

“Vị này chính là Vệ phu nhân sao? Thật là trăm nghe không bằng một thấy, xinh đẹp như vậy. Vệ tổng thật là có phúc khí.”

Vương phu nhân nhìn lên nhìn xuống đánh giá Nguyễn Mộng một phen, lại nói:

“Vệ tổng nổi danh chung tình, chúng tôi thật ghen tỵ. Vệ phu nhân có thể gặp được người chồng tốt như vậy, không giống như lão già nhà tôi, quanh năm suốt tháng không đàng hoàng, luôn có suy nghĩ không đứng đắn, đi khắp nơi quyến rũ rồi mang về vài thứ dơ bẩn.”

Nói xong còn ngụ ý nhìn Cổ Minh Tích một cái, ngụ ý là, Vệ tổng nếu vì tình cũ ra mặt, đừng nói Vệ phu nhân không nhẫn tâm, người suýt chút nữa bị cướp chồng như bà cũng không nhận được.

Vệ Cung Hyên dĩ nhiên nghe ra được ý của bà ta, vốn là anh cũng không muốn ra mặt cho người không quan hệ gì với mình.

“Vương phu nhân nói đúng lắm, thật sự tôi rất may mắn.”

Vệ Tiểu Bảo trong ngực anh quơ mua hai cánh tay nhỏ, không ngừng vỗ mặt anh. Vệ Cung Hyên tránh qua, cười như không cười với Cổ Minh Tích.

Nụ cười kia, chính xác mà nói là nhu hòa như gió xuân, nhưng đáy mắt lại lãnh khốc như trời đông giá rét.

Cổ Minh Tích đột nhiên thấy đông cứng cả người, lại quên mất lời muốn nói, trơ mắt nhìn người đàn ông mình yêu mang theo 1 người phụ nữ khác nghênh ngang rồi đi trước mặt mình.

Cái loại cảm giác đó, so với việc bị giết cô còn cảm thấy thống khổ hơn.

Anh đã không còn yêu cô, thậm chí anh còn chán ghét cô, thái độ đó giống như trước kia anh thích cô thì chán ghét những người phụ nữ khác.

Nước mắt Cổ Minh Tích từng giọt, từng giọt rơi xuống. Nếu như bình thường sẽ khiến người khác nhìn mà thương cảm, đáng tiếc mặt cô bây giờ sưng to như đầu heo, cho dù là Tây Thi cũng không cách nào khuynh quốc được.

Ra khỏi phòng ăn, Nguyễn Mộng hít thở sâu một cái, sau đó quay đầu nhìn Vệ Cung Hyên nở nụ cười rạng rỡ.

Vệ Cung Hyên đưa tay vuốt nhẹ cái trán mềm mại của cô, cúi đầu nhẹ nhàng hôn xuống, nói:

“Cao hứng?”

Nguyễn Mộng chỉ hé miệng cười, cũng không trả lời, tay nhỏ bé lướt qua ngũ quan như khắc của anh, hỏi:

“Anh đoán xem bây giờ em muốn nói gì?”

Vệ Cung Hyên cũng cười theo, trong tay còn ôm Vệ Tiểu Bảo đang gặm đầu ngón tay, nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng chút nào về tuần mỹ tiêu sái của anh.

Anh nhìn về phía Nguyễn Mộng lắc đầu một cái, tỏ ý là mình không biết, Nguyễn Mộng cười càng thoải mái, cô lại gần anh, nhỏ giọng nói:

“Anh thật đẹp trai.”

Vệ đại thần đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó nhú mày, anh còn tưởng rằng sẽ là em yêu anh... Lời tâm tình anh mong đợi như vậy, chỉ là câu nói này thôi sao Thôi kệ, có còn hơn không.

“Còn nữa không?”

“Không còn.”

Nguyễn Mộng lắc tay ý nói không có, nhưng bất giác lại nở một nụ cười ngọt ngào.

Vệ Cung Hyên nhìn dáng điệu cô như là con chuột nhỏ trộm được hũ mật liền cảm thấy buồn cười, tâm như bị hoà tan, căn bản không cách nào có thể sưng mặt lên mà nói gì nữa.

Hai người cứ như vậy ôm đứa nhỏ ở giữa rồi nhìn nhau cười, khiến Ôn Dư Thừa đứng sau nhìn đến nổi da gà phải thốt lên:

“Hai người này ban ngày ban mặt ngẩn ngơ như vậy là sao thế? Không sợ người vô tội giống tôi đây nhìn đến mức muốn nôn mửa à?”

Làm ơn kiềm chế một chút được không, dù gì anh cũng thích bánh bao, còn muốn kích thích một người thất tình đáng thương như anh sao?

Nghe Ôn Dư Thừa nói xong, Nguyễn Mộng mới chú ý bây giờ là ban ngày, mặc dù bọn họ ở bên trong đó đùa giỡn rất lâu, nhưng trời còn chưa tối, mới đến chiều.

Nhìn xung quanh, quả nhiên đã có rất nhiều người đang nhìn bọn họ, mặt lập tức đỏ lên, thật là kỳ lạ, cộng thêm cả những năm cô đã sống từ kiếp trước mà vẫn còn ngây thơ như vậy, chỉ thử một cảnh trong phim thần tượng như vậy thôi cũng thấy quá xấu hổ rồi.

“Khụ, đi thôi.”

Để dời đi sự chú ý cô còn ôm lấy Vệ Tiểu Bảo từ trong ngực Vệ Cung Huyền làm lá chắn khuôn mặt non mềm đỏ ửng.

Vệ Cung Huyền đứng ở phía sau cô cười, cũng không biết là cười cái gì. Ôn Dư Thừa đâm anh vài cái cũng không có phản ứng, đợi đến anh phản ứng kịp, lão Ôn đã chuẩn bị cho anh một giò rồi.

Lúc đang chuẩn bị ra tay tiếp thì bị người ta nhìn, Ôn Dư Thừa sợ hết hồn, tay dường như bất động giữa không trung, khóa miệng co quắp hai cái, hỏi:

“Cậu cười cái gì đấy?”

“Cậu sẽ không hiểu được.”

Vệ Cung Huyền dùng mấy chữ này chính là để đáp trả anh.

‘Phi’, cậu ta cho là anh không hiểu à, không nói thì thôi đi.

“Lão Vệ, cậu nói, vừa rồi có phải cậu cố ý muốn cho Cố Minh Tích thấy cậu hay không?”

Vệ Cung Huyền vừa đi vừa hỏi:

“Sao lại nghĩ như vậy?”

“Cậu thôi đi, cậu chỉ có thể lừa gạt viên bánh bao ngốc đó, tôi còn không biết bụng

dạ đen tối của cậu hay sao?”

Ôn Dư Thừa tỏ vẻ ‘hừ’ một tiếng, tiếp tục nói:

“Nếu cậu không muốn Cố Minh Tích nhìn thấy chúng ta, đã đi xuống từ cầu thang nhỏ, tội gì phải đi từ trên cầu thang chính giữa nhà hàng xuống?”

Vệ Cung Huyền chỉ cười một tiếng, không để ý tới anh, bước nhanh lướt qua chạy lên trước, tới bên cạnh Nguyễn Mộng, giúp cô đặt con trai xuống đất, hai tay nhỏ nhỏ mềm mại mập mập chia ra mỗi bên cầm một ngón tay của hai người, bóng lưng ba người dưới ánh nắng chiều mùa hạ dường như được kéo ra dài thật dài.

Ôn Dư Thừa nhìn một lúc, từ đáy lòng đột nhiên dâng lên một loại cảm giác nhàn nhạt mất mát.

Nhưng anh cũng rất nhanh liền bình thường trở lại, cúi đầu không nói tiếng nào rồi cười, vắt áo khoác lên vai, đi ngược hướng với ba người nhà Vệ gia.

Bánh bao là của lão Vệ, anh không giành.

Nhưng tối nay, anh sẽ không say không về.

Hoàn chính văn

Bạn đang đọc truyện *Sự Huyền Diệu Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Phiên ngoại 1 Lớp học hội soái ca ưu tú của bánh bao (thượng)

Một ngày nào đó, Nguyễn Mộng đang ở nhà thì nhận được 1 phong thư mời.

Bình thường khi có người mời cô, hầu như đều là ăn tiệc, nhận được 1 phong thư bình thường như thế này là lần đầu tiên. Mở ra thì thấy là thư mời của lớp trưởng từ thời còn học đại học gửi tới các bạn trong lớp.

Cô gãi gãi đầu, vừa mở thư vừa đi tới phòng khách, thức ăn nóng hổi đã được bày sẵn trên bàn. Cô mới liếc mắt 1 cái, len lén đưa tay bóc 1 miếng thịt bò kho tàu thơm nức nở bỏ vào miệng. Ngay lập tức bị nóng đến mức nhảy dựng lên. Nhưng nhất định vẫn không nhả miếng thịt bò ra.

Vệ Cung Hyên vừa quay mặt lại đã nhìn thấy viên bánh bao da mặt dày lại còn không phép tắc đi ăn vụng. Anh lắc đầu 1 cái, vội vàng mang tới 1 ly nước để cô uống cho đỡ nóng.

Nguyễn Mộng uống hơn phân nửa ly mới thấy dễ chịu hơn 1 chút, vừa ngẩng đầu bỗng nhiên nhớ tới hành vi ăn vụng của mình, khuôn mặt nhỏ đỏ lên, nói sang chuyện khác:

“Khụ, cái kia, A Hyên, anh xem cái này đi.”

Nói xong liền mở thư mời ra, đọc:

“Bạn học Nguyễn Mộng thân mến!

Học chung bốn năm, âm áp dường như mới hôm qua, vẫn luôn đọng lại trong tim mỗi người. Năm tháng vui buồn thoáng qua như giấc mộng, tớ chỉ mong cậu vẫn còn nhớ tới tớ!

Chia tay từ năm XX đến nay đã được X năm.

Cậu còn nhớ không mùa hè lãng mạn năm đó, khi chúng ta nắm tay nhìn nhau, cảnh vật xung quanh dường như ngừng lại.

Xa nhau mười năm, thời gian cứ thấm thoát trôi đi. Năm đó mới cùng học, nay tất cả đã chia xa.

Nhưng chúng tớ vẫn luôn tin rằng: dù cậu trở lại quê cũ, hoặc tha hương nơi phương xa; cho dù...”

Vệ Cung Hyên nhanh chóng cắt lời cô.

“Được rồi, được rồi, đừng đọc nữa, anh biết rồi. Hộp lớp bạn bè đại học đúng không?”

Thấy Nguyễn Mộng gật đầu như bấm tới, liền hỏi tiếp:

“Có đi không?”

Nói xong tiếp tục quay trở lại phòng bếp chiến đấu hăng hái. Nguyễn Mộng vừa định trả lời, chuông cửa lại vang lên.

Cô cho là Ôn phó tổng trưa nay lại muốn tới ăn chực, vội vàng chạy ra mở cửa, vừa mở cửa vừa oán trách:

“Anh không phải là không có chìa khóa mà, cần gì mỗi lần đến đều muốn người khác mở cửa cho anh? Thiệt là... cũng quá lười đi, a..., xin lỗi, xin lỗi, tôi nhận nhầm người...”

Quay đầu rồi len lén liếc nhìn về phía Vệ đại thân đang từ phòng bếp đi ra.

“Xin chào!”

Chàng trai trẻ đưa thư rất thoải mái, không thay đổi thái độ, đưa bao thư và giấy bút để ký nhận.

Nguyễn Mộng ‘a’ một tiếng, nói:

“Anh ấy là chồng tôi, để tôi giúp anh ấy ký.”

Ký xong thuận tay mở ra, không ngờ bên trong cũng là thư mời họp lớp! Cô giật giật khóe miệng, nói với ông xã của mình:

“A Hyên, anh cũng có thư mời họp lớp nè!”

Thấy không phải là chuyện lớn gì, Vệ Cung Hyên trở lại phòng bếp, quơ múa cái muôi, anh nói vọng ra:

“Sao họ lại biết địa chỉ của chúng ta?”

Anh vốn không có hứng thú liên lạc với bạn học lúc trước.

Sau khi tốt nghiệp, dọn nhà hay chỗ làm việc cũng chưa từng nói qua với ai, những người kia sao lại biết được địa chỉ của mình?

Nguyễn Mộng ho 1 tiếng. Thật ra thì mấy năm gần đây, cô ở nhà rất rảnh rỗi. Lúc cùng đại thần làm việc thì nhận được công việc phiên dịch nên cần dùng đến công cụ truyền tin nhanh chóng, QQ trở nên hữu ích, cô thuận tay thay đổi thông tin cá nhân trong đó...

Bây giờ công nghệ thật đúng là tiên tiến, mình vừa thay đổi địa chỉ đã bị phát hiện.... thật may là không có đăng hình ảnh lên, ha ha ha...

“Lúc em lên QQ của anh, thuận tay đăng... bọn họ chắc là thấy được!”

Nguyễn Mộng bất tri bất giác nhớ lại, mấy ngày trước, hình như hai bạn học trong lớp nói muốn họp lớp, còn kêu gọi mọi người cùng đi.

Lúc đó cô còn đang gặm cánh gà, vì vậy thuận tiện quên luôn.

“À, đúng rồi, A Huyền, ba mẹ cũng sẽ đi cùng, lúc anh họp lớp không phải đi cùng ba anh sao?”

Nếu không mình cũng sẽ không vừa gặp đã yêu anh a~ (nhất kiến chung tình)

Vừa gặp cái trắng trợn dấm chua từ trong nồi ra ngoài, Vệ Cung Huyền vừa nhú mày.

“Nếu như ba mẹ muốn đi, chúng ta cũng phải đi thôi.”

“A ~~~~~”

Nguyễn Mộng nằm sấp trên ghế salon, vút hết xương đã gặm hết, lại rút khăn giấy lau tay, bĩu môi.

“Không đi không được sao?”

“Dĩ nhiên là không được.”

Vệ Cung Huyền đi tới, nhẹ nhàng bóp cái mũi nhỏ của cô, nhét miếng thịt gà vào trong miệng cô, nói:

“Vừa đúng lúc đẹp bỏ tin đồn.”

“Đẹp bỏ tin đồn?” Nguyễn Mộng không hiểu gì. Cô chớp mắt to nhìn ông xã, không biết anh đang nói gì

Bọn họ đã kết hôn vài chục năm rồi, con trai Vệ Tiểu Bảo năm nay đã 9 tuổi. Những chuyện rắc rối khi xưa, Nguyễn Mộng không biết đã vút đến nơi nào rồi.

Có lúc nửa đêm tỉnh mộng, cô lại nghĩ tới kiếp trước, cảm thấy đó giống như là 1 giấc mơ, có lẽ chuyện như vậy chỉ là một giấc mơ không chừng.

Hiện tại cô rất vui vẻ, rất hạnh phúc, rất thỏa mãn, cả ngày đều cười ha ha, đời này cô đã không còn cần gì hơn.

“Anh nói, bé ngọc à. Chuyện năm đó em lưu luyến si mê anh mọi người đều biết, em không muốn cho bọn họ xem em đã thành công thu phục được đại thần hay sao?”

Vệ Cung Huyền cười khê, vươn tay để cho cô nhả xương gà.

Nguyễn Mộng nghiêng đầu suy nghĩ một chút, đột nhiên cảnh giác.

“Em cũng không phải là cục đất mềm, nói gì phản kích, sao không phải là anh phản kích?”

Những năm này cô đắm chìm trong Internet.... Ngay cả đại thần cũng học xấu rồi.

Vệ Cung Huyền cười:

“Vậy thì gọi bọn họ xem xem anh phản kích.”

Nguyễn Mộng vừa nghe, hừ, có lợi cho anh rồi!

Cũng không biết như thế nào, Vệ đại thần mấy năm gần đây đặc biệt thích khoe khoang, hơn nữa thích mạng cô theo rồi thân mật... Chưa từng nghe ân ái nhiều sẽ mau chết à. Họp lớp còn muốn đi. Cô có thể cự tuyệt không?

“A Huyền, chúng ta đi làm gì chứ, bạn học lúc đó đến bây giờ em không nhớ ai cả..., bọn họ ban đầu cười nhạo em khi dễ em như thế nào, em cũng không nhớ rõ, chúng ta đi khoe khoang cho ai nhìn đây.”

Để em lộ ra bộ mặt nhà giàu mới nổi, đại thần, anh còn dám bày ra phong độ ưu nhã của mình sao?

“Dù sao muốn đi là được rồi, đến lúc đó mặc xinh đẹp một chút, ừ... Anh ngày đó không phải mua cho em bộ trang sức ngọc trai rất đẹp sao? Mang cái đó đi.”

Coi như không thấy không nghe gì về cự tuyệt của bà xã, Vệ Cung Huyền đành phải tính lúc đó nên làm thế nào.

Nguyễn Mộng học máu, cô chưa chán sống, bộ trang sức ngọc trai kia mang ra ngoài không phải là muốn tìm người tới cướp sao?

Cô rụt rụt cổ, làm bộ như cái gì cũng không nghe thấy nói:

“Đúng rồi, Ôn Phó tổng không phải bảo đi đón Tiểu Bảo à, sao đến bây giờ vẫn chưa về chứ.”

Đang nói, chuông cửa lại vang lên, cô nhất thời nhảy lên cao ba thước, kích động nói một câu.

“Em đi mở cửa” liền chạy mất.

Vệ Cung Huyền nhìn bóng lưng của cô bất đắc dĩ cười, dù sao đến buổi tối anh cũng có biện pháp bắt cô cùng đi, trước hết cứ để cô tự cho là đã né tránh được đi.

Vừa mở cửa liền bị con trai nhào vào lòng ôm chặt, Nguyễn Mộng cười híp mắt vuốt mái tóc đen mềm mại của Vệ Tiểu Bảo, thuận tay cầm lấy cặp nhỏ của con.

Ôn Dư Thừa ở phía sau phàn nàn xụ mặt.... việc anh không thích nhất là đi đón Vệ Tiểu Bảo sau khi tan học, bởi vì tiểu tổ tông này rất thích ăn hàng, hơn nữa theo thời gian lớn lên, cái miệng nhỏ nhắn cũng càng ngày càng kén chọn, mỗi lần đón thẳng nhóc tan học, anh cũng mất máu càng nhiều.... Nước mắt cũng muốn rơi xuống, chỉ có thể lấy lại được cân bằng hơn một chút từ bữa ăn tối.

Nguyễn Mộng nhìn biểu cảm của Ôn Dư Thừa cũng có thể đoán được anh đã mất bao nhiêu máu. Hôm nay này bộ dạng lông mày rớt xuống tới khoe miệng, khoe mắt còn vương nước.... ít nhất cũng phải là 800CC.

Thật là quá ngược rồi.

Sự hà hê đến tối liền bị dập tắt, ba người đàn ông nhất trí đi họp mặt bạn bè, hơn nữa cô phản đối không có hiệu quả, thiếu số phải theo đa số.

Nguyễn Mộng cắn răng, ở thời điểm đặc biệt nào đó, đàn ông luôn cùng chung chí hướng.

Bạn đang đọc truyện *Sự Huyền Diệu Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Phiên ngoại 2 Lớp học hội soái ca ưu tú của bánh bao (trung)

Vệ Tiểu Bảo kiên trì muốn đi cùng, đánh chết cũng không chịu ở nhà một mình. Nguyễn Mộng bị con dùng đẳng đến mức không còn cách nào khác.

Nhóc con này càng lớn càng khôn lỏi, làm nũng, ăn vạ đủ cả, cô cũng không chống đỡ được.

Ngày họp lớp là thứ Bảy, Vệ Tiểu Bảo không đi học, cô ngay cả lý do yêu cầu học tập chăm chỉ cũng không được...

Chỉ là so với cô là Vệ Cung Huyền, Vệ Tiểu Bảo giống như là con khổng tước đồ còn hung phần hơn cả hai người bọn họ, sáng sớm đã dậy để sửa soạn ăn mặc.

Nguyễn Mộng thấy Tiểu Khổng Tước hiếu động thì không nói gì, lúc cô rất muốn lại có một cục cưng ngoan ngoãn nữa, đại thần lại hết sức phản đối chuyện mang thai, bất kể cô cầu xin thế nào cũng không được.

Lúc phát hiện ra cô len lén khoét lỗ nhỏ trên áo mưa, anh lại buộc ga-rô* (thắt ống dẫn tinh)!

Gỡ đầu Vệ Tiểu Bảo một cái, Nguyễn Mộng khoanh tay đứng nhìn con đang ăn mặc trang điểm, hỏi:

“Con đi xem mắt sao?”

“Già mà xem mắt chứ? Con là giữ mặt mũi cho mẹ mà!”

Tiểu Khổng Tước sửa lại cái nơ trước ngực mình một chút, ưỡn ngực, chui vào lòng Nguyễn Mộng.

Nguyễn Mộng ngược mắt nhìn trời, cô thật không hiểu hai cha con đang tính toán cái gì trong đầu.

Một người là đứa bé, nào loạn cái gì cô còn có thể hiểu, nhưng người kia thì sao? Đã lớn như vậy... lại còn hùa theo con trai cùng nhau náo.

Ôm lấy Vệ Tiểu Bảo đang ở trong lòng cọ cọ vui vẻ, Nguyễn Mộng tiện tay nhét một miếng chôcla vào miệng con, Vệ Tiểu Bảo lập tức nheo mắt thỏa mãn, nhóc con này...

“Mẹ, buổi trưa chúng ta ăn cơm ở nhà bà ngoại được không? Con rất muốn ăn món thịt hấp mơ ông ngoại làm”

Vừa nghĩ tới nước miếng đã muốn chảy xuống, mặc dù ba làm cũng rất ngon, nhưng so ra vẫn kém ông ngoại.

“Được, hay là buổi tối, chúng ta cũng ở đó ăn được không? Mẹ sẽ nói ông ngoại làm cho con rất nhiều, rất nhiều món ăn, thế nào?”

Nguyễn Mộng mượn tay nghề của phụ thân làm mẫu, chỉ cần bé con đồng ý, cô liền mượn lý do đó đợi ở nhà, ha ha ha.

“Không được!”

Vệ Tiểu Bảo chu miệng nhỏ, vẫn rất có nguyên tắc và tự trọng.

“Buổi tối còn muốn cùng ba mẹ đi họp lớp, con muốn phụ trách bảo Vệ mẹ.”

Bé nhưng là tiểu tam nhỏ đó.

Thấy vẻ nghiêm túc trên gương mặt nho nhỏ của con trai, Nguyễn Mộng không nhịn được cười, lại không nhịn được cảm động. Người làm cha mẹ khi nghe con nói thế đều luôn có cảm xúc như vậy.

Cô khó chịu sờ túi nhỏ, nhào người lên phía trước nói với Vệ Cung Hyên đang lái xe:

“A Hyên, chúng ta dừng ở phía trước mua chút đồ được không?”

Vệ Cung Hyên gật đầu, “Được!”

Nguyễn ba và Nguyễn mẹ đang ở nhà vợ vàng làm hoành thánh. Lúc một nhà ba người Vệ Cung Hyên đến vừa lúc nồi nước nấu xong.

Nguyễn ba thấy con gái và cháu ngoại đến thì vui mừng, sự ganh tỵ với con rể ngay lập tức biến mất.

Vệ Cung Hyên cũng không so đo với ba vợ, dù sao đã nhiều năm như vậy... Ba vợ ông ấy cũng chưa từng nhìn anh thuận mắt.

Anh xắn tay áo muốn giúp một tay, Nguyễn mẹ vội vàng đẩy anh ra, muốn anh cùng Nguyễn Mộng và Vệ Tiểu Bảo đến phòng ăn ngồi chờ chuẩn bị ăn cơm, rồi nhanh chóng đập tới.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Nguyễn ba cũng bắt đầu vội vàng thay quần áo, hằng năm ông đều phải làm đề thi hoặc là nghiên cứu sinh.

Mỗi khi đến tháng Sáu vô cùng bận rộn, tiệc cảm ơn, tiệc chia tay bạn học... đêm không hết bao nhiêu bữa tiệc chờ ông, Nguyễn mẹ cũng không thua kém.

Hai người bọn họ đều bình dị, gần gũi, rất được học sinh yêu thích, cho nên các mối quan hệ chưa từng ít đi.

Tối hôm nay Vệ Cung Hyên họp mặt, Nguyễn ba là trưởng bối chính, bởi vì năm đó bọn họ gặp được nhau là do ông đưa cô đi.

Nguyễn mẹ hôm nay cũng không rảnh, trong viện, một nhóm nghiên cứu sinh mới có luận văn cần bà đi xem, trong nhà không còn ai, Nguyễn Mộng và Vệ Tiểu Bảo cũng phải đi theo.

May mắn là họp lớp của cô và Vệ Cung Hyên tổ chức ở cùng một nhà hàng, chỉ cách mấy gian phòng. Nguyễn Mộng và Vệ đại thần cũng phải tách riêng, Vệ Tiểu bảo giao cho anh mang theo.

Mọi người thông báo xong phần việc của mình rồi chia nhau đi, miệng Vệ Tiểu Bảo còn đang bận rộn phòng to, nhét đầy miệng đồ ăn ngon, không chú ý người lớn đang quyết định cái gì. Chờ khi bé nhớ tới, lúc đó đã quá chậm, bé được quyết định phải đi theo ba... Điểm này không cho thương lượng.

Khụ, cái gì kia, Nguyễn Mộng đã sớm nghĩ đến sẽ không có người nhận ra mình... Nhưng bị chỉ trích là tên lừa gạt thì thật là quá đáng lắm rồi!

Cô bưng một ly nước chanh trên bàn, uống một ngụm nhỏ, lông mày nhíu lại, có vị rất mới mẻ... Nhưng vẫn kém đại thần pha.

“Tôi thật sự chính là Nguyễn Mộng, sao các bạn lại không tin?”

“Ai sẽ tin chứ, cô và cô ấy căn bản không giống nhau!”

Một người phụ nữ nào đó nói như thế, cô kích động quơ tay múa chân, Nguyễn Mộng chỉ nhìn thấy trên tay cô ta đeo một chiếc nhẫn kim cương sáng đến bóng mắt.

“không phải Nguyễn Mộng trả tiền kêu cô tới nơi này diễn chứ? Mọi người đều biết năm đó cô ta làm ra ‘chuyện gì đó’ với Vệ học trưởng, có lẽ là đã

thất bại, xấu hor không dám đi gặp người khác đúng không?

Tiểu thư, cô xinh đẹp như vậy, sao có thể cùng người mập mạp kia nói láo gạt người thế?”

Nguyễn Mộng thật sự không hiểu, tại sao những người này đều hy vọng mình sống không tốt, chẳng lẽ khi một người gặp bất hạnh, nhất định phải thấy một người khác còn bất hạnh hơn mình thì mới có cảm giác được công bằng và thỏa mãn sao?

Cô đã nói tới tham gia họp lớp này vốn chẳng có ý nghĩa gì, nhưng đại thần lại không tin, cô cũng không tin bên kia có thể khá hơn bên mình...

Dù đại thần đã kết hôn, còn dẫn cả con trai đi theo, cũng không cách nào ngăn cản được đám phụ nữ lòng dạ xấu xa kia.

Cô đã sớm nhận ra, hiện giờ, phụ nữ có ý nghĩ muốn quyến rũ ông xã cô không biết nhiều bao nhiêu. Chỉ là ông xã nhà cô luôn kiên định, hơn nữa lại đủ lãnh khốc, chắc chắn không người nào có thể đủ sức nhúng chàm anh.

“Tôi không nói láo, các bạn không tin tôi cũng không sao.”

Cô thật sự chẳng thèm nói nhảm nữa, trực tiếp đứng lên cầm túi xách, mẹ nó, cô là ai còn cần bọn họ tin sao?

Dù sao tốt nghiệp cũng đã lâu như vậy, những bạn học này căn bản một người cô cũng không nhận ra, về sau trên đường gặp đều là người xa lạ, cô cần gì còn phải ở chỗ này rước lấy bực tức.

Đại thần nhà cô cũng không nỡ để cô tức giận, cô còn ở lại chỗ này làm gì, mau chóng đi tìm ông xã và con trai về nhà ăn cơm còn tốt hơn

Cô đứng dậy, không thèm nhìn phản ứng của các bạn học ở sau lưng, dù sao cô cũng không muốn nhìn.

Đại thần hình như là ở gian phòng thứ ba, Nguyễn Mộng đếm một hai ba đẩy cửa ra, lại thấy ông xã nhà cô đang giúp con trai lột vỏ tôm, ngồi xung quanh anh đều là đàn ông, phụ nữ đều rời đi rất xa.

Mất Vệ Tiểu Bảo rất tỉnh, thấy mẹ lập tức nhảy lên, kêu một tiếng ‘mẹ’ liền chạy tới, Nguyễn Mộng ôm lấy bé, dắt tay nhỏ bé của con đi về phía Vệ Cung Huyền, thấy anh để ly rượu trước mặt, bên trong rượu chỉ còn lại ba phần, lông mày nhíu lên:

“Anh uống rượu?”

Buổi tối tuyệt đối không cho anh hôn.

Vệ Cung Huyền lắc đầu.

“Uống một chút, chỉ một ít thôi.”

Anh nói xong, ngón trỏ cùng ngón cái còn tạo dáng, ước chừng rất ít.

Nguyễn Mộng chu miệng lên, anh vội vã kéo bà xã ngồi xuống bên cạnh.

“Không uống không uống, anh bảo đảm không uống.”

Kể từ sau lần anh uống rượu xã giao nhiều bị chẩn đoán viêm dạ dày cấp tính, Nguyễn Mộng thấy anh uống rượu đều rất tức giận, anh vẫn luôn cẩn thận, không nghĩ tới việc hôm nay vừa mới phá lệ uống một hớp liền bị phát hiện.

Bạn đang đọc truyện *Sự Huyền Diệu Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Phiên ngoại 3 Lớp học hội soái ca ưu tú của bánh bao (hạ)

“Cung Huyền, vị này là...”

Ngồi bên cạnh Vệ Cung Huyền là một người đàn ông hơi phát tướng đang dùng một loại ánh mắt kinh ngạc nhìn chằm chằm Nguyễn Mộng, còn bị ồ liếm môi dưới.

Nguyễn Mộng bị nhìn đến mức giật giật khóe miệng, vội vàng trốn đến bên cạnh Vệ Cung Huyền, lại bị anh một phát kéo đến ngồi lên đùi.

Nguyễn Mộng kêu lên một tiếng, ánh mắt bốn phía đều rơi rớt nhìn tới đây, cô có chút xấu hổ, vội vàng đẩy anh.

“A Huyền, thả em xuống đi.”

Vệ Cung Huyền dùng một tay dễ dàng nắm được tay nhỏ bé của Nguyễn Mộng.

“Ngaoan, chớ lộn xộn, có đói bụng không?”

“Mẹ, tôm viên này ăn rất ngon đây!”

Vệ Tiểu Bảo dùng thìa nhỏ múc một viên tôm, giống như đang dâng vật quý đưa đến bên môi Nguyễn Mộng.

Với con trai hiếu thảo, cô dĩ nhiên sẽ không từ chối, vì vậy há iệng nuốt vào, mùi vị quả thực rất ngon, nhưng so ra vẫn kém tay nghề đại thần nhà cô.

“A Huyền, chúng ta về nhà đi... nơi này chơi không vui chút nào!”

Thấy Vệ Cung Huyền vẫn chưa giới thiệu với mình về Nguyễn Mộng bên cạnh anh, người đàn ông mập có chút hơi khó chịu.

“Cung Huyền, anh còn chưa nói người bên cạnh anh là...”

Nguyễn Mộng nhìn chằm chằm người đàn ông mập hồi lâu, cảm thấy có chút quen mắt. Sau đó đột nhiên mới nhớ tới người này hình như là lớp trưởng lớp đại thần học đại học, thích nhất là cầm lông gà làm lệnh tiễn, hơn nữa luôn coi vẻ ngoài, gia thế, và năng lực hơn người của đại thần là cái đinh trong mắt, gai đâm trong thịt.

Năm đó khi cô lưu luyến si mê đại thần, người này còn không dưới một lần cười nhạo cô.

Nghĩ tới đây, Nguyễn Mộng đột nhiên lộ ra một nụ cười rạng rỡ, nhìn đến chói mắt.

“Lớp trưởng, anh không nhớ tôi sao?”

Người đàn ông vừa nghe mỹ nữ nói hình như là quen biết mình, lập tức kích động lên:

“Cô, cô biết tôi?”

“Đúng vậy mà, tôi biết anh, ngược lại lớp trưởng quý nhân hay quên, không nhớ rõ tôi đây!”

Nguyễn Mộng ngồi ở trên đùi Vệ Cung Huyền, chột nhú mày, chu môi, bộ dáng lúc này rất buồn cười. Thấy thế, bụng dưới Vệ Cung Huyền liền căng thẳng, may lực nhấn nhai của anh là vô địch, nếu không nhất định sẽ rất mất mặt.

“Tôi nhớ lúc ấy anh còn cười nhạo tôi, nói, nói gì... Tôi cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, không tự lượng sức muốn leo lên người Vệ thiếu gia. Còn nói tôi là người phụ nữ như vậy thì tư cách để ảo tưởng cũng không có.

Lớp trưởng, anh không phải không nhớ chứ? Vậy đúng là quá tổn thương tôi rồi. Bây giờ tôi đã phục kích thành công, anh có ý kiến gì không?”

Tất cả bạn học xung quanh đều yên lặng.

Phải nói quãng thời gian học đại học, ngoại trừ vị đại thần Vệ Cung Huyền này, còn có cái gì khác để cho bọn họ khắc sâu ghi nhớ đây, đó là cái người lưu luyến si mê Vệ đại thần, sống chết quấn lấy anh không buông – Nguyễn Mộng.

Phải biết rằng nhân phẩm, tướng mạo và gia thế của Vệ Cung Huyền, cho dù là hoa khôi của trường, cũng tự ti mặc cảm không dám đến gần.

Nguyễn Mộng này lại ý cha mẹ là thầy cô giáo của Vệ đại thần, suốt ngày quấn quýt lấy anh. Không ít người chán ghét cô vô cùng.

Bản Tử chính là Bản Tử, Sứ Nữ chính là Sứ Nữ, học giỏi thì sao, thông minh thì sao, trong mắt đàn ông từ trước đến nay đều không nhìn tới cái này.

Nhưng nghe giọng nói của mỹ nữ trước mắt này... Hình như cô chính là Nguyễn Mộng!!

Thấy vẻ mặt khiếp sợ không dám tin của những người khác, Nguyễn Mộng cảm thấy rất hài lòng, cô cười to.

“Tôi là Nguyễn Mộng mà, lớp trưởng, không phải anh không nhớ tôi chứ?”

Hỏi xong, làm bộ sắp khóc nhào vào trong ngực Vệ Cung Huyền.

“Ô ô, A Huyền, anh ta không nhớ rõ em, lớp trưởng không nhớ rõ em!”

Vệ Cung Huyền thật không có cách nào việc sự bướng bỉnh của cô, chỉ có thể cung chiêu, nhéo cái mũi nhỏ, nhỏ giọng ghé vào bên tai cô, nói:

“Đừng đùa quá mức.”

Anh cũng không muốn bảo bối ngoan mình nâng niu trong lòng bàn tay trở thành cái đĩnh trong mắt người khác. Nguyễn Mộng nằm trên đầu vai anh vui vẻ.

“Anh thật không nhớ rõ tôi sao?”

Sắc mặt lóp trướng một hồi trắng một hồi xanh, khó coi không thể tả. Nguyễn Mộng cười càng vui vẻ, Vệ Tiểu Bảo thấy mình càng không được mẹ chú ý, mắt húng nói:

“Mẹ, sao mẹ không để ý tới con?”

Đôi mắt to xinh đẹp nhìn Nguyễn Mộng đang cười không ngừng, đi tới chọc nhẹ vào mặt cô.

Nguyễn Mộng quay về phía con trai, dùng dằng đi xuống từ trong ngực Vệ Cung Hyên, cũng không tiếp tục chơi đùa, trực tiếp kéo ngón tay Vệ Cung Hyên làm nũng:

“A Hyên, chúng ta về nhà đi..., nơi này chơi không vui chút nào!!”

Vệ Cung Hyên cung chiều nhìn cô.

“Được.”

Nói xong dứt khoát đứng lên, gật đầu một cái với bạn học ngồi quanh bàn, dắt vợ con xoay người rời đi.

Từ đầu tới cuối, anh không nói gì, chỉ cần Nguyễn Mộng muốn, anh đều làm theo. Một chút cũng không hàm hồ.

Một nhà ba người ngồi vào xe, Nguyễn Mộng không nhịn được cười ha ha, từ ghế sau nhích đến bên vai Vệ Cung Hyên, không quan tâm anh đang lái xe, cần lỗi tai anh làm nũng:

“A Hyên, anh có thấy được không, bọn họ đều ngây ngốc đó, ha ha ha.”

Nghe tiếng cười của bà xa, con người Vệ Cung Hyên thoáng qua một tia bất đắc dĩ. Thật không biết cái này thì có gì vui vẻ.

Nhưng mấy năm nay cứ gặp phải người quen trước kia, bảo bối ngoan nhà anh liền vô cùng thích dọa người. Thuận tiện khoe khoang thành công chinh phục anh của cô.

Sau khi dọa được người ta liền vô cùng vui vẻ, mặc dù anh không thể hiểu, nhưng cô vui vẻ, vậy cũng tốt.

“Đứng đứng, bảo bối ngoan lợi hại nhất.”

Ba chữ ‘Bảo Bối ngoan’ vừa thốt ra, Nguyễn Mộng lập tức cứng đờ, nhanh chóng nhìn con trai một cái. Chắc chắn Vệ Tiểu Bảo đang chăm chú ôm điện thoại di động chơi trò chơi mới yên lòng.

Thì thầm lại cần lỗi tai Vệ Cung Hyên:

“A Hyên thôi, không cho phép gọi em là bảo bối ngoan ở trước mặt Tiểu Bảo!”

Trước kia là con trai còn nhỏ, nghe không hiểu, giờ cái gì cũng đều đã hiểu, mỗi lần nghe được, con trai đều cười nhạo liệu có chịu được không?

Cô đã lớn tuổi như vậy rồi... Chưa tới hai mươi năm nữa cũng sắp làm bà nội rồi, anh còn luôn miệng không kiêng kỵ, rất mất mặt biết không.

Vệ Cung Hyên cũng không cảm thấy gọi như vậy thì có cái gì mất mặt, bảo bối ngoan nhà anh rất kỳ lạ.

Anh gọi Nhuyễn thấy không có khí thế, gọi bảo bảo lại thấy quá ủy mị, tên gì cũng không vui, gọi cả tên họ, anh lại không vui, vì vậy cuối cùng anh liền đánh chết cũng không thay đổi, cứ gọi bảo bối ngoan.

Nhiều năm như vậy, Nguyễn Mộng thấy kháng nghị không có hiệu quả cũng ngẫm cho phép, chỉ là không cho phép gọi cô ở trước mặt người thứ ba, bình thường kêu một chút cũng sẽ trở mặt.

Chỉ là khi ở trên giường, bất kể anh nói trêu chọc thế nào cô cũng không trở mặt.

“Cũng gọi rồi, con lại không nghe được.”

Nguyễn Mộng chu miệng lên.

“Dù sao cũng không được gọi trước mặt con trai.”

Cô nằm ở trên ghế dựa ôm lấy cổ anh, bướng bỉnh giống như chú khỉ con, Vệ Cung Hyên bị cô náo loạn cũng không có biện pháp, trong lòng vừa tức giận vừa buồn cười.

Muốn nói cô tránh ra, lại bị cô đáng yêu hấp dẫn không nói được, muốn cười, lại cảm thấy có lỗi với quy tắc đàn ông của mình, về mặt lúc đó nhất thời trở nên vô cùng kỳ lạ.

“Bảo bối ngoan, nghe lời, trở về chỗ ngồi đi.”

Nguyễn Mộng dùng sức lắc đầu, không muốn, Vệ Cung Huyền không còn cách nào khác, thừa dịp chờ đèn đỏ, quay đầu lại chiếm lấy cằm nhỏ của cô hung hăng hôn một trận.

Nguyễn Mộng dùng đũa, bị anh giữ chặt không thể động đậy, đợi đến lúc anh buông ra, thì vừa lúc đèn xanh rồi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, Nguyễn Mộng cảm thấy tối hôm nay hợp lớp mặc dù không được chơi vui vẻ, nhưng có thể ép ông xã nhà cô ép đến điên khùng cũng là một chuyện thích thú.

Cô mím môi cười ngồi lại chỗ, chỉ thấy Vệ Tiểu Bảo đang chơi trò chơi từ từ giương mắt lên nhìn cô, dùng loại ánh mắt chỉ tiếc rèn sắc không thành thép nhìn cô.

“Mẹ, người thật quá ngây thơ!!”

Nguyễn Mộng yên lặng, đại thần khẽ mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Sự Huyền Diệu Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.